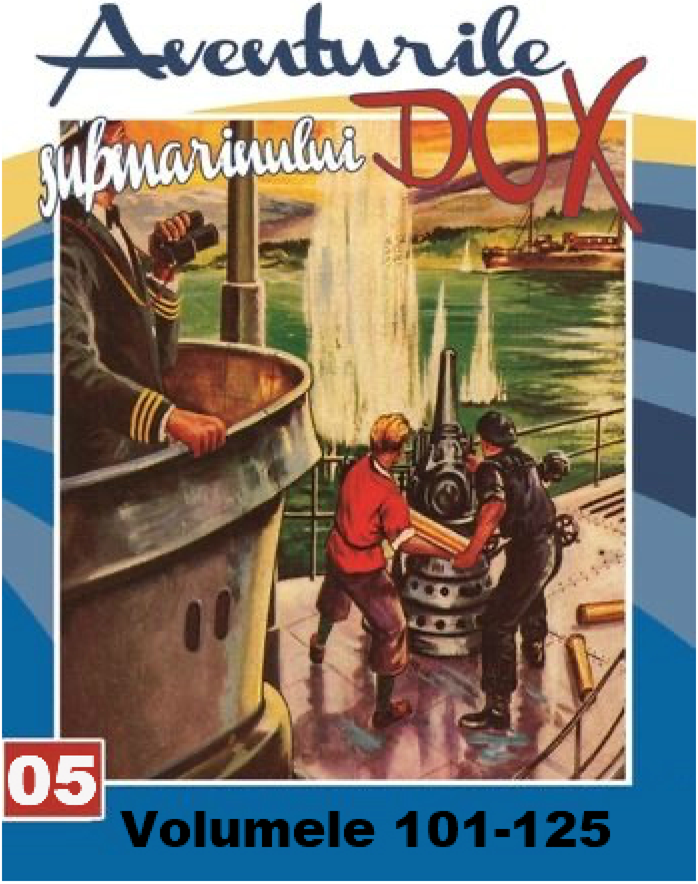

Aventurile
submarinului DOX
05
Volumele 101-125

Aventurile submarinului Dox 101

Hans Warren

I.
IFI.

DUPĂ AVENTURA CU INSULA PLUTITOARE camarazii de pe „Dox” avură iarăşi câteva clipe de răgaz pe care fiecare le folosi cum putu. Numai George şi doctorul Bertram îşi aveau rostul lor în asemenea momente de linişte, căci medicul povestea din trecutul lui aventuros şi George asculta cu lăcomie istorisirile sale.

Iată-i din nou aşezaţi unul lângă altul şi Bertram începu să depene din caierul trecutului: (Vezi vol. 98 „Aventurile echipajului Dox”).

— «Ne rătăciserăm. Fugind de soldaţii belgieni din captivitatea cărora scăpasem cu ajutorul lui Pongo, apucaserăm pe întunerec o cale greşită, una din acele poteci croite în desiş de către pigmei, negrii pitici ai Congo-ului. Chiar şi Pongo se speriase şi devenise cu băgare de seamă când ne pomenirăm pe potecile astea, căci negrii pitici au o armă grozavă şi anume săgeţile lor otrăvite, cu care ucid până şi elefanţi.

Încă de cu noapte auziserăm în jurul nostru sunete misterioase – chemării prin care îşi dădeau de veste unul altuia aceşti pitici primejdioşi. Trebuie să fi observat ei în vreun fel oarecare pătrunderea noastră în pădure şi ţinând seamă de asta Pongo îşi iuţise simţitor paşii.

Apoi Marian se izbise de un copac la o cotitură a potecii, pornise îndată iarăşi pe poteca dinspre stânga şi eu îl urmasem.

Ne ţineam unul de altul, căci era întunerec beznă sub frunzişul copacilor. Dar când se izbise de trunchiul arborelui, Marian dăduse drumul lui Pongo şi astfel apucarăm pe o potecă greşită, care ne dusese tot mai adânc în pădure.

După ce se lumină de ziuă făcurăm imediat cale întoarsă, nădăjduind în acelaşi timp că Pongo băgase de seamă dispariţia noastră şi că ne va ieşi înainte.

Mergeam voiniceşte, cu puştile în mână, fiind cu mare luare-aminte ca să zărim la vreme ivirea vreunuia din piticii aceia primejdioşi.

Tocmai alergam unul lângă altul printr-un mic luminiş, când ne dădurăm brusc înapoi ca împinşi de un arc. Ca ieşiţi din pământ se iviră în faţa noastră şase pitici negri şi pociţi, ţinând în mână arcuri întinse îndreptate spre noi.

Situaţia era cât se poate de proastă. În orice clipă puteau zbura săgeţile aducătoare de moarte şi din câte auzisem, piticii aceştia erau ţintaşi desăvârşiţi.

Pentru moment nu ştiau nici ei ce să facă. Stăteau tăcuţi şi nemişcaţi în faţa noastră, cu săgeţile îndreptate spre noi.

Privii pe furiş la Marian, care nu făcu decât să dea din umeri. Apoi

strigă către pitici, în englezeasca aceea numita „Pidjin”.

— Ce vreţi?

Pocitania de pitic din faţa lui rosti câteva cuvinte într-o limbă necunoscută nouă şi văzând că înălţăm din umeri, făcu o mişcare poruncitoare cu mâna, dându-ne de înţeles să-l urmăm.

În acelaşi timp se-ntoarse şi făcu încă un semn. Ceilalţi cinci pitici se aşezară pe de lături îndărătul nostru, ţinând mereu săgeţile pregătite.

Nu ne rămânea alta de făcut decât să ne supunem şi în vreme ce pornirăm, Marian îmi şopti:

— Cu siguranţă că vom fi duşi în satul acestor pigmei. Dacă situaţia n-ar fi atât de primejdioasă, m-aş bucura de vizita asta, căci trebuie să fie foarte interesant acolo. Poate că nici n-au mai fost alţi europeni înaintea noastră pe la dânşii.

— O fi interesant, nu zic ba – încuviinţai eu – dar nu prea trag nădejde că vom scăpa teferi, dacă nu ne-o veni Pongo în ajutor.

— În el îmi pun şi eu speranţa – răspunse Marian – de sigur că se va lua după urmele noastre când va băga de seamă că am dispărut. Şi poate că e chiar pe aproape.

— Dar i se poate întâmpla şi lui să fie prins de pitici – îmi dădui eu cu părerea – şi împotriva săgeţilor lor otrăvite nici el nu poate face mare lucru, cu toată puterea să uriaşă.

— Pongo va şti el să scape chiar din mâinile acestor pigmei vicleni – răspunse Marian.

— Ciudate sunt potecile astea, schimbai eu vorba. Să pare că mergem acum pe o cărare dreaptă de tot care duce în inima pădurii şi de acolo în sat.

— Da, am mai avut cândva prilejul să vedem aceste poteci – încuviinţă prietenul meu – se pare că din sat pornesc drumuri drepte ca razele unei stele, care sunt legate între ele printr-una singură care înconjoară satul. Aşa dar, cam la fel ca o pânză de păianjen. Dar uite că-mi dă tocmai ceva în gând: poate că nici n-aveam de ce să ne temem. Totuşi, asta ar fi un noroc prea mare.

Vroiam să-l întreb pe Marian ce crede cu vorbele sale, când şeful cel mititel se întoarse fulgerător, ne privi furios şi făcu un gest care nu lăsa nici o îndoială că ne poruncea să tăcem. Piticul trebuie să fi băgat de seamă ceva, căci mişcările sale deveniră asemănătoare cu ale şarpelui. Merse înainte, privi de jur-împrejur şi adulmeca adesea aerul. Şi paznicii noştri, care veneau pe poteca îngustă îndărătul nostru, îşi schimbaseră atitudinea. Mergeau acum cu atenţiunea încordată la culme, gata să sloboadă săgeţile, cu ochi pânditori, după cum mă putui încredinţa privind din când în când înapoi.

De-odată pătrunse până la noi un sunet foarte cunoscut, pe care piticii, cu auzul lor fin, îl prinseseră de mult. S-auzea încă de foarte

departe, dar deosebeam lămurii trosnete de crengi, umblet greu, foşnete. Zgomotele caracteristice ale unei cirezi de elefanţi când se ospătează.

Cei şase pitici îşi îndreptau paşii de-a dreptul spre locul de unde venea zgomotul acesta. Vroiau oare să atace pachidermii cu săgeţile lor mititele? Uitai de situaţia primejdioasă în care ne aflam… O luptă între fiinţe atât de neegale trebuia să fie foarte interesantă.

Înaintam cu tot mai mare băgare de scamă. Trei din piticii dindărătul nostru ne-o luară înainte şi se alăturară căpeteniei, Pentru paza noastră erau de-ajuns ceilalţi doi.

Zgomotele făcute de elefanţi deveneau tot mai desluşite. De-odată pădurea se lumină şi după câteva minute ajunserăm într-o rarişte întinsă, acoperită cu iarbă înaltă şi tufe. La vreo sută de metri de noi se afla un crâng de mimoze şi printre trunchiuri văzurăm trupurile enorme ale elefanţilor.

Căpetenia piticilor se-ntoarse şi făcu o mişcare prin care ne dădea de înţeles să rămânem unde eram. Privii repede înapoi şi văzui că cei doi pitici care ne păzeau nu ne slăbeau din ochi.

Marian dădu din cap către piticul-şef şi rămase îndărătul unui copac mare. Îl urmai şi văzurăm de acolo pe cei patru pitici strecurându-se prin luminiş spre cireada de elefanţi.

Căpetenia se opri şi umezindu-şi degetul arătător încercă direcţia vântului. Apoi făcu un semn tovarăşilor săi şi cu toţii apucară pe un drum ceva mai lăturalnic.

Dar vântul era cu toane. După unduirea ierbii văzurăm curând că sufla dinspre pădurice spre noi şi imediat îşi schimbară şi piticii drumul; merseră de-a dreptul spre pădurice. Când ajunseră la vreo treizeci de metri se ghemuiră îndărătul unui tufiş des şi întins.

După cum băgai de seamă din gesturile lor pline de însufleţire, păreau că se sfătuiesc pe care elefant să-l atace. Apoi se împărţiră, trei la dreapta şi trei la stânga tufişului, se ghemuiră cât putură mai bine şi rămaseră în aşteptare.

Nu trecu mult şi dindărătul unui copac uriaş se ivi un elefant şi mai uriaş, ai cărui colţi luceau de-ţi luau vederea. Se părea că bănuieşte primejdia, căci mişca de zor urechile şi-şi învârtea trompa enormă.

Clipa aceasta păreau s-o fi aşteptat piticii. Ca împinşi de un arc săriră în sus şi în momentul următor şase săgeţi zburară spre pachidermul cenuşiu. Piticii însă dispărură iarăşi fulgerător, în iarba înaltă.

Elefantul atins scoase un sunet de trompetă, plin de furie. Cu o sprinteneală nebănuită el se năpusti din pădurice, se opri după câţiva metri şi căută să-şi descopere duşmanii.

Zadarnic căută însă şi noi vedeam lămurit în gâtul său înfipte câteva săgeţi. Era hărăzit unei morţi încete şi chiar dacă pornea

înainte cu turma, Pigmeii vor rămâne totuşi pe urma lui, până ce otrava îşi va fi făcut efectul.

Tocmai se pregătea să se retragă în pădurice, când vântul îşi schimbă brusc direcţia. Sufla acum deasupra piticilor ascunşi de-a dreptul spre elefantul atins.

Şi acesta, cu mirosul său fin, adulmecă îndată duşmanii. Îşi înfăşură trompa, scoase un răget de furie şi se năpusti spre tufişul unda stăteau ghemuiţi piticii.

Aceştia îşi dădură seamă de primejdie şi cu o repeziciune uimitoare săriră în picioare, pentru a se împrăştia în cele patru vânturi.

Dar elefantul întărâtat le-o luă înainte. Luase la ochi pe piticul-şef, care îi venea mai aproape şi se repezi după el.

Piticul alergă de-a curmezişul luminişului, spre dreapta, unde ar fi putut găsi adăpost pe unul din copacii înalţi. Înainte de a ajunge însă acolo; duşmanul său însetat de răzbunare l-ar fi ajuns.

Atunci Marian ridică puşca, trase de două ori la rând şi furiosul pachiderm se prăbuşi la pământ, căci gloanţele prietenului meu îl nimeriseră între ochi şi ureche.

Totuşi monstrul uriaş nu-şi pierduse încă toate puterile. Pufăind înfiorător se ridică iar şi se năpusti de-a dreptul spre copacul îndărătul căruia ne adăpostiserăm noi.

Acum ridicasem şi eu puşca şi aproape în acelaşi timp cu Marian slobozii trei gloanţe unul după altul.

Gloanţele noastre nu dădură greş, căci pachidermul se poticni în toiul fugii şi căzu în cap.

Dar împuşcăturile speriaseră restul turmei. Vreo douăzeci de elefanţi se iviră dintre copaci şi alergară de-a dreptul spre noi. Nu puteam face altceva decât să ne lipim cât mai bine de trunchiul copacului.

Turma întărâtată veni ca o vijelie. Pământul se cutremură sub copitele ei, pretutindeni trosneai crengi, iarba şi frunzişul foşniră, apoi în goana lor sălbatecă elefanţii trecură ce lângă noi.

Răsuflăm uşuraţi şi ieşirăm dindărătul copacului. Şi cei doi paznici ai noştri apărură din dosul altui arbore, dar acum nu păreau să mai fie atât de duşmănoşi, căci ţineau arcurile în jos şi ne priveau, aproape cu teamă. Doborârea elefantului cu ajutorul puştilor noastre părea să le fi insuflat respect faţă de noi.

Ieşirăm în luminiş şi ne îndreptarăm spre hoitul pachidermului. Piticii se iviră ca prin farmec lângă noi, căpetenia ne privi lung şi în ochiii mari se aprinse o lucire ciudată. Râse apoi deodată, arătă spre păduricea de mimoze de unde ieşise turma de elefanţi şi se îndreptă într-acolo.

Trei din tovarăşii săi îi urmară imediat, pe când cei doi paznici, care rămăseseră în urma noastră, îşi reluară slujba. Dar nu ne mai

speriau cu arcurile şi făceau chiar mutre prietenoase.

— Cred că acum nu ne mai ameninţă nici o primejdie – zise Marian – haide, vom vedea poate lucruri foarte interesante.

Porni după cei patru pitici şi eu după el.

Căpetenia grăbi pasul şi avui îndată simţământul că ne apropiem de sat. În curând auzirăm chiar zgomote ciudate, un fel de lovituri înăbuşite, în ritm regulat. Apoi chemări rostite cu glas limpede, de asemenea în tact.

În cele din urmă zărirăm înaintea noastră un luminiş scăldat în soare. Pe dânsul se aflau nenumărate colibe de crengi, iar în locul liber din mijloc ni se oferi o privelişte ciudată.

Acolo se aflau pe puţin, două sute de negri pitici, unul în spatele altuia şi dansau o horă bizară. Acompaniamentul de muzică era făcut de femei, cu nişte instrumente în formă de dovleac în care băteau scoţând tonuri înăbuşite.

Un strigăt ascuţit al conducătorului nostru stârni oarecare turburare. La vederea noastră femeile alergară în colibe, trăgând copiii după ele. Bărbaţii, însă, puseră îndată săgeţi în arcurile lor.

Dar şeful nostru le strigă câteva cuvinte şi cât ai clipi din ochi îşi lăsară în jos arcurile. Apoi piticul, căruia li salvasem viaţa prin împuşcarea elefantului, alergă spre o colibă mai mare, sub al cărui acoperiş de crengi văzurăm trei făpturi.

Cel din faţă trebuia să fie căpetenia, iar îndărătul său se aflau două femei după cum băgai de seamă acum. Conducătorul nostru vorbi mult cu căpetenia, care strigă apoi o poruncă scurtă. Piticul salvat de noi scoase atunci un ţipăt ciudat şi după câteva clipe se ivi dintre colibe… un negru uriaş.

Era mult mai mare ca noi amândoi la un loc şi alături de piticii, care îi făceau loc cu respect, părea chiar caraghios. Când ne zări pe noi ne aruncă o privire mirată apoi se îndreptă spre coliba căpeteniei şi vorbiră câtva timp între ei. După aceea se apropiă de noi şi ne întrebă în dialectul englezesc Pidgin:

— Massers, ce caută aici? Ifi nu place străini.

— Atunci n-aveau decât să nu ne aducă încoace – răspunse Marian, fără să se turbure – noi nu căutăm nimic aici.

După ce se sfătui cu căpetenia, zise iar:

— Massers poate rămâne. Ei salvat viaţa la Umpa – arătă spre piticul care, împreună cu tovarăşii săi, ne adusese aici – dacă Massers vrea pleacă, Umpa conduce.

— Foarte frumos din partea voastră – răspunse Marian, vesel – am rămâne cu plăcere câteva ceasuri, ca să cunoaştem viaţa acestei trib. Se mai poate întâmpla să ne caute prietenii noştri, negrii din satul lui Pongo. Spune piticilor că oamenii aceia sunt de-ai mei.

Tâlmaciul făcu o mutră, uimită când auzi numele lui Pongo şi zise:

— Massers prieteni de la Pongo? Oh, atunci totul bine. Ifi se tem de Pongo.

În rândurile piticilor se stârni o oarecare turburare când uriaşul le spuse acum ceva pe limba lor. Şi deodată se uitară la noi cu priviri sfioase, aproape înspăimântate.

Un pitic din rândul celor din faţa noastră ieşi înainte, ne măsură din cap până-n picioare, apoi strigă câteva cuvinte. Imediat toţi pigmeii râseră şi dădură din cap cu însufleţire. Privii mirat la Marian şi în aceeaşi clipă negrul cel uriaş ni se adresă:

— Massers salvat şi pe Waso care fost atacat de Tşal.

— A, vezi! râse Marian – la asta m-am şi gândii când am fost duşi încoace. Asta e piticul care nu de mult a rănit rinocerul acela cu care am avut şi noi de furcă pe urmă.

Acum îmi amintii şi eu de întâmplarea aceea când pigmeul fugise dinaintea rinocerului. Noi îl răpusesem apoi şi Pongo descoperi în gâtul lui o săgeată otrăvita.

Aşa dar salvasem viaţa a doi membri ai tribului, ceea ce ne dădea dreptul să ne simţim în siguranţă. Marian dădu din cap şi se adresă negrului uriaş:

— După cât se vede, eşti din ţinutul Sudanului, Cum ai ajuns aici, la piticii ăştia?

— Sesso este Njam-Njam – răspunse uriaşul – Sesso cumpărat de Ifi, trebuie face otravă. Massers vede, dacă vrea, Ifi acum otrăveşte săgeţi.

În cursul acestei convorbiri scurte, piticii se rânduiseră iarăşi într-un şir lung. Negrul Sesso ne zâmbi, apoi dispăru din nou între colibe. Se întoarse însă curând în mână cu o strachină mare de lut.

Se aşeză la capătul şirului cu faţa spre pitici, ţinu strachina jos de tot şi lungul convoi al Ifilor se puse în mişcare. Fiecare avea în mână vreo şase săgeţi pe care le înmuia cu vârful în strachina de lut şi fierul săgeţilor căpăta îndată o culoare cafenie.

Negrul uriaş fusese cumpărat, deci, ca specialist în otrăvuri!

II.
IARĂŞI PRIZONIERII.

RAMASERĂM CÂTEVA CEASURI la ciudatul popor al pădurilor seculare. Văzurăm o scenă de probă şi ne puturăm încredinţa cât de bine se pricepeau să umble piticii cu armele lor grozave. Abia acum pricepui de ce se temeau atât de mult celelalte triburi de pigmeii aceştia.

Sesso ne povesti unele lucruri interesante despre micul popor. Astfel aflarăm că acela în faţa căruia fuseserăm duşi nu era căpetenia, ci însuşi regele care domnea peste diferitele triburi răspândite pretutindeni. El era singurul care avea dreptul să aibă două femei, în

vreme ce supuşii săi trebuiau să se mulţumească cu una singură.

În schimb se cunoştea la ei un soi de „căsătorie de probă” pe termen de un an. Aşa dar, ceva modern de tot, căci la noi, în lumea civilizată, învăţaţii se străduiesc abia acum să introducă această inovaţie.

De-odată gândul mi se duse la Pongo, pe care aproape că-l uitasem. Îl ghiontii pe Marian care era lângă mine şi-i şoptii:

— Mariane, trebuie să pornim mai departe, altfel pun mâna pe noi belgienii. Colonelul Roule înaintea căruia urma să fim aduşi, nu va fi prea bucuros aflând că locotenentul său a fost rănit.

— Ai dreptate, răspunse prietenul meu. Trebuie să ne întoarcem neapărat la Pongo. Întâi, însă, vom vorbi eu Sesso.

— Merge îndată, Massers, spuse fabricantul da de otrăvuri.

Vorbi apoi cu regele şi imediat ieşiră la iveală cei doi salvaţi de noi şi încă patru pitici.

— Massers – zise după aceea Sesso – Umpa şi Waso duce Massers la Pongo. Massers fie întotdeauna prieteni de la Ifi.

Prin împuşcarea rinocerului şi a elefantului dobândiserăm un soi de cetăţenie de onoare la poporul acesta ciudat şi primejdios. Când ne pregătirăm de plecare, regele se ridică, ieşi din colibă şi-ne întinse mâna. Şi tot poporul de Pigmei intona un rămas-bun pe limba lor.

Le făcurăm „bezele” înapoi până ce dispărurăm în pădure.

Ajunserăm din nou în luminişul pe care mai zăcea hoitul elefantului şi acolo avea să ne ajungă soarta… Nu departe de păduricea de mimoze piticii din faţa noastră dispărură pe nesimţite în iarba deasă. Când întoarserăm privirea, miraţi, văzurăm că şi cei dindărătul nostru se făcuseră nevăzuţi. Marian îmi şopti:

— Se poate ca Pongo să fie pe aproape – dar tot atât de lesne e cu putinţa să ne soldaţii belgieni. Să, ne ascundem şi noi repede.

Era însă prea târziu. Păduricea de mimoze era la vreo douăzeci de metri de noi. În clipa când voirăm să trântim în iarbă, se auzi dintre copaci un zgomot prea cunoscut nouă: tragerea cocosului unei arme, iar în acelaşi timp o voce aspră strigă în limba franceza:

— Sus mâinile, domnilor! Sunteţi prizonierii mei!

Ne dădurăm seamă că orice împotrivire ar fi fost zadarnică.

— Cine e acolo? întrebă Marian. De unde şi până unde porunca asta?

— Veţi afla îndată, ni se răspunse batjocoritor. Apropiaţi-vă, vă rog! Dar să nu care cumva să vă dea în gând să lăsaţi braţele în jos.

Păşirăm încetişor înainte şi când intrarăm sub cei dintâi copaci, văzurăm îndreptate asupra noastră ţevi de armă, din toate părţile. Abia după aceea zărirăm chipurile soldaţilor negri, pe care belgienii îi luaseră în solda lor.

Nu puteam recunoaşte îndată dacă erau aceiaşi de la care

fugiserăm, cu ajutorul lui Pongo, în seara trecută, dar locotenentul Voisin nu putea fi cu nici un chip conducătorul lor, căci fusese prea grav rănit de creanga zvârlită de Pongo.

În clipa următoare ne găseam în faţa ofiţerului belgian, care ne întâmpină cu un zâmbet batjocoritor:

— Ah, domnilor, mă bucur peste măsură că vă întâlnesc, căci oamenii mei refuzau să meargă mai departe, din pricina acestor blestemaţi de negri care locuiesc pe aici. Îmi daţi voie să mă prezint: numele meu e Voisin. Fratele meu se va bucura foarte mult când vă voi aduce la el: E vina dv. că vă tratez aşa cum o cere situaţia. N-aş vrea să păţesc şi eu ce a păţit el. *Allez!*

În clipa următoare braţele ne furii răsucite la spate şi înainte de a putea face vreo mişcare de împotrivire ne pomenirăm legaţi fedeleş.

— Aşa! râse locotenentul. Acum sunteţi nevătămători. Prietenilor dv. negri le va merge la fel. Colonelul se va bucura şi ei când îi voi raporta că am prins nişte oameni care au contravenit la legea care opreşte împuşcarea elefanţilor.

În vreme ce vorbea, oamenii lui ne dezarmară, Marian răspunse liniştit:

— Nu ne poţi face o imputare din împuşcarea elefantului. Pentru asta ar trebui să-i faci răspunzători pe Ifi, negrii pitici. Cred că ai observat săgeţile otrăvite din gâtul elefantului?

Locotenentul Voisin păli şi privi speriat în juru-i.

— Cum, diavolii aceia mici sunt prin apropiere? exclamă el. V-aţi întâlnit cu dânşii?

— Tocmai venim din satul lor – răspunse Marian, calm – putem merge oricând acolo, fără grijă, pentru că prin gloanţele noastre i-am salvat pe oamenii care atacaseră elefantul. De altfel, vă pot spune că piticii sunt pe aproape. Au venit cu noi şi au dispărut brusc, cu puţin înainte de a vă ivi dv. A, se pare că dau semne de viaţă!

De la marginea păduricii de mimoze se auzi un ţipăt înfiorător, căruia îi urmară strigăte de spaimă. Apoi veni în goană un soldat negru şi cu glas tremurător raportă într-o franţuzească stricată:

— Domnule locotenent. Bomba a văzut ceva sărind prin iarbă şi în aceeaşi clipă a primit o săgeată otrăvită în gât. Domnule locotenent, oamenii şi-au pierdut capul şi strigă mereu că piticii sunt aici.

— Pornim imediat! porunci locotenentul. În pas alergător înapoi! D-ta iei ariergarda, sergent! Tragi fără cruţare dacă s-arată vreun diavol de pitic.

Bietul sergent nu părea prea încântat de însărcinarea aceasta, dar era militar şi trebuia să se supună, astfel că în clipa următoare răcni câteva ordine.

Păduricea de mimoze se însufleţi. Furăm împresuraţi de vreo douăzeci de soldaţi şi pornirăm imediat prin luminiş, trecând pe lângă

hoitul elefantului.

De-odată, locotenentul se adresă lui Marian:

— Domnule Farrow, v-aţi putea îmbunătăţi situaţia daca i-aţi linişti pe drăcuşorii aceia în caz că ne-ar ataca.

— Oh, domnule locotenent – răspunse prietenul meu – nu cred ca Ifi să vă atace fără temei. Şi motiv cred că au acum, văzând cum au fost luaţi în primire noii lor prieteni, adică noi. Poate că din recunoştinţă vor să ne elibereze.

— Atunci le poţi spune că capturarea dv. nu vă primejduieşte de fel, strigă Voisin, enervat. Îţi spun drept, domnule Farrow, te împuşc fără şovăială, dacă vom fi atacaţi.

— Dacă vei mai avea răgaz – răspunse Marian, batjocoritor – părerea mea este, domnule locotenent, că d-ta vei fi prima ţintă a săgeţilor lor otrăvite. Dar puteţi fi liniştit, căci cu noi au fost numai şase pitici, care nu vă pot fi prea primejdioşi. Şi satul e departe.

— Ah! făcu locotenentul, vădit uşurat – atunci se schimbă lucrurile şi nu mai e nevoie să alergăm aşa. Păcat de dv. domnilor, eram gata să pun să fiţi dezlegaţi. Şi, după cum vă spuneam, aţi fi avut o şansă. Acum i se va părea suspect colonelului că sunteţi prieteni cu piticii aceia.

Strigă înapoi câteva cuvinte, în urma cărora soldaţii izbucniră într-un urlet de bucurie. Nu se mai temeau atât de mult acum, căci aflaseră că nu erau decât şase pitici pe aproape.

Locotenentul Voisin o luă înainte, aşa încât rămaserăm oarecum izolaţi, ceea ce îmi îngădui să-i şoptesc lui Marian:

— De ce le-ai spus că erau numai şase Ifi cu noi? Prin asta am pierdut prilejul să putem da bir cu fugiţii.

— Am chibzuit bine înainte de a vorbi – răspunse prietenul meu, zâmbind – vei admite şi tu că acum mergem în mod normal, pe câtă vreme înainte goneam. În felul acesta doi sau trei pitici ne pot urma, iar ceilalţi vor alarma satul. Nu cred să rămânem mult în puterea belgienilor.

— Ai dreptate – încuviinţai eu, umilit. Fireşte că soldaţii se vor vedea siliţi să ne dea drumul când se vor vedea împresuraţi de două sute de negri pitici.

— Cam aşa mi-am spus şi eu – râse Marian – şi poate că se iveşte şi Pongo al nostru în vremea asta.

Era cam pe la amiază şi căldura înăbuşitoare. Băgai de seamă că soldaţii schimbaseră direcţia. Mergeam acum spre sud-vest, ocolind pădurea pigmeilor, îndreptându-ne spre coasta Congo-ului belgian.

După câteva ceasuri de marş ajunserăm într-un luminiş întins unde ardeau multe focuri de lagăr şi se aflau trei corturi mari.

Sosirea noastră stârni însufleţire în rândurile celor vreo sută de soldaţi, câţi erau acolo. Şi larma făcută de ei aduse afară din cortul cel

mai mare pe un european al cărui chip nu-l puteam recunoaşte, din pricină că soarele îmi stătea în faţă. Dispăru însă imediat îndărăt în cort, înaintea căruia furăm conduşi noi de către locotenentul Voisin.

— Aşteptaţi aici! zise el, scurt – colonelul va veni îndată să vă ia interogatoriul!

Făcu un semn câtorva soldaţi, care se postară lângă noi şi în spatele nostru.

Nu trecu mult şi dintr-unul din cele trei corturi ieşiră doi soldaţi purtând o targă. Ajunşi lângă noi, o lăsară jos şi traseră la o parte acoperitoarea de ţânţari de la capătul ei.

Trebuie să mărturisesc că mă cam speriai când zării întins pe largă pe celălalt locotenent Voisin, care fusese rănit de creanga zvârlită de Pongo.

În ochii săi lucea o flacără de ură înverşunată şi cu o mânie abia stăpânită scrâşni:

— Acum nu-mi veţi mai scăpa. Mă şi bucur de clipa când veţi fi spânzuraţi de copac.

Marian râse şi zise foarte liniştit:

— Pare că ai friguri şi aiurezi, domnule locotenent Voisin. Aş vrea să ştiu cu ce drept ne vorbeşti astfel şi pentru ce anume faptă urmează să fim spânzuraţi?

— Aţi făcut o încercare de omor asupra mea şi pentru asta vi se cuvine ştreangul! spumegă rănitul. Nu căutaţi să vă apăraţi căci soldaţii mei au văzut că aţi zvârlit creanga pe cortul meu.

— E lesne să-mi închipui că soldaţii vor mărturisi ce li se porunceşte, chiar dacă ar fi să jure strâmb – răspunse Marian – totuşi, am presimţirea, domnule locotenent că nu vom fi spânzuraţi. Dormi liniştit mai departe ca să te însănătoşeşti în curând.

De furie locotenentul nu mai putu zice nimic. În aceeaşi clipă perdeaua cortului se dădu în lături şi fratele rănitului ieşi afară. Făcu un semn acestuia şi spuse:

— Fratele meu e atât de grav rănit încât va rămâne schilod. Vă închipuiţi lesne că pedeapsa ce vă aşteaptă nu va fi prea uşoară.

— Fireşte, ni s-a şi spus că vom fi spânzuraţi, râse Marian. Dar nu prea pun temei pe aiurelile unui om scuturat de friguri. N-aţi putea sfârşi cu comedia asta?

Chipul locotenentului Voisin – cel teafăr – se schimonosi de furie.

— N-o săi mai vorbim de „comedie” – scrâşni el – când veţi simţi funia în junii gâtului. Pentru ca să vă liberaţi aţi încercat să-l ucideţi pe bietul meu frate. După spusele soldaţilor, aţi zvârlit creanga aceea grea. Vă puteţi socoti condamnaţi la spânzurătoare, înainte chiar ca domnul colonel să rostească sentinţa.

— Nu ne pasă nouă, chiar dacă colonelul dv. va hotărî condamnarea noastră – zâmbi Marian – căci zău nu cred că o veţi

putea aduce la îndeplinire, oricât v-ar îndemna inima. Avem prieteni mai puternici decât bănuiţi poate.

— Ah! Or fi faimoşii pitici? râse batjocoritor locotenentul Voisin cel teafăr. Cu prietenii ăştia nu mă poţi speria de fel. Dacă ar îndrăzni să vie încoace, îi spânzurăm alături de dv.

— Zău? făcu Marian, batjocoritor. Atunci de ce bâţâiai de frică, colo, în luminiş, stimate domnule locotenent?

Ofiţerul nu mai avu răgaz să-şi descarce mânia, căci în clipa aceea se auzi un glas aspru:

— Domnii par să se bucure mult de apropiata lor moarte?

La intrarea cortului stătea colonelul Roule. Era un bărbat înalt şi uscăţiv, numai os şi piele. Parca să fie un om fioros, care nu cunoştea mila.

Marian îl privi câteva clipe în tăcere, apoi izbucni în râs şi zise:

— Nu, domnule colonel, nici nu mă gândesc la moarte, căci socot că voi trăi încă multă vreme, împreună cu prietenul meu. Am râs numai de felul cum înţeleg, să se poarte ofiţerii dv. Dar vă, rog s-o scurtaţi, căci n-am chef să stau prea mult de vorbă cu dv. Din ce pricină aţi pus să fim urmăriţi şi prinşi ca nişte criminali?

Glasul lui Marian era aspru şi tăios acum, astfel încât chiar colonelul îl privi o clipă înmărmurit. Pe urmă, însă, un rânjet încolţi pe buzele sale şi zise:

— Aţi încălcat pe furiş teritoriul nostru. Aţi ucis două gorile, ceea ce este strict oprit. Apoi v-aţi făcut vinovaţi de evadare şi, cu prilejul acesta – vina dv. cea mai mare – aţi făcut o încercare de asasinat asupra locotenentului Voisin. Crimele acestea cer o ispăşire aspră. Nu e nevoie să vă enumăr pedepsele pentru fiecare vină în parte – e deajuns pedeapsa pentru tentativa de omor. E suficientă mărturia celor patru soldaţi care v-au păzit, astfel că n-am nevoie să vă ascult apărarea. Ultima crimă se pedepseşte cu moartea prin spânzurătoare. În pedeapsa aceasta intră şi pedepsele pentru celelalte crime ale dumneavoastră.

Marian înălţă din umeri şi răspunse calm:

— E drept că nu ne putem apăra, încercaţi vă rog, să ne spânzuraţi! Dar zău nu cred că veţi izbuti.

Chipul colonelului se aprinse de mânie. Făcu un semn locotenentului Voisin care stătea lângă el şi zise cu glas coborât:

— Aceşti doi oameni să fie spânzuraţi imediat de copacul de colo!

III.
CREDINCIOŞII IFI.

SITUAŢIA NOASTRĂ DEVENEA NEPLĂCUTĂ. Nu credeam că belgienii ne vor judeca şi executa atât de repede.

Şi Marian făcu o mutră serioasă, dar apoi râse şi zise:

— Îmi pare rău, domnule colonel, că nu vă voi putea oferi plăcerea acestei privelişti. A! Aţi auzit? Locotenente Voisin, acum să-ţi văd curajul! Haha, e prea târziu, căci nu mai puteţi fugi!

Sunetele care se auzeau jur-împrejur nu prea erau de natură să insufle teamă. Făcea impresia că nişte copii îşi strigau ceva între ei. Dar noi, precum şi ofiţerii şi soldaţii belgieni ştiam că aceste sunete erau scoase de negrii pitici, care îşi dădeau de veste unul altuia. Şi ele se auzeau atât de des şi aproape, încât ne dădurăm seamă că tot luminişul era împresurat.

Colonelul pălise şi glasul său suna cam răguşit când zise:

— Crezi, aşa dar, că ne temem de piticii aceştia? Nu, domnule Farrow, te înşeli. Şi să nu crezi că prin asta vi s-a îmbunătăţit soarta. Cel mult se poate întâmpla ca vreo câţiva din noii dv. prieteni, despre care îmi vorbea locotenentul Voisin, să vă împărtăşească soarta. Haide, spânzuraţi-i.

Era vădit că nu prea îi era plăcut locotenentului să străbată cu noi luminişul, pentru a ne duce la copacul cu pricina, căci în felul acesta ne apropiam de pădurea unde se aflau piticii. Nu cuteza însă să se împotrivească ordinului şi pe de altă parte nu vroia, de sigur, să se arate fricos.

Câte doi negri voinici ne înhăţară cu brutalitate de braţe şi ne târâră spre copac. Dar în ochii lor sclipea spaima de piticii primejdioşi.

Nici eu nu mă simţeam prea liniştit. Alături de mine mergea locotenentul Voisin, cu chipul palid, dar hotărât. Ţinea în mâna dreaptă pistolul greu şi eram încredinţat că nu va sta la gânduri să ne culce la pământ, în clipa când piticii ar încerca să ne elibereze.

Îndărătul nostru colonelul răcnea nişte ordine. Întorsei capul şi văzui că soldaţi formaseră un careu în jurul celor trei corturi şi ţineau carabinele pe braţ. Colonelul Roule părea că vrea să-şi salveze cu orice chip preţioasa-i viaţă.

Ajunseserăm la copacul care urma să ne servească de spânzurătoare. Era la vreo zece metri de marginea pădurii şi locotenentul privi atent spre copaci, în vreme ce ridică puţin pistolul.

Strigă apoi o poruncă negrilor şi cei doi de rezervă zvârliră funii groase peste creanga cea mai de jos…

Situaţia devenea foarte serioasă, căci cei doi călăi îşi înnodau laţurile în care aveam să ne dăm ultima suflare.

Mă uitai neliniştit la Marian şi văzui că-şi ţinea privirea încordată spre pădurea din faţă. Îmi aruncai şi eu ochii într-acolo şi aproape să ţip de bucurie, căci zării îndărătul unei tufe făptura uriaşă a lui Pongo al nostru.

Şi locotenentul Voisin îl văzuse şi în aceeaşi clipă ridică braţul cu

pistolul. Glonţul porni dar se înfipse în trunchiul copacului în faţa căruia stătuse Pongo cu un moment înainte.

Uriaşul negru se aruncase fulgerător în lături. Un fulger sclipitor ţâşni atunci din tufiş şi locotenentul scoase un răcnet de furie. Cuţitul lui Pongo îi retezase mâna dreaptă de la încheietură.

Cei şase negri ridicară carabinele, dar făcură brusc stânga-mprejur şi scoţând ţipete de spaimă alergară spre careul format de camarazii lor. Căci îndată după ce Pongo zvârlise cuţitul se iviseră dintre tufe temuţii pitici, în mână cu arcurile lor cu săgeţi otrăvite.

— Massers, repede vine! strigă Pongo.

Nu aşteptarăm să ne spună a doua oară. Trecând pe dinaintea locotenentului Voisin, care gemea ţinându-se de ciotul rămas în loc de mână, alergarăm spre pădurea ocrotitoare.

Ajunserăm nevătămaţi la marginea ei, ne strecurarăm printr-o spărtură dintre tufe, pe care ne-o arătă un pitic, cu un semn din cap şi în clipa următoare ne pomenirăm în faţa lui Pongo.

— Foarte bine va fi, Massers! zise el, râzând din toată inima.

Apoi luă cuţitul din mâna unui tovarăş de-al său şi ne tăie legăturile cât ai clipi din ochi.

— Veniţi repede, Massers! adăugă apoi. Askari nu vine după noi, frică de Ifi.

Piticii se strecurări îndărătul nostru în pădurea ocrotitoare. Recunoscurăm pe Umpa şi Waso, cărora le strânserăm mâinile. Apoi veni şi Sesso, fabricantul de otrăvuri şi zise, plin de bucurie:

— Ifi foarte mulţumiţi că salvat Massers. Massers poate fi liniştit de duşmani. Ifi acum prieteni de la Pongo, ei însoţeşte Massers.

Vestea aceasta ne bucură. Sub ocrotirea lor n-aveam ce să ne mai temem de belgieni, căci soldaţilor negri părea să le fie frică de pitici ca de ciumă.

Dar Marian zise deodată:

— Ar trebui să-ncercăm să ne luăm înapoi armele. Ce să facem în pădurea seculară fără puşti şi pistoale? Sesso, ne-ar ajuta piticii la treaba aşa?

Uriaşul vorbi cu Umpa, care părea să fi luat conducerea cetei de pitici. Umpa dădu din cap cu însufleţire, astfel că nici nu mai era nevoie de tălmăcirea lui Sesso, că pigmeii sunt gata să ne dea o mână de ajutor.

Marian păşi spre marginea luminişului, temându-se mereu să nu fie văzut de Askari, îl urmai şi ne ghemuirăm îndărătul unei tufe dese, prin frunzişul căreia însă, puteam cuprinde cu privirea luminişul.

Soldaţii stăteau tot în careu, privind cu teamă spre pădurea în care îi ştiau pe pitici. Colonelul şi locotenentul Voisin – cel care trebuia să ne spânzure – nu erau de văzut; cu siguranţă că Roule pansa mâna rănitului.

Marian strigă cât îl ţinea gura:

— Domnule colonel Roule, vreau să-ţi vorbesc.

Rezultatul cererii sale fu că soldaţii care stăteau cu feţele la noi, îşi scoaseră îndată carabinele de pe umăr. Atunci, Pongo, care ne urmase pe nesimţite, le răcni câteva cuvinte şi îndată îşi lăsară armele în jos. În acelaşi timp se împrăştiară puţin, astfel că acum puteam vedea bine corturile.

— Ce le-ai spus? întrebă Marian.

— Pongo spus că Ifi vine dacă nu lasă puşti jos şi împrăştie – răspunse uriaşul – Masser strigă acum iar.

Marian îl chemă din nou pe colonel şi atunci locotenentul Voisin cel rănit, care stătea încă pe targă în faţa cortului, se ridică în capul caselor şi strigă înciudat:

— Colonelul trebuie să-l panseze pe fratele meu, căruia i-aţi retezat mâna dreaptă. Oh… ti…

Trase o înjurătură şi se întinse la loc.

N-aveam încotro şi trebuia să aşteptăm până ce colonelul va fi gata cu pansamentul. Marian făcu o mutră cam nemulţumită şi zise:

— Nu ştiu de ce, dar am presimţirea că nu e bine pentru noi să aşteptăm prea mult. În definitiv ar putea şi locotenentul şi dea ordin soldaţilor să scoată afară armele noastre.

Şi imediat strigă:

— Domnule locotenent Voisin, porunceşte să ni se aducă încoace armele. Nu i va întâmpla nimic aducătorului. Dacă refuzi, însă, voi fi nevoit să-i pun pe pitici să ni le scoată. Dar repede te rog!

Era vădit că Voisin se afla în încurcătură. Ridică iar capul şi răspunse:

— În privinţa aceasta nu pot hotărî eu; trebuie să aştepţi până isprăveşte colonelul.

— Atunci vorbeşte d-ta acum cu dânsul – zise Marian – te aude el din cort şi-şi poate da încuviinţarea. Dar spune-i, rogu-te, ca nu glumim. Piticii noştri sunt gata să ne aducă lucrurile şi soldaţii dv. nu vor cuteza să se împotrivească.

— Bine, domnule Farrow, voi vorbi îndată cu colonelul, răspunse Voisin.

Apoi auzirăm că strigă ceva spre intrarea cortului, dar nu înţeleserăm ce spunea.. Vorbi mai multă vreme, până ce Marian deveni nerăbdător şi interveni iar:

— Domnule locotenent, dacă până-n trei minute n-aveam îndărăt armele, îi pun pe pitici să ni le aducă. Acesta e ultimul meu cuvânt.

Marian vorbise cu atâta hotărâre, încât locotenentul strigă în cort câteva cuvinte pe un ton destul de energic şi imediat se ivi colonelul la intrare.

Uniforma lui de culoare deschisă era pătată de sânge şi cu chipul

său furios făcea o impresie fioroasă.

— N-aveţi pic de omenie, după cum văd – strigă el Trebuia doar să opresc hemoragia locotenentului! Ce pofteşti?

— Că nu trebuie s-avem omenie am învăţat de la dv. – răspunse Marian, cu asprime – dorim să ne recăpătăm armele, după cum ştiţi prea bine. Mai aveţi timp două minute! Dacă până atunci nu ne sunt aduse, voi pune pe Ifi să facă treaba asta.

Colonelul îşi privi ceasornicul-brăţară. Apoi zise, spre mirarea mea:

— Bine, voi pune să vi se aducă armele!

Strigă o poruncă unui negru, dar acesta se codi s-o îndeplinească. Când însă colonelul îşi trase, furios, pistolul de la brâu, omul o rupse din loc, alerga îndărătul cortului şi după câteva minute se întoarse cu armele noastre.

Apoi rămase iar locului în faţa colonelului, care începu să răcnească la el, arătând cu mâna spre pădurea unde ne aflam noi.

— Pongo, spune negrului că n-are de ce să-i fie teamă – zise Marian.

Dar camaradul nostru negru dispăruse.

Ne privirăm miraţi câteva clipe, apoi, însă, ne întoarserăm iar ochii spre luminiş. O fi avut Pongo motivele sale să se facă nevăzut pe nesimţite.

Atunci îl văzurăm pe soldat venind spre noi cu paşi şovăitori.

— Păcat că nu-i Pongo aici, să-i spună că n-are de ce să se teamă. Acum pierdem timp pentru că omul merge atât de încet din pricina fricii.

— Ei, câteva minute mai mult sau mai puţin n-au importantă – zisei eu.

— Ba nu e aşa. Îţi spuneam că presimt că vom întâmpina ceva neplăcut dacă nu ne luăm tălpăşiţa cât mai repede de aici. Uite că omul s-a apropiat destul de mult, acum poate pune armele jos şi eu le voi lua.

Vroiam să-l opresc pe Marian, căci cu toată teama pe care o arăta negrul, nu prea aveam încredere în el. Dar prietenul meu şi ocolise tufa şi ieşi înainte negrului, care se opri îndată când îl văzu.

Marian se apropiă de soldat şi întinse mâna să ia armele noastre, pe care celălalt le avea în mâna stângă, în vreme ce pistoalele sale şi le înfipsese în brâul de piele.

Când prietenul meu puse mana pe cele doua puşti, negrul le trase repede către sine, astfel ca Marian, care nu se aşteptase la asta fu cat pe aci să cadă în nas.

În aceeaşi clipă vicleanul negru duse fulgerător mâna la spate pentru ca apoi să-l izbească pe Marian cu putere în tâmpla, cu o măciucă scurtă de lemn.

Prietenul meu dădu să cadă, dar soldatul il înhăţă din zbor, îl ţinu

ca un scut în faţa lui şi-l trase repede spre cortul, înaintea căruia stătea colonelul, rânjind.

Şi de-odată, ceilalţi soldaţi păreau că nu se mai tem de săgeţile otrăvite ale piticilor căci închiseră iar careul şi ridicară carabinele.

Câteva clipe stătui ca încremenit. Unde rămăseseră piticii – unde era Pongo? Cu siguranţă că el l-ar fi putut pune cu botul pe labe pe soldatul acela viclean.

Tocmai mă gândeam să pătrund mai adânc în pădure ca să-l caut pe Pongo, când deodată se ivi lângă mine.

— Masser Bertram, va fi rău – şopti el – Masser Farrow prizonier. Ifi nu ştie dacă trebuie lupte. Multe Askari vine.

Asta era o veste cât se poate de rea. Ce ne făceam dacă cei o sută douăzeci de soldaţi din luminiş primeau întăriri?

— Trebuie să-l eliberăm pe prietenul meu, apoi o luăm la fugă cu Ifi, zisei îngrijorat lui Pongo. Spune-le să nu pornească la atac, căci vom încerca să ne folosim de vicleşug. Să rămână însă aici; ca să ne acopere fuga.

Pongo încuviinţă cu un gest şi dispăru în desiş. Când privii în luminiş, putui vedea cortul colonelului şi pe acesta uitându-se batjocoritor, spre pădure, iar la picioarele sale zăcea nemişcat Marian.

Roule ridică mâna şi strigă:

— Domnule Bertram, vrei să te predai de bună voie? Poate că în felul acesta ţi se uşurează soarta! Altminteri îţi vom spânzura prietenul în faţa ochilor d-tale. Nu ne mai temem acum de prietenii dv., piticii, căci uite că vin camarazi de-ai mei cu trupe noii.

— Spunând acestea arătă spre partea stângă a luminişului şi văzui într-adevăr ivindu-se dintre tufe vreo zece negri vânjoşi, urmaţi de trei ofiţeri europeni.

Veneau apoi în pas alergător alţi soldaţi din ce în ce mai mulţi, până când luminişul se umplu cu încă vreo două sute de Askari.

Cei trei ofiţeri se apropiară de Roule, care-i salută cu însufleţire. Urmă o convorbire mai lungă, apoi unul din noii sosiţi se întoarse spre tufa îndărătul căreia stăteam eu şi răcni:

— Vino repede încoace, altminteri viu să te iau!

Îmi făcui îndată planul, care se întemeia pe şiretenie. De aceea nu răspunsei şi urmarea fu că individul veni cu paşi energiei spre locul unde eram.

Omul era foarte viteaz, căci cu siguranţă că Roule îi povestise despre pitici. Părea însă că nici nu se gândeşte la săgeţile otrăvite, îşi scoase pistolul şi se apropia hotărât de tufa care mă adăpostea. Când ajunse la doi paşi strigă încăodată foarte energic:

— Ieşi afară repede!

Îi vedeam picioarele şi îmi veni o idee buna. Smulsei repede din pământ o tufa mare de iarba şi o luai în amândoi pumnii. Apoi

încercai să vad pe care parte va înconjura el tufişul. Nu ma lăsa mult să aştept căci paşi spre stânga.

Ma târâi îndată la dreapta, ferindu-mă să fac zgomot. Ajunsei astfel în luminiş, unde ma ridicai şi sării prin faţa tufişului spre spărtură din frunziş în care pătrunsese adversarul meu.

Precum mă aşteptasem, ofiţerii belgieni, care fireşte că erau cu privirea încordată spre tufiş, răcniră cât îi ţinea gura la ivirea mea:

— Gaston, înapoi, înapoi, vine!

Dar în aceeaşi clipă eu mă şi aflam îndărătul ofiţerului, care se-ntoarse brusc şi ridică fulgerător revolverul. În aceeaşi clipă eu îi zvârlii în ochi bulgărele de pământ cu iarbă.

O împuşcătură detună şi glonţul şuieră deasupra capului meu, dar eu şi sărisem înainte, îi prinsei cu stânga mâna la încheietură, cu dreapta îl strânsei de beregată şi-l trăsei în desiş.

Din pricina surprizei sale izbutii să-l târăsc vreo opt paşi în pădure. Aci începu să se zbată şi băgai de seama că era foarte puternic.

Luptam însă în furia disperării, îi ţineam încleştata mâna cu revolverul şi-i strânsei beregata, cât îmi îngăduiau puterile. Dar şi el începu să-mi dea la pumni cu stânga, pe care o avea liberă şi eram gata să cred că în cele din urmă ma va birui – când deodată mădularele i se moleşiră şi se prăbuşi la pământ…

— Foarte bine, Masser Bertram – zise râzând, Pongo, care intervenise în luptă la momentul potrivit – acum fugim repede?

Spunând acestea ridică pe umeri trupul voinic şi porni înaintea mea pe o potecă îngustă. După vreo câteva minute ajunserăm într-un mic luminiş, unde se aflau adunaţi vreo douăzeci de pitici. Printre ei erau şi Umpa, Waso şi negrul Sesso.

Ofiţerul prizonier fu legat fedeleş şi eu îi luai revolverul.

— Ce facem acum, Masser? întrebă Pongo.

Ifi nu vrea intervine energic, căci atunci Masser Farrow va fi omorât. Ifi însă cu plăcere face tot ce spune Masser Bertram.

— Trebuie să încercăm să-l liberăm prin vicleşug pe prietenul meu, zisei îndată. Sau să-l schimbăm cu prizonierul acesta de aici. Dar eu n-am încredere în belgieni şi cu siguranţă că vor încerca să ne înşele. Hai cu mine înapoi, Pongo, voi vorbi eu cu ofiţerii. Spune-le însă piticilor să încercuiască luminişul şi să nu lase nici un soldat să iasă. N-ar fi rău ca Ifii, prin strigătele lor, să dovedească soldaţilor noii-veniţi că sunt mereu la posturile lor.

— Foarte bine, Masser – răspunse Pongo – eu spune îndată la Ifi.

Vorbi cu fabricantul de otrăvuri Sesso, care tălmăci apoi dorinţa mea micului Umpa. Piticul încuviinţă imediat şi dădu o poruncă unuia din oamenii săi, care se făcu nevăzut ca un viezure între tufe.

Eu mă dusei cu Pongo înapoi spre tufişul unde îi luasem prizonier pe ofiţerul belgian. Când ajunserăm în apropiere, auzirăm de-odată de

jur-împrejurul luminişului ţipetele Ifilor, aşa cum cerusem eu.

Mersei ceva mai repede şi curând fui iarăşi îndărătul tufişului. Soldaţii noii se alăturaseră de ceilalţi şi formaseră un cerc strâns. Văzul ieşind deasupra şirurilor lor casca tropicala a colonelului Roule şi strigai:

— D-le colonel, l-am luat prizonier pe domnul Gaston. Vreţi să vi-l dau înapoi în schimbul prietenului meu? Altminteri pun pe Ifi să intervină. Vă dau cinci minute timp de gândire.

Nici nu trecură bine trei minute şi colonelul Roule strigă peste capetele negrilor:

— Bine, mă învoiesc! Aduceţi-l pe locotenentul Gaston la marginea luminişului, iar noi îl aducem pe dl. Farrow în faţa soldaţilor. Vom da o comandă şi ei vor porni în acelaşi timp. În felul acesta au amândoi aceleaşi şanse.

— Şi Ifii se vor retrage când vom căpăta înapoi armele – strigai eu.

— Bine – răspunse Roule – un om al meu va aşeza armele la pământ lângă tufişul de colo. Eşti înţeles?

— Da, răspunsei şi-l rugai pe Pongo să-l aducă pe prizonierul belgian.

IV.
PRIZONIERA.

RĂMĂSEI SINGUR ÎNDĂRĂTUL TUFIŞULUI. N-aveam de ce să mă tem, căci acum aveam o armă şi apoi erau în apropiere piticii cu săgeţile lor otrăvite.

Totuşi, răsuflai uşuraţi când se ivi Pongo, cu ofiţerul belgian, care îşi recăpătase în vremea asta cunoştinţa. Locotenentul mi se adresă îndată, foarte aspru:

— Asta n-am să ţi-o uit. Vom mai avea noi prilejul să stăm de vorbă!

— Fii liniştit! îl îndemnai, calm – nu uita că te afli în puterea mea. Şi pot să-ţi spun că am făcut experienţe atât de proaste cu camarazii d-tale, încât voi proceda acum fără pic de cruţare de îndată ce voi observa un cât de slab indiciu de trădare. După cum m-am înţeles cu colonelul Roule, vei fi schimbat acum cu prietenul meu, care e prizonier la dv. Hai în luminiş, dar îţi atrag luarea-aminte că rămân în spatele d-tale, cu revolverul întins. O singură mişcare suspectă şi eşti mort! Fireşte că mâinile vor urma să-ţi fie legate la spate şi vei porni spre lagărul d-tale, abia când se va da comanda: „înainte!”.

Locotenentul Gaston îmi aruncă o privire plină de furie, dar tăcu şi porni înaintea mea în jurul tufişului. Eu îl urmai, ţinând revolverul lipit de spatele lui.

— Stai! poruncii, când ajunserăm în faţa tufişului.

Apoi strigai spre luminiş:

— Colonele Roule, sunt gata să-l las să pornească pe locotenentul d-tale. Adu-l pe prietenul meu!

Spre bucuria mea, careul format de soldaţi se desfăcu şi Marian păşi înainte, urmat de colonel.

— Armele săi fie aduse când prietenul meu va fi la mine, apoi ne vom retrag cu Ifii, adăogai eu.

— Bine – răspunse Roule – te fac atent, însă, că vom încerca totuşi să punem iarăşi mâna pe voi. Şi chiar dacă vă veţi întoarce singuri în lagărul nostru, să nu vă aşteptaţi la cruţare.

Dacă vom fi atât de proşti să ne întoarcem fireşte că-ţi vei putea pune la îndeplinire ameninţarea, rasei eu.

— Bine, bine, vom vedea noi! Acum hai să facem schimbul de prizonierii Unu, doi, trei!

Văzui lămurit că dăduse un ghiont lui Marian, care avea şi el mâinile legate la spate şi prietenul meu porni îndată spre mine.

Imediat îl ghiontii şi eu pe locotenentul Gaston şi-l îndemnai:

— Haide, porneşte!

Dar ofiţerul se mai întoarse odată spre mine şi scrâşni:

— Ne-om mai întâlni noi, domnule Bertram şi atunci nădăjduiesc să am eu puterea în mână.

— Bine, bine, la revedere! Hai, cară-te!

Gaston făcu paşi mari, căci Marian ajunsese aproape la mijlocul luminişului. Când se întâlniră amândoi, belgianul strigă ceva prietenului meu, care răspunse înălţând din umeri.

Marian mai era la câţiva metri numai de mine, când se opri brusc. Şi eu mă înspăimântai şi făcui câţiva paşi înainte, căci din cortul colonelului răsună de-odată glasul ascuţit al unei femei, care strigă în limba engleză:

— Ajutor, ajutor! Eliberaţi-mă, salvaţi-mă!

Pe urmă glasul se frânse brusc cu un gâlgâit, ca şi cum i s-ar fi vârât femeii un căluş în gură.

O clipa eu şi Marian ne privirăm ţintă, apoi îl auzi pe camaradul meu strigând:

— Înapoi, Mariane, tot nu mai putem fi de vreun ajutor acum. Trebuie să fiu liber mai întâi şi să-mi recapăt armele. Repede în păduri!

Îmi dădui îndată seamă că are dreptate şi mă întorsei. Când furăm amândoi îndărătul tufişului îl auzirăm pe colonelul Roule, care ne observase:

— Voi da ordin să vi se dea armele, apoi plecaţi cu piticii voştri! Altminteri ştiţi ce v-aşteaptă! Dar revolverul locotenentului Gaston trebuie să-l înapoiaţi.

Nici nu-l învrednicirăm cu vreun răspuns, căci eu eram preocupat de fata care strigase după ajutor, iar Marian il pusese pe Pongo să-i

taie legăturile.

Nu trecu mult şi un soldat purtând armele noastre se desprinse din rândul camarazilor săi şi porni spre tufiş. Nu părea de loc fricos, se apropia până la doi metri, puse armele jos, apoi se dădu înapoi câţiva paşi, cu braţele încrucişate pe piept.

— Pongo aduce arme, se oferi credinciosul negru.

Îmi luă din mână pistolul locotenentului Gaston şi înconjură tufişul.

Fără să scape o clipă din ochi pe soldat el strânse armele noastre, merse apoi îndărăt până la tufiş, aruncă celuilalt revolverul lui Gaston şi veni îndărăt la noi.

Ne echiparăm repede şi pornirăm mai adânc în pădure.

Decodată Marian se opri şi se adresă camaradului nostru:

— Pongo, ai auzit şi tu pe femeia care striga. E o englezoaică şi ne cerea s-o eliberăm. Trebui, s-o scoatem de la belgieni. Vrei să ne ajuţi? Şi crezi că Ifii vor primi să rămână aici până vom sfârşi treaba?

— Pongo ajută Massers – răspunse uriaşul îndată – şi Ifii rămâne aici, e prieteni de la Massers şi Pongo…

Merserăm la luminişul apropiat, unde se afla Umpa cu uriaşul Sesso şi câţiva tovarăşi de trib.

Pongo vorbi cu fabricantul de otrăvuri şi când acesta tălmăci lui Umpa cuvintele, piticul dădu din cap.

Ştiam acum că avem un ajutor preţios şi că puteam nădăjdui în ce privea eliberarea fetei. Îi spusei lui Marian:

— Cel mal bun lucru e s-o scoatem pe faţa după ce s-o lăsa întunerecul, ceea ce nu va mai dura mult. Atunci soldaţii vor fi ocupaţi să-şi fiarbă mâncarea şi ne va fi lesne să trecem neobservaţi printre ei.

— Ei, chiar atât de uşor să nu ne închipuim ca va merge treaba – râse Marian – cred ca vor fi cu mare băgare de seamă chiar când s-or îndeletnici cu fiertura ler. Hainele noastre deschise ne vor da imediat de gol. Cel mai bun lucru ar fi să ne putem vopsi în vreun fel, ca să nu batem la ochii pe întunerec.

— N-ar fi rău – încuviinţai eu – poate ştie Pongo vreun mijloc cu care să ne putem vopsi hainele.

Marian îl întrebă pe uriaşul negru, care se grăbi să răspundă:

— Pongo cunoaşte nuca, face lucruri negru de tot. După aceea, când Massers spală, iarăşi alb.

— Asta e şi mai bine! zise Marian. Atunci caută-ne repede nucile alea, Pongo!

Uriaşul dădu din cap, chemă pe doi din tovarăşii săi de trib şi dispăru cu el în pădure.

După vreo zece minute se înapoiară, fiecare din ei având în mâini câteva nuci, pe jumătate atât de mari ca nucile de cocos.

Pongo desprinse coaja groasa şi verzuie de pe ele şi începu să frece

cu ea costumele noastre. Imediat stofa kaki se făcu neagră, de tot.

Deoarece Pongo ne încredinţa că vopseaua se poate îndepărta lesne şi de pe piele, ne frecarăm şi mâinile şi obrajii. Acum puteam cuteza să păşim în luminiş, de îndată ce se va înnopta.

După ce îmbucarăm ceva din merindele aduse de Pongo, se lăsă şi întunerecul.

Marian orândui ca numai noi doi şi Pongo să ne furişăm în lagărul Belgienilor. Câţiva partizani de-ai lui Pongo urmau să rămână îndărătul tufişului, ca să poată interveni la caz de nevoie. Dar până la înapoierea noastră, Ifii urmau să împresoare luminişul şi să nu lase pe nimeni să treacă. Trebuiau să rămână liniştiţi, însă, pentru ca belgienii să creadă că ne retrăseserăm.

Întovărăşiţi de Pongo şi oamenii săi, pornirăm repede spre tufişul de unde urma să întreprindem primejdioasa expediţie.

Când ajunserăm şi privirăm în luminiş, văzurăm multe focuri mici, la care soldaţii negri se îndeletniceau cu prepararea mâncării. În faţa cortului colonelului ardea un foc mare, în jurul căruia zărirăm pe Roule, cei trei ofiţeri noii şi două tărgi – ale fraţilor Voisin.

Belgienii stăteau de vorbă atât de nepăsători, încât lucrul îmi bătu la ochi, ceea ce mă făcu să-i şoptesc lui Marian:

— Nu cumva ne întinde o cursă cu nepăsarea lor? Nu se poate să nu presupună că vom face încercarea de-a elibera pe prizonieră.

— Nici eu nu ştiu ce să cred – răspunse Marian – dar nu trebuie să ne lăsăm stingheriţi de la planul nostru. Cel mai bun lucru cred că e să ne strecurăm pe aici la stânga printre focurile alea mici, care sunt la cel puţin zece metri unul de altul, Apoi ajungem în spatele cortului colonelului, tăiem pânza şi scoatem afara pe prizoniera.

— Aşa cum zici tu e simplu de tot – dar o fi şi în realitate la fel?

— Asta om vedea. Haide, la drum!

Se târa înainte, eu după el, apoi Pongo. Înaintam cu băgare de seamă în patru labe prin iarba înaltă a luminişului.

În cele din urmă descoperirăm şi sentinelele, a căror lipsă până acum îmi bătuse la ochi. După, cat se părea erau numai patru, care păşeau în jurul lagărului, la distanţe mari. Dădeau însă mai multă atenţie focului, decât luminişului, de unde putea veni duşmanul.

Izbutirăm să le înşelăm atenţiunea şi târându-ne repede mai departe ajunserăm în lagărul propriu-zis.

Acum trebuia să ne furişăm printre focurile care, după cum spuneam mai sus, se aflau la zece metri unul de altul. Negrii erau atât de ocupaţi cu mâncarea lor că nici nu întorceau capul măcar. Vorbeau între ei şi într-un rând izbucniră în râs, în cuvintele unuia de-ai lor.

În clipa aceasta Pongo îmi atinse piciorul şi deoarece când negrii izbucniseră în râs Marian se târâse repede înainte, socotii că era un semn să mă grăbesc şi eu. Aşa şi făcui şi fui foarte mulţumit când focul

rămase în urma mea.

Prietenul meu se târa acum mai repede. Terenul era şi el prielnic pentru aceasta, căci aici erau focuri puţine, pentru că ne apropiam de corturile ofiţerilor. Se ridicaseră trei corturi noii pentru ofiţerii sosiţi de curând şi la umbra celui mai din margine ne strecurarăm înainte, până puturăm auzi lămurit glasurile ofiţerilor. Vorbeau despre noi şi mă simţii uşurat când îl auzii pe locotenentul Gaston spunând:

— Se vor feri să-şi rişte capul de dragul unei fete. Şi vor avea încă mult de furcă până să iasă din ţinutul nostru. Mâine dis de dimineaţă mă iau după dânşii cu oamenii mei. Pe Farrow ăla trebuie să pun mâne neapărat.

— Atât de lesne nu va fi, dragă Gaston – zise colonelul – uiţi se vede că blestemaţii aceia Ifii pitici sunt de partea aventurierilor. Cu toată vitejie d-tale recunoscută, eşti neputincios împotriva săgeţilor lor otrăvite.

— Asta o ştiu, d-le colonel – răspunse locotenentul – dar mă voi feri să m-apropii prea mult de piticii ăia. Cu oamenii mei voi observa numai când cei doi aventurieri; cu uriaşul lor însoţitor, vor părăsi satul piticilor şi când se vor fi îndepărtat îndeajuns, voi pune mâna pe ei.

— Dragă Gaston, nici cu asta nu vei izbuti – interveni unul din camarazii săi – cei doi indivizi îşi vor spune şi ei la fel şi nici nu se vor opri în lagărul piticilor, ci vor porni îndată mai departe. Şi avansul acesta nu-l vei putea câştiga în nici un caz.

— Dar trebuie şi el să doarmă şi să se odihnească, altminteri cad şi mai uşor în mâinile mele. Domnule colonel, la drept vorbind ăia n-au făptuit nici o crimă. Fireşte, i-au denunţat portughezii, pentru că negrii congolezi au evadat din închisoare şi au fugit cu dânşii, dar ăsta nu e motiv pentru ca noi să intervenim. Şi pe cele două gorila le-au ucis în legitimă apărare. De ce atunci urmărirea asta înverşunată?

— Pentru că negrii congolezi de pe teritoriul acesta au devenit foarte neliniştiţi – răspunse colonelul – şi prezenţa acestor doi aventurieri cunoscuţi ne sileşte să intervenim din motivul că ei sunt cu siguranţă de partea însoţitorului lor negru, în ai cărui sat au izbucnit întâi neînţelegerile. Păcat, m-aş fi aşteptat ca indivizii să se înapoieze în lagărul nostru, când au auzit-o ţipând pe englezoaica aia. Ai însă dreptate, Gaston, nu-şi riscă ei pielea pentru o fată pe care nici n-o cunosc. Ar fi şi fără folos pentru ei dacă ar încerca acum s-o elibereze.

— N-ar strica de fel ca soldaţii să aprindă focuri mai mari – zise un altul – căci ăştia doi aventurieri sunt atât de îndrăzneţi încât ne-am putea aştepta la vizita lor.

— Nu vor fi însă atât de proşti să şi vie, râse locotenentul Gaston. Dacă ar vrea într-adevăr să pornească la întreprinderea asta primejdioasă, vor veni abia peste câteva ceasuri, când vor socoti că

lagărul doarme. Atunci însă posturile noastre vor fi întărite şi cu greu vor putea să se apropie neobservaţi.

— La fel gândesc şi eu – încuviinţă colonelul – şi vor mai fi ştiind ei că spre ziuă somnul omului e mai greu. E drept că s-ar putea să le facă de petrecanie sentinelelor, dar voi pune pază îndoită în jurul cortului meu.

— Hm; nu ştiu dacă va folosi la ceva, căci tovarăşul lor Pongo are însuşiri neasemuite. Mă tem că ăla e în stare să doboare toate santinelele pe nesimţite.

— La dracu, locotenente Gaston – zise colonelul – toate astea sunt exagerări. O fi Pongo al lor cum o fi, dar nici soldaţii noştri nu-s de lepădat. E drept însă că cei doi aventurieri au avut un noroc ciudat cu piticii. Alţii în locul lor n-ar fi scăpat teferi venind în atingere atât de apropiată cu primejdioşii Ifi. Ba ei s-au şi împrietenit cu dânşii.

— Da, domnule colonel – încuviinţa Gaston – norocul lor e tot atât de mare ca şi îndrăzneala lor. Şi de aceea mă şi tem că vor izbuti s-o elibereze pe prizonieră. Nu m-aş mira de fel dacă ar şi fi în lagăr, în apropierea noastră.

— Ei, Gaston, ai început să vezi stafii! râse colonelul. Or fi ei îndrăzneţi, nu zic, dar eu îi cred destul de deştepţi ca să chibzuiască bine înainte de a porni în o astfel de întreprindere. Cum să răzbată ei printre soldaţii noştri şi s-o elibereze pe prizonieră? Asta e cu desăvârşire exclus.

— De, să nu ziceţi vorbă mare! stărui Gaston. Poate că şi-or fi spus că acum e prilejul cel mai nimerit, tocmai pentru că lucrul pare cu neputinţă. Şi s-or fi gândind ei că mai târziu vom întări posturile.

— Eu fac prinsoare pe ce vrei, Gaston – zise iar colonelul – că vor veni abia spre dimineaţă, dacă nu şi-or da seama până atunci de imposibilitatea acestei întreprinderi îndrăzneţe. Cred că vor fi mulţumiţi dacă vor scăpa ei singuri teferi din Congo belgian.

— Le-oi face eu cât mai grea scăparea – scrâşni Gaston – în primul rând îl voi prinde pe Bertram ăla care şi-a bătut joc de mine. Ca un copoi mă voi ţine pe urma lui.

— Eu unul îţi doresc izbândă – zise colonelul.

— Askarii vor mai pierde o jumătate de ceas cu mâncarea, urmă locotenentul Gaston. După aceea aş pune să se aprindă focuri mari şi să se întărească paza, dacă îngăduie domnul colonel.

— Fireşte că îngădui – încuviinţă Roule – deşi socot că nu e încă nevoie.

Asta era o indicaţie pentru noi să procedăm repede ia eliberarea prizonierei, altminteri ni se tăia retragerea mai târziu.

Marian care se afla alături de mine, ma ghionti şi şopti:

— Înainte!

Apoi se târî spre stânga, înaintea mea, ca s-ajungă la cortul

colonelului.

Peste câteva minute ne şi aflam în spatele cortului.

Marian se ridică, după cum băgai de seamă din mişcările sale, apoi auzii fâşâitul uşor făcut de cuţitul său care tăia pânza.

Lucrul trebuia făcut cu mare băgare de seamă, căci se putea ca prizoniera să se sperie şi să scoată un ţipăt, ceea ce ne-ar fi adus duşmanii pe cap.

Încordat la culme mă lăsai în genunchi lângă. Marian şi după câteva minute îi auzii şoptind:

— Am tăiat pânza cât trebuie. Bănuiesc că fata e legată, uşa că va fi nevoie s-o scoatem pe braţe afară şi deci va trebui să intri şi tu. Dar unde o fi rămas Pongo?

— Când ne-am târât printre cele două focuri, am simţit pentru ultima oară mâna lui pe piciorul meu – răspunsei – crezusem că e un semn sa înaintez mai repede.

— Aşa? făcu Marian. Chestia nu-mi place de fel, negrii râdeau doar atât de tare! Poate că el a băgat de seama ceva deosebit şi vroia numai să te prevină?

— Păi… atunci e prea târziu acum – zisei eu – sau vrei poate să dăm înapoi când ne aflăm atât de aproape de ţintă?

— Asta nu, trebuie însă să fim cu şi mai multă luare-aminte. Ia ţine tu jumătatea asta a pânzei! Voi striga încetişor înăuntru. Poate că nu i-au pus căluş prizonierei.

— Dar dacă e vreo sentinelă lângă ea?

— Atunci va trebui să lucram repede de tot. În primul rând vreau să mă încredinţez dacă faţa e în cort.

— Ai dreptate – încuviinţai – dă încoace să ţiu pânza!

Marian îmi dădu colţul pânzei de cort tăiată şi desfăcurăm deschizătura, apoi prietenul meu vârî capul înăuntru.

— Fii liniştită, domnişoară! şopti el în întunerecul din cort. Am venit să te eliberăm.

— Oh, Cerul vă trimite! Răspunse o voce slabă de fată – sunt legată… tăiaţi-mi repede funiile!

Fără să mai stăm la gânduri ne târâirăm cu băgare de seamă înăuntru şi Marian întrebă în şoaptă:

— Unde eşti?

— Aici, veniţi repede!

Ne luarăm după glas şi dădurăm curând de un culcuş, pe care dibuirăm o făptură omenească.

— Taie tu legăturile de la picioare! îmi şopti Marian.

În aceeaşi clipă ne dădurăm înapoi speriaţi. Dinspre culcuş ţâşni lumina puternică a unei lanterne, care ne orbi şi fără să ne dăm seamă ce şi cum ne simţirăm înhăţaţi pe la spate de nişte mâini vânjoase. După câteva momente zăceam la pământ legaţi fedeleş.

V.
UMPA, SALVATORUL.

CÂTEVA CLIPE rămăsei cu desăvârşire buimăcit. Un hohot de râs batjocoritor mă trezi la realitate şi atunci începui să-mi rotesc privirea prin cort.

Dinspre culcuşul pe care zăcea faţa legată ne orbea încă lumina lanternei. Pânza din dreptul uşii fu dată în lături şi intrară colonelul Roule, locotenentul Gaston şi încă unul din ofiţerii noii.

— Bravo, Renard! izbucni Gaston, râzând. Ai jucat de minune rolul fetei prizoniere!

— Chestia mi-a făcut mare bucurie, răspunse un glas bărbătesc dinspre culcuş. Dar tot meritul este al domnului colonel, care a avut o idee atât de bună.

Cu aceste cuvinte sări jos din culcuş... al treilea din ofiţerii noii-sosiţi.

Acum îmi dădui seama de viclenia belgienilor. Ei îşi spuseseră ca noi nu vom lăsa în mâinile lor o fată străină şi astfel tânărul ofiţer primise să joace rolul acela, cu deplin succes de altfel.

Dar cum băgaseră de seamă apropierea noastră?

Nu aşteptarăm mult ca să căpătăm lămuriri, căci locotenentul Gaston ni se adresă cu glas batjocoritor:

— Care va să zică, domnilor, v-am prins în lagărul nostru. Şi aţi mai făcut prostia să vă spoiţi cu negru şi să tăiaţi pânza cortului! N-aţi observat la marginea luminişului sfoara pe care am întins-o în faţa tufişului? Ţineam capătul ei în mână aici lângă foc şi când am simţit o smucitură, ştiam că veniţi. Atunci camaradul meu Renard a intrat repede în cort ca să-şi joace rolul de prizonieră.

— Domnule Bertram – zise colonelul cu asprime – d-ta singur ai încuviinţat să vă spânzurăm ca spioni, dacă vă vom mai prinde odată în lagărul nostru. Ei bine, lucrul s-a întâmplat şi cred că nu puteţi avea nimic împotrivă dacă ne vom ţine de cuvânt.

— N-ar avea nici un rost să protestăm – zisei eu, furios – dar procedeul dv. constituie totuşi o ruşine, nevrednică de nişte ofiţeri.

— La război, ca la război – răspunse Roule – şi eu consider chestia dintre noi ca stare de război.

— Domnule colonel, soldaţii au aprins focurile – raportă în clipa aceea al treilea ofiţer, care scosese capul afară din cort – vreţi să-i spânzurăm imediat pe cei doi spioni?

— Fireşte – se grăbi să răspundă Roule – pentru ca prietenii lor, Ifii, să-i vadă şi ei atârnaţi de copaci. Indivizii sunt prea primejdioşi ca să-i putem ţine prizonieri până mâine.

Strigă o poruncă şi imediat şase negri uriaşi ne înhăţară şi ne

duseră afară din cort. Tabăra era viu luminata căci se aprinseseră pretutindeni focuri mari.

— Copacul de care vroiam să vă spânzur azi după-amiază e prea aproape de pădure – zise Roule – de aceea îl vom alege pe cel de colo, pe care focul îl luminează atât de frumos.

Spunând acestea arătă spre un arbore apropiat, la depărtare de vreo douăzeci de metri de marginea pădurii. În faţă şi îndărătul uriaşului arbore tropical ardeau focuri muri, luminându-l din plin.

Negrii ne târâră lângă copac. În vreme ce câte doi de fiecare ne ţineau, ceilalţi făcură laţuri la două funii groase.

Unul din negri se căţără ca o pisică pe copac, ca să lege frânghiile de craca cea mai de jos.

Dar se părea că individul nu prea ştie ce să facă. Atunci când pusese piciorul pe craca de jos, capul său se şi afundă în frunziş. Deodată ramase liniştit de tot, apoi se ridică încetişor şi dispăru în coroana copacului, trăgând funiile după el atât de sus încât nu mai puteau fi ajunse cu mâna de la pământ.

Colonelul Roule răcni furios, dar omul nu se clinti. Singurul semn de viaţă pe care-l dădu, fu că trase funia cu totul în sus.

Ceilalţi ofiţeri strigară şi ei spre copac, negrul însă nu se mişcă. La porunca colonelului se căţără atunci un al doilea negru.

Acesta ajunse la craca cea mai de jos, se înălţă, tresări puternic şi… dispăru în frunziş. Şi de data asta văzui lămurit de tot că îl trăsese cineva în sus.

Ofiţerii spumegau de furie. Negrii însă – de jur-împrejurul nostru se formase un semicerc deschis spre pădure – făcură ochi mari şi mutre speriate.

Era şi misterioasă de tot dispariţia în frunziş a negrilor. Prin asta căpătăm un răgaz, dar nu mă dumiream cum îşi închipuia Pongo – căci nimeni altul nu putea îi autorul acestei drăcovenii – că ne va putea salva în felul acesta.

Dar deodată se petrecu minunea. Se auziră glasuri ascuţite şi ca prin farmec se iviră vreo treizeci de făpturi mici, îndărătul şi lângă copac, ţipând şi frământându-se, începură să sloboadă o săgeată după alta asupra soldaţilor.

După o clipă de tăcere mormântală se iscă o gălăgie de nedescris. Askarii nici nu se mai gândeau la împotrivire, ci-şi căutau salvarea în fugă.

Cei patru Negri care ne mai ţineau braţele încleştate, se prăbuşiră de-odată la pământ, horcăind. Cu groază văzui în gâtlejurile lor săgeţile otrăvite.

— La pământ! îmi strigă Marian şi dădu cel dintâi pilda, deoarece ne aflam şi noi în primejdie să fim atinşi de săgeţile piticilor.

Mai avui însă timp să văd că soldaţii înnebuniţi alergară înapoi

spre mijlocul lagărului. Ofiţerii nu se vedeau, căci fuseseră târâţi de mulţimea fugarilor. E drept că-l mai auzii răcnind pe locotenentul Gaston, dar panica nu mai putea fi oprită.

Setea lui de răzbunare, însă, îl făcea să înfrunte orice primejdie. Ridicai puţin capul şi privind spre lagăr îl văzui făcându-şi loc printre negrii fugari şi alergând spre copac, cu revolverul în mână.

Săgeţile roiau în jurul lui, dar el fugea în zig-zag şi scăpă astfel de a fi atins.

Acum credeam că mi-a sunat într-adevăr ceasul din urmă, cu atât mai mult cu cât vreo zece negri – ruşinaţi, probabil, de purtarea şefului lor – se întoarseră şi-l urmară.

Ofiţerul, turbat de mânie, mai era doar la vreo şase metri de noi – când din copac zbură în jos un trup mare, negru şi-l trânti la pământ din fugă. Imediat urmă al doilea trup, care-l împinse înapoi pe ofiţerul ce încerca să se ridice.

În acelaşi timp răsună din copac strigătul de luptă al lui Pongo.

Acum cei zece negri care îl urmaseră pe locotenent făcură stânga-mprejur şi începură s-alerge cât îi ţineau picioarele înapoi spre camarazii lor, care se strânseseră în mijlocul taberei.

Pongo, însă, sări din copac, ne tăie repede legăturile, ne ridică de la pământ şi ne trase după el în pădure.

În vremea asta piticii mai izbucniră odată în ţipete sălbatece şi când privii înapoi îi văzui dispărând în iarba înaltă a luminişului.

Pongo ne trase în desiş până la un copac mare, unde se opri şi întrebă:

— Masser Bertram nu observat că Pongo tras de picior, ca să oprească pe el?

— Ce, ai vrut să mă opreşti? făcui eu, înmărmurit. Eu credeam, dimpotrivă, că mă îndemni să merg mai repede? Dar ce s-a întâmplat?

— Askarii de la foc râs şi strigat că Massers va fi prinşi curând, căci nu este nici o domnişoară în lagăr. Arătat şi copac unde trebuia spânzuraţi Massers.

— Şi tu te-ai urcat probabil în pom? făcu Marian cu admiraţie.

— Pongo vorbit întâi cu Sesso, ca să dea de veste lui Umpa, apoi abia urcat copac. Umpa aşteptat până Pongo dat semn. Ştiut că sosit timpul, când Pongo tras Askarii în copac. Atunci Umpa venit şi el.

— Minunat! exclamă Marian. Pongo, eşti un om cum nu sunt mulţi. Dar acum ce facem? N-ar fi bine să pornim la drum mai repede?

— Mergem când Umpa va fi aici! Uite că şi venit.

— Ah, Massers aici, foarte bine! Se auzi în aceeaşi clipă glasul lui Sesso, fabricantul de otrăvuri. Umpa roagă Massers vie în sat. Acolo la adăpost de Askari.

— Bine, Sesso, venim! hotărî Marian.

Sub conducerea lui Umpa pătrunserăm în pădurea întunecoasă,

înapoi spre satul piticilor.

Am mai avut însă mult de furcă până să ieşim din Congo belgian, dragă George» – încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 102

Hans Warren

I.
SCRISOAREA GĂSITĂ ASUPRA MORTULUI.

DOCTORUL BERTRAM îşi reluă povestirea şi George îl asculta cu încordare:

— «Luându-ne rămas bun, strânserăm mâna lui Umpa, care, împreună cu supuşii săi, ne eliberase din captivitatea Belgienilor. În satul Pigmeilor ne odihnirăm peste noapte, apoi pornirăm la drum dea curmezişul ţinutului mlăştinos din vecinătatea fluviului Congo.

Zece zile merserăm astfel spre răsărit. Trecurăm pe lângă păduri nestrăbătute încă, apoi prin stepe întinse şi piticii care ne însoţiseră până aici se hotărâră să se întoarcă în satul lor.

După ce se făcură nevăzuţi ca nişte umbre în desişul pădurii seculare, ne trezirăm iarăşi singuri, numai cu credinciosul nostru Pongo.

După toate luptele cu partizanii răsculaţi ai vărului său, după întâmplările cu belgienii care tot ne mai căutau, câteva clipe de odihnă erau o adevărată binefacere.

Pe rubedeniile lui Pongo şi supravieţuitorii satului său îi adăpostirăm la un trib prieten. Căpetenia acestui trib era, fratele mamei lui Pongo şi deoarece n-avea copii, era lesne cu putinţă ca Mtoro, fratele credinciosului nostru camarad să devină mai târziu căpetenie.

Cu asta, se sfârşise misiunea lui Pongo, care-l aduse înapoi în patrie din America de Sud şi am fi putut părăsi continentul negru, ca să ne înapoiem în India.

Dar acum eram siliţi să străbatem Africa până la Oceanul Indian, pentru ca să găsim acolo – un vapor care să ne ducă la Bombay.

Din fericire Marian avea într-un buzunărel secret al cămăşii sale o scrisoare de credit la o bancă, peste care nu dăduseră soldaţii belgieni atunci când ne luaseră prizonieri.

Motivele pentru care ne urmăreau belgienii erau copilăreşti: numai pentru că veniserăm din Africa portugheză şi răpusesem două gorile. Acum însă se adăugă în asta rănirea gravă a trei ofiţeri belgieni. Chiar daca fuseserăm în legitimă apărare, nu ne-ar fi ajutat în nici un fel scuza aceasta dacă am mai fi fost prinşi.

Trebuia deci să părăsim cât mai curând primejdiosul ţinut, căci fiecare staţie, fiecare orăşel fără îndoială că şi fusese vestit telegrafic şi primise ordin să pornească vânătoarea împotriva noastră.

Era pe la amiază când ne părăsiră piticii. Făcurăm popas la marginea pădurii seculare şi în faţa noastră se întindea, cât cuprindeai cu ochii, o stepă acoperită cu iarbă înaltă, întreruptă din loc în loc de tufişuri dese şi pădurici de mimoze.

Cu puţin înainte de a se fi despărţit de noi, Ifii izbutiseră să răpună

cu săgeţile lor, o antilopă. Ne dăduseră şi nouă carne din belşug şi ne îndeletniceam cu pregătirea prânzului.

— Robert, zise prietenul meu, ne aflăm la vreo şase kilometri spre miazănoapte de Lupungu, ceea ce înseamnă că tot mai avem vreo cinci sute de kilometri până la lacul Tanganica. Simt aproape sigur că în Lupungu se află o staţiune a belgienilor, astfel că trebuie să fim cu ochii-n patru de-acum încolo.

— După cât mi-aduc aminte din hartă, nu vom da de vreo localitate mai mare până la lacul Tanganica – zisei eu – şi acum am putea ocoli puţin spre miazănoapte, ca să nu ne apropiem de Lupungu.

— Aşa e – răspunse Marian şi arătă spre şesul dinaintea noastră – vezi tu pădurea aceea de mimoze de colo? Dacă o ocolim suntem feriţi de a fi văzuţi din direcţia oraşului, căci după cât se pare, terenul în partea aceea duce la vale.

— Văd că acolo nu paste antilope – spusei eu – deşi iarba s-arată a fi destul de fragedă. N-o fi ăsta un semn de primejdie?

— Întrucât? Vrei să spui că or fi ascunşi oameni pe acolo? Păi atunci animalele s-ar purta cu totul altfel. Nu, eu cred cel mult că o fi vreun leu pe-aproape, dar o fi vânat până acum destul şi e sătul, astfel că ne va lăsa în pace să ne vedem de drum.

— Ai dreptate – încuviinţai – la lei mă şi gândeam. De oameni nu s-ar feri atât de mult antilopele. Ar fi neplăcut dacă ne-ar ataca silindu-ne să împuşcăm, căci detunăturile ar atrage luarea-aminte a oamenilor din apropierea oraşului.

— Dar până să vie ei noi ne-am şi făcut nevăzuţi, râse Marian. Văd însă că ai avut dreptate cu observaţia ta. Ia te uita la cele trei antilope de Senegal de colo, cum nu făcut de-odată un ocol mare şi au luat-o la goana. Cam îndărătul tufişului ăla mic din faţa noastră trebuie să fie leul. Dacă ne aţinem însă pe lângă păduricea de mimoze, pe care am pomenit-o adineauri, rămâne la cel puţin treizeci de metri de noi.

— Şi asta e de-ajuns, dacă o fi sătul – zisei eu – ce zici, pornim îndată după ce-om mânca?

— Da, pentru ca până diseară să fim cât mai departe de Lupungu.

— Uite că e gata şi friptura. Hai să ne grăbim, până să nu se trezească iar pofta leului pe lângă cară trebuie să trecem.

Terminarăm repede masa, turnarăm ceaiul de prisos în sticlele „Thermos”, ne încărcarăm raniţele în spinare, apoi pornirăm spre stepă.

Pongo mergea înainte. N-avea decât un şorţ dinainte, ţinut de sortul de piele în care îşi înfipsese pistolul şi cuţitul de rechini. Renunţase la puşcă, în schimb avea o suliţă cat toate zilele.

După o jumătate de ceas ne aflam în apropierea păduricii de mimoze de care se fereau cu atâta grijă antilopele. Peste vreo cinci minute urma s-ajungem lângă tufişul îndărătul căruia presupunea

Marian că se aciuise leul.

Prietenul meu spuse în şoaptă uriaşului negru:

— Pongo, trebuie să fim cu băgare de seamă. Nu se văd antilope pe aici, ceea ce mă face să cred că o fi stând vreun leu la pândă.

— Pongo va şti – răspunse uriaşul şi strânse mai tare suliţa în mână – Massers nu împuşcă atunci când vine Simba, Pongo răpune la el.

Aşa dar, se temea şi el că prin gloanţele noastre am putea atrage atenţia locuitorilor din oraşelul apropiat, care din cine ştie ce motive ar străbate stepa.

Pe de altă parte, trebuia să fi făcut înaintea noastră observaţia că vreo sălbăticiune se afla în păduricea de mimoze. Şi se părea că socotea şi dânsul că fiara se adăpostea în tufiş la treizeci de metri de pădurice, căci apuca de-a dreptul spre codru, ca să fie la cât mai mare distanţă de tufişul primejdios.

După vreo cinci minute ne aflam la aceeaşi înălţime cu acest tufiş.

Cum se şi cuvenea, ne îndreptarăm toată atenţiunea spre frunzişul verde pândind să vedem dacă nu se mişcă, lăsând trecerea fiarei.

Şi asta era cât p-aci să fie pierzania noastră, căci nu ţinurăm scamă de o tufă joasă, care îşi înălţa crenguţele la câţiva metri numai spre stânga noastră.

Când Pongo mai era numai la doi metri de tufa asta, răsună deodată un răget scurt şi furios şi în clipa următoare un leu cât toate zilele se repezi dintr-o săritură asupra camaradului nostru.

Lucrul se petrecu atât de repede încât nici nu mai avurăm vreme să tragem pistoalele.

Pongo părea pierdut – dar uriaşul acesta avea însuşiri atât de minunate, încât chiar în împrejurarea aceasta găsi mijlocul de salvare.

Mai repede încă decât leul, el se lăsase pe genunchiul drept, întinse înainte piciorul stâng şi propti suliţa cu coada în pământ.

În clipa următoare leul uriaş se şi aplecă – dar Pongo îndreptase vârful ascuţit spre pieptul fiarei.

Cu un răcnet înfiorător dihania se înfipse în fierul ucigător, dar în acelaşi moment Pongo dădu drumul armei şi se aruncă în lături.

Şi făcu asta cu atâta repeziciune, încât ieşi imediat din raza labelor leului. Coada groasă a suliţei se cam îndoi sub greutatea uriaşă a trupului fiarei, dar vârful de fier şi dispăruse în coşul pieptului şi Pongo făcu în ultima clipă o mişcare atât de îndemânatecă încât nu se putea să nu fi găurit inima.

Leul nu mai avu puterea să se ridice după ce se prăbuşi cu o bufnitură la pământ. Se zvârcoli câteva minute, scormoni ţărâna şi sfărâmă crengile şi frunzişul care-i căzură sub labe, apoi se întinse lat, dându-şi ultima suflare.

— Simba şiret – zise Pongo şi se apropia de cadavru – el târât încoace când văzut pe noi vine. Pongo fost mai repede.

Spunând acestea, Pongo smulse vârful de fier al suliţei din trupul cu blana gălbuie, apoi privi spre tufişul îndărătul căruia îl bănuisem noi pe leu. Tresări şi zise încet:

— Simba omorât acolo oameni.

Porni grabnic spre tufiş şi noi îl urmarăm imediat. Văzui şi eu acum după ce recunoscuse Pongo atât de repede tragedia care se petrecuse acolo, îndărătul tufişului era înfiptă oblic în pământ o suliţă, pe care nenorocita victimă de sigur că o zvârlise zadarnic asupra leului.

Numai mulţumită nervilor noştri oţeliţi puturăm îndura priveliştea ce ni se oferi: un negru congolez fusese sfâşiat în bucăţi şi grozăvia trebuie să se fi întâmplat în ziua trecută, căci mai rămăsese doar foarte puţin din trupul nenorocitului.

Pe când noi priveam zguduiţi, Pongo începu să sape o groapă, cu ajutorul cuţitului.

Eu dădui o mână de ajutor camaradului nostru, în vreme ce Marian se uita cu luare-aminte la rămăşiţele pământeşti ale negrului. Deodată scoase o exclamaţie, se aplecă şi ridică şorţul zdrenţuit şi plin de sânge al celui sfâşiat.

Şi atunci văzui şi eu o bucată galbenă de piele, cam de mărimea unui portofel de-al nostru. Mânat de curiozitate mă apropiai de prietenul meu şi văzui că era vorba, într-adevăr, de o punguliţă, strânsă cu un şiret. Marian deznodă şiretul năclăit de sângele închegat şi deschisă punga.

— Ah, foarte bine! murmură el. Sângele n-a pătruns prin piele şi aici pare să fie o scrisoare pe care nenorocitul a vrut s-o expedieze în grabă. Poate că-l găsim pe trimiţător şi-i înapoiem scrisoarea, cu lămuririle trebuincioase.

După o clipă, urmă:

— Proastă afacere! Bietul negru o fi ştiut adresa unde să ducă scrisoarea. Ce zici, să desfacem plicul?

— E drept că nu prea e cinstit să deschizi o scrisoare străină – răspunsei eu – dar împrejurările de faţă ar scuza fapta. Dacă conţinutul e important, putem chibzui ce e de făcut – altminteri o expediem adresantului – cu lămuririle trebuincioase – daci vom putea afla cine e din cuprinsul ei.

Îngroparăm repede rămăşiţele pământeşti ale bietului Negru şi pe Când Pongo mai bătătorea pământul, eu şi cu Marian ne înapoiarăm la păduricea de mimoze.

II.
O CRIMA?

DUPĂ CE NE MAI ÎNCREDINŢARĂM ODATĂ că nu ne ameninţă nici o primejdie, ne aşezarăm la marginea păduricii de mimoze şi

Marian desfăcu plicul, scoţând din el o foaie de hârtie acoperită cu un scris mărunt şi citi:

„Dragă frate!

Ţi-l trimit pe Soko, un negru congolez, pe care l-am îngrijit în cursul bolii grave de care a suferit şi care-mi este foarte recunoscător din pricina aceasta. Nădăjduiesc că peste două zile va fi la tine în Gandu. Dragă Herbert, trebuie să mă eliberezi. Ştii prea bine că nu-s deloc fricoasă, lucru ce l-am dovedit adesea aici în Africa, dar acum mi-e teamă! M-ai prevenit tu să nu mă duc la Lupungu, pe baza anunţului, dar ca totdeauna, te-am luat în râs. Şi la început se părea că am dreptate, căci într-adevăr totul corespundea cu ceea ce-mi răspunsese Arabul Omar ibn Fara, la oferta mea. Am găsit acolo o casă mare şi curată, o gospodină cu spoială de cultură, dar altminteri foarte de treabă şi doi copii cărora urma să le dau lecţii de franceză. Eram foarte bucuroasă că găsisem o slujbă atât de bună şi bine plătită. Dar acum mi-am dat seamă câtă dreptate aveai cu temerile tale. Herbert, în casa asta se petrec lucruri foarte ciudate. Adesea vin în cursul nopţii grupuri mari de oameni, care dispar încet şi cu băgare de seamă în grajdurile din fund şi uneori am auzit ţipete înăbuşite de durere dintr-acolo. De fiecare dată când veneau aceşti vizitatori nocturni uşa mea era încuiată pe dinafară, dar dimineaţa o găseam deschisă. Nu i-am văzut niciodată pe oamenii care veneau în taină, căci fereastra odăii mele dă la grădină. Dar am auzit paşi pe pământul bătătorit ai curţii, uneori gemete. În afară de asta zgomote, ca nişte lovituri puternice. Lucrurile acestea sunt cam misterioase, dar îmi spuneam că nu mă privesc pe mine. Acum, însă, sunt eu-însumi ameninţată din pricina lui Omar ibn Fara. În ultimul timp se uita la mine cu priviri poftitoare şi de cinci nopţi încoace cineva – de sigur el – încearcă să pătrundă în odaia mea. Slavă Domnului că înşurubasem totdeauna încuietoarea aceea de siguranţă pe care mi-o dăduseşi tu, astfel că vizitatorul nocturn n-avea încotro şi trebuia să se îndepărteze. Am povestit lucrul doamnei Fara şi drept urmare s-a iscat o ceartă violentă între cei doi soţi. Şi acum ibn Fara mă priveşte cu ochi plini de ură. I-am spus deschis că vreau să plec, dar ei mi-a atras atenţia că există între noi un contract, datorită căruia sunt nevoită să rămân un an de zile în casa lui. Acum sunt ţinută ca o prizonieră. N-am voie să părăsesc locuinţa şi ori de câte ori mă plimb prin grădină, sunt însoţită de un servitor arab – Muluk – care mă păzeşte cu ochi de Argus. Pe doamna Fara n-am mai văzut-o de două zile şi mi-e teamă că soţul ei o ţine prizonieră. Şi încercările de pătrundere în camera mea, au devenit tot mai stăruitoare în ultimele nopţi. Herbert, vino-mi în ajutor şi liberează-mă! Mă tem grozav de arabul acesta. Aleargă cât mai repede la nefericita ta soră.”

Marian împături scrisoarea şi mă privi.

— Atunci tot trebuie să mergem în noaptea asta la Lupungu – zisei eu – casa arabului o vom găsi lesne.

— Numai că eliberarea tinerel fete nu va fi prea uşoară – zise Marian – căci se pare că arabul dispune de mulţi servitori. Aş vrea să ştiu ce să-nsemneze gloatele acelea de oameni, care sunt duşi noaptea în grajduri.

În clipa aceea un gând îmi fulgeră prin minte:

— Mariane, te pomeneşti că arabul ăla s-o fi îndeletnicind cu negoţul de sclavi?

— Ai dreptate, Robert, se poate să fie aşa. Altminteri nu s-ar fi aşezat el în oraşul ăsta, în mijlocul uscatului. De obicei arabii locuiesc în oraşele de coastă, unde se îndeletnicesc cu negoţul.

— Atunci nu ne va fi deloc uşor – zisei eu – căci la o astfel de afacere are nevoie de multe ajutoare, care trebuie să-i fie credincioase. Şi mai mult ca sigur că va fi mituit şi pe poliţiştii negri ai oraşului, aşa că nu ne putem aştepta la nici un ajutor din spre partea asta.

— Da încuviinţă Marian şi cu poliţia aici nu trebuie să dăm ochi măcar, căci cu siguranţă că a şi fost înştiinţată cu privire la noi. Mă gândesc tocmai dacă să mergem întâi la Gandu, ca să-i dăm de veste lui Herbert acela, pe care cred că-l vom găsi lesne.

— Atunci pierdem fără folos, patru zile şi în vremea asta arabul poate şi omoare pe biata fată. Trebuie să-ncercăm s-o eliberăm în cursul nopţii.

— Uite că vine Pongo, să ne sfătuim cu el, căci se poate să cunoască oraşul.

Uriaşul ascultă în linişte cele spuse de Marian şi răspunse:

— Lupungu primejdios, poliţie rea. Nici pentru negri nu bun, Pongo merge cu Massers.

Cele spuse de Pongo erau interesante. De vreme ce camaradul nostru ştia că poliţia din Lupungu e rea şi că negrii nu o duc bine acolo, bănuielile noastre erau deci întemeiate. Fără îndoială că arabul făcea negoţ cu sclavi şi poliţia era cumpărată de el.

— Să ne retragem în păduricea de mimoze, propuse Marian. Mă tem să nu fim văzuţi, de locuitorii din orăşel care trec întâmplător pe aici.

— Da, dar în primul rând trebuie să ne îngrijim de cină – zisei eu – cred că acum e cel mai bun prilej pentru aceasta.

— De împuşcat n-avem voie – zise Marian. Trebuie să lăsăm pe seama lui Pongo să răpună vreo sălbătăciune cu suliţa negrului sfâşiat de leu.

— Pongo face! zise uriaşul şi se ridică. Massers merge în pădure.

Îşi însuşise suliţa mortului, deoarece a lui fusese frântă de leul doborât. Noi ne retraserăm în pădure, în vreme ce dânsul porni spre stepă.

Merse cât merse până ce îl văzurăm apropiindu-se pe furiş de o turma de antilope. Animalele sperioase priveau în jurul lor, bănuind vreo primejdie. Mai cu seamă cea din frunte, care se îndepărtase puţin de turmă iscodea bănuitor în juru-i..

De-odată Pongo dispăru. Se întinsese la pământ şi ascunzându-se în ierburile înalte, se târî spre sălbătăciune.

Se apropia astfel până la douăzeci de metri şi atunci animalul, bănuind pe deplin primejdia, înălţă capul, adulmecând aerul, apoi paşi încet spre ceată.

În clipa aceea Pongo se ridică brusc, făcu o mişcare fulgerătoare cu braţul şi suliţa grea nimeri antilopa, care se pregătea tocmai de fugă. Ea se prăbuşi grămadă, pe când celelalte o luară la goană.

— Minunat! exclamă Marian, cu însufleţire. Dar ce are Pongo? Văd că s-a aplecat iarăşi.

Pongo se întorsese şi privi îndărăt spre noi, ca să dispară apoi brusc în iarba înaltă. Trebuie să fi băgat de seamă ceva şi anume îndărătul nostru.

Alergarăm repede înapoi prin pădure şi privind spre stepă, văzurăm punctuleţe cure se apropiau încet.

— Oameni! zise Marian. Pongo e într-adevăr foarte băgător de seamă. Numai de n-ar trece prin păduricea asta!

— Sunt cei puţin treizeci de inşi – îmi dădui eu cu părerea după câtva timp, când puturăm deosebi mai bine făpturile. Par să aibă de gând să vină de-a dreptul încoace.

— Drace! Chiar aşa e! exclamă prietenul meu. Atunci trebuie să ieşim în stepă.

— Par să fie negri – zisei eu – numai să nu fie Askari dintre-ăia care ne caută. Asta ne-ar mai lipsi.

— Nu ştiu ce mă face să bănuiesc că oamenii aceia vor rămâne aici până se va înnopta – zise Marian – vezi tu că doi dintr-înşii poartă veştminte albe? Te pomeneşti că or fi arabi care aduc marfă nouă – adică negri – lui ibn Fara acela.

— Ah, tot ce se poate – încuviinţai eu – şi atunci fireşte că vor intra în oraş abia la noapte. Ar fi mai bine să ne retragem în stepă.

— Să-i lăsăm să vină mai aproape, ca să ne putem folosi de pădure drept acoperire – îşi dădu cu părerea Marian – acum ne-ar putea vedea dacă am străbate stepa. Din acest motiv s-a ascuns şi Pongo.

— Pongo aici – spuse uriaşul, care se apropiase pe nesimţite – Massers vine cu Pongo.

Privi încordat spre cei ce se apropiau şi adăugă îndată:

— Trebuie mai aşteptăm până oameni sunt mai aproape. Bărbaţi răi, prins sărmani negri.

Cu privirea lui ageră, văzuse fără îndoială, că o parte din cei ce soseau erau legaţi. Presupunerea lui Marian că era vorba de nişte

oameni de-ai arabului din Lupungu, era deci îndreptăţită.

Privirăm şi noi convoiul ce se apropia şi în cele din urmă puturăm recunoaşte că vreo douăzeci de negri erau legaţi şi păziţi de opt consângeni de-ai lor, uriaşi şi de cei doi arabi.

Deoarece veneau de-a dreptul spre pădurice, era vădită intenţia lor de a rămâne aici până se va înnopta. Atunci îmi veni în gând leul şi spusei speriat:

— Mariane, dacă descoperă leul vor şti îndată că au fost oameni pe aici acum, de curând. Ce ne facem atunci?

— Drace! Asta e chiar foarte neplăcut! zise prietenul meu. Acum fireşte că e prea târziu să-l ascundem.

— Massers fie liniştiţi! interveni Pongo. Ascunzătoare bună în apropiere.

— Minunat! exclamă Marian. Dacă e aşa, să plecăm numaidecât, păduricea ne oferă destulă acoperire ca să nu fim descoperiţi.

După ce aruncarăm o ultimă privire asupra tristului convoi de sclavi, străbăturăm păduricea şi ieşirăm în stepă, pe partea cealaltă.

Pongo ne îndrumă spre locul unde răpusese înainte antilopa şi atunci văzurăm îndată că el găsise o ascunzătoare foarte bună. Erau câteva gropi în formă de tunel, pe care şi le săpaseră nişte porci mistreţi.

Intrarăm de-a-ndărătelea în trei din ele, în aşa fel că numai capetele ne rămâneau afară. Dacă ne ridicam puţin, puteam cuprinde cu privirea marginea păduricii de mimoze.

De-odată Pongo ieşi repede din groapa sa, se apropiă de antilopa răpusă şi o trase şi pe ea într-o groapă.

— Pongo frige când oameni răi pleacă – spuse el şi se strecură iar în ascunzătoare.

După vreo jumătate de ceas, camaradul nostru, care tocmai privise spre pădure, zise:

— Duşmani aici, caută pe noi, Massers.

Ridicarăm puţintei capetele şi privirăm şi noi spre pădure. Într-adevăr, patru negri şi unul din arabi se iviră acolo şi priveau cu băgare de seamă în jur. Cadavrul leului trebuie să-l fi făcut să-şi spună că prin apropiere erau oameni, căci animalul răpus era aproape cald încă.

În cele din urmă, însă, părură că au ajuns la încheierea că ucigaşii leului porniseră spre oraş, astfel că după câtva timp se făcură iar nevăzuţi în pădure.

Răsuflând uşuraţi, ne făcurăm semne din care şi Marian zise râzând:

— Cel mai nimerit lucru ar fi să dormim până diseară. Fireşte însă că unul din noi trebuie să stea de veghe, ca să nu fim luaţi prin surprindere.

— Bine – încuviinţai eu – ăsta e lucrul cel mai înţelept, căci la noapte nu cred s-avem prilej de dormit. Începe tu cu veghea, apoi voi sta eu de pază şi la urmă Pongo.

— Primesc – zise Marian – dar v-aş sfătui şi pe voi să ţineţi capul cât mai afund în groapă, căci se poate ca vreun leu să viziteze aceste ascunzători, căutând mistreţi.

— Drace! Şi asta se poate! Îţi voi urma sfatul, Mariane, dar vezi de fii şi tu cu băgare de seamă!

— Fireşte că vă voi păzi, dar să nădăjduim că vom fi cruţaţi de asemenea vizite neplăcute.

Abia rostise prietenul meu aceste cuvinte, că şi simţirăm cum se cutremură pământul şi în clipa următoare trecu în goană pe lângă noi o ceată mare de antilope.

— Atenţie, Massers! Ne preveni Pongo. Simba va veni.

Se putea să aibă dreptate, căci cu siguranţă că animalele fuseseră puse pe goană de ivirea unui leu. Din fericire gropile noastre erau destul de adânci şi strâmte pentru ca un leu să nu se poată strecura în ele.

Mă afundai cât mai adânc şi scosei pistolul, ceea ce nu-mi fu prea uşor, căci tunelul acela era atât de îngust încât nu-mi îngăduia să-mi mişc braţele în voie.

Abia mă aşezai cum trebuie, că nepoftitul musafir şi apăru. Era o leoaică de mărime neobişnuită.

Se opri locului la vreo cinci metri de noi şi se uită după antilopele ce-i scăpaseră. Apoi întoarse încet capul şi eu privii în ochii-i fioroşi.

Cu o repeziciune pe care n-aş fi bănuit-o, în clipa următoare şi fu înaintea gropii în care mă aflam. Pufăind întinse înăuntru labele-i cu gheare ascuţite şi fără voie mă ghemuit şi mai adânc, deşi eram destul de departe ca să nu mă poată înhăţa.

La un moment dat fiara îşi trase înapoi labele şi părea să chibzuiască ce are de făcut. Ţineam ţeava pistolului îndreptată spre ochiul el scânteietor, hotărât să trag, dacă va fi nevoie.

Dar se părea că leoaica îşi dăduse seamă că nu e nimic de făcut, sau poate că Marian, din nebăgare de seamă, scosese prea mult capul afară – căci de-odată fiara sări de-o parte, spre groapa în care se afla Marian.

Îngrijorat de soarta prietenului meu mă strecurai din bârlog mai în afară şi privii iscoditor în juru-mi. Îndrăzneala asta era cât p-aci s-o plătesc cu viaţa, căci dihania mă zări îndată şi pufăi spre mine atât de ameninţător încât îngheţai.

Nici azi n-aş putea spune cât de repede mă ghemui înapoi în fund. Atâta ştiu doar că laba fiarei îmi mai atinse pălăria. O clipă de-aş mai fi şovăit, se isprăvea cu mine.

Leoaica se lăsă jos în faţa bârlogului meu, în nădejdea, poate, că

vom mai face vreo nechibzuinţă.

„Proastă afacere!” îmi zisei. Şi mai exista primejdia ca purtarea ciudată a fiarei să-i îndemne pe arabi să cerceteze gropile, după ce vor fi alungat sau răpus animalul.

La asta mă gândeam tocmai când duşmanul meu sări de-odată în sus, se-ntoarse, apoi porni în goană spre păduricea de mimoze.

Scosei iarăşi capul afară şi privii spre pădure. Lângă mine se iviră în acelaşi timp capetele tovarăşilor mei şi Marian îmi zise, râzând:

— Am avut noroc. Cu siguranţă că leoaica a ochit pe unul din negrii în pădure.

Cu paşi mari fiara străbătu stepa, îndreptându-se spre desiş. Gândul mi se duse îndată le negrii legaţi şi fără apărare, căci arabii şi paznicii lor cu siguranţă că-şi vor căuta salvarea căţărându-se în copaci.

Mă înşelasem însă. Poate că nu curajul, ci grija să nu piardă vreun sclav preţios îi îndemnă pe cei doi arabi să se ia la luptă cu leoaica.

Înainte ca aceasta să ajungă la pădure, amândoi se iviră dintre copaci şi traseră câteva gloanţe în trupul gălbui. Un răget grozav dovedi că nu-şi greşiseră ţinta, dar cu toate acestea fiara îşi urmă goana şi fără să se sinchisească de gloanţele ce plouau în juru-i, îi ajunse repede pe cei doi oameni şi aruncându-se asupra celui mai apropiat îl trânti la pământ.

Celălalt arab ţinti liniştit în leoaică; aceasta stătea mârâind peste victima el. Dar odată cu glonţul ce porni, trupul uriaş se rostogoli în lături şi în luptă cu moartea râcâi pământul şi smulse smocuri de iarbă.

Arabul alergă atunci în pădure, de unde ieşiră apoi câţiva negri. Arabul rănit fu ridicat cu băgare de seamă şi târât în desiş. Nu puteam şti dacă mai trăieşte, dar probabil că aşa era, căci altminteri negrii l-ar fi lăsat pe loc.

— Asta e poate spre binele nostru – zise Marian – căci dacă va fi adus grav rănit, în casa lui ibn Fara, se va stârni oarecare agitaţie, care ne poate fi de folos în întreprinderea noastră de eliberare.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – să nădăjduim că nu e rănit de moarte. Cred că cel mai nimerit lucru e să ne retragem în bârlogurile noastre – propusei eu. N-am poftă să fiu surprins de alt leu. Aşa dar, mă trezeşti când va sosi vremea să stau eu de veghe.

— Bine – râse Marian – vâră-te însă adânc în vizuină, altminteri te ia pe neaşteptate din somn.

Făcui precum mă sfătuise, îmi aşezai capul pe braţele încrucişate şi adormii curând.

După un ceas Marian mă trezi, strigându-mă. Mă târâi puţin înainte, dar mă ferii să scol prea mult capul afară. Îmi dădui însă seamă îndată că acum nu mai puteam fi luat pe la spate, deoarece soarele stătea în aşa fel pe cer încât să fi observat după umbră orice

fiară s-ar fi apropiat îndărătul meu.

Puteam cuteza deci să mă furişez încetişor înainte şi s-arunc o privire spre pădure. Dar nu văzui nici ţipenie de om.

Mă cam plictiseam şi simţii o mare bucurie când îl putui trezi pe Pongo. După doua ceasuri, când Marian mă trezi iarăşi, nu mai era mult până să se lase întunericul. Totuşi ne puteam aştepta să mai treacă multa vreme până ce vânătorii de sclavi să pornească spre oraş cu prada lor.

Peste o jumătate de ceas se întunecă dea binelea şi putui vedea lumină de foc dinspre pădure. Asta era o dovadă că nu ne înşelasem în presupunerea noastră că Arabii vor porni la drum abia târziu în noapte.

Într-adevăr, tocmai după două ceasuri Marian, care era iar de veghe, spuse:

— Atenţiune, mi se pare că vin! Mă târâi din nou spre ieşire şi ciulii urechile. Se auzeau lămurit gemete, care se tot apropiau. Asta însemna că arabul rănit de leu mai trăia şi era dus de tovarăşii săi.

Ochii mi se obişnuiră cu întunerecul, aşa că în cele din urmă putui vedea lămurit făpturile negricioase ale convoiului care trecu pe dinaintea noastră.

Mai aşteptarăm câteva minute, apoi ne părăsirăm ascunzătorile, Pongo luă antilopa şi repede ne îndreptarăm spre pădurea în care mai pâlpâia focul de lagăr, Pongo fripse la repezeală câteva bucăţi de carne. Îmbucarăm cu poftă, apoi înăbuşirăm focul şi o luarăm spre stepă.

Pongo mergea în frunte, căci cunoştea bine ţinutul. Marian şi cu mine păşirăm alături de el, cu puştile pregătite dacă ar surveni ceva pe neaşteptate.

Din fericire n-avurăm nevoie să ne folosim de ele şi după vreun ceas de mers văzurăm ivindu-se în zare oraşul Lupungu.

III.
AVENTURI PRIMEJDIOASE.

ÎNAINTE VREME Lupungu era alcătuit din colibele de pământ şi crengi ale negrilor, acum însă sclipeau case albe în lumina lunii care răsărise şi-şi revărsa lumina palidă asupra oraşului.

Într-o privinţă asta era plăcut pentru noi, pe de altă parte însă era primejdios, pentru ca puteam fi lesne descoperiţi. În schimb găseam măi uşor casa lui ibn Fara.

Înainte de a ajunge în oraş, Marian zise:

— Socot că n-ar strica să dăm întâi o raită în jurul oraşului, pe dinafară. E aproape cu neputinţă ca locuinţa lui Fara să fie în mijlocul Lupungu-ului, căci atunci n-ar putea face transporturile acelea

primejdioase. Sunt încredinţat că îşi are casa la marginea oraşului şi poţi ajunge la ea de-a dreptul din stepă. Hai s-o luăm pe aici la stânga!

— Masser Farrow are dreptate – zise Pongo şi arătă spre o dungă negricioasă în iarbă. Oameni răi mers pe aici.

Lucrurile se simplificau pentru noi, căci nu trebuia decât să ne luăm după urma aceea lămurită. Şi numai după când minute ea cotea brusc spre zidul înalt al unei aşezări gospodăreşti deştul de întinsă.

Ne apropiarăm de zid şi lipiţi de el merserăm înainte, până ajunserăm în fata unei uşi înguste.

Ascultarăm cu încordare şi auzirăm strigăte poruncitoare, apoi pocnete ca de bici şi gemete înăbuşite. Nenorociţii sclavi negri erau probabil închişi în celule.

Marian şopti:

— Mi-a venit o idee: dacă îi eliberăm pe negrii prizonieri, am avea tovarăşi preţioşi într-înşii. Ce părere ai tu, Pongo?

— Pongo vorbeşte cu ei – răspunse uriaşul – Massers vrea sară zidul acum?

— Voi arunca întâi o privire dincolo – zise Marian; saltă-mă tu, Pongo!

Uriaşul se aplecă, apucă picioarele lui Marian şi-l ridică de parc-ar fi fost un copil.

— Haideţi! spuse prietenul meu după scurt timp. Putem sări fără grijă de partea cealaltă.

Sprijinit de Pongo se săltă pe zid, după aceea uriaşul mă ridică şi pe mine, iar la urmă îşi făcu vânt şi el, se prinse de coama zidului şi se săltă ca o pisică.

De partea cealaltă erau nişte tufe dese, printre care ducea o cărare spre casa ce se afla la depărtare de vreo treizeci de metri. Când furăm jos nu ne folosirăm de poteca aceasta, ci ne croirăm drum prinţ tufe.

Zgomotele pe care le auzisem înainte deveneau tot mai lămurite.

De-odată tufele se sfârşiră şi în faţa noastră se ivi un loc liber, pe dreapta căruia se vedea o clădire lungă şi scundă, iar pe stânga casa cu două caturi a lui ibn Fara.

Sub privigherea unui arab, vreo zece negri, în veştminte lungi şi albe, se îndeletniceau să dezlege pe nenorociţii prizonieri şi să-i împingă în clădire.

Când vreunul din ei încerca să se împotrivească, un bici gros, mânuit cu dibăcie de arab cădea pe spatele-i gol.

Îmi venea să mă reped la ticălos şi să-l culc la pământ cu un glonţ, dar mă gândeam că erau în număr mai mare şi înarmaţi cu pistoale şi cuţite.

Lângă mine îl auzii pe Pongo scrâşnind din dinţi şi-i văzui ochii sclipind de furie aţintindu-se asupra arabului. În aceeaşi clipă avui simţimântul lămurit că omul acesta nu va scăpa de pedeapsa meritată.

Trebuia s-aşteptăm până vor fi închişi toţi prizonierii, apoi urma să vedem câţi paznici vor rămâne în faţa şopronului.

Stăpânul casei nu se vedea pe acolo, căci arabul cu biciuşca era acela care însoţise convoiul. Cu siguranţă că ibn Fara îngrijea pe rănit, deoarece din casă se auzeau până la noi gemete de durere.

Cel din urmă negru, o matahală de om, fu şi el dezlegat. Fără împotrivire se-ndreptă spre uşa şopronului, dar cu puţin înainte de a ajunge sări repede în lături, se năpusti asupra arabului pe care-l culcă la pământ cu un pumn zdravăn, apoi sări… în tufele unde ne aflam noi.

Mare rău ne făcuse cu asta viteazul negru, căci în clipa următoare cei zece paznici se şi luară după el. Dacă am fi rămas locului s-ar fi ciocnit de noi. Aşa că alergarăm înapoi spre zid îndată ce fugarul fu lângă noi.

Din nenorocire nu măi fu chip să rămânem împreună, căci între tufe era întuneric adânc şi apoi răcnetele urmăritorilor acoperiră zgomotele paşilor noştri, astfel că nu ne mai puturăm călăuzi.

Astfel se-ntâmplă că după puţin timp mă pomenii singur lângă zid, cu mult mai departe de locul unde sărisem în grădină.

Cel puţin dacă aş fi ştiut pe aproape pe unul din camarazii mei! Dar eram singur cuc, trebuind să mă bizui numai pe mine însumi – iar urmăritorii se apropiau mereu.

Trebuie să se fi împrăştiat în formă de semicerc, căci strigătele lor şi pârâitul crengilor se auzeau din toate părţile. În curând vor fi lângă zid şi mă vor găsi.

Pe când chibzuiam ce să fac, detunară împuşcături la vreo douăzeci de metri spre stânga mea şi îndărătul meu alergau câţiva oameni într-acolo.

Probabil că fusese descoperit sau sclavul fugar, sau unul din camarazii mei. La gândul acesta începui s-alerg şi eu spre stânga, aţinându-mă între zid şi tufe.

De-odată auzii la vreo zece metri înaintea mea glasuri agitate. Îmi spusei că negrii ajunseseră din urmă pe fugar sau pe unul din tovarăşii mei şi în vreme ce alergam mereu, trăsei pistolul de la brâu.

Mă simţii însă apucat de braţ şi în clipa următoare cineva mă trase cu putere în tufiş, înainte de a putea ridice pistolul, îl auzii pe Marian:

— Încotro porniseşi, Robert? Rămâi liniştit aici căci avem o ascunzătoare minunată în tufişul acesta. Şi probabil că fugarul a sărit zidul, căci l-am văzut deschizând uşiţa şi zbughind-o afară, Aha, uite-i că vin înapoi! Fii liniştit, ca Pongo să poată auzi ce vorbesc!

Uriaşul negru, care mă trăsese cu atâta putere în tufiş, îşi făcu loc înainte. Auzirăm glasuri agitate, apoi uşa fu trântită şi încuiată. În cele din urmă ceata se îndepărtă spre casa arabului.

— Foarte bine, Massers – şopti Pongo. Negrul fugit. Oameni răi

mânioşi acum ceartă între ei. Pentru noi bine, căci nu vor fi băgare de seamă.

— Atunci repede după ei, ca să ne reluăm locul cel vechi, zise Marian.

Când furăm iarăşi îndărătul celor din urmă tufe, îl văzurăm pe arabul care fusese doborât de fugar stând cu biciuşca ridicată în faţa celor zece negri care nu-l putuseră prinde pe cel scăpat.

Din pricina furiei glasul îi era răguşit şi tremura din tot trupul. Apoi începu să lovească la întâmplare cu biciul în negrii care se aplecau umili sub loviturile grozave.

Pongo scrâşni iarăşi din dinţi şi tocmai începui să mă tem să nu se repeadă la arab şi să-l culce la pământ, când răsună prin curte un glas puternic.

Arabul lăsă îndată biciuşca în jos şi alergă spre un bărbat înalt, care ieşise din casă şi se apropie încet. Era şi el arab şi purta veştminte lungi şi albe, ca toţi din neamul său. Din toată atitudinea lui se vedea că trebuie să fie foarte puternic.

Cel cu biciuşca începu să vorbească bâlbâindu-se, în vreme ce noul venit asculta în linişte. Apoi se întoarse şi fluieră scurt.

Imediat ieşiră din casă cinci negri, aproape tot atât de uriaşi ca Pongo ai nostru. La vederea cei zece care se făcuseră vinovaţi de fuga sclavului, începură să tremure.

Uriaşii negri se apropiară încet de nenorociţii lor consângeni, scoaseră repede de la brâu biciuşti groase şi începură să croiască fără milă în spinările goale.

Loveau cu atâta putere încât pielea nenorociţilor crăpară şi în curând toţi zece zăceau întinşi la pământ, gemând. Uriaşii se-ntoarseră apoi iar în casă.

Deodată Marian izbucni în râs şi zise:

— Pongo, ăsta e foarte bine. Ăştia cinci uriaşi sunt aproape de mărimea ta, astfel că nu le va bate la ochii paznicilor – care cu siguranţă vor fi puşi în faţa închisorii sclavilor – când te vei apropia de ei. Şi când vei fi lângă dânşii, n-or să mai poată scoate nici un sunet.

— Foarte bine, Massers – încuviinţă Negrul – Pongo face cum trebuie.

În vremea asta, cei doi arabi se apropiară de negrii biciuiţi, care se ridicaseră anevoie de la pământ. Arabul cel înalt, care nu putea fi altul decât ibn Fara, le adresă câteva cuvinte aspre.

Urmarea fu că ei începură să se mişte repede de tot deşi se vedea că asta îi face să sufere dureri mari. Trei dintr-înşii se postară în faţa uşii închisorii, iar ceilalţi intrară repede în casă.

După ce cei doi arabi se încredinţară că uşa e zăvorită, se-ndreptară şi ei spre casă şi încuiară uşa în urma lor.

— Haide, Mariane, îi şoptii eu, agitat – Pongo le vine el de hac paznicilor, iar noi dăm drumul prizonierilor. Intrăm pe urmă în casă şi liberăm fata.

— Uşor de spus – râse prietenul meu – dar eu prefer să procedez altfel. Mai întâi ne vom furişa spre partea cealaltă a casei şi vom încerca să găsim fereastra de la odaia fetei. Să sperăm să a auzit gălăgia din curte şi priveşte afară. În primul rând trebuie s-o eliberăm pe ea şi-apoi pe prizonieri, căci ne va fi cu neputinţă să pătrundem în casă; de asta vor purta de grijă cei cinci negri şi ceilalţi paznici. Fata însă ar putea ieşi uşor pe fereastră acum, deoarece bănuiesc că ibn Fara cu celălalt Arab sunt lângă rănit.

— Ai dreptate, Mariane – încuviinţai eu. Atunci să ocolim repede casa. Presupun că odaia ei se află pe partea stângă, căci în scrisoarea către fratele ei spune că fereastra dă în grădină.

— Aşa trebuie să fie, deşi tot grădină e şi aici la dreapta. Dar acolo e la oarecare depărtare proprietatea vecină, aşa că nu poate fi vorba decât de partea stângă.

Ne dădurăm puţin înapoi, înainte de a face un ocol mare spre stânga casei. Lumina lunii cădea de-a dreptul pe partea aceasta şi vedeam lămurit ferestrele. Camera fetei trebuia să fie la primul etaj, dar care din cele patru ferestre să fi fost?

— Ce-ar fi să zvârlim în fiecare fereastră câte un bulgăraş de pământ? propusei eu. Dacă o fi altcineva în odaie şi va privi afară, va credea că a fost vreun liliac care s-a izbit de geam. Daca se uită însă fata, ştim cel puţin care e odaia ei şi mai târziu o putem chema iar şi-i spunem cine suntem.

— Asta e o idee minunată – încuviinţă Marian.

— A, aţi auzii? Asta a fost rănitul. Cu siguranţă ca ibn Fara se află la el. Luaţi repede câte un bulgăraş de pământ, dar nu prea mare!

În vreme ce rănitul ţipa jos în casă, noi luarăm repede câte un bulgăraş de pământ şi-l zvârlirăm în geamul fiecărei ferestre de la primul cat, Apoi ne pitirăm cu grabă îndărătul tufelor şi aşteptarăm rezultatul.

Nimic nu se clinti, însă nici rănitul nu mai ţipa şi în cele din urmă prietenul meu zise necăjit:

— Fata pare să aibă un somn foarte greu. Ia să mai încercăm odată!

Repetarăm „bombardamentul”, dar şi de data asta zadarnic.

— Ne-am obosit degeaba! zise Marian. Acu trebuie să-ncercăm de partea cealaltă a casei. Hai să mergem pe-aici prin dos, ca să nu trebuiască să trecem prin faţa paznicilor. Înainte, dar cu băgare de seamă!

Aţinându-ne mereu în umbra copacilor şi a tufelor, merserăm înainte şi după ce străbăturăm o parte din grădină, rămaserăm brusc locului. În faţa noastră se întindea o cărare lată acoperită cu nisip

albicios, care ducea de la casă în linie dreaptă, până la poarta de intrare. Era luminată de lună şi ne-ar fi fost cu neputinţă s-o străbatem, căci întâmplător cineva din casă ar fi putut privi de-a lungul ei.

— Proastă afacere! mormăi Marian. Nu putem cuteza să trecem peste cărare. Mai bine ne întoarcem şi ne furişăm de partea cealaltă, pe dindărătul şopronului în care se află prizonierii.

— Pierdem însă mult timp cu asta – zisei eu.

— Mai bine să pierdem vreme decât să primejduim toată întreprinderea. Haideţi înapoi!

Pongo nu se împotrivi de fel şi-l urmă pe Marian, în vreme ce eu mai rămăsei câteva clipe.

Apoi mă-ntorsei şi eu şi-l urmai pe camarazi.

Dar abia făcui câţiva metri, că auzii foşnind frunzişul dindărătul meu şi înainte de a putea face vreo mişcare fui trântii cu putere la pământ.

Apoi auzii un sunet care-mi îngheţă sângele în vine; era mârâitul întărâtat al unei fiare.

Numai la asta nu ne-am fi aşteptat, ca ibn Fara să pună de pază pentru noapte o fiară domesticită.

Căci băgai îndată de seamă, după felul cum se purta, că era îmblânzită. Îşi aşezase labele pe umerii mei şi mă apăsa la pământ, dar nu se folosea de ghearele-i grozave. Şi din când în când pufăia – de sigur un semnal pentru stăpânul ei că înhăţase ceva suspect.

Eram cu desăvârşire lipsit de apărare, căci nu ma puteam mişca şi orice nechibzuinţă m-ar fi putut pierde.

Cutezai totuşi să-ntorc capul binişor şi văzui cu ce duşman grozav aveam de-a face. Era un leopard uriaş, ai cărui ochi scânteietori se aţinteau fioroşi asupra mea.

Când pufăi a treia oară auzii trosnind uşor crengile din faţa mea, apoi un strigăt scurt şi imediaţi se ivi Pongo lângă noi.

Leopardul îmi dădu drumul îndată şi se năpusti asupra uriaşului. Mă ridicai repede, îmi scosei cuţitul şi mă azvârlii spre fiară, care stătea în două labe şi părea că vrea să-l sfâşie pe credinciosul nostru camarad.

Întărâtat la culme, înfipsei cuţitul de două ori la rând în spatele leopardului şi văzui numaidecât că nimerisem bine, căci dihania începu să se zvârcolească, apoi căzu şi rămase nemişcată.

Ma aşteptam acum să văd trupul sfârtecat al lui Pongo… uriaşul însă se făcuse nevăzut.

Rămăsei năucit; nu-mi puteam lămuri ce se petrecuse. Văzusem doar că leopardul se năpustise asupra camaradului nostru, văzusem şi cum lovea cu labele şi când colo… nici urmă de Pongo.

Începui să chibzuiesc cu înfrigurare şi mă pregăteam să pornesc în

căutarea uriaşului, când deodată mă simţii iarăşi înhăţat. Erau pumni omeneşti; acum, însă strângeau atât de tare de parcă erau labe de gorilă. Lipsit cu totul de apărare cum eram, fui târât de acolo şi mă pomenii în mijlocul a cinci negri uriaşi, dintre care doi mă apucară de braţe.

Mutrele lor, luminate de lună, nu prevesteau nimic bun. Deodată, însă, o expresia de uimire se întipări pe chipurile lor şi în vreme ce ăi doi de lângă mine mă strânseră şi mai tare, ceilalţi trei se apropiară de tufiş şi ridicară trupul leopardului mort.

O luară înainte cu hoitul, dar pe când treceau pe lângă mine îmi aruncară priviri în care se putea citi teamă şi admiraţie. Mai ţineam în mână cuţitul înroşit de sânge şi asta îi făcea să creadă, de sigur, că răpusesem de unul singur fiara, cu împunsături de cuţit.

Mă duseră pe poteca luminată de lună, dinaintea căreia ne întorseserăm cu puţin înainte, de teamă să nu fim văzuţi. Mergeau cu mine de-a dreptul spre casa Arabului la a cărei intrare ardeau lămpi cu petrol. Când furăm în faţa uşii deschise, ieşi afară Arabul cel mare, cu însoţitorul sau. Cu glas aspru puse o întrebare negrilor, care răspunseră cu însufleţire.

Şi ei ma măsură cu o privire mirată, apoi se apropiă de hoitul leopardului. Se uită cu luare aminte la trupul uriaş, pe care negrii îl răsuciră, la porunca lui.

Dădu pe urmă din cap, veni lângă mine şi întrebă într-o franţuzească fără cusur:

— Ai omorât leopardul cu cuţitul, domnule?

— Da, am fost nevoit s-o fac – răspunsei calm – căci fiara m-a atacat. Mi-ar părea rău; dacă a fost un leopard îmblânzit.

Arabul mă privi mult timp stăruitor. La rându-mi îl privii şi eu. Avea o mutră posomorită şi mândră care dovedea asprime neînduplecată şi cruzime. Numai astfel de oameni pot avea inima să facă negoţ de sclavi.

În cele din urmă strigă negrilor o poruncă scurtă şi oamenii mă duseră îndată, în casă.

IV.
LA OMAR IBN FARA.

ERAM CURIOS să VAD CE-O URMA. Probabil că făcuse impresie faptul răpunerii leopardului cu ajutorul unui cuţit. Şi deoarece în costumul ce-l purtam atunci şi care avea pe el toate urmele ultimelor mele aventuri, nu prea trezeam încredere, se putea ca ibn Fara să mă ia drept un borfaş de rând.

Arabul se opri în faţa unei perdele groase de mătase, cu broderii minunate, strigă negrilor câteva cuvinte, apoi dădu la o parte

perdeaua şi intră în odaia dindărătul ei.

Negrii îmi răsuciră braţele la spate, mi le legară cu îndemânare şi în acelaşi timp mâini meştere îmi scoaseră pistoalele de la brâu şi cuţitul din mână. Apoi unul din negri mă apucă în braţe şi mă împinse în odaia în care intrase arabul.

Era o încăpere orientală, luminată de lămpi artistice străvechi. Se aflau acolo mobile de preţ, sculptate şi de jur-împrejurul pereţilor divanuri cu perne moi de mătase.

Pe unul din ele stătea întins arabul şi fuma dintr-o narghilea. Negrul mă duse în faţa lui şi după ce stăpânul mă măsură încăodată din cap până în picioare, zise:

— Eşti un om îndrăzneţ şi viteaz, de vreme ce-ai fost în stare să răpui un leopard cu cuţitul.

— Asta nu mai are însemnătate pentru mine acum – răspunsei nepăsător – căci îmi dau seamă că era un leopard domesticit, a cărui înjunghiere nu e cine ştie ce mare lucru.

— Şi nu te-ai teme să ataci cu cuţitul un leopard neîmblânzit? întrebă omul din faţa mea.

— N-ar fi pentru întâia oară, răspunsei, liniştit.

— Bine, bine! făcu Arabul. Ce căutai nici în grădină?

Vrând să par cât mai nepăsător, zisei:

— Păi am auzit gălăgie, gemete şi bocete şi asta m-a făcut curios. Dar nu ştiam că stau de pază aici leoparzi îmblânziţi şi negri uriaşi, căci altminteri n-aş fi sărit gardul.

— Bănuieşti cumva ce însemna gălăgia aceea?

— Nu e greu de ghicit, răspunsei, râzând. Or fi venit câţiva sclavi noii cărora trebuia să li se vâre minţile în cap.

Arabul se ridică pe jumătate şi se holba mine cu ochi ce scăpărau scântei.

— De unde şi până unde ai ajuns la gândul acesta? izbucni el. Mă cunoşti?

— De fel! răspunsei liniştit. Viu tocmai din pădurile seculare ale Congo-ului şi ma aflu pentru prima oară în Lupungu. Cum de mi-a venit ideea cu negoţul de sclavi? Păi, umblu cu ochii deschişi prin lume şi ştiu bine că cu toate asigurările contrare ale ţărilor civilizate, negoţul acesta se practică totuşi pe o scară întinsă. Şi ţipetele care m-au îndemnat să sar zidul erau destul de convingătoare.

— Ciudat om! murmură Arabul.

Apoi mă privi iarăşi cu asprime şi zise:

— Mă numesc Omar ibn Fara, sunt cunoscut şi respectat în Lupungu ca negustor bogat, dar afacerea mea principală este negoţul de sclavi.

— Încântat, domnule ibn Fara, zisei, înclinându-mă – numele meu e Fred Hasting. Cred şi cu că negoţul de sclavi vă aduce venitul cel

mai mare.

Privirea Arabului exprimă deodată bănuială.

— Fred Hasting? făcu el, iscoditor. Eşti neamţ?

— Neamţ american – răspunsei – de şase ani colind lumea şi sunt pretutindeni acasă – numai acasă nu – adăugai, ca pierdut în gânduri.

Bănuiala nu dispăruse încă din toate gesturile Arabului, când întrebă de-odată:

— Ai auzit vreodată de numele Marian Farrow şi Robert Bertram?

— Fireşte, răspunsei. Acum un an gazetele din India erau pline de descrierea aventurilor lor. Oameni şi jumătate trebuie să fie ăia!

— Cum vrei s-o iei! râse Fara, părând că se cam liniştise în privinţa persoanei mele. Cel puţin poliţia belgiană îi caută aici pentru tot telul de delicte. În sfârşit, asta nu ne priveşte, dar mă gândeam la început că d-ta ai fi unul din nemţii ăia. De ce-ai părăsit America? Spuneai înainte că pretutindeni eşti acasă, numai acolo nu.

— Păi – zâmbii eu – dacă vă îndeletniciţi cu negoţul de sclavi, nu vă va prinde mirarea când vă voi spune că mânuiam mai bine pistolul decât poliţistul care a vrut să mă aresteze.

— Hm! făcu ibn Fara, îngândurat. Pari să fii un om foarte destoinic şi cutezător. Cel mai bun ajutor al meu, arab şi el, a fost grav rănit de un leu şi nu cred să scape. Ai vrea să intri în slujba mea?

— A sluji… nu prea e bine zis – zâmbii eu – nu m-aş da însă în lături să lucrez cu dv., dacă m-aţi lua părtaş. Dar înainte de a vorbi despre asta, aş vrea să văd pe rănit, căci mă pricep bine la de alde astea.

Gândul acesta îmi venise brusc. Singura mea salvare era doar să pot dobândi încrederea neguţătorului de sclavi. Şi băgai de seamă îndată că propunerea mea îi plăcu, deoarece răspunse:

— Ar fi foarte bine, domnule Hasting, dacă l-ai putea salva pe Abu. E de nepreţuit omul acesta în ce priveşte adulmecarea mărfii. Ţi-aş fi nespus de recunoscător dacă ai izbuti.

— Bine, duceţi-mă la rănit! Vă voi spune îndată dacă mai poate fi salvat.

Probabil că arabul era foarte mulţumit de propunerea mea, căci strigă câteva cuvinte negrului din spatele meu şi imediat mi se dezlegară mâinile.

— Să nu-mi iei în nume de rău prevederea că pun unul din sclavii mei să te însoţească mereu – zâmbi ibn Fara – el are sarcina să intervină imediat ce vei face vreo mişcare suspectă.

— Nădăjduiesc că nu-i voi da prilejul – zâmbii şi eu – aveţi doctorii şi instrumente în casă?

— Da, am o întreagă farmacie tropicală, căci se întâmplă uneori să se strice marfa… Abu se pricepea de minune la tămăduirea rănilor şi tocmai pe el l-a stâlcit leul atât de rău.

— Asta o Kismet[1] – zisei eu – să sperăm că-l voi putea salva.

În scurgerea anilor petrecuţi prin ţari străine, în mijlocul primejdiilor de tot soiul, avusesem prilejul să-mi exercit profesiunea de medic. Când rămâneam mai multă vreme în oraşe mari, vizitam chiar spitale şi săli de operaţie, ca să-mi însuşesc cât mai multe cunoştinţe pe tărâmul tămăduirii trupului. Şi în special la răni mă pricepeam foarte bine, căci cu acestea avusesem de-a face mai mult.

La capătul vestibulului se afla altă perdea groasă, dindărătul căreia se auzeau gemete sfâşietoare. Probabil că Abu avea friguri puternice.

Odaia asta era şi ea bine mobilată, deşi nu atât de luxos ca aceea a stăpânului. Rănitul zăcea pe un divan lat, între perne moi. Capul se pierdea aproape în bandaje, iar mâinile înfăşurate şi ele în pansamente, se mişcau cu neastâmpăr pe plapumă.

Rănitul gemea înăbuşit, apoi scotea ţipete de durere sau aiura. În vreme ce îi luam pulsul, îl întreb pe ibn Fara ce fel de răni are bolnavul.

— Răni a adânci la cap, piept şi braţe, răspunse arabul, îndurerat. Afară de asta se pare că are şi câteva coaste rupte.

— Sunt mari rănile? Şi cum le-aţi tratat până acum? întrebai.

Ibn Fara îmi răspunse că rănile erau late ca de-un deget şi că nu făcuse decât să le spele şi să le panseze.

— Atunci trebuie să le cos. Daţi-mi farmacia d-voastră!

— Uite-o colo! zise Arabul şi arătă spre o ladă mare.

Găsii într-însa medicamente din belşug şi instrumente medicale. Dădui mai întâi rănitului nişte pilule pentru calmarea frigurilor, apoi îi făcui o injecţie cu un narcotic.

Desfăcându-i pansamentele îmi dădui seama că erau slabe speranţe de scăpare, căci leoaica îl sfâşiase rău. Totuşi, îi cusui şi-i pansai rănile cât putui mai bine şi spusei arabului care-mi urmărea lucrul cu mult interes:

— Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă, domnule ibn Fara. Totul depinde acum de constituţia bolnavului. Dar trebuie să deschidem ferestrele ca să aibă aer proaspăt după narcoză. În cursul nopţii va trebui să-l vizitez adesea ca să-i potolesc frigurile. Pentru moment frigurile sunt primejdia cea mai mare.

Pe când vorbeam, mă dusei la fereastra acoperită a încăperii, dădui perdeaua la o parte şi deschisei geamul.

Fereastra asta ducea în partea aceea a grădinii unde vroiam noi să mergem, pentru că de partea cealaltă fata nu dăduse semne de viaţă când aruncasem cu bulgăraşe de pământ în geamuri.

Nădăjduiam că Marian şi Pongo se şi furişaseră în jurul casei, astfel că mă vor zări la fereastră. De aceea rămăsei liniştit locului, trăsei în piept aerul proaspăt şi spusei:

— Aveţi o locuinţă minunată, domnule ibn Fara. Sunt gata să vă fiu

de ajutor şi mai departe, dacă ne vom putea înţelege. Şi ca dovadă a sincerităţii mele, îmi voi da toată silinţa să-l tămăduiesc pe Abu al dv., dar asta ar putea dura mult, căci rănile de la labele fiarelor de pradă se vindecă foarte greu. Aveţi o locuinţa frumoasă.

Arabul veni lângă mine la fereastră, privi şi el în grădină şi zise:

— Da, am o locuinţă frumoasă şi mă simt în deplină siguranţă întrînsa. Am făcut şi o înţelegere cu poliţia belgiană de aici şi dacă, de pildă, ai încerca să susţii că eu fac negoţ cu sclavi, cu siguranţă că vei fi luat în râs mai întâi, apoi vei fi arestat chiar. Vezi d-ta, aşa trebuie să lucrezi!

— Minunat! încuviinţai, cu sinceră admiraţie. Trebuie să vă spun, domnule ibn Fara, că nu vă voi lua în nume de rău dacă la început mă veţi bănui şi veţi pune să fiu păzit. Dar nădăjduiesc să vă pot da în curând o dovadă sigură de buna mea credinţă. Trebuie să spun că-mi place foarte mult casa dv. Cei cinci negri, uriaşi, leopardul – astea-s lucruri care îmi plac.

— Tocmai uciderea leopardului m-a făcut să-mi spun că eşti un om destoinic, zâmbi Arabul. Şi celor cinci negri ai mei le-ai impus foarte mult şi presupun că n-ai sta la gânduri să te iei la lupta cu un astfel de uriaş, chiar neînarmat cum eşti.

— Dacă aş fi silit, fireşte că aş face-o! răspunsei fără să mă tulbur. Ce-ar fi să discutăm acum relativ în colaborarea noastră? După cum vă spuneam înainte, va trebui să mă duc din când în când să văd ce face rănitul. Aşa dar, dacă socotiţi că e prea târziu, vom putea sta de vorbit mâine dimineaţă.

— Ba de loc – zise ibn Fara – putem discuta încă astăzi. Voi pune să ţi se pregătească un culcuş în odaia asta aşa că-l vei putea supraveghea mereu pe bolnav. Afară de asta, unul din uriaşii mei va sta mereu lângă perdea, ca să-ţi poată veni imediat în ajutor dacă vei avea nevoie de ceva – adăugă el zâmbind.

— Şi în acelaşi timp voi fi sub pază necontenită – zâmbii şi eu – sper însă că vă veţi schimba părerea asupra mea când mă veţi cunoaşte mai de-aproape.

— Să mergem în odaia mea – zise ibn Fara – voi pune să ni se servească nişte cafele. Afacerea noastră o putem aranja într-o jumătate de ceas şi în vremea asta va fi gata şi culcuşul d-tale.

Ieşirăm în vestibul, ca să mergem în odaia arabului. Atunci auzii lămurit un glas femeiesc strigând „Ajutor” şi nişte bătăi înăbuşite întro uşă.

Îmi jucai rolul de minune. Îl privii pe furiş pe ibn Fara şi spusei zâmbind:

— Aha, aveţi şi sclavi din aceştia? zâmbi şi Arabul, dar cam în silă.

— Te înşeli – zise el – tânăra fată a fost angajată ca profesoară de franceză pentru copiii mei, dar a observat ceva cu privire la

transporturile mele de sclavi, căci am auzit-o uneori făcând unele aluzii. Deoarece socoteam că ar putea fi o oarecare primejdie pentru mine, am închis-o în pivniţă deocamdată. Acum însă nu ştiu ce să fac cu dânsa, căci nevastă-mea nu îngăduie să i se căşuneze vreun rău.

— Păcat că nu ne cunoaştem mai de mult, căci aş lua pe seama mea grija asta, zisei. Dar se poate face şi aşa, probabil. Mă voi da drept o rudă a fetei şi o voi duce de aici, ceea ce cred că va îngădui nevasta dv. Dacă în drum va încerca să fugă şi negrii dv., îi vor rupe coastele cu prilejul acesta, nu va fi nimeni vinovat. Ce părere aveţi?

Tot vorbind, ajunserăm în faţa odăii arabului şi acum băgai de seamă îndată că propunerea mea îi impusese, căci îmi lăsă întâietatea, politicos. În cameră trebui să iau loc alături de el, pe divanul moale.

După câteva clipe veni un servitor uriaş aducând cafeaua, care avea o aromă minunată. Căpătai şi o narghilea cu tutun de prima calitate. Ibn Fara se întinse apoi puţintel în perne şi zise:

— Propunerea d-tale nu e atât de rea, domnule Hasting, dar are un mare neajuns: tânăra fată nici nu te cunoaşte, astfel că tot planul nostru se va duce de râpă.

— Hm, m-am gândit şi eu la asta. Dar rude nu are? Atunci m-aş putea da drept cunoştinţe ale acestora.

— Ah, asta ar merge! exclamă Arabul. Are un frate la Gandu.

— Poarte bine. Va să zică putem pune la cale şiretenia chiar mâine. Îmi veţi da câţiva din servitorii dv. uriaşi, cărora le veţi spune ce au de făcut şi veţi vedea că mă port cu gânduri cinstite. Fireşte că mă voi înapoia abia peste câteva zile şi voi povesti soţiei dv. că am predat-o pe fată fratelui său.

— Hm, trebuie să mă mai gândesc – zise ibn Fara – căci, între noi fie vorba, nu pun prea mare preţ pe faptul ca tânăra să plece atât de repede din casa mea… Vreau să zic că n-aş vrea s-o îndepărtez pentru totdeauna.

— Aha, pricepi zâmbii eu. Dar şi asta se poate face. Sunteţi bogat doar şi aţi putea să vă închiriaţi undeva o casă şi s-o vizitaţi câte odată cu prilejul „călătoriilor de afaceri”.

— Asta e o idee bună! zise Arabul cu însufleţire. Cum de nu m-am gândit eu singur! Fireşte, ceva mai la sud de aici am o staţie în care marfa rămâne adesea peste zi, uneori chiar vreme mai îndelungată, căci aici nu pot aduce prea multă. Acolo e o căsuţă frumuşică pe care şi-a clădit-o fostul proprietar. Domnule Hasting acolo trebuie s-o duci pe fată şi asta va fi proba la care te supun.

— Bine, îi răspunsei, bucuros – vă voi dovedi că sunt om cinstit. Aşa dar prezentaţi-mă mâine soţiei dv. drept un prieten al fratelui fetei. A, dar trebuie să cunosc numele lor…

— Fratele se numeşte Herbert Wessel, iar fata Gertrud. Altceva nu e nevoie să mai ştii.

— Ba da: unde locuieşte fratele ăsta?

— Îi spuneam doar că în Gandu. Indicaţia străzii nu se obişnuieşte pe aici.

— Vroiam să ştiu asta pentru cazul că m-ar fi întrebat fata. Dar cred că va fi mulţumită că scapă de aici. Voi porni deci întâi spre Nord, apoi ocolesc Lupungu şi mă îndrept spre Sud.

— Foarte bine. Negrii mei te vor călăuzi cum trebuie. Şi acum cred că ţi-e gata culcuşul s-a făcut miezul nopţii!

Arabul mă conduse la odaia unde zăcea rănitul. La uşă stătea un negru uriaş, care însă nu mă privi de loc duşmănos, ci mai mult cu admiraţie. Culcuşul meu era pe un divan din faţa aceluia al rănitului, îl mai întrebai pe arab dacă puteam căpăta apă în cazul că va fi nevoie să pun comprese bolnavului şi aflai cu bucurie că toţi cinci negri, care formau un fel de gardă a neguţătorului de sclavi, vorbeau dialectul englezesc Pidjin. Asta era de mare însemnătate pentru planul meu.

Arabul îmi dori noapte bună şi mă lăsă singur cu rănitul.

V.
ELIBERAREA.

ERAM ÎNCREDINŢAT că şi sub fereastra deschisă se afla un paznic, de aceea nici nu mă apropiai de geam şi mă dusei întâi la bolnav, căruia îi mai dădui un praf, deoarece temperatura crescuse. Vroiam să-l împiedec astfel să geamă prea tare. Stinsei apoi lămpile, lăsând aprinsă numai una din apropierea perdelei care servea de uşă. Dacă negrul intra înăuntru, era orbit în prima clipă, în vreme ce odaia rămânea în întunerec.

Eram încredinţat că Marian şi Pongo ştiau că voi înnopta acolo, altminteri ar fi făcut de mult încercarea să pătrundă în casă, dacă ar fi bănuit că mă aflu în primejdie.

Mă întinsei pe divan şi căutai să prind toate zgomotele care veneau din grădină. Dar afară de zumzetul făcut de insecte şi de micile vietăţi nu putui deosebi nici un alt sunet care să-mi trădeze apropierea camarazilor mei.

Se scurse vreo jumătate de ceas, când tresării deodată. Dedesubtul ferestrei răsunară două lovituri înăbuşite urmate de bufnituri. Trebuie să fi fost Pongo, care doborâse pe paznicul care stătea fie veghe acolo.

În clipa aceasta rănitul gemu tare şi mă ridicai repede să-l liniştesc. Atunci se dădu în lături perdeaua, uriaşul paznic intră înăuntru şi întrebă în şoaptă:

— Masser, Abu vrea apă?

— Da, adu apă! zisei, crezând că astfel îl voi îndepărta. Dar individul se întoarse numai şi trase din vestibul o oală mare de lut, de vreo cinci litri.

O luai din mâna uriaşului nădăjduind că va pleca din odaie, dar el rămase locului, aşteptând să ducă înapoi oala.

N-aveam încotro! Apropiai vasul de buzele rănitului, care după ce sorbi câteva înghiţituri se linişti. Mă întorsei spre paznic vrând să-i dau înapoi vasul, când văzui că chipul său capătă brusc altă înfăţişare.

Ochii îi deveniră aproape de două ori mai mari, culoarea feţei sale negre se făcu cenuşie şi deschise gura să dea un ţipăt.

Îmi dădui seamă îndată că numai Pongo putea privi prin fereastră, dar recunoscui imediat primejdia dacă uriaşul ar apuca să scoată un ţipăt. Cu o hotărâre bruscă turnai atunci în faţa uriaşului tot conţinutul vasului de lut.

Prin aceasta îi tăiasem orice putinţă de a ţipa şi-mi veni să râd de pufăiturile uriaşului – când mă simţi! Împins în lături şi Pongo se înfipse în faţa paznicului care era numai cu câţiva centimetri mai scund ca el.

În clipa următoare pumnu-i grozav izbi cu putere în bărbia individului, apoi urmă o a doua lovitură în tâmpla stângă. Aceste lovituri fură atât de puternice, încât trupul uriaş se prăbuşi grămadă.

Pongo îl ridică însă îndată pe braţe şi-l întinse pe divanul care urma să-mi servească mie de culcuş. Auzii atunci paşi uşori şi Marian se ivi înaintea mea, râzând:

— Bună ispravă ai făcut, Robert – şopti el – eram foarte îngrijoraţi de soarta ta, până ai deschis fereastra aia. Care va să zică ibn Fara a căpătat deplină încredere în tine?

— Da – răspunsei, râzând – ne-am înţeles chiar s-o transport mâine de aici pe fata prizonieră.

— Tii! Atunci ne-am fi putut cruţa de primejdiile pătrunderii noastre aici. În sfârşit, n-avem încotro şi trebuie s-o eliberăm pe fată.

— Ea e în pivniţă, dar cred că şi acolo o fi stând de pază un uriaş.

— Massers repede leagă! şopti Pongo.

— Ah, aşa e! zise Marian şi se îndreptă grabnic spre divan. Am luat cu noi frânghioare subţiri, dar trainice, pe care le-am găsit în curte. Pe paznicul din faţa acestei ferestre i-am şi pus cu botul pe labe.

Scoase din buzunar câteva frânghioare şi Pongo îl legă atât de zdravăn pe paznicul ameţit, încât i-ar fi fost cu neputinţă să se elibereze. Îi mai vârî şi un căluş în gură şi, pentru mai multă siguranţă, îl legă de divan.

— Unde e pivniţa? se informă Marian.

— Aici la stânga, la capătul vestibulului. Am auzit strigătul de ajutor al fetei când m-am dus cu ibn Fara în odaia lui.

Marian porni spre perdea, dar se opri auzind afară în vestibul paşi uşori. Pongo însă se strecură pe dinaintea lui şi se postă în faţa perdelei.

Paşii trecură mai departe, de-odată se opriră, însă apoi se

întoarseră. Perdeaua fu dată în lături cu violenţă, un vestmânt alb şi lung se ivi – dar Pongo şi interveni la timp, trăgând în cameră pe ibn Fara, pe care-l apucare de gât.

Arabul se zbătu, apoi după câteva clipe rămase moale în mâna lui Pongo. Şi după alte câteva clipe zăcea legat şi cu căluş în gură, alături de paznicul de pe divan.

Pongo iscodi afară pe după perdea, ne făcu apoi semn şi când ieşirăm în vestibul îl şi văzurăm pe camaradul nostru făcându-se nevăzut în umbră.

Alergarăm după dânsul şi ne pomenirăm îndată la capătul de sus al unei scări înguste – dar în acelaşi timp auzirăm de jos două bufnituri care ne dovediră că Pongo mai doborâse un paznic.

Coborârăm în grabă scara. Marian îi dădu lui Pongo frânghioare şi camaradul nostru se puse pe treabă, legând şi pe acest potrivnic şi vârându-i căluş în gură.

Gangul îngust în care ne aflam era luminat slab de o lampă. Văzurăm câteva uşi, dar constatarăm cu bucurie că se încuiau numai cu zăvoare pe dinafară.

Şi cu toate aceste zăvoare erau trase, ca şi cum nu s-ar afla nimeni închis îndărătul lor. Pornirăm în jos pe gang, până ce, în cele din urmă auzirăm plânsetul slab al unei femei.

Marian trase îndată zăvorul uşii dindărătul căreia venea plânsetul, deschise uşa şi şopti înăuntru:

— Nu mai plânge, am venit să te salvăm!

Îmi făcui şi eu loc şi adăugai:

— Domnişoară Wessel, vrem să te ducem la fratele d-tale în Gandu. Hai repede!

— Dumnezeule sfinte, e adevărat oare? făcu fata.

— Da, însă vino repede şi fii liniştită! îi răspunse Marian.

În clipa următoare o făptură înaltă se ivi în faţa noastră.

— Repede, repede! stărui Marian şi porni îndărăt pe gang.

— Doamne Dumnezeule, nici nu-mi vine să cred, şopti tânăra fată. Nu credeam să mai văd soarele vreodată.

— Mâine ai să-l înjuri în lege când vom umbla sub dogoarea lui – râsei – ia-o d-ta după prietenul meu, iar eu voi încheia grupul. Şi să nu te sperii de camaradul nostru negru pe care îl vezi colo, în fată. E cel mai bun şi mai credincios om din câţi există pe pământ şi numai de dragul d-tale s-a expus acestor primejdii.

Tânăra fată se apropiă de Pongo, îi strânse mâna şi zise cu călduri.

— Îţi mulţumesc.

Repede, dar cu băgare de seamă totuşi, urcarăm scara. Pongo tocmai se strecură prin perdea în odaia rănitului, când acesta – probabil într-un acces de friguri – scoase un ţipăt înfiorător, care trebuia să se fi auzit nu numai în casă, ci şi în închisoarea sclavilor.

Na năpustirăm atunci spre odaia rănitului. Marian şi fata intrară repede înăuntru, dar eu îmi adusei aminte de pistoalele şi cuţitul pe care ie văzusem pe o măsuţa din camera lui ibn Fara. Luând o hotărâre bruscă alergai într-acolo, trăsei perdeaua în lături şi… mă pomenii în faţa unui Negru uriaş care se holba la mine.

— Unde e ibn Fara? mă răstii la el.

— Masser plecat, îngână uriaşul.

— Atunci caută-l repede, îl aştept aici! îi strigai eu şi uriaşul plecă imediat.

Fireşte că acum nu mai trebuia să mă arăt în vestibul, de aceea vârâi repede armele în buzunar, deschisei o fereastră şi sării jos.

Camarazii mei dispăruseră în vremea asta, dar ştiam că vor porni spre Nord, aşa că alergai spre grajduri, făcând un ocol. Când putui privi spre locul liber din faţa acestora, văzui două făpturi zăcând la pământ. Pongo însă se îndeletnicea tocmai să deschidă uşa îndărătul căreia zăceau bieţii prizonieri.

Alergai spre el şi îl ajutai să tragă zăvoarele grele. Când uşa groasă se deschise, Pongo strigă înăuntru câteva cuvinte şi imediat se auziră strigăte slabe de bucurie. Pongo rosti iar câteva cuvinte, apoi se întoarse spre mine şi-mi zise:

— Repede vine, Masser Bertram!

Sări spre tufele din apropiere şi eu îl urmai.

Pe când fugeam mă întorsei odată şi văzui pe negri ieşind din închisoare. Ei goneau după noi şi când îi împărtăşii ştirea asta lui Pongo, ci îmi răspunse:

— Pongo spus la ei să vie. Pentru noi va fi bine.

Avea dreptate. În tovărăşia acestor negri care ne vor fi credincioşi, căci îi salvasem de la o soartă crudă, marşul nostru să uşura, deoarece aveam într-înşii un ajutor preţios.

Pongo alerga acum spre poarta mică din zid, care ducea de-a dreptul în stepă. Ea era deschisă şi din asta îmi dădui seama că Marian scăpase, împreună cu tânăra fată.

Ne grăbirăm şi noi acum, căci în casa lui ibn Fara se stârni însufleţire.. Auzirăm glasuri care tunau porunci şi privind înapoi îi văzui ne sclavi iuţindu-şi paşii.

Alergarăm cât ne ţineau picioarele spre locul unde lăsaserăm jos înainte puştile şi raniţele. Acolo ne aştepta Marian cu tânăra fată.

— Domnişoare Wessel nu poate alerga atât de repede, zise prietenul meu. Trebuie s-o purtăm cu rândul.

— Massers poartă mai târziu, acum plecăm repede de aici! zise Pongo.

Şi fără să mai aştepte răspuns o ridică pe fată în braţele-i vânjoase şi începu să alerge cu ea spre stepă. În urma lui gonea unul din sclavi, căruia îi spusese câteva cuvinte. Negrul purta suliţa lui Pongo, căci

uriaşul avea nevoie acum de ambele braţe ca s-o ducă pe fată.

Goana prin stepă dură vreo trei ceasuri. Trecuserăm de mult de păduricea de mimoze unde avusesem aventura cu cei doi lei.

În cele din urmă Pongo îşi încetini pasul şi când ajunserăm lângă el, zise:

— Acum va fi bine, duşmani nu mai ajunge la noi. Putem merge liniştiţi mai departe. Îndată se face ziuă, atunci putem vedea când vine duşman.

— În cazul acesta pot merge şi singură, bietul Pongo, nu mă mai poate duce, zise tânăra fată.

Izbucnirăm în râs, în vreme ce credinciosul nostru camarad spuse:

— Pongo încă multe zile poate duce.

Cu toate acestea o lăsă jos pe fată şi abia acum ea ne strânse şi nouă mâinile şi ne mulţumi călduros. Când ne spuserăm numele, exclamă cu bucurie:

— Oh, îmi este dat să vă cunosc şi eu! Am auzit şi am citit multe despre dv. Dar de unde şi până unde aţi ajuns să mă eliberaţi pe mine?

Marian îi istorisi despre tragicul sfârşit al trimisului ei şi de hotărârea ce-o luasem atunci de a deschide scrisoarea.

— Bietul Soko! rosti Gertrud, cu glas sugrumat de emoţie. Şi-a dat viaţa pentru mine. Şi dv., domnilor, v-aţi pus-o în joc. Asta va fi o lecţie pentru mine să nu mă las dusă de capul meu. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Să-ţi spunem cum: urmând sfatul pe care ţi-l voi da, domnişoara Wessel, zise Marian. Salută-l pe fratele d-tale din partea mea – deşi nu ne cunoaştem – şi spune-i să părăsească această ţară cât mai repede, împreună cu d-ta. Căci aici nu mai eşti în siguranţă din pricina lui ibn Fara.

— Ce… nu veniţi şi dv. la Gandu? întrebă fata, aproape îngrozită.

— Nu, te ducem numai până într-un loc de unde să poţi ajunge în oraş fără grijă. Noi nu trebuie să ne arătăm, căci belgienii vor să pună mâna pe noi, pentru că – zic ei – am fi făptuit nu ştiu ce nelegiuiri. Aşa dar, duduie, când vom socoti că eşti în siguranţă, vom coti spre răsărit, ca s-ajungem la lacul Tanganica.

Pornirăm înapoi, dar nu văzurăm nici un urmăritor, astfel că pornirăm grăbiţi prin stepă. Drumul decurse în linişte şi peste două zile zărirăm ivindu-se în depărtare casele din Gândii. Ne luarăm rămas-bun de la tânăra fată şi avurăm impresia că inima o trăgea să rămână cu noi. Ultimele ei cuvinte, rostite printre lacrimi fură:

— Trebuie să ne revedem.

Privirăm lung după ea până se pierdu ca un punctuleţ în zarea învolburată. Apoi o luarăm către răsărit, spre lacul Tanganica.

Cum am scăpat din Congo-ul belgian şi prin ce fel de aventuri am trecut, îţi voi istorisi cu un alt, prilej, dragă George», încheie doctorul

Bertram.

Observații

[←1]

Soartă.

Aventurile submarinului Dox 103

Hans Warren

I.
ÎN LUPTA CU DUŞMANUL.

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească lui George:

— «Trebuie să mai umblăm vreo patru sute cincizeci de kilometri prin ţinuturile Congo-ului înainte de a ajunge la lacul Tanganica, pe care urmează să-l străbatem, ca să ajungem în ţinutul Africii germane de odinioară.

Privirăm luna după Gertrud Wessel care pornise spre Gandu, unde locuia fratele ei.

— Bine-ar face să părăsească amândoi cât mai curând Congo-ul! – zise Marian – Omar ibn Fara a mituit poliţia din Lupungu şi o poate lesne readuce pe tânăra fată în puterea lui. Căci, la drept vorbind, ea a rupt un contract.

— Aşa e – încuviinţai eu – ar fi trebuit să mai rămână un an în casa lui, ca guvernantă a copiilor săi. Şi noi nu-i putem servi ca martori că era ameninţată acolo, căci şi noi suntem urmăriţi de poliţie. Ce s-a întâmplat, Pongo? întrebai pe credinciosul nostru camarad, care stătuse mult de vorbă cu sclavii eliberaţi.

— Oameni vor înapoi la libatta – răspunse negrul – ei spun că pe urmă nu mai fi luaţi prizonieri.

— Dacă cred ei aşa, n-au decât să plece! zise Marian. Poate ca şi pentru noi e mai bine să rămânem singuri, căci atragem mai puţin atenţia şi putem merge şi mai repede.

Pongo vorbi iarăşi cu negrii, care îşi luară apoi rămas-bun de la noi, mulţumindu-ne călduros. După aceea porniră către apus, în vreme ce noi o luarăm spre răsărit.

Din păcate, stepa era acoperită aici numai cu iarbă măruntă şi nici tufe sau crânguri de mimoze nu prea erau, astfel că puteam fi văzuţi de departe, iar la rândul nostru puteam zări de la o distantă mai mare turmele de antilope ce păşteau pe acolo.

— Dacă Gaston cu oamenii săi ne-au urmărit într-adevăr, atunci trebuie şi ne fi văzut, zisei eu după o jumătate de ceas de marş, în care timp nu întâlnisem nici un tufiş care să ne ascundă cât de cât.

— Da, drumul pe care mergem e foarte primejdios – încuviinţă Marian – dar nădăjduiesc că în curând vom da iar de pădure, căci cu fiecare pas ne apropiam de apa Luabalei. Cum se numeşte Congo-ul la confluenţa sa.

— Or mai fi pe puţin treizeci de kilometri până să dăm de cel dintâi afluent – zisei eu – şi asta înseamnă o zi de mers – dacă nu şi mai mult – prin stepa grozavă. Şi arşiţa ne va sili în curând să ne încetinim paşii.

— Din păcate, aşa e, zise Marian, dar ce să-i faci! Peste o jumătate de ceas vom vâna ceva ca s-avem ce mânca de prânz. Ceai mai e şi-o

să ne-ajungă până vom da iar de-o apă. Dar, ce-o fi zgomotul ăsta ciudat?

Ne oprirăm îndată s-ascultăm. Da, avea dreptate Marian, se auzea un bâzâit îndepărtat şi cu totul neobişnuit.

— Nu cumva or fi lăcuste? întrebai eu. Atunci suntem pierduţi, căci insectele astea alunga toate animalele şi cale de vreo optzeci de kilometri nu vom mai întâlni nici urmă de vânat.

— Uiţi că avem fluviul în care putem pescui ceva, răspunse Marian, liniştit. Şi deoarece bănuiala ta poate fi îndreptăţită, trebuie să ne îngrijim îndată de vânat, ca să ne poată ajunge până mâine după-amiază.

Îşi luă puşca de pe umăr, privi în juru-i şi după o clipă descarcă două gloanţe peste stepa liniştită.

Privii repede în direcţia în care trăsese prietenul meu şi văzui că nu greşise ţinta, căci turma de antilope pe care o ochise, se afla la cel puţin două sute de metri spre stânga noastră. Cu toată depărtarea simţitoare şi cu toate că animalele speriate de bâzâit, porniseră în galop, o antilopa mare sări în sus, apoi se prăbuşi la pământ, unde rămase nemişcată.

— Bravo, Mariane! strigai, entuziasmat. Acum am scăpat de grijă. Dar ia ascultă, nu par să fie lăcuste, căci zgomotul e cam prea tare.

Porniserăm spre locul unde căzuse antilopa împuşcată, când strigătul meu îi făcu pe camarazi să se oprească. Marian ascultă câteva clipe, apoi zise:

— Robert, stăm prost de tot! Îţi mai aminteşti ce propusese unul din ofiţerii belgieni colonelului Roule? Astea-s avioane care ne caută pe noi şi aici n-avem unde ne ascunde.

— Massers vine repede! strigă Pongo şi se repezi înainte cu paşi mari. Vânat este bun ca acoperire.

Într-o privinţă, asta aşa era. Trupul mare al antilopei împuşcate ne putea ocroti într-o oarecare măsură de a fi văzuţi de sus, dacă ne lipeam strâns de el sau ne târâm chiar sub dânsul.

Îl urmarăm deci pe Pongo, care alerga de îi sfârâiau călcâiele, nu altceva. Cunoştea primejdia ce se apropia de noi, căci zburaserăm cândva împreună în avion şi ne prăbuşisem.

Uneori mă întorceam repede pe când fugeam, căutând să descopăr pe zburători – deoarece din zgomotul care devenea tot mai tare, puteam recunoaşte că e vorba de două avioane.

Spre norocul nostru însă, erau încă prea departe – şi în cele din urmă ajunserăm, cu răsuflarea tăiată, lângă antilopa răpusă. Pongo târî animalul alături de nişte tufe şi noi ne strecurarăm repede între sălbătăciune şi verdeaţă.

Dacă în avioane erau observatori – ceea ce era de presupus – cu greu ne-am fi putut ascunde de ocheanele lor.

Urmară clipe de mare încordare. Din zgomotul motoarelor puteam desluşi lămurit că zburătorii făceau viraje mari, ceea ce însemna că cercetau stepa sistematic.

Bâzâitul ameninţător se apropia tot mai mult. Cutezai să ridic capul cu băgare de seamă şi văzui cele două avioane la vreo cinci kilometri depărtare. Unul venea de la dreapta, celălalt de la stânga. Când fură împreună, se-ntoarseră iar şi zburară din nou care într-o parte, care în alta.

Era limpede că pe noi ne căutau. Înălţimea la care zburau să fi fost de vreo cinci sute metri.

Îi împărtăşii lui Marian observaţiile mele şi el răspunse:

— Să nădăjduim că nu ne vor descoperi aici lângă antilopă, dar mai bine ar fi să tragem; trupul şi mai mult peste noi.

Făcurăm repede treaba asta. Era de aşteptat ca aviatorii să descopere trupul lung de doi metri al antilopei, totuşi puteam nădăjdui că ei vor presupune că animalul fusese răpus de un leu, care fugise apoi auzind zgomotul motorului.

Căldura era înăbuşitoare şi trupul greu al antilopei ne tăia răsuflarea. La asta se mai adăuga încordarea în aşteptarea celor ce aveau să se petreacă.

Scosei iarăşi capul şi văzui cele două avioane numai la vreun kilometru de noi, venind din doua părţi.

Putui observa lămurit că aviatorii se aflau la trei sute de metri înălţime şi de la această depărtare cu siguranţă că puteau vedea antilopa cu ochiul liber, iar cu ocheanele ar fi putut zări partea de la mijloc în sus a trupurilor noastre; care nu era ascunsă de animal.

De-odată Pongo începu să smulgă repede iarbă, atât cât îi îngăduia poziţia în care se afla şi presără firele deasupra capetelor şi piepturilor noastre. Asta era o pavăză, dar numai în oarecare măsură, căci trupurile noastre se ridicau prea mult deasupra stepei pustii.

Bâzâitul aparatelor se apropia, devenea din ce în ce mai puternic, până ce se preschimbă într-un vâjâit asurzitor. Aviatorii veneau de-a dreptul sore noi. Cu siguranţă că zăriseră de departe antilopa şi vroiau să cerceteze acum ce era cu ea.

Prin firele de iarbă ce-mi acopereau faţa puteam vedea cum se apropiau cele două avioane galbene. Ajungând deasupra noastră se despărţiră dar în cel din dreapta mea putui zări lămurit capetele a doi oameni, dintre care cel din spate – observatorul – se ridică acum şi privi spre noi.

Câteva clipe doar şi cele două aparate trecuseră peste capetele noastre.

Răsuflai uşurat. Prinsese oare şiretlicul nostru!

— Mariane, cred că-şi iau tălpăşiţa, zisei eu, râzând. Dar în clipa următoare vâjâitul se apropiă iar.

Unul din avioane trecu de-a dreptul deasupra noastră, de data asta la o înălţime de cel mult o sută de metri. Văzui lămurit scheletul lui şi mai văzui că observatorul se apleca şi zvârli în jos ceva lucitor.

O bombă îmi fulgeră prin, minte şi nu lipsise mult să sar în sus. Ar fi fost însă prea târziu; căci în clipa următoare obiectul căzu cu zgomot şuierător la numai cincisprezece metri de noi.

O bubuitură – şi schijele bombei pătrunseră în trupul antilopei.

— Drace! exclamă Marian. Numai de s-ar mulţumi cu atât! Trebuie să fi văzut ei acum că nu e nici o făptură omenească pe aci. Alţii în locul nostru ar fi luat-o la fugă.

Abia îşi sfârşi vorba, că al doilea avion trecu deasupra capetelor noastre. Chestia dinainte se repetă, dar de data asta observatorul ochise mai bine.

Mica granată de mâna căzu la cel mult cinci metri de antilopă, pe pământul ars de soare al stepei. Închisei ochii fără voie, căci credeam că ne bătuse ceasul din urmă.

Dar auzii atunci schijele vâjâind deasupra capetelor noastre şi trupul antilopei ne apără de efectul deplasării aerului produs de explozie.

— De ne-ar lăsa acum în pace! exclamai ei.

— A, ce s-a întâmplat, văd că au oprit motorul!

Într-adevăr, avionul din care fusese aruncată bomba zburase înainte, dar celălalt se întorsese şi oprise brusc motorul.

— Vor să aterizeze, zise Marian. Asta poate fi salvarea noastră. Rămâneţi liniştiţi locului până se vor apropia.

Lucrul devenea interesant. Dacă duşmanii erau pe pământ, nu mai trebuia să ne temem atât de mult de ei, căci cu armele noastre ne puteam apăra, chiar dacă dânşii ar fi fost în număr mai mare.

Dar, spre surprinderea mea, avionul nu părea să aterizeze, ci se rotea în cerc în jurul nostru. În schimb celălalt aparat făcu un viraj îndărătul nostru, veni în zbor planat deasupra-ne, făcu iar un viraj şi ateriză la vreo treizeci de metri de noi. Mai alunecă vreo zece metri şi se opri.

Cei doi aviatori săriră jos şi se apropiară. Erau oameni înalţi şi bine făcuţi. Când îşi scoaseră bonetele de aviatori, le văzui chipurile îndrăzneţe pârlite de soare.

— *Mon Dieu!* făcu unul din ei, râzând – de sigur că am ucis iar o biată antilopă. De unde şi până unde ţi-a dat în gând că cei trei aventurieri s-au ascuns aici?

— Pentru că antilopa este singura acoperire în toată stepa – răspunse celălalt zburător. Să vezi că am dreptate.

— Ei, atunci s-or fi curăţat şi ei – râse din nou cel dintâi – bombele au căzut aproape de tot.

— Aşa e – încuviinţă camaradul său – de curăţat s-or fi curăţat, fără

doar şi poate. Colonelul Roule va fi mulţumit că indivizii ăştia primejdioşi au fost puşi cu botul pe labe.

— Dar locotenenţii Voisin şi Gaston şi mai mult. Drace! – se întrerupse cel dintâi, aproape speriat – uite-i că zac într-adevăr acolo.

Cei doi ofiţeri se apropiaseră şi se aflau lângă noi. În clipa când ofiţerul ne descoperise, Pongo zvârli brusc antilopa de pe trupurile noastre, noi sărirăm în picioare cu iuţeala fulgerului şi înainte ca cei doi să se poată gândi măcar să-şi scoată revolverele, ţevile armelor noastre îi ţintuiră în loc.

— Sus mâinile! strigă Marian atât de poruncitor, încât ofiţerii se supuseră fără să crâcnească.

Iar Pongo nu mai aşteptă să-i se spună ceva, ci se repezi la ei şi le smulse revolverele de la brâu. După ce le mai pipăi îmbrăcămintea ca să se încredinţeze dacă nu mai au arme ascunse, zâmbi şi zise:

— Massers, va fi bine.

— Îndărăt la avion! porunci Marian.

Cei doi ofiţeri se supuseră şi merseră spre aparatul lor. Noi ne ţineam după ei, ca să împiedecăm pe cei din avionul al doilea, care zbura acum deasupra noastră, să arunce vreo bombă.

— Staţi! porunci Marian, când ajunserăm la aparat. Rămâneţi aici lângă avion! Robert, tu îi vei păzi pe dumnealor! Vreau să scot din funcţiune aeroplanul – apoi va trebui să-i facem să vină jos şi pe domnii ăia de sus.

Nu puteam pricepe cum vroia Marian să facă treaba asta – mă supusei însă poruncii lui şi mă postai în faţa ofiţerilor belgieni, îndreptând arma spre dânşii.

Prietenul meu se urcă în aparat şi trebălui ceva pe acolo. Auzii un pocnet şi imediat se răspândi miros pătrunzător de benzină. Dăduse drumul combustibilului, deci şi acesta era cel mai bun mijloc pentru a împiedeca zborul.

După câtva timp sări jos şi zise râzând:

— S-a făcut! Am stricat şi aparatul de T.F.F. Precum şi mitraliera. Acum trebuie să le cer camarazilor dv. să coboare şi dumnealor.

Vârî în buzunar două accesorii de metal – cele mai importante piese ale aparatului de T.F.F. şi ale mitralierei, luă puşca de pe umăr şi se aşeză alături de noi.

II.
O ÎNTORSĂTURĂ NEAŞTEPTATĂ.

CELALALT AVION trecuse de câteva ori deasupra noastră. Cu siguranţă că aviatorului îşi dăduseră seamă de situaţie şi văzuseră că tovărăşiilor erau cu totul în puterea noastră.

Mi se părea că ghicesc planul lui Marian. Nu-i trebuia decât să

nimerească cu un glonţ rezervorul de benzină şi aviatorii ar fi fost nevoiţi să aterizeze. E drept că prin asta nu-i aveam încă în mână. Dar oricum, era ceva.

Aparatul veni iar ca o săgeată, de data asta numai la vreo zece metri deasupra noastră. Marian ridică puşca, glonţul porni, aeroplanul trecu peste noi, dar în aceeaşi clipă două obiecte lucitoare căzură la picioarele noastre.

Se auzi o pocnitură, o coloană de fum se ridică – şi altceva nu mai putui vedea. Belgienii azvârliseră două bombe cu gaze lacrimogene. Fireşte că şi camarazilor avură de suferit de pe urma asta, dar principalul lucru era că noi eram scoşi din luptă.

Nu mi-ar fi folosit la nimic dacă aş fi tras cu revolverul în cei doi ofiţeri care îmi fuseseră daţi în pază. Ochii-mi ardeau cumplit şi trebuii să-mi apăs palmele peste ei ca să-mi uşurez durerile.

Eram încredinţat că cei doi belgieni se aruncaseră la pământ îndată ce se împrăştiase gazul cu pricina.

— Dumnezeule, acum suntem într-adevăr pierduţi! izbucni Marian. Le va fi lesne să ne facă de petrecanie.

În vreme ce mă frecam la ochi, auzii vâjâitul pe care-l făcea elicea avionului în coborâre.

Aveam încă revolverul în mâna dreaptă şi cu dosul ei îmi frecam de zor ochiul. Eram hotărât să mă folosesc de armă în clipa când cei doi ofiţeri ar încerca să mă dezarmeze.

Ochii-mi ardeau atât de grozav încât credeam că voi înnebuni de durere. Din răsuflarea grea şi gemetele din jurul meu înţelesei că şi tovarăşii mei, precum şi cei doi ofiţeri păţiseră la fel.

Vâjâitul elicei încetase. Avionul trebuie să fi aterizat pe aproape, căci auzii deodată îndărătul meu un râs batjocoritor, apoi un glas spunând:

— Am pus mâna pe ei! Îmi pare rău, camarazi, că trebuie să suferiţi şi voi, dar nu se putea altfel. Şi acum, să-i punem cu botul pe labe dea binelea!

Strânsei revolverul mai tare, căci îmi spuneam că sosise clipa hotărâtoare. Îmi făcusem însă greşit socoteala, căci deodată mă pomenii cu o lovitură atât de puternică în braţ – probabil cu un baston de cauciuc – încât mâna îmi căzu în jos şi arma îmi scăpă dintre degete.

Un zgomot slab şi înăbuşit îmi arătă că şi Marian avusese acelaşi gând ca şi mine, dar fusese şi el doborât de o lovitură la fel cu aceea de care avusesem parte eu.

În clipa următoare mâinile îmi fură legate la spate. Băgai de seamă că aveam de-a face numai cu un singur potrivnic, dar braţul meu drept era încă aproape paralizat din pricina loviturii şi atacul fusese prea pe neaşteptate.

Cu toate astea mă împotrivii pe cât putui. Mă, aplecai repede, îl trăsei spre mine pe potrivnic, apoi mă ridicai brusc şi dădui capul înapoi.

Ceafa mi se izbi de alt cap, auzii un strigăt înăbuşit de durere şi-mi simţii mâinile libere.

Uitai de durerea care-mi ardea ochii, mă-ntorsei repede în călcâie şi pornii înainte cu braţele întinse. Atinsei un om care ţinea mâinile la faţă; izbitura capului meu trebuia aşa dar, să-l fi lovit râu pe belgian în nas.

ÎI înhăţai repede de beregată şi strânsei cu toată puterea. Din păcate, însă, nu mă gândisem la ceilalţi belgieni. Auzii deodată o exclamaţie înăbuşită, apoi paşi grăbiţi şi, înainte de a mă putea gândi la împotrivire, mă pomenii cu o lovitură puternică în tâmplă. Mai avui doar răgazul să-mi spun că era un baston de cauciuc şi căzui grămadă la pământ.

Când mă trezii, ochii-mi ardeau încă, dar putui vedea că la foc şedeau patru ofiţeri belgieni care îşi frigeau nişte bucăţi de carne.

Capul îmi vâjâia groaznic, totuşi îmi învinsei slăbiciunea şi mă ridicai.

— Aha, turbatul de Bertram s-a trezit! râse unul din ofiţeri. Morin, acum îi poţi împărtăşi părerea ta.

Ofiţerul, care stătuse până acum cu spatele la mine, se-ntoarse. Când îi văzui mutra, mă pufni râsul, căci nasul îi era umflat ca o pătlăgică şi sclipea în cele mai frumoase culori, ceea ce însemna că izbitura pe care i-o dădusem cu capul nu rămăsese fără folos.

— Asta ţi-o voi plăti eu! scrâşni locotenentul Morin, furios şi se aplecă spre mine. Ţi-oi arăta eu cine sunt, încă înainte ca domnul colonel Roule să pună să te spânzure.

— Doare? îl întrebai eu, zâmbind.

O clipă se păru că vrea să mă pălmuiască, dar unul din ofiţerii de lângă foc strigă cu asprime: „Morin!” şi cu o privire de ură sălbatecă locotenentul se înapoie la ai săi.

— Ce te-a apucat să-l ameninţi pe dl. Bertram? făcu ofiţerul care-l împiedecase înainte să mă pălmuiască. E doar dreptul lui să se apere, chiar dacă o face numai prin cuvinte. Ţi-am spus atât d-tale, cât şi camarazilor, că nu voi admite sub nici un cuvânt să vă atingeţi de prizonieri. Ce se va întâmpla mai târziu cu ei, nu-mi pasă!

Probabil că ofiţerul acesta – cel mai în vârstă dintre toţi – era şeful expediţiei. Se ridică, se apropia de mine şi, înclinându-se, zise:

— Căpitan Frenchy. Te simţi mai bine, domnule Bertram? Am fost nevoit să mă folosesc de bastonul de cauciuc, ca să-l liberez pe camaradul meu Morin. Dacă ţi-e foame îţi voi da să mănânci. Ne-am îngăduit să luăm antilopa pe care aţi vânat-o.

— Îţi mulţumesc, căpitane Frenchy, răspunsei. Mi-e foame într-

adevăr şi ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai da o bucată de friptură.

Frenchy chibzui câteva clipe, se uită când ia mine, când la Marian – care se afla alături de mine – apoi zise:

— V-aş dezlega cu dragă inimă, domnilor, dacă mi-aţi da cuvântul că nu veţi fugi.

— Nu, domnule căpitan, făgăduiala asta nu ţi-o putem da, răspunse Marian, îndată. Dimpotrivă, nu mă sfiiesc să spun că la cel dintâi prilej voi încerca să şterg putina.

— Atunci n-am încotro şi trebuie să vă las legaţi, zise căpitanul, cu părere de rău. V-aş fi cruţat cu plăcere de aceasta, fiindcă vă ştiu oameni viteji. Dar, fie cum credeţi!

Se-ntoarse la foc, tăia o bucată de carne din antilopă, o înfipse într-o creangă, se-ntoarse şi-mi ţinu carnea fierbinte la gură.

Începui să mănânc cu poftă şi căpitanul îmi dădu din când în când să beau câte o înghiţitură de ceai din sticla mea de campanie.

La sfârşit, zise:

— Ai dat drumul benzinei din aparat, domnule Farrow. În avionul meu n-am destul combustibil ca să mai pot da şi celuilalt, astfel că trebuia sa plec la Lupungu ca să mă aprovizionez. Până atunci va trebui să rămâneţi aici – adică vreo două ceasuri, după socoteala mea. Dar ia spune, ce s-a întâmplat noaptea trecută cu Arabul ibn Fara? Am prins o radiogramă a politiei din Lupungu, în care se spune că aţi făptuit o spargere în casa lui.

— Chiar aşa am făcut, răspunse Marian, liniştit şi d-tale îţi pot istorisi cum a fost, domnule căpitan.

Şi Marian povesti despre eliberarea fetei şi a sclavilor.

— Mare ticăloşie! exclamă căpitanul, furios, când prietenul meu sfârşi. Asta trebuie s-o raportez autorităţilor. Pentru moment nu pot întreprinde nimic, dar voi purta de grijă ca atât ibn Fara, cât şi poliţia, să-şi capete pedeapsa cuvenită. Aşa dar, domnilor, mă voi înapoia cât mai curând. Personal îmi pare rău că trebuie să îndeplinesc ordinul primit şi să vă duc la colonelul Roule. Nădăjduiesc, însă, că veţi putea spulbera toate acuzaţiile care vi se vor aduce.

Simpaticul ofiţer – care era cu totul altfel decât camarazii lui – salută şi se întoarse la foc.

— Morin – zise el, d-ta rămâi aici, ca să pot transporta cât mai multă benzină pentru avionul celălalt. Te opresc însă cu străşnicie să te atingi de prizonieri.

Cei trei ofiţeri tineri se, ridicară şi salutară în tăcere.

Frenchy se apropia de aparatul său, unul din ofiţeri învârti elicea, se dădu apoi îndărăt şi în clipa următoare motorul începu săi duduie. După ce alunecă puţin, aeroplanul se înaltă şi dispăru îl direcţia spre Lupungu.

Prea multe speranţe nu ne puteam face acum. Dacă Frenchy se-

ntorcea peste două ceasuri vom fi încărcaţi în celălalt avion şi aduşi plocon duşmanului nostru înverşunat, colonelului Roule.

Dar nu mă gândisem căi prin viclenie şi chibzuială dobândeşti adesea, mai mult decât prin forţa brutală.

Cei trei ofiţeri se aşezară iar lângă foc. De data asta numai locotenentul Morin stătea cu faţa spre noi şi privirea lui întunecată şi plină de ură era aţintită mai mult asupra mea.

Să fi fost după el, m-ar fi gâtuit cu sânge rece. Dar căpitanul Frenchy părea să se bucure de atâta trecere pe lângă ofiţeri, încât nici în lipsa lui aceştia nu cutezau să-i calce poruncile.

Tocmai când Morin îmi aruncase din nou o plivire de ură, întorcând apoi capul, Marian se ridică brusc şi, în clipa următoare, cei doi ofiţeri, care stăteau cu spatele la el, nimeriţi de doi pumni zdraveni zburară în lături. Marian sări atunci peste foc şi-l doborî la pământ pe locotenentul Morin, care rămăsese înmărmurit de spaimă.

Se aplecă repede, îi smulse revolverul din brâu şi-i ţinu la respect pe cei trei ofiţeri care încercau să se ridice.

— Aşa, domnilor zise el, calm – acum s-a întors roata. Locotenente Morin, ia-o în jurul focului şi te aşează lângă camarazii d-tale! Cu faţa spre foc!

Porunca aceasta era atât de hotărâtă, încât ofiţerul, gemând şi cu mare greu se târî pe genunchi în jurul focului. În vremea asta ceilalţi doi ofiţeri se ridicaseră anevoie, pentru ca să se opună imediat poruncii lui Marian:

— Sus mâinile!

Când îi văzu unul lângă altul cu braţele ridicate, prietenul meu luă şi celorlalţi doi ofiţeri revolverele.

— Ce-a fost mai greu s-a făcut! râse el apoi. A! Văd la locotenentul Morin un lănţuleţ, de care cu siguranţă că atârnă cheia de la cătuşele camarazilor mei. Da, da, aşa este!

Râzând mereu se apropiă de noi, neslăbindu-i din ochi pe cei trei ofiţeri. Mă-ntorsei repede – deoarece mâinile îmi erau legate la spate – şi Marian mă liberă din cătuşe.

— Deschide şi cătuşele lui Pongo – îmi spusa el – eu voi veghea mai departe asupra dumnealor.

După ce-i dădui drumul uriaşului. Îmi luai înapoi în primul rând armele, care împreună cu ale lui Marian şi Pongo se aflau lângă foc. Apoi îi ameninţai pe ofiţeri cu revolverul meu, în timp ce camarazii mei îşi luară şi ei îndărăt armele?

— Aşa, domnilor – zise Marian, zâmbind – acum mă văd silit să-i pun cătuşe locotenentului Morin, căci din pricina furiei sale împotriva prietenului meu Robert, el este cel mai primejdios.

Se apropiase pe la spate de ofiţer şi cât ai clipi îi prinse mâinile în cătuşe. Pe urmă se întoarse spre ceilalţi doi şi zise prietenos, dar foarte

hotărât:

— Sculaţi-vă în picioare, domnilor!

Începu să le pipăie uniformele şi după ce sfârşi cu treaba asta, zise:

— Vroiam să mă încredinţez dacă nu cumva ascundeţi alte arme. Acum trebuie să vă rog să scoateţi uniformele. În schimb, vă voi da costumele noastre.

Pricepui planul lui Marian. Vroia să-l poată induce în eroare pe căpitanul Frenchy şi să-l învingă mai uşor, căci de el trebuia să ne temem dacă i s-ar fi părut ceva suspect în tabără.

— N-avem multă vreme! se răsti Marian, care şi începuse să se dezbrace.

Cei doi ofiţeri, neavând încotro, se supuseră.

Când fură gata, Marian dădu veştmintele lui aceluia care i se potrivea ca statură şi porunci:

— Îmbracă-te repede!

Apoi îşi puse şi el uniforma belgianului şi când isprăvi, îi ţinu pe ofiţeri la respect cu revolverul său, în vreme ce eu mă dezbrăcai în grabă şi pusei hainele celuilalt militar, care le îmbrăcă pe ale mele.

Acum pricepură şi cei doi ofiţeri ce avea de gând Marian cu schimbarea aceasta, căci îi văzui făcând mutre foarte întunecate. Prietenul meu nu se sinchisi însă, ci le legă mâinile la spate şi-i duse acolo unde stătusem noi până atunci.

— Acum culcaţi-vă – zise el – şi când se va înapoia căpitanul Frenchy să nu vă văd că faceţi vreo mişcare suspectă. Luaţi aminte la ce vă spun, căci eu nu glumesc!

Locotenentul Morin, turbând de furie, trebui să se aşeze cu spatele spre camarazii săi, în vreme ce noi luarăm loc de cealaltă parte a focului, de unde îi puteam supraveghea pe toţi.

Pongo se aşeză lângă cei doi ofiţeri care luaseră acum locul nostru. Avea în felul acesta prilejul să vegheze asupra lor ca nu cumva să falcă vreun semn ascuns căpitanului Frenchy, când va zbura deasupra noastră.

Când totul fu pus la punct, îl întrebai pe Marian:

— Cum ai izbutit să-ţi scoţi cătuşele?

— Foarte simplu, prietene. Când am fost luaţi în primire, ţineam în mână stângă o bucată e sârmă groasă pe care o găsisem la instalaţia de T. F. F., a avionului. Ştii bine că înainte vreme îmi plăcea să învăţ „trucurile” scamatorilor care se liberează din cele mai straşnice legături. Când le cunoşti pe astea nu e de fel greu să descui cu o sârmă lacătele unor cătuşe. Fireşte că e nevoie de puţină dibăcie, dar asta nu-mi lipseşte. Eu eram liber când tu te treziseşi din leşin.

— Asta înseamnă că ai aşteptat prilejul cel mal bun, zisei eu, cu admiraţie. Cu toţi patru ofiţeri n-ai fi sfârşit atât de repede.

— Aşa e – încuviinţă Marian – mai ales ca căpitanul, care, cu

liniştea lui, e cel mai primejdios potrivnic. Fără schimbarea uniformelor nu cred să fi izbutit să punem mâna pe el. Pare să fie foarte inteligent.

— Cu greu va bănui însă că ne-am şi eliberat, râsei eu. Păcat numai de benzina pe care o aduce, căci va trebui să i-o vărsăm iarăşi.

— Mă gândesc dacă n-ar fi bine să luăm avionul lui şi să zburăm spre lacul Tanganica. De ce să facem pe jos atâta drum?

— Bună idee! exclamai cu însufleţire. În felul acesta străbatem în câteva ore o distanţa pentru care am avea nevoie, altminteri, de cine ştie câte zile.

— Da, da, sunt hotărât să mă folosesc de aparat zise Marian – altfel nu mai ieşim teferi din Congo. Dacă decolăm îndată după înapoierea căpitanului, ajungem la lac puţin după ce se înnoptează. Şi atunci va trebui să zburăm fără ţel toată noaptea, căci pe întunerec vom găsi cu greu un loc potrivit pentru aterizare, îmi dădui eu cu părerea. Mai nimerit ar fi să zburăm până pe înserat şi să aterizăm apoi ca să ne reluăm zborul a doua zi.

— Fireşte că e mai bine aşa. Dacă vine căpitanul peste un ceas, mai putem străbate trei sute de kilometri în cursul zilei.

III.
SALVAŢI, APROAPE...

STĂTURĂM LINIŞTIŢI în aşteptarea înapoierii căpitanului. În cele din urmă auzirăm un bâzâit îndepărtat, care se întărea tot mai mult, apoi zărirăm la orizont un punctuleţ negru care se apropia.

Recunoscui îndată că era avionul căpitanului Frenchy, care peste puţin timp se târî la pământ, ia vreo treizeci de metri îndărătul nostru.

Marian sări în picioare şi strigă:

— Repede, trebuie să-l luăm prin surprindere când va coborî din avion!

Îl urmai pe prietenul meu, care începu s-alerge sprinten spre avion. Căpitanul tocmai se dădea jos! Cu spatele spre noi şi când puse piciorul pe pământ şi se-ntoarse brusc, pentru că auzise probabil, paşii lui Marian – se pomeni în faţă cu ţeava revolverului prietenului meu.

După câteva clipe eram şi eu acolo, cu arma întinsă; Frenchy înălţă resemnat din umeri şi zise:

— Mai bine îl lăsam pe Morin să zboare, căci dacă aş fi fost aici cred că n-aţi fi izbutit să vă eliberaţi. Am cam bănuit eu ceva şi de aceea m-am şi grăbit.

— Atunci ar fi trebuit să fii ceva mai cu băgare de seamă la aterizare, domnule căpitan – răspunse Marian – acum trebuie să te rog, cu multă părere de rău, să ridici braţele. N-avem încotro.

— Nu e nevoie săi te scuzi, răspunse Frenchy şi ridică braţele. Mi-

aţi spus doar că veţi încerca să vă eliberaţi. Trebuia să fiu cu mai multă luare aminte. Nu pot pricepe însă, cum ai izbutii să-ţi scoţi cătuşele.

— Cu ajutorul unui meşteşug pe care l-am învăţat cândva şi care mi-a prins bine acum, răspunse prietenul meu. Vă rog, domnule căpitan, luaţi-o înaintea noastră spre foc.

Când Frenchy trecu pe lângă el, îi scoase repede revolverul de la brâu. Ajungând la foc, Marian spuse iarăşi:

— Cu toată părerea de rău trebuie să-ţi leg mâinile. Presupun că mai aveţi cătuşe?

— În buzunarul din dreapta al hainei mele, răspunse Frenchy, scurt.

Marian scoase afară cătuşele, rugăm pe căpitan să ducă mâinile la spate şi i le prinse în cercurile de oţel. Îl strigă apoi pe Pongo, care veni îndată.

După ce chibzui puţin, prietenul meu zise:

— Am hotărât să ne folosim de avionul d-tale. Domnule căpitan. Benzina pe care ai adus-o pentru al doilea aparat vom fi nevoiţi s-o vărsăm, căci nu trebuie să-ţi dăm prilejul să ne urmăreşti prea curând. Fireşte ca după plecarea noastră va trebui să vă puteţi elibera, ca să ajungeţi cât mai curând la oraşul cel mai apropiat, care e Gandu. De aceea vă voi lăsa revolverele – dar ca să nu vă eliberaţi prea repede, voi înveli şi lega cheia cătuşelor în bucata aia mare de piele de antilopă care se vede colo, iar pachetul acesta, pe care-l veţi putea găsi lesne, îl voi arunca la oarecare depărtare de aici, după ce mă voi înălţa văzduh.

— Primesc condiţiile dumitale domnule Farrow – răspunse căpitanul – de altfel, nici nu-mi rămâne altceva de făcut.

— Bine. Atunci să scot cheia de la cătuşe… Aşa! Şi acum vom vărsa repede bidonul cu benzină pe care l-ai adus. Instalaţia de T. F. F. şi mitraliera aparatului care rămâne aici va trebui să le scot deasemenea. Piesele respective le voi pune în aparatul meu, pe care-l veţi găsi pe malul lacului Tanganica.

— Domnule Farrow, te admir pe dumneata şi pe tovarăşii d-tale. Şi, deşi e împotriva superiorilor mei, mă bucur din inimă că aţi izbutit săi văi eliberaţi. M-aş fi socotit drept călău dacă v-aş fi dat pe mâna colonelului. Mi-ar face multă plăcere să-mi daţi de veste la Boma că aţi scăpat cu bine din ţinutul Congo-ului. Adresa este: „Prima escadrilă de avioane, Boma”.

— Bine, domnule căpitan, voi face cu dragă inimă ce-mi ceri, răspunse Marian. Şi mă bucur că am cunoscut un ofiţer atât de cinstit ca d-ta. Ne vom grăbi cu plecarea, ca să fiţi cât mai curând liberi. Pongo al nostru va goli benzina, în vreme ce noi doi vom schimba iarăşi hainele cu domnii ofiţeri.

Pongo se duse la avionul căpitanului să golească benzina; în vremea asta eu descuiai cătuşele ofiţerilor care purtau costumele noastre şi-i ţinui la respect cu arma, până se dezbrăcară şi unul din ei primi de la Marian uniforma sa, pe care şi-o puse. Acesta fu legat apoi şi prietenul meu veghea asupra celuilalt, în timp ce eu mă îmbrăcai cu lucrurile mele. Curând fu legat. Şi ofiţerul acesta şi atunci veni îndărăt şi Pongo, care vărsase benzina la oarecare depărtare de avion.

Marian scoase apoi piesele principale de la instalaţia de T. F. F. Şi mitraliera aeroplanului care rămânea pe loc şi le puse în aparatul „nostru”.

— Aşa, acum suntem gata, domnule căpitan – zise prietenul meu – pachetul cu cheile cătuşelor îl voi zvârli îndată după ce ne vom înălţa, ca să n-aveţi mult de alergat. Voi mai face şi un nod la o frânghie pe care o voi arunca colo, spre Gandu, ca să vă arate drumul. Uite, revolverele vi le şi pun îndărăt la cingătoare aşa că puteţi porni cu toţii îndată, ca s-ajungeţi în oraş încă înainte de a se întuneca. Rămâi cu bine, domnule căpitan şi, în ce te priveşte pe d-ta, pot spune cu plăcere: la revedere!

— Domnule Farrow, minunate sunt căile destinului şi-ţi răspund cu dragă inimă: la revedere.

Strânserăm mâinile legate la spate ale căpitanului, apoi salutarăm din cap pe ceilalţi ofiţeri şi ne îndreptarăm spre avion.

Învârti de câteva ori elicea, mă urcai apoi în aparat, unde Pongo se şi aşezase pe locul observatorului, iar Marian puse în funcţiune motorul şi după câteva clipe ne înălţăm în văzduh.

Când furăm la vreo cinci sute de metri de ofiţeri, aruncai jos pachetul cu cheile cătuşelor. Marian făcu apoi un viraj, luând drumul înapoi spre cei patru ofiţeri.

Deodată tresării speriat, căci la vreo trei sute de metri de militarii în neputinţă de a se apăra, se ridică din iarbă un trup mare, galben şi se repezi spre dânşii.

Era un leu, pe care îl speriase, probabil, duduitul motorului.

Trebuia lucrat repede, căci altfel nenorociţi erau pierduţi. Îl ghiontii pe Marian şi-i arătai fiara. Apoi ridicai puşca şi slobozii două gloanţe asupra trupului galben.

Nimerisem, căci văzui leul sărind în sus, rotindu-se apoi de câteva ori în jurul său, pe urmă se repezi iar spre ofiţeri.

În vremea asta noi trecusem înainte, dar acum Marian făcu din nou un viraj şi zbură spre fiară.

Leul se opri brusc auzind vâjâitul motorului deasupra lui şi mă folosii de clipa aceasta ca să slobod într-unsul încă două gloanţe. Îl nimerii, dar nici de asta mortal, căci când trecurăm iar de el şi întorsei capul îl văzui alergând din nou spre belgieni, ceva mai încet însă.

Strigai în urechea lui Marian şi dânsul îndrumi avionul zburând

după leu. Şi acum băgai de seamă că pusese mâna pe mitralieră. Apoi aparatul se înclină şi în clipa următoare o ploaie de gloanţe ţâşni din maşină.

Era cât p-aci să ţip de bucurie, căci văzui trupul fiarei rostogolindu-se la pământ unde rămase nemişcat. Marian înălţă iar aparatul şi când trecurăm deasupra ofiţerilor, le trimisei salutări.

Din înălţime îi văzurăm pe cei patru luând-o la picior. Ajunşi la leu se opriră o clipă şi-l priviră, apoi merseră mai departe spre pachetul cu cheile cătuşelor.

Marian începu să descrie curbe în aer până ce căpitanul se aşeză pe pământ şi desfăcu pachetul, cu mâinile legate la spate. Abia când Frenchy se ridică şi ne făcu semne, prietenul meu înălţă mai sus avionul şi curând îi văzurăm pe cei patru ofiţeri ca nişte puncte mici în stepa întinsă.

Mulţumit, mă aşezai iar lângă Pongo. Ne tăcuserăm datoria de oameni şi asta era mult.

Avionul zbura cu mare viteză – vreo sută optzeci de kilometri pe ceas, după socoteala mea. Puteam nădăjdui, deci, că în zorii zilei următoare vom ajunge la lacul Tanganica.

Dar, vorba ceea: omul propune şi Dumnezeu dispune…

După vreun ceas şi jumătate, un ghiont dat de Pongo mă trezi din piroteala în care căzusem. După cum văzui în grabă, zburăm deasupra ultimilor copaci ai unei păduri întinse.

Înaintea noastră se afla stepa largă de vreo doi kilometri, apoi începea iar pădure deasă şi cu copaci înalţi. Marian opri motorul şi se lăsă la pământ în zbor planat.

Mă ridicasem în picioare şi priveam stepa de care ne apropiam tot mai mult. Era acoperită cu iarbă măruntă, astfel că ne puteam bizui pe o aterizare lipsită de primejdie.

Peste câteva clipe urma să atingem pământul şi ca să nu-mi pierd echilibrul din pricina izbiturii; mă aşezai iarăşi pe scaun.

Şi asta fu norocul meu, căci când aparatul atinse pământul urmă mai întâi obişnuita izbitură apoi însă, roatele se împotmoliră în nişte gropi de mistreţi care se aflau acolo.

În clipa următoare căzurăm în cap, avionul se dădu peste cap, în vreme ce elicea se sfărâmă din pricina izbiturii şi a atingerii cu pământul uscat.

Ne aleserăm cu câte o lovitură puternică, deoarece căzuserăm cu trupul înainte. Dacă m-aş fi aflat în picioare, aş fi fost aruncat din aparat cine ştie unde.

— Halal să-mi fie! bodogăni Marian, după câtva timp. Parcă aş fi fost elev şi nu zburător încercat. Acum nu mai avem încotro şi trebuie să facem pe jos restul drumului. E cam neplăcut, căci cu siguranţă că belgienii vor împresura lacul Tanganica. După socoteala mea, mai

avem de străbătut vreo sută treizeci de kilometri şi asta ne va lua pe puţin trei zile, căci acum vom da de păduri dese. În vremea asta, duşmanii noştri pot întreprinde multe.

— E drept – încuviinţai eu, în vreme ce ieşeam din avion – să nădăjduim însă, că lucrurile vor sfârşi cu bine. Acum să ne căutăm un loc unde să poposim. Noroc că am luat cu noi puţină carne de antilopă, căci de vânat nu cred să fie rost pe aici.

— Eu propun să ridicăm avionul. Poate că elicea nu e atât de stricată şi-l putem repara cu uneltele care se află pe bord.

Ne puserăm pe lucru cu înfrigurare. Dar când izbutirăm să ridicăm aparatul, văzurăm că nu era cu putinţă nici o reparaţie căci elicea era cu totul sfărâmată.

— N-avem încotro, trebuie să pornim apostoleşte – zise Marian. Am însă altă idee. Nu suntem prea departe de pădure, aşa că vom împinge aparatul înapoi, până în apropierea copacilor şi ne aciuim în el peste noapte. În felul acesta n-avem nevoie să facem foc şi nici să stăm de pază, căci în avion suntem la adăpost de vizita fiarelor.

Propunerea era bună, astfel că ne apucarăm îndată de treabă.

Motivul pentru care Marian vroia să ducă aparatul în apropierea pădurii, era bine întemeiat: în felul acesta am fi putut înşela ochii aviatorilor care ne-ar fi urmărit, căci pilotul şi observatorul vor cerceta stepa şi nu marginea pădurii.

Şi mai bine ar fi fost dacă am fi putut ascunde aparatul cu totul, căci atunci belgienii ar fi presupus că zburasem deasupra lacului Tanganica. Tocmai vroiam să i-o spun lui Marian, când el mi-o luă înainte:

— Mâine dimineaţă vom încerca să pitim aparatul în pădure. Sau dacă nu se va putea, va trebui să-l acoperim cu ramuri. Câştigăm un avans mai mare. Trebuie să ne aşteptăm ca Frenchy să-şi fi anunţat, din Gandu, superiorii şi se poate ca un aparat să şi fie în drum, în urmărirea noastră.

— Mariane, am o idee! Mai avem un sfert de ceas lumină... şi cred că e mai bine săi împingem chiar de pe acum avionul cu coada în pădure, iar aripile să le acoperim cu crengi. E foarte cu putinţă ca zburători belgieni să se aprovizioneze cu benzină în Gandu şi-apoi să cerceteze cu rachete toate şesurile pe unde am trecut. Şi-or fi zicând şi ei că am aterizat înainte de a se înnopta.

— Bravo, Robert! Ideea ta e cât se poate de bună. Hai să ne punem repede pe lucru ca să nu ne apuce noaptea.

Iuţirăm pasul şi în curând ajunserăm în pădure. Pongo, care luase pe umăr coada avionului împins de noi, intră cu el între doi copaci depărtaţi unul de altul, până ce aripile se izbiră de trunchiuri.

Uriaşul se afundă apoi în pădure şi începu să taie crengi, pe care eu le transportai afară. Iar Marian acoperi cu ele avionul.

Tocmai când se lăsă întunerecul, sfârşirăm treaba. Şi o făcusem atât de bine, încât cu greu ar fi putut descoperi cineva aparatul, mai ales dintr-un zbor repede.

— Aşa, acum avem un adăpost cât se poate de bun, zise Marian.

Ne căţărarăm iarăşi în carlingă şi de data aceasta Pongo ceru pentru el locul pilotului, în care se aşeză în voie. Eu cu Marian ne urcarăm în spate, ne lungirăm pe podea şi întinserăm picioarele.

Deoarece înainte mai mâncasem, se scursese vreun ceas de când se întunecase. Eram obosit şi îndată ce mă învelii în pătura de lână, adormii.

Mă trezii brusc, pe când visam că se apropie o furtună. Şi încă pe jumătate adormiţi auzii bubuitul tunetului în depărtare.

IV.
PRIN ŢINUTURI SĂLBATECE.

RIDICÂNDU-MĂ în capul oaselor, îl auzii pe Marian şoptind:

— Ei sunt aproape de tot de avion, dar nu cred să se poată căţăra înăuntru.

— Cine? Fulgerele? mormăi eu, buimăcit da somn.

— Se vede că ai visat vreo furtună – zisei Marian, râzând încetişor – nu, Robert, nu e vorba de fulgere şi tunet? A! Acum îţi dai seama?

Într-adevăr, ştiam acum ce credea prietenul meu. Dedesubtul nostru răsunase mugetul unui leu şi în clipa asta mă dumirii de ce visasem o furtună.

Mugetul acela fioros semăna aidoma cu bubuitul unui tunet. Şi abia amuţise, că auzii încă unul, din gâtlejul unui al doilea leu, atât de aproape de parcă s-ar fi aflat sub aripa aparatului.

Probabil că ne mirosiseră, dar nu îndrăzneau să atace „dihania” ciudată care se ivise în pădure. Mârâind, răgind uneori, ne dădeau târcoale mereu.

Deodată avionul se cutremură sub o izbitură puternică. Pânza aripei drepte fu sfâşiată sub apăsarea unui trup greu şi în clipa următoare răsună aproape de tot pufăitul unui leu flămând.

Din fericire, Marian găsise în avion o lampă electrică de buzunar. Simţii că prietenul meu se ridică şi – eu după el smucind în acelaşi timp revolverul de la brâu.

În picioare, puteam privi pe deasupra marginii avionului.

— Ia seama! şopti Marian şi în aceeaşi clipa, ţâşni lumina lămpii de buzunar.

Razele-i vii căzură asupra căpăţânii unui leu, care stătea pe aripă, la cel mult un metru de noi. Orbit de lumină, închise o clipă ochii şi atunci Marian îmi zise în şoaptă:

— Ţinteşte tu ochiul drept, eu cel stâng.

Ridicai arma şi ţintii spre partea dreaptă a capului uriaş. Fiara deschise iar ochii. Acesta era un semn că se pregăteşte de săritură, astfel că nu mai aveam timp de pierdut.

Patru gloanţe detunară în noapte şi efectul lor fu fulgerător. Cu un răget scurt, animalul se ridică în două labe, pentru ca apoi să se rostogolească de pe aripa înclinată.

De jos, auzirăm cum se zvârcoleşte şi râcâie pământul cu labele, apoi un ultim horcăit. Primejdiosul vizitator îşi dăduse sufletul.

— N-a fost glumă! - murmură Marian – numai de ne-ar lăsa în pace celălalt.

— Dacă e leoaică, va ţine să răzbune moartea bărbăţelului – zisei eu – mai înainte fusese pe partea cealaltă, aşa că e bine să ne întoarcem.

Se părea însă că fiara se îndepărtase, căci nu mai dădea semn de viaţă. Numai dinspre stepă, la vreo cincizeci de metri depărtare, se auzi un fel de lătrat scurt, ciudat.

— Interesant! zise Marian. Face impresia că cineva ar fi alungat animalul. Sau o fi din pricina gloanţelor noastre?

— Nici eu nu-mi pot lămuri, dar ciudat e oricum – răspunsei – mă aşteptam să ne atace cu siguranţă.

— Asta nu ne poate fi de…

Marian îşi rupse vorba şi mă ghionti cu braţul.

Avionul fu zgâlţâit ca şi cum cineva ar fi izbit în el sau s-ar fi săltat pe aripă şi acum aparatul începu să tremure, apoi să se legene uşurel.

Nu se putea să fie leoaica, pentru că ea ar fi sărit brusc pe aripă şi ne-ar fi atacat îndată. Atunci ce putea fi?

Privirăm cu încordare în beznă. Simţeam bine că trebuie să fie o povară grea pe aripa stângă şi era o vietate care-şi făcea de joaca legănând aparatul, deoarece zguduiturile se simţeau din ce în ce mai bine şi avionul trosnea din toate încheieturile.

— Ce Dumnezeu o mai fi şi asta? murmurai în cele din urmă.

Imediat ciudata mişcare încetă. Se scurseră câteva minute de încordare chinuitoare, apoi se simţi iarăşi o smucitură şi din nou începu legănatul şi zguduiturile avionului.

Tresării speriat la atingerea unei mâini, dar îmi dădui seamă îndată că era Pongo, care ne ghiontea încet de la locul său din fată. Ne aplecarăm înainte şi folosindu-ne de un moment când aparatul se clătina mai tare, camaradul nostru Negru, şopti:

— Massers fie liniştiţi! Pongo miroase, este Pongo.

— O gorilă! Dumnezeule asta ne mai lipsea!

Un astfel de potrivnic era poate mai primejdios decât un leu, căci chiar în luptă cu moartea se mai putea apropia şi să sfărâme în bucăţi aparatul, cu noi, cu tot.

Namila codrilor auzise şi şoaptele lui Pongo, căci legănatul încetă

iar şi dinspre marginea aripei răsună un mârâit furios.

Probabil că-i făcea plăcere dihaniei să se legene, dar nu vroia să fie stingherită în joaca ei. Acum se părea că vrea să afle ce-nsemnau şoaptele pe care le auzise.

După câteva minute aparatul se cutremură iar, însă de data asta nu mai era legănatul acela uniform, ci smucituri scurte, neregulate. Grozava maimuţă se apropia deci.

Din mişcările încete ale lui Marian ghicii că îndrepta lampa spre partea cealaltă. Ridicai şi eu revolverul în direcţia aceea.

Se scurseră iarăşi câteva minute şi smucituri la încetară din nou. Nu ştiam unde se afla fiara în clipa de faţă şi ce avea de gând.

Deodată Pongo şopti, atât de încet că abia îl auzirăm:

— Pongo aproape de tot, Pongo miroase la el.

Şi în aceeaşi clipă mârâitul uriaşei maimuţe se auzi aproape de tot în faţa noastră. Marian aprinse îndată lampa şi lumina ei căzu pe monstrul care se afla la cel mult doi metri de noi.

Surprins de lumina vie închise repede ochii mici şi părea gata să se retragă în bezna pădurii.

Dar tocmai când vrui să răsuflu uşurat, namila înaltă de vreo doi metri deschise iar ochii; clipi furios în lumina orbitoare şi-şi arăta colţii grozavi. În acelaşi timp începu să se bată cu pumnii în piept, smocul de păr îi căzu pe frunte şi, clătinându-se făcu un pas înainte.

Arăta ca un diavol.

Ţintii asupra ochiului său stâng spre a trage imediat ce-ar mai fi făcut un pas înainte. Şi Marian ridicase arma.

Fiorosul musafir mai făcu într-adevăr un pas înainte, dar tocmai când vrui să trag, el găuri, prin greutatea lui, aripa avionului.

Răcnind de spaimă căută să se ţină, însă zadarnic, se zbătu cu labele, căci nu găsi nici un sprijin.

Îmi venea să râd când trupul enorm se rostogoli în jos, în clipa următoare, de pe aripă – căci cu prilejul acesta gorila scotea răcnete grozave de spaimă.

Apoi mă pândii că, odată ajuns pe pământ, va întreprinde un nou atac – dar deodată auzul îmi fu atins de un bâzâit îndepărtat, pe care nu-l băgasem în seamă până atunci, din pricina încordării în care mă aflasem.

Era un avion, care se apropia cu mare viteză. Marian stinse îndată lampa, căci mai primejdioasă decât gorila ar fi fost în clipa aceea descoperirea noastră de către belgieni.

Bâzâitul se transformă în vâjâit şi deodată avionul nostru se cutremură. Aşa dar gorila nu se dădea bătută, ci vroia să întreprindă un al doilea atac.

Situaţia noastră devenea într-adevăr primejdioasă. Peste câteva minute avionul urma să fie deasupra noastră şi cei dinăuntru vor

vedea cu siguranţă de sus lumina vie a lămpii.

Pe întunerec, însă, eram expuşi, fără apărare, atacului gorilei înfuriate. Cu toate astea trebuia să ne apărăm de ea, dar prin asta puteam fi încredinţaţi că vom cădea iar în mâinile belgienilor.

Aparatul se clătina tot mai tare. Probabil că uriaşa maimuţă se căţăra iarăşi pe aripă. Acum îi auzeam şi mârâitul furios.

Deodată, însă, scuturăturile aparatului încetară. Duduitul avionului de sus deveni atât de tare într-acestea, încât trebuie să-l fi auzit şi gorila cu tot mârâitul ei furios.

Cel puţin ea rămase brusc foarte liniştită, iar noi ne ferirăm să facem cel mai mic zgomot. Duduitul motorului se apropia tot mai mult şi în curând se auzea ca un tunet asurzitor.

După câteva minute el trecu deasupra noastră. Avionul nostru se clătină sub nişte lovituri puternice, dar ne spuserăm îndată că gorila nu va ataca acum, ci-şi va căuta salvarea în fugă.

Într-adevăr, aparatul încetă să se mai clatine şi eu răsuflând uşurat, îi şoptii lui Marian:

— Am avut noroc. Mi-ar fi părut nespus de rău dacă aş fi fost nevoit să împuşc gorila. Ce-au sa se mire belgienii când îşi vor regăsi avionul! Labe de leu şi de gorilă lasă urme foarte lămurite.

— Asta aşa e – râse prietenul meu – dar pentru noi e tot una. Ia te uită, aviatorul cercetează acum câmpia. Aşa dar, belgienii cunosc bine ţinutul, căci nu e atât de simplu să găseşti pe întunerec fâşia asta îngustă.

Dincolo la marginea luminişului plutea un mare glob luminos al unei umbrele de mătase. Lumina se răsfrângea pe o treime a terenului! Dacă n-am fi împins aparatul în pădure, acoperindu-l cu crengi, cu siguranţă că am fi fost văzuţi.

— Mariane – zisei deodată, speriat – cele două fiare or fi smuls ramurile de pe aripi. Poate că din pricina asta belgienii tot au să ne descopere.

— Nu cred – răspunse prietenul meu – căci în faţa avionului am vârât în pământ crengi înalte, astfel că fac impresia unor copăcei. Dar poate că tot e mai bine să ne strecurăm repede afară şi să aşezăm la loc crengile pe aripi.

— Şi ce te faci cu gorila? întrebai eu.

— Cu siguranţă că ea s-a ascuns sub copaci mai adânc în pădure, râse Marian. Hai repede să aşezăm la loc crengile!

Ne strecurarăm afară, Marian la dreapta, eu la stânga. Dibuind cu băgare de seamă pusei la loc ramurile, care într-adevăr fuseseră răvăşite.

După câteva minute eram iarăşi la locul meu din avion şi când veni şi Marian îmi zise:

— Acum putem fi fără grijă. Pentru mai multă siguranţă am adus o

creangă; care prisosea şi cu care ne vom acoperi noi.

Treaba asta fu făcută repede şi acum privirăm prin frunziş, spre câmpie. După cum auzeam din bâzâitul îndepărtat al motorului, aviatorul cercetase pădurea spre stânga *şi* acum se apropia iar. Nu trecu mult şi o rachetă luminoasă se lăsă în jos cam pe la mijlocul stepei. Avionul dispăru spre dreapta şi abia peste zece minute se înapoie.

Când lăsară din nou în jos o rachetă luminoasă, văzui întâmplător în faţa noastră, în stepă, la vreo cincizeci de metri depărtare, un leu gonind spre pădurea de peste drum.

— Aha! făcu Marian, cu siguranţă că e leoaica. Acum putem îi siguri că ne va scuti de vizita ei şi deoarece şi aviatorul ne va lăsa în pace, ne putem urma somnul întrerupt.

— Care va să zică, crezi că nici gorila nu se va înapoia?

— Fără îndoială, căci prea s-a speriat dihania.

Ne întinserăm în voie şi eu nu putui închide ochii multă vreme, în vreme ce Marian adormi îndată. În cele din urmă, însă, mă prididi oboseala şi somnul mă prinse în mrejele lui.

A doua zi dimineaţă mă trezi Marian. Părea nedormit, aşa că-l întrebai de pricină.

— Da, Robert – răspunse el – m-am trezit în toiul nopţii şi n-am mai putut închide ochii. Cu prilejul acesta am făcut constatarea că aviatorul belgian nu s-a mai înapoiat, astfel că presupun că a aterizat la lacul Tanganica. Şi asta ar fi rău pentru noi, deoarece se poate să le fi spus locuitorilor de acolo ce au de făcut.

Afară de asta ne poate şi descoperi dacă drumul nostru va duce printr-o câmpie mai întinsă.

— M-am gândit şi eu la asta şi de aceea ne vom lua crengi mari de îndată ce vom ieşi din pădure. Dacă vom auzi zgomotul avionului ne vom întinde la pământ şi ne vom acoperi cu ele.

— Tiii, că bine zici! Atunci n-avem de ce săi ne mai temem în privinţa asta. Când pornim?

— După ce vom fi mâncat, restul de carne ce-l mai avem.

Îmbucarăm la repezeală, coborârăm apoi din avion şi după ce ne încredinţarăm că nu era nici un avion deasupra, ieşirăm din pădure şi pornirăm spre cea din faţa noastră, care se găsea la vreo doi kilometri depărtare. Fiecare din noi luase câte o craca lungă şi stufoasă.

Ajunseserăm cam pe la mijlocul câmpiei când, deodată, Marian se opri şi aruncând creanga deoparte, îşi smulse puşca de pe umăr. Pongo se oprise şi el din fugă şi ridică braţul cu suliţa.

Prin faptul acesta o luai puţin înainte tovarăşilor mei, apoi însă, când mă oprii şi eu, mirat, văzui motivul care-i făcuse pe camarazii mei să stea locului.

Dinspre dreapta noastră venea în goană un trup galben – leoaica, al

cărei tovarăş îl răpusesem în timpul nopţii. Ea era încă la vreo treizeci de metri de mine, dar cu fiecare pas se apropia.

Trăsei puşca în grabă – în aceeaşi clipă răsună însă împuşcătura lui Marian şi fiara se prăbuşi. Pentru un moment numai, căci imediat se ridică iar şi se năpusti asupra prietenului meu.

Atunci trăsei şi eu şi animalul se prăbuşi din nou. Leoaica se ridica pentru a doua oară; plină de sânge şi se repezi spre mine.

De data asta glonţul pe care-l trase Marian curmă viaţa fiarei.

— Iarăşi o mică surpriză! zisei eu. Dacă merge aşa mai departe, vom mai avea nevoie de multă vreme până la Tanganica.

— Ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta – spuse Marian – căci ştim noi cât de răzbunătoare sunt uneori fiarele acestea. Acum trebuie să jertfim crengile noastre, ca s-o acoperim, altminteri, când s-o întoarce aviatorul va şti îndată că am fost aici în stepă.

Acoperirăm trupul leoaicei şi pornirăm iar la drum, iuţind pasul. Mai aveam un kilometru până la marginea pădurii şi asta însemna o sforţare enormă în zăpuşeala aceea grozavă.

Străbăturăm vreo trei sute de metri şi rămaserăm o clipă locului, pentru ca apoi, adunând puteri, să ne urmăm drumul spre pădure, cu paşi grăbiţi.

Căci departe înaintea noastră se auzi bâzâitul unui motor, ceea ce însemna că aviatorul nostru se întorcea. Trebuia, deci, să ne-ncordăm puterile.

Deodată privind în sus în toiul fugii văzui un punctuleţ deasupra pădurii. Era avionul şi ştiam noi bine cu ce iuţeală grozavă zboară avioanele. Şi noi ne mai aflam la cel puţin două sute de metri de pădure.

— Cu siguranţă că am şi fost descoperiţi! gâfâii eu. Fără îndoială că au ocheane.

— Cu neputinţă – răspunse Marian – căci nu pot vedea nimic împotriva soarelui. Şi-apoi, nu mai avem mult până la pădure.

Cuvintele acestea îmi dădură puteri noii. Nu mă gândisem că aviatorii, zburând împotriva soarelui, erau cu desăvârşire orbiţi de acesta şi nu puteau vedea decât câmpia de sub dânşii sau îndărătul lor.

Eram într-adevăr la capătul puterilor când ajunserăm, în sfârşit, la cei dintâi copaci şi ne strecurarăm în toată graba în desiş. Făcurăm vreo zece metri, apoi ne oprirăm într-un luminiş mic, ca săi mai răsuflăm puţin. Chiar în clipa aceea avionul trecu deasupra capetelor noastre, cu un zgomot asurzitor.

Încă odată salvarea ne-a venit în ultima clipă! Când ne liniştirăm în cele din urmă, Marian zise:

— Aşa, acum trebuie să ne croim iarăşi o cărare prin desiş. Să sperăm însă că vom avea noroc şi vom da curând de o potecă de

pachidermi, altminteri vom avea nevoie, pentru restul drumului, de mai mult timp decât ne închipuim.

— Ce-or fi crezând acum belgienii? întrebai eu – îşi închipuiesc oare că am străbătut în zbor Tanganica?

— N-aş putea să-ţi spun, Robert. Mai mult ca sigur că aşa vor crede. Dar vor cerceta ei pe englezii de colo şi azi sau mâine vor afla că n-a aterizat nici un avion prin părţile acelea. Şi atunci fireşte că-şi vor continua cercetările cu şi mai multă îndârjire, ceea ce înseamnă că vom fi iarăşi în mare primejdie, căci avem nevoie de cel puţin trei zile până la Tanganica.

V.
PESTE LACUL TANGANICA.

TREI ZILE LUPTARĂM ca să ne croim drum prin pădurea sălbatică sau goneam prin stepe arse de soare, ameninţaţi de fiare, veşnic cu grija de a nu fi descoperiţi de avioanele belgienilor.

În seara zilei a treia ne aflam iarăşi în mijlocul pădurii. Cu puţin înainte Pongo vânase o antilopă cu suliţa lui. Aleseserăm un luminiş mic, pe care vroiam să poposim peste noapte.

În vreme ce carnea se frigea deasupra focşorului ce-l aprinsesem, Marian zise:

— Dacă pornim la drum mâine dimineaţă, în câteva ceasuri ajungem la lac. Am presimţirea că belgienii au aţâţat împotriva noastră pe locuitorii de pe malul lacului. De aceea e mai bine, poate, dacă ne vom petrece noaptea în copaci. Socot că e mai nimerit să ne ferim a face foc.

— Masser are dreptate – zise Pongo – Massers aude?

Un zgomot abia auzit, ajungea până la noi şi, cunoscând moravurile africane, ştiurăm îndată că e vorba de o tobă mare de lemn, cu ajutorul căreia se aduceau veştile la cunoştinţa oamenilor.

Judecând după sunet, toba aceasta nu putea fi prea departe. Oricât de neplăcut ar fi fost trebuia totuşi să ne căţărăm în copaci şi să stăm acolo până la ziuă.

După ce ne prepararăm ceaiul, Pongo stinse focul, apoi porni în cercetare în jurul luminişului; se opri într-un loc şi arătând cu mâna spre un copac mare, zise:

— Aici va fi bine, Massers. Pongo face culcuş.

În grabă, căci noaptea se apropia, tăia cu cuţitul de spintecat rechini, câţiva copăcei. După ce se căţăra în arborele ales, noi îi întinserăm crengile şi el le înţepeni pe trei crăci groase, la vreo trei metri deasupra pământului. Deoarece purtam totdeauna cu noi sfoară prin buzunare. Te puturăm lega destul de bine, astfel că n-aveam de ce ne teme chiar pe vreme de furtună. Pe această platformă el presără

frunziş şi în chipul acesta ne pregăti un culcuş plăcut şi sigur în acelaşi timp. Abia ne urcarăm şi ne întinserăm că se şi înnoptă.

Şi tot mai auzeam loviturile de tobă, iar de la mare depărtare venea înăbuşit răspunsul, din vreun sat oarecare.

— Vom întâmpina mari greutăţi cu trecerea lacului – zise Marian – ba mă tem chiar că mai îndârjit duşman al nostru locotenentul Gaston, a venit cu un avion la lac ca să pună mâna pe noi în ultima clipă.

— Atunci cel mai bun lucru ar fi să mergem la mal, abia când s-o întuneca propusei eu.

— Dacă au fost postate santinele acolo, le putem ocoli lesne.

— Fireşte că aşa va trebui să facem – încuviinţă Marian – dar îşi vor fi spus şi belgienii asta şi or fi luat ei măsurile cuvenite.

— Ar fi prost să fie aşa, totuşi trebuie să găsim un loc pe unde să ne strecurăm.

— De sigur şi am şi făurit un plan cum să îndeplinim mai bine lucrul acesta. Trebuie să facem tocmai dimpotrivă de ceea ce aşteaptă duşmanii de la noi. Acum, hai să încercăm sa dormim, căci ne aşteaptă o muncă grea.

— Massers, linişte! şopti deodată, Pongo. Tembo vine.

E o taină a lui cum băgase de seamă apropierea elefantului. La o asemenea vizită nu ne aşteptasem, altminteri ne-am fi aşezat culcuşul mai sus, în copac.

La prevenirea lui Pongo tăcurăm îndată şi ne încordarăm auzul. Dar afară de larma obişnuită a insectelor, păsărilor de noapte şi maimuţelor, nu puturăm auzi nici un alt sunet care să ne vestească apropierea unui pachiderm.

Ne puteam însă încrede în auzul ascuţit ai lui Pongo.

Deodată luna se ivi pe cer şi îşi aruncă lumina palidă asupra rariştei.

Îmi aţintii privirea spre trunchiurile negre ale copacilor de la dreapta noastră. Cu siguranţă că elefantul venea dinăuntrul pădurii, din direcţia din care venisem şi noi.

Tresării speriat, căci printre copacii uriaşi ai pădurii se strecură, aproape fără zgomot un trup enorm.

Era un elefant cât toate zilele, ai cărui colţi sclipeau în lumina lunei.

Se opri în mijlocul rariştei şi adulmecă în juru-i. Părea să fie înalt de vreo trei metri, aşa că ar fi fost în măsură să dărâme platforma noastră, chiar numai cu capul. Cu atât mai lesne cu trompa-i lungă de vreo doi metri.

Porni domol prin luminiş, spre copacul la rădăcina căruia mâncaserăm în seara aceea. Suflă necăjit în cenuşa focului, apoi se-ntoarse brusc şi merse de-a lungul marginii luminişului, tot adulmecând cu trompa în sus la copaci. Era vădit lucru că ne mirosise

urma şi ne căuta.

— Massers caţără repede mai sus, ne şopti Pongo.

Elefantul mai era doar la cincisprezece metri de noi, astfel că trebuia să ne grăbim cât se poate.

Pongo se şi săltase pe creanga de mai sus şi-i ajută lui Marian. Când însă întinsei şi eu braţele, avui nenorocul să frâng o rămurică.

Urmarea fu că primejdiosul pachiderm se năpusti îndată spre copacul nostru. Nici azi nu ştiu cât de repede am ajuns pe craca de deasupra. Abia mă ridicasem pe ea, că Pongo, de sus, îmi şi apucă braţul întins şi mă trase spre el.

Era şi timpul, căci în aceeaşi clipă se nărui platforma pe care stătusem cu puţin înainte şi trompa izbi cu putere în trunchiul copacului chiar dedesubtul meu.

Ne grăbirăm sa ne căţărăm şi mai sus, apoi ne lipirăm unul de altul şi ne ţinurăm strânşi, în timp ce Pongo, care era lângă trunchi, îl cuprinse pe acesta cu braţul.

În clipa următoare, elefantul începu să izbească nebuneşte în copac, care se cutremură până în vârf.

— Stăm bine! şopti Marian, glumeţ cum era el – s-a dus faimosul nostru culcuş!

— Ne-om odihni noi mai târziu şi pentru acum – răspunsei eu – dar ia spune, crezi că matahala aia nu se va mişca de aici până mâine dimineaţă?

— Cu siguranţă, dacă nu-i va atrage altceva atenţia. Dacă n-am fi atât de aproape de satele negrilor, l-aş împuşca, fiindcă se prea poate să nu se urnească de aici nici mâine toată ziua.

— Hm… frumoasă perspectivă să fii nevoit să stai pe craca asta tare! Poate ar fi mai bine să urcăm şi mai sus; acolo crengile sunt mai dese şi ne-am putea întinde dea curmezişul lor.

— Nu e rea ideea – încuviinţă Marian – şi poate că elefantul îşi va vedea de drum când nu ne-o mai zări. Pongo, ia-o tu înainte!

— Massers ţine bine! ne preveni uriaşul.

Apoi se sculă şi se săltă pe craca cea mai apropiată. Marian se căţără pe trunchi şi eu îl urmai, ţinându-mă de el.

Urcarăm astfel patru crăci, apoi frunzişul începu să devină atât de des, încât asediatorul nostru nu se mai putea vedea.

Îl mai auzirăm tropăind şi pufăind, furios, până când deodată răsuflă cu putere şi imediat se îndepărtă de luminiş. Se făcu tăcere desăvârşită, ceea ce însemna că inteligentul pachiderm se furişa iarăşi, dacă nu cumva se oprise în apropiere.

— Sau a mirosit ceva ce l-a atras în altă parte – zise Marian – sau vrea să ne amăgească numai şi pândeşte pe aproape, socotind că vom fi neprevăzători şi vom coborî.

— Tot ce se poate – încuviinţai eu – dar te pomeneşti că se

plictiseşte până dimineaţă şi se cară de aici.

— Să nădăjduim. Totuşi…

Marian îşi rupse vorba, căci la vreo sută de metri de noi răsună răcnetul de atac al elefantului, căruia îi răspunseră ţipete de spaimă din gâtlejuri omeneşti.

Şi după câteva clipe, auzirăm înfioraţi, două strigăte de moarte. Pahidermul îşi găsise victime noii, de sigur şi-şi potolise astfel setea de răzbunare.

Tocmai când mă gândeam dacă nu cumva s-o întoarce acum, detunară împuşcături în pădure şi, după sunet, erau carabine militare.

Imediat se auzi iarăşi răcnetul grozav al elefantului, un ţipăt de moarte, din nou detunăturile a două arme – după cum puturăm deosebi lămurit – un răget al pachidermului, al cărui ton horcăitor ne dovedea că fusese atins de moarte, după aceea încă patru împuşcături… şi la urmă tăcerea se întinse iar deasupra pădurii.

— Repede jos din copac! strigă Marian. Cu siguranţă că elefantul a atacat o patrulă care ne căuta pe noi. Zăpăceala va fi acum atât de mare încât ne vom putea strecura neobservaţi şi nu se poate să nu dăm de vreo potecă bună, croită de ei, pe care să ajungem repede la lac.

— Foarte bine va fi, Masser Farrow! făcu Pongo.

Trebuia să-i dau dreptate prietenului meu, căci ni se oferea un prilej minunat să scăpăm.

Îi urmai deci repede pe tovarăşii mei, care şi începuseră să coboare. Când ajunserăm jos, Marian mai zise:

— Dacă nu mă-nşel, la început au detunat trei carabine, iar după ultimul ţipăt de moarte, numai două. Se prea poate, deci, să fi fost ucis şi un ofiţer belgian şi atunci zăpăceala va fi şi mai mare şi fuga noastră mai lesnicioasă.

Cu instinctul lui ce nu dădea greş, Pongo găsi poteca pe care şi-o croise elefantul. Puturăm astfel înainta repede, fără să facem zgomot.

Pongo, care luase conducerea, se opri în cele din urmă. Când furăm lângă el, văzurăm printr-o spărtură a unui tufiş un luminiş întins, în care ardea un foc, la vreo treizeci de metri depărtare.

Vreo douăzeci de negri stăteau în jurul lui, privind cu teamă trupul enorm al elefantului, care zăcea lângă foc, sau aplecându-se uneori spre două făpturi întunecate, care stăteau şi ele nemişcate în faţa focului.

La dreapta acestuia, însă, erau doi ofiţeri belgieni în faţa unui camarad de-al lor întins la pământ. Îşi scoseseră chipiurile şi ştiurăm atunci că elefantul îşi alesese o victimă şi din rândurile lor.

— Massers, acum mergem repede în jurul luminişului, şopti Pongo.

Vorbele acestea mă readuseră la realitate, astfel că-l urmai îndată pe Marian care şi începuse să pătrundă în desiş, îndărătul uriaşului.

Pongo îndeplini acum o muncă minunată. Prin desişul încâlcit el ne aduse acum în jurul luminişului, atât de aproape de acesta încât puteam zări lumina focului de tabără. Piedecile le înlătura din cale cu atâta îndemânare cu cuţitul său, încât nici eu, care veneam la urmă, nu băgai de seamă.

Dădurăm apoi de o potecă bine bătătorită, pe care veniseră belgienii cu soldaţii lor. Trebuia sa ne aşteptăm că se vor întoarce şi ei acum repede, deoarece îşi puteau închipui că fuseserăm preveniţi dacă ne aflarăm pe aproape. Şi era îndoielnic dacă vor rămâne în luminiş până dimineaţă.

De aceea iuţirăm pasul, căutând să nu facem zgomot.

Neobosiţi străbăturăm kilometru după kilometru. Eram recunoscători patrulei că ne croise un drum atât de bun. Am socotit greşit depărtarea, căci era cel mult miezul nopţii, când furăm nevoiţi să ne oprim, auzindu-l pe Pongo şoptind:

— Massers, libatta înaintea noastră, Pongo miroase.

„Libatta "se numeşte „sat" în limbajul negrilor din Congo. Dar nu mi-aş fi putut închipui ca Pongo al nostru era în stare să miroase şi un sat.

Strecurându-ne cu băgare de seamă îndărătul lui, ieşirăm de-odată într-un luminiş întins, pe care se afla, într-adevăr, un sat mare scăldat în lumina razelor de lumină.

Mai descoperirăm însă şi altceva, care ne umplu de mare bucurie. De partea cealaltă a luminişului nu mai era pădure, ci... lacul Tanganica. Pongo stătea locului încă, privi însă de câteva ori spre cer, apoi zise încetişor:

— Luna pleacă îndată, atunci mergem la lac.

Avea dreptate. O perdea groasă de nori se ridicase şi luna trebuia să disparã curând îndărătul ei. Atunci puteam ocoli satul în linişte şi să-ncercăm a „confisca" un kanu de pe ţărm.

Când luna dispăru în cele din urmă, după nori Pongo ne trase înainte. Ne ţineam iarăşi unul de altul, căci trecerea bruscă de la lumina vie la întunerecul adânc făcea să nu vedem aproape nimic.

Pongo însă găsi drumul şi în curând auzirăm înaintea noastră plescăitul valurilor. Uriaşul negru găsi numaidecât şi o luntre în care se şi urcă. Vâsle erau destule pe fundul ei şi când ne urcarăm şi noi, Pongo mână barca încet spre larg.

De vâsle ne folosirăm abia când furăm de-ajuns de departe de sat ca să nu fim auziţi.

— Păcat! zisei. Ar îi trebuit să luăm şi celelalte kanu-uri sau să le fi scufundat. Prin asta i-am fi pus în neputinţă pe locuitorii satului să ne urmărească.

— E greşită părerea ta – răspunse Marian – căci întâmplarea ar fi putut face ca dispariţia tuturor bărcilor să fie băgată în seamă imediat.

Cred că atunci am îi avut îndată pe urmele noastre un avion al belgienilor. Dispariţia unei singure luntre, însă, va fi observată abia mâine şi atunci noi vom fi pe malul cellalt. După socoteala noastră aveam de străbătut vreo patruzeci de kilometri până la malul opus. Şi trebuia să vâslim din răsputeri ca să fim acolo până la ivirea zorilor.

Pongo vâslea pe partea stângă, noi doi pe cea dreapta. Veni şi dimineaţa, eram acum la cel puţin patruzeci de kilometri depărtare de satul duşman, desi tot nu vedeam încă malul celălalt al lacului. Marian spuse că în partea cea mai largă Tanganica ar avea vreo şaptezeci de kilometri!

După încă vreun ceas de vâslit, Pongo arătă cu mâna înainte şi zise:

— Massers, pământ!

Nelămurit zărirăm în depărtare o dungă negricioasă şi asta ne dădu noii puteri. Luntrea aluneca acum mai repede pe apă. După încă un ceas puturăm zări lămurit malul.

Cât p-aci însă fuga noastră să aibă un sfârşit neplăcut. Nu prea dădeam atenţie împrejurimilor ci priveam mereu spre malul care însemna pentru noi salvarea după atâtea primejdii. Pongo, care stătea la capătul dinainte al luntrei, tresări deodată, apoi o îndrumă în altă direcţie şi strigai cât putu:

— Atenţiune, Massers, Matomombo!

Imediat lăsarăm vâslele pe fundul luntrei şi luarăm puştile în mâini. Era şi timpul căci dihania era la cel mult zece metri depărtare.

Descărcai toate gloanţele din arma mea în capul animalului şi nimerii bine, după cum văzui din sângele care ţâşni imediat din numeroasele răni. Dar uriaşul acesta era de o putere de necrezut. Mişcările lui devenim mai molcome, totuşi se apropia, mereu, fără să se turbure.

Iată-l lângă luntre, ridicându-se puţin din apă şi deschizând botul enorm. Se părea că clipa aceasta o aşteaptă Marian, care până atunci stătuse liniştit, cu puşca pregătită.

Două gloanţe porniră fulgerător, hipopotamul scoase un horcăit şi Pongo îndepărtă luntrea din apropierea dihaniei primejdioase.

Apa se înroşi de sânge, apoi monstrul începu să se afunde încetişor.

— Vezi tu, Robert – îmi zise Marian, zâmbind – chiar atât de simplu nu ne era dat să trecem lacul. Să nădăjduim însă că de acum încolo nu vom mai fi turburaţi de nimic.

În vreme ce-mi încărcai din nou puşca, camarazii vâsliră mai departe şi după o jumătate de ceas luntrea noastră se lovi de mal.

Sărirăm pe uscat râzând. Acum eram salvaţi, căci ne aflam pe pământul Africii germane.

Aventurile prin care am mai trecut ţi le voi povesti cu alt prilej, dragă George» – îşi încheia doctorul Bertram povestirea.

Aventurile submarinului Dox 104

Hans Warren

I.
UN VAS SUSPECT.

— **TREBUIE SĂ STOPĂM,** domnule George. Avem înaintea noastră Delta Gangelui şi prin ceaţa asta s-ar putea să ne împotmolim undeva. Peste două ceasuri ceaţa se va risipi şi ne putem vedea de drum.

Spunând acestea, Rindow, primul ofiţer, dădu prin porta-voce ordinul de stopare. Îndată motoarele se opriră şi submarinul îşi micşora viteza şi în curând rămase nemişcat, legănat uşor pe unde.

Era foarte devreme. Soarele răsărise abia acum un ceas dar George n-avu astâmpăr în cabină. Sticla cu scrisoarea, pe care o pescuise în ajun cu Petre, nu-i mai ieşea din gând şi aproape că nu închise ochii toată noaptea. Şi acum trebuia să-şi mai puie răbdarea la încercare, deşi ţinta călătoriei lor era aici, nu departe de ei.

În ajun, cu puţin înainte de a se înnopta George văzuse plutind pe apă o sticlă pe care o pescui după câteva minute cu ajutorul lui Petre. Era o aşa-zisa sticlă poştală cum îşi închipuiseră ei. Conţinea o scurtă comunicare.

Şi când expeditorul nu mai avusese timp sa spună atât cât ar fi vrut. Pe o bucăţică de hârtie fuseseră scrise în grabă următoarele cuvinte:

„Sunt prizonier şi mă aflu pe insula Sanderbands... Veniţi-mi în ajutor. Intraţi pe linia de navigaţie, unde veţi vedea o stâncă mică albă.

Tobas”

Atâta tot. Fusese însă de ajuns ca să hotărască pe căpitanul Farrow să se îndrepte spre Sanderbands, cu atât mai mult, cu cât ocolul pe care avea să-l facă, era neînsemnat.

George ştia că submarinul va ajunge în zorii zilei la această insulă din delta Gangelui; de aceea el fusese cel dintâi în turn lângă Rindow care avea comanda vasului.

Se uita înciudat la ceaţa asta groasă care îi oprea vederea. Trebuia să aştepte până ce se va risipi negura; vreo două ceasuri, după cum spunea Rindow.

Necăjit, tânărul vru să coboare iar în cabina lui, dar se răzgândi văzând pe tatăl său ivindu-se în turn.

— Bună dimineaţa, băiatule – bună dimineaţa Rindow, le strigă căpitanul pe când urca scăriţa. Ştiam că te voi găsi aici, George. Ai dormit ceva în noaptea asta?

— Nu prea, tată. Mi se ducea mereu gândul la omul acela care îşi zice Tobas şi mă preocupa soarta lui. Deşi doctorul Bertram e de părere că prin ţinutul deltei Gangelui nu există aşezări de sălbatici, eu tot cred că vor fi fiind, sau poate se aţin pe undeva piraţi. Şi acum ne mai tine în lor şi afurisita asta de ceaţa.

— O să se risipească în curând, dragul meu, răspunse căpitanul Farrow. Vântul suflă dinspre Sud şi o goneşte el îndată.

— Nu ştiu nici eu ce să însemne neastâmpărul ăsta al meu, făcu după câtva timp George îngândurat. Bileţelul acela găsit în sticlă nu-mi mai dă pace. Aş fi bucuros să-i dau odată de rost.

— Lasă, băiatule, nu te tulbura aşa, căci s-ar putea să fie degeaba. Nici nu ştim măcar dacă vom găsi pe aici o stâncă mică albă, despre care pomeneşte necunoscutul.

— O s-o găsim, tată, exclamă cu însufleţire tânărul. A, ia te uită colo. Mi se pare că în apropierea noastră se află un vapor.

Căpitanul şi Rindow întoarseră repede capul şi priviră în direcţia arătată de George. Se vedea desluşit umbra unui mare vapor care trecu ca o nălucă pe lângă submarin la o depărtare de vreo douăzeci de metri şi se pierdu în ceaţă.

— Ce oameni neprevăzători, zise Rindow. Auzi, să nu dea ei semnale prin negura asta! Dacă nu cârmesc şi o ţin aşa, dea dreptul, se izbesc negreşit de insula Sanderbands şi s-a dus pe copcă vaporul.

— S-ar zice că ei cunosc foarte bine locul, dragă Rindow, răspunse căpitanul. Şi-apoi, vasul nici nu era atât de mare pe cât părea, numai ceaţa îl făcea să ia proporţii uriaşe. Cred că dacă se pricep bine la cârmuit, vor ajunge nevătămaţi în vreun braţ al deltei.

— Poate că te-ai gândit şi tu ca şi mine în clipa asta la acel Tobas, tată. Cu siguranţă că era un vas de piraţi, altminteri ar fi sunat din corn, semnalul obişnuit pe timp de ceaţă.

— Tot ce se poate, dragul meu, dar să mai aşteptăm. Cred ca peste un ceas ceaţa se va risipi şi ne vom putea urma călătoria. Poate că vom aven norocul să găsim stanca albă care să ne arate intrarea.

— Tata, uite că vaporul se întoarce, strigă deodată George. Să-l urmărim? Am putea afla atunci ce caută pe aici.

— Cu toată viteza înapoi! comandă în aceeaşi clipă Rindow prin porta-voce.

Îndată motoarele începură să duduie şi submarinul se dădu îndărăt cu iuţeala fulgerului. Primul ofiţer băgase de seamă la timp primejdia. Vasul suspect, care se zărea numai ca o umbră uriaşă, făcuse un viraj brusc şi se îndrepta ca o săgeată spre submarin, ca şi când ar fi vroit să-l ciocnească. Prin prezenta de spirit a lui Rindow, catastrofa fusese înlăturată la vreme. Cu toate că cheresteaua „Dox”-ului era de oţel, izbitura l-ar fi găurit negreşit.

— Ne-au pus gând rău, mormăi primul ofiţer înfuriat. Tare aş avea poftă să le trimit o granată în coastă.

— Par să aibă motoare foarte puternice, Rindow, zise căpitanul Farrow, care nu slăbea din ochi umbra vaporului. Face impresia că vor sa ne urmărească.

— Ba îi vom urmări noi pe ei, răspunse primul ofiţer. Ne abatem

mai întâi niţel din drum. Pe urmă, după ei! Cum se va lumina bine, îi învăţ eu minte.

— Mi se pare că George avea dreptate când spunea că vaporul acesta are o legătură cu sticla poştală. Probabil că indivizii ne-au văzut când am pescuit-o şi erau ei înşişi în căutarea ei.

— Dar n-am zărit aseară nici un vas în apropierea noastră şi eram şi foarte departe de aici, răspunse Rindow. Nu pricepi de fel de unde a răsărit matahala asta aşa pe neaşteptate.

— S-aşteptăm până se va risipi ceaţa dragă Rindow, pe urmă îi dăm noi de rost, zise căpitanul Farrow.

— Numai să mai dăm de el, domnule căpitan. S-ar crede că încearcă să dispară de pe acum.

Rindow făcuse un ocol şi se luă după vaporul cel misterios. Nu se mai zărea însă. Parca îl înghiţise marea.

După câteva minute Farrow dădu ordin ca submarinul să stopeze iar.

— Nici măcar n-am auzit duduitul motoarelor, zise George. Vaporul ăsta parcă ar fi „Olandezul zburător”.

— Bine că nu era Brike ori vreun alt marinar pe punte, râse căpitanul. Te pomeneşti că născoceau iar vreo poveste cu stafii. Aha, ceaţa se risipeşte mai curând decât mă aşteptam şi începe să se zărească bine înaintea noastră, aşa că ne putem urma drumul.

— Uite colo pământ! strigă deodată George. Trebuie să fie insulele Sanderbands. Poate că vom da de stânca albă şi să ajungem la timp pentru a-l salva pe Tobas.

— Ce, am şi ajuns? întrebă un glas la spatele lor şi doctorul Bertram se ivi în turn. Ştiu că am făcut o bună bucată de drum în noaptea asta, căpitane. Acum putem porni în căutarea lui Tobas ăla.

— Trebuie să fim cu mare băgare de seamă; dragă doctore, căci intrarea pare să fie bine păzită. Chiar adineauri ne-am întâlnit cu un vapor misterios, mai bine zis cu umbra lui – şi căpitanul povesti în câteva cuvinte doctorului întâmplarea.

— Cu siguranţă ca au fost piraţi care îşi au pe-aici pe undeva ascunzătoarea, răspunse Bertram. Poate Tobas a încăput în mâinile lor şi-l ţin prins.

— La asta ne-am gândit şi noi, draga doctore. Uite ceaţa se împrăştie, dar de vaporul cel misterios nici urma. Se va fi făcut nevăzut prin deltă.

Ceaţa se subţia din ce în ce până când, în cele din urmă pieri cu totul. Limpede şi scăldată în soare se întindea oglinda nesfârşită a apei. Căpitanul luă comanda submarinului şi trimise pe Rindow să se culce, fiindcă veghease toată noaptea şi părea obosit.

— Îndată ce vom descoperi ceva, trimit să te scoale, îi zise căpitanul Farrow, văzând ca primul ofiţer nu se îndura să plece din

turn.

Submarinul înaintă încet până la micile insule ale braţelor deltei. Farrow chibzuise pe care din ele s-o fi aflând stânca albă, când George strigă deodată, foarte agitat:

— Colo, pe stânga, tată, e intrarea. Văd desluşit un bolovan mare de piatră albă.

Căpitanul duse îndată ocheanul la ochi, ceea ce făcu şi Bertram.

— Într-adevăr, mi se pare că am avut noroc şi nu mai e nevoie să căutăm, răspunse Farrow. Intrarea e drept în faţa noastră.

— Aşa cred şi eu, adăugă doctorul După cele ce mi-ai povestit, vaporul acela misterios trebuie să-şi aibă aici ascunzătoarea, altminteri n-ar fi pierit aşa de repede.

Căpitanul îndrumă vasul într-acolo, dar în curând dădu ordin de stopare, căci apa era aici prea puţin adâncă şi mlăştinoasă aşa că submarinul s-ar fi putut împotmoli lesne.

— Să stăm pe loc şi să ne urmăm drumul în bărci, îşi dădu el cu părerea. De altfel nici nu ştim cu siguranţă că pe aci e intrarea adevărată.

Două bărci de aluminiu fură montate repede şi lăsate pe apă. În cea mai mică coborî George, în cealaltă căpitanul, doctorul şi inginerul Hagen, care lua parte la expediţie în locul lui Rindow. Plundow va lua în lipsa lor comanda submarinului, urmând ca să trezească pe primul ofiţer numai în cazul când s-ar ivi vreo primejdie.

— Aş fi mai bucuros ca „Dox”-ul să nu se lase sub apa până la întoarcerea noastră, zise Farrow celorlalţi. Nu se ştie ce se poate întâmpla dar mă tem să nu se împotmolească.

— Ai dreptate, căpitane. Aici, în delta Gangelui, terenul e foarte mlăştinos. Dacă s-o ivi ceva suspect, Rindow n-are decât să iasă în larg.

Plundow, timonierul, făgădui că va trezi pe Rindow îndată ce ar vedea că e vorba de ceva suspect. Mai ales îmbucăturile braţelor deltei trebuiau ţinute sub neîncetată supraveghere, căci de aci se putea ivi pericolul.

Barca în care se afla George cu Petre o luase înainte şi tânărul coti în canalul îngust, uitându-se la bolovanul acela uriaş de pe mal. Cum ajunsese el aici? Fusese adus de undeva şi aşezat pe mal ca un semn?

Braţul era atât de îngust, încât părea cu neputinţă unui vas mare ca acela apărut în ceaţa să pătrundă în el. Tufe dese de bambu mărgineau malurile, aşa că o debarcare părea cu neputinţă şi nici nu era chip să se ascundă cineva în ele.

Totuşi George cu Petre cercetară cu deamănuntul malurile, înaintând tot mai mult în canalul întortocheat şi pe alocuri atât de îngust încât un om mai sprinten ar fi putut sări lesne de pe un mal pe celălalt.

Vâsliră aproape un ceas fără întrerupere şi drumul nu se schimba de fel. Pe George îl cuprinse îngrijorarea şi se uita mereu în urmă dacă nu se vede barca în care se afla tatăl său care trebuia să vina după ei. Dar căpitanul mai zăbovise niţel pe submarin şi cum Kard nu vâslea atât de repede ca Petre, distanţa dintre cele două bărci sporise.

Deodată tânărul şi camaradul său băgară de seamă că din braţul pe care se aflau ei se despărţea încă un canal, parcă şi mai îngust.

Fără să stea mult pe gânduri, George mână barca într-acolo şi făcu semn lui Petre să vâslească însă cât mai încet.

Aproape ca o nălucă aluneca barca uşoară pe apă. Canalul era atât de îngust, încât puteau apuca de amândouă părţile tufele de bambu cu mâna. Erau şi foarte dese şi încâlcite, aşa că de aci nu se puteau aştepta la vreo primejdie.

Pe negândite se pomeniră înaintea unei spărturi adânci în tufiş şi se opriră uluiţi. Văzură aici, în pustietatea asta, o statuie uriaşă a lui Budha, înconjurată de tufe dese de bambu. O linişte care te înfiora domnea în jurul ei şi camarazii avură impresia că statuia dăinuia în singurătatea aceea din negura timpurilor şi nimeni nu bănuia existenţa ei.

După ce se mai dezmeticiră, George făcu semn lui Petre să tragă la mal, vrând să examineze mai de aproape statuia, apoi sări pe uscat, urmat de camaradul său. Nici unul din ei nu se gândea că i-ar putea ameninţa vreo primejdie.

George înconjură statuia şi o privi din toate părţile, cercetă pe urmă brâul de tufe şi văzu că de pe uscat nu putea pătrunde nimeni până aici.

„Ce rost avea statuia asta într-o astfel de pustietate?” se întreba el mereu.

Abia într-un târziu îşi aduse aminte că venise aci să dea de urma unui necunoscut despre care nu ştia altceva decât că îl cheamă Tobas. Nu, nu, aici nu putea să fie. Desigur că, luând-o pe canalul acela lăturalnic, se abătuseră din calea dreaptă şi se rătăciseră. Cu statuia asta a lui Budha n-aveau ce face şi George făcu semn lui Petre să pornească mai departe. În această pace adâncă a singurătăţii, nici nu cutezau să vorbească.

Se îndreptară spre barcă. Tocmai când Petre vroia să pună piciorul în ea, auzi în spatele lui paşi grăbiţi. Nu mai avu timp să se întoarcă. Simţi o lovitură puternică în cap şi se prăbuşi la pământ. Cel din urmă gând al său fu la George, dar acesta păţise la fel.

După zece minute ajunse şi Farrow la canalul lăturalnic. Se uită în toate părţile, fără să zărească însă barca lui George. Mâini dibace astupaseră la loc spărtura cu tufe şi în loculei se ridica un zid de bambuşi.

Căpitanul mai cercetă un ceas întreg canalul şi negăsind nimic se

întoarse, socotind că fiul său o luase pe braţul principal al fluviului.

Nici aici nu dădu de urma lui George. Se părea că pierise ca în pământ. Văzând că totul e zadarnic se înapoie la submarin, dar află aici că tânărul nu se întorsese încă.

— Nu mai înţeleg nimic, doctore, zise el lui Bertram. Nu se poate ca George şi Petre să fi dispărut aşa, în văzduh. Ai văzut doar şi dumneata că vaporul misterios n-a putut pătrunde în braţul fluviului. Să ştii că aici e iar o taină la mijloc.

— Poate că au pornit mai departe, domnule căpitan. Pesemne că George, negăsind nimic, n-a vrut să se întoarcă până ce nu va da de vreo urmă.

— Tot ce se poate. Vom aştepta deci până după amiază şi dacă nu s-a întors nici până atunci, plecăm în căutarea lui. Nu ştiu de ce, dar parcă îmi spune inima că fiul meu e în mare primejdie.

Doctorul şi Rindow încercară să-i scoată din cap ideea asta; zadarnic însă. Farrow o ţinea una că lui George i s-a întâmplat ceva. Cunoştea înflăcărarea tânărului când era vorba de o aventură primejdioasă şi se temea pentru viaţa lui. Numai gândul că Petre era cu el îl mai liniştea puţin, de aceea luă hotărârea să aştepte până după amiază.

Când George se deşteptă din leşin, băgă de seamă că se află într-o încăpere mare, în care străbătea niţică lumină printr-o deschizătură cu gratii din tavan.

Capul îl durea cumplit şi văzu cu spaimă că e legat burduf. Îşi aduse aminte de cele întâmplate şi căută cu ochii în juru-i. Petre era lângă el, de asemenea legat.

— Ne-au doborât pe la spate nemernicii, domnule George, îi zise Uriaşul. Dar poate ca vine domnul căpitan sa ne scoată de aici.

— Numai de ne-ar găsi, Petre. Tare aş vrea să ştiu de unde au răsărit ca din pământ, ticăloşii ăia. Am cercetat doar micul luminiş – daca i se poate spune aşa – şi prin tufişul de bambuşi nu s-au putut strecura.

— Atunci să ştii că au venit din statuia lui Budha, altminteri nu pricep cum.

— Probabil. Subterana asta trebuie să se afle dedesubtul ei.

— Nu cred, fiindcă n-am văzut nici o fereastră la pământ, domnule George. Aş fi băgat eu de seamă numaidecât. Pesemne ca ne-au târât aici pe când eram leşinaţi.

— Ia să încercăm, Petre. Poate izbutim să ne dezlegăm unul pe altul. Începe tu.

— Nu merge, domnule George. Suntem legaţi de duşumea şi nu putem face o mişcare. Afurisiţii ăia au ştiut ei ce fac! Un lucru aş prea să ştiu: Ce au ei cu noi?

— Bănuiesc că vrem să ne amestecăm în treburile lor. N-am pornit oare să-l căutăm pe Tobas?

— Eu cred că o fi şi el pe-aproape. Mă tem că duşmanii noştri şi ai lui sunt aceeaşi.

— Poate să ai dreptate, Petre, dar ce rost are Budha ăla pe insula asta?

— Cine ştie de când o fi aici şi nemernicii ăia s-au slujit de ei pentru scopurile lor. Mi se pare că dau semne de viaţă.

— Aşa e, vine cineva. Să ne prefacem ca suntem tot leşinaţi.

George închise ochii.

Auzi desluşit paşi apropiindu-se şi în curând se deschise o uşă prin care pătrunse o lumină vie. Cel care intrase ţinea un felinar mare în mână, pe care îl puse jos, lângă uşă. Se apropie apoi de prizonieri.

George îl examina pe sub pleoapele lăsate.

Era un indian. Se opri lângă ei şi se uită câtva timp cu luare aminte la aceşti doi străini. Dădu apoi din cap mulţumit şi vru să plece. George se prefăcu acum că se trezeşte din leşin, privi buimăcit în juru-i şi păru că vrea să se ridice de jos. Cum era însă legat, căzu îndărăt pe spate şi se uită uluit la Indian.

Acesta nu făcu nici o mişcare şi privea ţintă la George.

— Cer să mi se redea imediat libertatea! răcni tânărul cu o indignare prefăcută. Cine ţi-a dat dreptul să ne închizi aici?

— Mi l-am luat singur, răspunse indianul cu trufie.

— Ce v-am făcut ca să vă purtaţi cu mine ca şi când aş fi un criminal?

— Cine se amestecă în treburile noastre trebuie să moară, răspunse indianul cu asprime, pe când ochii lui azvârleau fulgere de mânie.

— Încă odată, cer să mi se dea drumul, repetă George. E oare o crimă să se plimbe cineva cu barca prin apele astea?

— Asta nu, dar ca să cauţi ceva ce nu trebuie să găseşti e o crimă pe care noi o pedepsim.

— Spune-mi cel puţin cu cine am de-a face, zise George fără să arate vreo urmă de teamă.

— Cu secta… Sanderbands. Veţi muri chiar azi. Pregătiţi-vă de moarte, care va fi o mare cinste pentru voi, căci veţi fi jertfiţi zeului nostru.

— Ce! Vreţi să mă jertfiţi lui Budha? Ar fi împotriva oricărei dogme religioase.

— Budha a fost mare odinioară, dar zeul nostru e şi mai mare. Acela pe care l-aţi văzut voi nu e Dumnezeul nostru, ne slujim numai de încăperile, de dedesubtul lui pentru treburile noastre. Bag seama că nu vă temeţi de moarte, de aceea ne, vom purta cu voi cum se cuvine unor viteji. Veţi îndura chinuri grozave, ca să dovediţi cât de curajoşi sunteţi.

— Foarte mulţumesc! râse George. Va fi o mare cinste pentru noi să ne lăsăm torturaţi de dumneata.

Indianul nu ştia dacă tânărul vorbeşte serios sau în bătaie de joc. Nu îi răspunse însă nimic şi păşi spre uşă. Se opri însă la jumătatea drumului auzindu-l pe George întrebându-l:

— Cunoşti dumneata pe unul Tobas?

— Da, îl cunosc. Va muri şi el odată cu voi.

— Bine, atât am vrut să ştiu, dacă îl cunoşti sau nu.

Cum ieşi însă indianul pe uşă, George şopti lui Petre:

— Acum suntem cel puţin siguri că Tobas se află aici prizonier ca şi noi. Trebuie neapărat să-l eliberăm.

— Pentru asta ar trebui, să fim mai întâi noi liberi, domnule George şi nu prea văd cum, răspunse Petre. Drept să-ţi spun, nu cred că o să fie tocmai plăcut să fim supuşi la chinuri până ce ne-om da sufletul.

— Uiţi, Petre, că în buzunarul ascuns al pantalonilor mai am încă briceagul aceia mititel care ne-a mai scăpat şi în alte dăţi din primejdii de astea. Trebuie să încerc să-l scot de unde e şi vom fi îndată liberi. Uite colo în colţ armele noastre – le-am zărit adineauri la lumina felinarului. Să mă văd eu iar cu ele în mână şi nu mai mi-e frică nici de dracul, dar încă de Sanderbanzii ăştia.

— Poate că e şi domnul căpitan pe aproape, domnule George. Nu se poate să nu fi văzut spărtura şi statuia aia mare a lui Budha. Ne-o fi căutat dumnealui, dar nu ne-a putut găsi şi s-a întors pe submarin.

— Pesemne că nu-l cunoşti bine pe tata, dragă Petre. Nu se lasă el până nu m-o găsi. Numai de n-ar cădea şi el în mâna Sanderbanzilor.

— Atunci o să trebuiască să-l eliberăm şi pe el. Să ascultăm acum dacă nu vine cineva, pe urmă încearcă de scoate briceagul din buzunar.

II.
O SECTĂ GROZAVA.

GEORGE LUCRA CU ÎNFRIGURARE. Era într-adevăr foarte greu să-şi scoată briceagul din buzunar, aşa legat cum era. În cele din urmă reuşi.

Când îl avu în mână, fu o jucărie pentru el să-l deschidă. După câteva momente era liber şi tăie în grabă legăturile lui Petre.

— Să ne luăm numaidecât armele şi să tragem fără milă dacă vom fi atacaţi, zise el lui Petre. Am fost ameninţaţi cu moartea şi nu avem de ce să-i cruţăm.

Într-o clipă îşi încinseră chimirele şi cu revolverele întinse porniră să caute o ieşire din subterană.

Uşa prin care intrase indianul nu era încuiata. Era din lemn gros,

vechi şi se mişca lesne în balamale. Înaintea lor se făcea un gang întunecos de piatră.

George lumină o clipă gangul cu lampa lui de buzunar. Văzu că n-are nici o uşa şi la o depărtare de câţiva metri făcea un cot. Trebuia să dibuie până acolo prin întuneric deoarece nu ştia ce e după cotul acela. Se temea că lumina lămpii l-ar putea da de gol.

Înaintă cu mare băgare de seamă, pipăind zidul. Deodată se opri atât de brusc încât se ciocni de Petre, care venea în urma lui şi fu cat p-aci să-l dea jos.

Ascultară cu încordare. Prin zidul gros ajungea până la ei zvon de glasuri omeneşti. Tânărul dădu un ghiont camaradului său să stea pe loc, vrând mai întâi să cerceteze ce e după cotitura gangului. Bănuia că se află acolo o uşă secretă, nu îndrăznea însă să facă lumină până ce nu se va încredinţa dacă nu pândeşte cineva în dosul cotului.

Se furişă cu băgare de seamă înainte, ajunse la cotitură şi se opri iar să asculte. Nu se mai auzea nimic. Aprinse lampa şi se uită în lungul gangului. Tocmai la capătul lui zări o uşă, de care nu se sinchisi deocamdată. Trebuia mai întâi să descopere uşa secretă de unde venea adineauri murmurul acela de glasuri.

Se întoarse la Petre, care nu se clintise din loc. Probabil că oamenii plecaseră căci în dosul peretelui domnea o tăcere adâncă.

Dar deodată îi ajunse la urechi nişte gemete slabe.

Făcu lumină şi se apucă să examineze zidul de piatră al gangului. Nu văzu însă nici urmă de uşă secreta şi tocmai vroia sa renunţe de a mai căuta, când Petre îi făcu semn că a găsit el ceva. Vârâse pumnalul într-o crăpătură şi dăduse de o piedică, care nu lăsa cuţitul să meargă înainte. George vârî şi el pumnalul în crăpătură şi păţi acelaşi lucru. Apăsă mai cu putere şi se auzi un sunet metalic. Două lespezi mari de piatră se mişcară din loc. Tânărul stinse lampa, încercă să scoată lespezile în afară şi izbuti, fără prea multă osteneală.

Cei doi camarazi se opriră să asculte apoi George făcu iar lumină. Cât p-aci să-i scape lampa din mână când îşi aruncă ochii în dosul uşii de piatră.

Pe un soclu aşezat într-un colţ al încăperii văzu un idol atât de înfiorător, încât se cutremură de groază. Chipul zeului arăta o cruzime cum nu mai întâlnise el până atunci la statui de soiul acesta. Ochii se căscau lacomi spre jertfa pe care o ţinea în mâinile lui puternice. Jertfa aceasta era un alb, legat fedeleş, cu un căluş în gură, nenorocitul nu putea nici să se mişte sau să ţipe. Stătea în picioare, între amândouă mâinile idolului uriaş, care îl apăsa cu una pe piept şi alta pe spate ca într-o menghina. Mâinile acestea grozave aveau să-l zdrobească încetul cu încetul în chinuri cumplite.

Înăuntrul statuii se afla probabil un mecanism care înfăptuia grozăvia aceasta.

Lui George i se făcu părul măciucă văzând cum ochii nenorocitului, aproape ieşiţi din orbite, îl priveau deznădăjduiţii. Cum însă lumina din faţa lui îl orbea, nenorocitul nu-şi putea da seamă dacă cel ce venise era un salvator sau unul din duşmanii săi care se întorsese să se desfete la vederea chinurilor neînchipuite pe care le îndura. Dintr-o aruncătură de ochi George cuprinse întreaga încăpere. Făcu semn lui Petre să ia seama ce se va petrece acum şi să tragă fără milă în oricine s-ar ivi.

Nu era nevoie să i-o spuie, căci uriaşul ar fi făcut-o şi fără asta. Cu revolverul într-o mână, cu lampa de buzunar în cealaltă, Petre se apucă sa caute cealaltă uşă care era ascunsă în perete.

În vremea asta George şopti câteva cuvinte de îmbărbătare prizonierului şi examină cu amănuntul zeul misterios. Găsi în spatele lui o clapă pe care o deschise cu ajutorul briceagului. Înaintea lui apăru întregul mecanism al idolului. Opri îndată limba care se legăna ca la o pendulă şi dădu îndărăt roţile. Braţele zeului îşi slăbiră strânsoarea şi Petre scoase pe nenorocita victimă dintre mâinile lui. Bietul om leşinase.

George însă strică maşinăria idolului, dar aşa ca să nu se cunoască numai decât, apoi închise clapa la loc şi se apucă să dezlege pe nenorocitul care zăcea în nesimţire la picioarele lui.

Îi scoase apoi căluşul din gură şi omul îşi veni în fire după câteva momente.

La întrebarea tânărului dacă ştie pe unde s-ar putea ieşi din subterană, răspunse că nu cunoaşte decât uşa prin care îl aduseseră pe el aici. Era greu de găsit, totuşi după câtva timp cei doi camarazi o descoperiră şi o deschiseră cu uşurinţă.

Încăperea în care intrară acum era goală. Numai câteva saltele de paie pe jos arătau ca slujise cândva ca odaie de dormit. Tot aici îl aduseseră la început pe prizonier.

— Te cheamă Tobas? îl întrebă acum George. Omul, care abia putea vorbi, dădu din cap.

— Atunci dumneata ai scris biletul acela din sticla?

Omul încuviinţă, dând iar din cap.

Camarazii găsiră şi aci o uşă şi ieşiră într-un gang la capătul căruia se făcea o scară de piatră. George ştia că abia acum începea partea cea mai grea a întreprinderii lor. Dacă fanaticii aceia se aflau sus, va urma o luptă înverşunată. Cu revolverul întins porni cel dintâi să urce treptele.

În vârful scării dădu de o uşă de lemn şi se opri s-asculte. Nu se auzea însă nimic. Deschise binişor şi privi în încăpere. Nimeni. Nu mai era nevoie să, aprindă lampa, căci lumina zilei pătrundea din belşug înăuntru.

Se aflau într-o casă de bârne. Vru iasă pe uşa dar zări prin fereastră

un indian uriaş care părea că vrea să intre în casă.

Dar indianul se opri în dreptul ferestrei ca şi cum aştepta pe cineva. Tânărul nu-l slăbea din ochi şi îşi întipări bine în minte chipul lui. Trecură vreo zece minute fără ca indianul să se mişte din dreptul ferestrei. George vru să cerceteze repede casa, când, se ivi încă un indian şi îi văzu pe amândoi intrând în coliba. Închise binişor uşa gangului, lăsând-o însă niţel crăpată, ca să vadă ce vor face ei.

Aceştia păşiră până în mijlocul odăii şi se opriră lângă o masă. Cel sosit în urmă dădu uriaşului o scrisoare pe care el o aruncă pe masă cu nepăsare apoi începură să vorbească într-o limbă pe care George nu o pricepea.

După câteva minute, cel de-al doilea indian plecă iar celalalt luă scrisoarea şi o puse într-o laviţă aşezată pe o bancă de lemn.

Pe urmă se făcu şi el nevăzut.

George mai aşteptă câteva momente, apoi trecu iar în odaie, făcând semn lui Petre să rămână deocamdată cu Tobas în gang.

Coliba aceasta de bârne era ca toate aşa zisele bungalow-uri ale indienilor. Tânărul băgă de seamă ca aici trebuie să locuiască vreun alb şi după ce se asigură că indianul acela uriaş nu se mai află prin apropiere, se apucă să cerceteze încăperea cu deamănuntul. Nu găsi însă nimic deosebit care să-i dea lămuriri asupra aceluia care părea să fie stăpânul casei. Scrisoarea însă o băgă în buzunar.

Se uită apoi pe fereastră şi încredinţându-se că nu se zăreşte nimeni, deschise cu băgare de seamă uşa şi ieşi afara.

Coliba de bârne se afla într-un mic luminiş din mijlocul unui desiş asemenea unei jungle, căci copacii păreau atât de apropiaţi unul de altul încât nu te puteai strecura printre ei. Numai o potecă îngustă, făcută de mână omenească, pornea din luminiş înspre apus.

George se întoarse repede în casă şi chemă pe tovarăşii săi.

— Eu o voi lua pe poteca asta, Petre, zise el uriaşului. În vremea asta tu caută un bun ascunziş în desiş, pentru noi ca să avem unde ne pitula dacă se vor întoarce indienii. Trebuie sa văd încotro duce poteca.

George porni pe cărare. Aceasta şerpuia printre copaci. De câte ori tânărul dădea de vreo cotitură se oprea cu revolverul întins şi asculta câteva clipe, pe urmă o lua iar înainte.

Făcu astfel o bucată bună de drum şi începu sa creadă că indienii plecaseră într-adevăr când, deodată, se opri speriat la o cotitură. Auzise glasuri omeneşti, care însă nu păreau să se apropie. Se trânti la pământ şi se uită după cotitură.

La vreo zece metri de acolo poteca se sfârşea într-un mic luminiş mărginit de o apă. La mal era ancorat un bric încărcat cu sumedenie de indieni care vorbeau cu însufleţire între ei.

Trecu cam vreun sfert de ceas şi tânărul văzu sosind o barcă mare

cu motor care acostă lângă bric. În barcă se aflau doi indieni şi un alb care dădu câteva porunci, apoi chemă pe indianul acela uriaş pe care George îl văzuse mai adineauri în coliba de bârne. Îi spuse ceva şi indianul dădu din cap în semn de încuviinţare.

Văzând că albul vrea să coboare pe mal, George o luă la fugă îndărăt pe potecă spre luminiş. Nu mai găsi aici pe Petre şi pe Tobas, dar auzi un fluierat scurt din spre stânga şi înţelese că sunt ascunşi acolo. Încet, ca să nu facă zgomot, intra în desiş.

— Domnule George, îl întâmpină uriaşul, am găsit o ascunzătoare cât se poate de buna unde nu ne pot găsi indienii.

La o depărtare de vreo douăzeci de metri de luminiş, Petre dăduse peste o groapă pe care o acoperise repede cu crengi de bambus. Era destul de mare ca să încapă toţi trei în ea şi se afla înconjurată de tufe dese. Ca să fie mai siguri Petre acoperise groapa cu ferigi care creşteau aici din belşug aşa că, chiar de ar da cineva peste capac – cum spunea Petre – n-ar fi băgat atât de curând de seamă că astupă o groapă.

Pe Tobas îl lăsase înăuntru şi bietul om adormise buştean.

George făcu semn uriaşului să-l urmeze. Voia sa vadă ce va face albul când va descoperi lipsa scrisorii şi poate a prizonierilor.

Abia trecură câteva minute şi albul veni într-adevăr, urmat de indianul uriaş şi străbătu luminişul. Numai el intră în casă, pe când celălalt rămase afară lângă uşă.

George îl auzi pe alb scoţând o exclamaţie de mirare, ceea ce făcu pe indian să intre şi el înăuntru.

Glasuri iritate veneau pană la cei doi camarazi şi fiindcă uşa rămăsese deschisă, George putu vedea cum indianul smuci uşa cealaltă care duce în subterană.

Albul luă felinarul agăţat în cui şi urmă pe indian, lăsând uşa data de perete. După vreun sfert de ceas, apăru iar. Părea grozav de înfuriat şi ocăra cu glas tunător pe indian care îl urma şi pe care îl trimise undeva.

În vremea asta albul se plimba prin odaie ca o fiară turbată. De două ori ieşi în luminiş şi se uită cercetător în toate părţile, apoi se întoarse iar în casă.

În sfârşit indianul se înapoie însoţit de încă unul care păşi semeţ spre alb şi-l salută.

Era acelaşi care intrase în subterană pe când George şi Petre se aflau încă închişi acolo.

Albul îi vorbi cu însufleţire dar enervarea lui părea să nu impresioneze pe indian căci răspundea calm ceea ce îl înfuria şi mai mult pe alb.

Din păcate George nu putea înţelege ce îşi spun. Îi văzu însă pe amândoi dispărând pe uşa care ducea în subterană, pe când celălalt. Indian – uriaşul – ieşi în luminiş şi se apucă să cerceteze tufele din

jurul lui.

Acum sosise timpul ca fugarii să se ascundă în grabă căci dacă i-ar fi găsit, ar fi avut de dus o luptă grea şi detunăturile i-ar fi dat de gol.

Încet cei doi camarazi se târâră printre tufe, cu auzul încordat ca să prindă de veste dacă nu se apropie urmăritorul lor.

Deodată auziră crengile trosnind la o mică depărtare de ei. Găsise indianul urma lor? George se opri şi ascultă câteva clipe, apoi şopti lui Petre.

— S-o ştergem repede, indianul a pătruns în tufiş şi ne-a dat de urmă.

Trase pe Petre după sine şi în curând ajunseră la groapa unde Tobas tot mai dormea, istovit de chinurile pe care le îndurase.

Se strecurară printr-o mică deschizătură înăuntru şi aşezară acoperişul de verdeaţă la loc. Puteau însă auzi de aici zgomotele pe care le făcea indianul şi băgară în curând de seamă că acesta se apropia din ce în ce mai mult de groapă.

George făcuse o gaură în „capacul" de buruieni de unde putea zări ce se petrece afară. Văzu pe indian venind tiptil, cercetând mereu pământul de sub picioarele lui. Parcă se îndrepta chiar spre groapă; dar deodată se abătu din drum şi se pierdu în desiş. Petre văzuse şi el mişcarea. Şopti lui George:

— Pe semne că a dat de urma lăsată de mine când am trecut întâia oară pe aici. Groapa am găsit-o abia mai târziu şi am depăşit-o iar. Cel mai bun lucru ar fi să ieşim acum din groapă şi să-l luăm pe indian pe la spate. Ce zici, domnule George?

Acesta chibzui niţel. Mai aruncă o privire asupra lui Tobas, care dormea adânc, apoi dădu din cap, făcând semn lui Petre ca e de aceeaşi părere. Uriaşul dădu puţin la o parte buruienile şi sari afară, urmat de George.

Se pitiră amândoi după o tufă deasă. Auzeau în depărtare cum indianul frângea crengile, apoi zgomotul păru să se apropie iar – duşmanul se înapoia deci.

George îşi încleştă mâna pe revolver. Îl apucase: de ţeavă ca să poată pocni pe indian cu patul în cap dacă Petre nu-l va putea birui dintr-odată. Acesta îşi tăiase o bâtă groasă dintr-o creangă de copac, pe care o va folosi ca măciucă.

Pârâiturile se auzeau tot mai aproape, apoi îl văzură pe indian venind. Mergea aplecat şi cerceta cu băgare de seamă pământul. Se opri la tufa care acoperea groapa şi rămase cu ochi aţintiţi în jos. Stătea cu spatele întors spre cei doi camarazi, aşa că se puteau apropia pe nesimţite ca să cuteze lovitura.

Petre ţinea bâta ridicată. Înainta binişor dar fără să vrea călca pe o creangă care trosni sub picioarele lui.

Indianul tresari şi se întoarse brusc. Văzu duşmanul în faţa lui. Vru

să se repeadă la ei răcnind dar Petre i-o luă înainte. Bâta şuieră prin aer şi până a nu apuca indianul să deschidă gura se abătu cu putere peste ţeasta lui.

Uriaşul căzu grămadă la pământ.

— Aşa curând nu se trezeşte el, domnule George, şopti Petre.

Legară burduf pe indian, îi vârâră şi un căluş în gură şi-l târâri apoi, în groapă; unde îl aşezară într-un ungher. Petre puse pe urmă „capacul” la loc şi se furişă din nou cu George în luminiş.

III.
POVESTEA EXPLORATORULUI TOBAS.

CÂND FURĂ IAR ÎN DOSUL TUFEI şi priviră spre coliba de bârne, văzură pe alb în uşă vorbind cu indianul celălalt. Nu băgaseră pesemne încă de seamă lipsa uriaşului sau poate credeau că s-a dus la vapor. Albului îi trecuse mânia căci părea vesel, ba uneori râdea chiar.

Peste puţin timp indianul îşi luă rămas bun de la el şi porni pe potecă, în vreme ce albul intră în casă şi se aşeză pe scaun lângă masă. Scoase din buzunar o pungă şi George văzu cum examinează nişte pietre preţioase.

Nu trecu mult şi se ivi încă un alb care venea dinspre apă. Cel dintâi îl întâmpină cu voie bună, îi întinse mâna, apoi îi arătă pietrele. Acesta părea mult mai tânăr şi semăna niţel cu celălalt, aşa că George bănui că ar fi fiul său.

— Trebuie să-l spionăm. Petre, şopti el camaradului său. Dacă ocolim prin desiş, luminişul, putem ajunge în spatele casei şi ne va fi lesne să auzim ce vorbesc.

— Numai de nu s-ar deştepta domnul Tobas în vremea asta, domnule George. Eu zic că n-ar fi rău sa mă reped să văd ce face.

— Ai dreptate, Petre, nu se ştie de ce ar fi în stare când ar da cu ochii de indian. Poate ca s-ar crede iar în primejdie şi ar lua-o la fugă.

— Atunci mă duc, domnule George.

Petre dispăru pe nesimţite iar George porni să înconjure luminişul. Se apropie binişor de coliba şi cum spatele ei era aproape lipit de un brâu de tufe, îşi ajunse uşor scopul.

Puse apoi urechea la peretele gros de bârne şi putu auzi cuvânt cu cuvânt ce vorbeau cei dinăuntru.

Tocmai auzi pe cel bătrân zicând ăluilalt:

— ...îi prindem negreşit, n-avea grijă. Prea ar fi de tot să trebuiască să dau îndărăt pietrele astea de mare preţ.

— De, tu nu iei lucrurile în serios, Wilken şi rău faci. Aia de pe submarin nu sunt oameni care să se lase cu una cu două. Dacă am şti ce s-a făcut prizonierii... Kato spunea că pe potecă n-au putut să

scape. Atunci ar trebui să fie tot pe-aici.

— Dar ce s-au făcut, Tom? Prin desiş nu e chip să răzbată cineva şi în afară de asta l-am trimis pe Dnigho, să cerceteze tufişurile de primprejur. Cred că o sa se întoarcă în curând şi vom afla ceva de la el. Asta se pricepe să citească urmele şi dacă prizonierii au fugit într-adevăr va da repede de urma lor.

— Wilken, nici altminteri nu eşti silit să dai îndărăt pietrele căci indienii i-au lăsat chiar ei pe prizonieri să fugă. Tu le dai marfa şi îţi ceri plata. Ce fac ei pe urmă cu ea, nu te priveşte. Răspunderea cade în sarcina lor.

— Ai dreptate, Tom, dar pas de-i fă să înţeleagă. Drept să-ţi spun, n-aş prea vrea sa mă stric cu iei. De aceea trebuie să le procur altă marfă, ceea ce cred că nu-mi va fi greu. Oamenii de pe submarin îşi caută ca nebunii tovarăşii dispăruţi şi au să cadă şi ei în capcană când vom deschide peretele de bambus care duce la statuia lui Budha.

— Straşnică e şi capcană asta, Wilken. Dar pentru ce vroiai să ciocneşti submarinul cu bricul furat de la profesor?

— De ciudă, Tom. Afurisitul asta, de profesor reuşise să mituiască pe un indian care nu credea în povestea cu zeul lor, să arunce în apă sticla poştală. Indianul a trebuit fireşte să plătească pe urmă cu viaţa lui trădarea şi eu sa pornesc zi de zi să caut sticla. Spre nenorocul meu a fost o afurisită de ceaţă azi dimineaţă care m-a silit să stopez în mijlocul fluviului. Am auzit deodată glasuri omeneşti prin apropiere. Ştii că apa duce zgomotul până departe şi am putut desluşi prin aparatul meu fiecare cuvânt. Cei de pe submarin găsiseră sticla şi vroiau să pornească în căutarea profesorului Tobas. M-a cuprins atunci o furie nestăpânită şi am încercat să ciocnesc submarinul, fără să mă mai gândesc că puteam s-o păţesc şi eu. Din fericire au prins de veste la timp şi au împiedecat nenorocirea. Eu însă am şters putina înainte de a se risipi ceaţa.

— Şi pe ăia cum i-ai prins?

— Din ascunzătoarea noastră am urmărit submarinul şi am văzut cum au lăsat două bărci pe apa şi au pornit pe canalul însemnat cu bolovanul acela mare alb. Mi-am dat îndată seama că profesorul scrisese asta în biletul pus în sticlă. Noroc că bărcile n-au pornit în acelaşi timp ci la distanţă una de alta. Cea dintâi a luat-o pe braţul lăturalnic şi am pus repede să se dea în lături perdeaua de bambuşi ca să le atrag atenţia asupra statuii lui Budha. Dobitocii din barcă au căzut în cursă. Au coborât pe mal şi oamenii mei i-au prins ca să-i predea apoi „Sanderbanzilor”. Fireşte că le-am pus condiţia ca profesorul să fie sacrificat îndată, altminteri mi-a fost truda degeaba.

— Şi-acum au fugit toţi trei prizonierii, râse Tom cu poftă. Tare aş vrea să ştiu cum dracul le-a reuşit.

— Şi eu, Tom. Mă tem că printre indieni mai e un trădător. Am

băgat de seamă ca sunt mulţi din ei care nu mai cred în vechiul lor zeu.

— Probabil fiindcă se tem de Budha ăla care stă deasupra subteranei, Wilken.

— Tot ce se poate dar pe idol nu-l clintesc din loc pentru nimic în lume. Mi-a fost de mare folos până acum şi am câştigat binişor de pe urma lui. Dacă aş vedea de acum încolo vreun vapor ivindu-se, pun să se arunce în apă o sticlă poştală ca aceea a profesorului cu care momesc pe cei de pe vas şi îi atrag în cursă. Pe urmă predau marfa „Sanderbanzilor” cărora le trebuie cât mai mulţi oameni de jertfit zeului lor ca să-l împace.

Tom făcea mare haz de planul diavolesc al tovarăşului său. Întrebă iar:

— Şi cu împărţeala cum rămâne, Wilken? Vrei să păstrezi pietrele până vei avea îndărăt marfa?

— Trebuie, Tom, căci n-aş vrea să mă stric cu indienii. Ţi-am făgăduit jumătate şi eu mă ţin de cuvânt. Când nu vom mai avea ce stoarce de la ei, ne întoarcem în America şi trăim acolo în belşug şi huzur ca oameni bogaţi.

— Bine, Wilken, ştii că am încredere în tine. Păstrează pietrele indienilor şi eu voi căuta să-ţi aduc marfă nouă. Iscoadele mele m-au înştiinţat ca iar a pornit o barcă de pe submarin să caute pe tovarăşii lor dispăruţi. Sunt numai trei inşi în ea. Să pun oamenii dea la parte perdeaua de bambuşi?

— Fă-o, Tom, fă-o negreşit. Şase indieni vor fi de ajuns să biruie trei europeni, Dar, grăbeşte-te că acu se înnoptează şi pe întuneric nu se încumetă ei să caute.

— Mă duc… Peste două ceasuri vei primi iar veşti de la mine. Ţi-am scris câteva rânduri pe care cred că le-ai primit. Ei, ce zici de afacerea aia?

— A, bine că-mi aduseşi aminte de scrisoare. A dispărut şi nu ştiu ce s-a făcut. Ce scria în ea?

— Ce, scrisoarea a dispărut? striga Tom înspăimântat. Cine a furat-o? spune, repede, Wilken, trebuie să ştiu neapărat. Dacă încape în mâinile unui duşman, ne poate duce de-a dreptul la spânzurătoare.

Wilken se îngălbeni.

— Nu ştiu încă nici eu cine a furat-o, răspunse el. Ori a oprit-o într-adins Dnigho, ori au luat-o fugarii.

— Atunci să nu-i lăsăm cu nici un preţ să ne scape, Wilken. Pe bordul bricului se află un tun, cam mititel, dar funcţionează bine. Să bombardăm cu el submarinul şi să-l scufundăm. Trebuie să dispară toţi de pe el, altminteri taina noastră va ieşi la iveală şi nu ne vom mai putea arăta nicăieri.

Tom plecă şi George băgă de seamă ca nu ieşi pe uşa care dădea în

afară ci coborî în subterană. Aşadar mai era o ieşire pe acolo.

Tânărul chibzui cum ar fi chip să-i dea de veste căpitanului Farrow. Tresări speriat când se simţi apucat de braţ. Uitase că e şi Petre cu el şi-l urmă fără împotrivire când acesta îi făcu semn să vina după el.

— Domnul Tobas s-a deşteptat, îi şopti uriaşul. Noroc că am sosit chiar în clipa aceea. Părea foarte înspăimântat dar după ce l-am lămurit cum stau lucrurile s-a liniştit. M-a rugat apoi să-i dau şi lui un revolver şi mi-a spus că se simte iar în putere.

Cei doi camarazi iuţiră pasul şi ajunseră în curând la groapă. Când îi văzu, profesorul întinse tânărului mâna şi vru să-i mulţumească pentru salvarea lui căci aflase de la Petre ce făcuse George pentru el.

Acesta îi curmă însă vorba:

— Nu e acum vreme pentru fleacuri de astea, domnule profesor. Tata se găseşte în mare primejdie şi trebuie să încerc totul ca să-l scap. Ştii poate dumneata cum se poate ajunge de la coliba de bârne la statuia lui Budha?

— Da, domnule Farrow. Am cutreierat ţinutul acesta în lung şi în lat înainte de a cădea în mâinile ticălosului aceluia de Wilken. Nu îţi pot povesti însă acum amănunte, am pierde prea mult timp. La statuie putem ajunge prin subterane, dar şi prin desiş. Drumul acesta e într-adevăr foarte anevoios căci nu există ceea ce se cheamă o potecă adevărată. Mi-am croit-o eu aşa cum am putut pe când cutreierarăm ţinutul.

— Vasăzică indienii şi albii nu o cunosc, domnule profesor?

— Nu. E şi atât de ascunsă că n-au putut-o descoperi încă. Dacă ne grăbim, putem fi peste un ceas la statuia lui Budha.

După ce George şi Petre se încredinţară că indianul e destul de bine legat şi nu se poate elibera singur, ieşiră din groapă, o astupară la loc şi porniră la drum conduşi de profesor care nu se mai resimţea de pe urma chinurilor îndurate şi era iar voios şi dornic de aventuri.

Trecură pe lângă colibă şi George se încredinţă că Wilken e tot acolo. Stătea de vorbă cu indianul Kato.

Porniră mai departe. Ajunseră în curând la potecă croită de profesor. La drept vorbind nu era o potecă ci nişte crengi tăiate ca să poată lăsa loc de trecere unui singur om.

După ce se îndepărtară îndeajuns de colibă, George rugă pe Tobas să povestească păţaniile lui pe insulă. Acesta începu:

— Sunt profesor de ştiinţe naturale; de mic copil m-a interesat antichitatea. Unde auzeam că e vorba de săpături de acestea, trebuia să fiu şi eu de faţă. Pentru India îndeosebi aveam o adevărată pasiune, de aceea am cutreierat-o cu diferite expediţiuni în lung şi în lat.

Aşa s-a făcut de am cunoscut acum o lună pe un tânăr indian care mi-a povestit multe despre insulele Sanderbands. Susţinea că pe aceste insule ar exista un idol vechi al indienilor ascuns sub o statuie a lui

Budha, ca simbol al înlăturării credinţei de odinioară.

Am cumpărat un bric şi am venit încoace. Multe din insulele Sanderbands a trebuit să colind cu bătrânul meu servitor Jim până ce am dat de acest Budha singuratec, înconjurat de un brâu de bambuşi. Am ştiut numaidecât că e acela despre care îmi vorbise tânărul indian şi, cu toate că era târziu – aproape pe înserate – m-am apucat numaidecât să examinez statuia. Am găsit uşa secretă şi am deschis-o. O scară de piatră ducea în subterană. Numaidecât mi-am dat seamă că această scară fusese folosită adesea în timpul din urmă. Am înţeles îndată că mai există o secta care adoră încă pe vechiul zeu. Trebuia deci să fiu cât se poate de prevăzător căci aceia care se închină idolului pedepsesc cu moartea pe orice străin încearcă să pătrundă până la el.

Dar, cu ajutorul lămpii mele de buzunar şi cu multă băgare de seamă putui ajunge într-o încăpere luminată printr-o fereastră zăbrelită din tavan.

Aci nu mai exista altă uşă şi crezut că sosisem prea târziu când servitorul meu Jim, care mă urmase fără prea multă tragere de inimă de altfel, descoperi o uşă secretă.

Cunosc mecanismul prin care indienii ştiu să-şi încuie astfel de uşi tăinuite. Slujindu-mă de cuţit reuşii s-o deschid. Înaintea mea văzui un gang lung şi întunecos.

Îl străbătusem în parte, dar deodată mă oprii căci auzii glasuri omeneşti îndărătul zidului din stânga.

Nu mai încăpea îndoială că se petrecea ceva, o ceremonie religioasă, al cărui rost îl înţelegeam. Acum nu mai puteam şovăi, trebuia să pătrund în încăperea unde se aflau ei şi aşteptai până ce băgai de seamă că indienii s-au depărtat.

Descoperii încă o uşă secretă pe care o deschisei lesne şi intrai înăuntru. Acolo m-ai găsit dumneata, domnule Farrow.

La vederea idolului, rămăsei uluit şi nu-mi puteam lua ochii de la el. Aş, fi stat multă vreme aşa, dacă nu m-ar fi trezit din visare servitorul meu spunându-mi că vine cineva şi că trebuie să plecăm îndată ca să nu dea peste noi.

Ne strecurarăm cu grabă prin uşa secretă în gang. O încuiat la loc şi pornii mai departe.

După ce mersei multă vreme ajunsei la o scară care ducea sus. Fără să stau la gânduri urcai treptele şi… ma pomenii într-o casa de bârne care părea să fie locuită de un alb. Când ieşii apoi în luminiş auzii iar glasuri care veneau dinspre poteca aceea îngustă care ducea la fluviu.

Ne-a trebuit aproape jumătate din noapte ca să ne croim drumul ăsta prin care trecem acum.

În sfârşit ajunsei la ţintă. În apropierea statuii îmi văzui barca priponită pe mal şi îmi propusei să mă întorc a doua zi pe lumină ca

să examinez iarăşi idolul. Şi-apoi mă îndemna şi dorinţa să mă pun în legătură cu albul de pe insulă.

Ajuns pe bric, scosei harta cu planul exact al acestor insule şi însemnai pe el locul unde ştiam că se află statuia lui Budha şi casa de bârne. Îmi adusei aminte deodată că prin apropierea ei trebuie să fie un braţ de-al Gangelui şi spusei timonierului meu să pătrundă cu vasul în el şi să ancoreze la vreo mie de metri, pe urmă îi voi da noi ordine.

A doua zi dimineaţă coborâi cu servitorul meu într-o barcă şi vâslirăm în lungul canalului la a cărei intrare e bolovanul acela mare alb.

Găsii statuia şi vrusei sa cobor iar prin uşa secretă. În gang, când mă gândii să fac mai întâi o vizită albului. De aceea ma folosii tot de drumul croit de noi în ajun şi după un ceas ajunsei la colibă.

Mă oprii niţel în tufiş sa văd dacă nu e vreun indian pe aproape, dar nu zării nici unul. Albul era singur şi se plimba prin luminiş pierdut în gânduri. Crezui că am în faţa mea un coleg şi înaintai spre el, urmat de Jim, servitorul meu.

La vederea mea. Omul tresări speriat, îşi smuci revolverul pe care îl purta la brâu. Vrusei să-i spun ceva ca să-l liniştesc, dar Jim, crezându-mă în primejdie, i-o luă înainte. Glonţul porni cu o jumătate de secundă mai curând decât al celuilalt, dar „din nenorocire" – acum pot să spun aşa – dădu greş, în schimb al albului nimeri în plin. Bietul Jim căzu fulgerat la pământ.

Deoarece pe mine mă văzu fără nici o armă în mână, nu mai trase a doua oară, îndreptă numai revolverul spre mine şi mă întrebă ce caut aici. Îi spusei la ce-am venit şi cine sunt. Râse a batjocură şi zise că am sosit tocmai la timp. Mă puse să ridic mâinile în sus şi apoi mă legă burduf. Începui să răcnesc ca nebun, să-i arunc nemernicului toată ticăloşia lui în faţă, să-i spun ce-mi venea la gură. Dar el nu se tulbură de fel şi râse cu poftă când mă văzu scos din fire.

După ce mă potolii, mă târî în casă şi mă legă de piciorul mesei. Pe urmă alergă la mal şi, după cum am aflat mai târziu puse mâna pe trei din oamenii mei. Ceilalţi patru au putut scăpa cu fuga.

Nu trecu mult şi se iviră din toate părţile sumedenie de indieni care ne târâră, pe mine şi pe oamenii mei în subterană.

Nici azi nu ştiu ce s-au făcut nenorociţii aceia, dar bănuiesc că au fost jertfiţi idolului aceluia grozav.

Pe mine m-au dus azi dimineaţă la idol ca sa mor de aceeaşi moarte cumplită.

— Şi scrisoarea din sticlă, când ai scris-o domnule profesor? întrebă George.

— Alaltăieri seara, după ce am aflat că voi fi ucis. Printre indieni era un tânăr foarte inteligent şi mai luminat la minte cu care stătusem de câteva ori de vorbă. Am reuşit să-l mituiesc deşi n-aveam nimic ce

i-aş fi putut dărui. I-am făgăduit însă comori nepreţuite dacă mă va ajuta să scap. El a fost acela care a aruncat sticla în apă.

— Ai putut afla ce fel de idol e acesta?

— Da. Mi-a spus-o tânărul indian despre care ţi-am vorbit. Şi ce am aflat e cât se poate de interesant, căci idolul acesta e aproape necunoscut. Iată ce mi-a povestit Indianul:

«Zeul se numeşte „Ganga”. E înrudit cu zeul Şiva şi zeiţa Kali. Aici în ţinutul deltei Gangelui s-a aţinut odinioară secta „Sanderbanzilor”, care adoră pe zeul Ganga. Secta care trăieşte pe insula aceasta nu are decât nouă adepţi, urmaşii celor de odinioară. Când se va stinge ultimul din ei, va înceta jertfirea în cinstea zeului Ganga».

Înaintară în tăcere. Ajunseră peste puţin timp la brâul de bambuşi în al cărui luminiş se afla statuia lui Budha.

Deodată George tresări şi rămase ca împietrit. Văzuse pe malul apei o barcă de aluminium. Crezu la început că e aceea în care venise el cu Petre dar uitându-se mai bine, băgă de seamă că aceasta e ceva mai mare. Era acum încredinţat că tatăl său a şi încăput în ghearele indienilor şi trebuia să lucreze repede, fără cea mai mica zăbava.

Trase îndată capul îndărăt în tufiş şi spuse tovarăşilor săi ce crede că s-a întâmplat. Petre se uită şi el şi întări părerea lui George.

— Atunci statuia nu mai e păzită pe dinafară, zise profesorul Tobas. Trebuie să pătrundem prin ea înăuntru şi să eliberăm pe tatăl dumitale, domnule Farrow. Venim noi de hac nemernicilor acestora, n-avea grijă.

Petre nu mai avea astâmpăr. Abia aştepta să alerge în ajutorul căpitanului său. Scoase revolverul din brâu şi-l învârti în mână, cu privirea ameninţătoare. Îl cuprinseseră frigurile luptei.

IV.
UN DIAVOL ÎN CHIP DE OM.

TOCMAI CÂND GEORGE IEŞEA DIN TUFIŞ se lăsă brusc întunericul. Pentru cele ce avea de făcut, aceasta îi folosea foarte mult, deoarece Indienii nu-l puteau zări aşa de curând, dar pe de altă parte, nici el nu putea desluşi bine ce se petrece în jur.

Petre şi profesorul Tobas îi urmau. Se furişară în vârful picioarelor până la statuie şi se opriră s-asculte. Se încredinţară repede că înăuntrul statuii nu se afla nimeni.

Profesorul Tobas deschise binişor uşa care ducea la gang. George coborî cel dintâi treptele, urmat de Petre.

Jos la capătul scării începea un gang lung, de asemenea din lespezi de piatră.

Profesorul Tobas, care cunoştea bine locul, spuse în şoaptă lui George că gangul acesta da în încăperea cu ferestre zăbrelite. Era

aceeaşi încăpere în care se treziseră George şi Petre din leşin.

Se opriră la un perete în care nu părea să fie nici o deschizătură. Profesorul însă cercetase, înainte de-a fi prins, toate încăperile şi ştia unde se află uşa secretă astfel că o găsiră repede.

Socoteau că îndărătul ei sunt închişi prizonierii. Spre ciuda lor însă văzură că încăperea e goală.

Fără să mai stea pe gânduri, George alergă la uşa care dădea în gang, O găsi încuiată şi cu toate străduinţele lui nu o putu deschide. După vreun sfert de ceas de trudă zadarnică profesorul zise:

— Văd că nu ne rămâne altceva de făcut decât să pătrundem în coliba de bârne prin cărarea croită de mine şi să încercăm pe calea aceasta să eliberăm pe prizonieri. Dacă izbutim cu prilejul ăsta să punem mâna pe Wilken şi pe Tom, nu mai avem ce ne teme de indieni.

— Da, dar în vremea asta se pot întâmpla multe, răspunse tânărul. Să vedem, nu putem deschide una din ferestre? Am fi scutiţi astfel de drumul înapoi prin pădure. Gratiile par vechi şi ruginite pe alocuri, aşa că nu va fi greu să le înlăturăm.

Petre, care nu scosese un cuvânt, se şi apucase de treabă. George se apropie de el. Se urcă pe umerii uriaşului său camarad şi începu să zguduie din ce în ce mai tare gratiile.

În cele din urmă reuşi să mişte din loc o fereastră şi s-o ridice niţel în sus.

Nu era ceea ce se cheamă ferestre ci mai degrabă un fel de găuri înguste şi înalte de vreun metru care răspundeau în tavan, aşa că se putea strecura lesne un om prin ele.

După ce George se lăsă în jos, se urcă Petre pe umerii lui şi încet-încet ridică tot mai mult aşa zisul grătar în sus. În cele din urmă putu să-l dea cu totul la o parte.

După Petre, ieşi profesorul, urcându-se pe umerii lui George. Acestuia îi veni mai greu căci n-avea pe ai cui umeri să se sprijine. Ca să ajungă dintr-o săritură la tavan poate ar fi mers, dar n-avea de ce să se agate.

....

Se aflau acum în mijlocul unui desiş încâlcit. George se gândi că va fi cu neputinţă de răzbătut prin el până la colibă dar Petre descoperi o potecă îngustă care ducea într-acolo.

O luară pe cărăruie înainte. George, ca întotdeauna, mergea în frunte, cu auzul încordat.

Deodată zăriră în depărtare sclipind o luminiţă. Poteca se sfârşi brusc într-un desiş.

Se opriră şi ascultară. De acolo de unde ardea focul venea până la ei zvon de glasuri omeneşti. Trebuie să fi fost albii care stăteau de vorbă căci din când în când desluşeau câte un cuvânt englezesc.

— Ne aflăm aproape de groapa noastră, şopti profesorul Tobas în urechea lui George. Ce-ar fi să ne încredinţăm dacă Dnigho mai e înăuntru?

— Am putea-o face, domnule profesor, dacă nu e prea departe, răspunse George. Trebuie neapărat să scot din luptă pe aceşti doi albi, ca să pot lua pe urmă la rost pe indieni.

— Haidem, domnule Farrow, în trei minute am ajuns la groapă; pe cât ştiu e la stânga noastră.

Ajunseră într-adevăr după câteva minute la groapa cu pricina.

George lăsă lumina lămpii sa cadă înăuntru dar... în groapă nu mai era nimeni! Frânghiile care rămăseseră acolo erau cea mai bună dovadă că uriaşul indian fusese dezlegat şi scos din groapă de tovarăşii săi.

Lampa lui George licărise numai o clipă, aşa că lumina nu putuse fi zărită de cineva, totuşi auziră deodată pe cineva venind, căci crengile trosneau şi pârâiau de zor. Înţeleseră că indienii urmăreau un fugar.

— Poate că tata a reuşit să scape şi acum îi urmăresc, şopti George. Petre, încearcă să-l prinzi. Un om urmărit de indieni nu cred să fie un duşman de-al nostru ci mai degrabă un prieten.

Fugarul, în goana lui nu se gândea că rupând crengile arăta după zgomotul pe care îl făcea direcţia în care apucase.

De aceea îi fu lesne lui Petre să-i iasă înainte. Se pomeni deodată faţă în faţă cu un om care tresări înspăimântat la vederea lui şi vru să se abată din drum. Petre îl înhăţă însă repede şi-i şopti:

— Ia-te după mine... vrem să te salvăm...

Cuvintele acestea spuse în englezeşte îl făcură pe fugar să-şi dea seama că nu are de-a face cu un duşman şi urmă de bună voie pe uriaş.

Când ajunseră lângă ceilalţi, George fu foarte dezamăgit văzând în faţa lui un străin. Înainte însă de-a apuca să-l întrebe ceva, profesorul Tobas exclamă uluit:

— Păi ăsta e Kelten, timonierul meu. Cum ai ajuns dumneata aici, domnule?

— Înainte! Nu e acum timpul de întrebări şi răspunsuri, domnule profesor, îi curmă George vorba. Trebuie să fugim. Auzi? Albii iau parte la urmărirea fugarului. Se văd luminile felinarelor lor. Cu siguranţă că indienii cutreieră acum pădurea însoţiţi de ei.

— Cu atât mai bine, răspunse Tobas. Dacă facem un mic ocol şi ajungem la colibă, nu vom găsi pe nici unul din ei acolo. Nici prin gând nu o să le treacă să-l caute tocmai unde s-ar aştepta mai puţin să-l găsească.

— Ideea nu e rea şi o să-ţi ascultăm sfatul domnule profesor.

Deoarece urmăritorii nu mai auzeau acum pârâitul crengilor îşi închipuiră că fugarul s-a ascuns pe undeva şi se apucară să-l caute la

lumina felinarelor. George însă zori pe tovarăşii săi la drum şi ajunseră în curând la micul luminiş unde se afla coliba. Înăuntru ardea lampa dar nici ţipenie de om nu se vedea.

Intrară îndată în casă şi tânărul deschise uşa care ducea la subterană.

— Unul din noi trebuie să rămână de pază zise el. Ce-ar fi să se însărcineze timonierul dumitale cu asta, domnule profesor?

Kelten primi bucuros şi cum George găsise pe masă două pistoale mari care aparţineau probabil albilor, îi dădu timonierului unul din ele ca să aibă o armă la el. Ceilalţi trei dispărură în gang şi Petre avu grijă să zăvorească uşa dinspre scară. Se luă apoi după tovarăşii săi.

Până la încăperea unde se afla idolul nu se întâlniră cu nimeni. Când se uitară mai bine la idol la lumina lămpii de buzunar, văzură în braţele monstrului un om care îi privea cu ochii ieşiţi din orbite. Nu era însă căpitanul Farrow, ci Kard, marinarul lor care îl însoţise în barcă.

George îl scoase repede din ghearele idolului şi-l întrebă cu înfrigurare:

— Unde e tata, Kard?

— Nu ştiu, domnule George, răspunse el. Ne-au doborât pe toţi lângă statuia lui Budha şi ne-am deşteptat abia aici. Pe când eu trebuia să fiu jertfit zeului, l-au târât pe domnul căpitan şi pe doctor din încăpere, dar nu ştiu unde i-au dus.

— Domnule George, suntem acum cinci oameni voinici şi hotărâţi; putem ţine piept ticăloşilor acelora de indieni, zise Petre. I-am dat lui Kard pistolul celălalt găsit în coliba albului, e deci şi el înarmat. N-ar fi mai bine să ne ducem sus şi să-i silim să ne predea pe domnul căpitan?

— S-ar putea, nu zic, mă tem însă că prin asta tata s-ar afla în şi mai mare primejdie. Dacă nu reuşim să prindem pe toţi indienii şi pe cei doi albi în acelaşi timp, ar fi în stare să-l şi omoare ca să se răzbune.

Petre dădu dreptate tânărului. Mai cercetară odată încăperile din subterană, dar zadarnic. Se întoarseră în colibă unde îl găsiră pe timonier în acelaşi loc. Le spuse că nu venise nimeni în lipsa lor.

George şi ceilalţi se retraseră repede înapoi şi închiseră uşa grea în urma lor. Zăriseră la lumina lămpii de pe masă care se răsfrângea puţin în faţa casei pe cei doi Albi venind, însoţiţi de Kato. Îi auziră apoi intrând în coliba de bârne.

— Iar a fugit un alb, murmură indianul foarte liniştit. Acum să ne socotim, dar să ştiţi că pentru tunari nu plătesc nimic. Patru din albi v-au scăpat, mi-aţi adus în loc numai trei, aşa că se cuvine să-mi daţi înapoi pietre pentru cel ce e lipsă.

— Socoteala ta nu se potriveşte, Kato, răspunse Wilken. Eu ţi-am

predat albii şi dacă au fugit, e vina voastră nu a mea. Trebuia să-i păziţi mai bine.

— Plătesc numai pe cei de jertfit, pe ceilalţi nu; dă-mi înapoi pietrele, repetă cu încăpăţânare indianul.

— Nu le mai am.

— Să mi le dai îndărăt, dacă nu, dă-mi un alb în locul lor. Kato nu ştie de glumă şi dacă nu te învoieşti, o să te jertfim pe tine însuţi zeului.

— Ce, mă ameninţi! răcni Wilken înfuriat. Nu-ţi dau nimic şi dacă mai îndrăzneşti s-o spui odată, îţi găuresc ţeasta cu un glonţ!

— Nu o să poţi face nimic, căci Kato e puternic şi Ganga îşi cere jertfa. Aştept cinci minute şi dacă în vremea asta nu-mi am pietrele, pun să te lege, pe tine şi pe tovarăşul tău şi vă dau pe amândoi jertfă zeului.

— Aşa? Bine. Na, uite răspunsul meu…

George auzi paşii grăbiţi ai lui Wilken apoi o pârâitură bine cunoscută lui. Wilken pocnise pe indian cu patul revolverului în moalele capului. Trupul se prăbuşi cu o bufnitură la pământ..

— Închide repede uşa, Tom, să nu vadă şi nemernicii ceilalţi ce s-a petrecut aici, altminteri ne pomenim cu ei peste noi. Cel mai bun lucru ar fi să ducem pe ăsta jos în subterană şi să-l jertfim zeului. Indienii vor crede că idolul însuşi l-o înhăţat. Fanaticii ăştia sunt nişte tâmpiţi.

— Bine, Wilken, o sa te ajut. Mai întâi ia vezi, n-are ceva pietre de alea preţioase la el? A mi-am închipuit eu. O pungă plină. Hai pune mâna să-l ducem jos.

George făcu repede semn tovarăşilor săi să coboare în grabă scara. Jos se ascunseră astfel în gang ca să nu fie văzuţi numaidecât.

Peste puţin auziră pe albi venind. Wilken ducea un felinar aprins în mână pe când Tom încărcase în spinare pe indianul leşinat. Mergeau repede şi ajunseră în curând la încăperea în care era idolul. În graba lor nici nu băgară de seamă numaidecât lipsa prizonierului alb; abia după ce Tom îi atrase atenţia Wilken se uită în juru-i şi zise:

— Să ştii că asta e isprava lui Kato. Ne-a minţit când spunea că zeul îşi strânge în braţe jertfa. Hai acum să legăm bine pe indian şi să-i punem un căluş în gură, pe urmă să-l dăm pe mâna idolului, că o să-i meargă bine – adăugă el râzând cu o cruzime care te înfiora.

Totul se petrecu cu o iuţeală neînchipuită. Kato se dezmeticise însă şi se uita cu o ură de moarte la cei doi albi.

Aceştia se întoarseră râzând şi păşiră spre uşă. Se opriră deodată înspăimântaţi când văzură îndreptate spre ei ţevile câtorva revolvere. La porunca lui George ridicară mâinile în sus şi Petre cu Kard îi legară burduf cât ai clipi. Tânărul se încredinţă mai întâi că nu se pot dezlega, le luă armele şi îi întinse apoi la picioarele idolului. La urmă,

Petre le mai astupă şi gura cu câte un căluş ca să nu atragă prin ţipetele lor pe ceilalţi Indieni.

....

— Ca s-ajungem la bric, domnule Farrow, zise Tobas, va trebui să ne întâlnim cu ei. Dacă n-ar fi lumina sus în colibă, poate ar fi chip să ne strecurăm neobservaţi, aşa însă ar fi o mare îndrăzneală din partea noastră, în cazul în care s-ar afla vreunul din ei în luminiş.

— Mi-a venit mie o idee, striga Petre. Să se ducă timonierul şi Kard cu barca de aluminiu la submarin după ajutoare. Dacă bricul are loc să intre în braţul deltei, înseamnă că şi „Dox“-ul nostru poate face acelaşi lucru.

Rindow să atace pe urmă bricul, în vreme ce noi tăiem calea pe uscat indienilor când vor încerca să fugă.

George îşi dădu seama că altă cale nu e şi se învoi cu planul Uriaşului.

V.
SFÂRŞITUL UNEI SECTE FIOROASE.

DNIGHO, CARE SE ŞTIA răspunzător de fuga prizonierilor n-avea astâmpăr. Era sigur că fugarii se aflau încă prin apropiere căci prin brâul de tufe nu puteau trece.

Se aşezaseşi el la pândă nu departe de colibă.

Putea zări prin fereastră ce se petrece în casă.

După vreun ceas indianul îşi pierdu răbdarea şi se apropia de fereastră ca să asculte. Auzi spre marea lui mirare şoapte, cuvinte pe care nu le înţelegea şi care nu puteau fi spuse decât de albi, Nu era însă nici glasul lui Wilken şi nici al lui Tom. Şi apoi mai desluşea încă un al treilea.

Luă o hotărâre. Încet, aproape neauzit se strecura în casă prin fereastră şi vru să se târască spre uşa. George însă, deşi nu putea vedea pana la fereastră prin crăpătura îngustă a uşii, prinsese cu auzul lui fin zgomotul şi făcu semn tovarăşilor săi. Într-o clipă toţi întinseră revolverele şi ascultară cu încordare. Uşa îndărătul căreia se aflau ei se deschise binişor şi apăru capul lui Dnigho care se retrase speriat când îi văzu. Până s-apuce George să-l împiedice indianul scoase un răcnet care răsună ca un tunet în tăcerea nopţii. Dintr-o săritură tânărul fu lângă el. În aceeaşi clipă se simţi îmbrâncit în lături de Petre care văzuse pe Dnigho cu pumnalul ridicat gata să-l împlânte în pieptul lui George. Indianul nu vru să se lase şi se repezi iar spre el. George se putu feri la timp şi arma îi atinse numai braţul lăsând o dâră de sânge în urmă.

În aceeaşi clipă Petre apucă pe Dnigho pe la spate şi-l zvârli cât colo. Indianul se întoarse acum spre el şi vru să-i repeadă pumnalul în

piept. Dar uriaşul prinsese mişcarea şi se feri la timp.

Deodată se auzi o detunătură în spatele lui Petre. Indianul se poticni, apoi căzu grămadă, fulgerat de un glonţ în tâmplă. Profesorul, care până atunci stătuse nemişcat, văzuse primejdia în care se aflau cei doi tovarăşi şi intervenise la timp. Alergă apoi la fereastră şi se uită afară.

Dinspre apus se auzeau strigăte şi tropăitul multor paşi. Cei şase indieni de pe bric veneau în fugă să vadă ce însemna răcnetul şi detunătura.

— Trageţi fără milă, altminteri suntem pierduţi, răcni George.

În clipa următoare indienii apărură la fereastră şi doi din ei încercară să sară înăuntru. Fură însă respinşi cu gloanţe şi se auziră gemete şi urlete de durere. Când se mai ivi încă unul, profesorul descărca şi el revolverul şi glonţul nimeri ţinta.

După aceea în luminiş se făcuse linişte. Indienii păreau că se sfătuiesc. George oprise pe tovarăşii săi să se arate la fereastră căci ştia că indienii sunt foarte dibaci în aruncarea cuţitelor.

Deodată se auzi o bufnitură.

— A aruncat cineva ceva pe acoperiş, zise Petre. Numai de nu ne-ar aprinde casa în cap.

Bănuiala lui Petre se adeveri. Un fum gros pătrunse prin tavan şi îi înăbuşea.

— În luminiş nu putem ieşi, zise profesorul. Altceva nu ne rămâne de făcut decât să ne punem la adăpost în subterană. Până să ardă uşa o să treacă mult şi în vremea asta submarinul va fi sosit.

Când fură în gang George zăvori uşa. Trebuiau acum s-aştepte până ce coliba va arde de tot şi nici pe urmă nu puteau ieşi încă deoarece jarul rămas şi cenuşa încinsă le-ar fi fost o piedică peste care nu se putea trece.

Trecuse aproape un ceas de când erau acolo când băgară de seamă că uşa ardea mocnit. Era foarte groasă şi cu greu ar fi putut-o mistui flăcările. Deodată auziră îndărătul lor gemete apoi paşi apropiindu-se tiptil.

— La asta nu ne-am gândit, zise George. Indienii au dat foc casei şi s-au întors în pădure ca să ne atace în gang. Cu prilejul acesta au găsit pe cei doi prizonieri şi i-au ucis, altminteri nu înţeleg cine să fi gemut aşa.

— Wilken şi Tom şi-au primit pedeapsa, adăugă profesorul. Acum vom avea de-a face cu Kato, şeful sectei. Să stăm liniştiţi ca să nu ne simtă. Cum se vor apropia, dumneata, domnule Farrow, fă lumină şi noi îi luăm la ochi.

— Au un felinar la ei, şopti după câtva timp Petre văzând o licărire de lumină pe care o zăriseră, de altfel şi ceilalţi.

— Nu sunt decât patru. Să-i culcăm repede la pământ altminteri ne

ucid ei pe noi, adăugă profesorul.

Lumina se stinse brusc şi nici paşii nu se mai auzeau.

Deodată George avu presimţirea că-l ameninţă o mare primejdie chiar aci, în faţa lui. Apăsă cu degetul pe butonul lămpii dar în aceeaşi clipă ceva şuieră pe deasupra capului său şi se înfipse în uşa dinapoia lui.

Lumina ţâşni şi văzu la vreo patru metri de el un indian care tocmai ridicase pumnalul. Două detunături se auziră în acelaşi timp şi indianul se rostogoli îndărăt pe scară urlând.

George se simţi cuprins de o furie grozavă. Fără să se gândească la ce s-ar putea întâmpla, alergă în goană pe scară şi văzu la lumina lămpii pe care o ţinea în mâna stângă doi indieni care repeziră pumnalele spre el. Se feri la timp şi descărcă de două ori la rând revolverul. Unul din indieni căzu grămadă, pe când celălalt o luă la fugă urmărit de George.

Dar Kato – căci el era – cunoştea mai bine subterana. Până să prindă tânărul de veste, dispăru ca şi când l-ar îi înghiţit pământul. Toate căutările rămaseră zadarnice. Tocmai vroia George să mai cerceteze odată încăperile subteranei împreună cu Petre şi profesorul când auzi glasuri în gang. Petre le recunoscu îndată.

— Aici suntem, Kard, strigă George.

Kard se întorsese aducând încă cinci marinari cu el, pe când Rindow se dusese să ia în stăpânire bricul. După părerea lui Kard trebuia să fi ajuns de mult la destinaţie.

— Atunci să ne întoarcem şi să încercăm să deschidem uşa, zise George. Poate că sunt toţi adunaţi în luminiş şi nu ştiu unde ne aflăm.

— Am văzut în odaia idolului doi inşi morţi, povesti Kard. Ne-am speriat crezând că unul din ei o fi căpitanul nostru.

— Nu, nu, tata trebuie să fie pe bric, răspunse George. Haidem repede să ne încredinţăm.

Când Petre deschise uşa grea care ducea în casa de bârne, văzură cu bucurie că întreaga colibă fusese mistuită de flăcări iar în luminiş pe Rindow, pe căpitan, câţiva marinari şi pe doctorul Bertram.

Îşi poate oricine închipui bucuria lor. George rugă pe tatăl său să-i povestească peripeţiile prin care trecuse dar acesta amână povestirea pentru mal târziu şi întrebă mai întâi câţi indieni au mai rămas în viaţă. Pe unul îl culcase cu un glonţ la pământ Rindow în luminiş.

— Atunci, nu mai e decât Kato, şeful sectei, răspunse George. Nu ştiu însă unde a dispărut.

Mai târziu, căpitanul povesti cum fusese prins şi el, împreună cu doctorul şi Kard atraşi în capcană. Cum însă câţiva prizonieri fugiseră, indienii l-au dus, în afară de Kard, pe bric ca să fie mai bine păziţi.

Camarazii porniră cu toţii spre submarin dar deodată se auzi o detunătură puternică în urma lor. Se întoarseră din drum şi doi din

marinari lăsaţi de pază în luminiş veniră în fugă strigând:

— Un cutremur, domnule căpitan. Se auzi iar o bubuitură şi mai tare decât cea dintâi şi pământul se cutremură.

— Nemernicul acela de Kato a distrus subterana, zise cu ciudă doctorul. Şi eu care vroiam să vin mâine să văd idolul!

Alergară în luminiş şi văzură că Bertram avusese dreptate. În locul subteranei nu mai era acum decât un morman de dărâmături.

A doua zi Farrow luă la remorcă bricul profesorului şi-l duse pe Tobas în apropierea unui port. Pe urmă porni iar pe Gange în sus spre îmbucătura principală. Aci avea să întâmpine alte aventuri primejdioase pe care le vom descrie cu alt prilej.

Aventurile submarinului Dox 105

Hans Warren

I.
O DESCOPERIRE GROZAVĂ.

— **ZĂU NU ŞTIU,** dragă Rindow, cum să ne urmăm călătoria. Aş fi vrut să călătoresc cu fiul meu înăuntrul ţării, dar pe de altă parte nu trebuie să mă arăt pe aici prin apropierea coastelor, deoarece fotografia mea e cunoscută mai pretutindeni. Mai adânc, în inima ţării, nu prea am ce mă teme din acest punct de vedere, căci oamenii de pe acolo nu se prea sinchisesc de ceea ce se întâmplă pe întinsul apelor. Cel mai bun lucru ar fi să aşteptăm un vapor care o ia în susul Gangelui.

Căpitanul şedea în cabina să şi se sfătuia cu primul său ofiţer asupra drumului de urmat spre a putea călători mai departe fără să bată la ochi. Din păcate submarinul său nu putea merge în susul Gangelui, deoarece n-avea putinţa să se afunde în fluviu.

— Singura cale e aceea pe care ai propus-o, domnule căpitan – răspunse Rindow. Voi opri submarinul în faţa îmbucăturii principale a Gangelui şi voi aştepta până se va ivi un vas care merge în susul apei. Vom izbuti, cred, să cădem la o înţelegere cu oamenii, căci cu bani şi vorbă bună se poate face orice.

— Ai dreptate, dragă Rindow, aşa vom face. Lucrurile ni le-am şi împachetat, astfel că putem părăsi submarinul în orice clipă. Mai plăcut mi-ar fi să ne putem urma călătoria pe un vas mic de tot. Unde ne vom întâlni mai târziu îţi voi spune, după ce voi fi luat înţelegere cu doctorul Bertram, care ţine neapărat să ne însoţească în această călătorie. Cunoşti prea bine patima lui de colecţionar şi i-ar veni greu să lase să-i scape prilejul acesta de a putea străbate India, ţara minunilor. Aşadar, până una-alta suntem înţeleşi: rămâi aici în faţa îmbucăturii principale a Gangelui şi aştepţi un vas care merge în susul fluviului. În vremea asta va trebui să ne alungăm plictiseala cum se va putea mai bine, căci se prea poate să fim nevoiţi a aştepta cam multişor până să vină un vapor.

Submarinul, deşi la suprafaţă, stătea ascuns de stânci în apropiere de îmbucătura principală a Gangelui. Când Farrow şi Rindow se iviră iarăşi pe punte, văzură pe marinari că se zbenguiau în apă pe lângă vasul lor. George şi Petre se întovărăşiseră şi ei cu ceilalţi. Tânărul înotase până la stânci urmat de uriaş, care nici de data asta nu vroia să-şi părăsească odorul.

Ajungând la stânci, George se căţără îndată pe ele. Deoarece locul acesta era foarte singuratec, ţinea să privească ţinutul înconjurător din vârful celei mai înalte stânci, în nădejdea că va descoperi ceva interesant.

Petre fu îndată lângă stăpânul său, sus pe stâncă. De acolo puteau cuprinde cu privirea o parte a uscatului, dar nu descoperiră nici un

sălaş omenesc şi George era gata să coboare, când Petre îl trase înapoi şi arătă cu mâna spre un braţ de apă din faţa lor.

— Poţi recunoaşte d-ta obiectul care se află colo în apă, domnule George? Cred că s-a prins de ţărm şi nu mai poate pluti înainte.

Tânărul privi în direcţia arătată şi zări îndată obiectul cu pricina.

— Trebuie să fie stârvul unui animal care s-a înecat, Petre. Trupul zace pe jumătate în apă. Păcat că n-avem ocheanele la noi.

Uriaşul, care avea ochi foarte buni, zise după câtva timp:

— Eu cred că e un trup omenesc, dar s-ar putea să mă şi înşel.

— Se poate să ai dreptate, Petre.

— Hai înapoi la submarin să ne îmbrăcăm, apoi pornim cu o barcă într-acolo.

Uriaşul primi imediat. Se dădură jos de pe stâncă şi începură să înoate spre submarin. Ajunseră repede şi George ceru îndată câtorva marinari să monteze o bărcuţă de aluminiu.

— Încotro, George? întrebă căpitanul, care se mai afla încă pe punte.

— În braţul de apă de colo am zărit ceva pe care am dori să-l cercetăm mai de aproape, răspunse tânărul. Petre crede că ar fi un om.

— Poate o fi cadavrul vreunui indian, îşi dădu cu părerea Farrow. Bine, duceţi-vă şi vedeţi ce e cu descoperirea voastră, George se şi îmbrăcase şi se urcă în bărcuţa pe care Petre o îndreptă spre braţul de apă. Ajunseră în curând acolo şi tânărul strigă:

— Petre, ba e chiar un om, un alb, după cum arată mâna care se vede de aici. Capul e sub apă, iar trupul pe uscat.

Petre se întoarse şi privi şi el trupul. Cu o cange şi o curea încercară să scoată din apă capul mortului – dar făcură deodată descoperirea grozavă că… lipsea capul.

— Treaba asta or fi făcut-o crocodilii, domnule George, zise Uriaşul. Cu siguranţă că mortul a plutit în josul Gangelui şi a fost mânat în braţul acesta.

— Nu cred să fi fost aşa, Petre. Ia priveşte şi tu, capul pare să fi fost retezat cu un instrument tăios. Pe de altă parte, după părerea mea cadavrul zace în apă numai de vreo douăzeci şi patru de ceasuri. Să încercăm să tragem trupul pe uscat şi doctorul Bertram îl va examina cu amănunţime. Poate găsim şi în buzunarele cadavrului ceva care să ne lămurească asupra lui.

Fără prea multă greutate cei doi camarazi izbutiră să tragă trupul pe uscat. Decapitat cum era făcea o impresie grozavă şi George se simţi străbătut de fiori.

— Să plecăm îndărăt şi să-i aducem pe tata şi pe doctorul Bertram, Petre. Aici e vorba de o crimă, pe care trebuie s-o lămurim.

Străbătură în tăcere drumul înapoi până la submarin.

Căpitanul se arătă îndată foarte interesat, aflând despre

descoperirea cadavrului. Puse să se monteze o barcă de aluminiu mai mare şi se urcă într-însa împreună cu doctorul Bertram, Rindow şi Kard, acesta din urmă ca vâslaş. George şi Petre porniseră înainte cu bărcuţa lor, aşteptându-şi camarazii la locul cu pricina.

După ce doctorul examină cadavrul, zise:

— Capul a fost despărţit de trup cu o sabie. Omul acesta sau a fost executat, sau – ceea ce nu-mi vine să cred – e o crimă la mijloc.

— Şi de ce nu crezi că a fost executat dragă doctore? întrebă căpitanul.

— Pentru că atunci cadavrul n-ar fi fost aruncat în apă. Hai să-i scotocim buzunarele, poate găsim ceva la el care să ne lămurească.

George şi Petre începură să caute prin buzunarele mortului, dar nu găsiră decât un inel de argint, care avea în partea de sus o placă mică, la fel cum au inelele-sigilii. Pe această placă era gravat un crocodil.

Doctorul privi îngândurat inelul şi în cele din urmă zise, înălţând din umeri:

— Zău că nu ştiu ce să însemneze inelul acesta!

— Poate e un semn de recunoaştere, draga doctore, îşi dădu cu părerea George. Sau are vreo legătură cu… uciderea omului.

— Tot ce se poate, dar… n-avem de unde şti, mortul a zăcut în apă numai vreo şase ceasuri, astfel că a fost ucis de curând.

— Atunci făptuitorii trebuie să fie pe aproape, zise tânărul, cu înfrigurare. N-ar fi bine să pornim cercetări, tată?

— Tocmai la asta mă gândesc, dragă George. Sunt şi eu de părere că aici e vorba de o crimă misterioasă, pe care trebuie s-o lămurim. Să-l dezbrace Petre, poate găsim vreun semn care să ne ajute să-i stabilim identitatea.

Uriaşul se apucă imediat de treabă şi când fu gata, toţi văzură că nenorocitul decapitat trebuie să fi îndurat chinuri grozave. Dungi de sânge pe spate arătau că fusese biciuit.

— E limpede! exclamă doctorul Bertram. Omul a fost ucis, după ce a fost torturat înainte – poate că vroiau să-i smulgă vreo taină.

— Vom încerca să punem mâna pe făptaşi, zise căpitanul, grav. Ticăloşi care se dedau la astfel de crime trebuiesc distruşi. Dar ce e, George? Ai mai găsit ceva?

Tânărul cercetase cizmele mortului şi scosese tălpile de plută dinăuntru. De sub una din ele scoase la iveală o foaie de hârtie acoperită cu desene ciudate.

— Ah, o schiţă! exclamă doctorul. Ia staţi, mi se pare că eu cunosc acest desen. Nu e schiţa deltei Gangelui? Trebuie doar s-o cunoşti şi d-ta, dragă Rindow?

Primul ofiţer cercetă hârtia apoi zise:

— Se pare că e într-adevăr o parte din delta Gangelui, domnule doctor. Din păcate nu e scris nici un nume, dar putem compara schiţa

cu hărţile noastre.

Căpitanul, luând şi el documentul în cercetare, întări bănuiala doctorului Bertram. Vârî hârtia în buzunar şi rugă pe medic să cerceteze cadavrul, poate găseşte vreun semn.

— Aici la subţioara stângă e unul, tată, zise George. Are forma unui unghi.

— Poate că ar recunoaşte cineva mortul după asta – îşi dădu cu părerea căpitanul. Să-l îngropăm aici şi să ne înapoiem pe submarin. După masă vom chibzui ce e de făcut.

Petre şi Kard începură să sape o groapă sub copaci, mortul fu băgat înăuntru şi căpitanul rosti o scurtă rugăciune. Ţărâna fu îngrămădită deasupra şi toţi se înapoiară apoi la submarin.

Îndată ce ajunseră, căpitanul, doctorul, Rindow şi George studiară împreună harta deltei Gangelui şi o asemuiră cu schiţa găsită.

— Se potriveşte, într-adevăr, domnilor, zise Farrow, după câtva timp. Necunoscutul pe care l-am îngropat a însemnat aici un loc aflat lângă unul din braţele principale, în apropierea braţului lăuntric unde am găsit cadavrul. Putem ajunge la locul acela în două sau trei ceasuri, dacă mergem cu bărcile noastre în susul acestui braţ.

— Avem cel puţin un punct de sprijin! exclamă doctorul Bertram. Ai vreo bănuială de ce a fost ucis omul acesta, domnule căpitan?

— Deh, ştiu şi eu! Poate că avem de-a face cu piraţi care n-au căpătat preţul de răscumpărare şi de aceea au ucis pe nenorocit, îşi dădu cu părerea George.

— La gurile Gangelui nu se aţin piraţi, dragă George, răspunse căpitanul.

— Dacă ni s-ar. Fi arătat un alt loc pe hartă, s-ar fi putut să ai dreptate.

— Totuşi şi aşa e cu putinţă, domnule căpitan, zise Rindow. Trebuie să te gândeşti şi d-ta că piraţii îşi aleg câmpul de activitate acolo unde e rost de câştig mai uşor şi ăsta e cazul în locurile cu circulaţie mare.

— În sfârşit, vom vedea. Plundow va prelua comanda, căci de sigur că vrei şi d-ta, să mergi cu noi, dragă Rindow?

— Fireşte, domnule căpitan.

— Bine, atunci pornim îndată după masă.

George ardea de nerăbdare la gândul noii aventuri. Abia sfârşiră masa, că şi părăsi submarinul, împreună cu Petre. Fiecare din ei luase – conform dispoziţiei căpitanului – câte două grenade de mână şi cei doi vroiau să pornească imediat, dar Farrow îi preveni, amintindu-le de ultima aventură când George o luase înainte şi căzuse în mâinile duşmanilor.

Totuşi, George izbuti s-o ia cu vreo sută de metri înaintea celeilalte bărci. Curând ajunseră el şi cu Petre – la intrarea braţului de apă şi,

deoarece acesta făcea multe cotituri, dispărură curând din raza vederii celor din barca doua.

Tocmai trecuseră iar de o cotitură, când George făcu de-odată un semn lui Petre să înceteze cu vâslitul. Fără să rostească o vorbă, arătă cu mâna spre mal, unde se prăjeau la soare câţiva crocodili mari.

— Numai de n-am veni în atingere mai apropiată cu ei! zise George, după câtva timp. Dacă ne văd, cu siguranţă că ne vor împiedeca să ne urmăm drumul.

— Nu pricep cum a putut trece pe aici trupul mortului, spuse Uriaşul. Crocodilii l-ar fi sfâşiat doar cu siguranţă.

— Nici eu nu pricep, Petre. E cu neputinţă ca mortul să fi plutit pe aici fără să fi fost văzut de crocodili.

— Atunci ne aflăm poate pe o urmă greşită, domnule George. Mortul nici n-o fi trecut pe aici.

Tânărul chibzuia tocmai cu înfrigurare, când Petre, care tot întorcea capul, scoase de-odată o exclamaţie de mirare. George privi şi el şi văzu că de după cea mai apropiată cotitură a braţului de apă venea o plută de bambus şi pe ea se afla legat de catarg un om, care încerca zadarnic să se elibereze. Crocodilii de pe mal băgară de seamă şi porniră să ajungă pluta.

— Repede, Petre, trebuie să încercăm să-l salvăm pe nenorocit! ţipă George.

Uriaşul şi pusese mâna pe vâsle. Dar cu toate străduinţele sale şi cu toate că barca zbura aproape deasupra apei, George văzu că crocodilii vor ajunge la plută înaintea lui. Trase repede pistolul, pentru a încerca cel puţin să gonească târâtoarele şi când văzu că una din ele pusese piciorul pe plută, ţinti în ochiul ei şi trase de două ori.

Dihania dispăru îndată în apă, pe când ceilalţi trei crocodili se năpustiră asupra camaradului rănit şi începură să-l sfâşie. O luptă crâncenă se iscă în apă. George şi Petre erau în primejdie să se răstoarne cu barca, dar Uriaşul se pricepu să salveze situaţia, îndepărtându-se de locul luptei.

— Petre, repede spre plută, eu o ţin din partea asta, ca să nu se răstoarne din pricina greutăţii! strigă George. Trebuie să te grăbeşti însă, căci dacă crocodilii se înapoiază, nu putem face altceva decât să tragem iar asupra lor. Petre se săltă pe plută, pe care George o ţinea bine cu mâinile dintr-o parte, ca să nu fie apăsată sub apă. Uriaşul fu îndată lângă cel legat şi-i tăia funiile la repezeală. Omul îi căzu în braţe. Petre auzi un geamăt nedesluşit, îl sprijini repede pe nenorocit şi-l duse la barcă, unde fu luat în primire de George. Bărcuţa de aluminiu porni apoi ca o săgeată înapoi şi când ajunseră la prima cotitură, văzură venind în goană cealaltă barcă, în care se afla căpitanul.

Acesta auzise împuşcăturile şi-i credea în primejdie pe George şi pe

Petre. Văzându-l pe fiul său teafăr şi vesel, Farrow răsuflă uşurat.

După scurt timp cele două bărci erau alături.

George povesti pe scurt ce li se întâmplase. Doctorul Bertram începu să-l examineze pe leşinat, în vreme ce George, Petre şi Kard îşi îndreptau luarea aminte asupra apei, ca să observe la timp un nou atac al crocodililor.

— Omul acesta trebuie să fi îndurat grozav de mult, spuse medicul, după ce sfârşi cu examinarea. În fundul gurii avea un căluş, aşa încât abia putea să respire. Şi dânsul are pe spate dungi lăsate de bici. Trebuie să-l ducem imediat pe submarin, ca să-l pot examina mai bine şi să-l tratez.

— Atunci trebuie să întrerupem deocamdată cercetările, fu de părere căpitanul.

— Tată, mai nimerit ar fi ca doctorul cu Kard să se înapoieze la submarin cu barca mea, zise George, căruia nu-i surâdea de fel o întrerupere a cercetărilor. Bărcuţa duce trei persoane şi când nenorocitului îi va fi mai bine, doctorul ne va putea ajunge.

— Ai dreptate, George, răspunse căpitanul.

Deoarece şi Bertram încuviinţa, schimbară locurile şi după câteva minute cele două bărci se despărţiră. În vreme ce doctorul cu bolnavul se îndrepta spre submarin în barca vâslită de Kard, barca cea mare, condusă de Petre pornea spre locul unde erau crocodilii.

II.
PUSTNICUL.

REPTIELE SE AFLAU IARAŞI PE MAL şi se prăjeau la soare. Erau cinci şi barca trebuia să treacă numai la cinci metri de ele. Petre vâsli însă atât de încet, încât dihăniile, care stăteau tolănite cu ochii închişi, abia de băgară de seamă ceva.

Dar tocmai pe când treceau pe dinaintea lor, ele se mişcară; se întoarseră fulgerător şi se aruncară în apă, pentru ca să înoate spre barcă.

Petre îşi încordă atunci toate puterile şi barca ţâşni ca o săgeată prin apă. Dar şi crocodilii nu se lăsară mai prejos şi ar fi ajuns cu siguranţă bărcuţa, dacă cei doi camarazi n-ar fi pus mâna pe pistoale. Câteva împuşcături şi doua dihănii se lăsară la fund, unde celelalte le sfâşiară imediat. Asta îi dădu răgaz lui Petre s-a ducă barca în siguranţă şi îndată dispărură pe după un cot al apei.

Primejdia nu era înlăturată însă, căci la mică depărtare se iviră iarăşi câteva târâtoare. Din nou fură nevoiţi camarazii să se folosească de pistoale ca să-şi croiască drum.

— Dacă lucrurile urmează tot aşa, atunci nu ajungem departe, zise Rindow – căci mai avem de străbătut un drum de peste un ceas.

— Crocodili s-ar mai ivi, fără doar şi poate, răspunse căpitanul, dar nădăjduiesc ca braţul de apă va deveni mai larg în cele din urmă.

— Se pare că nu vom mai întâlni crocodili, zise Rindow, când trecură de al doilea cot şi dihăniile nu se mai arătară.

— Braţul se lărgeşte întrucâtva şi dacă vom vâsli voiniceşte, într-un ceas facem drumul.

George luase a doua pereche de lopeţi şi-i ajută uriaşului, aşa că bărcuţa zbura, nu alta.

În cele din urmă camarazii văzură înaintea lor unul din braţele principale. Malurile nu mai erau aici acoperite de bambuşi, în schimb era jungla deasă, astfel că nici un om n-ar fi cutezat să pătrundă într-însa.

După schiţa găsită, Petre trebuia să vâslească barca în braţul principal, spre stânga, unde la oarecare depărtare se afla locul însemnat de mort. Acest braţ de îmbucătură era destul de larg şi umblau pe dânsul vaporaşe. Tocmai când intrau în el văzură o goeletă[1] mică, al cărei echipaj era format aproape numai din chinezi.

Căpitanul şi George priviră prin ocheane, dar oamenii de pe vas păreau să nici nu se sinchisească de bărcuţă şi poate că nici n-o băgaseră în seamă, căci se şi îndepărtaseră.

Petre vâsli mai departe. Toţi ţineau sub ochi malul stâng, nu descoperiră însă nimic, dar deodată George zări un afluent mic în braţul acesta principal.

Arătă într-acolo fără să rostească o vorbă şi nici ceilalţi nu cutezară să vorbească, deoarece presupuneau că se află pe acolo iscoade. Da, acesta putea fi locul însemnat pe schiţă. Căpitanul făcu un semn lui Petre să intre cu barca în acest braţ, lăturalnic, ceea ce Uriaşul făcu, vâslind cât mai încet cu putinţă.

Deoarece afluentul era la numai vreo şase metri, putură vedea bine malurile. Acestea erau şi ele acoperite de bambuşi şi cu cât înaintau, cu atât păreau să devină mai deşi. Trecură de multe coturi şi de fiecare dată Petre oprea barca, spre a se încredinţa dacă nu-i pândeşte vreo primejdie.

De-odată el, opri în toiul vâslitului şi în acelaşi timp căpitanul ridică mâna în semn de prevenire. Zgomote ciudate ajunseră până la urechile camarazilor, părând că cineva repeta o melodie monotonă.

Căpitanul făcu un semn lui Petre să pornească mai departe, ceea ce Uriaşul făcu, dar la cotul următor al braţului de apă opri din nou şi îşi încordă auzul. Sunetele ciudate se auzeau mai lămurit acum. Cu băgare de seamă Petre vâsli mai departe, apoi, la un semn al căpitanului opri iarăşi, după ce trecură de cot. La oarecare depărtare de mal, în faţa lor, se afla într-un luminiş din mijlocul bambuşilor o colibă mică, înaintea căreia stătea un indian bătrân, care scotea sunetele acelea ciudate. Părea să rostească o rugăciune, căci făcea cu

braţele nişte gesturi de parcă ar invoca un zeu.

Căpitanul Farrow nu vru să-l tulbure şi după câtva timp melodia ciudată încetă, iar indianul se ridică spre a merge în casă. Farrow făcu iar un semn lui Petre să vâslească şi peste câteva clipe barca trase la mal. Căpitanul sări îndată pe uscat, urmat de ceilalţi şi păşi încetişor spre coliba în care dispăruse Indianul.

Farrow începu să-l strige şi imediat se deschise uşa de bambus, iar bătrânul ieşi afară.

— E cineva aici? întrebă el pe englezeşte, deoarece şi căpitanul se folosise de această limbă.

— Nu vezi că ai oameni în faţa dumitale? zise Farrow.

Apoi păşi spre bătrân, a cărui faţă era numai zbârcituri, iar trupul îi era atât de slab, de parcă nu mâncase de multă vreme.

— Bathu nu vede nimic, el aude numai, răspunse indianul. Ştiu însă că au venit aici mulţi Albi. Îl caută ei pe Bathu? Vor dânşii ca Bathu să-i ajute?

Indianul era orb. Era de mirare totuşi, căci ochii lui aveau atâta strălucire, iar privirea îi era atât de pătrunzătoare încât se părea că străbate în adâncul sufletelor străinilor.

Indianul se aşezase iarăşi pe banca de lemn şi părea că aşteaptă un răspuns al căpitanului. Acesta se uită în juru-i, pe urmă zise:

— Da, am venit la Bathu ca să-i cerem un sfat. Căutăm un om care a dispărut. Poate Bathu să ne spună unde se află?

— Bathu poate răspunse bătrânul, spre mirarea tuturor. Sahib trebuie să mi-l descrie pe acest om şi să-mi cuprindă încheietura mâinii în aceiaşi timp.

Căpitanul se uită nedumerit la camarazi, apoi, văzând gesturile încurajatoare ale lui George şi Rindow, îl descrise pe omul găsit pe plută, în vreme ce strângea încheietura mâinii Indianului. Acesta îşi îndreptă ochii spre cer, părând a chibzui. După câteva clipe, zise cu glas slab:

— Bărbatul acela se numeşte Charles Kingshel şi se află în momentul de faţă pe un vapor. Văd un schelet subţire de vas, care este pe jumătate în apă. Un turn duce înăuntru. Acolo să află bărbatul care e rănit.

Căpitanul dădu drumul mâinii indianului şi clătină capul, uimit. Cum putea şti omul acesta unde se află bolnavul? Era doar cu neputinţă ca el să-i fi observat. Când se reculese, întrebă mai departe:

— Poate Bathu să-mi spună şi cum se numeşte omul pe care l-am îngropat azi şi care n-avea cap?

Bătrânul răspunse:

— Dacă omul nu mai are cap, atunci era mort şi Bathu nu se poate pune în legătură cu morţii, de asta e în stare numai Budha.

Căpitanul Farrow îl întrebă apoi pe indian dacă nu cumva fusese la

el în ultimul timp un ins, care să-l fi întrebat ceva.

— Da, Sahib, acum trei zile a venit încoace un bărbat şi m-a întrebat ceva, însă Bathu nu trebuie să vorbească despre asta, căci atunci Bathu îşi pierde puterea şi nu-şi mai poate lăsa spiritul să rătăcească.

— L-am găsit pe omul acesta mort; trupului îi lipsea capul lămuri căpitanul şi acum suntem în căutarea ucigaşului.

Bătrânul căzu pe gânduri. Văzând că nu răspunde, căpitanul mai întrebă:

— Cunoaşte Bathu semnul în formă de crocodil de pe un inel?

Indianul înălţă capul, surprins şi aproape speriat puse întrebarea:

— Face parte oare Sahib din tagma aceasta? Atunci n-are ce căuta aici, căci oamenii aceştia sunt trădători cu toţii.

— Noi nu aparţinem lor, răspunse căpitanul dar nu ne-ai putea spune ce fel de tagmă e aceea?

— Sunt oameni răi care ucid pe alţii ca să câştige bani. Unul a venit odată aici, Bathu însă l-a trimis în Nirvana.

— L-ai omorât? întrebă Farrow, surprins.

— L-am omorât prin voinţa mea, răspunse indianul. Omul m-a ameninţat şi atunci a căzut mort deodată. I-am zvârlit cadavrul în fluviu, unde l-au mâncat crocodilii.

— Noi căutăm banda aceea ca s-o nimicim lămuri căpitanul. Nu ne poţi spune unde o putem găsi?

— L-au omorât ei cumva pe bărbatul care a fost la mine şi m-a cercetat? întrebă Indianul.

— Aşa presupun, dar nu-l cunosc pe omul acela.

Bătrânul căzu iar pe gânduri, apoi înălţa capul şi zise:

— E mort… nu-l mai găsesc nicăieri. Îţi voi spune şi ce m-a întrebat. Acum pot s-o fac, căci omul nu mai trăieşte. Întrebase de fiică-sa Ellen, care a fost răpită. Ea trăieşte şi se află în puterea bandei al cărei semn este inelul cu crocodilul. Într-acolo vroia să se ducă dânsul.

— Şi i-ai arătat unde e vizuina bandei? întrebă Farrow.

— Da, i-am arătat… dar ţie nu trebuie să ţi-o spun, căci ar însemna să te trimit la pieire, Sahib.

— Trebuie să-mi spui, Bathu, altminteri se întâmplă e nenorocire şi mai mare. Cu siguranţă că Ellen, fiica omului alb, se mai află prizonieră şi noi vrem s-o eliberam.

Bathu se gândi iarăşi, apoi răspunse:

— Văd o corabie cu pânze, pe care se află fata. Corabia e în mers şi nu poate fi departe de aici. Întoarceţi-vă iar la braţul principal al Gangelui şi căutaţi-o acolo!

Mai mult nu putură scoate de la bătrân. Dându-şi seamă de asta, căpitanul vru tocmai să plece împreună cu tovarăşii săi, când indianul

îi mai zise:

— Sahib, îţi pot spune acum unde se află vaporul. E în apropiere de…

În clipa aceea detună o împuşcătură. Bătrânul înălţă capul spre cer, apoi acesta îi căzu pe-o parte. Murise. Glonţul îi găurise ţeasta.

Toţi priviră speriaţi în jur, neştiind de unde venise glonţul. Dar căpitanul arătă spre mal, căci judecând după rană, împuşcătura n-ar fi putut veni decât dintr-acolo. Totuşi, pe mal nu se zărea nimeni, în schimb camarazii văzură cu spaimă că barca lor dispăruse. Ei făcuseră cerc în jurul indianului şi nu priviseră spre mal.

George şi Petre alergară îndată într-acolo, dar din pricina brâului des de bambuşi nu putură vedea decât până la cotul următor al braţului de apă. Nici un om nu se afla pe aproape.

— Nu ne va rămâne altceva de făcut zise căpitanul – decât să construim o pluta trainică şi să pornim îndărăt. Nădăjduiesc că s-or găsi în colibă destule sfori.

Împreună cu George şi Rindow intră în colibă; nu văzu însă acolo decât câteva vase pentru mâncare, o vatră mică şi un culcuş. Cât despre frânghii, sau altceva cu care ar fi putut lega o plută, nici urmă.

— Atunci trebuie să încercăm să ne croim o potecă prin pădurea asta de bambuşi, zise George căci alt drum sunt sigur că nu vom găsi.

— Va fi greu, domnule George, zise Petre. O vom scoate noi la capăt, nu-i vorbă, dar pierdem multă vreme. Pe de altă parte nu ştim cum să străbatem micile braţe de apă, căci astea sunt numai insule care nu-s legate cu uscatul.

— Ai dreptate, Petre, răspunse căpitanul. Şi eu îmi frământ mintea cu ce-am putea face. Să rămânem aici şi să-l aşteptăm pe doctorul Bertram n-are nici un rost, căci odată cu barca au dispărut şi merindele ce le-am luat cu noi. Trebuie neapărat să încercăm să ieşim de aici şi dacă nu s-o putea altfel, atunci ne vom croi un drum prin desiş, cum propunea George.

Tânărul şi Petre se aflau pe o parte a desişului de bambuşi, pe care-l cercetau. George se aplecase tocmai puţintel şi privea prin frunziş, când deodată răsună un glas de undeva:

— Să nu faceţi nici o încercare de a părăsi acest luminiş, domnilor, căci tot nu veţi izbuti! Vă consider ca prizonierii mei şi vă rog să depuneţi armele pe mal. Dacă nu veţi da urmare poruncii mele, mă voi vedea silit să trag asupra dv. Că mă pricep la asta, aţi avut prilejul să constataţi înainte; când l-am împuşcat pe indianul care a vrut să mă trădeze. Şi ca să vă dovedesc arta mea, vă rog să fiţi atenţi!

„Poc, poc, poc!” detună din desişul de bambuşi spre malul de peste drum.

Cu fiecare împuşcătură zburară, pe rând, pălăriile de pe capetele camarazilor, pe care le luase la ochi puşcaşul nevăzut.

Căpitanul îşi dădu seamă atunci că are de-a face cu un duşman pe care nu-l putea nesocoti şi strigă tare spre celălalt mal:

— Opreşte, vom depune armele! Dar spune-ne ce vrei?

— O veţi afla îndată. Vă rog, grăbiţi-vă cu depunerea armelor, căci noi nu suntem obişnuiţi să tratăm vreme îndelungată.

Căpitanul Farrow aruncă spre tovarăşii săi o privire, dându-le de înţeles să nu întreprindă nimic deocamdată. Când căută însă să-l descopere pe George, care stătuse lângă Petre, în apropierea peretelui de bambuşi, băgă de seamă că dispăruse. Nu spuse nimic, gândindu-se că tânărul se ascunsese îndărătul colibei, ca să nu fie nevoit să predea armele. Farrow o luă înaintea camarazilor săi spre mal şi puse jos acolo pistoalele şi cuţitul. Rindow şi Petre făcură acelaşi lucru.

— Mergeţi înapoi şi rămâneţi lângă colibă! porunci omul nevăzut. Dar ia staţi, unde e tânărul care era cu voi? Să iasă imediat la iveală din colibă sau dindărătul acesteia, altminteri încep iar să trag!

George însă nu se ivi şi nici la a doua invitaţie a misteriosului individ nu-şi făcu apariţia. Acesta începu acum să tragă, într-adevăr, dar nu asupra căpitanului şi a însoţitorilor săi, ci asupra colibei, care era atât de şubred construită încât gloanţele trecură printre ea în pădurea din spatele ei. După ce descărca vreo douăzeci de gloanţe, necunoscutul strigă:

— Aşa, cred că asta ajunge şi nădăjduiesc că nu l-am făcut ciur pe tânăr. Acum vă rog să ridicaţi braţele, căci vreau să iau armele depuse. La cea mai mică mişcare, însă, trag.

Căpitanul, Rindow şi Petre se supuseră fără să crâcnească.

La marginea pădurii se ivi acum puşcaşul misterios. În mâna dreaptă ţinea un pistol şi se apropia cu băgare de seamă de mal. Apoi trase afară din desiş barca de aluminiu a căpitanului, o împinse pe apă şi sări în ea, fără să piardă din ochi o clipă pe prizonierii săi. Ajunse curând la mal şi luă în primire armele, pe care le aşeză în bărcuţă.

După aceea păşi ţinând mereu pistolul îndreptat spre prizonieri către colibă, pe care o cercetă dintr-o aruncătură de ochi, pentru ca apoi să o înconjoare. Făcu treaba asta atât de repede încât căpitanul nu putu întreprinde nimic.

Când însă individul se întoarse de la colibă şi aruncă o privire neliniştită în juru-i. Farrow îşi dădu scamă că George nu era îndărătul ei. Această presupunere, i-o întări omul venind spre el şi strigând:

— Unde e însoţitorul dv.? L-am văzut doar cu ochii mei aici. Dacă nu răspunzi imediat, trag.

— Nu ştiu unde a rămas fiul meu – răspunse Farrow – mă mir şi eu cum a putut dispărea atât de brusc.

— Minţi! răcni celălalt, turbat de mânie. Să-mi spui numaidecât adevărul, altminteri… îndreptă arma spre pieptul căpitanului, dar… nu mai ajunse să tragă.

Două împuşcături detunară şi cu un ţipăt de durere omul sări înapoi, apucându-şi cu dreapta mâna sângerândă. Un glonţ îi smulsese arma din mână, un altul îi găurise încheietura.

Aproape în aceeaşi clipă George ieşi la iveală, râzând, din desişul de bambuşi. Ţinea revolverul îndreptat spre omul care se zvârcolea de durere, ameninţându-l că-l va împuşca dacă va face o mişcare suspectă.

— Repede la arme! strigă căpitanul.

Toţi alergară spre barcă şi-şi luară înapoi armele.

— Petre, să-i bandajăm mâna individului, apoi să-l legăm, zise George. Avem destule funii la noi pentru el. Acum ştim şi cum putem ajunge lesne la ascunzătoarea acestei „Bande a crocodililor", căci cu siguranţă că e vreun drum pe partea cealaltă, pe care l-a folosit individul rănit de mine.

Omul fu pansat şi legat fedeleş. Căpitanul îi scotoci buzunarele, dar nu găsi nici un fel de hârtii compromiţătoare; numai într-unul din degete avea acelaşi inel pe care George îl găsise în buzunarul mortului.

Nici de căluş nu fu scutit prizonierul. Dar când toţi vrură să se urce iar în barcă, George zise căpitanului:

— Nu ar fi mai bine, tată, dacă i-aş scoate individului căluşul şi în schimb s-arunc o granată cu gaze în colibă? În felul acesta suntem siguri că timp de douăzeci şi patru de ceasuri nu va încerca să fugă.

— Minunat, George. Grăbeşte-te însă!

Indianul mort zăcea încă pe banca din faţa colibei. Din depărtare făcea impresia că doarme. Deoarece camarazii nu aveau cu ce să sape o groapă, amânară pentru mai târziu înmormântarea bătrânului.

George intră iar în colibă, scoase omului căluşul din gură, apoi aruncă înăuntru, prin ferestruică, o granată cu gaze. După aceea se înapoia la barcă şi Petre vâsli spre malul celălalt. Când ajunseră, o scoaseră din apă şi o târâră în desiş.

Deoarece băgaseră bine de seamă locul unde se ivise banditul, găsiră repede o potecă ascunsă, croită prin desiş. Ducea în direcţia braţului principal al deltei Gangelui şi părea să fie foarte umblată.

III.
PIRAŢII GANGELUI.

POTECA CROITĂ PRIN DESIŞ era aproape dreaptă, astfel că Farrow putea s-o cuprindă cu privirea. Abia la mare depărtare făcea un cot şi acolo căpitanul ceru camarazilor să fie cu mare băgare de seamă, deoarece bănuia că îndărătul cotiturii se afla ascunzătoarea bandei.

Ajunşi la locul acesta, camarazii văzură că după cotitură desişul de

bambuşi înceta şi începea jungla. De aici încolo poteca făcea şi alte coturi, astfel că tovarăşii erau siliţi să înainteze încet.

George şi tatăl său mergeau înaintea celorlalţi. De-odată amândoi se opriră brusc, căci auziră glasuri în apropiere, ceea ce însemna că nu erau departe de ascunzătoarea bandei.

Cu revolverele întinse merseră încetişor mai departe, dar la prima cotitură se opriră iar. Privind pe după ea văzură Gangele, care primea aici apa unui afluent. Lângă acesta, la mică distanţă de braţul principal, se afla un luminiş mic în mijlocul junglei, pe care erau câteva colibe. Aici era lagărul banditţilor.

Tocmai auzeau glasul unui bărbat, care vorbea cu un altul:

— Zău nu pricep pe unde întârzie Calmer! Vroia doar să vadă numai dacă Indianul mai primeşte vizite şi de mult ar fi trebuit să fie înapoi.

— Poate a descoperit ceva şi e nevoit să aştepte, răspunse alt glas. Ai devenit cam sperios în vremea din urmă, Bob.

— E adevărat, Kline, mă tem că în curând întreprinderea noastră se va duce de râpă.

— Lasă că te cunosc eu, ţi-e frică pentru că L-ai ucis pe Marries. Ar trebui să fii mai atent când umbli cu sabia.

— Taci, Kline, nu vreau să mai aud nimic de chestia asta. Nu, mă tem că Kingshel ne-a scăpat totuşi şi va întreprinde ceva împotriva noastră.

— De asta eşti singur vinovat, Bob, n-ai vrut să-l ucizi pentru că pe Marries…

— Dacă mai pomeneşti de omul acesta te împuşc ca pe un câine turbat. Mă tem că afurisiţii ăia de crocodili nu i-au făcut de petrecanie.

Kline izbucni în râs:

— Poţi fi liniştit, Bob, pentru crocodili garantez eu. Omul s-a curăţat şi nu are ce să ne mai facă. Preţul răscumpărării l-am primit şi rudele vor aştepta mult şi bine înapoierea lui. Ia spune mai bine, unde ai dus fata? Ai procedat atât de misterios când ai plecat cu ea noaptea! Nu cumva… ai vândut-o?

— Asta nu te priveşte, Kline, ai primit banii ce ţi se cuveneau şi nu ai ce să mai întrebi. Dacă… Marries acela ar fi fost om cu cap şi ar fi cerut să se trimită banii de răscumpărare, atunci… ar mai fi trăit şi astăzi poate. Dar individul m-a întărâtat atât de mult, încât mi-am ieşit din fire.

— Acum începi tu însuţi să vorbeşti despre el, Bob. Lasă-l în plata Domnului, căci a murit şi noi n-am primit bani pentru el. Ce-avea prin buzunare era prea puţin. A căzut atât de uşor în capcană pentru că o căuta pe fiică-sa şi bătrânul indian i-a trădat ascunzătoarea noastră:

— Pe indian de mult ar fi trebuit să-l înlăturăm, Kline, căci se pare

că pricepe mai mult decât ne închipuim noi. Chiar eu am socotit la început că totul nu e decât scamatorie. Ţi-aduci aminte de Tommy, care vroia să-l ia la rost pe indian şi urmarea a fost că s-a prăbuşit mort la pământ. A trebuit să vedem cum l-a zvârlit în apă pe camaradul nostru şi nici n-am mişcat măcar un deget.

— Pentru că moartea lui Tommy ne convenea de minune, Bob, râse Kline. Nu mai eram siliţi să împărţim cu dânsul.

— Cu toate astea rămâne o taină de ce-a murit atât de repede. Cred că cel mai bun lucru e să-l ucidem pe indian.

— Putem face oricând asta, Bob. Acum mă duc să mă încredinţez eu însumi unde e Calmer.

— Bine, dar grăbeşte-te.

....

— De, a fost cam cutezător din partea lui. Storry a izbutit lovitura.

— De, a fost cam îndrăzneţ din partea lui. Storry e însă îndrăzneţ şi curajos. Asta ne va aduce un câştig frumuşel de tot.

— Numai de nu ne-ar lăsa aici şi s-ar apuca să. Facă afaceri pe socoteala lui, Kline.

Eu unul nu prea am încredere în Storry.

— După părerea mea ăsta ar fi lucrul cel mai inteligent ce l-ar putea face, Bob, căci el…

— Vrei să-ţi baţi joc de mine, Kline? Cine e şeful? Cine porunceşte aici? Dacă dumnealui nu se înapoiază, apoi să ştii că-l caut şi apoi…

— Va păţi, la fel ca… Marries – nu e aşa, Bob?

— Mai rău încă, poţi fi sigur. Acum pleacă şi înapoiază-te repede! Trebuie să fii şi tu aici când va sosi Storry.

— Bine, mă voi grăbi, Bob. Peste un ceas sunt îndărăt.

Când bandiţii luară hotărârea să-l caute pe Calmer, căpitanul Farrow sfătui îndată pe camarazii săi să se ascundă în desiş. George şi Petre urmau să se ia după bandit şi să încerce să-l prindă.

Kline se ridică şi porni pe potecă, îndreptându-se spre coliba indianului. Îngânând o melodie trecu nebănuitor pe dinaintea camarazilor, urmat de George şi Petre, care ţineau câte o granată cu gaze în mână.

Banditul îşi urma drumul nepăsător. Deodată auzi îndărătul său un zgomot care-l făcu să se întoarcă brusc. Văzându-l pe George şi pe Petre pe potecă, duse mâna la pistol, dar în aceeaşi clipă ceva zbură prin aer şi căzu la picioarele sale. Urmă o pocnitură slabă şi imediat ticălosul se prăbuşi grămadă la pământ. Granata cu gaze îşi făcuse efectul.

Cei doi camarazi alergară în grabă îndărăt, căci trebuiau să aştepte până se va risipi gazul.

Ajungând înapoi la tatăl său, George îi făcu un semn din cap. Căpitanul pricepu îndată că treaba mersese bine, astfel că acum se

puteau îndeletnici cu ceilalţi bandiţi. Se sfătui în şoaptă cu tovarăşii săi dacă să-i ameţească îndată, sau să aştepte până se va înapoia corabia cu Storry.

Toţi erau pentru această din urmă propunere, deoarece, din discuţia dintre Storry şi căpetenia bandei ar putea să afle şi alte amănunte şi, mai ales, unde se găseşte fiica celui ucis. Presupunând însă că vor avea de aşteptat cam mult, George propuse să se furişeze şi mai aproape de lagăr, ca să poată asculta mai bine ce vorbesc bandiţii.

Numai o bucată deasă de junglă îi despărţea de tabără. Căpitanul îşi dădu încuviinţarea şi George, însoţit de Petre, pătrunseră îndată printre tufe. Trebuiau să se târască în patru labe, căci tufele erau joase. Căpitanul şi Rindow îi urmau; după o jumătate de ceas ajunseră într-un loc de unde nu mai erau decât patru metri până la coliba în faţa căreia stătea Bob, căpetenia bandiţilor. După cât se părea, nu se mai afla nimeni deocamdată în lagăr.

Bob acesta era un alb, cu barbă mare, neagră. Purta îmbrăcăminte marinărească.

Privea neliniştit spre braţul de apă, de parcă ar aştepta în orice moment sosirea corăbiei. În cele din urmă neliniştea să crescu într-atât încât se ridică de jos şi începu să se plimbe de colo până colo, prin faţa colibei.

Astfel trecu vreun ceas şi Kline, complicele său, ar fi trebuit de mult să fie înapoi. Dar Bob părea să fie muncit de alte gânduri şi pentru câteva minute dispăru în colibă. Când ieşi ţinea în mană o lădiţă, pe care o deschise repede şi-i cercetă conţinutul. Ochii îi luciră lacomi când văzu pietrele preţioase, pe care începu să le vânture dintr-o mână într-alta.

Apoi închise brusc lădiţa şi privi iarăşi spre apă.

De-odată se ivi acolo o făptură. Era un chinez care se apropia repede de bandit. La apariţia galbenului, Bob dusese îndată mâna la revolver, apoi păru că-l recunoaşte, căci lăsă arma la locul ei.

Chinezul arăta să fie foarte speriat. Tremurând aproape rămase în faţa banditului şi ai fi zis că nu ştie ce să spună.

— Ce s-a întâmplat, Lo Fan? se răsti Bob la el. Ai fost doar pe corabie, de ce te înapoiezi singur?

— Stăpâne, corabia a căzut în mâinile poliţiei şi toţi au fost prinşi, numai eu am scăpat. Am venit repede încoace ca să-ţi dau de veste. Poliţia va sosi îndată aici.

Banditul scoase o înjurătură.

— Cum s-a putut întâmpla asta? a făcut Storry vreo prostie?

— Stăpâne, nu pot povesti multe, poliţia e pe urmele mele şi va sosi în curând aici. Am vrut să te previn numai.

Bob privi în toate părţile, speriat, apoi intră în colibă de unde se întoarse cu un sac de călătorie pe care şi-l azvârli în spinare.

— Rămâi aici şi aşteaptă până se întoarce Kline şi Calmer, Lo Fan! strigă el apoi Chinezului. Ascunde-te în tufiş! Dacă poliţia va sosi înainte, atunci ia-o în sus pe potecă, la indianul cel bătrân, unde îi vei găsi pe amândoi înmânează lui Kline acest bilet, dar fă astfel ca să nu-l citească Calmer! Să nu care cumva, însă, să te mişti înainte de sosirea poliţiei.

Spunând acestea, banditul dispăru pe cărarea cealaltă a tufişului, după ce trecu apa într-o luntre.

Chinezul privi zâmbind în urma lui şi-şi frecă mâinile mulţumit. Apoi încercă să citească bileţelul, dar nu izbuti. Se întoarse speriat, auzind îndărătul său un glas:

— Nici o mişcare, altminteri te culc la pământ! Sus mâinile!

Galbenul se supuse.

Petre şi George se furişaseră până acolo şi-l luaseră pe neaşteptate pe chinez. Acesta stătea cu braţele ridicate, ţinând încă bileţelul în mână. George i-l smulse şi-l predă pe bandit lui Petre, care-l legă imediat şi-i vârî şi un căluş în gură. Apoi îl târî în coliba şefului şi aşteptă ordinele căpitanului.

Farrow şi Rindow se iviseră şi ei în luminiş. George flutură bileţelul, râzând şi strigă:

— Acum ştim încotro s-a dus Bob. De sigur că tot acolo e şi fiica celui ucis. Aici e descrierea amănunţită a drumului pe care trebuie să-l urmeze Kline.

— Hai să-l luăm la cercetări pe chinez! zise căpitanul. Dacă chestia cu poliţia e adevărată, atunci trebuie s-o ştergem şi noi de aici. Dar eu nu cred să fie aşa. De sigur că Storry i-o fi jucat vreo festă şefului său.

— E de-ajuns să-l ameninţăm pe chinez cu spânzurătoarea şi povesteşte el totul, zise Rindow. Petre va face rost de o funie, din care cred că se găsesc destule pe aici.

— Oricum, trebuie să ne grăbim, dragă Rindow – răspunse căpitanul căci ştii că în douăzeci şi patru de ceasuri trebuie să isprăvim, altminteri se trezesc cei ameţiţi şi Kline nici măcar legat nu e.

— Asta se mai poate face, tată – zise George. Îl vom lega zdravăn, apoi îl ducem în coliba indianului, iar pe acesta îl înmormântăm şi după aceea pornim în căutarea lui Bob, a cărui ascunzătoare o cunoaştem din bileţelul acesta.

Căpitanul încuviinţă, îl chemă pe Petre şi-i spuse să caute o funie trainică, pentru a-l ameninţa pe galben cu spânzurarea.

Uriaşul pricepu despre ce-i vorba, se duse într-o colibă unde găsi ceea ce căuta, zvârli funia peste creanga unui copac şi făcu un laţ în regulă.

În vremea asta căpitanul intră în colibă şi încercă să scoată ceva de la chinez. Dar acesta se prefăcu că nu ştie nimic şi jura mereu că e

nevinovat, deşi Farrow îi spuse că ascultase convorbirea lui cu şeful.

Abia după ce-l duseră afară şi văzu că ameninţarea cu spânzurătoarea nu e glumă, începu să se văicărească şi făgădui să spună totul.

Camarazii aflară astfel că Storry nici nu fusese prins de poliţie, ci, dimpotrivă, îşi dusese la bun sfârşit întreprinderea şi vroia să devină acum şeful bandei. Storry aştepta într-un anumit loc sosirea lui Kline şi Calmer.

După ce căpitanul află totul, făcu un semn lui Petre şi George să-l transporte pe prizonier. George ştia acum ce are de făcut şi în vreme ce uriaşul îl ducea pe galben, el luă o lopată din colibă şi-l urmă pe tovarăşul său. Căpitanul şi Rindow rămaseră însă în luminiş ca să aştepte înapoierea amândurora.

George şi Petre, împreună cu chinezul, porniră iarăşi pe poteca îngustă, până ajunseră la locul unde se afla Kline, în nesimţire. Acolo tânărul luă pe seama lui pe galben, iar Uriaşul şi-l încărcă în spinare pe Kline, apoi porniră mai departe. Cu ajutorul bărcuţei lor străbătură braţul de apă şi, după ce-l legară bine şi pe Kline, aduseră şi pe noul prizonier în coliba în care se afla Calmer. Acolo mai fură legaţi încă o dată în aşa fel încât să nu se poată libera unul pe altul.

Îngropară pe urmă pe bătrânul indian şi după ce sfârşiră şi treaba asta, George aruncă prin ferestruică încă o granată cu gaze, apoi se îndepărtă repede cu Petre. Ascunseră bărcuţa din nou şi se înapoiară la căpitan.

În tabăra bandiţilor nu se petrecuse nimic în vremea asta şi camarazii putea porni acum în căutarea corăbiei lor. Din mărturisirea chinezului ştiau unde e ascunsă şi vroiau să încerce să biruie tot echipajul printr-o granată cu gaze.

Nu avură de mers decât un ceas. Corabia era ascunsă în alt braţ de apă şi oamenii se lăsaseră odihnei, numai Storry şi doi chinezi se aflau pe punte şi stăteau de vorbă.

Petre căpătase însărcinarea să azvârle întâia granată. Întinse braţul, dar în aceeaşi clipa atinse din greşeală o creangă şi granata luă altă direcţie. Ea zbură prin aer şi… căzu în apă lângă corabie.

Storry şi cei doi Galbeni săriră îndată în picioare şi-şi smulseră armele de la brâu. Nu-i puteau vedea pe duşmanii lor, dar îi bănuiau în desiş şi începură numaidecât să tragă într-acolo. Deoarece însă nu aveau o ţintă anumită şi nu puteau ochi, nici unul din camarazi nu fu atins, aşa că Petre se pregăti îndată s-arunce a doua granată.

Treziţi de împuşcături, ceilalţi şase chinezi care se mai aflau pe vas apărură şi ei pe punte şi se întovărăşiră la luptă.

Petre mai aşteptă câtva timp, apoi se ridică repede şi de data asta zvârli granata cu atâta îndemânare încât căzu în mijlocul punţii. Storry, care-l văzuse pe uriaş, mai slobozi un glonţ asupra lui, fără să-l

nimerească însă. În clipa următoare toţi piraţii zăceau în nesimţire pe punte, ameţiţi de gaze.

— Era cât p-aci să iasă prost, zise Rindow, răsuflând uşurat. Pornim acum în căutarea lui Bob, sau aşteptăm să treacă jumătatea de ceas ca să perchiziţionăm vasul, domnule căpitan?

— Socot că e mai bine să cercetăm întâi corabia, răspunse Farrow.

Jumătatea de ceas trecu în linişte, dar tocmai când camarazii se pregăteau să meargă spre corabie se auziră dinspre braţul principal al Gangelui, ordine rostite cu glas poruncitor.

— Staţi, nu trebuie să ne arătăm încă! zise căpitanul. Desigur că sunt poliţişti care îi caută pe piraţii Gangelui. Storry va fi întreprins ceva care a pus totul în mişcare. Le vom lăsa însă un bileţel din care să poată vedea ce s-a petrecut aici.

Rupse repede o foaie din carnetul de notiţe şi scrise câteva rânduri prin care dădea de veste poliţiştilor că găsise cadavrul decapitat al unui bărbat şi că aceasta îl hotărâse să-i caute pe piraţi. Mai indica locul unde puteau fi găsiţi ceilalţi trei bandiţi, în luminişul bătrânului indian, care fusese omorât şi el de piraţi.

Petre alergă la corabie, se urcă pe ea şi înfipse bileţelul pe catarg, ca să poată fi văzut îndată. După câteva clipe fu înapoi şi căpitanul descărcă şase gloanţe, ca să arate drumul poliţiştilor. Din nou se auziră comenzile rostite cu glas tare, de data asta însă mult mai aproape, astfel că tovarăşii fură nevoiţi să se retragă repede. George mai rămase însă acolo, ca să se încredinţeze dacă poliţiştii vor găsi corabia.

Într-adevăr, nu trecu mult şi sosi o barcă cu motor cu zece poliţişti, care se urcară îndată pe punte şi priviră miraţi la oamenii în nesimţire. Unul din reprezentanţii autorităţilor zări bileţelul de pe catarg şi-l aduse şefului său. Căpitanul îl semnase cu numele său adevărat.

George socoti nimerit acum să-i urmeze pe camarazii săi, care porniseră în direcţia încotro se îndreptase Bob, şeful bandiţilor. Acolo nădăjduiau să o găsească pe fiica celui ucis.

IV.
FANATICI.

PRIN JUNGLA DEASĂ, aproape de nepătruns, camarazii fură nevoiţi să-şi croiască drum. Apoi dădură de o potecă îngustă, care mergea înăuntrul ţării.

— Acum suntem pe drumul cel bun – zise căpitanul, după ce mai cercetase odată planul bandiţilor. Dacă ne grăbim niţel, ajungem încă înainte de a se înnopta la locul unde se aţine şeful bandei.

Mergeau neobosiţi pe poteca îngustă. Soarele începuse să se lase la

asfinţit, când George, care o luase cu câţiva paşi înainte, se dădu deodată înapoi.

— Un tigru! strigă el. Stă la pândă colo la stânga, după tufă.

Dar tigrul nu rămase „la pândă”, ci se repezi să-şi înhaţe prada. Văzându-i pe cei patru bărbaţi se opri brusc şi se aplecă aproape până la pământ. Căpitanul ştia că în clipa următoare fiara va sări, astfel că îşi smulse repede revolverul de la locul lui. Dar Petre, care-şi dăduse şi el seama de primejdie, fu din doi paşi lângă căpitanul său, îi smulse o granată cu gaze de la brâu, deoarece el nu mai avea nici una şi… o zvârli asupra tigrului.

Minunata armă căzu la pământ şi explodă.

— Repede înapoi! strigă căpitanul. Vântul suflă înspre noi şi vom fi şi noi ameţiţi.

Dar era prea târziu. O boare de aer împrăştiase gazele spre camarazi şi după câteva clipe toţi zăceau în nesimţire la pământ.

Nu mai avură timp să observe că îndărătul tigrului căzut şi el fără suflare apărură câteva făpturi negricioase, care se năpustiră îndată asupra leşinaţilor, îi ridicară şi-i duseră de acolo.

George se trezi într-o peşteră. Nu era legat, dar armele îi fuseseră luate. Se ridică repede şi-l căută pe tatăl său. Acesta se afla alături şi se trezise de asemenea. Rindow şi Petre se ridicară şi dânşii şi priviră miraţi în jurul lor. Nici unul nu era legat şi se puteau mişca în voie.

— Unde suntem? întrebă primul ofiţer. Ne-o fi găsit cineva şi ne-a adus încoace?

— Aşa se pare, răspunse căpitanul dar aceia care ne-au găsit nu cred să ne fie prieteni, căci ne-au luat armele.

— Atunci să cercetăm repede unde ne aflăm, spuse George şi porni spre ieşirea peşterii.

Când ajunse însă, se ridică deodată un tigru uriaş şi-l sfredeli cu ochii-i plini de foc. George se dădu înapoi.

— Aha! făcu Farrow, suntem prizonieri, da nu ne-au legat, pentru că tot nu putem scăpa. Tigrul ne păzeşte bine. Douăzeci şi patru de ceasuri am zăcut fără cunoştinţă.

— Tată, mi se pare că vine cineva, zise George.

Imediat se ivi la intrarea peşterii un indian uriaş. Se dădu la o parte din lumină ca să-i poată vedea mai bine pe prizonieri, apoi zise:

— Zeiţa albă vrea să fiţi jertfiţi şi ţine să vă vadă. Urmaţi-mă, dar vă previn să nu care cumva să faceţi vreo încercare de fugă. Cine a pătruns odată în valea noastră, nu mai trebuie s-o părăsească.

Căpitanul nu răspunse. Se miră numai că omul acesta vorbea o engleză fără cusur. Se ridică încetişor, făcu un semn tovarăşilor săi, apoi porni după indian.

Când ieşiră afară se simţiră străbătuţi de fiori, căci patru tigri cât toate zilele se ridicară îndată şi se aşezară la dreapta şi la stânga

prizonierilor, pe care îi urmară apoi ca nişte câini supuşi.

Se aflau într-o vale înconjurată de stânci înalte. Pereţii acestora erau atât de netezi, încât ar fi fost cu neputinţă să te caţeri pe ei.

În valea aceasta creştea o vegetaţie tropicală de toată frumuseţea. Camarazii mergeau printr-o grădină minunată şi în cele din urmă ajunseră înaintea unei clădiri mari de piatră. În toată valea nu văzuseră nici o colibă, în schimb în pereţii de stâncă se aflau peşteri şi firide care serveau, de sigur, de locuinţe locuitorilor acestei văi. În fundul văii căpitanul descoperise ogoare roditoare, pe care le lucrau indienii, altminteri nu se vedea nici un om.

Poarta mare a clădirii stătea larg deschisă şi indianul făcu prizonierilor un semn să-l urmeze.

Intrară într-un templu indian, dar în locul zeităţii care tronează de obicei în fundul templului, se afla acolo, îndărătul unui bloc pătrat de piatră, pe un postament, un fel de tron acoperit cu covoare groase.

Prizonierii fură nevoiţi să se oprească în faţa blocului de piatră, păziţi mereu de cei patru tigri care se lăsară jos îndărătul lor. La dreapta şi la stânga tronului stăteau câte patru indieni, care nu ridicară privirea nici o singură dată. În faţa soclului, la picioarele tronului, văzură un indian voinic, care purta numai nişte pantaloni de culoare roşie. Partea de sus a trupului şi capul erau neacoperite şi în mână ţinea o sabie ascuţită, pe care se sprijinea. Era singurul care-i privea pe prizonieri, dar de pe chipul său nu se putea vedea ce gândea despre dânşii.

Se auzi un sunet de gong şi imediat răsunară paşii multor oameni. Uitându-se îndărăt, camarazii văzură numeroşi indieni care intrară în templu şi se lăsară tăcuţi la pământ. Veneau tot mai mulţi şi în curând templul se umplu de oameni. Încet, se închiseră cele două canaturi grele ale porţii.

Se făcu o tăcere de mormânt; indienii stăteau cu capetele în jos.

Un nou sunet de gong se auzi, apoi un al treilea. Prizonierii priviră spre scaunul tronului şi cât pe ce să scoată o exclamaţie de uimire văzând ivindu-se de-odată acolo făptura unei tinere fete albe, învestmântată în alb. Nu era condusă de nimeni şi se aşeză pe tron singură.

Abia acum indianul uriaş trecu în spatele ei.

Făcu un semn spre sală şi oamenii începură îndată să intoneze un cântec monoton.

Căpitanul privise stăruitor spre tânăra fată şi se părea că în urma acestui fapt ea se trezeşte din amorţeala de care era cuprinsă, căci deodată ochii ei se însufleţiră şi se rotiră în juru-i, cu frică şi mirare.

Farrow zâmbi fetei şi-i făcu chiar un semn din cap, pe furiş.

În clipa aceasta cântecul încetă şi indianul înalt păşi în faţă şi se înclină înaintea fetei. Apoi ţinu o cuvântare lungă compatrioţilor săi,

arătând în câteva rânduri spre căpitan şi prizonieri, pe urmă spre tânăra fată. Când sfârşi, se întoarse iar spre ea, se înclină adânc şi i se adresă în englezeşte:

— Ce hotărăşte zeiţa noastră „Lathe” cu privire la prizonieri? Când să fie jertfiţi?

Tânăra privi cu teamă la căpitan, care-i zâmbi încurajator. Chipul fetei se lumină parcă, apoi răspunse cu glas blajin:

— Lathe trebuie să se mai gândească. Prizonierii să intoneze cântecul lor de moarte.

Indianul se înclină iar în faţa „zeităţii”, apoi vorbi oamenilor lui. La urmă ceru, în englezeşte, prizonierilor să intoneze cântecul lor de moarte.

Atunci căpitanul rosti tare şi repede în limba franceză:

— Vorbeşti franţuzeşte, domnişoară?

Indianul vru să-l întrerupă, dar văzând gestul poruncitor al „zeiţei”, se înclină şi tăcu.

Fata încuviinţă doar din cap către căpitan, apoi acesta începu să cânte în franţuzeşte:

— Eram în drum încoace ca să te eliberăm. Am auzit că ai fost prinsă de piraţi şi i-am dat pe aceştia pe mâna poliţiei. Numai şeful a scăpat şi trebuie să se afle aici. Cu părere de rău trebuie să te vestesc că tatăl d-tale a fost ucis, dar noi am avut putinţa să salvăm pe un altul, cu numele de Kingshel. Dacă-l cunoşti pe omul acesta, fă-mi un semn pe furiş.

Căpitanul rostise aceste cuvinte cântând şi era încredinţat că nimeni nu-l pricepea. La auzul vestii morţii tatălui ei, chipul fetei se schimonosi de durere şi două lacrimi îi picurară din ochi. Aflând însă că Farrow îl salvase pe Kingshel, se lumină iar la faţă şi repede îi făcu un semn pe furiş.

Căpitanul „cântă” mai departe:

— Am avut nenoroc în drum şi am fost luaţi prizonieri de indieni. D-ta, ca zeiţă, trebuie să rosteşti sentinţa. Porunceşte să ne ţină trei zile aici în templu, în apropierea d-tale şi să murim pe această piatră de jertfă. În vremea asta nădăjduiesc să ne putem libera atât pe noi cât şi pe d-ta.

Femeia albă se ridică brusc, întinse braţul şi spuse în englezeşte către indianul voinic:

— Lathe rosteşte acum sentinţa: Valea se va usca şi furtunile vor distruge totul, dacă nu veţi face cum poruncesc eu. Prizonierii rămân trei zile închişi în templul acesta, în apropierea mea. Vreau să-i sfinţesc pentru jertfa care va avea loc de azi în trei zile. În vremea asta opresc pe oricine să intre în templu. Şi chiar preoţii trebuie să se supună poruncii mele.

După ce rosti aceste cuvinte se aşeză iarăşi pe tron.

Indianul voinic făcu o mutră de nedumerire, dar se reculese repede şi vorbi ceva oamenilor săi. După ce se înclină apoi din nou în faţa „zeiţei”, aceasta i se adresă iarăşi:

— Lathe cere să fie adus imediat încoace omul care a sosit ieri.

Indianul păru încurcat, era însă un fanatic şi trebuia să se supună zeiţei sale. Dădu o poruncă scurtă şi trei Indieni părăsiră templul.

Apoi fata începu să cânte încetişor, tot în limba franceză:

— Omul care va fi adus acum e ucigaşul tatălui meu?

Căpitanul încuviinţă cu un semn uşor din cap.

— Atunci îşi va primi pedeapsa. Nu vreau să-l condamn chiar eu, dar îl las în seama preoţilor.

După câteva minute Bob, şeful piraţilor, se afla alături de căpitanul Farrow, care se dădu puţin la o parte, ca să nu vină în atingere cu el.

Cu teamă şi întrebător privi în juru-i şi vru să vorbească fetei, dar indianul cel înalt îl opri. El stărui totuşi, dar femeia sări deodată de la locul ei şi strigă:

— Vă insultă zeitatea, ucideţi-l, altminteri aduce nenorocire asupra voastră! Dar nu-l pedepsiţi aici în templu, ci într-un loc unde să nu văd eu! Îl las pe seama preoţilor.

După aceste cuvinte se făcu nevăzută îndărătul tronului.

Indianul cel voinic tălmăci aceste cuvinte şi se stârni o gălăgie grozavă. Bob, şeful piraţilor, smulse pistoalele ce le avea la brâu, căci cunoscând fanatismul acestor oameni vroia să se apere cu curajul disperării – însă înainte de a putea slobozi un glonţ, un tigru se repezi asupră-i şi-l trânti la pământ. Armele îi fură luate, fu legat şi scos afară din templu.

Când nu mai rămaseră decât preoţii, indianul se apropiă de prizonieri şi zise:

— Aţi auzit sentinţa zeiţei noastre şi peste trei zile veţi muri. Pregătiţi-vă de moarte dar să nu întreprindeţi nimic împotriva zeiţei, căci ea e puternică şi v-ar ucide imediat.

Făcu apoi un semn oamenilor săi şi toţi, împreună cu tigrii, părăsiră templul, ale cărui porţi se închiseră pe dată.

Nu trecu multă vreme, că tânăra fată păşi în templu şi-i salută pe camarazi.

Apoi le istorisi povestea vieţii sale.

Se numea Ellen Bgron şi era logodită cu Charles Kingshel. Amândoi, împreună cu tatăl ei, făcură într-o zi o excursie pe Gange, când vasul lor fu atacat brusc de o corabie şi după o scurtă împotrivire fură luaţi prizonieri cu toţii. Duşi într-un loc necunoscut, li se ceru un mare preţ de răscumpărare. Tatăl ei refuză şi nu-şi schimbă hotărârea nici atunci când Bob, şeful bandiţilor, îl ameninţă cu moartea.

Într-o noapte izbuti să fugă, dar corabia îşi căută îndată altă ascunzătoare, astfel că nu mai fu găsită când bătrânul Byron se

întoarse cu armată. De la un indian aflase locul unde locuia un fakir, care avea darul de a ghici. Mai mult nu ştia despre lucrul acesta.

Logodnicul ei, Kingshel, ceruse şi primise banii de răscumpărare pentru toţi trei, bandiţii însă nu-l eliberară nici atunci şi într-o zi dispăru fără urmă, de asemeni şi tatăl ei, care fusese prins pentru a doua oară de bandiţi. Cuprinsă de disperare, Ellen Byron se purta cu gândul să-şi curme viaţa, când într-o zi Bob veni la ea şi-i spuse că eliberase atât pe tatăl ei cât şi pe Kingshel. În realitate, însă, îl ucisese pe bătrân şi vroia să-l prăpădească şi pe logodnicul ei, în care scop îl legase de plută. Făgădui fetei s-o aducă la tatăl ei, dar în loc de asta o predase fanaticilor, unde trebuia s-o înlocuiască pe zeiţa decedată.

— Cu siguranţă că templul e păzit cu străşnicie acum, zise Rindow după un răstimp.

— Aşa cred şi eu, dar mai mult mă tem de tigri, decât de indieni, răspunse căpitanul.

— Tată, uiţi că avem granatele cu gaze, se amestecă în vorbă George.

— E adevărat, dar cum vrei să le recapeţi, ştii doar că ne-au fost luate!

— Domnule Farrow, cred că v-aş putea ajuta, zise domnişoara Byron. În templu există o încăpere în care nu intră decât marele preot. Poate găsiţi acolo armele dv.

— Tot ce se poate. Hai, domnişoară, condu-ne la încăperea aceea! zise căpitanul.

Curând ajunseră în fata uşii cu pricina, care era însă încuiată. Unindu-şi puterile, camarazii o sparseră şi dădură buzna înăuntru. Găsiră într-adevăr armele acolo, le luară, apoi, trecând prin fata ferestruicii ce dădea jos în vale, văzură în mijlocul ei bălăbănindu-se de creanga unui copac trupul lui Bob, şeful piraţilor.

— Tată, zise George, acum că avem iarăşi granatele cu gaze, am putea fugi chiar în noaptea asta.

— Ei, ei, chiar atât de repede nu merge, dragă băiete. Nu cunoaştem încă ieşirea din valea aceasta, dar avem ocheanele cu ajutorul cărora am putea cerceta munţii mai cu amănunţime. Există vreo fereastră pe aici de unde să putem cuprinde cu privirea valea întreagă, domnişoară Byron?

— Veniţi cu mine, domnilor, sus pe acoperiş se află un turnuleţ de unde puteţi vedea valea de jur-împrejur.

După câteva minute se aflau cu toţii în odăiţa din turn, de unde se putea vedea toată valea. Camarazii constatară că tigrii făceau de pază din loc în loc în jurul templului, iar preoţii stăteau de pază la oarecare depărtare de ei.

Îndreptându-şi apoi ocheanele spre munţi, nu putură descoperi, totuşi, unde era locul prin care ar fi putut părăsi valea. Se părea că

nici nu există o ieşire.

— Tată, am o idee, exclamă George. Cu ajutorul domnişoarei Byron trebuie să-i facem pe preoţi şi pe indieni să se adune iar în templu. Împreună cu tigrii, apoi zvârlim înăuntru granate cu gaze şi în felul acesta putem părăsi valea fără să ne grăbim.

— Minunat, dragă George! strigă căpitanul. Ia spune, domnişoară, poţi face d-ta ca preoţii şi indienii să se mai adune odată în templu? Avem granate cu gaze cu care îi putem ameţi pe toţi.

— Lucrul e uşor de făcut, domnule căpitan, răspunse fata dar... mă tem că e cam primejdios drumul noaptea prin junglă.

— Ai dreptate, la asta nu m-am gândit. Atunci vezi de strânge-i pe toţi mâine dis de dimineaţă, pentru ca până seara să fim gata.

Fata părăsi odăiţa din turn şi peste puţin timp camarazii auziră lovituri de gong. După câteva minute tânăra se înapoia şi spuse, râzând că preoţii erau foarte bucuroşi aflând că vor putea hotărî a doua zi de soarta prizonierilor.

— Atunci să ne odihnim în noaptea asta, propuse căpitanul. Înainte, însă, trebuie să alegem un loc de unde să aruncăm granatele.

— Aici sus e o odăiţă de unde se poate cuprinde cu privirea întreg templul, zise fata. Acolo puteţi aştepta, spre a interveni la momentul potrivit.

În zorii zilei următoare erau cu toţii în picioare. Preoţii se iviră şi rămaseră în sala mare a templului, pentru a aştepta poruncile zeiţei lor. Aceasta îl chemă la sine pe marele preot şi-i ordonă să-şi strângă toţi oamenii, nici unul netrebuind să lipsească.

Peste o jumătate de ceas se aflau cu toţii laolaltă chiar şi tigrii, după cum poruncise zeiţa.

Uşile templului fură închise şi camarazii îşi puteau pune în aplicare planul.

Dar iată că indianul cel înalt se împotrivi să se înapoieze în sala cea mare a templului, fără zeiţă. Regula era s-o urmeze pretutindeni şi nimeni nu se gândise la asta.

— Pe indianul ăla trebuie să-l atacăm altfel zise Farrow. Hai să zvârlim granatele, apoi ne ducem să-l căutăm pe indian. Îl învingem noi repede pe dumnealui.

Încetişor deschise ferestruica ce dădea în sala templului şi luă din mâna lui George o granată. În clipa următoare ea şi căzu jos, explodând aproape de ieşire. Ca să nu piardă vreme, căpitanul zvârli imediat o a doua, care explodă pe piatra de jertfă. După câteva clipe toţi indienii precum şi tigrii zăceau în nesimţire.

În toată graba porniră apoi spre vestibulul unde zeiţa obişnuia să-l primească pe preot. Fără să stea pe gânduri dădură buzna în încăpere şi întinseră revolverele în faţa indianului luat pe neaşteptate.

Dar, prea socotiseră lucrul uşor. Omul dădu un brânci lui George,

care se afla în faţa lui, apoi se făcu nevăzut pe o uşă laterală. Tânărul vru să-l urmeze, dar tatăl său îl opri:

— Nu avem timp de pierdut şi trebuie să ieşim cât mai repede din templu. Domnişoara Byron a făcut rost de o funie, cu ajutorul căreia ne vom lăsa jos pe fereastră, chiar de aici. Gazele vor pătrunde din clipă în clipă şi la noi şi atunci suntem pierduţi.

Funia era pregătită. Petre o legă de fereastră şi-şi dădu drumul cel dintâi, urmat de George şi domnişoara Byron, care-şi găsise vestmintele şi se îmbrăcase repede. La sfârşit veniră căpitanul şi Rindow.

Se îndepărtară în grabă de templu, alergând spre munţi.

Întorcând odată capul, lui George i se păru că vede o umbră dispărând de cealaltă parte a munţilor şi atrase atenţia tatălui său asupra acestui lucru:

— De sigur că a fost indianul care aleargă spre ieşire, să ne taie calea. S-o luăm în direcţia opusă, tată.

Se întoarseră imediat cu toţii şi porniră într-acolo unde zărise George umbra. După ce străbătură jumătate din drum, o văzură deodată iarăşi. Era într-adevăr indianul care dispăru într-o peşteră mare.

— Acolo trebuie să fie ieşirea din valea asta, îşi dădu cu părerea căpitanul, dar să fim cu băgare de seamă, căci or fi pus vreo capcană.

Ajunseră curând la peşteră şi luminară înăuntru cu lămpile de buzunar. Merseră apoi încetişor înainte şi cercetară fiecare colţişor. Nu găsiră însă nici o ieşire şi descurajaţi vrură să se întoarcă din drum, când George, care îşi făcea de lucru în fund cu un bolovan mare, scoase deodată o exclamaţie de bucurie. Mişcând din loc blocul de piatră cu ajutorul lui Petre, văzu înaintea lui un tunel care ducea prin munte.

— Aici e ieşirea, tată! strigă tânărul. Haideţi repede, poate mai punem mâna pe indian!

George păşi cu băgare de seamă înainte şi zări în depărtare o pată alburie care nu putea fi decât lumina zilei. Dar deodată ajunse la o prăpastie adâncă, peste care era aşezată o scândură îngustă.

— Ia seama, George, trebuie să fie o capcană! îl preveni căpitanul. Vezi dacă scândura, ţine.

Tânărul urmă sfatul tatălui său şi, după ce se încredinţă că nu e nici o primejdie, porni înainte, pas cu pas. Ajungând la mijloc, văzu că scândura era sprijinită acolo de o bârnă pusă dea curmezişul şi vru să-şi urmeze drumul, când băgă de seamă că puntea aceasta se clatină sub picioarele sale. Se dădu repede cu un pas înapoi şi constată că scândura rămâne iar nemişcată la locul ei.

Acum pricepu unde era capcana. Dacă mergea înainte şi trecea de mijlocul scândurii, aceasta s-ar fi dat peste cap, deoarece nu era

sprijinită la capătul celălalt. Atunci bietul tânăr ar fi căzut în prăpastie.

— Trebuie să vă aşezaţi cu toţii pe scândură! Strigă George camarazilor săi. În felul acesta nu se poate da peste cap şi ajung cu bine dincolo. Odată de partea cealaltă, o voi putea ţine până veţi fi trecut cu toţii.

Lucrurile se petrecură întocmai şi peste puţin se aflau toţi pe partea opusă.

Cu băgare de seamă porniră înainte şi ajunseră cu bine la ieşire. George era să păşească cel dintâi în aer liber, când deodată auzi deasupra să un zgomot, privi repede în sus şi cu o smucitură se desprinse de Petre, căruia îi mai dădu un brânci, de-l făcu să zboare înapoi. În clipa următoare tânărul sări în lături şi la câţiva centimetri numai de el căzu la pământ un bolovan enorm. George îşi trase revolverul de la brâu şi descarcă un foc asupra făpturii negricioase care tocmai se aplecase peste stâncă. Un ţipăt ascuţit îi dovedi că nimerise.

— Puteţi veni, acum nu mai sunt capcane! strigă George în tunel, a cărui intrare era pe jumătate acoperită de blocul de stâncă. Pe indian am fost silit să-l ucid, căci altminteri ar fi încercat el să ne răpună.

Curând se aflară cu toţi afară din tunel şi fără să mai piardă vreme, porniră înainte pe poteca îngustă din junglă.

Abia târziu după-amiază ajunseră la tabăra părăsită a bandiţilor, pe care poliţiştii o răscoliseră şi de acolo o luară pe cărarea care ducea la luminişul indianului, apoi spre locul unde se afla barca de aluminiu.

O găsiră şi se urcară în ea, iar Petre se pregătea s-o ia din loc, când, deodată, se iviră pe ţărm poliţiştii care stătuseră ascunşi în colibă şi care somară pe camarazi să se predea.

— Îmi pare rău, domnule Farrow, că trebuie să procedez astfel, zise comisarul din fruntea poliţiştilor – dar trebuie să execut ordinul superiorilor mei. E drept că ne-aţi făcut un mare serviciu dându-ne în mână pe piraţi, ştiţi însă prea bine că sunteţi căutat de autorităţile engleze şi, cu tot regretul, trebuie să vă iau prizonieri.

Căpitanul chibzui o clipă, apoi răspunse:

— Bine, domnule comisar, ne-aţi tras pe sfoară şi văd că trebuie să mă supun forţei, dar v-aş ruga să fiţi cavaleri cu tânăra domnişoară, care a îndurat multe în vremea din urmă. Am liberat-o acum de curând din mâinile fanaticilor.

— Duduia n-are de ce să se teamă, domnule Farrow, răspunse comisarul. Vă rog, veniţi la mal şi debarcaţi!

Căpitanul îşi dădu seamă că nu exista decât o singură cale de scăpare. Trebuia să se folosească de forţă şi în vreme ce Petre mâna barca spre malul celălalt, el spuse în şoaptă camarazilor săi:

— Trageţi în revolverele din mâinile oamenilor, dar să nu răniţi pe

nimeni! Aşa cum stăm aici, îi luăm la ochi la rând. Cum ar întoarce niţel capul, scoatem revolverele de la brâu şi tragem.

Barca ajunsese aproape la mal, când căpitanul strigă tare spre coliba părăsită:

— Repede, camarazi, acum e acum, fiţi fără cruţare.

Poliţiştii, care ştiau bine că nu se afla nimeni în luminiş, rămaseră atât de năuciţi de cuvintele acestea, încât întoarseră capetele, speriaţi. Atunci camarazii scoaseră repede revolverele şi în clipa următoare detună o salvă, urmată de ţipete de spaimă. Tuturor poliţiştilor le zburară armele din mâini, în timp ce căpitanul comandă:

— Sus mâinile!

Fără voie aproape, poliţiştii ridicară braţele. Căpitanul le ceru să meargă înapoi până la colibă, apoi dădu poruncă lui Petre să vâslească voiniceşte. Şi înainte de a pierde cu totul din ochi luminişul, Farrow aruncă el însuşi o granată cu gaze, care-i ameţi îndată pe toţi poliţiştii.

— Te-ai cam speriat, domnişoară Byron dar aşa e viaţa noastră! zise căpitanul.

Petre îşi încordă toate puterile la vâslit şi George îl ajută cu două lopeţi, astfel că bărcuţa zbura pe apă, nu alta. Curând ajunseră la îmbucătura principală a Gangelui, intrară pe urmă în braţul lăturalnic şi izbutiră să treacă neobservaţi de crocodili, care ieşiseră din apă şi se prăjeau la soare, pe mal.

Revederea dintre Ellen Byron şi Kingshel fu mişcătoare şi numai amintirea morţii tatălui ei întuneca bucuria tinerei fete.

A doua zi căpitanul izbuti să-i aducă la un vapor în trecere pe acolo, după ce-şi luară un rămas-bun călduros. Şi acum Farrow putea să-şi înceapă călătoria plănuită.

Observații

[←1]

Vas cu doua catarge.

Aventurile submarinului Dox 106

Hans Warren

I.
O ÎNTÂLNIRE CU BUCLUC.

DUPĂ ELIBERAREA tinerei Ellen Byron din mâinile fanaticilor, George îşi îngădui un răgaz de câteva ceasuri, pe care şi-l petrecu în tovărăşia doctorului Bertram. La stăruinţele tânărului, urmă să-i povestească din păţaniile sale din tinereţe.

— «Aventura noastră primejdioasă cu furiosul hipopotam – începu doctorul – se sfârşi cu bine şi după tot soiul de pericole trecurăm lacul Tanganica..

Ne aflam acum pe pământ neutru şi la loc de tabără alesesem un teren de unde aveam privirea liberă asupra întregului ţinut. Se părea că nu există fiare pe acolo, mai ales lei, căci nu prea departe păştea liniştit o ceată de antilope. Foamea şi setea ne-o potoliserăm şi ne bucuram acum de odihna atât de mult dorită..

— Ia spune, dragul meu Marian – îl întrebai pe prietenul meu – nu găseşti şi tu că ne-ar prii de minune o odihnă măi îndelungată?

— Mai întrebi! Goana asta turbată luni de-a rândul ajunge să-ţi distrugă nervii cu timpul. Ce Dumnezeu, doar nu suntem criminali care să nu-şi mai poată găsi nicăieri un răgaz! Dar în sfârşit, acum avem apa cea mare între noi şi urmăritorii noştri, astfel că, după socoteala mea, am putea fi liniştiţi.

— Ar fi o adevărata binecuvântare, căci lipsurile ajung să ne slăbească puterile, dacă trupul nu se poate odihni câtva timp. Mă tem că şi lui Pongo al nostru i-a cam slăbit braţul cu care săptămâni de-a rândul ne-a croit drum prin păduri sălbatice. E doar şi dânsul om, la urma urmei.

Spunând acestea trasei cu coada ochiului spre credinciosul negru, care părea să fi aţipit niţel, deşi nu se întinsese cat era de lung. El auzise totuşi ultimele cuvinte şi, ridicându-se, făcu o mutră cam supărată, apoi, aruncându-şi braţele muşchiuloase, zise:

— Massers fie liniştiţi, Pongo nu oboseşte. Dar, odihna buna pentru Massers. De aceea rămâne aici, până Massers simte mai bine.

Marian izbucni în ras:

— Ei, Pongo, chiar atât de rău nu stăm nici noi. Vorbeşti aşa de parca am avea nevoie în curând de cârje, ca bietul profesor din pădurile Arizonei. N-avea grijă, am putea umbla şi chiar alerga, dacă va fi nevoie. Nădăjduiesc, însă, că cel puţin câtva timp împrejurimile ne vor scuti de asta.

Deoarece ultimele cuvinte Marian mi le adresase mie, Pongo îşi reluă locul dinainte. Se culcă pe o parte şi închise ochii, eu eram însă încredinţat că nu dormea, ci auzea tot ce vorbeam noi.

— Desigur că lucrurile se vor îmbunătăţi zisei eu. De la Udjiji ne putem folosi de şoseaua caravanelor care duce prin Tabora la

Bagamoja.

— Simplu de tot! mă întrerupse Marian. Eu n-am cifrele atât de exact în memorie, dar dacă nu mă înşel, sunt cam vreo 1200 kilometri. Un deal şi-o vale şi o fugă de cal până crapă – vorba aceea.

— Stai omule, că nu m-ai lăsat să isprăvesc. Dacă nu ne convine să ne alăturăm unei caravane, vom putea pleca cu trenul. Vreau să zic că avem aici toate posibilităţile să îndemână. Sau poate vrei să iei calea aerului? Ce, e mare lucru să punem mâna pe un avion în Udjiji?

— Să nu ne facem iluzii, ca să n-avem dezamăgiri mai târziu. Eu socot, dragă Robert, că cel mai bun lucru e să ne urmăm drumul apostoleşte, căci în felul acesta ne scutim de multe neplăceri. Mai târziu ne-om putea folosi şi de alte mijloace.

— Cum crezi, mie îmi e tot una. Dar n-ai putea să-mi spui unde ne aflăm, de fapt?

Marian mă privi cu ochi mari.

— Păi spuneai mai adineauri că de la Udiji! Ne vom urma călătoria! Asta ar însemna că eşti orientat.

— Aşa şi aşa. Ca s-ajungem însă acolo trebuie să cunoaştem drumul exact. Mergem la sud sau la nord de-a lungul lacului?

— Asta trebuie să stabilim – răspunse Marian – alo, Pongo, am o însărcinare onorabilă pentru tine. Ai putea să ne spui dacă prin apropiere se varsă un fluviu mai mare în lac?

Auzindu-şi numele, uriaşul se ridica imediat.

— Pongo caută fluviu? întrebă el.

— Poate că nici nu va fi nevoie de căutat, căci tu te pricepi să te descurci prin ţinuturile astea, Nu recunoşti, după anumite semne, dacă curge vreo apă pe aici?

— Pongo vede! zise uriaşul scurt.

Duse mâna la ochi şi privi în juru-i.

— Situaţia se prezintă astfel, Robert – zise prietenul meu – în apropiere trebuie să se afle fluviul Ugalla; dacă curge la miazăzi de noi şi nu vom fi nevoiţi să-l străbatem, înseamnă că într-o zi de mers spre nord dăm de Udjiji.

— N-ar fi deloc prea departe, zisei eu bucuros.

— În acest caz ar îi poate mai bine să nu rămânem prea mult timp aici, căci în Udjiji ne vom putea odihni mai în voie.

— Poate, răspunse Marian, înălţând din umeri.

— Dar trebuie să ţii seamă de faptul că, acolo suntem iar în apropierea graniţei belgiene. Dacă rămânem mai mult timp în Udjiji, s-or putea s-ajungă la urechile belgienilor ca suntem acolo şi ştii prea bine că nu ne bucurăm de simpatia lor.

— A! Ce are Pongo al nostru? Se uită ţintă în zare, ca şi cum or vedea ceva deosebit.

Prietenul nostru negru, care îşi auzise rostindu-i-se numele, se-

ntoarse spre noi şi spuse, îngrijorat:

— Massers, vine mulţi oameni. Mai bine ascunde în desiş.

Vestea asta ne făcu să ne ridicăm repede.

— Unde sunt? întrebă prietenul meu.

Pongo arătă cu mana dreaptă în depărtare.

— Lângă copac mare – dar foarte departe.

Aşa trebuia să fie, căci eu şi Marian, încordându-ne privirea, văzurăm în savană înălţându-se ceva întunecat la orizont, dar n-am fi putut spune hotărât dacă erau vieţuitoare, căci la depărtarea aceea nu se putea vedea nimic mişcându-se. Insa de vreme ce Pongo zicea că sunt „mulţi oameni”, aşa şi trebuia să fie, căci nu se prea înşela.

— Ce părere ai, Mariane, n-ar fi bine să ne ascundem? îl întrebai pe prietenul meu. Cine ştie ce surpriză ne aduce această întâlnire!

— Dacă ne pitim, nu ne poate aduce nici o surpriză. Dar nu ştiu la ce ne-ar folosi asta. Cu siguranţă că oamenii aceia nu ne cunosc încă, astfel că nu pot avea gânduri duşmănoase faţă de noi. De sigur că e vorba de o caravană. Dacă se apropie, ne putem alătura de ea, căci fără îndoială se duc şi ei la Udjiji.

— Oameni se apropie, şosea nu departe, interveni Pongo.

— Ei vezi! făcu Marian. În apropiere este drumul caravanelor. Propun să le ieşim în întâmpinare oamenilor şi să ne alăturăm lor.

— Care va să zică nu crezi că e ceva primejdios?

— De fel. Doar n-o să omoare nimeni cu una, cu două, nişte călători paşnici. Om fi noi în continentul negru, dar pe şoselele caravanelor, unde umblă atâţia oameni, nu ţi se poate întâmpla nimic. Ia uite colo, Pongo are dreptate. Se poate vedea lămurit acum: o caravană se-ndreaptă încoace. Să mergem spre ei.

Ne strânserăm repede lucrurile şi în curând eram pe drum. Odihna se dusese pe copcă.

După un ceas de mers ajunserăm în apropierea caravanei. Spre mirarea noastră văzurăm câţiva oameni desprinzându-se din grup şi venind spre noi.

— Ce-or fi vrând? întrebai.

— Vom auzi îndată ce au pe inima, răspunse Marian, înălţând din umeri. Poate ne poftesc să facem drumul împreună.

Pongo, care-i luase la ochi pe cei ce se apropiau, zise de-odată:

— Oameni răi.

— Vrei să zici ca ne ameninţa vreo primejdie? întrebă Marian.

— Pongo crede, oameni răi.

— Aşa! făcu Marian către mine. Îi sunt antipatici personal lui Pongo. O fi recunoscând într-înşii vechi cunoscuţi poate?

În vremea asta străinii se apropiaseră. Erau cinci bărbaţi cu pielea de culoare deschisă, dovedind obârşia lor arabă. Al şaselea era un negru bantu de rasă curată.

Mai marele grupului se adresă lui Pongo – presupunând, probabil, că se va face înţeles mai bine de el – şi puse a întrebare în Suahelii limba cea mai vorbită prin ţinuturile acelea.

Pongo, care părea că nu ştie ce să răspundă, ne zise:

— Om întreabă de unde venim.

Înainte ca Marian să poată răspunde, negrul bantu ni se adresă, spre uimirea noastră în franţuzeşte, dar într-o franţuzească oarecum ciudată şi împestriţată. Bănuise, se vede, omul că cunoaştem această limbă:

— Dacă domni vorbeşte franţuzeşte, atunci noi prieteni.

Şi întorcându-se spre însoţitorii săi vorbi mai mult timp cu dânşii.

— Ei spune să-ntreb pe domni de unde vin, zise apoi, iarăşi către noi.

La care Marian îi răspunse:

— Ascultă, prietene, spune-le stăpânilor tăi, sau ce-or fi ei, că nici eu nu-s curios să ştiu de unde vin dumnealor. Noi vrem să mergem la Udjiji şi dacă n-au nimic împotrivă, bucuros ne-am întovărăşi la caravana lor.

Bantu-ul tălmăci cuvintele acestea însoţitorilor săi şi atunci se iscă o discuţie lungă, din care noi nu pricepurăm însă nimic.

— Om vrea ştie daca Massers sunt francezi sau vorbeşte numai franţuzeşte, ne şopti Pongo.

— Ia să ne mai slăbească, zise Marian, tare. Ei, flăcăule, spune tovarăşilor tăi că nu suntem francezi.

Negrul tălmăci vorbele lui Marian, dar străinii păreau că nu pot cădea la învoială între ei.

— Oamenii nu vor mergem împreună cu dânşii şopti Pongo, care ascultase discuţia celorlalţi.

— Atunci să se ducă unde a dus mutu iapa şi să ne lase-n pace, mormăi Marian, necăjit.

Consfătuirea păru că se sfârşeşte şi negrul spuse:

— Domnii pot veni cu noi.

— Trebuie să mărturisesc că acum nu mai am poftă să fac cunoştinţa dumnealor, zise Marian.

— Dacă nu le suntem pe plac, nu ţinem de loc să-i stingherim.

— Nu strică s-auzim ce spun ăi de dincolo, făcui eu. Asta nu ne leagă întru nimic.

— Din partea mea, fie! bodogăni Marian. Dar haideţi să-i vedem mai de aproape pe domnii care nu vor să aibă nimic de-a face cu noi.

În timpul discuţiilor noastre caravana îşi văzuse de drum şi acum trebuia să ne iuţim paşii ca s-o ajungem.

Când furăm lângă convoiul lung – caravana era alcătuită din vreo trei sute de oameni – unul din călăreţi veni spre noi şi câţiva din cei care ne întâmpinaseră, printre care şi negrul bantu, îi ieşiră înainte ca

să-i dea raportul.

Consfătuirea ţinu puţin, apoi călăreţii descălecă şi ne aşteptă, după ce dăduse în primire unui arab frâul calului său.

Omul era îmbrăcat ca la Tropice, cu un costum uşor, de culoare deschisă şi o cască de plută, ne salută milităreşte, ridicând mâna.

— Iertaţi-mă, domnilor, zise el, într-o franţuzească curată – că am pus să vă întrebe cine sunteţi. Credeam că aţi fi englezi şi nu prea am simpatii pentru aceştia. Numele meu e Mohamed Tip.

Prietenul meu bătu călcâiele.

— Marian Farrow, se prezentă el. Şi acesta e tovarăşul meu Robert Bertram.

Eu făcui o plecăciune.

— Ţinta noastră e Udjiji – urmă Marian – şi ţineam să ştim dacă n-aveţi nimic împotrivă să ne alăturăm caravanei dv.

Băgasem de seamă că Marian tresărise o clipă când străinul îşi spusese numele. Trebuia să fie ceva la mijloc. Eu n-auzisem încă până atunci de numele acela.

Mohamed Tip un bărbat în vârstă de vreo treizeci de ani – încuviinţă imediat şi se oferi să ne pună cai la dispoziţie. Dar Marian refuză propunerea, căci nu era greu de ţinut pas cu oamenii care alcătuiau caravana.

Pongo al nostru se retrăsese înadins de-o parte. Stătea de vorbă cu negrul bantu şi mergea la oarecare distanţă îndărătul nostru, lângă caravană.

În vreme ce Marian discuta cu arabul, eu priveam cu interes convoiul lung.

Oamenii – hamali – aparţineau în cea mai mare parte unui trib de negri de culoare mai deschisă. Toţi erau înarmaţi cu puşti moderne.

Cei mai mulţi purtau lăzi lungi şi turtite, asupra conţinutului cărora eram nedumerit.

Alţii duceau furtunuri de apă şi în coşurile originale, pe care le purtau în echilibru în vârful capului, erau, de sigur, merinde. Afară de arabul care ne salutase, mai erau pe cai câţiva subconducători.

În cursul marşului cântau melodii care nu spuneau nimic, cu ritm repetat la infinit şi în tactul căruia mergeam. Doar din vreme în vreme, când intervenea corul, melodia devenea mai însufleţită.

Mohamed Tip povesti că venea de departe, din Wpwapwa, în Usagara. Dar nu pomeni un cuvânt despre mărfurile ce le avea în lăzi.

— Chiar până la Udiji nu duce drumul nostru, domnule Farrow – zise el – cu vreo zece kilometri înainte ne facem tabăra…

— Vreţi să mergeţi mai departe? întrebă Marian mirat.

— Da – răspunse Arabul – drumul nostru duce foarte departe, spre lacul Alexandra. Cotim spre dreapta. Dar ţinta dv. nu mai e departe de acolo.

Mă mira că Marian nu-i mai puse alte întrebări, dar îmi spusei apoi că o fi având el motivele lui că se mulţumea cu atâta.

După câtva timp Mohamed Tip fu nevoit să se ocupe iar de oamenii săi, căci mersul acestora devenea tot mai încet. Puse să i se aducă calul şi călări spre fruntea convoiului.

Rămas singur cu Marian îl întrebai:

— Când arabul şi-a spus numele mi s-a părut ca ai tresărit De ce? Ştii poate cine e?

— Exact nu, dar bănuiesc, răspunse prietenul meu. Cam prin anul 1880 înflorea în coloniile acestea negoţul cu sclavi, cu care se îndeletniceau în deosebi arabii. Unul din cei mai temuţi neguţători de sclavi fusese un anume Tippo Tip, care a făcut prăpăd în rândurile bieţilor negri. Oamenii săi dădeau năvală pe neaşteptate în vreun sat şi adunau pe negri laolaltă şi-i mânau apoi spre coastă, în convoiuri lungi. Cei mai mulţi din nenorociţii aceştia se prăpădeau pe drum fireşte. Erau lăsaţi în părăsire când nu mai puteau merge înainte, dar gonacii de sclavi purtau ei de grijă ca nici unul din aceia care se prăbuşeau de oboseală să nu se mai ridice. Drumurile erau semănate cu cadavre de oameni iar hienele şi vulturii se ospătau din belşug. Împotriva acestui ticălos fără pereche, de care tremurau toţi negrii, maiorul Wissmann avusese de dus lupte grele pe vremuri. Căci arabul mergea atât de departe încât încerca chiar să ia prizonieri exploratori – ca Emin Paşa, de pildă – pentru a se folosi de ei ca ostateci. Parlamentarii trimişi de Wissmann la el ca s-ajungă la o înţelegere, s-au reîntors cu mâinile tăiate şi cu o scrisoare batjocoritoare, era un despot fioros, adevăratul stăpânilor al ţării pe vremea aceea. Şi, tare mă tem că acest Mohamed Tip este, poate, unul din urmaşii săi. Dacă este într-adevăr aşa, aş vrea să ştiu ce l-a îndemnat să vie încoace. Strămoşul său era tot atât de urât de englezi ca şi de germani.

Un gând îmi fulgeră prin minte.

— Mariane – zisei – cu siguranţă că ai dreptate cu bănuiala ta. Drumurile caravanelor doar nu-s atât de nesigure încât fiecare hamal să trebuiască să fie înarmat cum sunt ăştia de aici. De obicei e de ajuns ca o trupă de apărare să însoţească la drum caravana. N-ar fi cu putinţă ca Mohamed Tip să se teamă să străbată locurile acestea, pe unde unul din strămoşii săi a făptuit atâtea crime?

Prietenul meu era de aceeaşi părere, numai că nu ştia cum să-şi lămurească faptul de ce călătorea arabul prin această regiune.

— Cu siguranţă că o fi adus ceva marfă de pe coastă, îşi dădu el cu părere. Aş vrea să ştiu ce are în lăzile alea.

— Parca spunea că vin din Wpwapwa? Localitatea asta e cam departe de coastă!

— Să tot fie vreo trei sute de kilometri.

— Uite ca vine Pongo. Poate că a aflat el ceva mai mult.

Negrul nostru venea, nepăsător spre noi, dar după înfăţişarea lui recunoscui că aducea o veste însemnată. Şi, într-adevăr, după ce merse câtva timp alături de noi ne spuse:

— Massers, aici nu va fi bine. Mai bine plecăm singuri înainte.

— Şi de ce? întrebă Marian.

— Bantu zice, mai bine plecăm. Dar nu spune de ce.

— Nu l-ai întrebat de ce să plecăm?

— Pongo întrebat, dar Banta nu spune pentru ce, spus numai, mâine prea târziu.

— Mariane, am găsit! exclamai, agitat.

— Fii liniştit, Robert! Mă preveni prietenul meu. Vorbeşte aşa ca şi cum ar fi ceva fără importanţă. Ei, spune!

— Vezi Mariane, negrul e doar un Bantu, unul din Wanjamwesi prin a căror ţară trecem. Dacă am presupune că bănuiala ta este îndreptăţită şi că şeful caravanei este un urmaş ai acelui fioros Tippo Tip, n-ar fi cu putinţă ca negrii să atace caravana ca să se răzbune pentru crimele din trecut?

Marian rămase o vreme îngândurat, apoi răspunse:

— Se poate să ai dreptate, Robert. Negrul bantu, care ne este binevoitor, vrea să ne prevină, pentru că ştie de ceea ce se plănuieşte. Nu poate însă să ne spună adevărata pricină pentru care ne cere să părăsim caravana. Zicea că mâine va fi prea târziu, astfel că atacul va avea loc încă în noaptea asta. Hm… zău că nu ştiu ce să facem!

— N-ar fi cel mai bun lucru să părăsim pe furiş caravana, când s-o întuneca?

— Asta în orice caz, răspunse Marian. Mă întreb numai dacă n-ar trebui să-l prevenim pe arab, de vreme ce ştim că-l ameninţă primejdia.

— Ce tot vorbeşti, Mariane! Doar nu ştim nimic. Sunt simple presupuneri. În primul rând nu trebuie să spunem de unde deducem asta, căci atunci am fi nevoiţi să mărturisim că unul din oameni ne-a lăsat să înţelegem ceva. Şi doar nu-l putem vârî în bucluc pe negrul care ne-a prevenit.

— Aşa e. De altfel, nici nu avem ce să ne amestecăm în treburile altora, să se frece singuri pe cap.

După ce s-o întuneca părăsim caravana; cred că lucrul va fi lesne de făcut şi cu asta scăpăm de toate belelele.

Abia terminasem convorbirea, că Mohamed Tip sari din şea şi se alătură iarăşi de noi.

— Pentru astăzi e de-ajuns, ne zise el. Am mai fi putut umbla încă un ceas, dar e mai bine să ne oprim. Colo e un loc potrivit pentru tabără.

Nu-mi prea venea la socoteală că arabul rămânea mai mult timp cu noi, căci vroiam să-i fac lui Marian altă propunere.

Am fi putut spune simplu de tot, că preferam să umblăm până se va întuneca, dar ce motiv vrednic de crezare i-am fi putut da? Când se lasă noaptea nu porneşti singur la drum, numai ca să câştigi un avans de un ceas. E mai bine să rămâi cu cei mulţi, mai ales când ţi s-a dat ospitalitate.

Auzind că se întocmeşte tabăra, hamalii făcură o gălăgie grozavă. Se părea că lucrul acesta venise prin surprindere. Şi, deoarece li se dădea odihnă înainte cu un ceas, îşi exprimau bucuria cu glas tare.

Cu toate astea lucrurile se petrecură în bună ordine. Lăzile fură aşezate una lângă alta, corturile fură făcute surprinzător de repede şi în curând tabăra făcea o impresie aproape militărească.

Cazanele fură atârnate deasupra focurilor urât mirositoare, întreţinute cu balegă de cămile, fân şi frunziş uscat. În fata ochilor noştri se desfăşura o viaţă de lagăr romantică.

Nouă ni se dădu un cort separat.

Mohamed Tip făcu ochii mari când, la propunerea lui ca Pongo să doarmă împreună cu hamalii, îi răspunserăm că negrul nostru va împărţi cortul cu noi, deoarece e prietenul nostru. Fără îndoială că prin asta scăzurăm mult să rămână neapărat în apropierea noastră, căci vroiam să punem la cale împreună cu ei planul fugii noastre.

După ce ne curăţarăm de praf şi ne spălarăm aprinserăm narghilelele şi, împreună cu gazda, aşteptarăm masa.

Nu ştiu dacă din porunca arabului, sau pentru că se aşteptau la bacşiş, câţiva din indivizii tuciurii improvizară un soi de „reprezentaţie”. E drept că eu nu pricepeam nimic din cântecele pe care le intonau, cu acompaniament de instrumente muzicale primitive, dar se vede că trebuiau să fie vesele de tot, căci mulţi hamali, care erau spectatori, râdeau uneori atât de tare, încât acopereau glasurile cântăreţilor.

Pentru că nu vroiam să-l întărâtăm pe acel ce ne dăduse găzduire, nu-l chemarăm pe Pongo la masa noastră când ni se servi mâncarea. Îl văzurăm stând împreună cu negrul bantu, cu care legase repede prietenie.

Câtva timp mai stăturăm în faţa cortului nostru, discutând cu Mohamed Tip. Din apropiere se auzea lătratul hienelor şi stelele sclipeau pe cer. Peste puţin ne întinserăm în culcuşurile noastre.

II.
FUGA NEIZBUTITĂ.

— **Ei, PONGO,** ai mai aflat ceva nou? întrebă Marian pe camaradul nostru, când acesta intră în cort.

— Nu, Masser – răspunse el – dar Bantu încă odată spus, nu rămânem noaptea aici.

— Parca noi nu vrem să plecăm! zise Marian. Cum am putea-o şterge fără să fim simţiţi?

— Nu va fi aşa uşor – răspunse Pongo, spre mirarea mea – paznicii cu ochi în patru. Mulţii stau afară cu puşca.

Că tabăra va fi păzită în timpul nopţii, nu mă îndoisem. Dar terenul pe care se-ntindea această pază era mare. În întunerecul nopţii se putea găsi un loc pe unde să ne furişăm.

De aceeaşi părere era şi Marian. Numai Pongo credea altfel.

— Multe sentinele stau afară, zise el, îngândurat. Pongo cercetează.

— Noi însă vrem s-o ştergem, zise Marian, cu hotărâre. E vorba numai cum ne-am putea furişa, Ce propunere faci tu, Pongo?

— Furişat nu merge, răspunse uriaşul. Massers plimbe pe afară, ca şi cum nu poate doarme, încet merge înainte. Nu rău nici dacă vorbeşte cu sentinele. Apoi, când nimeni nu vede, repede culcă la pământ şi târăşte.

— Pongo al nostru ştie bine cum trebuie făcută o treabă, zise Marian către mine. Ce părere ai tu de planul acesta, Robert?

— ÎI găsesc bun – răspunsei – dacă ne-am furişa în jurul corturilor, ar bătea la ochi. Dar aşa cum propune Pongo putem încerca.

— Întrebare e numai în ce ordine ne vom lua tălpăşiţa de aici.

— Massers iese afară amândoi împreună. Pongo vine când Massers plecaţi. Pongo nu va fi văzut, el negru ca afară.

Marian râse:

— Acum aproape că-mi pare rău ca am o piele atât de albă. Pongo e favorizat faţa de noi Deci să facem cum spune el. Dar cum ne vom regăsi iarăşi afară? Fireşte că nu trebuie să ne strigăm unul pe altul cu glas tare.

— Massers merge spre şosea. Pongo va fi şi el acolo şi aşteaptă.

— Şi când facem încercarea?

— Massers merge chiar acum, mai bine. Acum noapte. Nu se ştie ce vine pe urma.

— Ai dreptate, Pongo – încuviinţă Marian – atunci să ne luam lucruşoarele şi să ne facem nevăzuţi.

— Massers lăsa totul aici. Pongo aduce. Altfel vede sentinelele.

Avea dreptate şi trebuia să ne supunem, deşi nu ştiam cum va izbuti s-o şteargă cu lucrurile noastre, fără să fie văzut.

Pongo privi cu băgare de seamă prin deschizătura cortului, dar prin apropiere nu se vedea nimeni. E drept că din pricina numeroaselor corturi vederea era cam stânjenită, dar noi ne duceam doar să facem o „plimbare”, după cum ne sfătuise negrul, astfel că n-aveam de ce ne teme.

Ieşirăm din cort şi rămânând o clipă locului să răsuflăm niţel mai adânc, văzurăm în dosul cortului un paznic cu puşca în spinare. Nu-i dădurăm atenţie ci ne urmarăm drumul printre corturi. Nu prea

departe dădurăm peste un ai doilea paznic. Nici unul din noi nu se miră de asta. Nici nu ţineam în seamă ce era în jurul nostru. Dar, pe când vorbeam cu tovarăşul meu, întorsei privirea ca într-o doară şi atunci văzui ca primul paznic ne urmează. Se putea să fie întâmplare, totuşi eu credeam ca o face înadins.

— Nu întoarce capul! spusei lui Marian. Suntem supravegheaţi. Un paznic vine în urma.

— Am înţeles! răspunse Marian. După zece paşi ne-ntoarcem şi o luăm iarăşi o bucată înapoi. Ce-o fi apoi, vom vedea.

Tot vorbind, făcurăm drumul îndărăt şi paznicul dădu în lături.

— De data asta vom merge o bucată mai lungă, propuse Marian. Tot înainte, până dăm de o sentinelă.

Aproape la flecare cort stătea un paznic, dar nimeni nu găsi suspectă plimbarea noastră.

— Nici nu va fi atât de greu cum presupunea Pongo, zise Marian. Aici am ajuns chiar la capătul taberei.

— Pe dinafară cred că tabăra e păzită cu multă străşnicie, răspunsei.

— Vom vedea îndată.

La vreo zece paşi îndărătul ultimelor corturi ale şirului stăteau de vorbă patru sau cinci sentinele. Merserăm până la dânşii.

Marian puse o întrebare oarecare în englezeşte, dar oamenii înălţară din umeri.

Ar fi bătut la ochi dacă am mai fi înaintat. Aşa că merserăm o bucată înapoi şi tocmai vroiam să cotim în lături, printre corturi, când văzurăm în fata noastră sentinela care ne urmărise. Puşca n-o mai avea în spinare, ci sub braţ, gata să se folosească de ea.

Deşi ne ştiam observaţi, păşirăm totuşi printre corturi. Chiar dacă nu ne gândeam la fugă deocamdată, vroiam să iscodim un loc prielnic.

Deodată zărirăm la distanţă de vreo cincisprezece metri un şir des de sentinele. Prost lucrul atâta vreme cât stăteau ei acolo, nici gând de fugă. Poate însă că cealaltă parte a lagărului nu era păzită cu atâta străşnicie.

Sentinela ne urma de aproape, când o luarăm înapoi.

— I-aş pocni una în cap individului! zise Marian, îndârjit. Suntem destui de bătrâni şi n-avem nevoie de dădacă. Cum Dumnezeu să mă scap de el?

Vroiam tocmai să răspund că lucrul n-ar fi atât de lesne, când o împuşcătură sfâşie liniştea nopţii.

Ca şi cum ar fi fost un semnal, imediat se auziră adevărate salve din partea taberei pe unde nu fusesem încă.

Cât ai clipi din ochi priveliştea paşnică se schimbă. Paznicii răcniră înăuntrul corturilor, trezindu-i pe cei ce dormeau. De pretutindeni oamenii dădeau buzna şi tabăra începu să mişune de indivizi înarmaţi,

care se făcură nevăzuţi, ca să întărească posturile care încercuiseră pe dinafară tabăra.

— Am dat de bocluc! făcui eu. Atacul începe.

— Fii liniştit! mă sfătui Marian. Să nu te-audă!

Dar prevenirea venise prea târziu.

— Despre ce atac vorbiţi? întrebă un glas ameninţător lângă noi.

Era sentinela care ne urmărise mereu.

— N-auzi împuşcăturile? Sau eşti surd? se răsti Marian la el. Şi-apoi, ce te ţii scai de noi şi ne urmăreşti pas cu pas?

— O fac din porunca aceluia de a cărui ospitalitate vă bucuraţi şi asta chiar pentru siguranţa dv. Sentinelele au ordin să tragă asupra oricui vrea să părăsească tabăra. Vroiam să vă previn la timp, dar se pare că dv. aţi aşteptat acest atac.

Marian îl măsură pi o privire dispreţuitoare.

— Ce-s obrăzniciile astea? se răsti prietenul meu la el. Ma voi plânge mâine gazdei.

Dar individul care vorbea bine englezeşte, nu se sperie ci răspunse batjocoritor:

— Vă voi da chiar acum prilejul să vă plângeţi, căci vă voi duce imediat la el.

Chemă câţiva arabi şi le dădu o poruncă. Pe dată furăm împresuraţi de ei.

— Acum ne veţi urma la cortul căpitanului nostru!

Se folosise de cuvântul „căpitan”, ceea ca mă făcu să arunc o privire întrebătoare spre Marian. Acesta înălţă din umeri.

Împuşcăturile încetaseră cu desăvârşire. În vreme ce oamenii de afară se înapoiau, noi merserăm, însoţiţi de paznici, printre corturi. Când ajunserăm la al nostru, îl văzurăm pe Mohamed Tip ieşind din cortul în care stătusem. Aşa dar, ne căutase.

Sentinelă care ne luase în primire, se duse la el şi-i dădu raportul. Din pricina depărtării însă nu puturăm auzi ce spunea. După ce sfârşi, Mohamed Tip veni spre noi şi ne făcu semn să-l urmăm în cortul său.

— Am fost foarte îngrijorat de dv., domnilor, zise el ceva prea prietenos pentru a fi sincer.

— Unde aţi fost? Vroiaţi să dispreţuiţi ospitalitatea mea şi să părăsiţi pe ascuns tabăra?

— Dar nici nu ne-am luat lucrurile! răspunse Marian. Şi-apoi, ce motiv ne-ar fi putut îndemna la asta?

— Întrebarea asta mi-o puneam şi eu, domnilor. Oricum însă, a fost o uşurinţă din partea dv. că l-aţi lăsat singur pe servitor cu lucrurile dv.

— Nu-i aşa! răspunse Marian, dârz. Nu ştiu de ce-l bănuieşti.

— Pentru că am temei să mă îndoiesc de cinstea lui. Servitorul dv. a dispărut, împreună cu lucrurile dv.

Ne privi batjocoritor, aşteptând să vadă efectul cuvintelor sale.

Mă trecură fiorii şi cred că şi pe Marian: împuşcăturile fuseseră oare pentru Pongo?

Crezuse el că izbutisem să părăsim tabăra şi vroise să ne urmeze?

În vreme ce eu întorsei faţa, ca să nu mi se vadă agitaţia de care eram cuprins, Marian nu se trăda cu nimic, ci spuse, calm:

— N-am fost încă în cortul nostru.

— Dar eu am fost, răspunse arabul. Cu prilejul acesta trebuie să vă aduc la cunoştinţă, că servitorului dv. nu i-a mers cu încercarea de a se furişa printre sentinele. Împuşcăturile pe care le-aţi auzit erau pentru el. A fost împuşcat.

Încremenit de spaimă holbai ochii la Marian, Aşa dar, presimţirea mea nu mă înşelase. Viteazul nostru Pongo era mort?

— Asta n-o cred până nu mă voi încredinţa cu ochii mei, răspunse Marian, liniştit. Daca, totuşi, e adevărat ce mi-ai spus, atunci îţi voi cere socoteală de această crimă. Eşti răspunzător de faptele oamenilor d-tale.

— Nu însă faţă de dv., răspunse Arabul, rece. De altminteri, mai avem de vorbit şi despre alte lucruri mai importante. Eşti bănuit că ai fi un spion, venit în tabăra noastră ca să ne păgubeşti într-un fel oarecare.

Marian rămase calm şi de data asta.

— Altceva mai doreşti? întrebă el, sfidător. Ai început să mă plictiseşti.

Se părea însă că felul de a fi al lui Marian nu-l prea impresiona pe arab.

— Ştiţi că s-a plănuit un atac asupra taberei noastre – urmă el – l-aţi aşteptat şi când oamenii mei au tras, v-aţi gândit că atacul s-a şi dat. Prietenul dv. s-a trădat.

Auzind acestea îmi recăpătai sângele rece ca prin farmec.

— Pe cuvântul meu că nu ştiu despre ce vorbeşti, zisei. Cum poţi susţine aşa ceva?

Mohamed Tip arătă spre sentinela care ne adusese şi acum, la lumina felinarului, văzui că omul nu era arab. Chipul său era ars de soare, dar trăsăturile erau ale unui european.

— Acesta e martorul – zise Mohamed Tip, cu glasul ridicat – ce-ai auzit, Ben Ali, prietene?

Individul făcu doi paşi înainte şi rosti cu glas tare:

— „Acum începe atacul”, a zis dumnealui. Dacă nu s-ar fi aşteptat la atac, ar fi spus-o în alte cuvinte.

— Asta nu dovedeşte nimic – zisei eu – când am văzut sentinelele alea multe, ne-am dat seamă că se aşteaptă un atac în lagăr. Şi când am auzit împuşcăturile, crezui că atacul s-a şi dat.

Arabul înălţă din umeri.

— Te pricepi d-ta să ieşi din încurcătură – mormăi el – vom vedea noi acu şi dacă vom fi atacaţi peste noapte. Dacă se va întâmpla aşa, voi considera lucrul ca o dovadă că aţi ştiut despre asta şi voi lua măsurile de cuviinţă.

— Fireşte că la asemenea împrejurări vom renunţa la ospitalitatea d-tale şi părăsim tabăra. Dă oamenilor d-tale porunca să nu tragă asupra noastră. Plecăm chiar acum să vedem ce s-a făcut cu prietenul nostru. Şi, precum spuneam, dacă i s-a întâmplat ceva, vei plăti d-ta pentru fapta asta.

Mohamed Tip râse batjocoritor:

— Dragul meu prieten, uiţi cu desăvârşire în situaţie te afli. Pentru că am fost până acum atât de prevenitor faţă de dv., îţi închipui că nu mă pricep să întrebuinţez şi alte mijloace? Sunteţi prizonierii mei! — urmă el, cu glas schimbat – ia-i de aici! se adresă el lui Ben Ali. Răspunzi de ei! La cea mai mică încercare de fugă, împuşcă-i!

Il văzui pe prietenul meu pregătindu-se parcă să se năpustească asupra Arabului. Îi pusei uşurel mâna pe braţ şi-l rugai:

— Nu te enerva, Mariane! Ştim noi că acuzarea asta e neîntemeiată. Să aşteptăm până s-o face ziuă şi atunci lucrurile vor arăta cu totul altfel.

— Dar nu te gândeşti la Pongo al nostru? izbucni el. Să-l lăsăm să moară ca un câine?

Da, Pongo al nostru! Uitasem cu totul că el zăcea poate rănit pe undeva, pe aproape şi avea nevoie de ajutorul nostru.

— Îngăduie-ne, cel puţin, să-l căutăm pe prietenul nostru, însoţiţi de oamenii d-tale, mă adresai Arabului.

— Ce importanţă are un negru mai mult sau mai puţin! răspunse el, batjocoritor.

Cu aceste cuvinte ieşi din cort.

— Ei, de ce nu v-aţi plâns împotriva mea? întrebă paznicul nostru. Mi se pare că aţi uitat cu totul de gândul pe care l-aţi avut!

De data asta îmi sări şi mie ţandăra.

— Ticălosule! începui. Blestemat să fie soarele care luminează şi încălzeşte un monstru ca tine!

Mă repezii la dânsul şi înainte ca ei să-şi poată trage revolverul de la brâu, îl pocnii în faţă cu atâta putere încât individul se clătină, gata şi cadă.

Ben Ali îşi reveni repede însă.

— Câine de neamţ! răcni el şi vru să se năpustească asupra mea, dar Marian se puse între noi.

În aceeaşi clipă auzirăm un glas poruncitor dinspre intrarea cortului. Mohamed Tip stătea acolo, cu un iatagan în mână.

ÎI privirăm speriaţi. Atacatorul nostru, care sângera, ne dădu drumul.

— Fii prietenos cu oaspeţii noştri, Ben Ali! zise arabul, în batjocură. Profetul spune să-ţi cinsteşti musafirul.

— M-a lovit în faţă, zise celălalt, furios. Sunt în legitimă apărare.

— Văd asta, prietene. Şi-ţi făgăduiesc pe barba Profetului că sângele tău va fi răzbunat. Dar e timp până mâine pentru asta. Oricum, va trebui să rostim o sentinţă asupra acestor doi şi tu ştii bine că fiarelor pustiului le place carne de trădător. Acum pune să-i ducă de aici, ca să nu-i mai vedem în ochi.

Nemernicul fluieră şi îndată intrară câţiva paznici care ne luară în primire şi ne duseră în cortul nostru. Cinci din el rămaseră cu noi. Şi ticălosul trădător pe care-l lovisem în obraz, ne scuipa când părăsi cortul şi ne strigă în faţă că a doua zi vom fi legaţi de coada calului său şi va fi o plăcere pentru el să ne vadă murind.

III.
ATACUL.

FĂRĂ SĂ NE PESE DE PAZNICII care erau în cort, ne întinserăm în culcuşurile noastre. Chiar dacă nu ne gândeam la somn, vroiam totuşi să ne arătăm nepăsători.

Munciţi de fel de fel de gânduri se pare că, în cele din urmă, aţipiserăm totuşi, căci de-odată tresărirăm. Ne ridicarăm în capul oaselor şi ciulirăm urechile. Paznicii noştri îşi apropiaseră capetele şi vorbeau înfriguraţi între el. De afară se auzeau împuşcături.

Oare Pongo să fi ridicat iar tabăra în picioare, încercând să ajungă la noi? Nu-mi putea intra în cap că ar fi mort.

Dar în curând îmi dădui seamă că de data asta e vorba de ceva mai serios, căci afară de împuşcăturile din apropierea noastră auzirăm deodată câteva gloanţe şuierând prin cort. Pânza acestuia fu sfâşiată.

Care va să zică nu eram deloc la adăpost. Şi paznicii noştri nu se simţeau în siguranţă, căci îi văzurăm aruncându-se cu burta la pământ şi nu se mai sinchisiră de noi.

Nu era oare momentul potrivit pentru a întreprinde o încercare de fugă? Dacă tăiam puţin pânza cortului, ne puteam strecura afară, căci paznicii nu se gândeau acum decât la viaţa lor.

Împărtăşii planul meu lui Marian şi dansul îl încuviinţă. Fără să-mi schimb prea mult poziţia făcui o tăietură lungă în pânza cortului. Marian îmi şopti că paznicii nu băgaseră de seamă.

În aceeaşi clipă, însă, perdeaua ce acoperea intrarea cortului se dădu înlături şi Ben Ali întră înăuntru.

El rămase locului, ca încremenit. Dar asta ţinu numai o clipă, căci începu să răcnească pe arăbeşte la paznici. De sigur că nu erau cuvinte mângâietoare, căci deşi indivizilor li se mai citea frica pe faţă, ei se ridicară totuşi de la pământ.

Ben Ali se apropiă de noi şi băgai de seamă cu spaimă că zărise tăietura din pânza cortului.

Un zâmbet batjocoritor flutură pe chipu-i buhăit. Apoi strigă o poruncă oamenilor săi şi deodată aceştia se năpustiră asupra noastră.

Avui impresia că ne sunase ceasul din urmă.

Vroiau oare să ne gâtuie?

Lovii cu disperare în juru-mi, cu gândul să-mi vând scump viaţa. Băgai de seamă atunci că nu vroiau decât să ne lege.

Furăm legaţi de mâini şi de picioare şi zvârliţi la pământ, unul lângă altul.

Dar se părea că Ben Aii nu era mulţumit cu asta, căci dădu o poruncă oamenilor săi şi ei se aşezară în picioare la peretele cortului.

— Ca să vă pot vedea mai bine mutrele, ne lamuri el.

Bănuiam eu însă adevăratul motiv: în felul acesta eram mai mult expuşi gloanţelor.

Ben Ali îi trimise pe ceilalţi afară din cort, apoi îşi scoase revolverul şi se aşeză jos în faţa noastră, cu picioarele încrucişate.

— Cred că e mai bine să mă îngrijesc eu-însumi de dv., zise el, batjocoritor. N-auziţi? Acesta e atacul pe care l-aţi aşteptat. Acum e lucru dovedit că aţi venit în tabără ca spioni. Încercările voastre de fugă au îndepărtat orice îndoială. Ştiţi, deci, ce vă aşteaptă.

Ben Ali tăcu, aşteptând, probabil, ca să ne justificăm, dar Marian nu-i învrednici nici cu o privire măcar şi tăcu şi el.

— Mohamed Tip, marele meu prieten şi binefăcător, mi-a dat nobila însărcinare să vă ţin tovărăşie în ultimele ceasuri ale vieţii voastre. Cred că n-aveţi nimic împotrivă.

Nu dădurăm nici o atenţie cuvintelor sale, socotind de prisos să zgândărim lucrurile.

Împuşcăturile sporeau din ce în ce. Uneori se auzeau comenzi. Era glasul lui Mohamed Tip.

Tabăra noastră trebuie să fi fost atacată de duşmani puternici căci de jur-împrejur se auzea larma luptei.

— Nu e exclus – zise Ben Aii – să nu putem respinge atacul. În acest caz am însărcinarea să vă găuresc ţeasta cu un glonţ. Pentru asta am venit aici.

— Ai putea să te exersezi puţin la ochit, zise Marian, ca s-arate că nu îi e teamă.

În loc de răspuns, Ben Ali ne scuipă, cum mai făcuse odată.

— Din contactul cu sălbatecii ţi-ai însuşit astfel de apucături josnice? zise Marian. Nu se spune oare la voi, când vrei să insulţi pe cineva: „îţi scuip în barbă”? Cu noi n-ai însă noroc, căci n-avem bărbi, porcule.

Văzui o lucire fioroasă în ochii lui Ben Ali şi, pe când se pregătea să se ridice de jos, deodată băgarăm de seamă că se opri cu mâinile

sprijinite în pământ, rămase o clipă astfel, apoi căzu cu capul înainte.

— Asta nu ne mai poate face nimic, zise Marian. L-a nimerit un glonţ rătăcit. Nici nu merita o moarte mai bună.

Nu puturăm vedea nici o rană, căci zăcea cu capul la pământ. Dar deoarece nu se mai mişca deloc, bănuirăm că fusese lovit în tâmplă şi-şi dăduse sufletul în aceeaşi clipă.

— Ia spune, Mariane, nu ni s-ar putea întâmpla şi nouă la fel? întrebai îngrijorat.

— Mai e vorbă! răspunse prietenul meu. În fiecare clipă ne poate nimeri un glonţ. De aceea e mai bine să ne lăsăm la pământ.

Îşi dădu drumul pe o parte, apoi se întinse cat era de lung. Îi urmai pilda.

— Ce se va spune când îl vor găsi mort? întrebai eu.

— Depinde cine-l va vedea întâi – prieten sau duşman.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Păi n-auzi că se apropie larma luptei? Probabil că au pornit la atac. Nu deosebeşti, printre împuşcături, strigătele ascuţite cu care negrii se îndeamnă unii pe alţii? Bănuiesc că afară e măcel în toată regula.

Deşi gândul acesta nu prea era plăcut, nu-mi putui ascunde bucuria.

— Marian – zisei din toată inima – să dea Dumnezeu ca tabăra să fie cucerită de negri şi duşmanul nostru să fie pus pe fugă. Nu m-ar mira de fel dacă Pongo al nostru s-ar ivi de-odată în tabără şi ne-ar tăia legăturile.

— Fără îndoială că va încerca să-şi facă drum până la noi. Dacă mai trăieşte, cu siguranţă ca s-a alăturat de cei din rasa lui.

Peste câtva timp împuşcăturile încetară. În schimb auzirăm răcnete şi ţipete.

— Acum e acum, zise Marian. Cele două tabere luptă cu înverşunare.

Larma se-ndepărtă încetişor, se auziră iar împuşcături răzleţe şi după puţină vreme salve de armă răsunară în noapte.

Privii întrebător la Marian. Dacă era de aceeaşi părere cu mine însemna că suntem pierduţi.

— Da, ai dreptate – zise el, ca şi cum mi-ar fi ghicit gândurile. Arabii au respins atacul împotriva taberei. Împuşcăturile pe care le auzim acum sunt pentru negrii puşi pe fugă.

— Atunci suntem pierduţi! zisei, descurajat.

IV.
OASPETE LA ARABI.

ÎNCETUL CU ÎNCETUL se făcu linişte. Lampa ardea încă in cortul

nostru, dar prin tăietura din pânza cortului pătrundeau zorile.

Eram miraţi că nu veniseră încă nimeni la noi, dar ne spuserăm, în cele din urmă, că cei de afară or fi având de lucru cu pansarea răniţilor.

Deodată, însă, perdeaua cortului se dădu la o parte şi-l văzurăm pe Mohamed Tip.

Rămase încremenit la intrare, în faţa privelişti ce i se înfăţişa. Omul său de încredere zăcea în aceeaşi poziţie.

Ne privi bănuitor , înainte de a se apropia. Dar eram legaţi încă si într-adins nu încercasem să ne eliberăm.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă arabul, uimit.

— Presupun că paznicul nostru a fost nimerit de un glonţ rătăcit, răspunse Marian.

Mohamed Tip se apropiă de cadavru şi, apucându-l de umeri, încercă să-l ridice. Atunci îşi dădu seamă că nu mai era nimic de făcut.

— Consideră asta ca un semn ai Destinului! zise Marian. Paznicul nostru a fost nimerit de un glonţ răzbunător şi noi, care suntem nevinovaţi, n-am păţit nimic.

Mohamed Tip înălţă din umeri.

— A fost Kismetul[1] lui, zise el, resemnat.

— Glonţul îi era hărăzit şi ar fi găsit drumul la dânsul pretutindeni.

— N-ai vrea să dai ordin să ne dezlege? întrebă Marian, cu imputare în glas.

Mohamed Tip chibzui o clipă, apoi scoase pumnalul şi ne tăie legăturile.

— Acum nu mai există primejdie să fugiţi, zise arabul. Înainte de a ridica tabăra, voi cerceta în ce măsură aţi fost părtaşi la atac. Deocamdată am lucruri mai însemnate de făcut.

De-odată auzirăm de afară gălăgie.

Mohamed Tip dădu în lături perdeaua şi noi ne ridicarăm. În felul acesta puteam privi afară.

Şi ceea ce văzurăm făcu să ne zvâcnească inimile de bucurie: pe drumul dintre corturi păşea.. Vechiul şi credinciosul nostru Pongo! Îndărătul lui veneau, ca o ceată de copii, care nu îndrăzneau să se apropie prea mult, o hoardă numeroasă de arabi. Uneori, când larma îl supăra prea mult, uriaşul se oprea şi, întorcându-se, făcea o mutră care-i îndemna pe cei ce-l urmau să rămână înapoi.

Astfel îşi făcu intrarea în tabără Pongo al nostru.

Cât de bucuroşi eram că Pongo trăia. Uitarăm de tot şi făcându-ne drum spre ieşire, pornirăm în întâmpinarea lui, plini de fericire. Fără să ne sinchisim de cei ce ne urmau, îi strânserăm mâna cu căldură.

— Dar bine Pongo, cum ai ajuns aici? întrebarăm în acelaşi timp.

— Pongo vrut vede cum merge la Massers, răspunse el domol.

— O! Suflet credincios! exclamă Marian. Pongo, tu eşti o nestemată

şi pe întreaga suprafaţă a pământului nu există alt om ca tine.

Scena aceasta a revederii, făcuse mare impresie asupra tuturor celor de faţă, precum şi asupra lui Mohamed Tip. Cu atât mai mult, cu cât el tocmai pierduse un tovarăş credincios.

Strigă oamenilor săi să se ducă la treburile lor şi pe noi ne lăsa singuri.

După ce Ben Ali fu scos afară din cortul unde fusese ucis, intrarăm înăuntru, nerăbdători să aflăm veşti de la camaradul nostru.

— Ia povesteşte acuma Pongo, prin ce-ai trecut! îl zori Marian.

Dar se părea că uriaşul nu ştia cum să înceapă. În cele din urmă începu:

— Pongo crezut, Massers şi plecat, pentru ca lipsit mult. Luat încetişor lucruri şi plecat.

— Da, dragul meu, socoteala a dat greş, zise Marian. Nu puteam face nici un pas fără să fim urmăriţi. Deodată auzirăm spre mirarea noastră salve de arme.

— Sentinelele nu vede şi împuşcă mult, întrerupse Negrul. Pongo însă departe şi noaptea neagra ca Pongo.

— Asta a fost norocul tău, Pongo, că nu te-au putut recunoaşte pe întunerec. Pe noi ne-ar fi zărit negreşit din pricina îmbrăcăminţii noastre de culoare deschisă şi n-am fi putut şterge putina.

— Şi Pongo aşa crezut, de aceea fost greu fuge.

— Povesteşte mai departe! stărui Marian. Ce-a fost cu împuşcăturile acelea?

— Pongo ştie totul.

Coborî glasul şi urmă în taină:

— Mohamed Tip pleacă Wpwapwa, luat mulţi colţi de elefanţi, vrut dăruieşte la autorităţi. Unchiul locuieşte în Ruanda şi vrut merge spre Bogamojo, dar om rău. Englezii nu vrut are pe el, Mohamed Tip înapoiat la Ruanda, Wanjamwesi atacat la el, pentru că foarte rău.

Prietenul meu dădu din cap cu înţeles.

— Pricepi, Robert? Ceea ce ne povesteşte Pongo este foarte interesant. Chestia stă cam aşa: bătrânul Tipo Tip a dat şi el mult de lucru englezilor odinioară. El se retrăsese în inima ţării, pentru că englezii puseseră un premiu pe capul său şi nu se mai simţea în siguranţă în ţinutul acela. Acum există pe undeva un urmaş al lui, care e unchiul gazdei noastre. Acest om i-a trimis pe nepotul său la autorităţile engleze ca să obţină bunăvoinţa acestora. Probabila că nu-i place unde locuieşte acum şi vrea să vină la Bogamojo. Pentru a-i îndupleca pe englezi, i-a dat nepotului său fildeş, ca să-l dăruiască autorităţilor britanice. Asta e o marfa care se află în lăzile alea lungi. Se pare însă că n-a scăpat de fildeşul acela, dovadă că englezii nu vor să aibă de-a face cu el şi preferă să-l ştie unde se află.

Pongo dădea mereu din cap, în semn de încuviinţare.

Marian urmă:

— Probabil că Wanjamwesi vroiau să se folosească acum ce prilejui unic care i se oferea şi să reguleze o socoteală veche. Poate că în aceiaşi timp vroiau să confişte lăzile cu fildeş…

— Wanjamwesi nu fură! luă Pongo apărarea fraţilor săi negii. Ei omoară numai om râu.

— Vezi tu Robert, cum se răzbună totul în lume: răzbunarea sângelui vărsat trece dincolo de mormânt. Au avut multe pierderi Wanjamwesi, Pongo?

Uriaşul clătină capul, posomorit.

— Mulţi oameni murit. Arabi împuşcă bine.

— Dar de ce te-ai înapoiat în tabără? întrebai eu. Nu te-ai temut că arabii te vor lua drept duşman şi te-ar putea împuşca?

— Pongo aşteptat până arabii putut vedea. Apoi mers drept în tabără. Pongo arată mereu pumn. Atunci la arabi fost frică şi nu împuşcă.

— Minunată idee! râse Marian. Aşa dar ai venit aici ca să te laşi împuşcat odată cu noi?

Pongo clătină capul cu hotărâre.

— Arabi nu face nimic la Massers – răspunsa el – Pongo vorbeşte cu Mohamed Tip.

— Ei, Robert cum îţi place?! făcu Marian, uimit. N-o fi vrând să glumească Pongo ai nostru?

— Ideea nu e rea, răspunsei eu. Arabul pricepe de sigur Swaheli şi Pongo îi va îndruga vrute şi nevrute.

Furăm foarte miraţi când deodată intră unul în cort şi ne ceru să venim la Mohamed Tip, căci era gata masa. Ne aşteptasem să fim chemaţi pentru judecată – când colo…

— Pongo bagă de seamă, Massers nu teme, ne linişti uriaşul.

— Vom vedea ce vrea cu noi. Haide, Robert! Voi purta de grijă să ţi se aducă şi ţie mâncare, Pongo.

— Mi s-a spus să-l aduceţi şi pe prietenul dv. negru, zise atunci arabul.

— Pricepi ceva? Întrebă Marian, privindu-mă uluit.

— Cine poate să mai înţeleagă ceva! Răspunsei, înălţând din umeri.

Spre mirarea noastră Pongo zise:

— Bine dacă Pongo rămâne cu Massers. Atunci bagi de seamă mai bine.

În cortul lui Mohamed Tip era pregătită o masă îmbelşugată. Pentru noi erau rezervate trei locuri. Nu mai exista îndoială, deci, că gazda noastră îl considera pe Pongo ca egal.

Când camaradul nostru văzu că urma să mănânce la masă împreună cu noi şi arabul, băgai de seamă că nu-i convenea deloc. Îl plăcea de obicei, să rămână de o parte, modest. Dar atât Marian cât şi

eu îi făcurăm semn cu ochiul să nu refuze.

Spre surprinderea noastră interveni şi Mohamed Tip. Într-o limbă pe care, după cum văzui, Pongo o pricepea, îi vorbi câtva timp.

Camaradul nostru se aşeză atunci şi un servitor negru aduse mâncarea.

— Sunteţi vrednici de pizmuit că aveţi un prieten atât de credincios, începu Mohamed Tip.

— Suntem fericiţi că-l avem alături de noi – răspunse Marian – el ne-a salvat viaţa în repetate rânduri. Niciodată nu ne lasă la nevoie, după cum ai avut prilejul să vezi.

— A insuflat mare respect şi oamenilor mei, mărturisi arabul.

Apoi, schimbând vorba, urmă:

— Din păcate, am avut pierderi mari. Faptul că cei ce ne-au atacat au lăsat şi el mulţi morţi pe teren, e o mângâiere prea slabă.

— E de admirat însă cu câtă vitejie s-au apărat oamenii d-tale, răspunse Marian. Dar, n-ar fi bine să lămurim de ce ne socoţi drept spioni?

Mohamed Tip privi încurcat în pământ.

— Între timp mi-am schimbat părerea, răspunse el. Era o neînţelegere regretabila, care s-a lămurit însă. Va ţineam drept agenţi ai autorităţilor engleze. Printr-un sir de împrejurări aţi avut de suferit neplăceri. Va rog să uitaţi ce vi s-a întâmplat aici şi consideraţi-mă şi de-acum încolo drept oaspeţii mei.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Înainte cu un ceas eram la un pas de moarte şi acum ne zâmbea iarăşi libertatea.

Uimirea mea spori când arabul ne făcu o propunere, pe care n-aş fi bănuit-o.

— Parcă spuneaţi aseară că străbateţi Africă pentru a întâmpina aventuri? întrebă gazda noastră.

— Aşa e – răspunse Marian – dar după asta din urma ni s-a cam potolit deocamdată setea de aventuri.

— Poate că veţi gândi altfel când veţi auzi propunerea mea. Probabil că ceea ce vă mână prin lume nu e numai dorul de aventuri, ci şi acela de a cunoaşte, de a învăţa.

— Asta în primul rând, răspunse Marian. — Aventurile vin de la sine.

— Ei vedeţi! urmă Arabul. Ţinta, mea e un ţinut care n-a fost încă explorat. Oamenii de ştiinţă au înaintat până la izvoarele Nilului, au străbătut Sudanul şi întinsele regiuni împădurite ale Congo-ului – dar bucata aceea de pământ dindărătul lanţului de munţi, care, pornind de la lacul Edward, înaintează spre nord, nu e cunoscută de nimeni. Afară de bivoli pitici şi alte animale mici se mai găseşte acolo o specie, care şi-a salvat existenţa din timpurile străvechi până-n zilele noastre. E un animal care poate fi numit „elefant pitic”, dacă vrem să botezăm

astfel o făptură care are aproape aceeaşi înfăţişare. Dar elefantul are pielea netedă, adică neacoperită cu păr. Animalul acesta, însă, are o coarnă ca bizonul din America de Nord şi colţii lui n-au forma acelora ai elefantului, ci sunt mult mai mari în proporţie cu dimensiunea animalului şi încovoiaţi aproape rotund…

Văzui după chipul prietenului meu cum interesul sau sporea din clipă în clipă.

— Şi ce mărime are? întrebă, încordat.

— Oamenii mei au răpus unul – era ceva mai mare ca un bou obişnuit. Ei spun că în creierii munţilor sunt unii de mărime uriaşă. Mie însă nu-mi vine să cred. Din experienţă ştiu că dânşii exagerează.

— E foarte interesant – zise Marian – deci s-ar putea pune mâna într-adevăr pe un astfel de animal, s-ar aduce un mare câştig ştiinţei. După descrierea d-tale, ar fi vorba de un mamut preistoric. Ar merita să se întreprindem călătoria asta lungă. Pe ce drum apucaţi, într-acolo?

— După cum vă spuserăm, cu puţin înainte de Udjiji cotim spre nord, străbatem ţara Watusilor – un trib care, spre deosebire de Wanjamwesi, ne este prieten – şi prin legendara Ruanda ajungem în patria unchiului meu. Ţinutul său nu se află sub suzeranitatea vreunui stat străin şi dacă vă va face plăcere veţi putea rămâne mult timp acolo.

La cuvintele din urmă ale lui Mohamed, Marian se cam posomori. Bănuiam eu ce-l supăra: Pentru a ajunge acolo, trebuia să străbatem ţinuturi belgiene – şi noi eram mulţumiţi că scăpasem de belgieni.

— Cum staţi cu autorităţile belgiene? întrebă Marian.

— Nici rău, nici bine – răspunse Mohamed Tip – am cerut permisiunea să străbat ţinuturile belgiene şi mi s-a încuviinţat fără multă vorbă.

— Aţi fost însoţiţi de soldaţi belgieni tot timpul cât v-aţi aflat pe teritoriu belgian?

— Nu. Eu nu m-am folosit de nici unul din obişnuitele drumuri ale caravanelor şi cred ca Belgienii nici n-au prins de veste cam trecut prin teritoriul lor. Îmi dai voie să întreb de ce te informezi de lucrul acesta?

O clipă Marian şovăi cu răspunsul, apoi zise:

— Ţi-o voi spune deschis. În Congo-ul belgian, la fel ca şi aici am cam păţit-o, fără să fi avut vreo vină anumită. Cu prilejul hărţuielilor dintre două triburi inamice, am venit în conflict cu soldaţii belgieni. Am fost urmăriţi multă vreme, dar în cele din urmă am izbutit să părăsim teritoriul belgian. Şi-ţi poţi închipui lesne că nu prea mă trage inima să calc iarăşi pe pământul acela.

— Pricep, încuviinţă arabul. Cu toate astea nu există primejdie pentru d-voastră să va alăturaţi de noi. Dac-am priceput bine,

călătoreaţi numai cu cei doi însoţitori ai dumitale, astfel că atrăgeaţi atenţia când treceaţi prin ţinuturi mai populate. Caravana mea, însă, e alcătuită din câteva sute de oameni, astfel că vă pierdeţi în mulţime.

Marian nu se putu împotrivi ispitei.

— Ce părere ai tu? mă întrebă el. N-ar trebui să pierdem prilejul. Dacă n-ai nimic împotrivă, aş primi propunerea.

— Dacă crezi că nu ne primejduim prea mult, fie! răspunsei.

Marian încuviinţă şi astfel eram prinşi pentru luni de zile.

Mohamed Tip fu nespus de bucuros că-l însoţeam. Ne strânse mâinile călduros, apoi se scuză că trebuie să ne părăsească, spre a lua dispoziţiile cuvenite pentru ridicarea taberei. Ne întrebă dacă ne face plăcere, să-i însoţim.

Văzurăm astfel cum arăta lagărul după lupta. Multe se schimbaseră.

— Am avut pierderi grele, zise gazda noastră.

Acolo sunt morţii.

Arata spre o foaie mare de cort dedesubtul căreia zăceau cadavrele.

— Nu-i vom îngropa aici însă, ci abia mâine, după ce vom fi trecut graniţa. Nu vrem ca negrii să profaneze osemintele.

Dinspre deşertul întins se auzeau gemete.

— Sunt Wanjamwesi – zise Mohamed Tip – după ce ne vom fi retras, se vor îngriji de ei fraţii lor. Pe cel mai mulţi i-au luat cu dânşii în timpul nopţii.

Nu era deloc omenos lucru că arabii ridicaseră numai pe ai lor, pe câtă vreme răniţii duşmani se prăjeau la soarele fierbinte.

Chipul lui Pongo se posomori. La mică depărtare se zăreau întinse făpturii negricioase – morţi şi răniţi.

— Nu bine lasă zace Wanjamwesi, se adresă el lui Marian. Pongo ajută la fraţii de la el.

Mohamed Tip auzise cu siguranţă cuvintele acestea şi eu mă uitai la dânsul. Nu-l va opri oare pe Pongo să facă ce vroia? Dar el se prefăcu de parcă n-ar fi auzit ce spusese camaradul nostru. Pongo ne părăsi şi se înapoie în tabără. Eram curios să văd ce va face.

Se părea că arabii şi primiseră porunca să ne considere ca oaspeţi. Erau foarte prevenitori şi faţă de Pongo.

Plecând de la noi se duse la unul din conducători şi ceru să i se dea apă într-o găleată de pânză. Merse apoi la răniţii care gemeau. Nu mai era vreme să le panseze rănile, căci – tabăra era gata de plecare – dar cel puţin setea chinuitoare a nenorociţilor putea fi potolită.

Morţii Arabilor fură încărcaţi pe cai. Chiar Mohamed îşi puse calul la dispoziţie. Răniţii fură întinşi pe tărgi, apoi caravana se puse în mişcare.

V.
DIN LAC ÎN PUŢ.

După un marş lung şi obositor, ajunserăm la un loc pe care conducătorul nostru îl alesese pentru popasul de noapte. Doi răniţi muriseră pe drum.

Marian era şi el de părerea mea, că în locul unde poposeam acum, nu puteam fi atacaţi. Coborârăm din şoseaua caravanelor şi porniserăm pe în poalele unui grup de coline, iar spre seară urcarăm un platou stâncos. Intrările puteau fi aparate de puţini, oameni. Admirarăm cu câtă conştiinciozitate lua Mohamed Tip dispoziţiile cuvenite. Se încredinţa personal dacă fiecare post de observaţie, mai bine zis de pază, era bine ales. Şi când, odată cu lăsarea nopţii, ne retraserăm în cortul nostru, eram siguri ca nu puteam fi luaţi prin surprindere.

— Ia spune Mariane, ma adresai prietenului meu, când furam singuri, n-am procedat cu prea mare uşurinţă, primind propunerea arabului? Nu cred să străbatem atât de uşor teritoriul belgian.

— Da, Robert, m-am gândit şi eu la asta – răspunse Marian – dar nici aici nu suntem de fel în siguranţă. M-aş mira daca belgienii nu ne-au şi anunţat autorităţilor englezeşti. Sunt aproape convins de asta. De aceea nici nu poate fi vorba să folosim calea ferata căci în fiecare gara va fi un control sever. Daca străbatem Africa răsăriteana de-a curmezişul, prin păduri şi stepe, avem un drum nespus de lung pana în Mozambic care e sub stăpânire portugheză şi unde am fi în deplină siguranţă. Dacă izbutim însă, la adăpostul caravanei, să străbatem ţinutul relativ îngust al teritoriului belgian, ajungem în Sudan, unde ne putem mişca în toată libertatea.

Din acest punct de vedere Marian avea deplină dreptate şi mă declarai mulţumit.

Dar prietenul nostru Negru avea ceva pe inimă.

— Ce te apasă, Pongo? îl întrebai.

— Mohamed Tip nu place la Pongo, zise el aproape în şoaptă.

— Păi ţi-a strâns mâna şi a stat chiar de vorbă cu tine? zisei eu. Ce nu-ţi place la el?

— Arabi omorât mulţi sărmani negri.

— Trebuiau să se apere arabii când au fost atacaţi, zisei eu.

ÎI înţelesesem greşit, însă, căci el răspunse:

— Nu acum, crede Pongo. Mult de atunci.

— Ah, iar vii cu afacerile alea vechi, Pongo – bodogăni Marian – a trecut doar atâta vreme!

— Dar nu bine, stărui el.

Renunţă însă la subiectul acesta când băgă de seamă că eram de altă părere.

Deşi osteniţi, nu puturăm adormi îndată. În cele din urmă, aţipirăm totuşi.

Ma trezii simţindu-mă zgâlţâit de umeri.

— Masser, afară împuşcă – zicea Pongo – vin Wanjamwesi.

Mă necăjii rău. Nici noaptea asta nu vroiau să ne lase în pace indivizii?

Ciulii urechile. Se auzeau împuşcături răzleţe. Sentinelele noastre stăteau la pândă. Nu socotii că e nevoie să-l trezesc pe Marian.

— Nu e nimic! Ma liniştii pe credinciosul nostru camarad – tabăra e bine apărată. Poţi dormi fără teamă, Pongo!

Spunând acestea mă-ntorsei pe partea cealaltă Fusesem trezit din somnul cel mai dulce.

Aţipisem din nou, când tresări speriat: din apropiere se auzea ţăcănitul unei mitraliere.

Marian se trezise şi el.

— Visez oare, Robert? mă întrebă zăpăcit. Nu e răpăitul unei mitraliere?

Era tot atât de surprins ca şi mine. Că Wanjamwesi vroiau să ne atace tabăra, era lesne de înţeles, căci ţineau să se răzbune. Dar că erau în stăpânirea unei mitraliere era lucru aproape de necrezut.

— Trebuie să vedem imediat ce se petrece afara – zise Marian – hai să mergem la Mohamed Tip!

Nu-l mai găsirăm în cortul său. Mitraliera amuţise. Împuşcături răzleţe sfâşiau liniştea nopţii.

ÎI găsirăm, pe arab sfătuindu-se cu oamenii săi şi aşteptarăm să sfârşească.

— Nu găseşti ciudat că vrăjmaşii noştri sunt înarmaţi cu arme atât de moderne? îl întrebă Marian.

— N-aş fi bănuit nici eu asta, zău aşa! răspunse Mohamed Tip. În tot cazul, lucrul nu e prea grav, căci nu ne aflăm în bătaia mitralierei. Am dat poruncă oamenilor mei să nu se arate şi să nu tragă decât când au o ţintă bine hotărâtă.

— Cred că ar îl bine dacă nu ne-am mai culca deocamdată, ci să aşteptăm desfăşurarea evenimentelor, fu de părere Marian.

— Eu în orice caz, nu mă culc – răspunse arabul – n-aş vrea să trimit patrule ca să-şi dea seama de forţa duşmanului. Trebuie numai să veghem cu toată atenţiunea ca să nu năvălească peste noi dinspre trecătoare. Acolo am şi postat oameni în număr îndestulător. Nu prea cred ca duşmanul s-atace în mod serios, dar mă tem de altceva: tabăra noastră este cât se poate de potrivită pentru o apărare, dar poate că ne-am vârât singuri într-o capcană. E îndoielnic dacă vom putea ieşi în cazul că duşmanul ne-ar închide drumul. Şi nu putem lăsa s-ajungă lucrurile la un asediu de câteva zile. În acest caz ar trebui să trimit pe cineva la Udjiji şi să cer ajutorul autorităţilor engleze. Acestea sunt doar răspunzătoare pentru siguranţa ţării.

Nu ne mai înapoiarăm în cortul nostru ci, împreună cu Mohamed

Tip, examinarăm terenul din diferite puncte, nu-i puturăm însă zări pe duşmanii noştri, căci noaptea era prea întunecoasă.

Trecu un ceas întreg, fără să se mai fi auzit vreo împuşcătură.

Marian era de părere că pentru moment nu era de aşteptat nici un atac. El găsi potrivit ca noi trei să inspectăm, cu schimbul, posturile. Pe de altă parte oamenii să nu mai stea pregătiţi, ci să rămână numai paznicii trebuitori. Cu un ceas înainte de ivirea zorilor, însă, toţi să fie în picioare.

Propunerea aceasta găsi încuviinţarea tuturor. Se dădură ordinele care erau de nevoie oamenii intrară în corturi, apoi se făcu tăcere adâncă.

Eu cerusem cea dintâi veghe. Împreună cu unul din conducători, care vorbea englezeşte, făceam mereu rondul.

Însoţitorul meu – un arab – era un bun observator. După câtva timp el îmi împărtăşi că duşmanii erau numai în vale şi că din spre partea munţilor, unde eram apăraţi de râpe adânci, nu ne ameninţa nici o primejdie.

Întrebându-l cum se făcea asta, el îmi spuse că-şi întemeia părerea pe faptul că urletele hienelor amuţiseră în vale, ceea ce lăsa să se tragă încheierea că acolo sunt oameni. Pe când, după cum se putea deduce din lătrături, dinspre partea cealaltă animalele încercau să se apropie.

Cele două ceasuri de veghe trecură foarte repede. Îl trezii pe Mohamed Tip, îi raportai că nu se întâmplase nimic, apoi mă culcai.

Toată noaptea domni linişte. Nici o împuşcătură nu se auzise.

Marian, care avusese ultimul rond, mă trezi. Nu puturăm sta mult de vorbă, căci trebuia să ne luăm fiecare postul în primire. În grabă îmi spuse însă ca nu vom lua parte activă la luptă, deoarece nu ne priveau neînţelegerile dintre cei doi potrivnici. Numai daca am fi fost atacaţi personal trebuia să ne apărăm pielea.

Ultimul ceas trecu repede. O geană de lumină palidă, pe cer, arăta ivirea zorilor.

De-odată ne încordarăm cu toţii auzul: aproape de noi răsunară goarne militare.

Trupe engleze ne împresuraseră!

Nici unul din arabi nu ştia ce trebuia să facă acum. Dar Mohamed Tip înţelese situaţia. Dădu aghiotanţilor săi porunca energică să-i oprească pe oameni de la orice nechibzuinţă şi să nu tragă în nici un caz, sau să opună o împotrivire vădită, în caz că se vor arăta soldaţi englezi.

În vreme ce aghiotanţii transmiteau ordinele mai departe, răsună al doilea semnal, apoi se arătară în apropriere trei parlamentari, cu un steag alb fluturând în vânt.

Foarte vesel, Mohamed Tip se-ntoarse spre noi:

— Suntem salvaţi, soldaţii n-au gânduri rele. Cu siguranţă au auzit că am fost atacaţi şi acum vor să ne călăuzească până vom trece graniţa. Haideţi să ieşim în întâmpinarea parlamentarilor, domnilor!

Nici eu, nici Marian nu eram de aceeaşi părere însemna să ne dăm de bună voie în mâinile englezilor.

Arabul observă şovăiala noastră.

— Ei da, aş putea să mă duc singur s-aud ce vor, zise el, dar băgai de seamă că nu prea era mulţumit că nu vroiam să-i însoţim.

Luă doi aghiotanţi şi plecă.

— Sunt curios să văd cum se vor sfârşi lucrurile, îmi zise Marian. Trebuie să ne lăsăm văzuţi cât mai puţin şi nici Pongo. În primul rând nu în apropierea noastră. Nu se poate şti dacă n-am şi fost anunţaţi în Udjiji.

Ne înapoiarăm în tabără, îl învăţarăm pe Pongo ce are de făcut şi aşteptarăm întoarcerea lui Mohamed Tip.

Acesta zăbovi cam mult şi când veni la noi, observarăm că lucrurile se petrecuseră altfel de cum crezuse ei. Ne zise, necăjit:

— Mi se cere să merg la Udjiji cu un număr din oamenii mei, ca să lămuresc întâmplarea din noaptea trecută. Şi când te gândeşti că lucrul e foarte lămurit! Am fost atacat şi ne-am apărat – atâta tot!

N-am chef deloc să pierd vremea zadarnic. Până una alta voi coborî în vale, la comandantul trupei care ne-a împresurat tabăra. Cred că în felul acesta se vor lămuri lucrurile. Vă voi lua şi pe dv. ca martori că nu noi am atacat. Că doar mărturisirea noastră adevărată o îi preţuind mai mult decât aceea a negrilor.

Necăjit intră în cortul său ca să dea ordin aghiotanţilor cum să se poarte oamenii în timpul lipsei sale.

— Aşa, Robert, iar am dat de bucluc! îmi zise Marian, când rămaserăm singuri. Acum se impune să ştergem putina cât mai repede. Mohamed Tip poate avea dreptate din punctul său de vedere, dar e cel mai mare măgar pe care l-am întâlnit vreodată. Cu siguranţă că nu se vor declara mulţumiţi cu lămuririle sale, ci vor cere să vină la Udjiji întreaga caravană, împreună cu noi. Şi ce urmează după aceea, ştim prea bine: stabilirea identităţii noastre şi predarea în mâinile belgienilor. Aşa dar, de îndată ce Arabul va părăsi tabăra, o ştergem… englezeşte. Fugim în munţi şi…. Pe urmă vom vedea…

VI.
NENOROCUL NOSTRU.

TOATĂ ATENŢIUNEA oamenilor era îndreptată în vale, unde se aflau soldaţii englezi. Ieşirăm câte unul din tabără, spre partea muntelui şi găsirăm acoperire în văgăunile povârnişului.

Ne luaserăm arme şi muniţii, astfel că ne puteam apăra de animale

sălbatece.

După o jumătate de ceas numai ne regăsirăm toţi trei şi pornirăm împreună.

Dar terenul accidentat ne făcu să pierdem mult timp. Totuşi încetul cu-ncetul învinserăm toate greutăţile şi după ce urcarăm cel din urmă povârniş, Marian exclamă:

— Slavă Domnului? o făcurăm şi pe asta! S-o facă şi urmăritorii noştri, dacă sunt în stare.

Gândeam şi eu la fel, dar Pongo al nostru era iarăşi de altă părere.

— Englezi merg alt drum când vor prinde la noi, zise el şi privi în juru-i.

— Pongo – strigai eu – nu mai cobi! Crezi care că englezii ne-ar putea tăia calea?

Uriaşul vroia tocmai să lămurească lucrurile, când se auziră câteva împuşcături în apropiere.

Pongo se aruncă fulgerător la pământ. Eram atât de uluiţi încât îi urmarăm pilda abia când ne îndemnă el s-o facem.

Nici unul din noi nu fusese nimerit şi asta dădea de gândit ţinând seamă de numărul mare al gloanţelor şi de apropierea de la care fuseseră trase. Nu vroiseră să ne nimerească, ci numai să ne sperie.

Pongo îşi pregătise arma. Părea să fi iscodit un duşman, dar eu îi preveni să nu tragă.

N-avea nici un rost să tragi un glonţ, când duşmanii noştri nevăzuţi erau în număr atât de mare, încât orice împotrivire ar fi fost curată nebunie.

Dindărătul stâncilor un glas poruncitor ne strică să depunem armele şi să ne apropiem.

De-odată mi se lămuri totul. Soldaţii englezi nu se aşezaseră numai în vale, ci împresuraseră tabăra de jur-împrejur, ca să împiedece orice fugă.

Depuserăm armele şi ne ridicarăm. Se sfârşise cu fuga noastră!

Acum se iviră vreo douăzeci de soldaţi. Conducătorul lor negru se apropiă de noi şi ne declară prizonieri, cerându-ne să-i urmăm în lagăr.

Ce puteam face? Chiar daca i-am fi mărturisit nevinovăţia noastră, el tot n-ar fi putut proceda altfel de cum i se ordonase.

Numai când vru să ne lege mâinile, protestarăm cu îndărătnicie.

— Nu suntem vite doar! strigă Marian Negrului. Aşa s-o facem cu criminalii de rând, dar nu cu noi!

Spre surprinderea noastră, negrul făcu semn oamenilor să se dea înapoi.

— Veţi înţelege că ruşinea pe care vor să vi-o facă se răsfrânge şi asupra mea – ne zise el, ca să nu fie auzit de ceilalţi – dar, n-avem încotro şi trebuie să vă supuneţi, căci mi s-au dat instrucţiuni pe care

nu le pot călca. Vă vom lega numai de formă, fără să vă strângem prea tare, aşa că vă rog să nu ne faceţi greutăţi.

Felul acesta de a vorbi ne câştigă. Ne resemnarăm şi îi urmarăm pe soldaţi la tabăra comandantului.

Marian încercă să-l convingă pe comandant.

Trebuie să mărturisesc că tratamentul la care ne supuseră englezii era cu mult mai civilizat decât acela de care avuseserăm parte la belgieni. Totuşi, ne aştepta o surpriză pentru care nu eram pregătiţi.

Marian încercă să-l convingă pe comandantul englez să ne lase să ne vedem de drum. Dar omul dădu din umeri, cu părere de rău.

— Domnilor, e cu neputinţă, zise el. Pentru lămurirea chestiei trebuie să veniţi neapărat la Udjiji. Acuzaţiile ce-au fost ridicate împotriva dv., trebuiesc cercetate. După cat se pare, aţi cam păţit-o.

Privirăm uimiţi pe englez. Să fi dat de veste belgienii?

Dar ceea ce aflarăm ne făcu să cădem din cer. Comandantul ne arătă o hârtie:

— Citiţi, vă rog! Este declaraţia făcută de Mohamed Tip, a cărui ospitalitate aţi călcat-o în picioare.

Marian citi şi chipul i se întuneca tot mai mult. Apoi înapoie ofiţerului documentul.

— Ce, e Mariane? întrebai, cuprins de o bănuială.

Prietenul meu strânse pumnii şi spumegând de mânie strigă:

— Mohamed Tip este tot atât de ticălos ca şi strămoşii săi. Ar trebui pălmuit pentru mârşăvenia lui. Auzi! Cică noi i-am instigat pe băştinaşi să-i atace caravana şi am făcut spionaj». Ce s-a întâmplat mai departe, îţi voi povesti cu alt prilej, dragă George, încheie doctorul Bertram povestirea.

Observații

[←1]

Soartă, destin.

Aventurile submarinului Dox 107

Hans Warren

I.
ÎN UDJIJI.

DOCTORUL BERTRAM urma să-i povestească lui George:

— «Eram într-o situaţie proastă de tot. Nu numai că ne aflam în puterea englezilor şi exista primejdia să fim pedepsiţi pentru şederea fără permisiune în Africa răsăriteană, dar mai era vorba de lucruri ce trăgeau greu în cumpănă.

Arabul cu două feţe, Mohamed Tip, ne învinovăţise de spionaj şi asta era rău de tot. Din două posibilităţi, una era tot atât de proastă ca şi cealaltă:

Sau se luau în seamă învinovăţirile arabului şi atunci Englezii ne dădeau pedepse grele – sau ne considerau nevinovaţi, nu ne pedepseau şi ne treceau peste graniţa – în care caz cădeam în mâinile belgienilor. Dar mai exista şi a treia posibilitate, cu ajutorul căreia scăpăm de bucluc; mijlocul acesta îl folosisem adesea şi devenise o specialitate a noastră: fuga cu orice preţ, îndată ce ni se oferea prilejul.

Ne bizuirăm deci şi de data asta în steaua noastră ocrotitoare. Ceea ce ne izbutise în atâtea rânduri, ne va reuşi, de sigur şi acum. Aşa dar capul sus şi ochii deschişi, apoi totul va ieşi bine!

Pentru moment fireşte că nici nu putea fi vorba de fugă, căci ofiţerul englez care conducea mica trupă ce ne luase prizonieri, n-avea chef să stea mult de vorba cu noi. Se-nţelege că ni se luară îndată cătuşele, dar eram păziţi cu atâta străşnicie, încât o încercare de fugă ar fi fost burată nebunie.

Aveam o nădejde, cam slabă, ce-i drept. Ne spuseserăm numele şi ofiţerul englez nu ne pusese nici un fel de întrebare mai amănunţită. Probabil că nu auzise niciodată de noi şi nu ştia că suntem căutaţi de belgieni. Cu toate astea se putea ca semnalmentele noastre să fi fost transmise la punctul de frontieră Udjiji.

Tabăra soldaţilor nu fu ridicată până când caravana lui Mohamed Tip nu-şi făcuse pregătirile de plecare. Nu se putea ca şeful şi câţiva din oamenii săi să fie duşi ca ostateci la Udjiji, deoarece cercetările puteau să dureze mult timp şi dacă restul trupei lipsită de şef, trebuia să rămână cu tabăra în acelaşi loc câteva zile de-a rândul sau numai o noapte, exista primejdia să fie atacată iarăşi de băştinaşi. De aceea trebuiau să fie transportaţi cu toţii la Udjiji.

Folosindu-mă de câteva clipe când soldaţii de pază nu ne puteau auzi, îi spusei prietenului meu:

— Mariane, jur şi eu pe barba Profetului că Mohamed Tip are un suflet negru. Strămoşii săi i-au lăsat această moştenire. Cum Dumnezeu a ajuns la ideea asta idioată că noi i-am întărâtat pe Wanjamwesi împotriva lui şi am fi făcut spionaj? Ai putea să mă

lămureşti tu?

Prietenul meu înălţă din umeri.

— Alah e mare – răspunse el – şi Mohamed al nostru, care poartă numele Profetului său, este un ticălos fără pereche. Alah îl va pedepsi pentru asta, poţi fi sigur. Va trebui s-o scoată la capăt fără Hurii pe lumea cealaltă şi asta – pe barba Profetului! – îi va veni greu de tot.

Deşi situaţia noastră nu prea era veselă, fui nevoit să zâmbesc auzindu-l pe Marian vorbind astfel.

— Grăieşti aşa de parc-ai fi iniţiat în tainele Coranului, zisei eu – nici măcar un derviş n-ar îi putut expune asta mai frumos. Dar să lăsăm gluma! N-ai putea să mă faci să pricep ce l-a îndemnat la asta?

— Ei dragă Robert, tainele sufletului omenesc? Nu pot fi lămurite atât de uşor. Să zicem că amabila noastră gazdă o fi convins că am întărâtat într-adevăr pe Wanjamwesi împotriva lui – dar chestia cu spionajul, de care ne învinovăţeşte, este răutate sadea. Cu asta vrea să-şi câştige simpatiile englezilor.

Un lucru să ştii însă: dacă de pe urma mărturisirilor sale mincinoase avem de pătimit ceva, sau ne va fi primejduită chiar viaţa, mă voi răfui eu cu dumnealui de îndată ce voi avea prilejul.

Pongo, care ascultase în linişte discuţia noastră, încuviinţă, zicând:

— Când Mohamed Tip mort, va fi bine pentru oameni.

— Ei, vezi Robert? spuse Marian. Mai facem şi o faptă bună – după cum se vede. Pongo al nostru va fi ştiind el că măsura nelegiuirilor ticălosului e plină.

Zâmbii trist:

— Din păcate, pentru moment nu s-arată nici o nădejde că, într-un timp anumit, vom fi în măsură să ne socotim cu el. Ba, aş spune chiar că mi-ar fi foarte plăcut să nu mai avem prilejul să ne ocupăm de dânsul.

Încetul cu-ncetul se stârni însufleţire în lagăr. Trupa se pregătea de plecare. Pe platoul pe care poposise caravana peste noapte venea convoiul lung al hamalilor şi şeful lor, faimosul Mohamed Tip, trebuia să meargă frumuşel pe jos – se temeau, probabil, că va fugi dacă i se va lăsa calul – şi păşea printre soldaţii înarmaţi în fruntea oamenilor săi, cărora li se luaseră puştile.

— Vezi, Robert, acum intrăm în Udjiji în împrejurări la care nici n-am fi visat măcar – îmi zise Marian – ce ochi vor face ăia de-acolo când vom trece prin satul de Negri!

Dar intrarea noastră nu fu chiar atât de netulburată. Abia începu să se ivească în zare localitatea, că şi văzurăm un convoi mare de oameni apropiindu-se de noi.

— Aha, vor să ne poarte în triumf! zise Marian, glumeţ cum îi era felul. Pun rămăşag că indivizii ne-au ridicat arcuri de triumf pe sub care să trecem. De altfel, Robert, îţi spuneam eu cu alt prilej că

populaţia din Udjiji e formată din două triburi, lucru ce se poate observa din felul cum sunt construite colibele. Uite colo, tombele acelea pătrate ale Arabilor, sunt Ugoy, iar colibele rotunde ale Negrilor, sunt Kaweli.

Când ne apropiarăm de Udjiji, hamalii, care până atunci mergeau unul în urma altuia, trebuiră să se rânduiască în grupuri.

La-nceput nu-mi dădui seamă cu ce scop se făcuse această regrupare, dar în curând pricepui.

Populaţia de rasă neagră ne ieşi în întâmpinare cu miile: bărbaţi, femei, copii, tineri şi bătrâni.

De departe încă auzirăm larma glasurilor şi când convoiul ne ajunse, oamenii ne înconjurară, ţipând cât îi ţinea gura.

Mii de braţe se ridicară ameninţătoare, dar atitudinea aceasta duşmănoasă era pentru oamenii lui Mohamed Tip, în care negrii vedeau pe ucigaşii alor lor.

Acum pricepui de ce făcuseră englezii regruparea aceea. Dac-ar fi mers în şir, răzleţiţi, soldaţii n-ar fi fost în stare să-i apere pe Arabi de mulţimea întărâtată. Aşa, însă, cei din caravană erau complet încercuiţi de Askarii însoţitori.

Întărâtarea populaţiei era însă atât de mare, încât începură s-arunce cu pietre în oameni. Negrii se mai potoliră numai după ce soldaţii traseră o salvă în aer şi ofiţerul îi ameninţă, că a doua oară va trage în plin.

Astfel izbutirăm să intrăm în fortul din Udjiji, aşa-zisul „Borna”. Era o clădire mare, un fel de cazarmă, împrejmuită de un zid înalt, ca apărare împotriva atacurilor.

Noi trei: Marian, Pongo şi eu, căpătarăm o încăpere care dacă n-ar fi avut zăbrele la ferestre ar fi făcut o impresie destul de bună. Loc era berechet într-însa.

Îndată după masă furăm aduşi în faţa comandantului fortului. Ca să spunem cu toţi acelaşi lucru, în cazul că am fi fost interogaţi separat, ne înţeleserăm dinainte şi presupunerea se adeveri.

În vreme ce Marian era interogat, noi trebuirăm să aşteptăm afară.

Vreun sfert de ceas stăturăm astfel, când Mohamed Tip fu adus şi el înăuntru la noi. Nu ne învrednici cu o privire măcar, ci se aşeză la fereastră şi privi afară, în curtea cazărmii, unde erau adunaţi oamenii săi.

În cele din urmă fui introdus eu. Marian rămăsese şi el în cameră.

Comandantul care ne interoga punea întrebări scurte, dar nu era neprietenos.

— De unde veneaţi înainte de a vă fi alăturat caravanei lui Mohamed Tip?

— Din Congo belgian, răspunsei, după cum era şi adevărat.

— Din ce parte anume?

— Am explorat întregul ţinut al pădurilor seculare. Străbătând lacul Tanganica am trecut graniţa.

— La fel spunea şi prietenul d-tale. Şi hârtiile unde-ţi sunt? Paşaportul?

— Am întâmpinat multe aventuri şi băştinaşii ne-au cam frecat adesea, astfel că actele ne-au dispărut.

— Tot ce se poate, făcu ofiţerul. Nu mai e nevoie să-l interoghez şi pe servitorul dv. căci cu siguranţă că va spune acelaşi lucru. Acum să venim la chestia de care vă învinovăţeşte Mohamed Tip. Cică i-aţi instigat pe băştinaşi împotriva caravanei sale şi i-aţi pus pe Wanjamwesi s-o atace. Într-adevăr, atacul acesta a avut loc şi oamenii care au luat parte la el erau în cea mai mare parte din tribul Kaweli. Am întreprins o anchetă severă, căci din moment ce autorităţile engleze i-au încuviinţat trecerea prin teritoriile sale, trebuie să poarte de grijă şi de siguranţa lui. Tăgăduiţi că aţi fi pus la cale atacul?

Privii ţintă la ofiţer şi răspunsei:

— N-am avut niciodată de-a face şi nici n-am auzit de Mohamed Tip şi de oamenii săi. Din ce motiv i-aş fi purtat gânduri duşmănoase?

Pe de altă parte, pentru a organiza un astfel de atac e nevoie de timp. Cum să ne fi fost cu putinţă asta, când abia cu o zi înainte trecusem graniţa? În răstimpul acesta scurt n-am fi putut veni la Udjiji şi-apoi să facem drumul înapoi, ca s-ajungem caravana.

— Asta văd şi eu că e aşa, zise ofiţerul, acum vine însă punctul cel mai greu al întregii chestiuni, care poate întări sau prăbuşi acuzaţia: cum vreţi să dovediţi că abia alaltăieri aţi trecut lacul Tanganica?

Mă uitai năucit la ofiţer, apoi la Marian.

— Da, cum să dovedim asta?

Cu un aer aproape victorios, comandantul îşi plimbă privirea de la unul la altul, apoi zise, aproape glumeţ:

— Da, domnilor, e ceva putred în Danemarca. Lipsesc martorii, asta el Şi va fi greu să-i găsiţi.

— Aşa e – interveni Marian – şi din simplul motiv că n-a fost nimeni de faţă când am debarcat.

Dar după cum stau lucrurile, e cu totul exclus ca noi, chiar dacă am fi fost mai multă vreme pe teritoriu englez, să fi pus la cale astfel de năzbâtii. În primul rând nu ne-am fi dus în tabără la Mohamed Tip, ci am fi aşteptat sfârşitul luptei în afara zonei primejdioase.

— Foarte adevărat. La fel cred şi eu, încuviinţă ofiţerul. Dar şi fără această deducţie logică sunt sigur că n-aţi luat parte la atac.

Răsuflai uşurat.

— Vă mulţumesc pentru încredere, domnule colonel, răspunsei, înclinându-mă uşor.

— Nu vorbi despre încredere, spuse el, de astă dată cu răceală. Hm motive foarte temeinice pentru presupunerea mea. Autorităţile

belgiene mi-au dat de veste că un anume Mister Farrow, apoi Mister Robert Bertram şi un negru uriaş, vor străbate lacul Tanganica, între fluviul Ugalla şi Udjiji. Dacă socotesc timpul care s-a scurs de când s-a transmis vestea până la sosirea dv., ajung la încheierea că nu v-aţi fi putut îndeletnici cu chestia pe care v-o pune în spinare arabul.

Ofiţerul vorbise încet şi cumpănit şi căutase mereu să observe la noi efectul vorbelor sale.

Privii în tăcere la Marian şi toată nădejdea spulberată mi se oglindea în ochi.

— Da, domnilor, ştim totul, urmă ofiţerul. Cunoaşteţi proverbul: „minciuna are picioare scurte". Se potriveşte de minune în cazul dv.

Văzui pe chipul lui Marian ivindu-se un zâmbet batjocoritor.

— Nu pricep ce vreţi, răspunse el, înălţând din umeri. Nu se potriveşte de fel în cazul nostru, căci noi n-am minţit. Ar fi mult mai drept dacă v-aţi exprima în chip mai ales.

O cută adâncă se săpa pe fruntea ofiţerului când răspunse:

— Dar în privinţa şederii dv. în Congo belgian n-aţi spus adevărul.

— Nici nu ne-aţi întrebat referitor la asta, răspunse Marian, agitat şi-mi dădui seamă deodată că pierduserăm toate şansele.

— Adu-l încoace pe Mohamed Tip! strigă englezul către un soldat.

Nu trecu mult şi arabul intră.

Ofiţerul îşi luă o mutră oficială.

— Ia spune – se adresă el ticălosului – ce fel de spionaj au făcut ăşti doi nemţi? Din procesul-verbal încheiat văd că asta e acuzaţia ce li se aduce.

Arabul se mai apropia cu un pas de bariera care-l despărţea de ofiţer şi începu:

— Aşa precum Alah consideră minciuna drept o grozăvie, să-mi amuţească gura şi să mi se usuce limba, dacă toate cuvintele pe care le rostesc acum, nu-s tot atât de limpezi şi curate, ca izvorul care ţâşneşte din…

— Ia lasă vorba lungă! îl întrerupse englezul. Vreunul din aceşti doi oameni ţi-a pus o întrebare mirosind a spionaj?

— M-au iscodit amândoi – răspunse arabul, cu glas schimbat – cat de numeroase sunt trupele forturilor pe unde am trecut. M-au mai întrebat dacă am fotografii de-ale clădirilor autorităţilor.

Ofiţerul avu un zâmbet batjocoritor.

— Ajunge! zise el, apăsat.

Ne privi stăruitor şi întrebă:

— Ei, acum ce mai ziceţi? Recunoaşteţi ca v-aţi făcut vinovaţi de spionaj?

Eram atât de uimiţi de acuzaţia mincinoasă a ticălosului arab, încât cu greu ne recăpătarăm cumpătul.

Marian păşi înainte şi vâna-i de pe frunte se umflase mult – dovadă

de mânie nestăpânită.

— Ce-am de răspuns la asta? făcu el, cu fulgere în priviri. Răspund că arabul este un câine ticălos, căruia îi voi plăti cu vârf şi-ndesat ticăloşia lui!

Pusei mâna pe braţul lui Marian, temându-mă să nu se năpustească asupra arabului. Dar el clătină capul şi zise:

— Să nu-ţi fie teamă că-l voi culca la pământ pe nemernicul acesta – dar de pedeapsă nu scapă el.

Ofiţerul interveni cu asprime:

— Răspunde la întrebarea mea! Recunoşti că te-ai făcut vinovat de spionaj?

Marian îl măsură cu o privire dispreţuitoare, apoi răspunse, rece:

— Socot că nu e de demnitatea mea să răspund la asta.

Ofiţerul îşi muşcă buzele.

— Cum vrei, zise el. Interogatoriul s-a sfârşit. Voi pune să vă transporte la Dar-es-Salam. Autorităţile guvernamentale vor hotărî ce au de făcut. Mohamed Tip va putea repeta acolo acuzaţiile sale.

Arabul privi îngrozit la ofiţer.

— Am priceput bine? întrebă el, uimit. Să…?

— Chiar aşa – îi tăie vorba colonelul. Vei merge cu dumnealor la Dar-es-Salam. Chestia trebuie cercetată.

Oricât de proastă era situaţia noastră, simţii totuşi o mare bucurie văzând dezamăgirea arabului. Vrând să ne facă nouă rău, intrase el la apă. Marian îmi aruncă o privire de îmbărbătare şi zâmbi.

— Dar nu-i pot lăsa aici singuri pe oamenii mei! zise arabul, pierzându-şi calmul de până atunci. Drumul dus şi îndărăt ţine mult Cine ştie cât mă vor ţine acolo. Oamenii mei..

— Fii liniştit! îi tăie din nou vorba colonelul. Oamenii dumitale vor fi îngrijiţi cât se poate de bine la noi. Fireşte că cheltuielile cad în sarcina dumitale. Drumul încolo şi înapoi nu-l vei plăti.

Se ridică şi făcu semn soldaţilor să ne ducă de acolo, apoi plecă şi el, în vreme ce arabul începu să înjure de zor.

Părăsirăm încăperea cu conştiinţa unor învingători. În sală ni se alătură Pongo.

II.
ÎN DRUM SPRE COASTĂ.

ERAM „TREI, DOAMNE ŞI TOŢI TREI”!

Deocamdată nu exista primejdia de a fi predaţi belgienilor. Aveam de străbătut o distantă lungă cu trenul şi în drum se puteau întâmpla multe.

Şi Pongo era de aceeaşi părere.

— Călătorie lungă bun – zise el, cu încredere – în drum fugim.

Da, asta depindea de prilejul care ni se va oferi şi de felul cum vom fi păziţi. Doar nu ne-or lega, închizându-ne într-un vagon de marfă. În drumul acesta lung vor trebui să ne încuviinţeze o anumită libertate. Fireşte că ne vor da câţiva soldaţi de pază.

— Ştii, Robert – îmi zise Marian – bine ar fi dacă l-aş putea observa pe furiş pe scumpul meu prieten Mohamed. Ce furios o fi dumnealui! Şi când te gândeşti că singur şi-a făcut buclucul!

— Da – râsei eu – vorba ceea: „toată pasărea pe limba ei piere". Şi cum o să mai crape de necaz când o plăti pentru întreţinerea oamenilor săi, cum spunea colonelul! O să fie o socoteală cam scumpă. Ia gândeşte-te, să dai de mâncare la vreo, patru sute de guri, timp de câteva săptămâni, asta se urcă la o sumuşoară frumuşică.

— Lasă că are el cu ce plăti, zise Marian.

Ne aşteptaserăm să fim transportaţi chiar a doua zi, dar mai ramaserăm încă şase zile încheiate în fort şi ne puturăm mişca liberi în curtea spaţioasă. Noaptea ne închideau.

Sosi şi ziua plecării. În vagonul nostru mai luară loc vreo patruzeci de soldaţi – probabil pentru pază.

Trenul, format din trei vagoane şi o locomotivă, părea să fie de pe vremea lui moş Adam şi baba Eva – vorba ceea – nu vreau să spun că te-ai fi putut ţine după dânsul pe jos, dar nici mult nu lipsea.

Mohamed Tip călătorea în acelaşi vagon cu noi, dar în compartimentul alăturat. Vagonul era despărţit la mijloc şi se putea comunica printr-o uşă. Aceasta stătea mai mult deschisă, aşa că-l puteam vedea pe arab.

Soldaţii se aşezară care unde putu, punându-şi puştile în plase.

Prima zi trecu în linişte şi deocamdată nu ne puteam gândi la fugă.

A doua zi, însă, perspectivele erau mai prielnice. Ţinutul prin care treceam cu trenul era deluros şi noi ne aruncam din când în când priviri de înţelegere. Adesea străbăteam prin locuri unde erau pădurici de amândouă părţile liniei ferate şi la câteva sute de metri depărtare începeau munţii stâncoşi. Nu se putea alerga însă la uşi şi să sărim afară, Ar fi trebuit să abatem atenţia soldaţilor prin ceva şi zadarnic căutam un mijloc cum să facem aceasta.

De-odată, fără mijlocirea noastră, se ivi prilejul căutat. Şi ajutorul ne veni dintr-o parte de unde ne-am fi aşteptat mai puţin.

În compartimentul vecin răsună brusc o larmă asurzitoare. Soldaţii strigau care mai de care şi oamenii însărcinaţi cu paza noastră alergară la uşa de legătură.

Aruncând o privire pe fereastră, îl văzui pe Mohamed Tip gonind dea curmezişul luminişului îngust, spre desişul salvator.

Acelaşi gând ne fulgeră la toţi prin minte: sosise clipa de care trebuia să ne folosim!

Vagonul nostru era ultimul din cele trei. Soldaţii care stătuseră pe

platforma deschisă din spate, năvăliră înăuntru.

Calea spre fugă era liberă!

Din câţiva paşi furăm afară, sărirăm din mersul trenului şi căzurăm pe terenul nisipos – eu şi Marian.

Pongo, care ne urmase, se pricepuse mai bine cum să facă săritura. Deşi îndeplinea treaba asta pentru întâia oară în viaţă, ajunse jos în picioare şi alergă îndărăt spre noi.

Dar numai o clipă rămaserăm la pământ, apoi sărirăm în picioare şi o luarăm la goană de ne sfârâiau călcâiele.

Aveam noroc! La mică depărtare erau câteva tufe după care venea pădurea şi dincolo de dânsa munţii.

De-odată, înainte de a ajunge la tufele cu pricina, detunară împuşcături în urma noastră.

Ne aşteptaserăm la asta. Ne bizuiam însă pe faptul că soldaţii nu vor putea ţinti bine, căci vagonul se clătina destul de tare. Nu credeam că vor sări din tren, înainte ca acesta să oprească.

Iată-ne ajunşi la păduricea care ne ascundea vederii lor. Numai întâmplător ne-ar mai fi putut nimeri un glonţ.

Salvaţi nu eram însă în nici un caz. Trenul va opri, soldaţii vor porni în urma voastră ca o haită de câini de vânătoare şi se va porni o goană pe viaţă şi pe moarte.

Pongo rămăsese în urmă, probabil ca să ne ocrotească în oarecare măsură. Spre surprinderea mea, însă, văzui că uriaşul, trecând în goană pe lângă noi, se puse în frunte.

— Massers, vine după mine! zise el şi noi îi urmarăm îndemnul.

Atunci se petrecu un lucru pe care nu mi-l putui lămuri în prima clipă:

Pongo al nostru alerga îndărăt aproape în aceeaşi direcţie din care venisem.

Privii întrebător spre Marian, dar acesta îmi făcu semn să-l urmez pe camaradul nostru.

Spre neţărmurita mea uimire, după scurt timp ajunserăm înapoi la linia ferată.

Pongo se opri din fugă şi ne făcu semn să rămânem îndărătul tufelor.

Tocmai vroiam să pun o întrebare lui Marian, când el mi-o luă înainte:

— Pongo al nostru e viclean de tot, zise dânsul. Se pricepe de minune să-i păcălească pe urmăritorii noştri.

— Dar e o uşurinţă mare din partea noastră ca în loc să gonim înainte, să ne înapoiem aproape de unde am plecat.

Marian râse:

— Robert, îţi mai lipseşte mult să fii un om al naturii. În privinţa asta Pongo e mult mai viclean ca noi. Ia te uită, acum el iscodeşte

dacă se poate vedea de aici trenul oprit. Dacă nu va fi cazul, cu siguranţă că va trece şinele liniei ferate şi ne vom continua fuga în cu totul altă direcţie decât bănuiesc urmăritorii noştri. Nici că se poate ceva mai bine plănuit.

Dar se putea totuşi ca Marian să se fi înşelat în presupunerea sa.

— Ia te uită – zisei eu – de cealaltă parte a şinelor e teren şes. Numai ici-colo e câte un tufiş şi cu siguranţă că vom fi văzuţi.

Prietenul meu înălţă din umeri:

— S-aşteptăm să vedem ce are de gând Pongo. Ştie el ce face.

— Massers, veniţi! zise uriaşul, cu glas coborât. Târâm pe pântece peste linie, atunci nu vede Askari.

Bună afacere! Aşa dar, dacă mergeam ca oamenii, în picioare, puteam fi văzuţi. Asta însemna că ne aflam aproape de tot de trenul oprit.

Nu era timp de stat la gânduri, însă. Pongo se culcase la pământ şi, sprijinindu-se în coate, se târa ca un şarpe.

Făcurăm şi noi la fel, cât puturăm mai bine şi ajunserăm dincolo.

Câtva timp eram apăraţi încă de tufe şi alergarăm mereu înainte, până ce Pongo coti în lături şi continuă fuga în câmp liber.

Asta îi păru şi lui Marian prea de tot. Cum putea Pongo să se arate în toată înălţimea lui, numai la câteva sute de metri departe de duşmanii noştri? Ne vâra în mare primejdie!

— Asta e curată nebunie! exclamă prietenul meu. Pongo! Pongo! Ce-nseamnă asta?

Bunul nostru camarad se opri şi aşteptă să ne apropiem.

— Massers fie liniştiţi de tot! ne ceru el. Pongo ştie ce face! Acum nu mai aleargă mult. Nu va fi nevoie.

Apoi porni iar în trap.

— Zău că nu mai pricep! făcu Marian. Depărtarea până la locul unde e oprit trenul e de cel mult două mii de metri. Şi Pongo aleargă aproape paralel cu linia ferată! Ne găsim la aceiaşi nivel cu trenul, care trebuie să fie îndărătul ridicăturii de pământ.

Nici eu nu izbuteam să pricep. Pe de altă parte era foarte greu de înaintat, căci alergam prin nisip până la glezne. Abia respirând, gâfâind, goneam mereu, dar puterile îmi erau aproape pe sfârşite.

De-odată Pongo se aruncă la pământ şi ne făcu semn să ne apropiem. Aplecaţi ne duserăm la dânsul.

— Acum nu mai trebuie fuge. Curând Askari nu mai vede la noi. Pongo face! ne linişti el.

Ne spuse să ne întindem cu faţa la pământ, apoi constatai cu mirare că-mi trase peste cap cămaşa de sport ce purtam.

— Acum stai liniştit, Masser! mă preveni dânsul.

Începu să azvârle peste mine nisip fin, încât în scurt timp fui acoperit de-a binelea.

Dar nu mă îngropase cu totul, ci-mi lăsă destul loc ca să pot respira. Ceremonia „înmormântării” mele dură doar câteva minute, apoi veni Marian la rând şi peste puţin timp se vedea în locul sau o mică movilă.

Dispăruserăm cu desăvârşire!

Şi Pongo al nostru? Pe dânsul cine l-ar fi putut îngropa?

Dar nici nu era nevoie de asta. Avusesem eu prilejul să observ câteodată cum se îngropau găinile în nisip uscat. Scormoneau tot mai adânc groapa, până dispăreau aproape cu totul. Aceeaşi metodă o folosi şi Pongo al nostru.

Mai întâi se-ntinse pe spate şi scormoni nisipul, cu mâinile şi picioarele. Din trupul lui se vedea din ce în ce mai puţin, până ce, în cele din urmă, dispăru. Se îngropase în unghi ascuţit faţă de noi şi acum capetele noastre ieşeau la iveală din nisip la distanţe mici şi ne privirăm unul pe altul.

Chipul rotund al lui Pongo strălucea ca o lună plină. I se citea pe faţă că era mândru de ceea ce făcuse. Nu trebuia să ne mai temem acum că ni s-ar putea recunoaşte chipurile, chiar de la mică distantă. Şi Pongo al nostru fusese atât de viclean încât îşi trăsese pe cap şorţul pe care-l purta şi care nu era tocmai alb.

Râserăm din inimă, deşi situaţia nu era deloc hazlie. Acum pricepeam tactica lui Pongo.

Deocamdată urmăritorii noştri ne vor căuta în direcţia munţilor, încotro fugiserăm mai întâi. Abia când vor vedea că nu eram acolo, vor cerceta dacă nu străbătusem în vremea asta terasamentul liniei ferate, căutând acoperire printre tufe.

Cu siguranţă că nu le-ar trece prin gând că ne aflam în apropiere de ei, în pustiul deschis, care putea fi cuprins cu privirea de departe.

Nu cred să existe vreun om care să se fi lăsat îngropat în nisipul fierbinte al pustiului, sub soarele ecuatorial. Nimeni nu şi-ar putea închipui ce senzaţie neplăcută e aceea când nisipul arzător învăluie trupul din toate părţile. Respiraţia pielei, fără de care omul nu poate trăi, este enorm îngreuiată şi chiar dacă nisipul e poros, pielea nu poate elimina totuşi otrăvurile în măsura trebuitoare.

Sudoarea ne ţâşnea din toţi porii. Şi nici măcar de mişcat n-aveam voie. Credeam că mă înăbuş.

Încetul cu-ncetul mă obişnuii. Numai sudoarea curgea în valuri pe faţă şi ustura ochii, de parcă i-ar îi ars. Aproape că nu mai puteam vedea nimic. După câtva timp ni se părea că trupurile ni se uscaseră. Obrajii nu prea ne erau uscaţi, dar ochii ni se limpeziră iarăşi.

Fireşte că încercarăm să ne mai înveselim unul pe altul şi Pongo ne desfăşură planul său cum să fugim mai departe.

În primul rând nu spre Nord – era el de părere. Şi avea dreptate, căci atunci nimeream iar pe teritoriu belgian. Spre răsărit ajungeam la

coastă şi acolo ne-or aştepta englezii. Aşa dar către miazăzi, spre Mozambic, ca e era posesiune portugheză.

De-odată, un sunet sinistru sfâşia tăcerea. Era ceva asemănător cu bubuitul tunetului îndepărtat.

Ne privirăm înspăimântaţi. Ştiam prea bine despre ce e vorba.

— Simba! exclamă Pongo şi din intonaţia glasului său băgai de seamă că nici surprinderea lui nu era mică.

Simba, stăpânul deşertului, regele animalelor!

Leul răgea!

— Massers rămâne liniştiţi de tot! zise Pongo, fără să pară deloc agitat. Nu bine ridică şi fuge. Simba foame.

Dar cuvintele sale n-aveau darul să mă liniştească.

Leului îi era foame! Fără îndoială că Pongo recunoştea asta din sunetul glasului fiarei. Şi, tocmai de aceea situaţia noastră era primejdioasă, căci sălbătăciunea va căuta hrană şi ne va mirosi în curând.

Se părea că Pongo ghicea tot ce se petrecea în mine..

— Nas de la Simba nu bun! zise el, vrând să înţeleagă prin asta că leul n-are acel dar al mirosului, cum au animalele din familia lupului – dar bine vede, urmă el – când Massers aleargă, Simba după ei şi ajunge din urmă.

Frumoase perspective!

— Eu aş prefera să alerg înapoi la englezi, daca aş şti că am ajunge acolo, zise Marian. Fuga noastră a fost cam pripită.

— Ai dreptate, Mariane. Dar oare mai avem timp să fugim?

— Pongo – mă adresai Negrului – leul e încă departe, nu e aşa?

Ca un răspuns, în aceeaşi clipă se auzi iarăşi răgetul înfiorător.

— Se pare că leul e încă departe. Poate că nici nu vine încoace, îşi dădu cu părerea Marian.

Dar Pongo al nostru credea altfel:

— Simba nu departe. Când stai picioare, tare de tot. Culcat pământ nu aude.

Cel puţin dacă ne-am fi putut întoarce! Aşa însă nesiguranţa era de neîndurat.

De câtva timp băgasem de seamă că Pongo îşi aţintise privirea spre duna din faţa noastră. Şi Marian deveni atent.

— Ce vezi? întrebă el în şoaptă.

Pongo arătă cu ochii înainte:

— Vin Askari. Mic de tot. Curând va fi mai mare. Negrul credea cu asta că soldaţii nu treceau mult cu capetele lor deasupra movilei de nisip, dar apoi deveniră tot mai mari. Doi… trei… patru se iviră. Vedeam lămurit că făceau gesturi, sfătuindu-se între ei.

Se vor apropia oare de noi?

Deodată văzurăm că-şi iau armele de pe umăr. Ne zăriseră?

Era cu neputinţă, căci se aflau la vreo mie de metri de noi.

Aflarăm îndată însă care era pricina: în coasta noastră răsună un răget asurzitor. Leul îi zărise şi ei îl văzuseră, la rândul lor.

De spaimă ne pieri aproape răsuflarea. Eram pierduţi! Leul, care nu putea fi departe – judecând după răget – ne va zări.

Pongo era astfel aşezat încât putea cuprinde cu privirea ţinutul dincotro răsunase răgetul. Ochii săi erau pironiţi pe ceva şi de-odată zise cu glas abia auzit:

— Massers fie liniştit. Totul bine. Mult noroc. Ce vroia să creadă cu asta? O luase la fugă leul? Se temea de oamenii de pe dună?

De-odată, însă, văzurăm o privelişte ciudată.

Cei patru Askari de pe movila de nisip o luaseră la goană cât îi ţineau picioarele. Apoi se ivi în câmpul vederii noastre un leu care gonea spre locul unde dispăruseră Askarii. Şi, după el, venea leoaica..

— Mariane... o fi asta salvarea? spusei, abia izbutind să-mi stăpânesc agitaţia.

În ce primejdie grozavă ne aflasem şi fiarele care trecuseră pe dinaintea noastră nu ne văzuseră. Marian socotea altfel:

— Eu cred că de la depărtarea asta leul nu se ia după un om. Şi mai ales după patru.

— Leu multă foame are – atunci atacă, spuse Pongo.

— Aşa părea să şi fie. Askarii dispăruseră de mult îndărătul dunei şi nici pe lei nu-i mai vedeam.

De-odată, o împuşcătură sfâşia tăcerea... apoi o a doua... o salvă întreagă şi după alte câteva, împuşcături, totul se linişti din nou.

Marian râse:

— Aşa, băiete, acum ne-au lăsat în pace. Askarii ar trebui să fie proşti puşcaşi dacă n-au nimerit fiarele.

— Şi Askari nu vor mai căuta aici, se grăbi Pongo să adauge. Askari spune că dacă lei nu mâncat Massers, atunci nu acolo.

— Dar s-ar putea să se înapoieze fiarele, obiectai eu.

— Să nu crezi asta – zise Marian – căci atunci ar fi luat-o de mult la fugă şi focul Askarilor n-ar fi încetat.

Aşa trebuia să şi fie.

III.
O VECHE CUNOŞTINŢĂ.

RESTUL ZILEI TRECU ÎN LINIŞTE. Askarii nu dăduseră nici un semn de viaţă. Cu siguranţă că cei doi lei fuseseră împuşcaţi de soldaţi, căci nu se mai arătară.

— Când face întuneric merge mai departe, spuse Pongo. Noapte întunerec, Askari nu poate vede.

— Dar dacă soldaţii vor da târcoale mâine pe aici, vor găsi urmele

noastre, căci în nisip se vede bine încotro am apucat, zisei eu.

— Mă mir, la drept vorbind, că am avut atâta noroc – încuviinţă Marian – căci dacă ar fi cercetat ţinutul din jurul tufelor de colo, ar fi dat urma noastră.

— Askari nu caută bine – zise Pongo – frică de Simba.

— Dar dacă vor cerceta mâine ţinutul, vor găsi poate totuşi urma. Tu ce crezi, Pongo?

— Englezi nu găseşte la noi – răspunse uriaşul, fără grijă – merge înapoi la linia ferată, apoi mereu înainte. Englezi crede că noi mergem spre munţi înalţi.

— Aha, eşti de părere să mergem o bucală pe linia ferată, apoi, când vom da de teren pietros, pe care nu se întipăresc urmele, să ne urmăm fuga în direcţia de care avem nevoie.

Pongo încuviinţă din cap. Aşa îşi închipuise el lucrul.

Soarele abia apusese, când simţirăm frigul nopţii prin pătura subţire de nisip. Dar setea tot ne chinuia.

După câtva timp Pongo fu de părere că putem porni la drum – ceea ce făcurăm chiar.

Merserăm, cu Pongo în frunte, de-a lungul liniei ferate şi anume în direcţia de unde venise trenul.

— Nu-l pricep pe arab – deschise vorba Marian – după părerea mea, a făcut o mare prostie furând. Ce şi-o fi închipuind el? Să admitem că izbuteşte să ajungă în Ruanda. – Dar ce se fac oamenii săi, care sunt internaţi în Udjiji?

— De ăştia nu se îngrijeşte el prea mult – răspunsei eu – se gândeşte numai la sine şi puţin îi pasă de caravană. Ei şi englezii? O să-i mai hrănească pe oameni câteva zile, apoi îi zvârle pe toţi peste graniţă şi-şi păstrează fildeşul ca plată pentru hrana oamenilor.

— Fără îndoială – încuviinţă prietenul meu – fac chiar o afacere bună. În definitiv nu e deloc exclus ca atacul împotriva caravanei să fi fost pus la cale de englezi, ca să aibă un motiv să-i ia arabului preţiosul fildeş. Dar nouă puţin ne pasă cum stau lucrurile. Nu-mi pot închipui însă ca el să fi scăpat de urmăritorii lui, care s-au luat îndată după dânsul.

— Poate că s-a folosit şi el de vreun şiretlic, la fel ca noi – îmi dădui eu cu părerea – păcat! Că nu-i putem lăsa vreo amintire. În schimb, ne-a înlesnit fuga.

Eram de două ceasuri pe drum şi ne aflam acum pe pământ stâncos. De-odată Pongo se opri locului şi ne făcu un semn să rămânem liniştiţi.

Ne oprirăm îndată.

Uriaşul ciuli urechile în noapte, în vreme ce noi nici nu ne clinteam. Era vreo fiară pe aproape, sau ne ameninţa alta primejdie?

Atunci Pongo ne luă de mână şi ne trase după el, cu băgare de

seamă. La câţiva paşi de linte ferată ne opri îndărătul unei stânci, apoi se târî înapoi spre şine fără să rostească o vorbă.

Nu cutezam să vorbim şi astfel aşteptarăm într-o încordare de nedescris. Apoi auzirăm, mai întâi slab de tot, apoi tot mai lămurit zgomot de paşi ce se apropiau.

Askarii!

Ne luaseră iarăşi urma?

Linia ferată era numai la câţiva metri şi nu mă putui opri să privesc pe după stâncă. În noapte.

După sunetul paşilor se părea că o singură persoană se apropia de terasamentul liniei ferate.

Venea din aceeaşi direcţie ca noi.

De-odată paşii se opriră.

Îmi dădu în gând că acum iscodeşte. Fără voie îmi ţinui răsuflarea.

Apoi, după câteva clipe, auzii iarăşi paşii. Erau aproape de tot de data asta.

Ochii mi se înfipseră în beznă şi atunci văzui cu spaimă trecând pe dinaintea noastră un Askari, cu puşca atârnată pe spate.

Bănuiala mea se dovedea întemeiată. Nu vom mai ajunge departe în fuga noastră, căci acolo unde era un soldat mai erau, de sigur şi alţii, care şi împresuraseră ţinutul. Şi avuseseră destul timp să ne-o ia înainte.

Un zgomot suspect mă făcu să-mi încordez şi mai mult auzul. Se părea că nişte picioare râcâiau pământul, ca şi cum s-ar fi luptat oameni între ei şi de-odată îmi dădui seamă ce se petrecea în apropiere. Pongo al nostru îl atacase pe Askari.

În prima spaimă lucrul acesta nechibzuit mă înfuria. De ce nu-l lăsase să-şi vadă de drum? Soldatul nu ne-ar fi văzut doar şi ar fi mers înainte.

Zgomotul scurtei lupte amuţise iarăşi, făcând loc unei tăceri adânci. Atunci Pongo se înapoia, fără măcar să-şi înăbuşe paşii. Ţinea în mână puşca soldatului. Aveam cel puţin o armă de foc acum, ceea ce nu era de dispreţuit.

— Massers vine cu mine! zise el. Pongo arată, Massers râde.

Ceva mai depărtişor de linia ferată zăcea soldatul nemişcat la pământ.

— L-ai ucis? întrebă Marian, întunecat.

— Nu mort – ne linişti Pongo – numai doarme adânc.

Asta însemna că era leşinat.

— De ce ai făcut asta? mai întrebă prietenul meu. N-ar fi fost mai bine să-l laşi să-şi vadă de drum?

— Massers priveşte bine Askari, apoi râde, răspunse Pongo.

Ne aplecarăm deasupra soldatului ce zăcea la pământ şi privindu-i chipul de aproape, rămaserăm surprinşi peste măsură.

Omul în îmbrăcăminte de Askari nu era nimeni altul decât… Mohamed Tip.

Asta avea într-adevăr haz! Arabul deghizat ca Askari! Şi spre nenorocul lui ne mai căzuse în gheare! Ce spaimă o fi tras când s-a văzut pe neaşteptate atacat de Pongo al nostru! Poate însă că nici nu-l recunoscuse, căci de sigur că Pongo îl înhăţase pe la spate.

Mohamed avea atârnat un săculeţ pentru pâine, de care era prinsă şi o sticlă de campanie. Şi înfăşurate într-o legătură petrecută cu o curea erau vestmintele sale obişnuite.

— Să se ferească dumnealui acum de englezi, căci îl spânzură ăia! zise Marian. Cu siguranţă că a ucis un Askari, ca să-i ia veştmintele.

Aşa trebuia să fie. Se slujise de un vicleşug.

— Ce facem acum cu dumnealui? întrebă Marian. Dacă-l lăsăm aici şi-l găsesc englezii, atunci ne trădează pentru a doua oară. Şi de ucis doar nu-l putem ucide!

— Dacă l-am aşeza undeva legat? propusei.

— E acelaşi lucru. ÎI mănâncă fiarele.

— Massers ia cu ei arab, ne sfătui Pongo.

— Asta ne mai lipseşte – să ne cărăm cu el! Nu cumva vrei să-l iei tu pe seama ta? Să-l duci în cârcă? întrebă Marian.

— Mai bine dacă Massers ia pe el. Arabul va merge. Pongo trezeşte la el.

— N-o mai fi având ceva în sticlă? întrebai, scuturând-o.

Într-adevăr, era aproape plină.

— Cel puţin a făcut o faptă bună, fără să vrea, zisei. Câte o înghiţitură putem lua şi restul îl împărţim frăţeşte cu dânsul, la cel dintâi prilej. Merinde nu mai are în raniţă.

— Avem în schimb o puşcă, astfel că putem vâna ceva. Ar fi bine, însă, să nu ne aţinem pe aici fără folos.

— Massers, Mohamed Tip îndată treaz, apoi Massers vorbeşte cu el, zise Pongo. Spune la dânsul să nu strige.

După câtva timp Arabul îndrugă câteva cuvinte neînţelese. Îşi revenea.

Pentru mai multa siguranţă Pongo îi ţinea mâinile prinse si-l apăsa la pământ. Prin întrebări repetate Marian se încredinţă dacă îşi revenise îndeajuns ca să poată pricepe ce avea să-i spună.

— Aşa dar, scumpul meu prieten, te afli acum în mâinile noastre, zise Marian. Cred că mai ştii cine suntem? Nu te vom preda Englezilor, care te-ar spânzura ne loc, ci te vom lua cu noi. În tovărăşie se călătoreşte mai plăcut. Aşa dar scoală-te şi să mergem! Dacă încerci să fugi, Pongo al nostru îţi va răsuci gâtul. Ai priceput? Hai, porneşte, suntem grăbiţi!

Din pricina întunericului nu puteam vedea ce mutră făcuse. Se ridică şi-l urmă pe Pongo, care coti de-a curmezişul în munţi. Îl

urmarăm, căutând să nu-l pierdem din ochi.

Fu un marş mut prin noapte. Ne bizuiam în totul pe Pongo.

De-odată, el se opri locului şi întrebă:

— Massers vor odihneşte? Aleargă mult şi nu doarme deloc.

Trebuie să mărturisesc că eram într-adevăr istovit. Probabil că mă slăbise atâta năduşeală. Aşa că puţină odihnă îmi convenea de minune.

După ce ne lăsarăm jos, arabul găsi nimerit să se scuze, ca să zic aşa. Căci purtarea lui trebuia să fi făcut asupra noastră impresia cea mai proastă cu putinţă. Poate că-şi frământase mintea întrebându-se de ce nu-l ucisesem pur şi simplu, Probabil că el, în locul nostru, aşa ar fi făcut.

— Vă sunt dator o lămurire – zise dânsul – regret din suflet că am fost nevoit să procedez cum am procedat. Eram la ananghie şi nu-mi rămânea alegere.

Marian râse ironic.

— Care va să zică, trebuie să minţi totdeauna? întrebă el. De sigur că asta e o boală la d-ta.

Mohamed Tip se prefăcu de parca n-ar fi auzit şi urmă:

— Englezii fac un joc dublu. Când am venit în tabără mi s-au făcut propuneri pe care le-am respins cu energie, căci sunt om de onoare. Dar când mai târziu lucrul s-a repetat în fortul Udjiji, n-am avut încotro şi m-am supus. Mi se îngăduia anume să străbat cu caravana mea teritoriul englez, numai cu condiţia ca să vă acuz pe dv. de spionaj.

Atât Marian cât şi eu rămaserăm uluiţi în faţa acestei mărturisiri. Acuzaţia era atât de monstruoasă încât nu-mi venea să-i dau crezare. Dar înţelesei brusc că Mohamed Tip minţise, căci ceea ce susţinea ei nu se potrivea cu tratamentul la care-l supuseseră englezii. Dac-ar fi fost aşa cum zicea el, l-ar fi lăsat să-şi vadă de drum cu caravana să şi n-ar fi fost trimis împreună cu noi la Dar-es-Salam.

— Şi atunci ai socotit că se cuvine să ne învinovăţeşti, pur şi simplu? întrebă Marian.

— Trebuia să ţiu seamă de oamenii mei, care abia aşteptau să se înapoieze în patrie.

— Pricep! răspunse Marian, batjocoritor. De aceea ai şi fugit acum. Dar astea sunt chestiuni care nu mă privesc. Şi nici de faptul că ai o crimă pe conştiinţă nu-mi pasă.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Arabul, uimit. Îţi închipui poate că pentru că port uniformă englezească trebuie neapărat să-l fi ucis pe cel ce-o purtase? Atunci să ştii că te-nşeli. M-am înţeles cu unul din Askari, care e un coreligionar de-al meu. Fuga era plănuită cu mult înainte de a începe călătoria. În schimbul unei răsplate bune mi-a dat uniforma. În timpul urmăririi am rămas în urmă de la început, i-am

Lăsat pe Askari să treacă pe dinaintea mea şi atunci coreligionarul meu mi-a dat uniforma. Cu încuviinţarea lui l-am strâns puţin de gât, căci trebuia să poată spune că a fost atacat de mine pe la spate.

Dacă spusele Arabului erau adevărate, n-aveam de unde şti. Marian nu-i răspunse nimic. Se gândea probabil că totul e o născocire.

— Dar de ce fugeai în direcţia asta? întreba prietenul meu, în cele din urmă. Dacă vrei să ajungi la Ruanda trebuie să ţii drumul mai spre miazănoapte.

Arabul chibzui câteva clipe, apoi răspunse:

— Vreau chiar să merg mai departe spre miazăzi. Tocmai drumul pe care mergem acum. După cât cred, avem aceeaşi ţintă.

— Se poate, răspunse Marian. Spune încotro vrei să mergi şi o să vedem dacă se potriveşte.

— Vreau să mă duc la colonia care se află la o zi de drum de aici. Ea e alcătuită din câteva sute de colibe şi n-are nici o armată. Am prieteni acolo, căci satul e, la fel ca Udjiji, din negri şi arabi. Ca şi d-voastră, voi găsi şi eu acolo prieteni buni. Nu e aşa că nu greşesc?

Noroc că era întunerec, altminteri ar fi observat Mohamed Tip cât eram de surprins de comunicarea lui. Marian însă nu trădă deloc că era străin de ţinutul acesta, ci răspunse liniştit:

— Ai dreptate, avem aceeaşi ţintă. Când vom fi acolo vom găsi sprijin. Am bănuit îndată că într-acolo îţi era drumul, de aceea şi spuneam că se călătoreşte mai bine în tovărăşie. Trebuie să ierţi şi d-ta că Pongo al nostru te-a tratat cam aspru, căci nu puteam să ştiu cum te vei purta faţă de noi, cu atât mai mult cu cât erai înarmat.

— Oh, asta nu face nimic – răspunse el, politicos – propun să ne urmăm drumul, deoarece cu cât ajungem mai departe până la ziuă, cu atât mai bine e. Mai nimerit va fi să dormim câteva ceasuri când va răsări soarele, căci deocamdată nu suntem încă în afară de orice primejdie.

— Bine, atunci să pornim, încuviinţă Marian.

Ne ridicarăm cu toţii şi în curând eram iarăşi pe drum.

IV.
ÎN URIWALA.

SPRE DIMINEAŢA făcurăm iarăşi un scurt popas. Munţii erau în urma noastră şi Mohamed Tip îşi pusese din nou veştmintele sale, iar uniforma o îngropase în nisip.

Deoarece foamea începuse să ne cam supere, Marian propuse să vânăm ceva.

— Da, domnilor – zise arabul – dar cum vreţi să faceţi asta?

Marian şi eu ne privirăm miraţi. Îşi bătea joc de noi?

— Păi, simplu de tot, răspunse prietenul meu. Ai adus doar o puşcă

cu d-ta – nu? Nu crezi că aş putea nimeri o sălbăticiune care mi-ar ieşi înainte?

— Asta mai puţin – răspunse Mohamed, râzând – dar nu ştii că nu e nici un glonţ în puşcă?

Eram cu desăvârşire năucit şi nici Marian nu-şi putu ascunde surprinderea. Tot timpul ne legănasem în credinţa că ne aflăm în siguranţă, pentru că aveam o armă de foc – şi când colo ea nu ne-ar fi putut folosi la nimic, în caz de nevoie?

Vedeam cum Arabul era încântat de uimirea noastră.

— Asta e culmea! exclamă Marian. Dacă am fi fost atacaţi de un leu în timpul nopţii?!

Mohamed Tip înaltă din umeri.

— Ar fi fost prost, e adevărat – răspunse el, liniştit – m-am mângâiat mereu cu gândul că nu ne va sfâşia pe toţi patru de-odată. Pe unul sau doi i-ar fi lovit soarta asta. Alah e mare – de ce ar fi lăsat să fiu mâncat tocmai eu? E mai bine să călătoreşti în tovărăşie – nu?

— Eşti un om glumeţ! făcu Marian. În sfârşit, fie cum o fi! Care va să zică nu ne putem procura ceva vânat cu ajutorul puştii, aşa că va trebui să flămânzim până vom ajunge în sat. El regretabil, dar n-avem încotro.

Dusei mâna brusc la buzunare.

— Mariane, parcă ne-ar fi uscat soarele creierii! exclamai. Avem doar şocolată cu noi!

E drept că îmi cam dispăru curajul, când băgai de seamă în ce stare se găsea.

— Nu pricep cum nu ne-am gândit îndată la asta, răspunse Marian, cu imputare. Uite că avem ce mânca. Chiar dacă nu revine la mare lucru, împărţit la toţi, e totuşi ceva. Ei, n-o poţi scoate din buzunar? adăugă el, râzând cum mă osteneam.

Lucrurile stăteau astfel: în buzunarele pantalonilor aveam patru pachete. Când, cu puţin înainte de fuga noastră îmi pregătii desaga, găsi nimerit să nu arăt şocolata, pe care Askarii o priviseră mereu cu ochi lacomi. De aceea o vârâi deocamdată în buzunarele pantalonilor, care nu erau un loc de păstrare prea potrivit, fireşte. Înainte de a fi gafa cu împachetarea lucrurilor în desagă, se produse fuga lui Mohamed Tip, apoi a noastră şi tot timpul nu mă mai gândisem la biata şocolată.

E lesne de închipuit în ce stare se afla! Pe când stăteam îngropaţi în nisipul fierbinte ea se topise cu totul, devenind un fel de lichid şi se lipise de căptuşeala buzunarelor. Găsirăm însă un mijloc salvator. Rupsei afară buzunarele, pe care oricum nu le-aş mai fi putut întrebuinţa în halul în care se aflau, apoi fiecare buzunar fu tăiat în jumătate şi împărţirăm „provizia". Nu prea era mult, dar totuşi ceva.

— Dacă nu mă înşel, ar trebui să ne aţinem ceva mai spre dreapta,

zise arabul. E drept că n-am intrat încă niciodată în sat dinspre partea asta, dar aşa cum mergem acum n-ajungem bine.

— E greu de hotărât – răspunse Marian – nici eu n-am mers acolo străbătând pădurea.

Pongo al nostru ştia însă pe unde trebuie s-o ia, căci mi se adresă mie:

— Massers merge bine.

Nu se înşelase negrul nostru. Când poposirăm pentru o odihnă mai lungă, la care ne silea căldura, văzurăm în depărtare, printre palmieri, colibele rotunde ale negrilor.

Deşi soarele era încă sus pe cer, stăruirăm să plecăm, dar Pongo ne preveni să nu pornim prea repede.

— Nu bine dacă sosim în sat când e prea lumină. Askarii vede, dacă acolo.

Avea dreptate. Nu puteam şti dacă nu se aflau în sat niscai reprezentanţi ai autorităţilor şi Pongo făcu propunerea să ne apropiem de sat, ţinându-ne la adăpostul tufelor. Când va apune soarele, va merge el singur în sat, ca să iscodească dacă într-adevăr nu e nici un pericol. Apoi – după cum ne împărtăşi în taină – vroia să trateze cu unul din Wanjamwesi ca să ne dea adăpost în coliba să şi în schimbul unui bacşiş bun să nu ne trădeze, pentru ca ceilalţi locuitori ai satului să nici nu bănuiască prezenţa noastră.

Mohamed Tip vroia să se despartă şi să se ducă la prietenii săi, Marian îi ceru însă să aştepte până s-o întoarce Pongo. Era mai bine aşa, din toate punctele de vedere.

Când Pongo ne părăsi, îmi şopti să fim cu ochii în patru, căci arabul era un om rău. Ştia el ce spune!

Timpul trecea greu. Aşteptam pe întuneric, ascunşi într-un tufiş şi răsuflai uşurat când uriaşul se întoarse şi ne spuse să-l urmăm.

Ne luarăm un scurt rămas-bun de la Mohamed Tip şi-l preveniră prieteneşte să nu mai întreprindă nimic împotriva noastră, dacă soarta va face să ne mai întâlnim cândva. Abia după ce-l văzurăm dispărut în direcţia părţii arabe a satului, cu colibele-i turtite, pornirăm şi noi în frunte cu Pongo.

Acesta ne duse spre o îngrăditură înaltă şi bătu încetişor într-însa. Aveam simţimântul că eram observaţi dinăuntru – şi aşa şi era, căci auzii şoapte.

După câteva clipe de aşteptare poarta fu deschisă cu băgare de seamă şi intrarăm unul câte unul. Văzurăm trei făpturi negricioase şi, cu Pongo în frunte, trecurăm pe dinaintea lor.

Printr-o perdea din piei de animale păşirăm în colibă, urmaţi de cei trei Negri şi când aceştia fură în cercul de lumină al focului din vatră, văzui că erau doi bărbaţi şi o femeie, care se apropiată curioşi de noi şi ne măsurară din toate părţile, de parc-ar fi fost vorba să cumpere

nişte vite.

Apoi, după ce şuşuiră câtva timp şi examinarea părea să fi fost favorabilă, începură o discuţie lungă cu Pongo. Nu pricepeam nimic, dar aveam impresia că era vorba de „Preţul camerelor”.

Nu puteam lua în nume de rău negrului că vroia să se folosească de prilej şi să ceară cât mai mult.

În cele din urma afacerea se încheia şi Pongo ne ceru să-i dăm suma convenită, în care intra şi mâncarea şi toate celelalte.

După ce camaradul nostru înmâna gazdei banii, acesta intră imediat într-un soi de coteţ şi când închise uşa după dânsul auzirăm cotcodăcit.

— Te pomeneşti că vrea să ne servească niscai friptură de pasăre! zisei către Marian.

Pongo spuse că se înţelesese ca la cină şi a doua zi dimineaţa să primim câte o găină de cap.

E drept că ne era foame, dar tot pe atâta ne era şi somn. Spuserăm lui Pongo că ne-am mulţumi cu o gustare, după care vroiam să ne culcăm.

Nu trecu mult şi nevasta stăpânului casei ne aduse carne rece de cocoş şi într-o strachină de lemn o mâncare albicioasă, groasă, un soi de lapte acru de pe la noi. Şi la urmă, veni ce era mai bun – băgai de seamă asta din faptul că femeia îşi vârî amândouă mâinile în gură, lingându-şi-le mereu – puse în faţa noastră o farfurie întinsă, cu o mâncare pe care n-o putui desluşi.

Negresa, însă, părea că vrea s-audă o laudă din partea noastră, căci se proţăpi lângă masă, până-i făcurăm plăcerea şi gustarăm cel puţin din combinaţia aceea. Era ceva fărâmicios şi în lumina slabă din colibă nu puturăm deosebi mare lucru.

Gustul era… cu ce să-l compar? Poate cu fidea prăjită, ştiu eu! Uscat şi în acelaşi timp gras.

ÎI văzut pe Marian mestecând mai mult de formă, dar eu nu vroiam s-o jignesc pe biata femeie. Muşcai din drăcia aia de câteva ori, o înghiţii, mă bătui pe burtă şi rostogolii ochii ca şi cum ar fi fost ceva foarte bun.

Gura femeii se lungi până la urechi. Râdea arătându-şi dinţii albi şi se bătea cu palmele peste şolduri. Era fericită că-mi plăcea mâncarea ei.

Dar după ce plecă să-şi vadă de treburi, împinserăm pe furiş farfuria spre Pongo, care de mult nu-şi dezlipise privirile de la ea. Şi Negrul nostru se năpusti cu lăcomie asupra ei.

— N-ai putea să ne spui ce-a fost aia ce-ai mâncat? întrebă Marian.

Pongo făcu o mutră încurcată:

— Pongo nu ştie cum cheamă.

— A fost plantă ori carne? Căutai eu să-i viu în ajutor.

— Nici buruiană, nici carne, răspunse el. Wanjamwesi pune carne în soare, apoi face vie. Toţi sare şi mănâncă, până carne face mult viermi, gras de tot. Apoi usucă la soare până viermi morţi. Gust bun! încheia el, lingându-şi buzele.

În timpul explicaţiei lui Pongo mie şi lui Marian ni se lungiră feţele de un cot.

— Ptiu, drace! exclamă prietenul meu. Viermi uscaţi am mâncat! Mi se întorc maţele! Mai bine să nici nu mă gândesc.

Ce era să fac, mă arsesem şi pace!

În vreme ce femeia jumulea găinile, bărbatul ei ne făcu un culcuş din paie, pe care ne întinserăm în voie.

Pongo nu se gândea încă să se culce şi când îl întrebai dacă nu e obosit, îmi răspunse:

— Pongo duce culcare după ce mănâncă găini. Massers plătit totul, nu trebuie rămână la el.

Nu l-am mai întrebat a doua zi pe Pongo dacă mâncase toate găinile, dar cu siguranţă că aşa făcuse.

V.
SPRE NOII AVENTURI.

DORMIRĂM PANA TÂRZIU DE TOT şi cu siguranţă că Pongo ne aştepta de mult.

Un soare luminos pătrundea în colibă, odată cu larmă de copii care se jucau.

În apropierea culcuşului nostru se aflau două urcioare cu apă şi era o adevărată binefacere să te poţi spăla ca lumea.

— Ce plan ai făurit pentru fuga noastră mai departe, Pongo? întrebă Marian.

— Pongo vorbeşte cu Wanjamwesi, răspunse uriaşul. Azi rămâne aici şi odihneşte. Wanjamwesi apoi arată drum la Massers şi vine cu noi. Dacă Massers vrea, vine mai mulţi.

Fireşte, o călăuză era de dorit în ţinutul acesta necunoscut. Întrebarea era numai cât de departe vroia să ne însoţească şi dacă nu bătea la ochi un grup mai mare. În privinţa asta ne sfătuirăm cu Pongo, dar el ne înlătură îngrijorarea şi ne lămuri că era mai bine să nu fim singuri:

— Mulţi oameni împreună nu bine, dar nici singuri nu bine, când vin arabii. Pongo aşa gândeşte: Wanjamwesi şi cinci oameni vine cu noi, dar nu toţi rămâne împreună, Massers singuri merge şi ceilalţi tot aşa. Numai noapte toţi laolaltă, fiindcă mai bine.

— Te gândeşti la arabi? întrebai. Crezi că ne-ar putea urma Mohamed Tip cu oameni de-ai lui, ca să ne facă rău?

— Pongo nu ştie. Dar bine totuşi dacă nu merge singuri. Mulţi

Simba aici.

Avea dreptate. Marian fu de părere că putem primi propunerea uriaşului şi-l însărcina să-l iscodească pe stăpânul casei dacă nu ne-ar putea face rost de ceva arme. După multă discuţie ieşi la iveală că se afla în sat un negustor care deschisese pentru câteva zile o dugheană ambulantă şi la care s-ar putea găsi un revolver.

După ce mâncarăm, Pongo duse la sfârşit tratativele pentru mica noastră trupă de apărare şi rezultatul fu că gazda noastră era dispusă să ne însoţească împreună cu cinci negri voinici. Dacă plăteam bine, era gata să ne petreacă chiar până la graniţa portugheză.

În vreme ce gospodina nu-şi mai vedea capul de treabă cu pregătirile pentru călătoria lungă a bărbatului ei, iar acesta avea să-şi aleagă oamenii şi să cumpere cele de trebuinţă de la negustorul din sat, noi trebuia să stăm cu mâinile în sân tot restul zilei.

Spre seară omul nostru se înapoie, după ce târguise tot soiul de obiecte trebuincioase. Afară de saci de drum, mai cumpărase sticle de campanie şi trei cuţite. Dar ca arme nu găsise decât un revolver ca vai de lume.

A doua zi în zori părăsirăm satul, nevăzuţi de nimeni.

Mai întâi porni la drum gazda noastră cu Marian şi cu mine. Ne înfăşurarăm în basmale negre, căci cămăşile noastre albe ne-ar fi putut trăda lesne.

Ceva mai târziu ne întâlnirăm cu Pongo, împreună cu un alt însoţitor. Ceilalţi aşteptau ceva mai departe şi ni se alăturară în tăcere.

Ne simţeam oarecum în siguranţă şi totul ar fi fost cât se poate de bine, dacă ne-am fi putut mişca liberi şi în timpul zilei. Dar ziua trebuia să ne împrăştiem şi să mergem la distanţă unii de alţii.

Două zile ţinu asta şi înaintam repede. Dar a treia zi ne aştepta o surpriză neplăcută.

Tocmai străbătusem un râu, care era aproape secat, când văzurăm înălţându-se o trâmbă de fum din mijlocul brâului de pădure de pe ambele ţărmuri ale apei. De sigur că erau oameni pe acolo, care îşi pregăteau de mâncare.

— Oameni nu deştepţi – zise Pongo, când căzurăm la-nvoială că trebuia să schimbăm drumul – foc face mult fum, duşman vede.

Avea dreptate.

— Oameni proşti, sau nu este teamă – urmă Pongo şi presupunerea lui din urmă îmi dădu de gândit.

— Marian, nu cumva şi-o fi făcut tabăra acolo o trupă de soldaţi? întrebai, speriat. S-or fi simţind atât de adăpostiţi încât nu găsesc că e nevoie să ia măsuri de siguranţă.

Marian înălţă din umeri, apoi răspunse:

— Trebuie să vorbim cu conducătorul nostru. E mai bine când ştii ce se petrece în jurul tău. Propun deci să ne informăm ce e cu fumul

acela.

Pongo încuviinţă:

— Mai bine când Massers ştie dacă Askari acolo. Pongo cercetează. Massers aşteaptă.

Dar Marian îl opri:

— Mai stai niţel, Pongo! E mai bine să meargă şi una din călăuze, precum şi unul din noi.

— Lasă-mă pe mine, Mariane, spusei. E mai bine să rămâi tu cu oamenii. Ei ştiu doar că tu ai şefia şi nu se poate şti dacă autoritatea ta nu va fi de trebuinţă, ca să-i opreşti de la vreo nesocotinţă.

La-nceput conducătorul nostru părea să n-aibă chef să-şi ia sarcina asta, dar văzând că Marian stăruie, merse cu noi. Ferindu-ne să facem zgomot ne apropiarăm de locul unde văzusem înălţându-se fumul.

— Acum merge foarte încet! mă preveni Pongo după câtva timp.

Şi după ce mai străbăturăm o bucată de drum, uriaşul ne ceru amândurora să rămânem locului nemişcaţi, aşteptând întoarcerea lui.

Pe când tocmai îmi spuneam că se putea ca Pongo să se fi înşelat asupra locului, îl văzui aţintindu-şi privirea la un loc anumit. ÎI urmării din ochi şi putui vedea un fum subţirel înălţându-se în rotocoale.

Fără voie aproape mă încredinţai dacă aveam cuţitul pregătit în buzunar.

După o aşteptare destul de lungă îl văzui pe Pongo întorcându-se.

— Foc arde, dar nimeni acolo, îmi şopti el. Pongo vrut zice numai, apoi merge iar. Vine şi Massers.

Nu mă liniştea de fel faptul că Pongo nu văzuse pe nimeni. Cu siguranţă că trebuiau să fie încă pe aproape aceia care aprinseseră focul, căci dacă ar fi părăsit cu desăvârşire locul de tabără, ar fi stins focul. Aveam o presimţire neplăcută şi ochii-mi nu se dezlipeau de la copaci pe când mergeam după Pongo.

În cele din urmă ajunserăm la locul cu pricină şi printre tufe văzui lămurit un foc ce mocnea, care fusese aţâţat abia de curând, căci crengile verzi erau arse numai în parte.

Pongo ne făcu semn să ne oprim, apoi păşi fără teamă în luminiş.

O clipă privi cercetător în juru-i, cercetă pământul dimprejurul focului şi când ridică ochii spre copac, se auzi de sus o exclamaţie.

ÎI văzui pe Pongo lipindu-se repede ca fulgerul de trunchiul copacului. Se temea probabil de un atac şi atunci auzii pe cineva vorbind de sus.

Nu pricepeam ce spunea, dar însoţitorul meu negru păşi acum fără frică în luminiş şi Pongo părăsi şi el locul unde se socotea la adăpost. Presupunând că nici pentru mine nu mai e vreun pericol, mă-ndreptai şi eu spre foc.

Văzând privirea mea întrebătoare, Pongo veni lângă mine şi mă

lămuri:

— Wanjamwesi stă în copac, acum vine jos. Askari împuşcă în picior. Wanjamwesi nu poate merge. Făcut foc ca prieteni poate găsi la el.

— Sunt Askari prin apropiere? întrebai eu, speriat.

— Ieri fost aici. Acum călărit mai departe.

— Dar de ce s-a căţărat Wanjamwesi în copac, când nici nu putea merge? întrebai, mirat.

— Wanjamwesi vede cine vine, răspunse Pongo. Dacă vede că vine om rău, atunci nu se lasă vede. Dacă prieten atunci se arată.

Aşa stăteau lucrurile, care va să zică. Foarte simplu, la drept vorbind. Trebuia să fii băştinaş ca să cunoşti toate şiretlicurile acestea.

Între timp, negrul se dăduse jos din copac.

Nu putea ţine piciorul de durere, de aceea se aşeză îndată la pământ. Privea necontenit bănuitor spre mine şi punea întrebări conducătorului nostru; acesta îi dădu un răspuns liniştitor şi atunci mă lăsă în plata Domnului şi povesti celorlalţi păţania lui.

Negrul era un uriaş aproape ca şi Pongo şi acesta îmi tălmăci apoi ce pătimise consângeanul său.

În ziua trecută fusese la vânătoare, când de odată cinci călăreţi englezi veniră în goană spre el, cu vădite intenţii duşmănoase. Când dânsul vru să fugă în pădure, ei trăseseră asupra lui. Cu toată rana ce căpătase nu se opri din fugă şi apoi se căţărase şi se ascunsese în copac.

Îl căutară multă vreme, dar nu-l găsiră. A doua zi aprinsese un foc, pentru ca prietenii săi, care îl vor căuta cu siguranţă, să vadă fumul ce se înălţa.

Nu prea pricepeam de ce trăseseră călăreţii în negru. Dar deodată îmi fulgeră ceva prin minte: poate că bănuiseră că Negrul acela uriaş nu era altul decât Pongo al nostru! Şi unde era el, trebuia să fim şi noi pe aproape. Că Negrul fugise dinaintea lor şi se ascunsese, îi întărea, probabil, în credinţa lor.

Se prea putea ca ei să nu fi părăsit încă locul acela, să se-ntoarcă şi să pândească de departe dacă cei căutaţi ieşeau din pădure.

Şederea în pădurea aceasta era primejdioasă, în orice caz. Şi mai primejdios lucru, poate, să plecăm de acolo nevăzuţi.

Îndemnai la plecare, căci Marian o fi aşteptând nerăbdător. Dar ce să facem cu negrul acela? Nu-l puteam lăsa acolo, în voia sorţii! În urma unei scurte examinări constatai că osul era fracturat şi tot piciorul era foarte umflat. Otrăvirea sângelui era de aşteptat.

— Pongo ia pe Wanjamwesi! spuse credinciosul nostru camarad şi se şi lăsă în genunchi în fata rănitului, care-şi petrecu braţele pe după gâtul lui.

Ajunserăm curând la Marian şi începurăm să ne sfătuim.

— Cel mai bun lucru ar fi să-i trimitem acasă pe oameni, căci acum e greu să ne urmăm fuga în ceată, zise prietenul meu. Ne-ar împiedeca să ajungem mai departe şi nici drept călăuze nu ne mai pot servi, căci dată fiind noua situaţie, trebuie să ne căutăm alte căi.

Pongo pricepuse propunerea lui Marian. Ne făcu un semn şi merse cu noi de o parte, fără să bată la ochi.

— Încă puţin aşteaptă – zise el – poate Wanjamwesi nici nu vrea merge mai departe. Ei vorbeşte acum despre asta.

Noi puneam în vremea asta la cale planul cum să ne urmăm fuga. Nu trecu mult şi văzurăm că Pongo ghicise bine, căci Wanjamwesi îl chemară la dânşii şi vorbiră cu însufleţire cu el.

Uriaşul nostru ascultă cu mutra îngândurată şi dădu din umeri, nehotărât. Apoi se apropiă de noi. Se aşeză în aşa fel încât negrii să nu-i poată vedea fata.

— Massers, Pongo are dreptate. Wanjamwesi vor pleacă înapoi. Massers nu spune da îndată, face mai întâi aşa că ar fi supăraţi.

Eu mă încruntai deoarece văzui că oamenii se zgâiau la noi – dar la drept vorbind îmi venea mai curând să râd. Pongo al nostru era un foarte dibaci om de afaceri. Îi urmarăm sfatul şi rezultatul fu că negrii se bucurară nespus ca primeau plata pentru zilele trecute şi când Marian le mai dădu un bacşiş pe deasupra, regretară sincer că nu puteau merge mai departe, dar cu autorităţile nu vroiau să vină în conflict.

Despărţirea noastră de Wanjamwesi fu foarte călduroasă. Ne lăsară merinde cât intrară în desagii noştri, căci în satul apropiat puteau să-şi cumpere altele.

VI.
ÎN CAPCANĂ.

ÎN VREME CE WANJAMWESII îşi văzură de drumul lor cu rănitul, noi merserăm înapoi pe urmele vechi. Prin asta nu lăsam nici o urmă nouă şi dacă părăseam pădurea în direcţia opusă drumului nostru de fugă, exista mai puţin primejdia să cădem în braţele urmăritorilor noştri, căci aceştia îşi puteau închipui că ne vom gândi s-ajungem pe teritoriu portughez şi vor fi cu mai multa luare-aminte acolo.

Făcurăm un ocol mare, aşteptarăm într-o ascunzătoare până se înnoptă, apoi ne urmarăm fuga.

În ultimele două zile şi nopţi înaintasem o bucată bună şi spre marea noastră liniştire nu fuseserăm supăraţi de nici un călăreţ. Era explicabil, deci, că deveneam tot mai îndrăzneţi şi uneori uitam să mai fim cu ochii-n patru. Şi asta avea să ne înveţe minte.

Ne foloseam de orice acoperire cu putinţă şi adesea făceam ocoluri mari, în loc să străbatem savana deschisă.

— Îndată vine fluviu – zise Pongo în seara zilei a treia – Pongo miroase apă.

El mirosea toate! Dar eu aveam impresia că se folosea în chip prea general de această expresie. Vocabularul său nu era destul de cuprinzător pentru a exprima nuanţele diferite ale noţiunii „a adulmeca”.

Îl şi bănuiam puţin că într-adins nu ne lăsa să pătrundem mai mult decât socotea el, în tainele artei sale.

Aşa dar vom da în curând de un fluviu. Dacă străbaterea lui nu era legată de cine ştie ce greutăţi, apa n-avea ce să ne strice. Ne puteam prepara ceai şi să ne spălăm cum se cuvine, ceea ce era o adevărată binefacere pe căldura aceea afurisită.

Mai merserăm o bucată bună şi puteam recunoaşte chiar brâul de pădure. Când Marian făcu propunerea s-o luăm într-acolo în linie dreaptă. Dacă avusesem noroc până atunci, vom avea şi pe viitor.

Pongo făcu o mutră îngrijorată.

— Nu bine, Massers – ne preveni el – dacă vin Askarii, ce facem atunci?

— Atunci o luăm la fugă, răspunse Marian, fără să se tulbure.

Uşor de spus, dar de sigur că nu se gândea cum va face asta, când va fi nevoie.

Mă molipsi de veselia lui Marian şi făcui şi eu o glumă.

Pongo însă era de altă părere şi văzui după chipul său că era nemulţumit că nu-i ţineam în seamă prevenirile.

Ne apropiarăm mult de fluviu şi de pe un loc înalt vedeam în parte apa-i de culoarea oţelului.

— Se pare că e foarte adânc – zise Marian – să nădăjduim că străbaterea lui nu ne va face nici o greutate.

Dar străbătusem până atunci atâtea fluvii şi Pongo se pricepuse totdeauna să ne dea un sfat bun, încât nu mă îngrijoram nici de data asta. Mă bucuram de baia răcoritoare ce-o vom lua în curând.

Vroiam tocmai să intrăm în pădurice – când Pongo mai privi odată cercetător înapoi şi-i simţii mâna pe umăr. Întorcându-mă, văzui că avea chipul tulburat peste măsură.

— Massers, acum fuge pe dinainte! exclamă el. Acolo Askari.

Speriaţi, privirăm şi noi îndărăt pe drumul pe care venisem şi recunoscurăm îndată marea primejdie în care pluteam: cu ochiul liber se vedea că îndărătul nostru goneau călăreţi.

Ce era de făcut?

Mai bine ascultam de sfatul lui Pongo şi eram mai prevăzători. Dar la ce mai foloseau acum imputările!

— Massers vine! ne scoase uriaşul din nehotărâre – repede aleargă!

O luă la goană printre tufe şi noi după el.

Nu putea fi îndoială că ne văzuseră călăreţii şi nu va dura mult

până vor fi lângă noi.

Situaţia noastră era disperată. Păduricea nu oferea acoperire bună şi în faţa noastră era fluviul! Dacă încercam să trecem înot pe ţărmul celălalt, călăreţii ne-ar fi putut împuşca lesne de pe mal.

Ne prinseserăm în capcană.

Ajunserăm la mal şi Pongo se opri, uitându-se cercetător în juru-i ca să se orienteze. Apoi ne făcu semn şi porni în goană de-a lungul apei.

Descoperise Pongo o ascunzătoare bună, sau era în apropiere un vad, pe unde puteam trece lesne?

Fără să ştim încotro ne ducea camaradul nostru, alergarăm orbeşte după el.

De-odată ajunse la urechile noastre un vâjâit puternic şi văzurăm că ajunseserăm la o cataractă. De la vreo patru metri înălţime apa cădea în jos.

Pongo ne întinse mâna.

— Massers ţine bine şi merge după mine! ne şopti, apoi, fără să stea la gânduri, îşi dădu drumul în apă, trăgându-ne şi pe noi.

Nu cutezam să-ntorc privirea.

Ajunseseră călăreţii aproape de tot? Mi-era greu, însă, să mă ţin pe picioare, căci fundul pietros era neted şi găseam anevoie un sprijin sigur.

Şi, deodată – nici nu-mi venea să cred ochilor! – Pongo coti şi alergă de-a dreptul în apa ce cădea vijelios.

Înnebunise oare? Vroia să se arunce în braţele morţii şi să ne tragă după dânsul?

Eram gata să mă prăbuşesc când apa căzu cu putere deasupra mea, dar Pongo mă smulse cu sine şi apucasem iarăşi mâna lui Marian.

De-odată mi se păru că visezi – văzui cum apa cădea de jur împrejurul meu, dar pe mine nu mă atingea nici un strop.

Privii în lături.

La dreapta mea era Pongo şi Marian stătea şi el acolo, iar deasupra noastră apa cădea în arc întins, în vreme ce noi ne sprijineam cu spatele de stâncă.

Era ca şi cum apa ne-ar fi învăluit într-o manta ocrotitoare, ca să nu ne poată vedea urmăritorii noştri.

Din când în când ne udau câteva picături şi aerul era plăcut, răcoros. Iar Pongo al nostru rânjea. Într-adevăr, o ascunzătoare mai potrivită n-ar fi putut găsi şi-i admirai prezenţa de spirit, căci atât lui Marian cât şi mie nu ne-ar fi dat în gând această idee genială.

Ca printr-un văl văzurăm după câtva timp pe călăreţi cercetând malul. De sigur că nu-şi puteau explica unde rămăseserăm.

Se mai învârtiră câtva timp de colo până colo, căutând mereu, apoi după ce se încredinţară că nu puteam fi pe aproape, străbătură apa

înot cu caii lor. Probabil că-şi spuseseră că am trecut dincolo, mai înotând, mai afundându-ne.

Noi însă mai ramaserăm câtva timp în ascunzătoarea noastră minunată şi abia când începu să se întunece ne urmarăm fuga pe malul celălalt.

Aci am dat iarăşi de urmăritorii noştri şi cum se petrecură lucrurile îţi voi povesti cu alt prilej, dragă George» – încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 108

Hans Warren

I.
PREMIU PE CAPETELE NOASTRE.

DOCTORUL BERTRAM urma cu povestirea întrerupta în seara trecuta:

— «Massers fie liniştiţii – zise Pongo, liniştitor – Askari nu găseşte.

Privirăm cu luare aminte peste marginea albiei secate a fluviului unde ne ghemuiserăm. Pongo îndoi încetişor în jos o creanga a tufei care-i servea de acoperire.

Dincolo călăreau şase oameni ai poliţiei engleze, care ne căutau. Eram doar bănuiţi de a fi contribuit în mare măsură la producerea unor tulburări puse la cale de un trib băştinaş.

Şi cu totul întâmplător aflasem în seara trecuta la o staţiune militară izolata, ca se pusese chiar cate un premiu de o suta de lire sterline pe capul fiecăruia din noi. Era o suma destul de ispititoare, astfel trebuia să fim cu ochii în patru, până vom fi părăsit teritoriul englez. Desi când aflarăm vestea, părăsirăm în graba mica staţiune, unde un englez slăbănog şi posomorit ţinea o dugheana cu tot felul de mărfuri trebuincioase, patronul tot trebuie să fi intrat la bănuiala.

Căci întâmplător Pongo, cu ochii săi ageri îi observase pe urmăritori şi fusese norocul nostru ca găsiserăm aici albia secata a fluviului, care ne oferea o acoperire minunata.

Numai ca se prea putea ca şi călăreţilor să le fie cunoscuta albiei fluviului atunci trebuie să ne apărăm şi noi, căci daca am fi fost luaţi prizonieri, nu ne-am fi putut aşteptă la cruţare.

Privirăm cu încordare la călăreţii care formaseră un cerc larg şi căutau urmele noastre în stepa. Dar avusesem noroc, căci cu puţin înainte de a se lumina de ziua se stârnise o furtuna cu ploaie, care făcuse ca iarba din stepa să devina şi mai verde şi mai elastica. Astfel ca firele se ridicară îndată după trecerea noastră şi numai întâmplător ne-ar mai fi putut descoperi cei şase soldaţi.

Călărind mereu în cerc ei se apropiau tot mai mult şi în cele din urma recunoscurăm ca era vorba de indieni, care din cine ştie ce motive fuseseră transplantaţi de englezi aici în Africa.

— Se pare ca ne căuta atât de metodic încât ne vor găsi în cele din urma, îşi dădu cu părerea Marian. N-ar fi mai bine să ne furişăm spre stânga, de-a lungul albiei fluviului? Colo jos pare ca apa face un cot ascuţit. Ce crezi tu, Pongo?

— Mai aşteaptă Massers – răspunse calm uriaşul – Askari nu vor veni acolo Monuhu.

Zicând aceasta arata cu capul spre stânga, în stepa.

Privirăm cu interes în direct cu pricina. Monuhu însemna rinocer. Să fi fost într-adevăr un astfel de monstru în apropiere, fără ca noi să-l fi zărit când trecuserăm pe acolo?

— Priveşte – şopti Marian – colo la stânga, lângă tufa aceea mica.

Privii repede în direct arătată şi văzui un corn uriaş, lung de vreun metru şi jumătate, încovoiat în afara. Asta îmi dovedea ca era vorba de un rinocer cârn, cel mai mare soi de rinoceri, care ating doi metri înălţime şi cinci lungime.

Stătea în aşa fel la adăpostul tufişului înalt încât nu puteam vedea decât cornul. Când trecuserăm pe lângă el dormise probabil, fusese trezit acum de zgomotul făcut de copitele cailor. Privirăm cu încordare cum călăreţii se apropiau tot mai mult de tufiş. Ma miram ca nu observau rinocerul, căci din şea puteau cuprinde mai bine împrejurimile cu privirea.

Dar poate ca asta venea de acolo ca rinocerul stătea cu total nemişcat şi indienii n-or fi cunoscând soiul acesta cu cornul îndreptat înainte. Or fi crezând ca e o creangă.

Curând însă aveau să cunoască primejdiile stepei africane. Unul din călăreţii era la vreo douăzeci de metri de tufiş, când uriaşul rinocer sări brusc în sus şi se năpusti asupra soldaţilor.

Calul indianului se ridica în doua picioare, călăreţul încerca să-l întoarcă repede, ca să-şi caute scăparea în fuga – dar era prea târziu. În clipa următoare, nenorocitul cal izbit de cornul rinocerului, se dădu peste cap, scoţând un nechezat înfiorător. Şi în nechezatul acesta se pierdu răcnetul de moarte al soldatului care după câteva clipe zăcea neînsufleţit lângă animalul sau.

Furiosul rinocer nu se mai sinchisi de aceste doua victime, ci se năpusti spre indianul cel mai apropiat, care până atunci privise înlemnit de groaza la scena ce se desfăşura sub ochii săi.

Acum se smulse însă din încremenire, smulse frâul calul speriat n-avu nevoie de nici un îndemn ca s-o ia la goana nebuna prin stepa.

Ceilalţi patru soldaţi nu mai statura s-aştepte ca rinocerul să se năpustească asupra lor, ci întoarseră repede şi porniră în galop.

— Foarte bine va fi, Massers – rase Pongo – Monuhu alunga Askari. Acum noi mergem mai departe.

Dar mai întâi ne îndreptarăm atenţia spre rinocerul furios care, după fuga celor cinci, goni îndărăt să-şi descarce mania în primul rând asupra hoitului calului, apoi asupra soldatului mort. Priveliştea era atât de înfiorătoare, încât urmarăm îndemnul lui Pongo şi pornirăm spre stânga, unde fluviul făcea un cot ascuţit.

Trebuia să ne gândim şi la siguranţa noastră, căci eram la cel mult cincizeci de metri de rinocerul furios, care ne va ataca cu siguranţa când ne va baga în seama. Şi ce puteam face cu cele doua pistoalele pe care le cumpăraserăm în seara trecuta de la negustorul englez din stepa?

Aplecaţi alergarăm după Pongo şi când, în cele din urma, ajunserăm la cotitura fluviului – ne puteam socoti în siguranţa, căci

acum albia mergea aproape în linie dreapta spre Sud. După socoteala noastră eram la vreo suta de kilometri de graniţe.

Răsuflând uşurat trecui cel din urma de cotitura ascuţită, când – întorsesem deodată privirea spre rinocer – ma izbii de Marian, care privea cu încordare la Pongo.

Uriaşul se aplecase şi scormonea de zor pământul cu mâinile, pe ţărmul stâng al fluviului. Ploaia dusese cu sine puţinul pământ din locul acesta şi ceva trebuie să fi atras luarea-aminte a lui Pongo.

— Ce este? şopti către Marian.

— Nu ştiu, îmi spunea numai ca trebuie să fie o peşteră pe aici.

— Poate dam de vreo mina de aur! glumi eu.

Dar rasul îmi pieri când Pongo se ridica.

Mutra să era foarte serioasa. Ţinea ridicat un obiect în mana. Ne simţirăm străbătuţi de un fior, căci acest obiect era un os de braţ omenesc.

Cărei crime îi dăduserăm de urma aici? Sau era vorba de mormântul vreunui vânător nenorocit, pe care camarazii îl înmormântaseră?

— Neplăcut! Zise Marian, după câtva timp – Probabil ca am descoperit o crima aici, dar nu trebuie să vorbim nimic despre aste. Cel mult, când vom ajunge pe teritoriul portughez, vom putea da de veste autorităţilor engleze. Bănuiesc ca nenorocitul e din Sabruna, care se afla la Nord, sau din Nundi, care se afla la Sud. Probabil ca din acesta din urma, căci e mai aproape.

— Poate mai putem stabili cine e – zisei eu – de sigur ca nu mai are carne pe trup, dar asta o fi opera furnicilor. Poate ca i-au lăsat îmbrăcămintea în pace.

— Nu prea e probabil, însă putem cerceta.

Pongo, care ascultase vorbele noastre, se lăsa îndată în genunchi şi îndepărtaţi şi restul nisipului care fusese zvârlit peste groapa.

Curând ieşi la iveala o adâncitură întinsa şi lunguiaţa care la origine fusese probabil săpată de apa fluviului şi care fusese folosita drept mormânt pentru nenorocitul acela.

Osemintele sale zăceau în ordine desăvârşită a unui schelet, pe fundul pietros al groapei. Îmbrăcăminte, carnea şi tendoanele dispăruseră cu totul, ceea ce îndreptăţea bănuiala mea ca furnicile îşi făcuseră de lucru aici.

Fireşte ca era greu de stabilit când fusese îngropat omul, dar deoarece oasele erau încă puţin umede şi elastice – după cum ma încredinţai în urma cercetării braţului – nu putea fi mult timp de atunci.

— Aici, Massers! exclama deodată Pongo, care scormonise prin groapa. Găsit glonţ şi cutie.

Se ridica şi dădu lui Marian, un glonţ de revolver automat modern,

lucru ce-l recunoscurăm imediat.

— Unde a fost glonţul? întreba prietenul meu.

— Între coaste – răspunse uriaşul – cutie stat lângă picior.

Aşadar era vorba într-adevăr de o crima. Dovada o făcea glonţul între coaste.

Cutia era de tabla, de mărimea unei tabachere. Faptul ca fusese lângă picior, dovedea ca cel ucis o avusese ascunsa în cizma sau în jambiera. Fireşte ca şi pielea căzuse jertfa lacomelor furnici.

Şi ucigaşii nu descoperiseră cutia aceasta – altminteri jefuiseră complet mortul, deoarece nimic alta nu se mai găsi acolo.

— Trebuie să deschidem cutia, poate că din conţinutul ei stabilim cine a fost nenorocitul, zise Marian.

— Atunci să pornim mai întâi înainte – propusei eu – căci aici suntem prea aproape de rinocer. Hai să închidem la loc groapa, ca să nu scoată hienele osemintele.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – putem deschide cutia când vom lua masa de prânz, adică peste vreo doua ceasuri. Şi asta după ce vom fi vânat vreo sălbăticiune.

Astuparăm repede groapa cu nisip, Pongo mai puse deasupra câţiva bolovani găsiţi prin apropiere, apoi merserăm înainte spre miazăzi.

Cufundat în gânduri fui trezit de o exclamaţie a lui Marian. El arata cu mana în faţa şi atunci văzui nişte stânci la o depărtare de câţiva kilometri. Erau înalte de vreo cincizeci de metri, stăteau lângă albia fluviului şi făceau a impresie ciudata în stepa întinsa.

Pentru noi constituiau o surpriza plăcută, căci la adăpostul lor puteam poposi şi aprinde un foc fără să ne temem ca vom fi descoperiţi.

Fara voie ne iuţirăm paşii, ca să găsim cât mai curând un loc potrivit pentru tabăra.

Fundul albiei fluviului era din nisip. Moale în care paşii noştrii se pierdeau. Pongo o luase cu câţiva paşi înaintea noastră, cu ochii şi urechile la panda, după ceva vânat.

Deodată se opri, smulse de la brâu cuţitul lat şi lung pe care-l cumpărase în dugheana englezului si-l zvârli; cum ştia el să-l zvârle peste marginea malului drept, în stepa.

În clipa următoare auzirăm foşnete în iarba înaltă şi la vreo douăzeci de metri de noi, văzurăm picioarele unui berbec sălbatec zbătându-se în aer, apoi se făcu tăcere.

Pongo privi mai întâi cu băgare de seama în jur, se-ntoarse apoi în stepa şi se-ntoarse curând cu vânatul.

— Bravo, Pongo! exclama Marian. Acum ne putem ridica o mica tabăra în stâncile de colo.

Ajunserăm la grupul de stânci peste vreo jumătate de ceas şi ramaserăm locului, uimiţi, căci în faţa noastră, într-o crăpătura larga

dintre stâncile dinainte, era o coliba mica.

Ne pieri graiul la toţi – ce să-nsemne construcţia aceasta veche, din bârne groase, în inima stepei? Fluviul, chiar pe vreme de ploaie, nu era navigabil decât cel mult pentru kanu-uri, astfel ca nu putea fi vorba de un adăpost pentru corăbieri.

Oraşul Sabruna, spre Nord, era la vreo nouăzeci de kilometri depărtare – Mundi, spre sud, la vreo şaizeci de kilometri.

E drept ca se aflau prin apropiere sătuleţe de negri, dar asta nu explica prezenţa acestei colibe ascunse.

— Ciudat, dar pentru noi poate foarte bine, rupse tăcerea Marian, în cele din urma. Te pomeneşti ca aceasta coliba e depozitul vreunui negustor şi vom găsi lucruri trebuincioase. Atunci o să se bucure când îi vom goli niţeluş dugheana, rasei eu.

— Îi vom lăsa plata cuvenita – zise Marian – englezii ne-au lăsat cel puţin banii şi obiectele de valoare.

— Eu nu-mi pot închipui ca un om să pună ceva la păstrat în ţinutul acesta părăsit şi într-o coliba veche cum e asta, spusei; poate ca înainte vreme şi-a avut sălaşul aici o expediţie, care a construit coliba.

— E cu putinţă – încuviinţă Marian. Om vedea noi îndată.

Pornirăm încetişor şi cu băgare de seama spre coliba, oprindu-ne tocmai în faţa ei.

Era construita cu multa îngrijire din palmieri groşi, ceea ce dovedea ca era destinata unei şederi mai îndelungate. După vârsta trunchiurilor de copaci, putea să fi fost ridicata de vreo doi ani. În cazul acesta, însă, teoria mea devenea cam neprobabilă, căci cu doi ani înainte sălbătăciunile în ţinutul acesta erau stârpite într-atât încât o şedere mai lunga pentru o expediţie de vânătoare ar fi fost cam ne la locul ei.

— Coliba pare să fie goala. Hai să intram, zise Marian.

— Massers face repede, călăreţii în urma noastră. spuse Pongo.

II.
TAINA STÂNCILOR.

ERA O VESTE FOARTE NEPLĂCUTĂ. Aşa dar, ne dăduse de urma o a doua patrula englezeasca. Nu mai puteam întoarcem privirea să-i observam pe călăreţii, căci din cuvintele lui Pongo eram încredinţaţi ca se aflau foarte aproape.

Negrul nostru se şi săltase pe ţărm şi se târa repede, prin iarba înaltă, spre coliba.

Marian îl urma imediat şi eu după el.

Uşa n-avea broasca, însă pe dinăuntru era prevăzută cu zăvoare mari, pe care Marian le împinse după ce intrai eu în încăpere. Privirăm apoi cu toţii în stepa, prin deschizăturile foarte înguste.

Le vreo patru sute de metri depărtare văzurăm venind în goana patru călăreţii. Dar nu erau soldaţi englezi, după cum recunoscurăm îndată, ci persoane civile. Dar de ce se grăbeau atât de tare?

Deodată se iviră îndărătul acestor călăreţii puncte mici, care se apropiau de asemenea cu repeziciune mare. Şi Pongo zise după câteva clipe:

— Massers, colo vine Askari!

Acum se lămureau lucrurile: cei patru călăreţii erau urmăriţi de soldaţi dintr-o pricina oarecare.

— Să nădăjduim ca vor trece fără să bage de seama coliba – zise Marian – altminteri poate s-avem neplăceri.

— De ce? întrebai. Nu-i lăsăm înlăuntru pur şi simplu şi atunci s-or carabani ei când Askari se vor apropia.

— Asta aşa e – încuviinţă Marian – când soldaţii urmăritori vor baga de seama cu siguranţa coliba. Ia te uita, călăresc de-a dreptul spre stânci. E foarte probabil ca vor să se apere aici.

— Dar au pe urmele lor zece soldaţi – zisei eu – ceea ce face să nu se poată gândi la apărare. Vad însă ca ai dreptate, se-ndreaptă direct încoace.

Cu viteza nebuna cu care călăreau, urmăriţii ajunseseră la vreo cincizeci de metri numai. Dar soldaţii erau la vreo opt sute.

Îi vedeam bine acum pe cei patru bărbaţi Nu făceau deloc impresie buna. Erau făpturi sălbatice, cu mutre bărboase şi purtau haine, kaki rupte.

Trecură în goana albia fluviului şi opriră lângă coliba.

Cei din frunte sări repede jos de pe calul sau şi vru să împingă uşa colibei, dar o găsi închisa.

— Drace! exclama el. Ce-a făcut Wilkens aici? O fi bătut în cuie uşa?

Noi ne lipiserăm de perete, lângă ferestruicile înguste – în clipa următoare una din deschizături se întuneca.

— Ei, comedie! rosti iarăşi glasul gros dinainte. Nu e nimeni în coliba. Sau te pomeneşti ca totuşi cineva a găsit taina… dar nu, asta nu e cu putinţă – adăugă el repede.

— Fir-ar să fie… Guld – se auzi alt glas – de ce mai stai la gânduri? Sparge uşa, omule? Soldaţii se apropie repede.

Situaţia se complica pentru noi. Văzuserăm ca cei patru oameni erau înarmaţi, iar noi n-aveam împotriva lor decât doua pistoale, dac-ar fi fost să ajungă lucrurile la o lupta.

Dar Pongo se şi strecura până la uşa şi se opinti într-însa cu spatele sau puternic. Şi când omul de afara se arunca cu toată puterea în uşa. Aceasta nu se clinti nici măcar cu un milimetru.

— Repede, Guld, vin soldaţii! îndemna alt glas.

Atunci făcui nechibzuinţa să privesc prin una din deschizături, căci

credeam ca omul plecase deja. Dar văzui deodată în faţa mea un chip gras, încadrat de o barba neagra.

— Trădare! răcni el în aceeaşi clipa. Sunt străini aici?

— Lasă-i, Guld! striga doua glasuri. Plecam fără tine, daci nu vi.

Şi când într-adevăr copitele cailor tropotiră pe fâşia de pământ dintre coliba şi albia fluviului, omul din faţa colibei o lua şi el la goană, scoţând o ultima înjurătură.

Acum puteam privi afara fără grija. Soldaţii mai erau la cinci sute de metri depărtare, însă veneau în galop nebun. Erau tot indieni, data asta însă sub conducerea unui european.

— Ce ne facem acum? întrebai pe Marian. Nu eşti şi tu de părere ca europeanul din fruntea soldaţilor va pune să se cerceteze coliba? A văzut doar bine de tot ca cei patru urmăriţi s-au oprit aici.

— Da, ma tem şi eu de asta – încuviinţă Marian – de aceea ar fi bine să cercetam ce se afla pe aici înlăuntru. Bărbosul ala care a vrut să spargă uşa a pomenit doar de o taina.

— Vrei acum să pierzi vremea căutând s-o descoperi? întrebai mirat. Mai bine să încercam a pleca grabnic de aici înainte de a se apropia indienii.

— Şi eu am presimţirea ca taina de care vorbise individul ne va ajuta să ne facem nevăzuţi – râse Marian – da – urma el râzând, când văzu mutra mea uimita – sunt chiar sigur asta. N-ai ascultat bine ce-a zis?

Pe când vorbea încă, prietenul meu păşi spre peretele din fund al colibei. Îl urmai şi zisei cu însufleţire.

— Da, Mariane, cu siguranţa ai dreptate. Fireşte trebuie să fie şi nu pricep cum de-am trecut cu vederea vorbele acelea atât de însemnate.

Cu înfrigurare începurăm să căutăm vreo uşa secreta. Vremea trecea însă fără să găsim nimic, când deodată Marian scoase o exclamaţie de surpriza.

— Am găsit! spuse el apoi. Aici e un ţăruş de lemn, care se învârteşte uşor. Şi… A! Asta e foarte iscusit făcut.

Cu aceste cuvinte Marian trase de un ţăruş pe care-l descoperise jos pe pământ – şi atunci se ridica în perete un capac, dând la iveala o deschizătură destul de mare ca să îngăduie trecerea a doi oameni.

— Repede înăuntru! mai spuse eu. Deschizătura asta trebuie duca într-un gang săpat între sau sub stânci.

Se făcu nevăzut repede în deschizătură neagra şi eu îl urmai, după ce-i strigai lui Pongo să aducă berbecul vânat.

Uriaşul îmi întinse animalul, îl trasei repede în gangul oarecum în panta şi camaradul nostru închise la loc capacul, după ce intrase el în ascunzătoare.

Se făcu întunerec adânc, dar după ce ochii mi se obişnuiră puţin, observai o lumina slaba în faţa noastră.

După vreo zece paşi ajunsei deodată la o peşteră, care avea vreo douăzeci de metri jur-împrejur. Înălţimea ei putea să fie de vreo patruzeci de metri şi sus de tot, cădea lumina prin nişte crăpături ale tavanului ce se îngusta din ce în ce.

Toate stanca de forma conica – una din multele din care era format grupul – era aşa dar goala pe dinăuntru. Şi constructorii colibei trăseseră foloase de pe urma acestei ascunzători minunate.

Marian, care stătea în mijlocul peşterii privea mutra mea uimita şi zâmbea pe sub mustaţa. Şi aveam motiv să fiu mirat peste măsură, căci peşteră din stânci adăpostea un magazin în toată regula, cu tot soiul de obiecte care pot avea o întrebuinţare în aceste ţinuturi sălbatice. Arme de tot felul, îmbrăcăminte, şei, haturi apoi conserve, tutun, etc.

— Minunat! izbuti şi zic în cele din urma. Se pare c-am dat de-a dreptul în depozitul vreunei bande.

— Ai dreptate, Robert, am da de bucluc daca nu ne-am putea îndepărtaţi repede. Sau ne vor găsi soldaţii, sau chiar banditii, daca iar putea scapă de urmăritori. Dar, sst! Sunt la colibe.

Ramaserăm nemişcaţi în peşteră şi auzirăm înăbuşit glasurile soldaţilor care spărseseră uşa. Curând însă o voce poruncitoare acoperi larma apoi auzirăm paşi repezi. Urma o tăcere scurta, după care zgomotul făcut de tropotul cailor se îndepărtaţi.

— Se pare c-am avut noroc – rase Marian – de sigur ca vor să-i prindă mai întâi pe fugari, apoi să cerceteze coliba. Sau poate ca nu s-or mai sinchisi de ea, deoarece au văzut ca e goala.

— E cu putinţă, însă să fi lăsat un om de paza – obiectai eu – de aceea trebuie să fim cu multa băgare de seama când o vom părăsi. Cel mai bun lucru ar fi să luam masa aici, după aceea să ne luam armele şi să pornim mai departe, spre miazăzi.

— Bine, putem face şi aşa – încuviinţă Marian – al Pongo s-a şi apucat să jumulească berbecul. În vremea asta să spargem câteva lăzi de conserve şi să facem focul cu scânduri.

Treaba aceasta o îndeplinirăm repede şi mai ascuţirăm trei beţe, cu ajutorul cărora să putem frige carnea deasupra focului. Spre bucuria noastră găsirăm şi o lada plina cu sticle de apa minerala, care ne prii de minune la masa.

Focul, însă pe care-l aprinseserăm în mijlocul peşterii, răspândea un fum foarte gros şi o căldură mare.

De aceea îl stinserăm în data şi ne aleseserăm din depozitul bogat, flinte, pistoale cu muniţii şi cuţite mai bune decât acelea pe care, le aveam.

Pongo, care scotocea el de zor printre nenumăratele lăzi şi baloturi, scoase deodată o exclamaţie de mulţumire. Descoperise un pachet cu suliţi, din care o lua imediat pe cea mai grea.

— Ciudat! făcu Marian. Până şi arme pentru băştinaşi au îngrămădit aici. Trebuie să fie o banda bine organizată cu ramificaţii întinse. Daca soldaţii ar da acum aici peste noi – situaţia noastră ar fi şi mai proasta, căci englezii ar crede atunci ca facem parte din banda.

— Atunci să ştergem putina cât mai repede! Propusei eu. Numai ca trebuie să fim cu mare băgare de seama când vom părăsi coliba. Dar ce-o fi asta? Am stins doar focul cu toate astea miroase a incendiu!

— Aşa e – încuviinţă Marian – şi aerul e foarte fierbinte. Ce să fie?

— Massers fuge repede! striga Pongo. Coliba arde.

Ne străbătură fiorii. Data aşa era, ne aflam prinşi ca într-o capcana. Şi copacii uscaţi vor dezvolta o văpaie atât de mare încât ne vom prăpădi fără doar şi poate.

Sa fugim în sus era de asemenea cu neputinţă. E drept ca pereţii erau zgrunţuroşi şi cu ierburi, dar din pricina formei conice a peşterii era exclus să ne putem căţăra în sus, căci ne-am fi pierdut echilibrul.

Marian privi cercetător în jurul sau, apoi striga:

— Repede, trebuie să împingem în gang lada cu sticle de apa minerala. Cu ajutorul ei curentul de aer cald, care e alungat acum încoace, va fi simţitor redus. Celelalte deschizături libere încă, va trebui şi le astupam cu saci dintr-aceia în care sunt puştile. Dar repede!

Dădurăm jos lada grea, care stătea pe o alta, de aceeaşi mărime descoperirăm atunci ca şi lada de dedesubt era plina tot cu sticle de apa minerala.

— Foarte bine! zise Marian. Putem aşa dar să umezim sacii pe care îi vom vara în deschizături, împiedicându-i astfel să ardă.

Repede împinserăm prima lada în gangul stâncos care ducea la coliba în flăcări. Curentul de aer care ne izbi dintr-acolo era fierbinte, dar după ce afundarăm lada cu vreo patru metri atmosfera devenea mai suportabila.

— Destul! striga Marian. Repede cu sacii!

Crăpăturile care mai rămaseră, cum era şi firesc, fura astupate cu sacii muiaţi în apa minerala. Acum eram cel puţin ocrotiţi de aerul fierbinte şi de fumul usturător.

După ce ne retraserăm iarăşi în peşteră Marian zise:

— Fireşte ca ofiţerul n-avea de unde să ştie ca suntem aici înăuntru, căci atunci n-ar fi dat ordin se pună foc colibei. Acum suntem nevoiţi să rămânem mai multa vreme aici, până se vor fi stins cu totul ruinele. Asta poate ţine până mâine.

— Avem destule merinde aici – spusei eu – aşa ca nu e mare primejdie. Dar acum ia deschide cutia pe care o găsirăm la cel ucis.

— Aşa e, cât p-aci să uit.

Prietenul meu scoase cutia din buzunar tăia încetişor tabla subţire, cu cuţitul. Înăuntru se afla o scrisoare şi doua foi de hârtie, care

păreau nescrise.

— Tocmai aceste doua hârtii or fi mai importante, zise Marian – dar fără motiv temeinic omul nu le-o fi închis în cutia asta, pe care a lipit-o cu cositor apoi. Ia ţine-le tu, Robert, până voi citi eu scrisoarea.

Despături hârtia şi citi:

Mozambic,

„Nu ştiu bine daca trebuie să am încredere în Wilkens. De aceea voi închide aceste doua hărţi ale tatălui meu, împreuna cu scrisoarea într-o cutiuţa pe care o voi ascunde în talpa cizmei. Daca va fi să-mi găsesc sfârşitul în călătoria asta aventuroasa, atunci poate ca mai târziu vreun om cinstit, care va deschide acesta cutiuţa, va ajuta fiicei mele Carmen să intre în stăpânirea averii ei.

Numai să nu fie un vis, pentru care mi-am dat viaţa. Dar vreau să nădăjduiesc ca fata mea n-a murit, ci a spus adevărul. Atunci comorile de fildeş, pe care trebuise să le îngroape, sunt proprietatea mea şi eu le las fiicei mele Carmen – daca îmi voi pierde viaţa în cascadă primejdioasa.

Wilkens susţine ca el cunoaşte bine ţinutul şi după cum am auzit, a stat mult timp în ţara asta. Ba îmi spunea chiar ca umbla legende cu privire la comoara de fildeş îngropata a tatălui meu. Aşa ca trebuie să fie adevărat.

Alăturatele doua hărţi mi le-a lăsat tata. Daca le încălzeşti cu băgare de seama deasupra focului, atunci apar schiţele facule de tata, cu privire la comoara. Pe când se afla pe patul de moarte, îmi spunea ca trebuie să alătur exact hărţile una de alta. Asta nu e greu şi locul unde se afla comoara e precis însemnat.

Poate ar fi fost mai bine s-o ridic fără ajutorul lui Wilkens, dar omul acesta e de mare folos, căci vorbeşte dialectele băştinaşilor şi cunoaşte bine ţara.

Plec deci cu toată nădejdea. Fie ca norocul să-i surâdă iubitei mele Carmen!

Paolo de Braganza.”

Marian împături la loc scrisoarea, apoi zise:

— Şi acum bietul tata, care vroia să facă fericirea fiicei sale, zace aici în albia fluviului.

Robert, chiar daca suntem fugari, pe capetele cărora s-au pus premii, trebuie totuşi să-ncercăm să punem mana pe acest Wilkens. Cu siguranţa ca e acelaşi individ de care amintise înainte banditul Guld. Şi din asta se poate trage încheierea ca aceasta coliba care se afla acum în flăcări, sta în strânsă legătură cu comoara celui ucis.

— Nici nu mai încape îndoiala, Mariane, acum pricep eu de ce oamenii aceia au făcut aici depozitul acesta şi au construit coliba. Prin ţinutul acesta trebuie să se afle locul unde tatăl lui Braganza a

îngropat comoara de fildeş. Şi deoarece acest Wilkens vorbea de legende cu privire la comoara, s-o fi dus cu banda lui s-o caute.

— Atunci nu pricep cum a pornit Braganza din Mozambic – spuse Marian, îngândurat. Sunt vreo opt sute de kilometri în linie aeriana. I-ar fi fost mult mai aproape dac-ar fi luat drumul de la Cap Delgado, în susul fluviului Rovuma.

— Dar după nume e doar portughez! obiectai eu. Astfel ca e explicabil de ce a stai în Mozambic, capitala coloniei portugheze şi ca o fi lăsat-o poate acolo pe fiică-sa Carmen, fără grija vreunei familii, înainte de a porni încoace.

— Cred ca ai dreptate – încuviinţă Marian – şi acum să examinam hârtiile. Oho, se întrerupse el – se pare c-a luat foc lada cu sticlele. Uite ca pocnesc sticlele!

Într-adevăr, dinspre gangul care ducea la coliba incendiata, se auzea zgomot de sticle ce plesneau.

— Asta e bine, zisei eu – căci focul se stinge îndată şi sacii se vor umezii din nou.

— Aşa e, încuviinţă Marian şi în acelaşi timp e o dovada ca coliba e cuprinsa de foc cu totul. Să nădăjduim ca se va prăbuşi curând, astfel ca mâine dimineaţa ne vom putea strecura afara.

— A! S-a întâmplat! exclamai eu, în clipa când o bubuitura puternica făcu să se cutremure pământul – curând se vor stinge flăcările – să aprindem acum o aşchie, ca să încălzim hărţile.

— Da, aşa e bine.

Marian tăia o aşchie lunga dintr-o lada o aprinse, apoi ţinu cele doua hărţi deasupra flăcări şi în curând apărură pe hârtia îngălbenita linii încâlcite, puncte şi litere.

— A, aici e coasta Mozambicului! striga prietenul meu – aici e fluviul Ludjenda, aici Lurio. Şi Rovuma e însemnat pe harta. Iar şirul acesta de liniuţe cu literele N. Trebuie să fie munţii Nanuli. Şi aici se potriveşte exact harta următoare. Şi anume, avem localităţile: Nundi şi Sabruma, între care ne aflam în clipa de faţa, Aşa dar, crucea, care înseamnă desigur punctul unde e îngropata comoara, trebuie să arate un loc foarte apropiat.

— Ia te uita, Mariane! făcui eu, agitat. Linia asta subţire cu siguranţa ca e albia fluviului în care e îngropat bietul Braganza. Oare tatăl sau o fi îngropat şi el tot acolo comoara? Asta ar fi o adevărată ironie a sorţii.

— Aha! făcu Marian. Braganza nu i-o fi arătat lui Wilkens ala hărţile, ci i-o fi spus numai ca locul căutat se afla pe aici prin apropiere. Şi aici a fost ucis cu sânge rece, pentru ca ucigaşii îşi închipuiau, desigur, ca vor găsi planul exact asupra cadavrului. Nu s-au gândit însă să caute în talpa cizmei de descoperire.

— Şi acum ce face? întrebai.

Marian continua să privească gânditor cete doua hărţi, apoi zise, clătinând capul:

— Zău nu pot pricepe de ce bătrânul Braganza amintea mereu ca cele doua hărţi trebuiesc potrivite exact una lângă alta. Nu era deloc nevoie să spun asta căci merge de la sine. Şi de aceea bănuiesc ca e o taina la mijloc.

— Atunci încearcă să le aşezi altminteri – rasei eu – dar bănuiesc ca bătrânul Braganza care îngropase comoara de fildeş, a stăruit atât de mult asupra acestui lucru pentru ca nu mai era în toate minţile. Eu as propune să căutăm prin ţinutul acesta, căci judecând după harta, ascunzătoarea trebuie fie pe aproape.

— Putem rămâne aici înăuntrul stâncii – spuse Marian – căci va fi greu să ne descopere cineva în locul acesta. Apoi am putea încerca să descoperim ascunzătoarea. În vremea asta va slabi niţeluş şi paza la graniţe căci englezii ne vor spune ca am dispărut.

— Minunat! exclamai – daca vom fi cu băgare de seama, nu ni se poate întâmpla nimic aici.

— Poate numai din partea bandiţilor care au fost alungaţi adineauri de patrula engleza s-avem a ne teme de ceva obiecta Marian. Cu siguranţă ca se vor înapoia, ca să-şi salveze depozitul.

— Ştii ca ai dreptate! încuviinţai. Ce e de făcut?

— Trebuie neapărat să ne creăm o a doua ieşire şi de data asta spre partea dindărăt în labirintul stâncos. Hai să încercăm, poate găsim undeva o stanca mai subţire.

Ne căţărarăm repede pe peretele de stanca, până ajunserăm pe un brâu îngust care mergea de jur-împrejurul peşterii. Era un fel de drum, foarte îngust, dar puteam sta în picioare pe el şi să mişcăm braţele, fără să ne temem de a ne prăbuşi.

Cu ajutorul cuţitelor încercarăm tăria stâncii în mai multe locuri şi constatai ca piatra putea fi fărâmata foarte uşor cu ajutorul oţelului.

Marian şi Pongo făcură aceeaşi constatare şi după o scurta căutare hotărârăm să facem o ieşire în capătul extrem, peste drum de intrare. Stanca era atât de moale în locul acesta încât treaba mergea struna şi în curând cuţitul lui Pongo ieşi cel dintâi de partea cealaltă. Piatra avea o grosime de cel mult o jumătate de metru punându-ne pe lucru cu toată încordarea, după doua ceasuri dădurăm gata o gaura prin care puteam trece cu uşurinţă.

Privirăm cu rândul afara, ca să ne întipărim bine locul unde ne aflam. Eram la vreo cinci metri deasupra pământului, dar conul de stanca era pe din afara cu ridicături, aşa ca nu prezent a nici o greutate coborârea. În faţa noastră se înălţau alte doua conuri de stânci, înalte de cate cincizeci de metri, printre care ducea o poteca foarte îngusta.

Era vădit ca aceasta poteca nu putea fi observata dinspre stepa, aşa

ca pentru noi constituia un minunat drum de retragere.

După ce ne întipăririrăm bine în memorie locul, ca să putem găsi poteca eventual şi noaptea, coborâm iarăşi în peşteră, ca să ne îngrijim de cina şi de culcuşuri.

III.
ÎN PEŞTERĂ.

POCNITURILE STICLELOR ÎNCETASERĂ o dovada ca coliba prăbuşita arsese cu totul. Apa minerala îşi făcuse şi ea datoria. Apărându-ne de căldură şi fum, prin aceea ca împiedecase arderea celei mai mari parţi a lăzilor şi sacilor.

Marian se strecura binişor în gangul îngust când se înapoie ne spuse ca totul era în regula. În vreme ce Pongo spinteca scânduri ca să avem cu ce întreţinea un foc toată noaptea eu căutai conserve pentru cina.

Marian, însă, se îndeletnicea iarăşi cu cele doua hărţi, ţinându-le deasupra unei aşchii aprinse. Le aşeza mereu altfel şi de fiecare data dădea din cap morocănos.

— Ia mai lasă-le încolo, Mariane, căci tot nu vei mai scoate ceva într-însele! zisei în cele din urma, râzând. Hai mai bine ne facem un culcuş bun, căci nădăjduiesc ca vom rămâne aici mai multa vreme.

— Se pare că-ţi place locul zise prietenul meu – dar trebuie să te gândeşti ca atât englezii cât şi bandiţii ne ameninţa mereu. Eu unul: as fi mulţumit dac-am putea găsi chiar mâine comoara îngropata. E păcat ca nu se vede nici o indicaţie pe harta. Dar e sigur ca trebuie să se afle pe aproape.

Cu rumeguşul de lemn care se afla în lada cu sticle de apa minerala ne făcurăm un culcuş bun, acoperit ca paturi. Pongo adunase scândurele aprinse în foc, la care ne încălzirăm conservele.

Într-acestea se lăsase întunericul. Pongo lua prima veghe, eu a doua, Marian a treia, dar noaptea trecu în linişte.

După ce luarăm dejunul, ne puserăm pe lucru ca să înlăturăm baricada din gangul îngust. Pongo intrase cel dintâi înăuntru, ne întinse în primul rând sacii, apoi lada aproape distrusa de foc.

Acum trebuia să ne facem drum prin dărâmăturile colibei incendiate. Pongo trebuia să procedeze cu mare atenţie, căci se putea ca englezii să fi pus un om de paza.

Şi Negrul nostru lucra cu atâta dibăcie încât nu făcea nici un zgomot. Ne întindea adesea bucăţi de grinzi arse, pe care le scosese cu cuţitul sau.

În cele din urma ne şopti:

— Massers vine liniştit, nu este nici un duşman.

În clipa următoare Negrul se ridica şi prin deschizătură pe unde

ieşise, pătrunse în gang lumina zilei. În curând stăteam lângă el, pe grinzile prefăcute în cărbune ale colibei.

În stepa întinsa nu se vedea nimic suspect. Nişte antilope păşteau în iarba înaltă, o dovada ca ne puteam socoti în siguranţa.

Marian aprinse iar un focşor din crengi uscate şi după ce ţinu câtva timp hărţile deasupra lui şi le studie în amănunţime, zise:

— Daca crucea de aici arata locul unde este îngropat fildeşul, atunci el trebuie să fie – daca ma întemeiez pe celelalte masuri – la vreo cincizeci de paşi de aici spre răsărit, în stepa. Ma duc într-acolo, iar voi rămâneţi aici deocamdată. Daca vom găsi ceva, va chem eu.

Înainte ca să ma pot împotrivi, el şi străbătuse albia fluviului şi porni repede în stepa. Ţinea puşca în mana, dar eu tot eram îngrijoraţi de el, astfel ca luai şi eu arma sub braţ căutăm mai mult la dansul decât la eventualii duşmani.

Prietenul meu era aproape de cei cincizeci de metri, aşa ca trebuia să ajungă curând în locul indicat de cruce pe harta.

Mişcările sale deveniră mai încete şi privea pământul cu tot mai multa atenţie. Eram atât de încordat să vad daca va descoperi ceva, încât nu dădui nici o atenţie celor din jur.

Asta era cât p-aci să ne piardă – de n-ar fi fost Pongo.

— Masser Bertram, repede înapoi! striga el deodată. Vin Askari.

Privii spre dreapta şi văzui în depărtare câteva puncte. Şi Marian, care auzind cuvintele negrului îşi îndrepta şi el privirea spre Nord, veni în goana îndărăt la noi.

— Ai fi putut fi cu mai multa băgare de seama. Robert, zise el necăjit. Acum haideţi. Repede în ascunzătoarea noastră?

Fara să mai asculte scuzele mele, el urca grabnic în gaura dintre bârnele carbonizate şi eu îl urmai.

Pongo intra cel din urma în deschizătură şi în faptul ca zăbovea şi făcea oarecare zgomot, trasei încheierea ca acoperea deschizătură cu restul bârnelor.

Ramaserăm liniştiţi în gangul strâmt, căci trebuia să ne încredinţăm daca soldaţii treceau mai departe. Curând auzirăm tropotul înăbuşit al copitelor, dar spre spaima mea amuţi îndată. Apoi un glas poruncitor pătrunse până la noi.

— Iar e un ofiţer englez cu dânşii – şopti Marian – a, sunt chiar doi ofiţeri! Ia asculta!

Cei doi englezi stăteau de vorba.

— Dar bine Jack, eu nu cred ce-a spus individual – se auzi un glas – vrea să scape de glonţ şi atâta tot. Crezi tu într-adevăr ca stanca asta, e goala pe dinăuntru?

— Iartă-mă, Lionel – răspunse camaradul sau – explicaţia lui, de ce a fost construita aici coliba, e foarte plauzibila. Şi n-ar strica de fel daca Indienii noştri ar da în laturi ruinele.

— De găsit însă nu vom găsi nimic rase cel dintâi. Sau crezi poate ca punctul pe care susţii ca l-ai văzut alergând încoace, a fost într-adevăr un om? Eu pariez c-a fost un berbec.

— Rămăşag nu pun acum – rase celalalt – sunt prea curios să aflu daca prizonierul a spus adevărul.

O a doua comanda urma după aceste cuvinte şi auzirăm ca bârnele arse erau zvârlite deoparte.

— Acum repede înapoi – şopti Marian – mare noroc ca am făcut ieşirea aceea pentru caz de primejdie.

Îl urmai repede pe prietenul meu, căci şi Pongo se caţără spre peştera.

— Proasta afacere ca englezii au prins pe unul din bandiţi care le-a trădat taina stânci, zise Marian. Acum trebuie să fugim, fireşte şi nu mai putem căuta fildeşul îngropat.

— Dar ce ai descoperit ceva? întrebai eu cu încordare.

— Am văzut o bucata de pământ mare şi rotunda, pe care iarba avea alta culoare – răspunse prietenul meu – dar am avut îndată îndoieli daca e vorba de locul cu pricina. Trebuie să te gândeşti ca tatăl celui ucis a îngropat fildeşul în urma cu cincizeci de ani, poate, în vremea asta toate urmele se vor fi şters. Mai curând îmi vine să cred ca Wilkens, ucigaşul lui Braganza, a făcut săpături pe locul care mi-a alias mie atenţia şi astfel se explica deosebirea de culoare a ierbii, care aici creste foarte repede, mai cu seama după ploaie.

— Atunci se poate să fi găsit fildeşul?

— Mai bine să stam de vorba mai târziu, când vom fi în siguranţa – spuse Marian – indienii vor termina curând cu înlăturarea bârnelor şi intrând înăuntru vor descoperi ieşirea pe care ne-am făcut-o colo sus.

— Dumnezeule, aproape ca i-am uitat pe soldaţi? strigai eu, aproape speriat. Ce-ar fi să luam repede ceva provizii?

Marian începuse să se caţere pe peretele de stanca, striga peste umăr:

— Nu trebuie şi ne îngreunam cu bagaj, căci va trebui probabil să fugim, ca să ne salvam libertatea.

Îl urmai repede pe Marian, care ajunsese la brâul de sus şi striga:

— Stai, mi-a venit o idee buna! Trebuie să lucram cu viclenie, altminteri suntem pierduţi. Haidem repede afara, vom discuta acolo planul meu!

Deoarece se auzeau zgomote în gangul care dădea în peşteră, ne grăbirăm să ieşim. Când ajunsei afara coboram încetişor stanca, ma miram ca Pongo nu venea încă după mine.

Întorsei repede privirea şi văzui că-şi făcea de lucru de zor la deschizătură făcută de noi în stanca. Vroiam să strig în sus, întrebându-l ce face acolo, când începu să coboare.

Marian ne aşteptă la piciorul conului de stanca şi întreba imediat:

— Ce-ai făcut sus, Pongo?

— Pongo astupat deschizătură – răspunse uriaşul – duşmanii nu vede pe unde iasă afara.

Era o idee buna. Luase cu el câţiva saci şi astupase deschizătura din stanca, astfel ca acum soldaţii nu o mai puteau descoperi atât de uşor, căci nu mai pătrundea lumina de afara.

— Foarte bine, Pongo – spuse Marian – prin asta am căpătat un avans mare. Dar acum hai repede cu noi să căutăm un loc sigur printre stânci, unde să ne putem consfătui asupra planului meu.

Porni repede dea lungul potecii înguste care şerpuia printre cele doua conuri de stânci din apropiere. După vreo cincizeci de metri se ivi în faţa noastră un loc liber, închis de alte trei stânci tot atât de înalte şi largi.

La dreapta drumul ducea mai departe şi ne spuserăm îndată ca trebuia să sfârşească în stepa.

— Putem poposi o clipa aici – propuse Marian. — Planul meu e simplu, desi greu de înfăptuit. Dar e singura salvare pentru noi. Pe jos e cu neputinţă să scăpăm de urmăritori, căci cu siguranţa ca ne vor descoperi şi ne vor ajunge, astfel ca nu ne rămâne decât să le luam caii. Şi trebuie să-i luam pe toţi, ca să n-avem a ne teme de nici un urmăritor.

— Planul e într-adevăr foarte simplu – zisei eu după ceva timp – însă ar fi foarte bine daca ne-ai putea arata şi cum aducem la îndeplinire. Eu nu-mi închipui să fie atât de uşor.

— Pai spuneam şi eu ca e foarte greu, răspunse Marian. Dar trebuie să încercam în orice caz, altminteri vom fi luaţi prizonieri – atunci soarta noastră e pecetluita. Bănuiesc ca cei mai mulţi indieni vor intra în peşteră şi cu siguranţa ca unul din ofiţeri, ba poate chiar amândoi, vor pătrunde şi ei, când vor auzi de descoperire. Atunci va trebui să-i facem nevătămători pe paznicii cailor – asta va rămâne sarcina lui Pongo – să ştergeam puţina cu toate animalele.

— Mariane, mai bine ar fi daca după atacarea paznicilor vom închide gangul cu ruinele colibei. În felul acesta, înainte ca ei să se poată elibera, noi vom fi departe.

— Minunat! exclama prietenul meu. Ideea e cât se poate de buna. Haideţi să ne strecurăm în acum afara cu băgare de seama, pe aici, pe la dreapta. Vom putea astfel să vedem unde sunt caii şi câţi păzitori au.

Aluneca repede pe poteca din dreapta, eu îl urmai, iar Pongo veni ultimul. Făcurăm iar vreo cincizeci de metri, apoi o tufa mare închidea ieşirea.

Marian se strecura cu băgare de seama printre crengile mlădioase când făcui eu la fel, ma pomenii în stepa.

Coliba arsa se afla la dreapta noastră. Marian se tari spre coltul

stâncii. Când îl văzui oprindu-se ma alăturai de el şi după câteva clipe era şi Pongo la stânga mea.

La vreo douăzeci de metrii stăteau zece cai foarte buni, sub paza a doi indieni. Ceilalţi soldaţi precum şi cei doi ofiţeri dispăruseră.

Acum se punea chestia să-i înlăturăm fără zgomot pe cei doi paznici care, după înfăţişare, păreau oameni curajoşi şi foarte inteligenţi.

Marian se dădu înapoi o bucata şi noi îi urmarăm imediat pilda.

— Pongo, eşti în stare să faci treaba asta? întreba el încetişor pe camaradul nostru Negru.

— Nu-mi pot închipui cum te vei apropia de el fără să fi observat.

— Foarte simplu va fi daca Massers ajuta, zise uriaşul, liniştit – Pongo acum târăşte la albia fluviului, apoi furişează spre sentinele. Când ajunge acolo, Massers trebuie face aici zgomot slab, atunci paznici priveşte încoace, Pongo înhaţă la ei. Fireşte, planul sau era singurul care făgăduia succes – dar era greu totuşi.

Pongo, însă, făcu o mutra atât de încrezătoare, încât căpătai curaj.

— Noi te vom ajuta, Pongo – zise Marian – mă tem numai ca te vor descoperi când vei sări în albia fluviului.

— Askari nu va vedea – răspunse uriaşul. Zicând aceasta arata spre stânga şi văzurăm ca albia fluviului făcea la vreo şaizeci de metri depărtare o cotitura ascuţită spre stânga. Astfel ca la adăpostul stăncilor Pongo putea merge într-acolo şi să coboare în albia fluviului nevăzut de nimeni.

Nu zăbovi mult, ci goni cu paşi mari spre albie.

Când îl văzurăm dispărut, ne târârăm înainte şi privirăm printre stânci spre paznici. Pongo trebuia să treacă pe dinaintea noastră şi privii adesea spre albia apropiata, căutând să-l descopere.

Deodată, însă, Marian ma ghionti şi făcu semn cu capul spre paznici. Şi atunci îl văzui îndărătul lor pe Pongo, care ieşise de la adăpostul albiei fluviului şi se furişa acum spre dânşii.

Marian puse mana îndată pe o piatra mica şi o azvârli la câţiva paşi, pe pământul tare din faţa stâncii. Zgomotul slab era îndeajuns ca să atragă luarea-aminte a paznicilor. Aceştia strânseră mai tare puştile şi priviră cu atenţie spre stâncile îndărătul cărora ne aflam noi, precum şi în sus la conul de stânci.

În clipa următoare Pongo era îndărătul lor, îi înhaţă şi sub apăsarea pumnilor săi puternici, indienii căzură grămada. Pongo îi aşeza binişor la pământ în vreme ce noi alergarăm într-acolo, el şi începu să astupe intrarea peşterii cu bârnele carbonizate ale colibei.

Îi ajutarăm şi noi şi în curând auzirăm dinăuntru, înăbuşit, glasul furios al unui ofiţer, care întreba ce se întâmplase. Dar nu socotirăm necesar să-i răspundem, ci-i dezarmarăm pe paznici leşinaţi, ne aleseserăm cei mai buni cai, luarăm pe ceilalţi de căpestre şi pornirăm

la drum.

IV.
SALVAŢI.

PÂNĂ LA GRANIŢA mai aveam vreo suta douăzeci de kilometri. Cu caii minunaţi pe care călăream puteam ajunge în seara următoare, căci nu trebuia să forţăm prea mult animalele pe zăduful acela.

Pe de alta parte, mai duceam cu noi şapte cai, astfel ca eram împiedecaţi din pricina asta.

— Vezi, Mariane zisei eu, când ajunserăm la vreo trei kilometri de stânci – am fi putut lua şi ceva conserve, ca să nu în mai pierdem vremea cu vânatul.

— Cercetează niţel buzunărele şeilor şi vei găsi merinde din belşug, răspunse prietenul meu. Avea dreptate. Probabil ca soldaţii se aprovizionaseră pentru o călătorie mai lunga, astfel ca aveam mâncare mai mult decât ne trebuia.

Călărirăm până aproape de înserat, apoi făcurăm popas pe ţărmul albiei fluviului, care ne însoţea mereu pe dreapta.

Lemne erau din belşug, ca şi putem prinde un foc mare, cu ajutorul căruia să ţinem la distanţa fiarele sălbatice.

După ce priponirăm caii, Marian zise:

— Robert, animalelor nu le va ajunge iarba de aici. Să căutăm în şei, daca soldaţii n-au luat cu dânşii ovăz. Apoi mai trebuie ne îngrijim şi de apa. Vad ca fiecare cal are cate o căldăruşă de pânză şi asta e foarte bine.

— Dar de unde să iei apa? întrebai.

— Uite colo tufele sunt foarte verzi şi proaspete – răspunse prietenul meu şi arata spre un loc la vreo şaizeci de metri depărtare – cu siguranţa vom găsi apa acolo.

— Atunci să luam fiecare cate trei găleţi şi să pornim într-acolo, propuse el. Se pare că şi animalele adulmeca apa.

Minunaţii cai priveau, cu nările lărgite, spre verdeaţa arata de Marian şi asta era un semn sigur ca se afla într-adevăr apa acolo.

Îl lăsarăm pe Pongo să pună la încălzit conservele, încălecarăm apoi pe caii noştri, luarăm de căpestre câte alţi patru cai şi călătorirăm spre tufişul verde.

Puştile le prinserăm de oblâncurile şeilor şi măsură asta de prevedere avea să ne salveze viaţa. Când ajungând la vreo douăzeci de metri de păduricea cu pricina, caii începură deodată să se împotrivească.

Se opriră, tremurând, lovind pământul cu copitele şi ridicară speriaţi capetele. În aceea clipa smulserăm puştile din oblâncuri, căci purtarea cailor era o dovada ca se aţine vreo fiara prin apropiere.

Privirăm cu luare-aminte spre tufiş, dar fiara vicleana se ascunsese atât de bine încât n-o puturăm descoperi.

— Trebuie şi ne apropiam mai mult, dar nu împreuna – zise Marian, în şoaptă. Eu voi înainta încetişor cu calul meu, tu ţine-i aici pe cei patru. Voi sfârşi eu singur cu fiara, căci cred ca animalul meu e dresat să nu se sperie de împuşcătură.

Luând hăţurile celorlalţi patru cai nu prea ma simţeam bine. Animalele neliniştite îmi împiedecau foarte mult mişcările şi aveam presimţirea ca Marian era ameninţat de o mare primejdie.

Ca să-l pot sprijini măcar cât de puţin pe prietenul meu luai hăţurile tuturor cailor pe braţul stâng, căci de împuşcat nu puteam decât cu mana dreapta.

Privii cu încordare marginea tufişului, în vreme ce Marian mana calul neliniştit spre locul primejdios.

Când ajunse la vreo zece metri animalul se împotrivi cu toată energia să mai meargă înainte. Probabil ca mirosise fiara aproape de tot.

Marian ţinea puşca ridicata şi privea neliniştit în jur. Şi totuşi ar fi fost pierdut daca eu n-aş fi zărit întâmplător, la stânga lui, cel mult la şase metri, mişcându-se iarba înaltă.

Acolo trebuia să fie fiara.

Ridicai repede puşca, ţinti spre locul suspect şi trasei.

Odată cu detunătura sări în sus în locul acela un trup enorm, galben, care căzu înapoi răgând, dar în clipa următoare se ridica iar şi se năpusti spre mine.

Era un leu uriaş. Trasei un nou glonţ, dar nu putui vedea dacă nimerisem, căci în clipa următoare cei noua cai făcură stânga împrejur şi goniră înapoi.

Auzii atunci arma lui Marian detunând de doua ori, îmi aşezai puşca la loc în oblâncul şeii şi înfrânai caii. Izbutii să-i opresc abia când ajunsei la locul unde ne ridicasem tabăra.

Liniştindu-i, îi întorsei înapoi şi călării încetişor spre pădurice. Marian mai stătea acolo, iscodind mereu împrejurimile.

Trupul uriaş al leului zăcea nemişcat la stânga mea. Încetişor ma apropiai de prietenul meu al cărui cal devenea din ce în ce mai neliniştit. Trebuia, aşa dar, să mai fie un leu pe aproape – probabil femela celui ucis.

Când, fui la vreo patru metri îndărătul lui Marian, caii mei începură să devina iar foarte neliniştit. Trebuii să opresc şi strigai spre prietenul meu:

— Ce facem acum? Leoaica o fi stand la panda pe undeva.

— Fireşte – răspunse Marian – dar n-o pot descoperi. Trebuie să-ncerc să mân calul mai departe. Pândeşte tu cu luare aminte, căci desigur ca se va repezi îndată la mine.

Spunând acestea, Marian dădu pinteni calului, care făcu o săritură şi în acelaşi timp, leoaica se repezi asupra prietenului meu cu un răcnet scurt.

Dar prin săritură calului, Marian scăpase de primejdie, căci fiara căzu îndărătul lui şi înainte ca să se întoarcă pentru a-l urmări, eu şi ridicasem puşca.

Odată cu detunătura armei trupul galben se rostogoli de laturi şi în aceeaşi clipa trosni puşca lui Marian. Amândouă gloanţele avură efect mortal, căci după o zvârcoleala scurta fiara ramase întinsa la pământ.

— Drace, n-a fost saga! râse Marian. Dar acum cred ca vom avea cale libera. Oho, îi vezi, se pare ca n-au curajul se pună cu noi.

Din tufişul din faţa noastră ieşiră la iveala patru lei, care începură să gonească nebuneşte spre stepa. Erau pui de lei, primejdioşi, de sigur, dar neobişnuiţi încă să atace oameni înarmaţi. Moartea părinţilor îi îndemnase la fuga.

Acum n-aveam de ce să ne mai temem. Caii noştri începură se liniştească şi ei.

Îi adăparăm la izvorul ce curgea pe acolo. În vremea asta Marian umplu cu apa sticlele de campanie.

Când ajunserăm înapoi în tabăra ne întâmpină mirosul conservelor încălzite şi Pongo se puse să prepare ceai cu apa ce adusesem.

Curând se lăsa noaptea şi odată cu asta insectele şi păsările îşi ridicară glasurile. Nu trecu mult şi se auzi din depărtare, ca un bubuit slab de tunet, glasul puternic al regelui animalelor.

— N-ar fi trebuit poate să ridicam tabăra atât de aproape de apa – zise Marian – căci tocmai aici se vor aduna fiarele. Şi cei zece cai sunt o momeala puternica.

— Cred ca ne vor lăsa în pace când vor da de trupurile celor doi lei ucişi – zisei eu.

— Dar se poate ca asta să le sporească setea de răzbunare. Caii ne pot face rău. Daca o iau la goana suntem şi noi în mare primejdie.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – în cazul acesta fiarele capătă curaj şi cu tot focul care ne apăra, vor pătrunde poate între noi.

— Asta e primejdia cea mare – zise Marian – daca leii vor rage în diferite parţi ale taberei, caii îşi vor rupe cu siguranţa frâiele.

— A! Se pare ca se şi aduna, exclamai arătând în întuneric.

Din patru puncte diferite împrejurul nostru. Se auziră deodată răgete puternice.

Caii erau foarte agitaţi; ochii lor luceau speriaţi în lamina focului tropăiau neliniştiţi cu copitele.

— Poate c-ar fi mai bine daca am priponi cei trei cai ai noştri mai aproape de foc – propusei eu – daca o iau toţi la goana, ne aflam iarăşi în mare primejdie.

— Ai dreptate! încuviinţă Marian. S-o facem îndată înainte de a se

apropia leul.

Procedarăm întocmai şi abia furam gata cu treaba asta ca avurăm prilejul să vedem cât de buna era măsură de prevedere.

Tocmai vroiam să ne reluam locurile lângă foc, când de cealaltă parte a albiei fluviului se auzi răgetul unui leu. Şi în aceeaşi clipa se auzi un altul în stepa dindărătul nostru, aproape de tot, caii începură să necheze înfricoşaţi, încercând să rupă hăţurile. Dar Pongo apucă creanga aprinsă şi dădu foc în semicerc vreascurilor pe care le îngrămădise în jurul nostru.

Flăcările se ridicară îndată, formând un brâu de apărare împotriva primejdiei. Şi acum băgarăm de seama cât de aproape fusese pericolul de noi, căci în aceeaşi clipa se auziră pufăituri întărâtate în doua locuri dindărătul brâului de flăcări.

După aceea se făcu tăcere. Dar nu trecu mult şi se auzi un răget înfiorător. Cu o încordare suprema cei trei cai se rupseră din frâie şi sărind peste brâul de flăcări dispărură în bezna nopţii.

Îmi părea rău de cai, căci desigur ca vor cădea jertfa leului care stătea la panda de partea cealaltă. Şi într-adevăr, după câteva clipe răsuna un răget puternic, apoi un nechezat de spaima – dar probabil ca leul nu făcuse săritură cum trebuie, căci auzirăm tropotul cailor speriaţi care se îndepărtau repede, în vreme ce fiara scoase un pufăit de necaz.

— Slava Domnului, caii au scăpat! zisei eu. Mi-ar fi părut rău daca ar fi căzut jertfa leilor.

— Şi mie – răspunse Marian – dar uiţi ca ei vor alerga acum îndărăt şi încă în noaptea asta vor ajunge la stânci, unde cu siguranţă ca indienii au ridicat o tabăra. Şi atunci îi vom avea mâine pe urmăritori în spinare.

— Drace, la asta nu m-am gândit! făcui eu. Va trebui deci să pornim mâine în zori şi să mergem repede.

— Daca vom mai avea cai până atunci – răspunse Marian.

Abia spusese asta ca leul scoase un nou răget. Marian smulse repede puşca de pe umăr, ţinti scurt, apoi slobozi doua gloanţe înspre tufiş din faţa noastră, de partea cealaltă a albiei fluviului.

În frunzişul tufişului se produse atunci însufleţire. Pufăind furios, un trup enorm – se vedea bine asta – se zvârcolea de moarte, rupea crengi, iarba scormonea pământul. În cele din urma se făcu tăcere.

— Slava Domnului! făcu Marian. I-am văzut ochii lucind în lumina focului, aşa ca am avut o ţintă buna.

— Şi acum cred ca vom avea linişte – zisei răsuflând uşurat.

Într-adevăr, restul nopţii fu liniştit. După un ceas luarăm hotărârea să dormim cu schimbul, căci a doua zi vom avea nevoie de forţe.

V.

COMOARA DE FILDEŞ.

PE CÂND STĂTEAM DE VEGHE, a doua oara auzii aproape de pădurice unde se afla izvorul, răgetul scurt al unui leu, apoi ţipătul de moarte al unei sălbăticiuni şi după câtva timp răsunau până la mine mârâituri. O dovadă ca mai mulţi lei se îndeletniceau să-şi sfâşie prada.

Prin asta aveam linişte desăvârşită, iar caii păreau şi ei să bănuiască cum ca fiarele ne vor lăsa în pace de-acum încolo, căci, se întinseră să doarmă şi dânşii.

Când miji de ziua, noi şi luaserăm dejunul şi dăduserăm cailor ovăz. Apoi încălecarăm şi pornirăm în galop spre miazăzi.

Pe la prânz făcurăm iarăşi popas. Ajunserăm la un fluviu cam larg şi Marian îşi dădu cu părerea ca trebuie să fie Rovuma, apa de graniţă spre teritoriul portughez.

Îl străbăturăm şi pe ţărmul celalalt ridicarăm o tabăra. Eram acoperiţi de tufe, dar puteam cuprinde cu privirea stepa deasupra fluviului.

După ce îmbucarăm ceva în grabă, Marian scoase iarăşi la iveala cele doua hărţi ale bătrânului Braganza, ţinu în lumina focului ca iasă în evidenta desenul şi începu şi privească cu încordare liniile şi punctele.

— A se împreuna exact! murmură el.

— Aşează-le una peste alta! propusei eu.

Marian ma privi surprins, apoi făcu întocmai, ţinu deasupra focului hărţile puse una peste alta şi scoase o exclamaţie de uimire.

— Pe legea mea, Robert! făcu el, agitat. Gândul acesta ţi l-a dat însuşi Providenţă. Ia uite ici, e o imagine limpede de tot. Vezi aici munţii Nanuli? Crucea e acum în apropierea lor şi celelalte linii se potrivesc aici cu schiţa. Zău aşa, bătrânul Braganza a făcut treaba asta cum nu se poate mai bine.

— Într-adevăr – încuviinţai eu – astea doua hărţi cu păcăleală. Aşadar pe lângă munţii Nanuli. Ăştia se afla la răsărit de capitala Mozambicului. Daca ajungem la graniţă mai avem de mers vreo şapte sute kilometri spre miazăzi. Să păstrăm caii?

— În nici un caz, răspunse Marian pe data. Le vom da drumul când vom avea graniţa îndărătul nostru. Altminteri englezii ne vor urmări pentru hoţie şi portughezii ne vor preda fără zăbavă. Dar să lăsăm vorba şi să ne vedem de drum. Vezi cele trei puncte colo în fund? Asta înseamnă ca cei trei cai au găsit totuşi drumul înapoi în cursul nopţii.

Aruncai doar o privire spre punctuleţele de partea cealaltă a fluviului, care se apropiau repede, apoi ma săltai pe cal, luai alţi doi de căpăstru vrui să pornesc, când Marian îmi striga:

— Robert, cei patru cai de prisos să-i lăsăm aici. Ei nu vor face

decât să ne împiedece să călărim repede cei treizeci de kilometri pe care îi mai avem până la graniţă îi vom face în câteva ceasuri, căci animalele sunt odihnite acum.

Dădui drumul celor doi cai şi pornii în galop cu cel pe care-l încălecasem.

Din când în când întorceam privirea, dar nu mai puteam zări cei trei cai. În cele din urma, spre seara, făcurăm ocolul unei mici statui, despre care auzisem ca se afla chiar la graniţă.

Călărirăm încă o jumătate de ceas, descălecarăm apoi, întoarserăm caii şi le dădurăm drumul să meargă unde or pofti.

— Aşa! făcu Marian. Acum am rămas iarăşi numai cu picioarele noastre. Şi, la drept vorbind, asta îmi e mai plăcut decât călăria. Colo în faţa noastră trebuie fie apa. — Acolo ne vom ridica tabăra. Mâine vom porni de-a dreptul spre apus şi va trebui să ieşim iarăşi la fluviul Rovuma. Poate găsim acolo vreun vaporaş cu care s-ajungem la coasta.

— Nu, Mariane, eu socot ca e mai bine să ajungem numai până la Ngomano. Ne putem folosi astfel de fluviul Ludjenda, care izvorăşte din lacul Schirwa. Şi acest lac e chiar lângă munţii Nanuli.

— Aşa e – încuviinţă Marian – în felul acesta ajungem fără să atragem luarea-aminte şi în chipul cel mai rapid la ţinta noastră.

Aleserăm curând un loc bun de tabăra, ne prepararăm cina în graba, orânduirăm veghea şi trecu o noapte liniştită.

A doua zi dimineaţa pornirăm voiniceşte spre Apus. Dar abia pe la amiaza ajunserăm la fluviul Rovuma şi avurăm norocul să găsim într-un sătuleţ un kanu bun ca care pornirăm mai departe. Cam lungeam drumul în felul acesta, pentru ca mergeam până la fluviul Ludjenda, dar pe de altă parte eram mai în siguranţa pe apa.

N-avem a ne plânge de lipsuri în drum, căci din kanu puteam vana cât ne trebuia, iar Pongo ne pricepea să prindă şi peşti gustoşi.

După zece zile ajunserăm în sfârşit la lacul Schirwa. Kanu-ul îi dădurăm în păstrare căpeteniei unui sat, apoi, după o noapte liniştită petrecuta acolo, pornirăm către apus, spre munţii Nanuli, aflaţi la o suta de kilometri depărtare.

Puteam socoti să ajungem cam peste doua zile la locul însemnat cu cruce pe harta. Ziua întâia trecu în linişte, de asemenea şi noaptea pe care o petrecurăm lângă o apa mica.

În după-amiaza zilei următoare văzurăm în depărtare crestele colţuroase ale munţilor Nanuli. Deoarece însă crucea de pe hărţi era cu o bucata buna spre răsărit, trebuia să ajungem curând la punctul căutat.

Marian se opri brusc încălzi încăodată hărţile, le examina cu atenţie, apoi zise:

— Da? Aşa e. În direcţia asta trebuie s-ajungem exact la punctul pe

care-l indica crucea.

Pornirăm încetişor mai departe. După vreun ceas de drum, Marian zise:

— A! Copacul acela uriaş din stânga, ar fi de pilda, un indiciu foarte bun. Şi eu mi-am întipărit foarte exact hărţile vechi… se poate întâmpla ca la rădăcina lui şi fie îngropata comoara de fildeş.

— O luam cu noi? întrebai eu, râzând.

— Nu – rase Marian – nu vom avea destula putere pentru asta. Vom stabili numai daca se afla acolo într-adevăr. Va trebui apoi mergem la Mozambic şi să dam de veste moştenitoarei, Carmen Braganza, unde se afla locul cu pricina. Cu ajutorul autorităţilor ea va putea să ridice comoara bunicului.

Tot vorbind ne apropiarăm de copacul uriaş şi văzurăm ca se afla lângă un râuleţ îngust.

— Hm, asta îmi strica socotelile – zise Marian. Eu îmi făcusem nădejde ca vom găsi fildeşul îngropat între rădăcinile sale.

— Dar bine, Mariane, lucrul e foarte cu putinţă. Eu, cel puţin, daca as fi fost în locul bătrânului Braganza as fi abătut cursul râuleţului şi as fi îngropat fildeşul în albia lui, apoi as fi adus apa înapoi.

Eram la vreo douăzeci de metri de copac când Marian arata spre un fel de jgheab de pământ acoperit cu iarba şi tufe.

— Robert, ai dreptate! zise el. Aici trebuie să fi abătut din cale râuleţul bătrânul Braganza. Sunt încredinţat ca fildeşul trebuie să fie fundul apei în faţa copacului.

— Ce-ar fi să abatem apa şi să facem săpături? propusei eu.

— E greu, căci n-avem sape. Desi jgheabul asta ar primi apa şi ar duce-o mai departe. Dar, lucrul acesta îl vom face abia mâine dimineaţa – acum ne ridicam tabăra lângă copac.

— Pai, omule, mai sunt doua ceasuri până să se înnopteze. În vremea asta putem zăgăzui apa. E de-ajuns să scormonim albia cu cuţitele noastre şi vom vedea îndată daca se afla comoara acolo.

— Fie şi zise Marian – eu ma duc şi strâng lemne pentru foc şi în vremea asta tu pune-te pe lucru cu Pongo.

După cum spuneam râul era îngust şi puţin adânc. Îi puteam vedea fundul format din nisip albicios. După ce statui de vorba cu Pongo merserăm o bucata în sus pe ţărm şi în curând găsirăm un loc unde jgheabul era dus în apa chiar.

Cu ajutorul cuţitelor înlăturarăm repede ierburile şi tufele care ţineau apa în loc şi chiar numai prin faptul acesta o parte din apa se scurse. Cu ierburile şi crengile tăiate construirăm un dig dea curmezişul albiei fluviului şi după o jumătate de ceas avurăm mulţumirea să constatam că râul îşi trimitea apa în jgheabul pe care făcuse Braganza, de sigur cu cine câţi ani în urma.

Ne înapoiarăm repede la copac. În vremea asta, Marian adunase

vreascuri în de ajuns şi acum privea spre albia râului, a cărui apa secase aproape în întregime deja şi zise râzând:

— Robert, tot tu să sapi cei dintâi în căutarea comoarei.

Îi făcui pe plac şi începui îndată să scot pământul umed, cu ajutorul cuţitului meu. Pongo ajuta de zor cu mâinile – dar se scurse o jumătate de ceas tot nu dădurăm de nimic.

Şi cu toate astea gaura săpată avea o jumătate de metru adâncime. Descurajat vroiam să-l pun pe Marian să ma înlocuiască la treaba, când Pongo striga:

— Massers, aici îngropat ceva.

Zvârlii repede pământul de pe locul indicat şi atunci ieşi la iveala un obiect negricios. Văzui îndată ca era pânză veche de tot, impregnata cu ceva, ca să ţină. Şi pipăind-o, simţii ca într-însa era înfăşurat cu un enorm colţ de elefant.

Atât Marian, cât şi Pongo confirmară aceasta şi ne bucurarăm din inima ca găsiserăm moştenirea celui ucis.

Acoperirăm repede la loc groapa săpată, apoi înlăturarăm digul artificial închiserăm înapoi gura jgheabului. Râul începu să curgă iar în albia să şi şterse urmele groapei săpate. A doua zi soarele va usca apa ce mai rămăsese în jgheab şi închiderea de pe rău se va acoperi curând cu iarba proaspătă.

Marian tocmai vroia să aprindă focul când Pongo exclama:

— Massers, acolo oameni!

Spunând asta, arata spre munţii Nanuli, care puteau fi la vreo trei kilometrii depărtare. Acolo se înălţă o tromba de fum negru. Şi focul trebuia să fie sus în stânci.

— Probabil vreo expediţie – zise Marian după câtva timp – să fim totuşi cu luare-aminte, căci acum răspunderea pentru comoara tinerei fete. Uite colo, îndărătul tufişului, putem aprinde un focşor, acre nu va putea fi văzut din munţi. Hai să ducem acolo lemnele pe care le-am adunat.

Deoarece în curând urma să se-ntunece, ne grăbirăm se ajunserăm în vreme la locul indicat, în clipa când aprinserăm focul, se lăsă şi noaptea.

Mâncarăm ceva, apoi ne culcarăm.

Când Pongo mă schimbă pentru a doua oară la veghe, adormii îndată adânc, dar curând simţii o strânsoare puternică la braţ şi când sării în sus, negrul nostru şopti:

— Linişte, Massers, oameni aproape.

Stinsese focul, eu mă ridicai repede şi ciulii urechea:

— Auzi? şopti Marian lângă mine.

Un glas omenesc răsunară de undeva. Un altul îi răspunse mai tare şi acum puteam stabili că cei ce vorbiseră se apropiau de noi dindărăt, adică dinspre munţi.

— Să ne vârâm în tufiş – şopti Marian – Pongo, tu înlătură cenuşa focului!

— Cu siguranţă că Wilkens s-a înşelat – zise un glas aspru – cine dracu să-şi facă tabăra aici în inima stepei?

— Nici eu nu cred, John – răspunse celălalt glas – dar trebuie să cercetăm. Hai să ocolim tufişul ăsta, apoi ne întoarcem.

Chestia devenea neplăcută. Aşa dar, Wilkens era acolo, omul suspectat de a-l fi ucis pe Braganza. Părea că sălăşluieşte în munţi cu câţiva complici imediat îmi dădu în gând că cei patru bandiţi pe care-i văzusem la coliba incendiată, erau de-ai lui.

Deodată, cel dintâi bandit spuse:

— Să aprindem lanternele, Jack, altfel ne putem rupe gâtul.

Asta echivala aproape cu descoperirea noastră căci pe întunerec Pongo nu putuse înlătura toate urmele focului de tabără.

— Massers fie liniştiţi, Pongo face! şopti atunci uriaşul.

Şi în clipa următoare scoase un pufăit care ar fi făcut pe cel mai iscusit vânător să creadă că un leu e pe aproape. Imediat se auziră două strigăte de spaimă, apoi glasul lui John:

— Frumos foc de tabără a văzut Wilkens. Hai să ne cărăm repede, Jack!

Auzirăm paşii celor doi cari se îndepărtau. Marian râse şi zise:

— Pongo, ai avut o idee strălucită. Dar acum trebuie să ne cărăm, căci se poate să-i dea în gând lui Wilkens să împuşte leul.

Ieşirăm repede din tufiş, ciulirăm urechile câtva timp, apoi pornirăm spre apus.

Ne aţineam mereu pe marginea râuleţului în albia căruia era îngropată comoara de fildeş.

Trecurăm prin apropierea munţilor Nanuli şi la vreo treizeci de metri înălţime observarăm lumina unui foc mare, pe care nu-l puteam vedea însă, deoarece o barieră de piatră îl acoperea privirilor noastre.

— Pare să fie într-adevăr un cuib de bandiţi – zise Marian – probabil că s-au instalat pentru apărare acolo sus. Las-că anunţăm noi autorităţile despre asta.

Curând avurăm munţii în urma noastră şi pornirăm de zor mai departe. Până la Mozambic mai erau peste două sute de kilometri.

Merserăm până spre ziuă, apoi făcurăm popas; îmbucarăm ceva şi dormirăm până la amiază.

Mai vânarăm apoi o antilopă, mâncarăm o parte, restul îl făcurăm pastramă şi după aceea pornirăm iar la drum. Noaptea o petrecurăm în linişte la un foc de tabără.

După patru zile ajunserăm la coasta coloniei portugheze şi în golful de forma unei semilune văzurăm insuliţa Mozambic, pe care se afla capitala cu acelaşi nume.

Atinseserăm ţinta.

Trecurăm pe ţărmul celălalt şi aflarăm repede adresa tinerei Carmen de Braganza, care locuia la o familie cunoscută. Capul acestei familii avea o slujbă în administraţie şi lui îi povestiră făţiş aventurile noastre din Losanda, colonia portugheză de cealaltă parte a Africii.

— Mi s-a raportat despre dumneavoastră – râse slujbaşul – dar pe de altă parte am auzit atâta bine de isprăvile dv. încât nici nu voi da curs întâmpinării primite. Ce vă aduce la mine?

Abia acum îi arătă Marian scrisoarea celui ucis şi istorisi trista poveste. Soţia slujbaşului luă apoi asupra ei sarcina s-o vestească pe tânăra fată.

Vestea o îndureră nespus de mult şi abia după câteva zile avurăm prilejul s-o cunoaştem pe Carmen. Ea ne rugă să conducem expediţia pentru ridicarea comoarei şi-i făgăduirăm, căci atât Marian cât şi eu aveam impresia că nu făcusem lucrul decât pe jumătate.

Peste zece zile pornirăm iarăşi la drum de unde veniserăm. Şi cu prilejul acesta am întâmpinat aventuri pe care nici nu le-am visat vreodată» – încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 109

Hans Warren

I.
O VIZITĂ MISTERIOASĂ.

REZEMAT DE PARAPETUL TURNULUI, George privea îngândurat luciul neted al apei. În curând se va lăsa întunerecul şi trebuiau să fie cu mare băgare de seamă căci se zvonise în sat că străini – adică parte din camarazi – coborâseră pe uscat să cumpere de la locuitori fructe proaspete.

George, care înţelegea destul de bine limba băştinaşilor – aproape ca şi doctorul Bertram – aflase că băştinaşii erau foarte îngrijoraţi şi vorbeau cu teamă între ei despre un „dşina” ce se aţinea în momentul de faţă prin partea locului.

În barcă, pe când se înapoiau la submarin, doctorul îi spuse că „dşina” însemna „sfânt”.

Şi în India, unde superstiţiile sunt foarte răspândite şi dau roade de multe ori neaşteptate, era primejdie să faci cunoştinţă cu un astfel de „sfânt” care insufla groază până şi băştinaşilor.

Căpitanul dădu ordin să fie o pază straşnica în noaptea aceea pe vas. Schimbul să se facă din ceas în ceas în turn şi pentru mai multă, siguranţă, chiar şi santinelele din lăuntrul submarinului să fie schimbate tot asemenea.

Submarinul era acostat într-un braţ lăturalnic al deltei Hugli, prin care arareori trecea cineva. În imediata apropiere al unui brâu de bambuşi, turnul abia se putea deosebi, totuşi căpitanul pusese să se acopere partea dinspre fluviu a vasului cu snopi de bambus care îl ferea de a fi văzut.

Numai dacă ar fi trecut cineva prea aproape ar fi putut deosebi trupul acela de oţel – dar n-avea cine, sau cel mult un pescar şi acesta ar fi crezut ca o vreo făptură a iadului de care s-ar fi păzit să pomenească cuiva.

La-nceput căpitanul avusese de gând să lase în aceasta ascunzătoare submarinul până ce se va înapoia din călătoria pe care vroia s-o facă pe uscat la prietenul său prinţul Ghasna. Acum însă, se hotărî să mai rămână pe loc cel puţin încă doua zile.

Din zvonurile auzite de doctor şi George se înţelege lucruri care dădeau de gândit. Dşina acesta părea să fie un sfânt foarte ciudat, deoarece faptele sale semănau mai mult a isprăvi de bandit şi ucigaş.

Căpitanul vroia să cerceteze a doua zi ca amănunţime împrejurimile ca să-şi dea mai bine seama de situaţie.

În sarcina lui George cădea schimbul care avea să fie îndată ce se va înnopta. Ştia că atât în ţinuturile acestea sălbatece cât şi la oraş, primejdiile sunt mai mari abia pe la miezul nopţii, de aceea nu era prea mulţumit că îi venea rândul atât de devreme.

Se pregătea să petreacă un ceas de plictiseală căci nu se aştepta să

se întâmple ceva deosebit în scurtul timp cat avea să stea de pază. La Tropice nu exista amurg, noaptea se lăsa aproape brusc. Cum se întunecă, George îşi puse revolverele şi pumnalul dăruit de Sanja la îndemână. Cât timp se scursese de când se despărţise de frumoasa Indiana? Îi era dor de ea şi se bucura că avea s-o vadă în curând.

Deodată tresări din gânduri. I se păru că aude un foşnet uşor din tufişul apropiat. Trebuie să fie vreun animal oarecare, poate chiar un crocodil care se lăsase de pe mal în apă.

Totuşi George deveni bănuitor. Dacă „dşina”, sfântul acela suspect, vroia să vadă mai de aproape misteriosul vas – adică submarinul – pitit în desiş?

George se întoarse şi privi cu încordare spre brâul de bambuşi. Era întunerec şi nu putea zări nimic, aşa că trebuia să se bizuie numai pe auzul sau fin. Şi într-adevăr, desluşi iar foşnetul.

O făptură oarecare se furişa printre trestiile de bambus. Chiar daca n-ar fi decât un crocodil sau vreo sălbăticiune se cerea să fie cu mare băgare de seama, căci nu se putea şti ce primejdie pândeşte în umbră.

Se sperie, căci zgomotele păreau să vie acum din toate părţile.

George trase pumnalul de la brâu şi se răsuci în loc. Era însă prea târziu. În aceeaşi clipă simţi în jurul gâtului o încleştare care îi opri ţipătul de alarmă în gâtlej, atât de grozavă era strânsoarea încât picioarele i se îndoiră de la genunchi.

Îşi dădu seamă că dacă se va lăsa biruit, camarazii săi erau pierduţi. Cu ultimele puteri care îi mai rămăseseră începu să izbească de zor în călcâiele în podeaua de fier a turnului şi în acelaşi timp lovi cu pumnalul pe la spate.

Şi una şi alta folosi. Auzi un strigăt de-al lui Petre şi odată cu el simţi cum vârful pumnalului pătrundea în carnea moale în vreme ce strânsoarea din jurul gatului său slabi. În clipa următoare George se arunca în laturi.

Văzu nedesluşit la lumina slabă a apei o umbră care vroia să sară peste parapetul submarinului.

Cu iuţeala fulgerului tânărul smuci revolverul de la brâu şi apăsă pe trăgaci. Cu toată slăbiciunea de care era cuprins, cu tot întunerecul care îl înconjura, glonţul sau nu-şi greşi ţinta. Cu un geamăt de durere făptura aceea neagra se prăbuşi pe punte.

— Ce s-a întâmplat, domnule George? se auzi glasul uriaşului care urca scăriţa turnului.

— Am fost atacat nu ştiu de cine. A vrut să mă sugrume, noroc însă că am putut să-i împlânt pumnalul în piept – probabil – şi când a vrut să fuga l-am nimerit cu un glonţ.

Cei doi camarazi coborâră scăriţa şi se apropiară cu băgare de seamă de trupul nemişcat. La depărtare de vreun metru George aprinse lampa de buzunar la lumina ei văzu un indian potrivit de stat,

cu un turban alb în jurul capului şi un şorţuleţ dinainte. Chipul lui tineresc era schimonosit de durere.

— Ma tem că pumnalul meu l-a rănit grav, zise George în şoapta. Îmi pare rău, dar n-aveam ce face, altminteri mă sugruma.

— Lăsa, domnule George şi-a meritat soarta. Totuşi tânărul se aplecă asupra rănitului şi îi puse mana pe puls. Ar fi fost într-adevăr adânc mâhnit daca l-ar fi ucis, căci Indianul era chipeş şi după trăsăturile feţei părea să fie inteligent.

Dar în aceeaşi clipă Indianul sări drept în picioare şi-şi înfipse degetele cu atâta furie în beregata lui George încât acesta căzu în genunchi, Totul venise pe neaşteptate şi George nu mai avusese răgaz să se slujească de vreo arma. Ar fi fost cu siguranţă pierdut dacă n-ar fi intervenit Petre.

Uriaşul luă de jos lampa de buzunar care îi scăpase lui George, îndreptă lumina asupra indianului şi… îl pocni cu pumnul în tâmplă, strânsoarea slăbi şi George se putu ridica de jos în timp ce trupul Indianului căzu cu o bufnitură pe puntea de oţel.

— Uf! făcu George abia trăgându-şi sufletul. La asta nu m-aş fi aşteptat. Ţie, Petre, îţi mulţumesc că m-ai scăpat şi de data asta dintr-o mare primejdie.

— Şi mai ţi-era milă de nemernicul ăsta! mormăi uriaşul cu ciudă. Să te înveţi minte pentru altădată Acum să-l ducem jos la domnul doctor să vadă ce e cu rănile lui. Uite, glonţul i-a pătruns în pulpa dreaptă şi pumnalul în şoldul stâng. Dureros al dracului, de aceea a trebuit să-ţi dea drumul. Cred că domnul căpitan o să vrea să-l la niţel la rost ca să afle ce căuta ticălosul ăsta aici.

— Petre, aş vrea să fiu şi eu de faţă. Să vie vreunul din camarazi să-mi ia locul.

— Bine. Mă duc să vorbesc cu Plundow.. Poate că se însărcinează cu veghea dintâi. Şi aşa era nemulţumit că nu căzuse şi el la sorţi.

Uriaşul încărcă pe rănit în spinare şi porni să coboare înlăuntrul submarinului.

George îl urmă până la capătul scării apoi să opri, căci auzise un zgomot la proră.

Se chirci cât putu, trase revolverul de la brâu şi îl ţinu în mâna dreapta iar în stânga lampa ca să facă lumină când va fi nevoie, apoi porni să se târască spre locul de unde venea zgomotul.

După câtva timp se opri. Nu se mai auzea nimic, totuşi ar fi putut să jure că în faţa lui, la prora vasului se afla o făptură vie care însă stătea acum nemişcată.

Fireşte că nu putea să fie decât un duşman, poate un al doilea indian care, zăpăcit de păţania tovarăşului său, nu cuteza să întreprindă ceva.

George se furişă înainte, deşi ştia că e în mare primejdie, deoarece

se putea prea bine ca vrăjmaşul să se năpustească asupra lui înainte de a prinde el de veste.

Ajunse la parapet. Îşi încorda iar auzul şi i se păru că aude dedesubtul lui o respiraţie uşoară. Înţelese că individul se agăţase de dunga vasului şi era cu jumătatea trupului în apă.

George întinse binişor lampa şi revolverul înainte şi tocmai vroia să facă lumină când, auzi din brâul de bambuşi un foşnet puternic şi în acelaşi timp jos, sub el, ţipătul de groază al unui glas de femeie.

Lumina ţâşni şi în raza ei apăru chipul schimonosit de spaimă al unei tinere fete indiene care se străduia să se caţere pe submarin. George îndreptă lampa spre tufiş şi văzu botul căscat al unui crocodil, la nici doi metri depărtare de fată.

Tânărul ochi şi două împuşcături detunară una după alta. Dihania se aruncă înapoi urlând, biciui de câteva or cu coada în juru-i, apoi dispăru în apa.

Mult nu va trece şi trupul monstrului rănit va fi sfâşiat de ceilalţi crocodili, atraşi de mirosul sângelui.

Câteva clipe George se uită după dihanie, apoi îşi întoarse privirile la fată. Aceasta se mai ţinea numai cu o mâna de marginea submarinului şi închisese ochii. Mâna cealaltă începu să se descleşteze şi dacă George nu s-ar fi aplecat repede s-o apuce de braţ, indiana ar fi căzut leşinată îndărăt în apă. În acelaşi moment îl auzi pe timonierul Plundow strigând:

— Iaca viu şi eu să te ajut, domnule George!

Ridicară amândoi fata şi o traseră binişor peste parapet. George o luă apoi în braţe ca s-o ducă jos în submarin, dar înainte de a coborî scăriţa zise timonierului:

— Fii ai băgare de seamă, Plundow, nu prea e lucru curat ce se petrece pe aci. Poate că în tufişul de bambus mai sunt şi alţi Indieni care vor să ne ia vasul cu asalt.

— Să poftească, am eu ac de cojocul dumnealor, mormăi Plundow mânios.

George duse fata în cabina-infirmerie. Doctorul Bertram tocmai pansa rana de la pulpă a tânărului indian.

— Ce, încă un pacient? exclamă el uluit, când îl văzu pe George cu povara în braţe. Cum înţeleg eu, ai făcut „curăţenie” pe sus.

Îşi curmă însă vorba şi după câteva clipe striga:

— Aoleu, asta e o femeie! Ai rănit-o şi pe ea?

— Nu, nu, a leşinat fiindcă s-a speriat când era s-o înhaţe un crocodil. Noroc că am salvat-o la timp. Dar cu tânărul de colo – şi arătă spre indian – ce e? Rănile sunt primejdioase?

— Aceea de glonţ nu prea, în schimb cealaltă are nevoie de multa îngrijire. În nici un caz nu îi pune viaţa în primejdie. Deocamdată e încă ameţită de pumnul lui Petre – apoi adresându-se acestuia adăuga:

Aşează-l în pat, dar nu te mişca de lângă el ca să nu facă vreo gugumănie când s-o trezi.

După ce uriaşul luă pe rănit de pe masa de operaţie, George o întinse pe fată în locul lui. Era foarte tânără – să tot fi avut paisprezece ani – dar destul de bine dezvoltată, cum sunt femeile din părţile acelea.

Cum îi puse doctorul sticluţa cu amoniac sub nas, fata deschise ochii, nişte ochi minunaţi, mari şi negri, care priveau însă cu spaimă şi teamă în juru-i.

— Nu-ţi fie frică, fetiţo, îl zise cu blândeţe doctorul în graiul indian, crocodilul nu îţi mai poate face nimic.

— O, sahib, a fost grozav! murmura ea. Îi auzeam venind şi nu aveam destulă putere să mă caţăr sus!. Pe urmă am văzut lumina şi am auzit împuşcături. Cine e salvatorul meu?

— Mă bucur că am sosit la timp, răspunse George. Dar ia spune-mi: Cum te cheamă şi ce vroiai să faci pe vasul nostru?

— Mă cheamă Roja şi îţi mulţumesc că m-ai scăpat de la moarte.

— Îmi pare foarte bine că mi-a fost cu putinţă, dar tot nu mi-ai spus pentru ce vroiai să vii la noi.

— Îmi era teamă pentru fratele meu Srawa. Unde e? Am auzit şi o împuşcătură. O, sahib, e mort, l-ai împuşcat tu?

— Nu, Roja trăieşte, căută s-o liniştească George. De ce m-a atacat? Era cât p-aci să mă sugrume. Fireşte că a trebuit să mă apăr şi l-am rănit, viaţa nu îi e însă în primejdie.

— Şi… unde e, sahib? întrebă fata, cu teamă.

— Uite-l colo. Deocamdată e leşinată, dar se va deştepta în curând.

Fata scoase un ţipăt uşor şi vru să sară jos. George şi cu Bertram nu o lăsară însă. În acelaşi moment Petre zise:

— Se trezeşte.

— Stai liniştită, şopti George indienei în timp ce doctorul alerga la rănit. Vei putea vorbi îndată cu fratele tău dacă îmi spui mai întâi pentru ce m-a atacat şi a vroit să mă sugrume.

— Aşa i-a poruncit el, murmură fata, înfiorându-se şi izbucnind în plâns.

— Roja.. Roja e aici? se auzi glasul slab al rănitului.

— Srawa, trăiesc! strigă cu bucurie fata. Sahibul pe care ai vrut tu să-l omori m-a scăpat din ghearele crocodilului. Mi-a fost frică să nu ţi se întâmple ceva, Srawa, de aceea am venit după tine.

— Rău ai făcut, Roja, o mustră fratele ei. Ţi-ai primejduit viaţa şi în afară de asta mă împiedeci să ascult de poruncă, deoarece nu pot ucide pe salvatorul tău.

— Nici nu prea cred că ai reuşit, zise George care se apropiase în vremea asta de patul lui. Eşti acum în puterea noastră şi nu vel mai avea prilejul să încerci.

— Sahib, el va veni să mă elibereze, răspunse cu ochi sclipitori indianul. Voi veţi muri toţi, eu însă nu voi mai ridica mâna asupra ta.

II.
SFÂNTUL MISTERIOS.

CAMARAZII SE UITARĂ cu înţeles unul la altul, apoi căpitanul, care tăcuse până atunci zise uriaşului:

— Petre, spune lui Rindow să închidă chepengul turnului. Nu e nevoie să îi expunem pe ai noştri degeaba primejdiei. Acest misterios el, despre care vorbeşte Srawa, va încerca probabil un atac generai şi o singură santinelă poate fi lesne biruită.

Petre plecă în grabă, iar căpitanul se întoarse spre rănit şi urmă cu asprime:

— Srawa, ai încercat în două rânduri să-mi ucizi băiatul, care a salvat-o pe sora ta de o moarte cumplită. Viaţa ta e în mâinile mele. Spune-mi cine e acest el care va veni să te elibereze şi-ţi dăruiesc viaţa. Dacă nu vei căuta să ne minţi, poate că fiul meu îţi va reda chiar libertatea.

Pe chipul celor doi Indieni apăru o expresie de groază. Srawa se ridică apoi în capul oaselor şi zise cu glas hotărât:

— Sahib, omoară-mă, dar nu îmi cere aşa ceva. O, a şi sosit... în curând voi fi liber!

În gangul submarinului se auzi o larmă grozavă. Împuşcăturile detunară întâi în turn, apoi pe punte. Plundow bătuse deci în retragere când se văzuse copleşit de numărul mare al duşmanului.

Camarazii veniră în fugă să ia parte la luptă. Căpitanul şi George alergară şi ei şi imediat se auzi tunând glasul lui Farrow care căuta să potolească pe marinarii dornici de luptă.

— Se retrag? urlă Petre din cabina de comandă. Plundow e numai uşor rănit. Să-i urmărim în desiş, domnule căpitan?

— Nimeni nu părăseşte puntea! răcni Farrow. Aşezaţi reflectorul... repede... Trebuie să vedem mai întâi unde sunt.

Împuşcăturile se auzeau tot mai rar şi când căpitanul, urmat de George, sări pe punte, nu se mai auzeau decât crengile pârâind şi foşnind în tufişul de bambuşi.

Reflectorul fu pus repede la punct, apoi lumina ţâşni sfâşiind întunerecul. Nu se vedea însă nici picior de duşman, doar urme de sânge, dovadă că gloanţele marinarilor nimeriseră în plin.

— Păcat! Era bine dacă puneam mâna măcar pe unul din ei, zise căpitanul. Poate aflam ceva despre acest misterios el.

— S-o silim pe Roja să ne spuie, îşi dădu cu părerea George Cred că ameninţarea că vom ucide pe fratele ei o va face şi vorbească.

— Hm... ideea nu e rea. Deocamdată e nevoie să ne sfătuim ce e de

făcut pentru moment. În nici un caz nu putem lăsa submarinul aici, oricât de bună ar fi ascunzătoarea. Cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut e ca mâine dis-de-dimineaţă să pornim pe urmele fugarilor. Acum stingeţi reflectorul şi închideţi chepengul turnului.

Abia însă dispăru lumina că vreo câţiva din marinari scoaseră un strigăt de mirare şi ciudă. În aceeaşi clipă se auzi un plescăit la proră şi în curând paşi îndepărtându-se în goană în tufiş.

— Reflectorul! Porunci căpitanul.

Lumina ţâşni iarăşi, dar fugarii pieriseră ca-n pământ.

— Probabil ca s-a ascuns careva pe punte când s-a aprins întâi reflectorul, zise căpitanul.

— Era bine dacă aveam pe unul din ei în mână! Noroc că ne-a rămas Roja şi Srawa, vom afla noi ceva de la ei. Repede, camarazi, închideţi chepengul. Bine că nu se află pe aproape vreun post englez, altminteri ar fi trebuit să schimbăm ascunzătoarea.

Abia închise George chepengul în urma lui şi se pomeni cu Petre venind în fugă pe gang.

— Domnule George, cei doi indieni, fratele şi sora, au dispărut, îi strigă uriaşul. Doctorul Bertram şi Plundow zac leşinaţi în infirmerie, Am vrut să cercetăm vasul dar domnul căpitan zice că fugarii au sărit în ultimul moment în apă.

— Aşa şi e, răspunse George. Ei trebuie să fi fost. Acum totul e degeaba. Ia să vedem mai bine ce e cu doctorul şi cu Plundow.

Când tânărul intră în cabină, Bertram tocmai se deştepta din leşin. Îşi trecu buimăcit mâna peste frunte, apoi strigă:

— A, acum ştiu ce-a fost! Când m-am aplecat peste Srawa care părea să-şi fi pierdut cunoştinţa, am simţit o uşoară înţepătură în mâna care însă n-am luat-o în seamă. Mi-a făcut-o probabil indiana şi tot astfel vor fi procedat cu Plundow care a intrat îndată în cabină. Mi-a venit ameţeală şi pe urmă nu ştiu ce s-a mai întâmplat. În vremea asta ei au luat-o la sănătoasa. Srawa ăsta trebuie să fie grozav de puternic de a putut umbla cu rănile destul de serioase pe care le are.

— Frica de „sfânt”, pesemne, zise căpitanii Farrow. Eu cred că ar fi bine să înaintăm mai mult în deltă, căci Hugli, braţul acesta în care ne aflăm, pare să nu fie destul de sigur. Vom găsi, cred, braţe mai mărunte sau canaluri care îl întretaie în care abia poate pătrunde un vapor.

— Mă tem că „dşina” al lor ne va da de urmă, răspunse cu gravitate doctorul. Trebuie să aibă un vas al lui de care se poate sluji la nevoie. Deşi „sfânt”, pare să cunoască multe de ale lumii civilizate.

— Mie toată afacerea asta mi se pare foarte ciudată şi misterioasă. Cred însă că ai dreptate, dragă doctore „sfântul” nu o să se lase cu una cu două. Aici, în India, nu poţi şti niciodată dacă n-ai de a face cu vreo asociaţie secretă ai cărei membri, sunt împrăştiaţi în toate

straturile poporului. Ar fi într-adevăr neplăcut să dăm de o astfel de bandă şi căpetenia ei să ne fi pus gând rău din cine ştie ce motiv necunoscut de noi. Atunci n-ar fi numai vasul nostru în primejdie, ci şi noi când vom porni pe uscat înlăuntrul ţării. Cred deci că e mai bine să descoperim mai întâi taina sfântului şi pe urmă vom vedea ce avem da făcut.

— Ai dreptate, tată, zise cu însufleţire George. Omul acesta trebuie să fie o fiinţă fioroasă şi să aibă o putere deosebită asupra băştinaşilor ca să-i îngrozească astfel încât Srawa, fără să-i fi făcut vreodată ceva, a încercat de două ori să mă omoare. Şi-apoi aş… aş vrea să ştiu dacă Roja a putut trece nevătămată prin brâul de trestie? Era grozavă priveliştea ne care am avut-o înaintea ochilor când crocodilul era gata s-o înhaţe, sărmana.

— Îmi închipui, băiatule. Bine, mâine ne vom pune pe lucru şi vom porni să căutăm urmele.

— De ce nu acum? propuse tânărul. La lumina lămpilor noastre de buzunar putem desluşi urmele. Printre trestiile de bambus trecem lesne cu bărcile de aluminiu. Dealtminteri nici nu cred ca ni s-ar putea întâmpla ceva, deoarece indienii au plecat văzând că nu ne pot face nimic.

Căpitanul chibzui câtva timp, pe urmă zise cam cu şovăială:

— Plănui tău n-ar fi rău, George, dar mult prea primejdios. Nu se poate şti dacă acest „dşina” nu-şi va aduna iar oamenii pentru un nou atac. Indienii sunt fanatici ca nici un alt popor şi se duc orbeşte chiar la moarte când e vorba s-asculte de unul mai mare, mai ales dacă e la mijloc o chestie religioasă. Ne-am putea ciocni de ei prin întunerec.

— O, tată, de asta ţi-e frică?! îi punem noi repede pe fugă când s-or pomeni deodată orbiţi de lămpile noastre de buzunar.

— Să nu crezi că îi poţi speria atât de uşor, dragul meu. Atacul asupra submarinului a fost cea mai bună dovadă. Trebuie să aibă o mare putere asupra lor „sfântul” acela ca să îndrăznească aşa ceva. E mai bine, crede-mă, să amânăm cercetările pe mâine.

— Nu, nu, tată, se rugă George. Să plecăm chiar acum. Mâine nu vom mal găsi urmele şi nu vom mai şti încotro să ne îndreptăm. În sat unde am cumpărat azi fructele, nu putem afla nimic despre „dşina” ăsta al lor. Oamenii tremură de frica lui.

— Hm… văd şi eu că ai dreptate, băiatule, zise în cele din urmă căpitanul. E totuşi o mare îndrăzneală din partea noastră. Nu cred că indienii care ne au atacat să fi fugit departe. Spaima li se va fi potolit şi poate că s-au întâlnit cu misteriosul lor conducător care s-a adus înapoi. Pentru moment suntem în mai mare siguranţă pe submarin. Îndată ce vom deschide chepengul turnului începe primejdia. Ai văzut dar şi tu ce fel de arme au. Roja, un copil, a doborât într-o clipă pe doctor şi pe Plundow, oameni în toată firea.

— Da, da, ai dreptate, recunoscu George, nu ştiu însă de ce inima mă îndeamnă să pornim acum pe urmele indienilor. Cred că acest „dşina” va sta să chibzuiască mai întâi ce să facă fiindcă a văzut că nu e de fel uşor să pună stăpânire pe submarin – după cum îşi va îi închipui el la-nceput. În nici un caz nu o să bănuiască nici pe departe că vom porni atât de curând la un contraatac.

— Când stau să mă pândesc mai bine, vad că ai dreptate, încuviinţă acum căpitanul înălţându-şi trupul. Vom încerca să ne luăm după ei. Odată cu noi şi Petre vor merge încă doisprezece camarazi; cred că cincisprezece inşi vom fi deajuns să le venim de hac.

— Prea deajuns, ba poate ar fi mai bine să nu ne ducem atât de mulţi, îşi dădu cu părerea George. Cu cât vom fi mai puţini, cu atât vom trece mai neobservaţi. De altminteri nici nu vreau să ne războim cu băştinaşii, ci să ne explicăm cu ei.

— Hm… şi nici ai dreptate, dragul meu, dar camarazii să se aţie undeva pe aproape ca să-i avem la îndemână dacă va fi nevoie. Mă duc să spun acum să tragă la sorţi şi să ne grăbim, altfel întreprinderea noastră nu mai are nici un rost.

Se montară repede patru bărci de aluminiu, fireşte pe tăcute şi numai la lumina lămpilor de buzunar, În vreme ce câţiva marinari stăteau de pază în jurul parapetului cu auzul încordat.

Cei căzuţi la sorti coborâri pe tăcute în bărci şi porniră prin brâul de bambuşi unde se afla un canal îngust, croit cândva de un pescar şi care ducea în zig-zag la mal.

Din când în când se opreau din vâslit şi ascultau cu încordare În bezna nopţii.. Nu se auzea însă nimic suspect. În sfârşit ieşiră dintre trestii, unde mişunau crocodilii şi dădură de uscat. Priponiră bărcile iar cel mai tânăr dintre marinari rămase de strajă. Căpitanul îi spuse ca îndată ce s-ar ivi o ceată de băştinaşi să o ia la fugă cu bărcile, ca acestea să nu cadă în mâinile indienilor.

Satul de unde îşi cumpăraseră peste zi fructele se afla pe stânga. Lumina vie a unul foc puternic dovedea ci locuitorii nu dormeau şi trebuie să fie în mare fierbere.

— În sat n-avem ce căuta, zise în şoaptă căpitanul. S-o luăm pe stânga, până ce vom fi la aceeaşi înălţime cu bărcile noastre. Acolo vom găsi cu siguranţă urme de sânge şi vom porni după ele. Ne împărţiţii în grupuri de câte trei şi lăsăm o distanţă de un metru între ele. În felul acesta ne putem apăra mai bine împotriva unui atac. Aşa dar, înainte! Fiţi însă cu mare băgare de seamă.

Între desişul de bambuşi şi cele dintâi tufe de pe uscat era o potecă îngustă, bine bătătorită, semn că se umbla mult pe ea, fie spre satul vecin, fie spre locurile unde pescarii îşi puneau năvoadele pentru prins peşte.

După câteva minute de mers ajunseră cam la aceeaşi înălţime cu

nivelul unde erau trase bărcile şi de care îi despărţeau vreo treizeci de metri, adică brâul de bambuşi.

Căpitanul Farrow mergea în fruntea convoiului, urmat imediat de George. Aprinse lampa de buzunar şi, acoperind-o aproape pe de-a-ntregul cu palma, lăsă o dunga subţire de lumină săi cadă pe potecă.

Deodată scoase o exclamaţie de bucurie. Descoperise o pată mare de sânge. Se dovedi, însă că petele de sânge nu duceau. Spre sat ci, dimpotrivă, la râu.

— Probabil că dâra de sânge se va opri la ascunzătoarea „sfântului” şi a bandei sale, şopti căpitanul Farrow fiului său. Transmite camarazilor ordinul să nu se răzleţească şi să păstreze distanţa de până acum. Mai spune-le să fie cât se poate de prevăzători căci s-ar putea să ne aflăm în mare primejdie.

Căpitanul se opri în loc şi aşteptă până ce ordinul trecu din gură-n gură, apoi porni cu mare băgare de seamă înainte. Lampa o aprindea acum numai din când în când, ca să se încredinţeze că dâra de sânge nu dispăruse.

III.
UN TEMPLU VECHII INDIAN.

SE PUTEA FOARTE LESNE ÎNTÂMPLA ca fugarii să fi cotit pe o potecă lăturalnică. Şi într-adevăr, când căpitanul făcu iar lumină, nu mai văzu petele de sânge.

Se opri imediat şi-şi aşteptă camarazii. Dădu apoi ordin ca marinarii să-şi aprindă lămpile de buzunar şi să cerceteze tufişul de pe stânga potecii, ca să vadă unde duc urmele.

Peste puţin timp unul din marinari spuse că a găsit locul pe unde au dispărut fugarii în desiş.

Farrow rândui iar convoiul ca la-nceput, de urmă se strecură prin spărtură. Găsi într-adevăr o potecă foarte îngustă dar bine bătătorită care se întindea şerpuind pe sub copaci.

Porniră cu toţii ce această potecă. Domnea aci o linişte adâncă. Nu se auzea nici măcar zgomotul pe care îl fac vietăţile codrilor îndată ce apune soarele.

Asta era cea mai bună dovadă că fugarii trecuseră nu de mult pe acolo, probabil din pricina răniţilor care nu puteau merge repede.

Camarazii trebuiau deci să fie şi mai prevăzători. Capii de grupă aprindeau tot mai rar lămpile şi le stingeau imediat ca să nu fie văzuţi. Totuşi înaintau fără teamă în desişul unde îi pândea poate moartea..

Se scurse vreo jumătate de ceas până ce ajunseră la un luminiş scăldat în razele palide ale lunii. Căpitanul dădu în şoaptă ordin camarazilor să se aşeze în semicerc la marginea luminişului, apoi priviră la tabloul pe care îl aveau în faţă. Dincolo de lacul care se

întindea înaintea lor se ridicau zidurile albe şi turlele unui templu de marmoră care sclipea în lumina razelor de lună.

Deşi veacurile vremuiască peste vechea clădire, totuşi ea se păstrase încă destul de bine căci meşterii aleseseră material bun şi trainic şi impresia pe care o făcea era copleşitoare.

— Mi se pare că am dat de ascunzătoarea „sfântului”, zise în şoaptă căpitanul. Probabil că acum ţin sfat în templu. Nu ştiu nici eu daca am putea cuteza să intrăm, desi suntem bine înarmaţi, căci nu cunoaştem numărul duşmanului.

— O, nu cred să fie vreo primejdie daca ne-am furişa până la templu, răspunse George. Ar fi bine să aflăm câte ceva din planurile acestui „dşina”.

— Rău n-ar fi într-adevăr, e însă foarte primejdios – după cum îţi spusei. N-avem însă altă cale. Fireşte că nu ne ducem toţi, ci numai noi doi cu Petre. Ceilalţi rămân cu Kard aici ca să ne sară în ajutor dacă va fi nevoie.

Căpitanul dădu în şoaptă ordine marinarilor tari se retraseră puţin înapoi sub copaci ca să nu fie văzuţi chiar dacă ar fi trecut cineva pe acolo.

Farrow, George şi Petre porniră tiptil să ocolească Iacul Aruncau uneori o privire la oglinda apei şi vedeau trupurile enorme ale crocodililor care pândeau vreo pradă Cu siguranţă că preoţii templului considerau târâtoarele acestea drept sfinte şi le hrăneau din belşug – poate chiar cu carne omenească. Victimele erau întotdeauna duşmanii căzuţi în mâinile fanaticilor şi erau sacrificaţi în cinstea zeilor lor.

George se înfiora. Căută să gonească gândul acesta; se cerea acum să-şi încordeze atenţia asupra mijloacelor de-a pătrunde nesimţiţi în templu şi să se ferească de santinele.

Era prea puţin probabil ca „sfântul” să fi pus oameni de paza Îşi va fi spus desigur că locuitorii satului nu vor cuteza să se apropie de templu, dar avea acum albi ca duşmani şi aceştia nu se sperie atât de lesne.

Căpitanul, care mergea înainte, zări cam la vreo zece metri de colţul templului două puncte albe. Bănui numaidecât că nu poate să fie decât un Indian cu turban alb şi şort din aceeaşi culoare.

Spuse în şoaptă lui George ce văzuse. Santinela nu-i putea sări căci erau îmbrăcaţi în haine închise; dar cu fiecare pas pe care îi făceau primejdia de-a fi descoperiţi creştea. Totuşi trebuia să-l înlăture cu orice preţ pe Indian. Mai făcură trei paşi; acum puteau desluşi bine trupul voinic al indianului care stătea nemişcat ca o stană de piatră.

Petre şopti în urechea lui George, care venea în urma tatălui său:

— Domnule George, trebuie să-l ameţesc pe ăla de colo. Spune-i, te rog, domnului căpitan să mă lase pe mine înainte.

Farrow se învoi. Ştia că se poate bizui pe credinciosul său camarad.

Uriaşul se lăsă la pământ şi începu să se târască în patru labe. Când fu la vreo cinci paşi de santinelă apucă un pietroi care îi veni la îndemână, se ridică fulgerător în picioare şi zvârli cu toată puterea în tâmpla Indianului.

Acesta făcuse un gest de mirare când văzuse matahala aceea răsărind ca din pământ în fata lui, dar nu mai avusese timp să dea alarma. Se poticni şi s-ar fi prăbuşit dacă Petre n-ar fi sărit să-l prindă în braţe şi să-l aşeze binişor jos ca să nu se audă bufnitura. Uriaşul scoase apoi din buzunar o frânghie, îl legă burduf şi-i vârî un căluş în gură.

În vremea asta se apropiară şi cei doi camarazi. Căpitanul zise în şoaptă:

— Mă tem că şi de partea cealaltă a templului sta cineva de pază. Trebuie să încercam să facem cu el acelaşi lucru, altminteri am putea-o păţi rău de tot.

Porniră tiptil înainte pe dreapta templului. Când ajunseră la poarta lui monumentală, o găsiră foarte puţin deschisă, aşa că ai greu s-ar fi putut strecura cineva înăuntru.

Prin crăpătură răzbătea o lumină slabă şi un glas limpede şi răsunător. George îşi închipui numaidecât că era al „sfântului” care îşi îndemna oamenii la luptă. Trebuia neapărat să afle ce punea omul acesta la cale. Şopti tatălui său:

— Voi doi sunteţi în măsură să veniţi de hac santinelei, în vremea asta eu mă duc s-ascult la uşă şi aştept acolo.

— Bine, dragul meu, dar vezi de fi cu băgare de seamă, îi răspunse căpitanul Farrow.

În timp ce acesta cu Petre se furişau mai departe, George se apropiă de uşa mare de metal a templului. Acum auzea tot mai desluşit glasul dinăuntru: când se lipi însă de uşă sunetele deveneau mai slabe şi mai încâlcite. Mirat, tânărul se dădu niţel înapoi şi iarăşi auzi glasul mai lămurit şi mai limpede. Se uită la dreapta şi la stânga lui; descoperi pe dreapta un fel de firidă întunecoasă. Se dădu mai aproape de ea şi înţelese că a nimerit-o, căci de aci putu chiar desluşi unele cuvinte: „Moarte.., atac… crocodili” …

Aşa dar „sfântul” îşi aţâţa oamenii. Trebuia deci să se grăbească. Se vârî în firidă ca să poată auzi tot. Dacă ar mai fi stat s-aştepte pe tatăl său şi pe Petre, poate ar fi fost prea târziu. Şi-apoi, era sigur că vor descoperi şi ei firida şi vor intra după el.

Păşi binişor înăuntru. Pipăi în juru-i şi înţelese că se află într-un gang îngust, înalt cât un stat de om, care ducea la o uşă tăinuită în perete.

Se prea putea ca să fie şi pe aici o santinelă, de aceea George îşi scoase pumnalul de la brâu ca să-l aibă la îndemână.

De lampă nu cuteza să se slujească. Nu îi rămânea decât să dibuie

prin întunerec. Îşi aminti de poveştile cu capcane grozave care s-ar afla în aceste temple vechi şi unde neştiutorii şi-au găsit moartea – o moarte cumplită.

Trebuia însă să înainteze cu orice preţ ca să poată afla planurile acestui „dşina”. Pipăind cu piciorul la fiece pas, porni înainte pe gang.

Glasul se auzea din ce în ce mai lămurit; acum desluşea aproape orice cuvânt. Într-adevăr „sfântul” îndemna pe oamenii săi să atace pe străini.

— … chiar de-ar fi să murim cu toţii – îl auzi George, zicând – e în joc viaţa noastră. Străinii ne vor descoperi ascunzătoarea, vor înştiinţa pe englezi şi sfârşitul ne va fi spânzurătoarea. Voi, şobolani ai Hugliului, nu e moartea în luptă mult mai frumoasă? Duceţi-vă şi supravegheaţi vasul. Dacă îl vedeţi plecând, urmăriţi-i în bărcile voastre şi dacă găsiţi prilejul, atacaţi! Luaţi cu voi urcioarele cu otrava ameţitoare şi aruncaţi-o înăuntru îndată ce vor deschide chepengul.

George nu se sfii să înainteze. Gangul făcea un cot; ducea la zidul din afară al templului.

După ce trecu cotul, zări la oarecare depărtare o licărire de lumină. Trebuia să găsească aici deschizătură prin care şi poată arunca o privire înlăuntrul templului.

În acelaşi timp însă zări şi umbra unui om.

— Santinela probabil. Aceasta trebuia înlăturată cu orice preţ, dar fără zgomot, fireşte.

Pe George îl cuprinse deodată dorinţa să vadă mai de aproape pe „sfânt” şi s-audă mai departe ce spune. Deasemenea vroia să ştie cam cât de mare era numărul duşmanului.

Dacă n-ar fi auzit despre planul cu otrava, ameţitoare, camarazii s-ar fi aflat în mare primejdie, căci nimănui nu i-ar fi dat în gând ce uneltesc el.

Chibzui niţel, pe urmă vârî pumnalul la locul lui şi apucă revolverul de ţeavă. Vroia ca, izbind santinela cu patul în cap să-l ameţească fiindcă n-ar fi vrut să aibă pe conştiinţă un omor şi nici să-i lase timp să ţipe.

Încet şi cu mare băgare de seamă viteazul tânăr păşi mai departe. Ştia că era o mare îndrăzneală ceea ce făcea el acum; poate chiar că santinela îl zărise – era doar numai la şase paşi de el – şi pândea acum prilejul ca să-i dea lovitura de moarte.

Totuşi nu putea da îndărăt, chiar dacă va urma o luptă pe viaţă şi pe moarte. Trebuia să înlăture orice piedecă din cale.

Iată-l la patru paşi numai; în clipa următoare se va hotărî soarta. Văzu pe paznic privind printr-o deschizătură îngustă prin care răzbătea o rază de lumină. Desigur că indianul nesocotise porunca şi curiozitatea biruise. Stătea cu partea stângă a capului spre George.

Minunat prilej pentru el! Ridică braţul în care ţinea revolverul, făcu

doi paşi, apucă pe Indian eu stânga de beregată şi îl pocni cu patul armei în tâmplă.

Omul se cutremură, dar George îl mai pocni odată şi simţi cum trupul i se lăsă moale în braţe. ÎI aşeză binişor jos, îl lega zdravăn şi-i vârî un căluş în gură.

Se ridică apoi şi privi prin deschizătură. Era aci o uşiţă în zid, puţin crăpată.

Văzu prin ea o încăpere mare, luminată de făclii înfipte în nişte cârlige bătute în perete în aceeaşi clipă auzi o gălăgie grozavă dinspre poartă. Îl cuprinse o spaimă nelămurită. Răcnetele de bucurie nu prevesteau nimic bun pentru el. Nu cumva izbutiseră cei de afară să pună mâna pe tatăl său şi pe Petre?

Indienii din templu – vreo treizeci la număr – se întoarseră brusc şi priveau cu încordare spre uşa de metal care se deschise cu zgomot.

George înlemni căci temerile sale se adeveriră, ba fură chiar întrecute. Douăzeci de indieni aduceau pe toţi camarazii care luaseră parte la urmărirea fugarilor. Erau legaţi burduf. Petre şi căpitanul, cel din fruntea convoiului, se clătinau pe picioare şi erau susţinuţi de însoţitorii lor ca să nu cadă.

Un indian voinic, care păşea înainte, ridică mâna şi strigă triumfător:

— O, Tirthan dşina, zeiţa a fost de partea noastră. Am dat de oamenii aceştia pândind la marginea luminişului şi i-am ameţit cu pulberea pe care ne-a dăruit-o ea, Pe ăşti doi – arătă spre căpitan şi Petre – i-am prins la uşa templului. I-am ameţit tot cu pulberea zeiţei.

Abia acum văzu George pe dreapta statuia uriaşă a unei zeităţi. Era dintr-un metal gălbui şi de o urâţenie înfiorătoare şi ameninţătoare în acelaşi timp. La picioarele ei se afla o lespede mare de piatră şi pe ea un indian mai înalt ca toţi ceilalţi. Chipiu fi era aspru şi ochii îi luceau de un foc straniu.

— Drawi, strigă el, eşti cel mai credincios servitor al meu şi fapta ta e neînchipuit de mare. Aceştia, pe care i-am trimis să prindă pe străini au fugit ca nişte laşi. Tu însă, ai salvat şobolanii Hugliului, de aceea te numesc mâna dreaptă a mea. Adu-mi prizonierii să-l întreb ce au căutat prin meleagurile noastre.

Tirthan dşina li măsură pe prizonieri cu privirea, pe urmă îi se adresă într-o englezească destul de corectă:

— Ce aţi căutat aici? Pentru ce v-aţi ascuns vasul în tufele de pe mal? Sunteţi trimişii de guvernul englez ca să ne prindeţi? S-a aflaţi în sfârşit de ce au dispărut atâtea vapoare care au ieşit în calea noastră, a şobolanilor? Răspunde!

— N-am auzit încă până acum despre aceşti şobolani al Hugliului, zise calm căpitanul care se dezmetecise în vremea asta. Nu înţeleg ce aveţi cu noi.

Câteva momente indianul păru uimit, pe urmă zise scurt:

— Chiar dacă aţi venit cu alt gând, n-are a face, sunteţi prizonierii noştri. Vă puteţi însă salva viaţa dacă vă întovărăşiţi cu noi. Având vasul nostru, vom fi şi mai puternici şi şobolanii pot ţine atunci piept englezilor. Hai, hotărăşte-te repede. Vrei să depui jurământ de supunere şi credinţă?

— Bănuiesc că aceşti şobolani ai Hugliului nu sunt altceva decât piraţi şi ucigaşi, răspunse cu dispreţ prizonierul. Căpitanul Farrow şi camarazii săi nu se vor întovărăşi nici când cu astfel de indivizi. Faceţi cu noi ce vreţi, va veni însa cineva mai puternic ca tine care ne va răzbuna.

George înţelese pe cine credea tatăl său şi roşi de mândrie. Dar nu vroia sil fie răzbunătorul, ci salvatorul lor.

Tirthan dşina tresări când auzi numele de Farrow şi strigă uimit:

— Dumneata eşti căpitanul Farrow? Atunci nu eşti prietenul, ci duşmanul englezilor şi n-ai nici un motiv ca să respingi propunerea mea.

— Nu ştiu dacă şi auzit vreodată cuvântul „onoare”, răspunse cu mândrie căpitanul, pentru ca atunci ţi-ai da seama că nu sunt omul care să facă tovărăşie cu tâlhari şi ucigaşi.

— O, şuieră indianul, înfuriat, vom găsi noi mijlocul să te silim. Şi dacă nu se învoieşte căpitanul lor, sunt încredinţat că oamenii săi vor primi cu bucurie să trăiască în belşug cu noi decât să piară de o moarte cumplită. Totuşi ca să nu spui că sunt om rău, îţi dau timp te răzgândeşti.

Căpitanul îşi dădu seamă că nu e bine să-l aţâţe prea mult ca să se dedea la cine ştie ce fapte criminale. Mai ştia că e nevoie să câştige timp pentru ca George să poată veni eu ajutoare de la submarin.

Tăcu deci câteva minute, pe urmă zise şovăind:

— Ai dreptate. Recunosc că pentru mulţi alegerea nu va fi grea. Când eşti silit la un asemenea lucru, cauţi să-ţi adormi conştiinţa.

„Sfântul” părea să nu fie prost şi nici lipsit de oarecare cultură, căci răspunse:

— Căpitane Farrow, îmi pot închipui ca atât dumneata cât şi oamenii dumitale mai aveţi o conştiinţă. Veţi recunoaşte însă în curând că şi fără ca se poate trăi – şi încă foarte bine. Nădăjduiesc că veţi trece nesiliţi de partea mea, căci chinurile la care aţi fi supuşi sunt grozave şi mai grozavă e încă moartea sfâşiaţi de crocodili. Vă voi închide deocamdată pe toţi în subterana templului. De şerpii de acolo să nu vă temeţi… nu muşcă decât pe cine încearcă să fugă. Mâine te voi întreba din nou ce aţi hotărât. Acum trimit câţiva oameni de-ai mei să aducă încoa pe tovarăşii dumitale de pe submarin, apoi, întorcându-se spre Drawi, adăugă în limba indiană:

— Prizonierii să fie duşi jos în beci. Tu ia pe cei mai destoinici

dintre voi şi porniţi. Furişaţi-vă la vapor şi dacă vedeţi chepengul deschis aruncaţi înăuntru câteva urcioare cu pulberea zeiţei noastre. Pe urmă scoateţi afară pe cei ameţiţi şi aduceţi-i încoace. Dar repede!

George chibzuia cu înfrigurare. Ce să facă? Să dea de veste camarazilor de pe submarin sau să elibereze pe tatăl său şi pe ăştilalţi de aici? Îl ştia pe Rindow foarte prevăzător; va fi închis desigur chepengul şi va cerceta bine prin periscop împrejurimile. Deci, mai grabnic şi mai important era să îi salveze pe ceştilalţi. Dar cum? Auzise doar adineauri că în subteranele templului sunt buni paznici care l-ar ataca îndată ce se va apropia. Şi-apoi era de aşteptat ca Tirthan dşina să pună santinele la intrare.

Pe când îl frământau aceste gânduri, bagă de seama că prizonierii erau duşi în spatele zeiţei.

Probabil ca se afla acolo o uşa chiar în statuie, căci auzi deodată un zgomot metalic, apoi o trântitura şi paşi carii coborau scara.

După vreo cinci minute Drawi apăru iar cu oamenii săi. Toţi se înghesuiră în jurul lespezii pe care şedea nemişcat „sfântul”.

Acesta îi măsură cu privirea şi dădu din cap în semn de încuviinţare, pe urma – George văzu lămurit – apăsă pe o podoabă a statuii şi în aceeaşi clipă se deschise o uşiţă.

Tirthan dşina vârî mâna înăuntru, scoase câteva urcioare mititele pline cu ceva verzui. Le întinse cu băgare de seamă celor cincisprezece inşi care aveau să pornească la cucerirea submarinului şi le zise:

— Drumul pe care-l faceţi acum e primejdios; bizuiţi-vă însă pe îndurarea zeiţei noastre şi nu uitaţi că voi sunteţi salvatorii şobolanilor. Aduceţi-mi duşmanii vii şi nevătămaţi.

Indienii se înclinară şi se îndepărtări în tăcere, Tirthan se uită după ei până dispărură pe uşă, apoi zise celor rămaşi:

— Şi vor înfăptui ceea ce n-aţi fost voi în stare. Totuşi recunosc că nu e vina noastră, căci ar fi trebuit să va dau pulberea zeiţei şi poate aţi îi izbutit şi voi. Nu ştiam că avem împotriva noastră pe căpitanul Farrow şi vitejii săi marinari. Abia acum înţeleg cum Srawa n-a scăpat cu viaţa. Oamenii aceştia nu ucid de bunăvoie, nădăjduiesc însă că o vor învăţa de la noi.

IV.
O ELIBERARE ÎNDRĂZNEAŢĂ.

ŞI LUI GEORGE îi venea să culce pe monstrul acesta cu un glonţ la pământ, îşi dădu însă seama că fapta lui nu numai că n-ar fi folosii la nimic, dar ar fi fost chiar dăunătoare camarazilor. Trebuia să întrebuinţeze dar un şiretlic.

Ca să-i înştiinţeze pe cei de pe submarin ca acum prea târziu căci Drawi cu oamenii săi cunoşteau toate potecile şi desişul. În nici un caz

nu putea s-ajungă înaintea lor, ba se putea întâmpla să dea nas în nas cu ei şi să-l prindă. Trebuia deci să stea pe loc şi s-aştepte un moment prielnic.

Tirthan dşina privi câtva timp, îngândurat în gol, apoi zise:

— Duceţi-vă la locul de adunare şi aşteptaţi acolo până se vor întoarce fraţii voştri cu prizonierii. Pe urmă ne vom sfătui cum să-i câştigăm de partea noastră şi să le aflăm taina vasului lor de care ne vom sluji într-o zi cu folos. Hai, plecaţi!

Indienii părăsiră în tăcere încăperea şi ieşiră pe poarta cea mare.

„Sfântul” mai rămase câtva timp pierdut în gânduri, apoi coborî de pe lespede şi porni finale spre uşiţa în dosul căreia pândea George. O bucurie nebună cuprinse pe tânărul nostru când îl văzu venind. Acum îi venea şi lui apa la moară.

Se dădu niţel mai la o parte şi ridică mâna în care ţinea revolverul. Indianul se apropia mereu, privitul îngândurat la pământ. George îl urmărea cu ochii fiece pas. Ştia că atunci când Tirthan va deschide bine uşa, va trebui să se dea înapoi ca acesta să nu-l vadă imediat.

Indianul se afla acum în dreptul uşii, păru mirat şi strigă:

— Aja!

O clipă George nu ştia ce să facă, apoi răspunse, ţinând o mână la gură, ca să-şi înăbuşe glasul:

— Aici!

— Pentru ce e deschisă uşa?

— Nu ştiu.

Tirthan clătină capul, întinse mâna şi deschise uşa de perete. Făcu un pas înainte, zicând:

— Îţi vei primi pedeapsa pentru neascultarea ta. De ce ţi-ai părăsit pos..

Nu apucă să-şi mântuie vorba, căci George îl izbi cu patul revolverului în tâmpla dreaptă şi-l făcu să se poticnească. O a doua lovitură dată în ceafă îl culcă la pământ. Lovitura putea fi aducătoare de moarte, dar nu era acum timp să-l cruţe.

Indianul rămase nemişcat. George îl legă la repezeală, apoi îl scoase din gang, căci băgase de seamă că santinela începuse să se dezmeticească.

Cu nici un chip nu trebuia să-i lase pe cei doi să se dezlege unul pe altul. În încăperea templului, George târî pe şeful şobolanilor în dosul statuii. Stătu pe urmă să chibzuiască în grabă. Nu era timp de pierdut. Trebuia să-şi elibereze îndată camarazii, deoarece indienii trimişi la submarin se vor înapoia în curând fără să fi făcut vreo ispravă. De asta era sigur.

Deodată îl străfulgera un gând: să scape mai întâi de şerpii din subterană. Se apropiă de zeiţa şi se urcă pe lespedea de la picioarele ei. Noroc că luase bine seamă unde apăsase înainte Tirthan. Era un

mic crocodil de metal.

O uşiţă se deschise şi îndărătul ei văzu câteva poliţe pe care se aflau urcioraşe cu pulberea zeiţei. Luă două din ele, îşi lega batista peste nas şi gură şi se dădu după statuie. Aci văzu iar un crocodil asemenea cu cellalt. Apăsă şi chepengul se dădu la o parte. De aci pornea o scară îngustă de piatră.

Puse un urcioraş în buzunar, pe celălalt îl luă în mâna stângă, iar în dreapta, lampa de buzunar şi porni să coboare treptele. Erau zece la număr. Se pomeni în fata unei uşi de metal zăvorită pe din afară.

O deschise şi lumină încăperea. Se auziră din mai multe locuri şuierături, semn că se aflau acolo foarte mulţi şerpi – paznici minunaţi pentru a împiedica fuga oricărui prizonier.

Priveliştea pe care o avu tânărul înaintea ochilor era înfiorătoare. Camarazii, legaţi burduf. Zăceau în dreptunghi grămadă unul peste altul în mijlocul încăperii, încercuiţi de grozavele târâtoare.

George numără vreo douăzeci de cobre, cel mai veninoşi şerpi din câţi există. Se ridicaseră cu partea de sus a trupului în sus şi şuierau înfuriaţi spre lumina vie a lămpii. Alt chin nu era decât să-i ameţească, deşi camarazii ar fi trebuit să sufere şi el din nou acelaşi lucru.

George zvârli cu îndemânare unul din cele doua urcioraşe în dreapta dreptunghiului pe care îl formau camarazii. Spre marea lui bucurie văzu şerpii căzând fulgerător la pământ. Fireşte în acelaşi timp şi prizonierii lăsară capetele – pe care le ridicaseră puţin – în piept, căci fuseseră şi ei ameţiţi de pulberea zeiţei.

George aşteptă câteva secunde, în care băgă de seamă că praful venit în atingere cu aerul se preschimbă în gaze verzui care, ridicându-se în sus, treceau în încăperea de deasupra unde zăcea Tirthan şi bănuia că va pătrunde în nările acestuia şi-l va ameţi şi pe el.

Coborî repede în subterană şi reteză la repezeală capetele şerpilor, deoarece ştia că efectul prafului nu ţine mult. Tăia apoi şi legăturile camarazilor cu gând să iasă îndată de acolo, dar îşi zise că poate va mai fi rămas prin vreun ungher un şarpe viu care i-ar muşca pe camarazii, neînstare să se apere.

Indienii le luaseră prizonierilor armele şi le aşezaseră grămadă lângă lespedea din templu. Presupunerea lui George se adeveri; când, după câteva minute camarazii începură să se mişte, tânărul văzu plimbând lumina pe pereţii subteranei, cum dintr-o crăpătură a zidului ţâşni capul unui şarpe uriaş.

Se apropia de el şi se opri la depărtare de un pas. Şarpele părea înfuriat rău şi putea să se repeadă într-o clipă să-l muşte. George însă roti pumnalul Sanjei în aer şi dintr-o lovitură reteză capul târâtoarei.

— Bravo, George! zise tatăl său care în vremea asta se dezmetecise

dea binelea – ştiam eu ca ne vei salva. Acum să ieşim repede de aici afară, la aer, o să ni se risipească de tot ameţeala.

— Trebuie să ne grăbim, răspunse tânărul. O ceată de indieni au plecat la submarin cu ulcele de pulbere de asta ca să pună acolo. Daca chepengul turnului e, din întâmplare, deschis, planul le reuşeşte lesne.

Deşi se cam clătinau pe picioare, porniră în grabă pe scară. Fireşte că George mergea în frunte, ca întotdeauna. Se temea ca să nu fi intrat în templu vreunul din indieni şi trebuia să-l culce îndată la pământ cu un glonţ ca să n-apuce să dea alarma. De şovăială nu putea fi vorba în împrejurările de faţă. Cine mai stă să cruţe pe nişte bandiţi şi ucigaşi, ca aceştia în mâinile cărora încăpuseră?

În templu nu găsiră însă pe nimeni şi îşi luară la repezeală armele. Acum n-aveau decât să poftească; de o luptă, oricât de înverşunată ar fi ea, nu se temeau camarazii, mai ales că duşmanii, deşi mulţi, nu se pricepeau atât de bine ca ei la mânuirea armelor.

— Ce-ar fi să-l luăm pe Tirthan dşina cu noi? propuse George. Poate că indienii trimişi de el tot au izbutit să biruie pe ai noştri şi, în cazul acesta l-am avea de ostatec. Pe urmă îl vom preda autorităţilor engleze căci cu siguranţă că atât el cât şi banda lui va fi făptuit umile nelegiuiri până acum. Englezii ne-ar fi recunoscători pentru serviciul pe care li l-am face.

— Ai dreptate, să-l luăm cu noi, încuviinţă căpitanul. Cred că s-a dezmeticit în vremea asta.

Când Farrow şi George se aplecară asupra lui, Tirthan dşina deschidea ochii. Mai întâi se uită cu privirea rătăcită la ei, apoi o flacără de manie şi ură izbucni din ochii lui.

— Vezi tu, Tirthan dşina, îi zise cu ironie căpitanul, nu e atât de uşor să ne ţii prizonieri. Acum lucrurile s-au schimbat. Vei veni cu noi ca să te predăm englezilor. Rolul şobolanilor Hugliului s-a sfârşit.

Petre şi Kard îi dezlegară picioarele şi-l luară între ei. În mâinile acestor doi uriaşi, sfântul părea neputincios ca un copil, deşi era şi el destul de voinic.

De astă dată conducerea convoiului fu încredinţată lui George, ca o răsplată pentru fapta lui vitejească de a fi eliberat pe camarazi.

În luminişul din fata templului domnea o linişte adâncă. Probabil că sala de adunare a indienilor se afla îndărătul clădirii.

Totuşi păşeau cu băgare de seamă căci se putea ca să se întâlnească cu indienii de sub conducerea lui Drawi şi aceştia să-i ameţească iar cu pulberea lor afurisită.

George, împreună cu tatăl său, mergeau înaintea celorlalţi. Asculta cu încordare în juru-i bănuind că Tirthan va fi pus oameni de pază. Şi într-adevăr, după ce străbătură luminişul şi se apropiară de potecă, ochii ageri ai tânărului zăriră o santinelă care stătea nemişcată ca o stană de piatră.

Indianul trebuia înlăturat repede şi fără zgomot. George nu stătu mult la gânduri. Din câteva sărituri fu lângă el. Indianul, deşi luat pe neaşteptate, apucă să ridice braţul drept vrând să repeadă pumnalul sclipitor, dar în aceeaşi clipă tânărul îl pocni cu patul revolverului în tâmplă. Omul căzu grămadă la pământ fără să scoată măcar un ţipăt, iar bufnitura fu înăbuşită de buruienile înalte în care se prăbuşise.

Camarazii porniră în pas gimnastic pe poteca întortocheată. George aprinse lampa de buzunar, o acoperi cu palma şi lăsă numai o dâra subţire de lumină să străbată printre degetele resfirate.

Grija pentru camarazii rămaşi pe submarin îi zorea la drum. Îl ştiau pe Rindow om prevăzător, dar de unde era el să se aştepte la un astfel de vicleşug?

Era îndoielnic că va fi închis chepengul turnului, căci noaptea era frumoasă şi adia un vântuleţ răcoritor. Desigur că va fi pus santinele în jurul parapetului, ceea ce era şi mai rău, deoarece vor fi repede ameţiţi de pulberea zeiţei.

Cu toate că se grăbeau pe cât puteau, George sfredelea cu înfrigurare întunerecul, doar va vedea pe Drawi şi oamenii săi înapoindu-se. Totul rămase însă liniştit până şi vietăţile pădurii amuţiseră, înspăimântate probabil de ceata Indienilor.

În sfârşit micul convoi ajunse la cărarea care străbătea brâul de bambuşi. Iuţiră şi mai mult pusul. Clipa hotărâtoare se apropia. Sau dădeau de Indieni şi avea să urmeze o luptă crâncenă, sau reuşeau să treacă şi se puteau urca în bărcile cu care veniseră ca să intervie la timp dacă Indienii atacaseră vasul.

Se aflau acum la aceeaşi înălţime cu submarinul. Printre spărturile din perdeaua de frunze îi puteau desluşi bine.

Convoiul se opri şi toţi ascultară cu încordare. Nu se auzea însă nimic. Poate că indienii pândeau în jurul submarinului aşteptând să se deschidă chepengul.

Sau poate ca şi pătrunseseră înăuntru şi legau acum pe camarazii ameţiţi. Căpitanul şopti fiului sau:

— Să mergem, George. Numai de n-am ajunge prea târziu.

Zoriră la drum. Făceau paşii mari, dar calcau în vârful picioarelor ca să nu facă zgomot.

De voie de nevoie Tirthan dşina trebuia să se supună şi mergea în rând cu ei, înghiontit de cei doi uriaşi.

În cele din urmă ajunseră la bărci. Marinarul lăsat de pază le spuse că zărise trecând un convoi de oameni, dar el nu se mişcase de la postul său, deşi era foarte îngrijat de soarta camarazilor săi.

— Foarte bine ai făcut, îi zise căpitanul. Drept e că am fost în mare primejdie, dar paza bărcilor era de mare însemnătate. Acum să plecăm repede. Să fim însă cu mare băgare de seamă ca să nu ne ameţească iar indienii cu praful acela al lor.

Pe Tirthan îl lua Petre în barca pe care o vâslea el, ca să nu-l slăbească o clipă din ochi.

Încet şi cât se poate mai fără zgomot bărcile uşoare porniră spre submarin. După ce trecură brâul de trestie, vâslaşii o lăsară şi mai încet de teamă ca nu cumva să fie ascunşi Indienii pa acolo şi să-i atace.

Domnea însă o linişte adâncă şi nimic nu se mişca în jurul lor. Farrow dăduse ordin ca bărcile să facă un ocol mai mare până la submarin, pentru a tiu fi descoperiţi prea devreme de duşman.

Barca vâslită de Petre ajunse cea dintâi lângă trupul de oţel al vasului. George, care stătea la proră, împiedecă ciocnirea cu mâinile întinse înainte. Se apleca apoi niţel şi se uită peste parapet. Printre tufele de bambus, aşezate ca să acopere vederea la submarin, putea vedea bine puntea şi turnul.

Luna lumina îndeajuns ca să poată deosebi bine fiecare lucru în parte.

Văzu cu spaimă că chepengul turnului era deschis. Nimeni pe punte, nici urmă de santinelă. Liniştea care domnea părea înfiorătoare.

Tânărul şopti tatălui său ce observase, apoi îşi făcu loc cu îndemânare printre crengi şi sări pe punte. Se apropiă de turn şi ascultă ai încordare. Nu se auzea nimic. Nu mai şovăi o. Clipă şi porni să coboare scăriţa care ducea jos în submarin. Temerile lui se adeveriră. Nici ţipenie de om pe bord, toţi camarazii fuseseră ameţiţi, legaţi la repezeală de indieni şi târâţi la templu.

Poate că aceasta se întâmplase chiar pe când coborau camarazii în bărci.

Se ţinu îndată în cabina de comandă o consfătuire. Căpitanul luă cuvântul:

— Camarazi, zise ei, trebuie să încercăm toate mijloacele şi să scoatem pe ai noştri din ghearele duşmanilor. Dacă n-ar fi fost viteazul nostru George, acum am fi şi noi în aceeaşi situaţie indienii ne-ar fi supus la chinuri grozave daca nu ne învoiam să luăm parte la crimele şi tâlhăriile lor. Ne vom întoarce la templu, dar de data asta să fim mai prevăzători şi să luăm cu noi grenade de gaze. Câte trei de fiecare. Să fim fără cruţare faţă de aceşti nemernici, căci nu sunt vrednici de mila noastră. Ca şi înainte, să mergem în grupuri. Submarinul rămâne fără pază, închidem doar bine chepengul turnului pe care indienii nu vor şti să-l deschidă. Pe Tirthan îl zăvorim în cabina de arest. Adu-l încoa, Petre!

— Aoleu! Eu, îl uitasem de tot! făcu uriaşul necăjit Numai de n-ar fi şters putina, ticălosul!

Urcă în fugă scara, camarazii îi auziră alergând pe punte, apoi întorcându-se în fugă şi strigând în jos spre ei:

— S-a dezlegat şi a luat-o la sănătoasa. Pesemne că şi-a ros frânghia de vreun colţ de fier al bărcii. Fir-ar al dracului de bandit! Dar nu ma las până nu pun măna pe el.

— Prost lucru… mormăi căpitanul. Vina e şi a noastră că nu ne-am gândit la vreme. Eram însă prea turburaţi Când am văzut că au dispărut camarazii. Acum trebuie să ne grăbim, căci Tirthan îşi va înştiinţa oamenii ca să pună iar mâna pe noi. Să ieşim repede de aici.

V.
SFÂRŞITUL SFÂNTULUI.

ÎN CÂTEVA CLIPE fură toţi pe puntea submarinului. Închiseră bine chepengul, apoi coborâră în bărci.

De astădată nu mai vâsliră atât de încet ca adineauri. Era doar viaţa camarazilor lor în joc şi trebuiau să se grăbească. Totuşi căpitanul ie zise:

— Băieţi, deşi timpul zoreşte, se cere să fim cu mare băgare de scamă. Mai mult ca sigur că indienii vor încerca să ne prindă iar şi trebuie să ne ferim. Folosiţi-vă cât mai puţin de lămpile de buzunar, căci nu se ştie dacă n-au pus santinele în lungul drumului.. Acum, înainte, camarazi şi Dumnezeu să ne ajute!

Convoiul, împărţit în grupuri de câte trei inşi se şi puse în mişcare. În frunte mergea, bine-nţeles, George, care ardea de nerăbdare să se răfuiască mai întâi cu Tirthan dşina. Deasemenea avea o vorbă de vorbit şi cu Drawi, ticălosul care atacase pe camarazii rămaşi pe submarin.

Acest Drawi era un om primejdios şi era greu de pus cu botul pe labe. Tot el va fi probabil trimis acum să-i prindă pe fugarii din templu şi mai mult ca sigur că avea la el ulcele cu praful zeiţei. Grenadele cu gaze erau însă mai puternice deoarece scoteau pe duşman din luptă pentru douăzeci şi patru de ore.

George ţinea una din aceste arme minunate în mână, ca să se poată folosi de ea îndată ce va fi nevoie.

Ajunseră repede la poteca pe care trebuiau s-o ia pentru a străbate desişul ce împrejmuia luminişul din jurul templului. Fără să şovăie, George se furişă înainte, stinse lampa de buzunar şi porni pe dibuite prin bezna adâncă. Mâna stângă o ţinea întinsă pentru a înlătura piedicile din cale.

Făcuse aproape jumătate din drum când i se păru că aude un zgomot uşor. Se opri şi aşteptă cu auzul încordat. Nici nu simţi pe Farrow şi Petre care veneau în urmă şi se izbiră de el şi se opriră ca să asculte.

Şi iarăşi auzi un foşnet la cel mult zece metri înaintea lui. Lumina lămpii sale clipa următoare i se ivi în fata trupul uriaş al lui Drawi.

Nu-i lăsă timp să facă vreo mişcare ci îi aruncă la picioare grenada cu gaze care explodă cu o pocnitură slabă.

Acum văzu George cum trupurile din spatele indianului cădeau unul câte unul la pământ. Indienii nici n-avuseseră timp să-şi dea seamă ce se întâmplă cu ei.

Camarazii ştiau că trebuie să aştepte o jumătate de ceas până să se împrăştie gazele, dar mai ştiau deasemenea că în timpul acesta orice indian care ar fi venit pe potecă ar fi căzut ameţit, căci vântul ducea gazele într-acolo. Poate că vor ajunge şi până la santinela ca e păzea la capătul potecii.

Fireşte că aşteptarea aceasta nu ne era de fel plăcută, totuşi camarazii se bucurau că vor scăpa pentru o zi şi o noapte de duşmanii lor.

În sfârşit trecu jumătatea de ceas şi îşi putură vedea de drum. În afară de Drawi, alţi cinsprezece indieni zăceau întinşi în nesimţire la pământ. Unii vruseseră chiar să fugă îndărăt dar îi ajunseseră gazele din urmă şi nu le mai dăduseră răgaz.

Nu întâlniră pe nimeni până la capătul potecii. Aci însă găsiră doi indieni ameţiţi, căzuţi cu faţa în jos.

Erau pesemne sentinelele puse de Tirthan dşina. Vor fi auzit desigur pocnitura exploziei şi voiseră s-alerge într-acolo, dar gazele îi învăluiseră repede şi ameţeala îi cuprinsese încă pe când fugeau.

Ajunşi în luminiş, camarazii se opriră. Se aşteptau să găsească aici o vie agitaţie dar totul părea cufundat într-o linişte adâncă.

— Îmi vine să cred că ai noştri au fost transportaţi în alta parte, zise căpitanul în şoaptă. Dar nu face nimic, avem acum destui ostateci şi sper că în curând vom avea şi mai mulţi. Înainte, deci şi răriţi rândurile ca să nu cădem toţi ameţiţi de afurisita aceea de pulbere.

George porni înainte spre templu. Luase de la cele două santinele ulcelele cu praful al cărui efect îl cunoştea prea bine. Şi iarăşi zări, când fu la zece paşi de templu, o santinelă. Îi aruncă îndată în faţă ulcica şi când o auzi spărgându-se în cădere de o piatră, omul căzu grămadă la pământ.

Aşteptă câteva momente apoi porni mai departe. Deodată zări două umbre ieşind din clădirea templului. Nu vedea, ce-i drept, decât patru pete albe, adică turbanele şi şorţurile lor, dar în clipa următoare al doilea ulcioruş cu pulbere zbură înspre ei şi indienii se prăbuşiră fără să scoată măcar un ţipăt.

Iar mai aşteptă George niţel apoi văzând că nu se iveşte nimeni, îşi urmă drumul, de astă dată cu o grenadă de gaze în mână.

Întâia santinelă începuse să se dezmeticească, dar Petre alergă lângă George şi pumnul său zdravăn îl ameţi pe indian pentru mai multă vreme decât praful zeiţei lor.

În timp ce George îl lega zdravăn, Petre „frământa” cu pumnii pe

ceilalţi doi indieni, pe urmă îi legară şi pe ei fedeleş.

Poarta principală a templului era zăvorită pe dinăuntru, cealaltă mai mică, pe unde pătrunsese George în templu rândul trecut stătea însă deschisa.

Vru să se repeadă înăuntru, dar deodată se opri. Oare nu o lăsase vicleanul Tirthan într-adins aşa ştiind că numai pe aici puteau intra străinii în templu ca apoi să-i pândească în gang şi să-i doboare? Da, aşa trebuie să fie. Indianul se aştepta ca ei să se întoarcă şi pusese desigur capcane ca să-i prindă.

Tânărul împărtăşi în şoaptă tatălui său bănuielile lui.

— Ai dreptate, George, răspunse căpitanul Farrow. Sunt aproape sigur că Tirthan i-a dus pe camarazii noştri altundeva. Subterana, ai cărei paznici au fost ucişi de tine, nu mai prezintă nici o siguranţă pentru ei. A pus însă aici capcane pentru cazul când am reuşi să scăpăm de Drawi şi oamenii săi şi ne-ar veni în gând săi ne întoarcem aici. Chiar vorbea despre un loc de adunare şi cred că acolo trebuie să-l căutăm.

Camarazii cotiră pe dreapta. Descoperiră în curând o potecă îngustă, bine bătătorită, care se întindea între zidul templului şi pădure.

Se cunoştea că poteca era folosită adesea, deoarece buruienile nu o năpădiseră şi crengile copacilor seculari care i-ar fi putut împiedeca drumul, erau tăiate cu îngrijire. Fără-ndoială că pe aici ducea cărarea la locul de adunare unde vor fi fost târâţi prizonierii.

Fireşte că se cerca să fie acum cu şi mai mare băgare de seama. Probabil că Tirthan pusese sentinele şi pe poteca aceasta, dacă nu chiar capcane în care camarazii, neştiutori de primejdia care îi pândea, puteau cădea uşor.

Merseră vreo zece minute pe potecă; templul rămăsese în urmă şi drumul ducea la un prin desişul încâlcit.

Lui George i se păru deodată că aude foarte aproape de el un gâfâit. Aprinse lampa şi lumină iute sub copaci. Doi ochi speriaţi se aţintiră într-ai lui. Vru să arunce granata, dar Petre i-o luă înainte şi îl pocni cu pumnul pe indian sub bărbie. Şi bine făcuse, căci un ţipăt de-al indianului ar putut da alarma şi i-ar fi pus pe camarazi într-o situaţie primejdioasă.

Îl legară la repezeala, apoi porniră mai departe. Dădură iar de un luminiş scăldat în raze de luna. În mijlocul luminişului era un templu mai mic decât celălalt, aproape năruit şi bănui numaidecât că aici trebuie să fie locul de adunare al indienilor.

La un ordin dat în şoaptă de căpitan, marinarii se aşezară pe două rânduri de amândouă părţile luminişului şi păşiră încet înspre templu.

Deodată se auzi un strigăt răsunător şi dintre ruine ieşită ca dintr-un muşuroi de furnici sumedenie de indieni care fuseseră preveniţi de

o santinelă. Aveau în mână urcioraşe cu pulbere pe care vroiau să le arunce în fata camarazilor pentru a-i ameţi. Aceştia îi lăsară să se apropie până la zece paşi, apoi se auzi o comandă scurta a căpitanului şi în clipa următoare granatele cu gaze zburară în aer şi se sparseră la picioarele indienilor uluiţi.

În curând se prăbuşi şi cel din urmă.

Şi iarăşi trebuiră s-aştepte o jumătate de ora până să se risipească gazele şi să poată trece luminişul până unde n-ajungeau ele, deoarece nu adia nici o boare de vânt.

Când păşiră în templu găsiră aci pe camarazii lor legaţi fedeleş.

— Seful indienilor a fugit pe uşa de colo şi a tarat pe locotenentul Rindow după el, ameninţându-l cu pumnalul, striga unul din el.

— Altă încurcătură! Rindow ca ostatec în mâna lui Tirthan…

— Ma iau eu după el, tată! strigă cu însufleţire George. Fii sigur că ţi-l aduc pe domnul Rindow viu şi nevătămat înapoi.

— Bine, dragul meu. Ştiu că mă pot bizui pe tine, răspunse căpitanul. Venim şi noi în urmă, adică numai o parte, căci trebuie să trimit câţiva camarazi la submarin. Hai, grăbeşte-te, nu e timp de pierdut.

George ştia că nu îi va fi uşor ce avea de gând, căci cum putea să găsească prin întuneric urma fugarului? Se bizuia însă pe Rindow care se va fi priceput să lase urme după el pentru a fi găsit lesne.

Porni îndată cu Petre după el. Deodată aceasta striga:

— Domnule George, uite colo iarba e bătătorita într-un loc. Să ştii că locotenentul nostru s-a prefăcut că se poticneşte şi a bătut iarbă-n loc cu călcâiele.

Tânărul pricepu şiretenia lui Rindow şi pătrunse pe acolo în desiş printr-o spărtură. Găsise o fâşie din haina locotenentului agăţată de o tufă de mărăcini, apoi din distanţă-n distanta încă una şi iar una.

Poteca pe care mergeau ducea spre templu, dar la o depărtare de vreo două sule de metri mai încolo, printr-o pădure deasă şi încâlcită. Era probabil o potecă ştiută numai de Tirthan şi şi-o croise pentru cazul când ar fi fost urmărit ca să aibă pe unde fugi.

Găsiră mereu petece din haina locotenentului agăţate de mărăcini. Deşi fugarul cu prada să, le o luase cu o jumătate de ceas înainte, George ştia că va fi avut Rindow grijă să-l ţie pe indian cât mai mult în loc căci auzise explozia granatelor cu gaze şi îşi va ti închipuit ce avea să urmeze.

Deodată George se opri din fugă. Auzise înaintea lui glasul lui Tirthan, zicând ameninţător:

— Mai repede, Sahib, mai repede. Ajungem în curând la ţinta şi te poţi odihni. Grăbeşte-te, altfel sunt nevoit să-ţi înfig pumnalul în piept.

George porni ca o săgeată. Poteca făcea acum un cot. Când trecu de

cotitura văzu un luminiş şi în mijlocul lui pe Tirthan care târa pe Rindow cu de-a sila după el.

Fără să zăbovească o clipa, tânărul ridica revolverul şi trase. Ochise pumnalul pe care indianul îl ţinea ameninţător spre prizonierul său.

Din pricina oboselii, mana lui Tirthan tremura niţel, astfel ca în loc să nimerească pumnalul, glonţul se înfipse în încheietura mâinii.

Cu un ţipăt de durere, indianul dădu drumul lui Rindow, dar nu scapă pumnalul.

Înainte de a apuca George să tragă a doua oara, Tirthan o lua la fugă peste luminiş şi pieri în desişul pădurii George se luă după el. Se încăpăţânase să-l prindă viu sau mort.

— Dezleagă-l pe domnul locotenent, strigă el lui Petre şi porni în goană.

Se împiedecă de un trunchi, revolverul îi zbură cât colo, dar nu se sinchisi de asta. Smuci pumnalul de la brâu şi alergă mai departe. Iarăşi o piedeca; o creanga ascuţita i se înfipse în brâul lat cu arme. George încercă să se desprindă şi văzând că nu reuşeşte rupse catarama brâului şi porni iar în goană.

Era sigur ca Tirthan va fugi cu una din bărci, dacă îi dă răgaz s-ajungă la mal.

În curând zări apa Hugliului sclipind în bătaia razelor de lună. Pe o punte îngustă care se ridica la mal, văzu pe Tirthan privind necăjit în juru-i. Se aşteptase pesemne să găsească aici vreo barcă, dar se înşelase.

— Predă-te! îi strigă George şi se repezi înainte pe puntea îngustă.

Tirthan se întoarse fulgerător şi întinse mâna în care ţinea pumnalul, gata să se năpustească asupra tânărului.

Armele celor doi adversari erau aceleaşi.

Totuşi indianul îi era superior lui George prin trupul său vânjos; dar la asta nu stătu tânărul să se gândească. Lovi cu pumnului în duşmanul sau, apoi sări cu iuţeala fulgerului în lături şi când acesta repezi pumnalul spre el, nimeri în gol şi se clătină pe picioare.

George se folosi de clipa aceasta. Pumnalul Sanjei se înfipse adânc în braţul drept al indianului. Cu un urlet de durere şi furie Tirthan lăsă în jos braţul, dar se reculese repede, apucă pumnalul cu mâna stângă şi îl repezi spre George. Tăişul trecu la un fir de păr de el dar nu-l nimeri, căci el sărise repede în lături. Tirthan încercă iar lovitura fără să bage de seamă că în înfrigurarea luptei se dăduse prea aproape de marginea punţii. Se poticni, vru să-şi recapete echilibrul, dar nu putu. Cu un ţipăt înfiorător căzu pe spate în apa Hugliului care mişuna de crocodili. Într-o clipită fu înconjurat de ei şi sfâşiat în bucăţi.

A doua zi în zori căpitanul Farrow o îndreptă vasul spre alta ascunzătoare. Expedie mai întâi o radiograma autorităţilor din

Calcutta să vie să ridice pe banditţii ameţiţi de granatele camarazilor.

Farrow se gândea acum să pornească cât mai repede pe uscat la prietenul său prinţul Ghasna, dar avu de întâmpinat încă multe aventuri pe care le vom descrie în numerele viitoare.

Aventurile submarinului Dox 110

Hans Warren

I.
ELEFANŢII MISTERIOŞI.

ÎN TIMPUL NOPŢII submarinul trecuse prin Calcutta. Hugli, braţul drept al deltei Gangelui, era aici foarte adânc şi căpitanul izbuti să-şi scoată vasul cu bine din forfoteala vapoarelor care mişunau pe acolo.

Departe de oraş căpitanul piti submarinul într-un golf larg, plin de trestii de bambu. Intrase cu vasul adânc de tot în desişul acesta de bambu, care alcătuia o ascunzătoare minunată. Nimeni n-ar fi bănuit că un submarin se află dosit în desişul acela de nepătruns, de care se ferea oricine, din pricina ţânţarilor şi crocodililor ce roiau pe acolo.

Când se lumină de ziuă, căpitanul puse să se taie sub apă trestiile de bambu care fuseseră rupte prin intrarea submarinului, iar pe celelalte le îndreptă puţin, ca să se şteargă orice urmă.

Câţiva marinari se apucară să croiască un drum îngust spre ţărm. Acolo camarazii dădură peste un izvor cu apă foarte bună şi pe de altă parte pădurea pe marginea căreia se întindea desişul de bambuşi părea să fie bogat în vânat.

Căpitanul Farrow, George, doctorul Bertram, Petre şi Kard urmau să întreprindă marşul prin ţară până la reşedinţa prinţului Ghasna.

Era un drum lung, care avea să dureze câteva săptămâni şi Farrow se ferea să se folosească de calea ferată deoarece se putea sa fie descoperiţi de englezi care nu încetaseră încă urmărirea împotriva lui.

Cei cinci camarazi porniră în zorii zilei. Era o dimineaţă minunată dar ziua făgăduia să fie foarte călduroasă. Câteva zile urmau să ţină drumul de-a lungul malului stâng al Gangelui, apoi căpitanul avea de gând să-ncerce să închirieze două bărci cu care să pornească în sus pe fluviul sfânt. Fireşte, numai noaptea pe răcoare şi când n-aveau să se teamă că vor fi descoperiţi.

Rindow ţinu neapărat să-şi conducă tovarăşii cu zece camarazi. Aceştia făceau cu schimbul în munca grea de a croi o potecă prin desişul încâlcit.

Primul ofiţer vroia să-i însoţească numai până la prânz pentru ca Petre şi Kard să-şi cruţe puterile de care vor avea nevoie mai încolo.

Convoiul porni în linişte prin pădurea seculară. Nu se auzea decât trosnetul crengilor pe care le tăiau marinarii din frunte.

După un răstimp Rindow care păşea alături de Farrow zise acestuia.

— Domnule căpitan, nu s-ar putea totuşi să luaţi trenul de la cea mai apropiată staţie? Prin asta vă cruţaţi oboseala şi puterile. Nici nu sunteţi echipaţi cum trebuie pentru a preîntâmpina un marş de săptămâni prin pădure.

— Ba avem de toate – răspunse Farrow – arme, muniţii şi vase de gătit. De altceva n-avem nevoie, căci rufărie şi haine putem cumpăra în drum. Dar ce-o fi asta?

Tot convoiul se opri pe dată pe dată. Undeva în pădure se auzi un sunet ciudat şi ameninţător în acelaşi timp. Camarazii îşi smulseră puştile de pe umeri. Puţini dintr-înşii cunoşteau acest sunet, dar toţi ştiau că el înseamnă o primejdie destul de mare.

— Drace, e un Rogue, un elefant sălbatec! exclamă doctorul Bertram.

Căpitanul privi în sus spre copaci şi dădu comanda:

— Căţăraţi-vă toţi în pomi, dar repede!

Marinarii se supuseră ordinului şi sunetul ameninţător de trompetă se auzi iarăşi, de data asta mult mai aproape.

Pahidermul furios trebuie să fi adulmecat oamenii care cutezaseră să pătrundă în regatul său. Începu să se audă pârâitul crengilor şi copăceilor pe care colosul îi culca la pământ în drumul său.

Camarazii se şi căţăraseră în arborii seculari pe care nici puterea uriaşă a elefantului nu i-ar fi putut clinti. Şi se urcaseră atât de sus, încât chiar pachidermul cel mai grozav ca mărime nu i-ar fi putut ajunge cu trompa.

Nu trecu mult şi dihania se ivi pe poteca îngustă. Era într-adevăr de o mărime neobişnuită şi doctorul Bertram nu-şi putu stăpâni agitaţia:

— Dumnezeule, ăsta e un Kumiria, un exemplar minunat! Indienii deosebesc trei soiuri: Kumiria, cel mai frumos; bine legat, Dwasala; Mierga, care nu e fru…..

Mai mult nu putu spune doctorul. El nu se căţărase prea sus, pentru că – după cum povesti mai târziu – să poată vedea mai de aproape elefantul. Pe de altă parte, nu se aştepta să fie un exemplar atât de mare.

Pachidermul, care se oprise brusc când văzu poteca proaspăt croită de mână omenească, se năpusti cu un răget de furie spre doctor, când îi auzi glasul.

Îşi ridică trompa enormă şi Bertram, care se aşezase pe vine pe o cracă groasă, îşi trase repede picioarele în sus, ca să nu-l ajungă dihania. Cât pe-aci să-şi piardă echilibrul!

Elefantul încercă îndată al doilea atac, îşi săltă puţin picioarele dinainte de la pământ şi trompa-i enormă izbi numai la câţiva centimetri de doctor şi creanga pe care stătea acesta se clătină îngrijorător.

Învăţatul medic nu-şi pierdu însă cumpătul. Izbuti să-şi tragă picioarele sub el apoi se ridică de-odată pe cracă. Întinse mâinile spre una de mai sus, dar furiosul elefant fu mai repede ca dânsul.

Se ridică iar pe picioarele dinainte, trompa-i puternică lovi din nou craca şi de data asta colosul îşi încolăci vârful trompei în jurul ei.

În clipa următoare se auzi un trăsnet. Rogue-ul frânsese lemnul tare. Doctorul zbură ca o săgeată prin aer şi norocul său fu că se prăbuşi pe o tufă moale.

Elefantul se năpusti îndată într-acolo şi bietul medic îşi vedea sfârşitul aproape. Dar în vremea asta, George, care se afla în copacul alăturat îşi recăpătase sângele rece. Nu mai avu timp să-şi smulgă puşca de pe umăr, aşa că trebui să se servească de revolver, deşi gloanţele acestuia nu puteau face mare rău colosului.

Ţinti cât putu de repede şi când elefantul întindea tocmai trompa ca să-l tragă afară pe doctor din tufiş, două gloanţe nimeriră în partea cea mai cărnoasă a trompei pachidermului. Dihania scoase un răget de furie, se răsuci fulgerător, privi în juru-i şi-l descoperi pe George. În clipa următoare el porni în goană spre copacul pe care se adăpostise curajosul tânăr. Dar elefantul era destul de inteligent să nu se azvârle orbeşte în trunchiul arborelui, căci şi-ar fi putut zdrobi căpăţâna. Aproape de copac, coti repede, apoi îşi înălţă trompa şi căută să ajungă duşmanul care-l rănise.

Acum George avu răgazul să-şi smulgă puşca de pe spate, dar înainte ca să poată trage se auzi din tufiş un fluierat ascuţit, apoi o chemare melodioasă:

— Tambi.

Elefantul se opri brusc, furia să păru că se potoleşte, scoase un sunet ca de trompetă, pe urmă dispăru fără zgomot în desişul pădurii.

Camarazii rămaseră înmărmuriţi câteva clipe, apoi George întrebă, râzând:

— Doctore, cum arată un Dwasale? Ne spuneai mai adineauri că Kumiria e cel mai frumos elefant şi Mierga cel mai urât…

— Dwasala ţine mijlocia între ei – răspunse doctorul – dar asta a fost cu totul de necrezut, nici nu găsesc cuvinte potrivite. Aşa ceva n-am văzut încă: un elefant furios, un Rogue, care ascultă de cuvântul stăpânului său! Nu mai pricep nimic.

— Ia lasă copilăriile astea! făcu căpitanul, necăjit – Situaţia noastră nu e de fel plăcută. Când vom coborî din copaci, putem fi atacaţi de elefant în orice clipă. Se mai poate ca omul acela misterios de care ascultă pachidermul, să mai aibă şi alţi elefanţi cu care şi avem de furcă. E drept că dresarea este surprinzătoare, căci a ascultat de chemare cu toate că trebuia să aibă o ură grozavă pe George, care l-a rănit.

— Păi asta spuneam şi eu – strigă doctorul, de unde se afla – ziceam că nu găsesc cuvinte să-mi exprim mirarea. Dar, ai dreptate, căpitane, ne aflăm într-o situaţie foarte neplăcută. Ei drace!

Exclamaţia doctorului era îndreptăţită, căci de-odată se iviră pe nesimţite şase elefanţi, care străbătură poteca către marinari.

Printre aceştia se afla şi colosul de adineauri, căruia îi şiroia sângele din rănile de pe trompă. Aruncă o privire furioasă în sus spre George, dar se făcu nevăzut la fel de liniştit şi pe nesimţite ca tovarăşii săi, în desişul ce ducea spre apă.

Doctorul mai aşteptă câteva minute apoi zise:

— Căpitane, nu-i lucru curat la mijloc! Pun rămăşag că sub noi, în desiş, se află stăpânul acestor elefanţi care şi-a trimis elevii să se adape. Trebuie să aşteptăm până se înapoiază.

Ca la comandă camarazii îşi îndreptară privirile spre desiş dar nici unul nu putu descoperi vreun om în labirintul acela. Totuşi stăpânul simţeau cu toţii că doctorul avea dreptate.

Rămaseră liniştiţi la locurile lor, numai doctorul se săltă înapoi în copac pe o cracă mai înaltă unde nici un elefant nu l-ar fi ajuns.

Se scurse astfel vreun ceas când deodată monştrii cenuşii se iviră iarăşi, tot atât de liniştiţi şi fără zgomot ca înainte.

Rogue-ul rănit aruncă iar o privire plină de ură spre George, apoi cei şase coloşi dispărură din nou în desiş, ascultând de porunca stăpânului lor nevăzut.

— Cred că acum putem coborî fără teamă – zise căpitanul, după vreun sfert de ceas – fireşte, însă, că va trebui să fim cu multă băgare de seamă. Aşa dar, deocamdată să coboare numai jumătate din noi, iar ceilalţi rămânem sus, cu puştile pregătite. Trageţi imediat ce se ivesc iar elefanţii.

George fu cel dintâi jos. Abia atinse cu picioarele poteca îngustă, că şi luă puşca în mână. Apoi examină locul pe unde dispăruse în desiş duşmanul său, Rogue-ul.

Dar afară de o întipăritură de picior în pământul moale, nu descoperi nici o altă urmă a elefantului.

Nu se auzea nici un sunet, nimic nu mai dovedea apropierea coloşilor şi după câteva minute doi marinari se apucară să croiască poteca mai departe.

În cele din urmă coborâră şi ceilalţi camarazi din copaci şi convoiul porni iar la drum. George întorcea din când în când capul să vadă dacă duşmanul său nu-l urmăreşte – însă timpul trecea şi el nu se arăta.

Într-un târziu convoiul ajunse într-un luminiş întins care ţinea până la fluviu.

— Acum vom face popas şi pe urmă ne vom despărţi zise căpitanul. Nu prea mă împac cu gândul, dragă Rindow, că va trebui să treci din nou cu camarazii pe la locul unde s-au ivit pachidermii, dar nădăjduiesc că veţi izbuti să scăpaţi cu bine.

— Fireşte, domnule căpitan. Nu cred ca elefanţii să mai fie acolo. Şi-au luat baia în fluviu şi acum or fi lucrând pentru stăpânii lor.

— Eu nu sunt de părere că ar fi elefanţi de muncă – zise doctorul – toată chestia asta e foarte ciudată. Cine să aibă interesul să-şi ţină şase elefanţi în inima pădurii seculare? Şi toţi unul şi unul! Trebuie să fie ceva la mijloc. Dacă n-ar trebui să ne ducem la prinţul Ghasna, aş căuta să dau de rostul acestei taine.

— Aha, doctore, nu te-ai săturat de cunoştinţa făcută cu pachidermul acela? Trebuie să mărturisesc că lucrul mă interesează şi pe mine foarte mult, e drept. Îmi vine să cred că avem de-a face cu un „sfânt”, pe care oamenii îl cinstesc pentru că e stăpânul acestor şase elefanţi.

— Are dreptate doctorul – încuviinţă Rindow – o privelişte atât de ciudată nu întâmpini oricând. Dar uite colo un om – pare să fie un european – se-ntrerupse el şi arătă spre marginea cealaltă a luminişului.

II.
FATA RĂPITĂ.

CAMARAZII PRIVIRĂ CU ÎNCORDARE în direcţia arătată. Într-adevăr, la marginea opusă a luminişului se ivise un om care vroia să străbată rariştea.

După îmbrăcămintea de culoare deschisă părea să fie un european, aşa cum presupusese Rindow, mărunţel şi grăsuţ, ceea ce-l făcu pe căpitan să se mire:

— Cum poate cuteza un astfel de om să umble singur prin pădurea asta sălbatecă?

Omul se apropia încetişor. Ajunsese cam pe în jumătatea luminişului şi abia acum părea să-i fi băgat în seamă pe camarazi. Rămase o clipă locului, apoi îşi urmă drumul, ca şi cum n-ar fi văzut nimic.

Camarazii văzură acum că era un bărbat mai în vârstă, cu barbă albă şi a cărui îmbrăcăminte părea ponosită.

Deodată, însă, dispăru. Ai fi zis că l-a înghiţit pământul, atât de repede se petrecuse asta. Camarazii se ridicară îndată de la locurile lor, crezând că bătrânul căzuse în vreo groapă săpată de vânători în mijlocul luminişului, pentru a prinde sălbătăciuni. Dar când vreo câţiva din ei vrură să pornească în cercetare, căpitanul îi opri:

— Rămâneţi pe loc! Omul acela a dispărut în chip atât de neaşteptat încât faptul dă de gândit. Dacă ar fi căzut într-o groapă ar fi scos cel puţin un ţipăt, ar fi ridicat braţele… Îmi face impresia însă că a dispărut cu voinţă în vreo adâncitură a pământului, cunoscută numai de el.

— Atunci o fi vrând să ne iscodească poate; îşi dădu cu părerea George. Nu i-o pot lua în nume de rău, căci trebuie să se încredinţeze doar ce fel de oameni sunt aceia care s-au ivit aşa, deodată, în inima codrului secular. Numai de nu ne-ar trăda autorităţilor.

— Şi eu mă tem de asta – zise căpitanul – de aceea aş fi ţinut să vorbesc cu el. Poate l-am fi putut încredinţa că nu umblăm cu gânduri

rele. Dar n-are ce să ne strice chiar dacă ar da de veste autorităţilor că ne-a întâlnit aici. Ascunzătoarea noastră nu e uşor de găsit şi noi cinci vom dispare în lăuntrul ţării. Hai să ne aşezăm la loc şi să sfârşim masa.

Camarazii îşi reluară locurile, iscodind mereu cu privirea împrejurimile.

După vreo cinci minute răsună de-odată din desiş un glas limpede şi energic:

— Sus mâinile, domnilor! Cine nu se supune va fi împuşcat! Eu nu glumesc.

Era atâta seriozitate în cuvintele acestea încât camarazii ridicară îndată braţele. Nu ştiau câţi potrivnici erau ascunşi în desiş, care îşi îndreptau probabil armele spre ei.

— Foarte bine! zise iar glasul. Văd că se poate sta de vorbă cu dv. cine este şeful?

— Eu sunt – răspunse căpitanul, liniştit – aş putea întreba care e motivul că ameninţaţi călători nevinovaţi?

— Asta ţi-o voi spune, dar mai întâi vreau să ştiu cine eşti, îmi pari foarte cunoscut.

— Am pornit într-o mică expediţie în lăuntrul ţării! – răspunse Farrow – venim din Calcutta.

— Hm şi nu vrei, probabil să-ţi spui numele! Dar eu te-am recunoscut, căci am o memorie a figurilor. Eşti căpitanul Farrow care până mai acum câtva timp a fost căutat cu înverşunare de noi. Trebuie să mărturisesc însă că mă bucur de a te fi întâlnit, căci ştiu că dai cu dragă inimă o mână de ajutor oamenilor care se află la ananghie. Daţi-mi voie să iau loc lângă foc, sunt singur.

Şi spre mirarea camarazilor, bătrânelul ieşi din desiş. Îşi vârî pistolul la brâu şi se apropie de foc. Îl privi apoi pe căpitan cu stăruinţă se înclină uşor şi se prezentă:

— Sunt lordul James Timberton, fostul guvernator al acestei provincii. Aş vrea să-ţi cer sprijinul, căpitane Farrow, ştiu că mă poţi ajuta.

Camarazii se ridicară şi Farrow strânse mâna lordului, apoi îi prezentă pe însoţitorii săi şi răspunse:

— Fireşte că-ţi voi veni în ajutor cu dragă inimă, Sir. Îmi dai voie să te invit în modesta noastră masă? Cu prilejul acesta vom putea sta de vorbă asupra celor ce vrei să ne spui.

— Cu plăcere, zise lordul.

Se aşeză şi mâncă cu poftă din carnea pe care o aduseseră camarazii, apoi după ce-şi potoli foamea, începu:

— Domnule căpitan, acum vreun sfert de an a fost răpită fiica mea Maud, în vârstă de douăzeci şi unu de ani. Un servitor credincios, care ţinea mult la ea, mi-a dat de veste că în pădurile acestea există o sectă

care-şi zice „Asociaţia elefanţilor”. El susţine că fanaticii aceştia au răpit-o pe fiica mea pentru că în vremea guvernării mele un membru al lor, vinovat de crimă, a fost executat. Am împănat îndată pădurile cu soldaţi, dar n-am găsit nimic. Şi cu toate astea ştiu bine că biata mea copilă se află undeva pe aici, că a căzut în mâinile fanaticilor care vor să se răzbune. De o lună colind singur pădurile astea sălbatece şi-mi caut fata. Acum vă întâlnesc pe dvs. şi asta îmi apare ca un semn al Cerului. Vreţi să-mi ajutaţi – ori aveţi ceva grabnic şi mai important de făcut.

— Mă duceam să vizitez pe un prinţ care mi-e prieten – răspunse căpitanul – am hotărât să mergem pe jos ca să nu ne expunem a fi recunoscuţi dacă am fi luat trenul. Dar asta n-are nimic şi mă pun cu plăcere la dispoziţia d-tale Sir, căci voi putea recâştiga apoi vremea pierdută luând asupra mea riscul de a călători cu trenul.

— Veţi călătorii fără nici un risc – răspunse lordul – căci vă voi da eu hârtiile de care aveţi nevoie. Domnule căpitan, îmi pun nădejdea în dumneata. Am auzit atâta bine despre d-ta şi vitejii dumitale oameni încât am devenit foarte încrezător.

— Încrederea aceasta ţi-o pot întări chiar. Tocmai am avut o întâlnire ciudată cu nişte elefanţi.

Descrise lordului păţania şi, când sfârşi, Timberton sări agitat în picioare şi zise:

— Presimţirea mea a fost deci întemeiată. Banda asta trebuie să se aţină undeva pe aproape. Domnule căpitan ajută-mă!

— Fireşte, Sir, ne vom înapoia îndată şi vom căuta să găsim urmele elefanţilor.

— Îţi mulţumesc din toată inima – zise lordul mişcat – pot nădăjdui acum că în curând îmi voi putea îmbrăţişa iar copila.

— Nădejdile prea mari aduc şi dezamăgiri mari – zise Farrow – fata a fost răpită acum trei luni şi nimeni n-ar putea spune dacă mai este în viaţă. Fireşte vom da noi de urmele bandei, dar e îndoielnic dacă o vom găsi pe Maud a d-tale. E dureros ceea ce-ţi spun, dar aş vrea să te cruţ de o dezamăgire grozavă.

— Totuşi eu am presimţirea că o voi revedea pe fiica-mea teafără şi sănătoasă, zise lordul. Dar hai să mergem, căpitane, să nu mai pierdem vremea.

Porniră la drum, George, care plăcu foarte mult englezului, se puse în fruntea convoiului, cu puşca în mână.

Când ajunse la locul unde se iviseră elefanţii, privi cu încordare în jurul său. Nu-i intra în minte că aceşti coloşi nu lăsaseră urme.

Căută locul pe unde uriaşul Tambi trecuse poteca şi în cele din urmă se strecură printre două tufe pe unde trecuse şi elefantul.

Ajunse într-un loc unde furtuna culcase la pământ un copac uriaş. În pământul moale el zări întipăriturile lămurite ale labelor enorme.

Acestea arătau în direcţia sud-vest.

George îşi încetini pasul şi examină tufele şi buruienile. Găsi într-adevăr urme mai şterse care dovedeau însă că apucase pe drumul drept. Îndărătul lui venea tatăl său, urmat de lord. Acesta avea şi el puşcă grea în mână.

Camarazii se puteau aştepta ca în fiecare clipă să se lovească nas în nas cu primejdioasele animale, apoi se mai putea ca ascunzătoarea bandei să fie aproape de tot.

De aceea se sileau să facă zgomot cât mai puţin şi cu cât pătrundeau mai adânc în desiş, cu atât urmele deveneau mai lămurite, căci acum tufele erau atât de apropiate, încât ramurile erau frânte în multe locuri, pe unde îşi croise drum trupul enorm al pahidermului.

George băgă de seamă că tufele îşi schimbaseră acum culoarea. Erau tot mai dese şi între ele creştea iarbă înaltă; îşi dădu seamă că se apropie de un eleşteu ascuns.

Tocmai în locuri dintr-astea obişnuiau vechii indigeni să-şi clădească templele lor, care părăsite apoi dintr-un motiv oarecare, erau înghiţite de pădure.

Un asemenea templu vechi şi părăsit ar fi fost o ascunzătoare potrivită pentru o bandă. George se opri şi şopti tatălui său:

— Ne apropiem de un eleşteu, probabil şi acolo poate fi vreo clădire veche, care să servească drept ascunzătoare acestei „Asociaţii a elefanţilor". Spune camarazilor să fie cu mare băgare de seamă.

Căpitanul recunoscu că fiul său avea dreptate şi transmise mai departe cuvintele lui George.

Acesta porni apoi înainte încetişor, căci acum primejdia era foarte apropiată.

Din nou se strecurase între două tufe dese ale căror ramuri ce se împreunau erau rupte în cea mai mare parte, arătând astfel drumul pe care apucase elefantul Rogue. Deodată se opri uimit.

În faţa lui era un luminiş foarte mare, în mijlocul căruia se afla un eleşteu întins. Îndărătul acestuia se înălţau zidurile cotropite de plante agăţătoare ale unei construcţii străvechi.

Era o privelişte minunată, căci uriaşul cub era acoperit de mii de flori în toate culorile şi fluturi mari, care sclipeau ca pietre scumpe, alergau din floare în floare ca să soarbă nectarul.

Dar mai interesant decât toate era ceea ce se vedea lângă această clădire înţesată de plante. Acolo stăteau înşiruiţi cei şase elefanţi, liniştiţi ca nişte cai răbdători care aşteaptă să fie înhămaţi.

Ei erau la vreo şaizeci de metri de George apoi eleşteul îi despărţea, cu toate astea tânărul se simţi năpădit de un simţământ ciudat.

Căpitanul care privea peste umărul său, şopti:

— Dă-te puţin înapoi, George, ca să nu te zărească. Trebuie să chibzuim mai întâi ce avem de făcut. N-aş vrea să ucid animalele fără

să fie neapărată nevoie.

Dar înainte ca George să poată urma sfatul acesta se petrecu iarăşi ceva neaşteptat. Din nou răsună glasul melodios care-l rechemase adineauri în desiş pe furiosul Tambi. De data asta cuvintele nu se înţelegeau, căci depărtarea era prea mare – dar cei şase elefanţi se treziră brusc din amorţeală, se întoarseră şi dispărură pe lângă clădire.

— Asta e neplăcut – zise George şi se dădu repede înapoi – probabil că stăpânul acestor elefanţi m-a zărit şi i-a chemat la el. O fi văzut puştile noastre cu care ne putem apăra de elevii săi.

— Dar ne găsim în mare primejdie – zise căpitanul – căci e foarte cu putinţă ca elefanţii să ocolească desişul şi să ne atace pe la spate. Trebuie să ne hotărâm repede ce facem.

— Atunci aş propune să ne îndreptăm spre clădirea asta veche – răspunse George – dacă ne despărţim şi trecem pe ambele părţi ale eleşteului, nu e nici o primejdie ca elefanţii să ne atace pe neaşteptate, căci putem ţine sub observaţie laturile clădirii. Rămânând câte unul în urmă de pază, ceilalţi se pot apropia fără grijă de clădire.

— Hm.... S-ar putea, dar primejdios tot e spuse Farrow. Se mai poate ca elefanţii să fi pătruns în clădire printr-o intrare dosnică şi să ne atace brusc când vom fi înaintea ei.

— Aş! Deschizătura nu poate fi aşa de mare încât toţi şase să dea buzna afară în acelaşi timp – răspunse George – şi dacă ies câte unul le venim de hac. Haidem!

— Da, văd că ăsta e cel mai bun lucru – încuviinţă căpitanul – înainte, deci, camarazi! Fiecare al doilea om spre dreapta, primii spre stânga! Tu, George, îi călăuzeşti pe camarazi spre stânga în jurul eleşteului.

III.
O AVENTURĂ GROZAVĂ.

CU PUŞTILE ÎN MÂNĂ camarazii porniră la drum.

În clădirea veche nu se clintea nimic, nici un sunet nu întrerupea tăcerea apăsătoare.

George putea vedea acum că îndărătul zidului vechi se întindea încă vreo treizeci de metri locul acoperit de buruieni înalte, apoi începea iarăşi desişul.

La jumătatea drumului tânărul ordonă celor din urmă marinar să se oprească, spre a băga de seamă ca elefantul Rogue să nu-i atace.

George ajunse la poarta vechii clădiri în acelaşi timp cu tatăl său. Plantele agăţătoare atârnau atât de des deasupra deschizăturii, încât canaturile grele de metal, acoperite cu rugină nu puteau fi deschise. Aşa dar nu era de temut că elefanţii ar putea ataca dinăuntru.

— Tăcerea asta îmi pare prea misterioasă – zise căpitanul, privind

întunecat poarta enormă – îmi face impresia că îndărătul acestor ziduri pândeşte moartea. Dar n-avem încotro, suntem pe urmele acestei bande şi nu trebuie să ne lăsăm înrâuriţi de presimţiri. Colo la stânga pare să fie o poartă mai mică şi care se deschide înăuntru. Să-ncercăm dacă putem pătrunde pe acolo.

George se apropie cu băgare de seamă de deschizătura îngustă din zid, care bătuse la ochi tatălui său. Da, se putea să fie acolo o intrare laterală, care înainte vreme fusese folosită mereu, în timp ce poarta mare servise numai la prilejuri deosebite.

În mica deschizătură din zid se găsea într-adevăr o uşă din lemn tare, înnegrit de vreme. George o împinse cu băgare de seamă, apoi sări repede îndărăt, căci uşa se deschise prea lesne.

Cu puşca în mână tânărul privi în întunericul dinăuntru, dar nu putu vedea nimic. Atunci aprinse lampa de buzunar şi la lumina ei zări o scară care ducea în jos.

— Fii cu băgare de seamă, George! îl preveni căpitanul. Nu uita ce-am păţit în pivniţa cu şerpi a lui Tirthan Dşina. Se poate să fie şi aici ceva asemănător.

— Voi fi prevăzător, n-avea grijă – răspunse tânărul.

Lumină cu luare aminte fiecare treaptă înainte de a pune piciorul pe ea şi cu cât cobora, cu atât era mai răcoare.

În cele din urmă ajunse la capătul scării şi se pomeni într-un gang îngust cu tavanul boltit, care se întindea la dreapta şi la stânga, sub zidul clădirii.

Din gangul acesta duceau câteva uşi închise cu zăvoare groase. George intră pe dreapta în gang, ca să facă loc celorlalţi camarazi. Veniră însă numai tatăl său, lordul, Petre Uriaşul şi Kard, căci pe ceilalţi îi lăsase căpitanul sus, ca să poată preîntâmpina un atac al elefanţilor.

George se furişă până la prima uşă şi ascultă cu încordare. Nimic nu se mişca îndărătul ei şi în cele din urmă curajosul tânăr trase zăvoarele grele. Camarazii săi se aprinseră lămpile de buzunar şi cu armele pregătite priveau încordaţi prin crăpătura uşii întredeschisă de George.

Nu se vedea nimic şi tânărul deschise tot mai larg uşa, până putu s-arunce o privire în încăpere.

Văzu o chilioară îngustă care era cu totul goală. Numai într-un ungher se aflau îngrămădite paie şi acolo era de sigur culcuşul vreunui prizonier.

Şi celelalte uşi pe partea asta dreaptă a gangului duceau în încăperi asemănătoare. În cea din urmă George văzu ceva lucind la pământ, lângă culcuşul de ierburi, care, spre deosebire de cele din celelalte odăiţe, părea proaspăt.

Intră repede în celulă şi ridică de jos obiectul strălucitor. Era o

broşă, care înfăţişa un şarpe cobra, artistic lucrată. George privi mirat la bijuterie; în clipa aceea lordul Timberton, care intrase în urma lui, scoase un ţipăt, îi luă repede giuvaerul în mână şi rosti, zguduit:

— Broşa asta aparţine fiicei mele. A fost aşa dar aici şi trebuie să se fi aflat de curând în locul acesta. Oh, domnilor, cu siguranţă că abia acum a fost dusă de aici după ce indienii au observat sosirea noastră. Să pornim îndată după dânşii.

Vru să se repeadă la uşă, dar Farrow îl opri:

— Sir, nu e de loc sigur că fata d-tale a fost în această clădire. Poate că a fost dusă în cine ştie ce altă pivniţă ascunsă. Trebuie să cercetăm mai întâi totul cu amănunţime, înainte de a ne gândi să pornim pe urmele elefanţilor.

— Ai dreptate – încuviinţă lordul – atunci hai să cercetăm repede celulele de pe partea stângă a gangului, apoi să căutăm s-ajungem în încăperea de sus. Poate că va trebui să spargem uşa cea mare sau poate se găseşte şi o intrare secundară. Să ne grăbim, însă, domnilor.

Camarazii zoriră cât putură, căci pricepeau bine durerea unui tată. Cele dintâi trei uşi de pe partea stângă a gangului erau şi ele de la nişte celule asemănătoare. Se părea că odinioară fuseseră mulţi prizonieri aici.

Ultima uşă însă ducea la alt gang care mergea de-a lungul laturii stângi a clădirii. Aici George – are pornise înainte – descoperi numai o singură uşă şi când o deschise cu băgare de seamă, văzu îndărătul ei o încăpere mare, cufundată într-un semiîntuneric ciudat.

O uriaşă statuie a unui zeu se afla aşezată lângă peretele din fund al încăperii, deasupra ei tavanul era spart în chip ciudat şi de acolo se revărsa lumina aceea misterioasă.

Câteva clipe camarazii care pătrunseseră în încăperea asta rămaseră nemişcaţi, apoi când se obişnuiră cu semi-întunericul, zăriră o scară lungă de piatră, care ducea în sus îndărătul statuii.

George alergă îndată spre scara aceasta, dar tatăl său îi strigă să fie cu băgare de seamă. Şi acum tânărul zări – cu tot întunericul care domnea – înaintea lui, la pământ, o piatră ceva mai închisă la culoare decât celelalte.

George se opri şi la lumina lămpii de buzunar desluşi că toate crăpăturile dintre această piatră şi cele alăturate erau largi şi praful dinăuntru lor nu era atât de gros.

Piatra suspectă se afla alături de statuie şi George bănui că aici era vorba de vreo pavăză a zeului, căci îndreptând lumina lămpii asupra acestuia văzu că ochii erau din rubine de o mărime extraordinară.

Cu siguranţă că reprezentau o valoare foarte mare şi bătrânii preoţi ai acestui templu părăsit ar fi apărat de hoţi aceşti ochi preţioşi.

George se simţi îndemnat să afle ce taină se ascunde aici. Plimbă lumina lămpii prin încăperea spaţioasă şi la peretele din dreapta

descoperi câteva pietre mari, care căzuseră din tavan.

Puse mâna repede pe una din pietre, se apropie pieziş de statuie şi azvârli bolovanul în lespedea de piatră de culoare mai închisă.

Se produse un zgomot metalic, de pe pieptul statuii se lăsă în jos o clapă mare şi din interiorul gol ţâşniră şase săbii lungi şi tremurătoare, care ar fi găurit pe toţi aceia care ar fi stat pe lespedea de piatră.

O jumătate de minut se legănară în aer lamele ascuţite, apoi se auzi iar un zgomot, ele dispărură încetişor, clapa se închise şi chipul hidos al zeului rânji spre camarazii îngroziţi.

— Ptii, drace, asta-i curată năzdrăvănie asiatică! zise căpitanul. Cine ştie câţi oameni au pierit prin drăcia asta! De aici noi putem trage încheierea că între zidurile acestea vechi mai sunt ascunse şi alte capcane asemănătoare. Fii deci cu băgare de seamă, George, cât p-aci era să calci şi tu pe lespedea aia de piatră.

Tânărul îşi vârî în cap cuvintele tatălui său şi ocolind lespedea primejdioasă păşi spre scară. Dar la capătul ei se opri iar şi lumină cu atenţie treptele.

Prevederea lui se dovedi foarte întemeiată, căci băgă de seamă că prima treaptă părea să fie de sine stătătoare. Luă iar un bolovan, se dădu puţin înapoi şi-l zvârli pe treaptă.

În aceeaşi clipă sări speriat îndărăt, căci la un pas de el căzu la pământ o bucată mare de tavan. Dacă ar fi pus piciorul pe treaptă, ar fi fost zdrobit de bolovanul acela enorm.

— Nu-i de glumă! făcu Farrow, după ce se reculese din spaima pe care-o trăsese. Numai de n-ar mai fi şi alte drăcovenii de astea! George, mai bine să merg eu înainte, căci pare să fie primejdios pe aici.

— Nu, tată, trebuie să mă laşi. Voi fi cu băgare de seamă. Restul treptelor par să fie trainice.

Tânărul ridică bolovanul de care se servise şi-l azvârli pe rând asupra celorlalte trepte. Deoarece nu se produse nimic deosebit, el urcă până sus, unde o uşă de metal despărţea scara de încăperea de sus şi când George o privi, avu presimţirea că şi aici se putea ascunde o primejdie.

Căută să descopere vreo deschizătură pe unde ar fi putut ţâşni vreun cuţit sau o sabie, dar încredinţându-se că nu există nici un pericol împinse clapa încetişor în sus.

Avu prevederea să nu atingă metalul cu mâna ci apăsă cu ţeava revolverului. Când clapa fu ridicată pe jumătate, se auzi iarăşi un zgomot metalic, apoi observă cu spaimă că de pe margine ieşiseră în afară ace mici cu vârfuri galbene, probabil înmuiate în vreo otravă puternică.

Cât de bine făcuse că se folosise de ţeava revolverului! Ridică încet clapa de tot şi acele dispărură, ceea ce însemnă că aveau efect numai

când clapa era ridicată pe jumătate.

George împărtăşi celorlalţi cât de primejdioasă era clapa aceea şi-i preveni să nu atinge marginile, apoi intră în încăperea de sus.

Şi aici dădu peste o statuie uriaşă, ai cărei ochi scânteiau şi azvârleau fulgere. Erau diamante mari de o valoare neînchipuită. Dar tânărul se feri să se apropie prea mult de statuie, căci s-ar fi putut să aibă cine ştie ce surpriză neplăcută.

Încăperea mare era goală cu desăvârşire.

— Domnule căpitan – zise lordul – acum să pornim repede pe urmele elefanţilor. Sunt sigur că banda a târât-o pe biata mea copilă în adâncul pădurii, probabil în vreun alt templu.

— Fireşte că vom porni imediat în urmărire, Sir – răspunse Farrow – dar trebuie să ne încredinţăm dacă templul acesta e într-adevăr pustiu. Vom ieşi acum afară prin poarta cea mare.

Cu băgare de seamă, George deschise poarta numai atât cât să se poată strecura printr-însa.

Camarazii de afară se bucurară foarte mult revăzându-şi tovarăşii. Căpitanul dădu imediat ordin pentru continuarea marşului.

Toţi ştiau cu hotărâre că acum primejdia avea să fie tot mai mare. Cei şase elefanţi se mai puteau afla în apropiere şi camarazii îşi dădeau seamă prea bine că, în cazul unei întâlniri, ar fi avut de furcă cu el. Nu încăpea nici o îndoială că o luptă cu uriaşele animale s-ar fi sfârşit cu rănirea sau chiar uciderea câtorva camarazi.

George găsi cel dintâi poteca pe care apucaseră elefanţii. Ei trecuseră printre două tufe mari, ale căror crengi le rupseseră puţin. Îndărătul acestor tufe se făcea o potecă foarte bine întreţinută, ceea ce însemna că era folosită adesea.

Pe pământul care era moale pe alocuri, George observă întipăriturile copitelor coloşilor. Se părea că o luaseră la goană şi atâta vreme cât vedea urmele acestea, nu era atât de mare primejdie pentru ei.

Numai dacă ele se abăteau în lături, numai atunci trebuia să se îngrijoreze, căci ştia prea bine că animalele mari, elefanţii sau bivolii, obişnuiau uneori să se abată din cale, pentru ca să se năpustească apoi asupra urmăritorilor lor.

Aici, însă, desişul de pe ambele laturi ale potecii era atât de des şi împletit în aşa chip cu lianele şi mărăcinişul, încât şi un elegant şi-ar fi croit calea cu greu pe acolo. În orice caz, zgomotul stârnit nu se putea să nu atragă atenţia camarazilor, care ar fi avut tot timpul să se pregătească de luptă.

Tot mai adânc pătrundeau în desiş. Căldura era înăbuşitoare, dar George îşi adună toată energia ca să nu se dea învins.

Nici camarazii nu se lăsau doborâţi, iar cât priveşte pe lord, se purta ca un erou, căci pe el îl mâna dragostea părintească.

George, însă, deveni neliniştit încetul cu-ncetul. Se scursese ceas după ceas şi tot nu se vedea şi nu se auzea nimic. Şi în curând se va lăsa întunericul, iar cercetările vor fi îngreunate mult atunci.

Ce-i drept, folosindu-se de lămpile de buzunar, camarazii ar fi putut porni mai departe pe urmele elefanţilor, dar în acest caz riscau să fie atacaţi pe neaşteptate de uriaşele pahiderme.

Căpitanul exprimă încet această temere, când ajunseră într-un mic luminiş, în mijlocul căruia ţâşnea un izvor.

— Cred că ar fi bine să facem aici un popas – zise el – în curând se va înnopta şi atunci va fi prea primejdios să mergem înainte pe poteca asta îngustă. Trebuie să rămânem aici peste noapte. Dacă ne atacă elefanţii prin surprindere, avem cel puţin putinţa să ne apărăm cum trebuie.

— Dumnezeule, poate că ne şi aflam în apropierea unui alt templu, în care se găseşte biata mea Maud! oftă lordul. Dar văd că aveţi dreptate. Să rămânem aici deci, oricât mi-ar veni de greu, căci mă tem şi mai mult pentru viaţa copilei mele deoarece indienii ştiu acum că sunt urmăriţi.

— Ei se vor simţi însă în deplină siguranţă prin ocrotirea pe care le-o oferă elefanţii – zise Farrow – pe de altă parte se vor feri să făptuiască o crimă, deoarece ştiu că atunci nu se mai pot aştepta la cruţare.

— Da, aşa e – spuse Timberton – voi trimite toate trupele din Calcutta în urmărirea acestei bande, dacă se vor atinge fie numai de un fir de păr din capul fetei mele. Aşa dar să rămânem aici.

În preajma izvorului poposiră. Căpitanul hotărî ordinea de veghe: câte patru oameni, să stea un ceas la capetele luminişului şi la cel mal slab zgomot să dea alarma.

Cele dintâi patru sentinele îşi luară imediat posturile în primire, câţiva marinari mai adunară vreascuri, care se găseau din belşug pe marginea desişului şi în curând ardea focul lângă izvor. Aveau carne îndeajuns, astfel că se puteau sătura cu toţii.

Noaptea se lăsă îndată ce sfârşiră de mâncat. Sentinelele se retraseră puţin de lângă desiş şi-şi îndoiră atenţia.

În primul ceas nu se petrecu nimic şi când sentinelele fură schimbate, ceilalţi marinari – afară de unul singur, care trebuia să vadă de foc – se duseră la culcare.

Lui George îi veni rândul la veghea a doua şi se îndreptă spre capătul stâng al luminişului, care răspundea în desişul pe unde porniseră elefanţii.

Prima jumătate de ceas ascultă cu încordare – dar apoi atenţiunea începu să-i slăbească încetul cu-ncetul, căci nu-i se părea probabil ca indienii să-şi expună elefanţii gloanţelor. Probabil că se refugiaseră într-un al doilea templu, ca să se apere acolo, împotriva urmăritorilor.

De asemeni, părea neîndoielnic că socoteau pe tânăra fată drept un ostatec de preţ şi, în caz de primejdie, aveau să se folosească de dânsa pentru a-şi răscumpăra libertatea.

La acest gând, tânărul se simţi foarte mulţumit căci, cel puţin, străduinţele lor supraomeneşti şi primejdioasa întâlnire cu elefantul, n-aveau să rămână fără folos. Şi apoi lordul avea să-şi arate recunoştinţa, înlesnindu-le să-şi urmeze cu trenul călătoria spre ţinutul prinţului Ghasna.

George întoarse capul şi se uită pierdut în gânduri spre focul de tabără ce ardea la vreo douăzeci de paşi numai. Ţinea puşca în ambele mâini, astfel că era pregătit în orice clipă.

Petre, care vedea de foc, arunca tocmai nişte vreascuri peste jăratec. Flăcările se înălţară luminoase, crengile trosneau şi poate numai din pricina asta George nu luă în seamă zgomotele slabe ce răsunau în spatele său.

Deodată auzi însă îndărătul lui un foşnet, întoarse brusc capul şi vru să ridice puşca – dar era prea târziu.

Elefantul uriaş, ai cărui colţi lungi luceau în lumina focului, afla aproape de tot…

În clipa următoare trompa enormă se şi încolăcise în jurul trupului tânărului, apoi acesta fu ridicat în sus, colosul făcu stânga-mprejur şi pieri iarăşi în desiş.

Trompa elefantului strângea atât de tare de trup braţele lui George, încât el nu se putu folosi de armă. Izbuti totuşi să tragă un glonţ în aer, ca să-şi alarmeze camarazii şi să scoată un ţipăt. În clipa următoare, puşca îi fu smulsă din mână de o creangă care-l atinse şi la strigătul lui elefantul strânse atât de mult trompa, încât bietul tânăr gemu de durere.

Pachidermul porni cu el prin pădurea întunecoasă şi îndărătul său George auzi strigătele camarazilor, care încercau să găsească urmele colosului. Dar strigătele acestea deveneau tot mal slabe, căci elefantul alerga cu o iuţeală ameţitoare.

IV.
O LUPTĂ ÎNVERŞUNATĂ.

ELEFANTUL STRĂBĂTU UN LUMINIŞ MĂRISOR, cu iarbă înaltă şi câteva tufe. De-odată se opri lângă o tufă mai mare.

Era foarte neliniştit după cum se putea vedea lesne. George desluşea bine tufa mare care se afla la vreo zece metri înaintea lui. Curiozitatea i se trezi, spunându-şi că în tufa asta trebuia să se afle ceva care-l oprise pe elefant în loc.

Într-adevăr, deodată alunecară fără zgomot două trupuri mari şi se ghemuiră la pământ, gata de săritură. Erau doi tigri uriaşi, care păreau

foarte înfometaţi şi, prin urmare, gata de atac.

În prima clipă George fu foarte interesat. Se simţea în deplină siguranţă căci elefantul va sfârşi repede cu cele două fiare.

Dar apoi îi dădu în gând că el însuşi se afla în mare primejdie.

În mod obişnuit, atunci când un tigru atacă un elefant, atacă în primul rând trompa acestuia.

Dacă şi perechea aceasta de tigri îşi vor îndrepta atacul asupra trompei pachidermului, el, George era pierdut.

Poate că şi adulmecaseră mirosul cărnii de om şi de aceea, erau atât de lacomi. Dacă ar fi putut să-şi mişte braţele, s-ar fi folosit numaidecât de pistoalele sale, însă trompa elefantului îi strângea mâinile dea lungul trupului, astfel că-i era cu neputinţă să facă vreo mişcare.

Cele două fiare se apropiară. Ochii lor verzi luceau ciudat în lumina lunii, care tocmai se ivise deasupra copacilor.

Elefantul se dădu înapoi cu un pas şi atunci tigri făcură o săritură asupra-i. Se despărţiseră însă, părând că vor să atace din coastă elefantul.

Acesta devenea tot mai neliniştit, pufăia întărâtat şi se dădu şi mai mult înapoi.

Atunci îi veni lui George un gând salvator. În limba indiană, pe care o cunoştea, strigă elefantului:

— Tambi, ridică-mă în spinare, vreau să călăresc. Tambi!

Nehotărât, elefantul îl legănă pe trompă încoa şi încolo, apoi însă, când cei doi tigri înaintară iarăşi un pas, îl aşeză pe grumaz pe George, care îşi desfăcu repede picioarele.

Elefantul îşi descleştă trompa din jurul trupului tânărului şi şi-o încolăci. Îşi recăpătase siguranţa pesemne, căci porni îndată atacul asupra unuia din tigri.

Acesta făcu o săritură uriaşă în lături, înainte ca picioarele pahidermului să-l poată atinge.

Îndată ce elefantul îi dădu drumul. George îşi scoase pistoalele. Privi acum spre al doilea tigru – era tigroaica – şi văzu că se repezea din lături asupra elefantului.

Ştia bine că se afla el însuşi în primejdie, căci tigroaica va sări cu siguranţă la grumazul elefantului.

Ridică repede revolverul pe care îl ţinea în mâna dreaptă, ţinti şi slobozi două gloanţe asupra fiarei. Acesta se rostogoli, dar când George credea că o nimerise de moarte fiara se ridică şi se pregăti de altă săritură.

Tambi însă, inteligentul elefant, îşi dăduse şi el seama de primejdia care ameninţa dinspre partea asta şi se-ntoarse atât de repede încât George era cât p-aci să-şi piardă echilibrul.

Tigroaica se afla în aer, când elefantul lovi cu trompa. Fiara scoase

un răget, căzu grămadă şi, înainte de a se putea ridica iarăşi, oasele îi pârâiră sub picioarele elefantului.

Atunci se auzi îndărătul acestuia un răget de furie şi până să se poată întoarce colosul, tigrul atârna sus de tot de laba dinapoi.

De durere şi surprindere Tambi scotea sunete ca de trompetă, se răsucea în loc, dar tigrul se încleştase bine li se căţăra tot mai sus.

George nu putea trage însă, căci trebuia să se ţină cu amândouă braţele de grumazul elefantului, ca să nu fie zvârlit la pământ.

Zadarnic îi striga în ureche să stea liniştit. Colosul îşi pierduse capul din pricina durerii ce i-o provocau ghearele tigrului şi de spaimă că avea în spate un duşman atât de primejdios.

Mişcările-i deveneau tot mai repezi şi în cele din urmă George nu-şi mai putu ţine echilibrul. Alunecă la pământ, dar avu norocul să cadă într-un tufiş des, ceea ce micşoră durerea.

Se strecură repede afară din crengi, ridică revolverul şi ţinti asupra tigrului. Slobozi două gloanţe şi nimeri bine. Tigrul scoase un răget înfiorător, se ridică puţin şi în clipa asta elefantul izbuti să zvârle jos duşmanul din spinare.

Spre spaima lui George, însă, trupul vărgat se repezi direct la dânsul. La numai trei metri depărtare tigrul căzu la pământ, dar se ridică îndată pe labele dindărăt şi vru să se năpustească iar asupra lui George.

Acum tânărul avea însă o ţintă bună şi trase imediat cu ambele pistoale în duşmanul apropiat. Gloanţele pătrunseră în capul şi botul fiarei şi, ca să desăvârşească opera, Tambi sosi şi el în aceeaşi clipă şi cu o lovitură de trompă zvârli tigrul la câţiva metri distanţă. Alergă apoi într-acolo şi în câteva clipe numai îl făcu piftie, zdrobindu-l cu picioarele.

George răsuflă uşurat. Fusese o aventură în care moartea trecuse la doi paşi de dânsul. Îşi vârî revolverele la brâu, dar îţi aduse aminte că se afla în faţa elefantului care cu siguranţă că vroise să-l ducă la stăpânul său. Dacă ar încerca să se apere împotriva colosului? Îşi dădu seama însă că gloanţele pistoalelor n-ar fi fost de ajuns ca să doboare elefantul. Fireşte dacă ar fi avut puşca la el, ar fi putu risca o luptă.

Şi iată că Tambi se şi afla înaintea lui, întinzând trompa. De data asta îl ridică încetişor pe George şi-l aşeză iar pe ceafă. Părea că simte şi el că omul care îl ajutase în lupta împotriva tigrului, nu-i mai era duşman.

Tânărul bătu pe căpăţână elefantul şi zise:

— Bravo Tambi, acum ia-o la picior.

Şi colosul cenuşiu porni în goană, trecând iarăşi prin desiş.

După vreo jumătate de ceas de alergătură se ivi din nou un luminiş, în mijlocul căruia George zări nişte ziduri străvechi.

În faţa porţii mari care sclipea în lumina lunii stăteau ceilalţi cinci

elefanţi. Inteligentul Tambi părea deci să fi fost într-adevăr trimis singur de stăpânul său, ca să prindă pe unul din urmăritori.

Când Tambi străbătu luminişul se ivi lângă poarta mare un indian îmbrăcat în alb, care ieşise printr-o portiţă laterală. Văzându-l pe George călărind pe grumazul elefantului şi zărind probabil că era înarmat, strigă aspru:

— Tambi, înhaţă-l!

În clipa următoare pachidermul îşi încolăci iar trompa în jurul trupului lui George şi-l trase în jos.

Nu-l apucase destul de bine pesemne, căci în clipa următoare îl azvârli pe George în aer, apoi îl prinse iarăşi cu trompa în aşa fel, încât braţele tânărului fură lipite de trup.

Se opri în faţa indianului ţinându-şi bine prada. Omul desprinse repede brâul cu arme al lui George şi-l azvârli îndărătul său, apoi strigă către Tambi:

— Lasă-l jos, bag de seamă!

Imediat elefantul îl aşeză pe tânăr pe picioare şi-şi desprinse trompa, dar rămase aproape de el, ca să poată interveni în orice clipă.

George privi la indian. Era un bărbat înalt şi slab, cu chipul arămiu, în care luceau doi ochi negri.

— Sahib – zise el – Tambi te va face praf imediat ce vei încerca să te atingi de mine. Cum se face că te-a lăsat să călăreşti pe grumazul său?

— Pentru că am fost atacaţi de o pereche de tigri – răspunse George – i-am poruncit să mă ia pe grumaz în momentul când primejdia era mai mare pentru amândoi. Dar acum aş vrea să ştiu ce se va întâmpla cu mine. Cine a cutezat să mă pună pe Tambi să mă ia prizonier?

— Eu – răspunde Indianul, calm – mă numesc Draga Shing şi sunt şeful „Asociaţiei elefanţilor”. De ce aţi pornit pe urmele elefanţilor noştri?

— Ca să eliberăm pe tânăra fată pe care o ţineţi prizonieră – răspunse George – tatăl ei, fostul guvernator al acestui ţinut, se află împreună cu camarazii mei. Vă previn să nu lăsaţi lucrurile să ajungă prea departe, căci altminteri veţi fi stârpiţi fără milă de pe faţa pământului.

— Noi am răpit-o pe fiica guvernatorului pentru că el a pus să fie împuşcaţi câţiva oameni de-ai noştri – răspunse indianul. Poate să-i adune pe toţi soldaţii săi, de prins tot nu ne prinde. Pedeapsa lui va fi că nu-şi va revedea fiica niciodată. Şi dvs. care v-aţi dat de partea lui, aţi devenit prin asta duşmanii noştri. Trebuie să vă ucidem.

George chibzui repede dacă n-ar fi mai bine să sară asupra indianului. Poate că izbutea să-l culce la pământ înainte ca Tambi să intervină.

Se răzgândi însă, căci în primul rând vroia să ştie unde se află Maud.

— Care va să zică vreţi să ne omorâţi? făcu el râzând. Asta nu va fi deloc uşor, dragă Shing. Şi cred că soldaţii vă vor găsi şi vă vor face de petrecanie dacă îi veţi căşuna vreun rău tinerei fete.

— Nu-i vom face nimic – răspunse Indianul, mândru – noi luptăm numai împotriva bărbaţilor şi numai pe ei îi pedepsim. Fata se află aici în carcera vechiului templu şi acolo te voi aduce şi pe tine, până vom hotărî asupra felului morţii tale.

George chibzui repede. Dacă-l duceau şi pe dânsul în carceră, atunci avea poate prilejul s-o elibereze mai lesne pe tânăra fată, decât dacă l-ar doborî acum pe indian, pentru ca apoi s-o caute singur pe Maud.

De aceea renunţă la planul său dintâi, înălţă din umeri şi zise liniştit:

— Socot că vom ajunge la o înţelegere. Dacă lordul îşi recapătă înapoi fata nevătămată, poate că va renunţa să vă pedepsească.

Tânărul vorbise într-adins cu glas tare, căci i se păruse că zărise o făptură albă în deschizătura întunecoasă din spatele indianului.

Draga Shing râse scurt, dar glasul său era totuşi puţin şovăielnic, când zise:

— Despre asta nici nu e nevoie să vorbim, căci soldaţii nu ne vor găsi şi nu ne pot învinge.

— Dar vezi că noi v-am şi alungat, din celălalt templu, în care am izbutit să pătrundem – strigă George – şi tovarăşii mei nu se vor lăsa până nu voi fi iarăşi liber. Vai de voi dacă vă atingeţi de un fir de păr din capul meu sau al fetei. Moartea vă aşteaptă.

Cuvintele sale păreau să facă oarecare impresie asupra indianului, căci acesta tăcu câteva clipe, apoi răspunse:

— Asupra sorţii tale se va hotărî în curând. Acum vei fi dus în carceră.

Se întoarse şi strigă o poruncă. Imediat se iviră prin portiţă doi tineri indieni, cu pumnale lungi în mâna dreaptă. Se aşezară unul de-o parte, altul de cealaltă parte a lui George şi Draga Shing zise:

— Pumnalele lor sunt otrăvite şi cea mai mică zgârietură aduce moartea. Te vor duce acum în carceră. Acolo te vei putea încredinţa că fetei nu i s-a întâmplat nimic.

Se aplecă şi ridică brâul cu armele lui George. Asta era foarte important pentru tânăr, căci era hotărât să se folosească de primul prilej pentru a fugi; şi în scopul acesta avea nevoie de armele sale.

V.
O SALVARE MIRACULOASĂ.

GEORGE INTRĂ LINIŞTIT PRIN UŞIŢĂ, alături de cei doi indieni. După cum se aşteptase şi de aici ducea o scară în pivniţele templului şi când ajunse la capătul scării, tânărul văzu, în lumina câtorva făclii prinse în pereţi, că şi de aici pornea spre dreapta şi stânga un gang, îngust, din care duceau uşi înăuntrul încăperilor subterane.

Draga Shing, care mergea îndărătul lui George, trecu acum pe dinaintea lui şi deschise o uşă.

— Sahib, aici o vei găsi pe tânăra fată – zise el – poţi sta de vorbă cu ea, poţi chiar încerca să fugi – dar asta nu-ţi va fi cu putinţă, căci oamenii mei stau de pază în faţa uşii.

George intră în carcera întunecoasă. Culcuşul de frunziş din colţ foşni, apoi o voce speriată întrebă:

— Dumnezeule, cine vine? Cine eşti d-ta?

— Linişteşte-te, domnişoară Timberton – zise George – Tovarăşii mei sunt în apropiere, împreună cu tatăl d-tale şi au venit să te elibereze. Eu am avut nenorocul să cad în puterea indienilor iar acum binecuvântez această împrejurare, căci ştiu cel puţin că eşti în viaţă.

— Ah, tata e aproape? exclamă fata. Atunci voi fi în curând liberă! Dar cine eşti d-ta?

George aşteptă până ce Draga Shing închise uşa pe dinafară, apoi răspunse în şoaptă:

— Eu mă numesc George Farrow şi tatăl meu căpitanul submarinului Dox despre care ai auzit cu siguranţă. L-am întâlnit pe tatăl d-tale întâmplător în pădure şi el ne-a rugat să-l ajutăm la eliberarea d-tale.

— Atunci cu siguranţă că voi fi liberă în curând – zise tânăra fată, cu convingere – am citi tot ce s-a scris cu privire la aventurile tatălui d-tale şi despre d-ta, domnule George, am auzit multe. Fără îndoială că tata va purta de grijă ca de acum încolo să fiţi în siguranţă pe teritoriul englez.

— Asta mă bucură, domnişoară. Dar acum trebuie să examinez ceva mai amănunţit carcera noastră; n-am poftă să rămân cu d-ta aici, ca să aştept ce-or hotărî indienii. Din fericire am la mine lampa de buzunar.

George lumină centimetru cu centimetru pereţii, căci în asemenea clădiri vechi se putea să fie vreo ieşire tăinuită, de care să nu ştie nimeni.

Într-adevăr, în perete de deasupra culcuşului văzu crăpăturile dintre nişte pietre ceva mai adânci decât celelalte. Formau un pătrat destul de mărişor, care dacă ar fi fost deschis ar fi putut lăsa să treacă un om printr-însul.

Deodată, George îşi aminti de povestirile pe care le citise odinioară şi în care era vorba de celule cu intrări tăinuite, ce foloseau călăilor ca să poată intra înăuntru şi să ucidă pe arestaţi în vreme ce aceştia

dormeau. Poate că aici se construise o asemenea celulă, unde victimele să poată fi ucis fără zgomot şi fără să se atragă luarea aminte a celor din afară?

Cu briceagul pe care-l avea la el, George cercetă crăpăturile suspecte şi constată că erau într-adevăr marginile unei clape. Putu intra destul de adânc cu lama briceagului, apoi auzi un scârţâit metalic, ceea ce înseamnă că pietrele se sprijineau de o ramă de fier, ca să poată fi scoase lesne.

— Pe aici duce drumul spre libertate, şopti George tinerei fete, care urmărea cu atenţiune ceea ce făcea el. Acum trebuie să văd dacă clapa se poate deschide pe dinăuntru.

Se puse pe lucru cu multă râvnă cercetând fiecare centimetru în parte, dar deşi încercă în fel şi chip, nu ajunge la nici un rezultat.

După vreun ceas de muncă zadarnică, se dădu înapoi, descurajat.

— Păcat, nu pot deschide clapa asta secretă! zise el. Trebuie să-ncerc cu uşa acum. Dar dacă ard făclii pe gang atunci cu siguranţă că paznicii vor vedea când voi trage zăvoarele. N-am încotro însă şi va trebui să ajungem la luptă, deşi pumnalele paznicilor sunt otrăvite.

— Nu, domnule Farrow, asta nu trebuie să faci – se grăbi să spună Maud Timberton – nu vreau să te expui, din pricina mea, unei primejdii atât de mari. Şi aşteptăm hotărârile indienilor. De sigur că tovarăşii d-tale vor veni în curând deoarece vor fi observat ei că ai fost răpit.

— Da, căci din fericire am putut trage un glonţ ca să-i previn.

Şi George povesti fetei păţania să cu elefantul Tambi, apoi încheie:

— Nădăjduiesc că pachidermul îmi poartă o anumită recunoştinţă şi voi căuta să mă folosesc de el. Trebuie să ieşim de aici, pentru că chiar dacă vin camarazii mei, indienii vor mai găsi destul timp să ne ucidă şi să ne facă să dispărem. Voi mai încerca odată să deschid trapa aceea.

Tânărul cercetă din nou cu atenţiune piatra. Încercase numai la marginea de jos s-o deschidă, acum îi dădu în gând că sar putea ca ea să se lase din sus. Poate că zăvorul era acolo.

Încercă iarăşi cu lama cuţitului, dar după jumătate de ceas se încredinţă că străduinţele sale rămâneau zadarnice.

În cele din urmă. Pe când se pregătea să lase totul baltă i se păru că aude zgomote îndărătul zidului. Era ca un murmur de glasuri omeneşti. Imediat stinse lampa. Apoi şopti fetei:

— Fii cât se poate de liniştită acum, căci se pare că îndărătul clapei sunt oameni. Poate vor să intre aici pe calea asta, ca să ne atace în somn. Caută să respiri adânc, ca să-i înşelăm.

Din fericire Maud Timberton era foarte vitează şi chibzuită. Nu arătă nici un fel de spaimă, ci începu imediat să respire ca şi cum ar fi dormit.

George lipise urechea de clapă şi desluşi acum lămurit glasuri omeneşti. Cuvintele nu le deosebea, însă de-odată auzi un scârţâit metalic slab.

Se dădu îndată înapoi şi puse vârfurile degetelor pe clapă. Inima îi bătea cu putere în aşteptarea celor ce aveau să vină.

Nu trecu mult şi simţi că pietrele se mişcă uşor. Clapa se deschise în afară, ceea ce era bine pentru el, căci astfel nu era stânjenit de ea.

Era hotărât să-i înlăture pe cei ce vor intra.

Clapa de piatră se dădu înapoi tot mai mult şi George putu zări acum o dâră slabă de lumină.

Se dădu în lături şi se lipi de zid ca să nu poată fi văzut de indieni.

În cele din urmă clapa se deschise cu totul şi George văzu pătratul luminii care se-ntunecă însă îndată iarăşi.

Lângă ei se afla cineva care căuta să facă zgomot cât mai puţin. George îşi ţinea şi el răsuflarea, dar inima îi zvâcnea cu atâta putere încât se temea ca celălalt să nu-i audă bătăile.

Dar după o jumătate de minut clapa se lumină din nou şi acum recunoscu glasul lui Draga Shing care şopti:

— Dorm. Du-te sus Draga, n-ai nevoie să ştii nimic. Voi sfârşi eu singur treaba. Nu mi se va putea dovedi nimic, chiar dacă va veni guvernatorul cu toţi soldaţii săi.

George simţi o mare bucurie. Dacă indianul intra singur, putea nădăjdui să-l amuţească pe tăcute. Scoase cu mâna stângă binişor lampa din buzunar şi o ţinu astfel încât îndată ce-o va aprinde lumina să cadă pe clapă.

Aceasta se întunecă iarăşi, tânărul auzi zgomote slabe şi alături de el respiraţia adâncă şi gâfâită a unui om.

Acum aprinse lampa şi lumina căzu pe chipul lui Draga Shing, care ieşise cu un braţ şi umerii prin clapă. În gură indianul ţinea un pumnal lucitor.

Ochii-i se holbară de spaimă când îl năpădi lumina – dar George nu-i dădu răgaz să se dumirească, ci-l izbi cu toată puterea tinereţii sale. Fu o lovitură de box a unui adevărat maestru şi indianul nimerit în bărbie zbură cât colo, iar pumnalul îi căzu jos. O a doua lovitură îl ameţi cu desăvârşire.

George ştia însă că această ameţeală nu va ţine prea mult. Ridică repede pumnalul, învălui lama ascuţită cu batista să apoi izbi de câteva ori cu mânerul greu în tâmpla dreaptă a Indianului.

Abia acum se simţi în destulă siguranţă ca să împingă înapoi trupul greoi. Trebuia să lucreze cu băgare de seamă şi să nu facă zgomot, care să atragă atenţia lui Draga.

La-nceput avusese de gând să-l tragă pe indian în celulă, dar ar fi fost nevoie să facă o sforţare prea mare pentru asta şi-apoi ar fi stârnit zgomot.

Cu mişcări repezi împinse îndărăt trupul. Maud Timberton se ridicase îndată şi ţinuse lampa, când văzuse sfârşitul fericit al luptei. George ieşi după Indian prin deschizătură şi-l aşeză binişor jos când fu afară. Apoi se-ntoarse şi ajută fetei să iasă.

Abia acum se puse să-l lege pe Indian cu sfoară groasă pe care o purta totdeauna la sine. Apoi îi rupse o bucată din turban şi îi vârî căluş pe gură, iar ca să fie şi mai sigur îl ridică pe indian şi-l vârî în celulă prin deschizătură. Maud Timberton îl ajută cât îi stătu în puteri.

George închise pe urmă clapa, care era ţinută de un zăvor gros. Apoi şopti fetei râzând:

— Acum suntem salvaţi pe jumătate, domnişoară Timberton, însă să fim cu mare băgare de seamă, căci avem de făcut un drumul până la eleşteu elefanţilor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar ce vrei să faci acolo? întrebă Maud speriată.

— Vreau să fug cu Tambi, fiindcă singuri nu vom putea străbate atât de lesne desişul, fără să mai ţinem seamă de primejdiile ce ne ameninţă din pricina fiarelor sălbatice.

— Tambi mă va asculta mai ales că Draga Shing nu-l mai poate chema înapoi. Acum însă trebuie să-mi iau îndărăt brâul cu arme; presupun că e sus în templu.

— Dar acolo o fi stând la pândă Draga acela – spuse fata, oarecum îngrijorată.

— Cu atât mai bine; îl voi înlătura şi pe el.

Tânărul erou era nespus de înflăcărat şi ar fi fost în stare să se ia la luptă cu toţi bandiţii din „Asociaţia Elefanţilor”.

Cu toate astea chibzuiala şi atenţiunea nu-l părăsiră o clipă. Făcu un semn fetei să-l urmeze încetişor, apoi merse spre scară care primea lumină dintr-o deschizătură de sus.

Aducându-şi aminte de capcana din celălalt templu nu păşi îndată pe prima treaptă ci pe a doua şi ajută şi fetei să pună piciorul pe ea.

Când ajunse la capătul de sus al scării şi privi cu luare-aminte prin gaura podului, văzu o încăpere mare de templu, în care se afla statuia unui idol. În faţa acesteia era un bloc de piatră şi pe dânsul brâul cu arme al tânărului.

Asta îl umplu de bucurie pe George. Acum trebuia să cerceteze însă unde se afla Draga. Ca la comandă, Indianul se ivi dindărătul statuii. Nu aruncă nici o privire spre deschizătura scării. Ci se apropiă de blocul de piatră şi luă în mână brâul de arme al lui George, pe care-l privi cu luare-aminte.

Acesta era momentul prielnic pentru tânărul nostru erou. Înveli iarăşi lama pumnalului luat de la Draga, apoi se apropiă în vârful picioarelor de indian.

Abia în ultima clipă simţi Draga că se afla cineva îndărătul său şi

se-ntoarse repede spre George. În clipa următoare mânerul greu al pumnalului se abătu pe tâmpla lui stângă. Indianul căzu grămadă pe blocul de stâncă şi peste câteva minute era legat zdravăn şi cu căluş în gură.

Apoi George îl târî îndărătul statuii unde nu putea fi descoperit atât de lesne şi înainte de a se trezi din ameţeală, fugarii vor fi fost departe.

După ce îşi legă brâul cu arme în jurul trupului, George se simţi în deplină siguranţă. Nici o piedică nu-i mai putea sta în cale.

Armele şi le încărcase din nou după lupta cu tigrii şi acum puteau veni o duzină de duşmani că nu îi rea frică.

Cu toate acestea nu vroia să-şi piardă iar libertatea prin vreo nechibzuinţă oarecare. Dacă va cădea din nou în puterea lui Draga Shing nu se putea aştepta la cruţare.

Privi cu luare-aminte spre ieşire. Nu vroia să se folosească de poarta cea mare, trebuia să mai fie o altă ieşire din templu.

Mergând cu băgare de seamă de-a lungul pereţilor încăperii, văzu adesea cioplituri de piatră, care în cursul vremurilor căzuseră din tavan şi de pe pereţi.

Hotărându-se brusc luă două pietre de formă aproape rotundă şi le ţinu ridicate în mâna stângă. Erau arme bune pentru distanţe mari.

Ajunse iarăşi îndărătul idolului şi văzu o perdea care acoperea poate o uşă. George devenise însă prevăzător şi nu atinse stofa groasă cu mâna.

Lângă statuie se aflau câteva săbii lungi ce serveau poate la uciderea victimelor „Asociaţiei elefanţilor”. Cu ajutorul uneia din aceste săbii George dădu în lături perdeaua şi într-adevăr, îndărătul ei zări o uşă deschisă.

La lumina lunii de afară văzu o clădire mai mică a cărei uşă era de asemenea deschisă. Era o poartă foarte mare şi cu bucurie George observă în semi-întunericul clădirii mişcându-se umbre cenuşii. Era grajdul elefanţilor.

Vru să se repeadă afară pe uşă, când, privirea îi căzu asupra lui Draga care era legat. Şi în ochii acestuia luci câteva clipe o bucurie atât de diabolică, încât George se opri aproape fără voie.

Îşi spuse îndată că uşa aceea trebuia să ascundă vreo capcană. Dacă ar încerca s-arunce o piatră pe prag, s-ar produce zgomot prea mare şi de asta trebuia să se ferească.

Deodată îi veni o idee. Se aplecă asupra indianului şi-i şopti:

— Draga, te voi aşeza acum pe pragul uşii căci vreau să văd dacă se va întâmpla ceva.

O expresie de groază se ivi pe chipul omului şi George dădu din cap cu mulţumire.

— Aşa dar e o capcană acolo? Întrebă el cu asprime.

Draga încuviinţă din cap.

— Bine, atunci o vei scoate din funcţiune. Dar gândeşte-te că tu trebuie să treci cel dintâi.

George slăbi legăturile indianului atât cât să poată face paşi mărunţi, apoi îi legă braţul drept de trup şi-l lăsă liber pe cel stâng.

Draga nu cuteză să se împotrivească, deoarece părea să-şi dea seama că George e hotărât să-l ucidă cu pumnalul dacă ar încerca să-l trădeze.

Tânărul îl ajută să se ridice şi-l conduse la uşă. Cu mâna dreaptă îi apăsă vârful pumnalului în coaste. Draga se opri în faţa uşii şi dibui cu mâna. Se auzi o pocnitură slabă, apoi Indianul dădu din cap şi George îl împinse peste prag.

Când fu afară şi el cu tânăra, îl zvârli repede la pământ pe Draga şi-l leagă iarăşi. Afară de asta îl mai legă de o piatră ieşită în afara zidului, aşa că era nevoit să stea liniştit în umbra clădirii.

Acum George luă din templu cele două pietre pe care le pusese acolo, apoi, pornind înaintea fetei, se furişă spre grajdul elefanţilor. Era aproape sigur că va mai da de un paznic.

Într-adevăr, după ce străbătu jumătate de drum, se ivi un indian în poarta deschisă a clădirii. Acesta nu privi afară, însă, căci tocmai în clipa aceea, elefanţii deveniseră foarte neliniştiţi. Poate că miroseau pe aproape pe cei doi europeni.

George avea în mâna dreaptă una din pietre gata de azvârlit. Sări câţiva paşi înainte şi când fu numai la vreo patru metri de grajd, Indianul se întoarse.

În aceeaşi clipă George se opri în loc, ţinti scurt apoi piatra zbură spre fruntea Indianului.

Paznicul se clătină pe picioare, George se repezi la el şi cu patul revolverului îl mai pocni în tâmplă. Tânărul nu-şi mai pierdu vremea să-l lege, ci aprinzând lampa de buzunar descoperi îndată pe uriaşul Tambi, care stătea într-o despărţitură deosebită a grajdului.

— Tambi, animal bun! zise George şi păşi spre ţarc ca să scoată bârna ce-l închidea. Haide, Tambi, haide!

Şi colosul veni într-adevăr după el, în vreme ce tovarăşii săi deveneau tot mai neliniştiţi.

Tânărul ieşi din grajd înaintea pachidermului. Când Tambi o văzu pe tânăra fată, începu să mişte din urechi şi trompă. Dar George i se adresă îndată:

— Fii cuminte, Tambi, fii cuminte! Ia-o sus!

Spunând acestea, arătă spre Maud, care stătea liniştită, deşi – după cum spunea mai târziu – inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Elefantul se apropiă de ea, îi petrecu uşurel trompa în jurul trupului şi o ridică pe grumaz. George se aşeză apoi în faţa colosului şi porunci:

— Tambi, ridică sus!

Şi inteligentul animal îl săltă iarăşi pe grumazul său.

— Tambi înapoi! strigă George. Înapoi Tambi!

Colosul se puse în mişcare, ascultător. Când trecu prin faţa templului tânărul auzi un ţipăt de spaimă. Un indian înalt, care stătea acolo de pază, sări spre elefant, din lături.

Dar George păstrase a doua piatră şi, când indianul fu numai la câţiva metri se pomeni izbit cu ea în frunte. Căzu grămadă şi rămase nemişcat la pământ.

Tânărul porunci apoi elefantului să meargă mai repede şi inteligentul colos, supunându-se, îi duse pe cei doi tineri, străbătând cu ei luminişul şi îndreptându-se spre desişul pădurii seculare.

Când Tambi ajunse cu povara să, în luminişul mare unde stătuseră la pândă cei doi tigri, deveni deodată neliniştit. George văzu îndată pricina: de pe partea cealaltă a rariştei se desprinse din desiş un şarpe lung – erau camarazii care se luaseră după dânsul.

Rămaseră încremeniţi de mirare când văzură pe George şi pe fată călărind elefantul. Cei doi tineri făcură gesturi însufleţite.

Deoarece însă Tambi deveni prea neliniştit. George îi porunci să-i lase jos; după aceea mângâie trompa colosului cenuşiu şi zise:

— Du-te înapoi Tambi, du-te!

Ascultător uriaşul se-ntoarse şi se făcu nevăzut în desiş.

Revederea dintre lordul Timberton şi fiica să fu într-adevăr mişcătoare şi-i despăgubi pe camarazi de toată truda şi primejdiile prin care trecuseră. George îşi recăpătă puşca şi casca tropicală pe care le pierduse când îl răpise Tambi.

Şi acum căpitanul îndemnă să pornească mai departe, căci se aflau încă prea aproape de indieni.

În drum George trebui să le povestească păţaniile şi lordul Timberton clătina mereu capul uimit.

Ajunseră nevătămaţi la locul unde îşi ridicaseră tabăra întâia oară şi rămaseră acolo până la ziuă. George ţinu morţiş ca, împreună cu câţiva marinari să-l conducă pe lord şi pe fiica să până se iviră în zare templele Calcutta.

Îşi luară un rămas bun călduros, lordul îi dădu autorizaţia făgăduită ca toţi camarazii să se poată folosi de calea ferată şi mai făgădui să facă totul ca să nu li se întâmple nimic pe teritoriul englez.

Cam pe la amiază George şi însoţitorii săi se întâlniră iar cu căpitanul şi ceilalţi camarazi, care în vremea asta vânaseră din belşug.

Rindow îi condus din nou până la luminişul unde-l întâlniseră pe lord, îşi luă rămas bun şi cei cinci camarazi porniră mai departe.

Aventurile submarinului Dox 111

Hans Warren

I.
EXPEDIŢIA.

DOCTORUL BERTRAM povesteşte lui George:

— «Uite colo, în faţa acelui copac mare de „pâinea maimuţei”, e îngropat fildeşul în albia fluviului – zise Marian către însoţitorul nostru, căpitanul portughez Thiargo. Să dezgropăm întâi comoara, sau să căutăm mai bine să dăm de urma lui Wilkens?

Simpaticul căpitan măsură cu privirea pe cei treizeci de soldaţi băştinaşi ai săi, apoi îşi plimbă ochii asupra celor peste două sute de negri care fuseseră luaţi ca hamali şi în cele din urmă răspunse şovăitor:

— Nu cred că soldaţii mei ar putea asalta lagărul din stâncă al banditilor. Dacă se deschide asupra lor un foc de sus, nu îi vor putea ţine piept.

— De asta m-am temut şi eu – zise Marian. Ar fi fost mult mai bine dacă am fi luat câţiva soldaţi albi.

— Da, dar din păcate voluntarii noştri europeni sunt duşi în manevre – răspunse căpitanul – aşa că propun să scoatem mai întâi comoara şi s-o aducem la coastă. După ce îmi voi face raportul, probabil că ma voi întoarce să fac o vizită acestui cuib de bandiţi, însoţit de soldaţi europeni, care se vor fi înapoiat în vremea asta de la manevre.

— Asta ar fi cel mai bun lucru – încuviinţă Marian – trebuie să fim cu mare băgare de seama ca banda să nu ne răpească comoara.

— Să-ncerce dumnealor să coboare, că-şi găsesc naşul; cu oamenii mei nu e de glumit, zise Thiago, cu însufleţire. Din nu cred că bandiţii să cuteze să ne atace, căci suntem superiori ca număr.

— Bănuiesc că Wilkens acesta o foarte şiret – zise Marian – şi poate că se va folosi de mijloace cu totul noi ca să-şi însuşească fildeşul. Nu degeaba s-a dus el după comoara până-n Africa Răsăriteana şi l-a ucis acolo pe Braganza. O să turbeze de furie când va afla că atât de mult căutata comoară se găsea în apropierea lui.

— Ai dreptate, domnule Farrow – încuviinţă portughezul – dar dacă vom fi cu băgare de seamă. Nu ne va putea trage pe sfoară. Gândeşte-te că avem cu noi două sute treizeci de negri şi banda lui nu cred să fie atât de numeroasă încât să ne poată înfrunta.

— Nu pot şti câţi bandiţi sunt ascunşi în stâncă, puţini nu cred să fie în nici un caz – zise Marian – colo, sus, în teritoriul englez au dat peste un depozit foarte mare în scobiturile stâncilor. Era atât de bine aprovizionat în toate privinţele, încât din asta pot deduce că banda e foarte numeroasă.

— Cu toate astea nu ne pot face nimic în ses – fu de părere căpitanul – soldaţii mei sunt foarte viteji când e vorba de un duşman

pe care îl au în faţă.

— Să sperăm că totul se va sfârşi cu bine, spuse Marian.

Căpitanul dădu o comandă şi lungul convoi se puse iar în mişcare. Negrii observaseră, cu siguranţă, că noi privisem cu luare-aminte la munţi; se părea însă că nu bănuiesc să ne ameninţe o primejdie dintr-acolo.

Când ne instalarăm în tabăra dindărătul copacului de „pâinea maimuţei" şi porni ceva mai târziu să dau o raită prin lagăr, băgai de seamă că hamalii negri sunt neliniştiţi.

Ma izbii nas în nas cu un subofiţer negru, un Onbaşa, cum glăsuieşte titlul african. Omul vorbea binişor englezeşte.

— Masser – zise el – hamali foarte speriaţi. Este la ei om din Guruwe. El povesteşte aici loc rău. În munţi duhuri rele. Hamali vor pleacă repede.

Vestea asta era foarte importantă. Aşa dar, negrii care locuiau prin apropiere ştiau de existenţa banditilor care făcuseră totul, fireşte, ca să se dea drept duhuri rele sau demoni, pentru a înspăimânta pe bieţii negri slabi de înger.

Prin asta situaţia noastră devenea oarecum neplăcută, căci dacă negrii se răzvrăteau, eram nevoiţi să renunţăm la transportarea fildeşului.

— Cum te numeşti? îl întrebai pe subofiţer.

— Kidevu, Masser, răspunse el.

— Hai cu mine, trebuie să spunem asta căpitanului.

Pentru Thiago, Marian şi mine se ridicase un cort deosebit. Prietenul meu stătea de vorbă cu căpitanul când sosi de Onbaşa.

— Trebuie să ne grăbim cât se poate – începând cu acest Onbaşa. Kidevu susţine că hamalii au devenit neliniştiţi. Un om de prin partea locului le-a povestit că munţii Nanuli sunt împănaţi cu duhuri rele şi de aceea vor s-o ia la fugă.

— Proastă afacere! exclamă căpitanul. Dacă e vorba de superstiţie, nu-i mai putem stăpâni. Ne lăsă încurcaţi şi şterg putina. Păcat că am venit atât de târziu aici, altminteri am fi putut scoate imediat fildeşul şi ne-am fi întors.

— Mai avem vreo patru ceasuri până să se înnopteze – spuse Marian – înconjurul râuleţului nu durează mult şi nici dezgroparea fildeşului. Vom putea face o bună bucată de drum înapoi la lumina faclelor.

— Asta ar fi foarte bine, gândeşte-te însă că oamenii sunt foarte obosiţi şi vor să mănânce, spuse Thiago.

— Dar de vreme ce sunt neliniştiţi, se vor învoi lesne să părăsească locurile astea – răspunse Marian – sunt sigur că Wilkens ne va juca vreun renghi la noapte. Şi-o fi spunând el că n-am venit degeaba încoace cu atâţia hamali.

— Dacă va izbuti într-adevăr să-i sperie şi să-i alunge – îmi dădui eu cu părerea – tot nu va şti ce-am căutat noi aici; şi chiar de-ar fi să bănuiască cum că vroiam să ridicăm comoara, nu va ştii niciodată locul unde e ascunsă.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – şi poate că se va feri să întreprindă ceva, dat fiind că ne vede pe noi şi pe soldaţi. Fireşte că se va gândi îndată la comoara de fildeş, căci asta o fi cea mai mare preocupare a lui. Va fi însă de destul de inteligent ca să nu facă vreo nechibzuinţă.

— Ar fi într-adevăr foarte bine să mai facem încă azi o bucată de drum îndărăt – zise Thiago, îngândurat – ce-ar fi să-ncercăm totuşi să ne folosim de frica hamalilor şi să-i îndemnăm să dezgroape fildeşul cât mai grabnic?

Marian privi îngândurat deasupra lagărului, apoi zise:

— Nu văd încă nici un fel de pregătiri pentru masă. Dimpotrivă, negrii s-au strâns la un loc şi vorbesc cu însufleţire între ei.

— Să vezi, domnule Farrow – zise căpitanul – că vor trimite îndată o delegaţie la mine să-mi ceară să pornim cât mai repede înapoi. Au început să-şi facă efectul poveştile ăluia cu duhurile rele.

— Cu atât mai bine – zâmbi prietenul meu – în cazul acesta să mâncăm liniştiţi, căci mai târziu vom avea prea puţin timp pentru asta.

— Soldaţii mei sunt şi dânşii cel puţin tot atât de deştepţi – zise căpitanul – şi precum văd bucătarul meu e ocupat în prepararea mâncării.

Luarăm loc pe scăunaşele de campanie, în faţa cortului căpitanului. Aveam şi o masă uşoară, demontabilă şi în curând bucătarul negru aduse friptura aburindă de antilopă.

Tocmai terminarăm de mâncat, când o vie agitaţie care se stârni în rândurile hamalilor, ne făcu să ne întoarcem şi să privim spre ei. Cercul gros pe care-l formaseră se deschise acum şi un grup de şase oameni veni spre cortul căpitanului.

— Aha, uite-i că vin! zise Thiago. Putem începe îndată lucrul. Şi să vedeţi, domnilor, cât de harnici vor fi atunci până şi cei mai leneşi!

În fruntea delegaţii se afla un negru urât şi mărunţel. Ceilalţi îl împinseră pe la spate când.

Ajunseră la noi.

— Ei, Kulla, ce s-a întâmplat? întrebă căpitanul, în dialectul englezesc numit „tpidqin”.

— Oh, Massers, repede plecăm de aici! făcu negrul, tulburat. Nu va fi bine de noi. Toţi vor pleacă, foarte repede.

— Dar ce aveţi, Kulla? întrebă căpitanul, calm.

Mâine pornim oricum înapoi.

— Massers, nu va fi bine nici la noapte! spuse negrul, speriat.

Repede pleacă, astăzi încă.

— Cu neputinţă, zise Thiago, cu energie. Întâi terminăm ce avem de făcut, apoi putem vorbi de plecare. Hai, căraţi-vă!

Aceasta purtare a căpitanului faţă de negri era cât se poate de dreaptă. Daci şi-ar fi exprimat imediat dorinţa să dezgroape întâi colţii de elefant, cu siguranţa că negrii înfricoşaţi s-ar fi împotrivit.

Aşa, însă, nu exista îndoiala că o vor face, când căpitanul, după opunere mai lungă, va încuviinţa plecarea cu această condiţiune. Şi constatarăm îndată că aşa era.

Kulla se sfătui cu însoţitorii săi, apoi se-ntoarse iar spre căpitan şi zise:

— Massers, trebuie plecăm. Aici noaptea sunt duhuri rele. Mâine iarăşi venim.

Acum urmă o pălăvrăgeală cu adevărat africană între Thiago şi Negri. Eu începui să-mi pierd răbdarea.

În cele din urmă căpitanul izbuti să-i convingă mai întâi să dezgroape fildeşul. Şi pot mărturisi că n-am văzut încă negri lucrând cu atâta râvnă.

Într-un timp foarte scurt râuleţul fu zăgăzuit şi începu să-şi reverse apa în jgheabul făcut înainte vreme de bătrânul Braganza. Când abia din faţa copacului de „pâinea maimuţei” fu liberă, arătai locui unde făcusem săpături nu de mult, cu care prilej constatasem existenţa comorii.

Un număr de negri înlăturară în grabă nisipul umed şi în curând dădură de fildeşul învelit în pânză ceruită.

Erau mai mulţi colţi decât ne aşteptasem. În total fură dezgropate o sută douăzeci de bucăţi, printre care unele uriaşe, care ar fi stârnit admiraţia oricărui cunoscător.

Cu vreun ceas înainte de apusul soarelui, eram gata cu treaba asta. Negrii care nu fuseseră ocupaţi cu dezgropatul, pregătiseră totul de plecare şi strânseră corturile.

— Aşa domnilor – ni se adresă căpitanul, râzând – cred că acum putem pleca. Să ne vedem noi departe de aceşti munţi, că putem ridica tabără oricând.

— Bine, domnule căpitan – încuviinţă Marian – cu asta misiunea noastră s-a sfârşit. Acum mai trebuie numai să aducem fildeşul la coastă.

Căpitanul îşi împărţise oamenii. Cinsprezece soldaţi mergeau acum cu noi înaintea coloanei, ceilalţi cinsprezece îndărătul ei. Şi era ciudat că hamalii se înţeleseseră repede cu împărţeala poverilor.

Din nou pornirăm la distanţă mare de munţi. Aveam acum soarele în spate şi tocmai când privii spre creştetele îndepărtate; vărui deodată o fulgerare ciudată, care dispărea şi apărea cât ai clipi din ochi.

Atrasei luarea aminte lui Marian şi căpitanului asupra acestui lucru. Amândoi priviră cu încordare într-acolo, apoi prietenul meu zise:

— Acum ştiu. Acolo trebuie să fie un om care ne urmăreşte cu un ochean de câmp. Soarele cade pieziş pe lentile, provocând astfel fulgerarea aceasta.

— Păi bine, atunci va vedea că i-am scăpat, râse căpitanul. Aşa dar nu trebuie să ne mai temem de duhurile munţilor. Dar eu tot m-oi întoarce din Mozambic cu soldaţi albi, ca să cercetez mai de aproape cuibul.

— Dacă Wilkens vede sau află că ne cărăm cu comoara de fildeş, cu siguranţă că ne va pune piedeci în cale – fu de părere Marian – ar fi bine, poate, dacă am merge toată noaptea şi pe cât cu putinţă fără lumină. Animalele de prada nu cred să se dea la noi când vor mirosi că suntem mulţi.

— Poate să ai dreptate – încuviinţă căpitanul – dar eu nu cred să-i pot convinge pe oamenii mei la un marş de noapte pe întuneric. Negrii se tem mai puţin de fiare decât de duhuri rele, care după credinţa lor, populează stepa. Cel mult voi putea obţine să mai mergem vreun ceas după apusul soarelui, apoi vom ajunge la o apă mică, unde vom face popas.

— De, poate că vom avea noroc şi ne-or lăsa în pace bandiţii – zise Marian – presupun însa că Wilkens se va strădui din răsputeri să pună mana pe comoară. În sfârşit, cum ne-o fi scris! La drum, deci!

Eram mirat văzându-l pe Marian cuprins de îngrijorare. Eu nu vedeam de unde s-ar mai putea ivi vreo piedecă.

Căpitanul portughez se arăta să fie de aceeaşi părere cu mine şi îngrijorarea prietenului meu îi părea şi lui exagerată.

Numai Pongo făcu o mutră posomorită. Hamalii nu-i plăceau de fel, căci îl vedeam adesea uitându-se la ei cu priviri furioase sau dispreţuitoare.

Asta însemna că se aştepta şi el, ca şi Marian, la o întorsătură neaşteptată, cu care prilej hamalii nu vor da dovadă de prea mult curaj. Se prea putea că ei să fie priceput ce vorbiseră dânşii şi să fi dedus din asta teama lor pentru duhuri.

Thiago începu să trateze cu Kulla, purtătorul de cuvânt al hamalilor. Şi după multe parlamentări. Negrii primiră să meargă pe întuneric până la apa.

— Ei! râsei eu – acum n-ai de ce te mai temi, Mariane – dacă Wilkens cu oamenii săi vrea să ne urmărească într-adevăr, n-au de unde să ştie încotro ne-am îndreptat.

— Dar o urma atât de lată ca aceea pe care o lasă caravana noastră, poate fi observată chiar şi noaptea, spuse Marian. Eu unul nu-mi pot închipui că Wilkens să lase să-şi scape din mână comoara atât de mult

căutată. Să vedeţi că va găsi el vreun şiretlic cu care să pună stăpânire pe fildeş. Dar uite că înnoptează.

II.
ŞIRETLICUL LUI WILKENS.

ÎN RÂNDURILE HAMALILOR se stârni agitaţie când se lăsă întunericul. Teama lor de duhurile rele ale munţilor Nanuli se amesteca, de sigur, cu dorinţa de a ajunge curând la un loc potrivit de tabără.

Îşi iuţiră paşii şi în cele din urmă ajunserăm la un parau nu prea adânc. Era un loc de lagăr minunat, după cât puteam vedea prin întuneric.

Părăul făcea o cotitură, acoperită de vegetaţie deasă, care se întindea departe în stepă. Prin asta se formase un loc care n-avea nevoie decât puţini paznici spre stepă.

Aprinserăm repede focuri, fildeşul fu aşezat grămadă şi căpitanul puse trei oameni de pază, în afară de ceilalţi.

Oamenii îşi pregătiră dna îmbucarăm şi noi ceva apoi pornirăm să facem o plimbare prin lagăr.

— Ia zi, Mariane, tot mai stărui în temerile tale? întrebai eu.

— Aştept numai să văd ce-o face Wilkens ăla – răspunse prietenul meu – în nici un caz nu se va lăsa el păgubit de fildeşul pentru care a făptuit chiar o crimă. Fireşte că făţiş nu va putea ataca tabăra noastră, dar va şti el ce are de făcut.

— Atunci cel mai bun lucru ar fi să-i lămurim pe negri că avem de-a face cu criminali. Poate îi putem convinge.

— Nu cred asta în nici un caz – se amesteca în vorbă căpitanul – e greu să le scoţi din cap negrilor o idee. Ei cred în duhuri rele şi atât le e deajuns.

— Atunci mai bine să…

Îmi lipsei vorba şi privi uimit spre stepă. Dintr-acolo se auzise un sunet ciudat, un bubuit înfundat şi prelung.

— Aha, începe! făcu Marian. Să vezi, domnule căpitan, că Wilkens îşi ia acum fildeşul.

— Dar cum? întrebă Thiago, necăjit. Ce-are de-a face sunetul ăsta cu banditul?

— Foarte simplu! Ia priveşte pe hamali!

O parte din negri săriseră în picioare, alţii stăteau ca încremeniţi lângă focuri şi priveau, cu ochii holbaţi, spre stepă. Şi sunetul aceia se auzi a doua oară, de astă dată mai aproape, urmat de un hohot de râs drăcesc, care întrecea cu mult până şi lătratul sinistru al unei hiene.

Dacă n-aş fi ştiut hotărât că îndărătul acestor sunete se aflau banditii, m-ar fi trecut şi pe mine fiorii.

Asupra negrilor, însă, tonurile acestea avură o înrâurire de nedescris. Toţi se adunaseră în grupuri şi ţipau cât îi ţinea gura.

— Baga de semnă la Askarii d-tale – strigă Marian căpitanului – şi încercă să-i explice lui Kulla că avem de-a face cu oameni, nu cu duhuri.

Ere însă prea târziu. Hohotul acela sinistru răsuna iarăşi, aproape de tot.

Negrii nu se mai putură stăpâni, săriră în apă, împingându-se şi bătându-se între ei şi în vreme ce hohotele drăceşti se auzeau acum de jur-împrejur, glasurile Negrilor fugiţi se şi auzeau din stepă, departe.

În zadar răcnea căpitanul la soldaţii săi. Nu fugiseră încă toţi, dar paznicii şi alergaseră la camarazii lor, toţi îşi luaseră bagajele şi armele şi Onbaşa Kidevu ieşi la iveală, strigând:

— Masser, trebuie plecăm repede.

Răspunsul furios ai căpitanului fu întrecut de hohotul drăcesc care se auzea acum de-a dreptul dintre tufe. Soldaţii îşi pierdură acum cu desăvârşire capul, intrară în apă, o trecură şi dispărură în stepă de partea cealaltă.

— Trebuie să fugim şi noi, căci dacă rămânem aici vom fi împuşcaţi? strigă Marian.

Spunând asta se şi lăsă în apă, iar noi îl urmarăm, dându-ne seamă de situaţia primejdioasă în care ne găseam.

După ce străbăturăm vreo sută de metri în stepa întunecoasă, Marian se opri brusc.

— Aşa – spuse el, cu necaz – acum să păzim de aici comoara de fildeş. Atâta vreme cât mai ard focurile, nici unui din bandiţi nu trebuie să se apropie. Ah, te pomeneşti că ăla e chiar Wilkens… o să-l las o amintire să nu mă uite.

Văzurăm făptura luminată de foc a unui om, îndreptându-se grăbit spre movila de fildeş. În aceeaşi clipă detună puşca lui Marian şi banditul căzu grămadă.

Nu fusese rănit de moarte, căci după câteva clipe se târî binişor înapoi spre tufele ocrotitoare.

— Aşa! – râse prietenul meu – acum să chibzuiască dumnealor în ce fel să transporte de aici fildeşul. Nădăjduiesc că focurile vor arde până va răsări luna. Şi poate că Askarii dumitale, domnule căpitan, vor căpăta curaj auzind împuşcăturile şi se vor înapoia.

— Asta şi cred – răspunse portughezul – cel mult mâine dimineaţă poate ar face-o şi până atunci nu cred să-i putem ţine pe bandiţi la respect. Căci acum cred că vor veni încoace.

— Vor renunţa ei în asta – rase Marian – atâta vreme cât e Pongo cu noi nu se pot apropia ei fără să fie zărit. Aha. Foarte bine, s-a stârnit un vânt destul de tare dinspre ei spre noi, ceea ce îngăduie prietenului nostru negru să miroase orice om sau fiara din preajma lui.

— Mariane, uite că se apropie încă unul de movila de fildeş! strigai eu.

— Să ştiţi că asta e o capcană făcu prietenul meu. Repede, cotiţi niţel spre dreapta şi ţineţi puşca la ochi. Bănuiesc că bandiţii vor să tragă dintr-acolo, când vor vedea de unde porneşte glonţul meu. Va trebui atunci să răspundeţi imediat.

Abia ne luaserăm noile locuri, că şi detună arma lui Marian şi ai doilea bandit se prăbuşi la pământ. Dar în aceiaşi timp porniră focuri de armă din tufe.

Mă înţelesesem cu Thiago şi golii astfel încărcătorul puştii mele spre tufa din stânga mea, iar căpitanul spre cea din dreapta. Apoi fugirăm repede de la locurile noastre.

Ne întâlnirăm iar cu Marian şi Pongo; prietenul meu spuse, râzând:

— E bine ce-am făcut. Acum vor sta ei să chibzuiască dacă să ia fildeşul sau nu.

— Massers, repede pleacă! făcu Pongo. Duşmanii aprinde focuri.

O spaimă puternică ne cuprinse când deodată văzurăm focuri ţâşnind dintre tufe. Flăcările se înălţară îndată şi vântul care sufla cu destulă putere, le mâna de-a dreptul spre noi. Acum era vorba să ne salvăm viaţa, căci nici nu era de gândit să ne putem împotrivi focului.

Bandiţii zvârleau mereu făclii aprinse în iarbă şi curând eram încercuiţi din spate de un brâu lat de flăcări, care se apropiau şi se întindeau cu repeziciune.

Îndată după prevenirea lui Pongo, făcuserăm stânga-mprejur şi alergaserăm în stepă. Dar de fiecare dată când priveam înapoi peşte umăr, vedeam prăpădul apropiindu-se. Şi vântul părea să se fi înteţit, căci simţeam fumul şi o boare de căldură.

— Nu scăpăm de foc, răcni Thiago. Trebuie să ne abatem din drumul drept. La miazăzi de noi, la o distanţă de vreo trei kilometri, e un fluviu lat. Dacă ajungem la el suntem salvaţi.

Trei kilometri înseamnă un drum lung, mai ales daca moartea prin foc se apropie cu atâta iuţeală.

— E aproape cu neputinţa să alergăm direct spre sud – strigă Marian – brâul de flăcări a devenit prea lat. Nu mai putem trece de el. Trebuie şi alergăm mereu înainte, abătându-ne puţin spre miazăzi. Dar uite că vântul devine tot mai puternic.

Aşa era. Din păcate şi din pricina asta se apropiau şi flăcările tot mai mult. Nenorocirea n-ar fi fost atât de mare pentru noi, dacă nu ne-am fi aflat în câmp deschis a cărui iarbă o uscase soarele.

Şi vântul aducea mereu tot mai mult fum şi căldura din marea de flăcări care se întinsese ameninţătoare. Pe dinaintea noastră goneau antilope şi priveam cu pizmă după ele, văzând cât de repede dispăreau în stepa întunecoasă.

Dar apoi se auziră sunete care mă făcură să mă înfior. Erau

pufăituri de lei şi nu trecu mult că şi ţâşniră pe dinaintea noastră două trupuri galbene şi uriaşe. Fiarele însă nu se gândeau la pradă acum, căci trebuiau să-şi salveze şi ele viaţa.

— Nu mai pot! gâfâi Deodată căpitanul. Părăsiţi-mă aici, domnilor! Dar răzbunaţi-mă dacă veţi scăpa.

— Vorbeşti prostii, căpitane! strigă Marian.

— Nu te lăsăm noi. Pongo, pune mâna!

Prietenul meu apucase braţul drept al portughezului, iar Pongo îl lua îndată, pe cel stâng..

Şi făcând paşi mari, târâră pe bietul căpitan după dânşii.

Eu însă rămăsei ceva în urma şi întorceam adesea capul, căci marea de flăcări dindărătul meu îmi atrăgea mereu privirile, cu o putere de neînfrânt.

— Mai repede, mai repede! răcni Marian la mine, băgând de seamă că rămăsesem în urmă.

Deodată ajunserăm pe un teren foarte nisipos, pe care se aflau risipite tufe de iarbă.

— Massers rămâne locului! striga Pongo. Facem acum foc înaintea noastră.

Asta era singura salvare. Merserăm repede înainte până ce iarba deveni mai deasă şi îi dădurăm foc în câteva locuri. Vântul puternic împinse flăcările, acestea se împrăştiară şi după scurt timp aveam şi în faţa noastră o mare de flăcări ca şi aceea care se apropia de noi din spate.

Puţin tot trebuirăm să ne dăm înapoi căci cele dintâi ierburi dinaintea noastră arseră, dar curând brâul de foc înaintase cu câţiva metri şi acum mergeam la pas după el.

Terenul nisipos pe care-l străbătusem fusese larg de vreo cincizeci de metri. Acolo focul trebuia să se oprească şi cel mult putea mistui cele câteva tufe de iarbă.

În curând se apropiă şi marea de flăcări. Cu toată distanţa destul de mare, simţirăm totuşi văpaia, dar curând flăcările se micşorară, numai pe dreapta şi pe stânga noastră, destul de departe însă ca să nu ne poată atinge.

Nu trecu mult şi se făcu întuneric în jurul nostru, marea de flăcări era acum înaintea noastră şi probabil că se va opri la vreo apa. Stăturăm în loc ca să lăsăm să se răcească puţin pământul dinaintea noastră şi Marian, îngrijorat de soarta Askarilor şi hamalilor, întrebă:

— Domnule căpitan, cât e până la cea mai apropiată apă, unde s-ar putea opri focul?

— Cel puţin patruzeci de kilometri, domnule Farrow, dar cred că-ţi aminteşti că venind încoace am trecut prin păduri nesfârşite. E drept că eram ceva mai spre miazăzi, dar pădurile acelea se-ntind mult în sus. Acolo se va opri focul.

— Afară de asta, părerea mea e că din pricina căldurii grozave va ploua în curând – zise Marian – poate că focul se va stinge înainte de a ajunge la pădure. Crezi dumneata că Askarii şi hamalii s-au putut salva?

— Cu siguranţă. Ei ne-o luaseră cu mult înainte şi la cea dintâi licărire de foc vor fi alergat către apa dinspre miazăzi. Pun rămăşag că-i vom găsi acolo.

— Acum am putea porni, căci pământul s-o fi răcit îndeajuns, zise Marian. Aşa dar luăm direcţia spre miazăzi. Aha, se şi stârneşte furtună. Nu va ţine mult însă.

Din depărtare se auzea bubuind tunetul. Începurăm s-alergăm ca s-ajungem cât mai repede la râu, unde ne-am fi putut adăposti sub copaci, după cum zicea căpitanul.

Dar furtuna ne-o luă înainte. Începu să cadă o ploaie deasă, care trecu repede peste noi, în schimb ne udă până la piele.

Pornirăm iar în galop şi peste puţin timp zărirăm în depărtare punctuleţe luminoase: focurile de tabără ale hamalilor şi Askarilor, care găsiseră adăpost sub copaci.

Când ne ivirăm în lumina primului foc, negrii de acolo scoaseră ţipete speriate. Dar glasul tunător al căpitanului, îi făcu să amuţească.

Thiago ţinu o cuvântare lungă şi frumoasă, la sfârşitul căreia negrii rămaseră ruşinaţi Noi ne aşezarăm îndată la foc ca să ne uscăm hainele. Căpitanul se apropiă de foc şi zise:

— Ce facem acum, domnilor? Ne întoarcem mâine dimineaţă să-ncercăm a lua înapoi fildeşul?

— Cu Askarii dumitale nu se poate face treaba asta – răspunse Marian – iar hamalii nu vor avea curajul să se apropie măcar de munţii Nanuli. Nu, domnule căpitan, trebuie să pleci îndărăt cu toţi oamenii d-tale şi să te înapoiezi pe urmă cu soldaţi europeni. În vremea asta noi vom căuta să dibuim ascunzătoarea bandiţilor.

— Ce, vreţi să rămâneţi singuri aici? întrebă Thiago, înmărmurit.

— Fireşte! râse Marian. Suntem obişnuiţi cu de alde astea. Şi cred că atunci când vă veţi întoarce, veţi putea lua îndată în primire comoara.

— Ştiu eu că dv. aţi făcut isprăvi şi mai mari, zise căpitanul – dar cum vă puteţi gândi să înfruntaţi banda asta în minunata ei ascunzătoare! E cu neputinţă.

— Cel puţin voi încerca – zâmbi Marian – lucrul principal e că vom putea ţine mereu sub observaţie pe bandiţi; altminteri transportă fildeşul şi noi rămânem cu buzele umflate.

— Aveţi dreptate – încuviinţă Thiago – dar eu totuşi v-aş ruga, domnule Farrow, să nu vă primejduiţi zadarnic viaţa.

— Fii fără grijă, voi căuta să mă feresc! făgădui Marian. Acum însă trebuie să hotărâm în loc de întâlnire. N-ar avea nici un rost să alegem

pe cel dinainte, unde erau îngrămădiţi colţii, căci cea mai mare parte o fi, cu siguranţă în ascunzătoarea bandiţilor.

— Dacă mergeţi înainte spre apus, dea lungul acestei ape, ajungeţi la povârnişul de miazăzi al munţilor Nanuli – zise căpitanul – acolo stâncile sunt atât de drepte şi netede că un om cu greu s-ar putea căţăra pe ele. Aşa că nu trebuie să vă temeţi că veţi fi descoperiţi acolo şi va puteţi face fără frică lagărul.

— Dar nu vom fi prea aproape de bandiţi? întrebă Marian. Vor vedea cu siguranţă când vei veni dumneata cu soldaţii, domnule căpitan.

— Nu, asta s-ar putea numai întâmplător – răspunse Thiago – căci râul acesta se îngustează acolo şi în acelaşi timp malurile sale sunt acoperite cu o vegetaţie atât de deasă că nimeni nu poate fi văzut.

— Cu atât mai bine – spuse Marian – atunci vom căuta un loc de tabără spre sud şi acolo ne vei găsi cu siguranţă, daca vei merge cu soldaţii dumitale mereu de-a lungul râului.

— Asta e cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut – răspunse portughezul – şi acum aş fi de părere să ne odihnim niţel.

Eram într-adevăr foarte osteniţi. Askari avuseseră grijă să ia cu ei corturile când fugiseră; în curând fură ridicate şi după puţin timp dormeam duşi.

III.
CERCETĂRI PRIMEJDIOASE.

NEGRII NU SE VINDECASERĂ încă de teama lor superstiţioasă, căci a doua zi de dimineaţă plecarea se făcu în cea mai mare graba. Şi la un sfert de ceas numai după răsăritul soarelui, convoiul hamalilor părăsi tabăra.

Ceva mai târziu urmară Askarii şi căpitanul Thiago, care nu mai sfârşea să ne strângă, mâinile şi să ne provină să fim cu băgare de seamă. Era nevoit să se grăbească, pentru a-i ajunge pe soldaţii săi care, fără să aştepte vreun ordin, porniseră singuri la drum.

— Aşa, acum putem sta de vorbă în linişte cu privire la ceea ce avem de făcut – spuse Marian, când caravana lungă se pierdu din raza vederii noastre – după cum ne-am înţeles cu Thiago, fireşte că ne vom face tabăra la fluviul acesta, dar spre miazăzi de munţii Nanuli. Şi deoarece acolo căţăratul pe stânci e aproape cu neputinţa voi încerca să ajung sus. Socot că din înălţime voi pătrunde mai lesne în vizuina bandiţilor.

— Vrei să spui că *vom* ajunge mai lesne – zisei eu – căci e de la sine înţeles că merg şi eu cu tine.

— Asta o vom hotărî la faţa locului – răspunse prietenul meu – dar socoteam că e mai bine să nu lucrăm împreună. Bandiţii sunt atât de

primejdioşi încât trebuie să ne aşteptăm să fim luaţi prizonieri, astfel că e mai bine ca prima iscoadă să aibă o acoperire din spate. Acum să mergem.

Ne îndreptarăm către apus, din nou spre munţii Nanuli. Negreşit că trebuia să fim cu mare băgare de seamă, căci bandiţii trebuiau să se aştepte să le luăm îndărăt fildeşul. Ba poate ne ieşeau chiar în întâmpinare, ca să se încredinţeze dacă focul din stepă îşi împlinise menirea, adică să ne nimicească.

Împărtăşind lui Marian credinţa aceasta, el răspunse:

— Nu cred, Robert. Cu siguranţă că bandiţii se îndeletnicesc acum cu transportarea fildeşului în ascunzătoarea din stânci. În timpul nopţii le-ar fi venit greu s-o facă şi l-or fi adus cel mult până la poalele munţilor. Prin asta socot eu că ni se oferă cel mal bun prilej să-l ţinem sub observaţie. Hai să ne grăbim!

Din fericire, la umbra numeroşilor copaci de pe malul fluviului era destul de răcoare, astfel că mersul nu ne cerea sforţări prea mari.

După vreo două ceasuri de drum copacii se mai răriră şi tufele deveniră mai dese şi mai numeroase În cele din urmă văzurăm ia dreapta noastră, printre crengile tufelor, stânci abrupte.

— Opriţi! zise Marian. Acum trebuie să ne găsim un loc de lagăr. Cred că cel mai nimerit ar fi să-l găsim lângă sau chiar în munte – adică într-o crăpătură de stâncă.

— Da, atunci duşmanii nu vor putea descoperi nici focul pe care-l vom face, dac-ar fi să privească în jos de pe această parte a muntelui.

— La fel mă gândeam şi eu – spuse Marian – Thiago nu poate veni cu soldaţii europeni decât abia peste douăzeci de zile. Hai să mergem spre stâncii.

Ne strecurarăm printre crengi şi după puţin timp se înălţa înaintea noastră un perete de stânca atât de drept, încât căţăratul pe el ar fi părut cu neputinţă. Dar văzurăm curând că avea multe adâncituri şi crăpături, de care un om iscusit s-ar fi putut folosi ca să urce în vârf.

Marian cercetă cu luare aminte peretele acesta, apoi ne făcu un semn şi păşi spre o crăpătură lată. Dispăru înăuntrul ei şi când îl urmai văzui în faţa mea o peşteră mărişoară.

— Bănuiam eu asta când am văzut crăpătura, zise Marian. E un minunat loc de lagăr. Trebuie să adunăm acum cât mai multe vreascuri. Căpitanul ne-a lăsat destule conserve, încât nu vom avea nevoie să vânăm până la înapoierea lui.

— Când începem să-i spionăm pe bandiţi?

— Îndată ce vom fi mai la adăpost. Socot că ar fi bine să acoperim deschizătura peşterii cu vreo tufă. Pongo, fă tu treaba asta!

— Pongo face bine! răspunse uriaşul şi pieri între tufele dese, de unde ieşirăm înainte.

Ne aşezarăm bagajele în fundul peşterii, apoi ne duserăm să

adunăm vreascuri pentru foc şi iarbă pentru culcuşuri.

Fireşte că făcurăm treburile astea cu cea mai mare băgare de seamă, privind mereu în sus spre peretele de stâncă să vedem dacă nu se arăta vreun paznic şi silindu-ne să facem cât mai puţin zgomot.

Când întrai pentru a treia oară în peştera noastră cu o sarcină de vreascuri, Pongo tocmai întindea o tufă deasă în pământul din faţa intrării. Făcu treaba asta cu atâta dibăcie că nimeni n-ar fi bănuit acolo o crăpătură în stânca.

Ceva mai târziu, când veni iarăşi cu alte vreascuri, el umezi tufa plantată cu apă adusă în sticlele noastre.

Sfârşirăm treaba la amiază. Încinserăm repede un focşor, ne încălzirăm ceva conserve şi prepararăm ceai. Apoi Marian zise:

— Voi încerca acum să mă caţăr pe munte pe partea asta. Voi doi trebuie să vă pitiţi în tufe şi să luaţi bine seama dacă sunt cumva ameninţat. Dar să nu vă pripiţi, căci trebuie să ne ferim să atragem luarea-aminte a bandei prin vreo împuşcătură.

— Masser rămâne aici, Pongo caţără pe munte! se oferi camaradul nostru.

Mie mi-ar fi fost mai plăcut asta, dar Marian se împotrivi cu încăpăţânare. Îşi aşeză puşca într-un ungher, îşi strânse bine brâul cu pistoalele şi părăsi peştera.

Făcui un semn lui Pongo şi intrai cu el în tufişul des din faţa peretelui stâncos.

Ţineam puşca pregătită pe braţ, în vreme ce Pongo îşi încleştase mâna pe suliţă. Priveam cu atenţie în peretele de stâncă, pe care Marian se căţăra încetinel.

Înainta repede şi în cele din urmă atinse creştetul, întinse capul, se săltă apoi sprinten şi dispăru din faţa ochilor noştri.

Mă simţii cuprins de nelinişte. Întreprinderea lui Marian era foarte primejdioasă, căci de partea cealaltă a conului de stâncă îşi aveau tabăra bandiţii.

Deodată, prietenul meu se ivi din nou. Cobora repede, noi ne părăsirăm locurile şi intrarăm cu toţii în peşteră.

— Îşi duc tocmai fildeşul în lagăr, spuse prietenul meu. Wilkens şi-n ales un loc admirabil, căci tabăra e la vreo douăzeci de metri înălţime, are o intrare foarte îngustă şi e apărată prin blocuri de stanca. Despre o năvală aproape nu poate fi vorba chiar cu cei mai buni soldaţi.

— Atunci zadarnic mai vine căpitanul Thiago cu oamenii săi. Ce putem face?

— Numai de sus, din creştetul stăncilor putem ajunge în lagăr – răspunse Marian – şi anume trebuie să ne dăm drumul pe frânghii. Fireşte că asta o putem face numai în timpul nopţii. Soldaţii vor pătrunde şi ei numai după ce vom îi cercetat noi mai întâi bine locul şi

treaba asta o voi face eu la noapte. Pongo, tu trebuie să-mi împleteşti o funie groasă din liane.

— Câţi bandiţi transportau fildeşul? îl întrebai.

— Zece inşi, unul şi unul, cu mutre sălbatice. Dar daca ăştia sunt toţi, nu ştiu. Socot că la noapte va fi cel mai nimerit prilej pentru cercetări, căci oamenii vor fi foarte obosiţi după căratul colţilor atât de grei.

— Bine zici – încuviinţai eu – dar cu toate acestea planul tău rămâne foarte primejdios. Trebuie, însă, să ne îngădui să venim şi noi pe creştetul stâncii, ca să te avem mereu sub ochi.

— Asta va trebui s-o faceţi oricum, ca să ţineţi funia. Altminteri n-am de ce s-o prind colo sus.

— Asta mă mai linişteşte. Acum să căutăm ca să ne împletim funia.

— Pongo face! zise uriaşul şi refuzând ajutorul nostru ieşi repede afară.

— Cel mai bun lucru ce-l avem de făcut deocamdată e să dormim – spuse Marian – căci la noapte nu cred să avem răgaz pentru odihnă. Aş vrea să mă caţăr pe stâncă încă înainte de apusul soarelui deoarece pe întuneric e prea primejdios.

Spunând acestea se şi lăsă pe culcuşul moale de iarbă din ungherul peşterii, iar eu îi urmai pilda şi peste puţin timp adormii tun, răpus de oboseală.

Să tot fi dormit vreo două ceasuri, când furăm treziţi de un zgomot slab. Şi înainte de a ne putea da seamă ce şi cum, auzirăm un glas aspru:

— Sus mâinile, băieţii Ce căutaţi aici?

Ne ridicarăm foarte repede şi văzurăm un individ înalt, sălbăticit. Îndreptând spre noi un pistol cât toate zilele. Fireşte că ridicarăm îndată braţele, câci în ochii omului era o ameninţare atât de grozavă, încât ne puteam aştepta să tragă îndată ce nu ne-am fi supus.

— Ce aveţi cu noi? întrebă Marian, buimăcit de somn. Nu e îngăduit să dormi niţel?

— Aş vrea să şi eu ce căutaţi aici, în munţii Nanuli? întrebă banditul. Ne dădurăm seamă că nu putea fi decât unul din bandiţi.

— Păi, vroiam să vânăm lei, răspunse Marian, calm.

— Aşa să fie oare? întrebă celălalt, bănuitor.

— N-ai văzut nici un om pe aici?

— Oameni? făcu prietenul meu, cu o mirare prefăcută. De unde şi până unde oameni prin pustietatea asta?! Cel mult vânători. Dar n-am văzut pe nimeni.

— Drace, totuşi trebuie să fie pe undeva pe aproape, mormăi banditul. Toate urmele duc încoace.

— Cauţi vreun cunoscut? întreba Marian, făcând pe prostul.

— Da, un foarte bun cunoscut – puteţi fi mulţumiţi că nu e nici

unul din voi! scrâşni celălalt. Dar nici voi n-aveţi ce căuta aici. Căraţi-vă şi căutaţi-vă vânatul prin alte meleaguri!

— S-avem iertare, doar nu ne poţi alunge, fiindcă nu-ţi plac ochii noştri, zise Marian. Nu ţi-am făcut nimic.

— N-are a face, n-am nevoie de voi. Hai, căraţi-vă repede!

În clipa următoare scoase un ţipăt înăbuşit de spaimă. Pongo se ivise pe nesimţite îndărătul lui şi-i apucase mâinile cu atâta putere, încât banditul scăpă îndată pistolul – apoi îi aduse braţele la spate.

— Ei, vezi cât de repede se schimbă uneori situaţia? făcu Marian, calm. Acum e rândul d-tale să stai legat, până vom fi gata şi cu tovarăşii d-tale.

Ne ridicarăm şi ne apropiarăm de individ care, la cuvintele lui Marian, înălţa brusc capul şi întrebă:

— Ce spui, domnule, sunt oameni în munţii ăştia? Îl căutaţi cumva pe Wilkens ăla?

— Chiar pe dumnealui – răspunse Marian – bănuiesc că d-ta, eşti unul din banda lui.

— Domnule, îţi jur că şi eu îi caut pe Wilkens acela – strigă prizonierul nostru şi se vedea bine că nu minte – împreuna cu câţiva oameni de-ai lui a atacat ferma mea, a ucis câţiva negri şi mi-a luat vitele. M-a lăsat aproape în sapa de lemn şi venisem încoace să mă răzbun. Numele meu e George Multan şi am o mica ferma la vreo zece kilometri de aici. Marian îl privi stăruitor. Făcui la fel şi trebuie să mărturisesc că omul începea să-mi placă, deşi după îmbrăcăminte şi barba încâlcită arăta cam sălbăticit Marian făcu un semn lui Pongo, care dezleagă îndată braţele lui Multan.

— Te cred, domnule – spuse el apoi prietenos – mă numesc Marian Farrow şi acesta e tovarăşul meu…

— Robert Bertram – întrerupse Multan, cu faţa strălucitoare de bucurie – şi acesta trebuie să fie faimosul dv. prieten Pongo. Am auzii multe despre dv., domnilor şi mă bucur din inimă că am prilejul să vă cunosc. E adevărat că şi dv. îl căutaţi pe Wilkens?

— Da, domnule Multan, de aceea ne şi aflăm aici. Dar trebuie să-ţi cer unele lămuriri. De unde şti că el ţi-a atacat ferma?

— Acum vreo opt zile a venit la mine la fermă dându-se drept vânător. L-am primit bine, i-am arătat şi ferma – cu care mă mândresc – deoarece arăta mult interes pentru ea. Şi… în cursul nopţii am fost atacat. N-am putut face nimic, căci indivizii erau mulţi. Pe mine m-au doborât la pământ, dar mai avusesem timp să aud pe unul din bandiţi spunând oaspetelui meu: „Wilkens şi de astă dată ai făcut treabă bună. Eşti un căpitan minunat”. Când îmi reveni în simţiri, m-am luat pe urma vitelor mele şi abia azi am ajuns aici.

— Şi cum ai descoperit atât de repede peştera noastră? întrebă Marian.

— Pe când treceam prin faţa el auzii zgomote slabe. La început credeam că o fi vreo fiară; m-am apropiat binişor şi v-am văzut dormind.

— Domnule Multan, daca n-ai nimic de zis, ne întovărăşim în lupta împotriva acestui Wilkens şi a bandei sale – spuse Marian – aşteptăm să primim peste câteva zile ajutor militar şi până atunci avem de gând să rămânem aici şi să-i ţinem sub supraveghere pe bandiţi.

— Fireşte că mă întovărăşesc cu dv. – răspunse fermierul, bucuros – chiar dacă nu-mi voi dobândi vitele, cei puţin să-i văd pedepsiţi pe bandiţii aceştia afurisiţi.

O puternică strângere de mână pecetlui legământul. Marian povesti noului nostru tovarăş tot ce se întâmplase, aminti de ceea ce aveam de gând pentru la noapte şi Multan stărui cu însufleţire să i se îngăduie să ia şi el parte. Încuviinţarăm, căci era un bărbat puternic şi neînfricoşat, care se pricepea să se strecoare pe nesimţite, după cum dovedise.

Pongo strânsese în vremea asta o legătură mare de liane subţiri şi trainice, pe care o lăsase jos în faţa intrării când auzise glasul lui Multan. Începu să le împletească cu multă îndemânare şi în curând avurăm o funie lungă de vreo treizeci de metri şi foarte trainică.

Ascultând de sfatul lui Marian, ne culcarăm iarăşi. Adormi îndată şi fui trezit de Pongo, care se îndeletnicea cu pregătirea cinei.

Până la spusul soarelui mai aveam un ceas. Ne grăbirăm cu mâncarea, apoi Pongo se strecură afara din peşteră, se-ntoarse după câtva timp şi şopti:

— Veniţi, Massers, totul va fi bine.

Îşi trecu funia lungă pe după umărul stâng, iar noi lăsarăm puştile în peşteră, căci n-ar fi făcut decât să ne împiedece la căţărat.

Marian urcă iarăşi cel dintâi peretele drept de stâncă. Multan îl urmă, sprinten ca un om tânăr.

Curând ajunseserăm cu toţii în vârf. Era destul de mare, astfel că puteam sta fără să ne înghesuim unul lângă altul. Ne târârăm încetişor spre marginea de nord şi privirăm în jos.

La vreo douăzeci de metri dedesubtul nostru văzurăm un platou ieşit din stâncă şi care măsura cel puţin treizeci de metri pătraţi. Era mărginit de blocuri mari de stâncă, aşezate unul lângă altul. Doar o potecă îngustă în pantă ducea la această fortăreaţă, care putea fi apărată de câţiva oameni, împotriva unei trupe întregi.

Pe platformă stătea un bărbat înalt, la a cărei vedere Multan scrâşni:

— Asta e Wilkens. Domnilor! Să-l împuşc?

— Pentru nimic în lume! şopti Marian, cu hotărâre. În felul acesta pierdem cu siguranţa fildeşul. Uite colo, vin iarăşi cei zece hamali.

Pe poteca îngustă urcau unul în urma celuilalt zece bărbaţi. Fiecare

ducea un colţ uriaş de elefant şi din mişcările lor obosite se putea vedea că trebuiau să fi cărat toată ziua poverile acestea grele.

— Ai dreptate, Mariane – şoptii eu – vor dormi adânc de tot la noapte, astfel că planul tău n-ar fi chiar atât de primejdios precum îmi închipuiam la început.

— Chestia principală e câţi inşi numără banda, răspunse prietenul meu. Dacă afară de Wilkens mai sunt numai aceştia zece, atunci biruinţa e a noastră. Eu socot însă că or mai fi şi alţi în peşterile din stânca. În clipa aceea, primul hamal care păşea pe platforma, spuse lui Wilkens:

— Căpitane, ăştia sunt cei din urmă colţi. M-am saturat până-n gât de cărat, tot asemenea camarazii mei. Socot că vom dormi bine la noapte.

— Bine, Guld! răspunse şeful bandei. John şi William ajung pentru pază. Să se schimbe din doua în două ceasuri. Va aşteaptă cina, William va găti ceva bun de tot. Aşa, băieţi, acum avem în sfârşit comoara de fildeş, pe care am căutat-o atât amar de ani. Şi când te gândeşti că era sub nasul nostru!

— Asta e, căpitane – râse Guld – am rămas cu gura căscată când negrii au scos colţii din albia râului. Am făcut bine însă că am jucat mereu aici pe duhurile rele, altminteri nu i-am fi putut pune pe fugă. Haha, ce-o fi zis şeful lor şi ceilalţi doi albi când au dispărut negrii!

— Să nădăjduim că i-a pârjolit bine focul, scrâşni Wilkens, cu o înjurătură. Au rănit grav, pe Jack şi Lionel. Şi acum, băieţi, duceţi repede colţii în tezaurul nostru, apoi vă veţi putea odihni. William a deschis şi un butoi cu rom aromat!

Indivizii scoaseră strigate de bucurie la auzul acestei veşti şi pe noi ne bucura faptul, căci era de aşteptat că bandiţii se vor îmbăta ca porcii, astfel că vom avea de-a face numai cu cei doi paznici.

Cei zece dispărură cu fildeşul în stâncă. Wilkens mai ramase pe loc, privind peste câmpia întinsa. În cele din urmă se întoarse şi înainta încetişor în peşteră.

— Păcat! mormăi Multan. Aş fi avut poftă să-i slobod un glonţ în scăfârlie ticălosului acestuia. Ei, nu e vremea pierdută. Mai dau eu ochii cu el…

— E foarte cu putinţă – răspunse Marian – nu prea cred că o să se lipească somnul de el, căci gândul la comoara dobândită îl va ţine treaz. Nădăjduiesc că cei doi paznici vor trage şi ei la măsea în lege, astfel că sarcina noastră va fi mult mai uşoară. Aha, uite că se lasă noaptea! Cu siguranţă că se va ivi acuşi un paznic.

— Nu cred – îmi dădui eu cu părerea – întâi vor mânca. Apoi paznicul are rost abia când luna e sus pe cer. Atunci va fi primejdios şi pentru tine. Mariane, căci te va observa când vei coborî. Şi fără să faci zgomot de loc nu vei izbuti.

— Voi începe să cobor când a doua sentinelă îşi va începe paza – răspunse Marian – în felul acesta am două ceasuri înaintea mea şi individul va fi cu siguranţă foarte mahmur. Fireşte că mă bizui niţel şi pe efectul romului.

— Hm... atunci se poate să ai noroc – zisei eu – ia ascultă! Se pare că s-au şi cherchelit.

Larmă de glasuri amestecate şi râsete, se auzea înăbuşit până la noi.

Ascultarăm cu încordare. Deodată răsări luna şi razele-i palide luminau aproape ca ziua stânca. Aceasta îl făcu pe Marian să zică:

— Păcat, ar fi trebuit să cobor câtă vreme era întuneric. Nu mă aşteptam ca luna să lumineze atât de tare. Aha, uite că vine primul paznic.

Clătinându-se, o făptură ieşi din stâncă pe platformă. Omul se apropiă de parapet, se sprijini de blocurile mari de stâncă şi privi în jos.

Numai din când în când se întorcea să se uite înapoi în peşteră, de unde se auzeau mereu glasuri şi râsete.

În cele din urmă veselia se mai potoli. Privindu-şi ceasornicul, Marian murmură:

— Inca un ceas şi paznicul va fi schimbat Atunci ceilalţi bandiţi vor fi cufundaţi în somn adânc.

— Numai de n-ar fi treaz Wilkens – zisei eu. Pe omul acesta îl socot foarte primejdios.

Aşteptarăm în tăcere, neslăbind din ochi pe omul care stătea nemişcat sprijinit de parapetul de piatră. Aveam impresia că doarme şi tocmai vroiam să-i atrag lui Marian luarea-aminte asupra acestui lucru, când un al doilea individ ieşi dinlăuntrul stâncii.

Era Wilkens, după cum recunoscurăm îndată după voce. Cu glas aspru se răsti la paznic:

— Ia ascultă, William, mi se pare că te-ai uitat prea adânc în fundul paharului!

Aşa dar bucătarul era acela care luase întâia veghe. Omul se ridică îndată şi răspunse:

— Nu, căpitane, fumurile beţiei mi s-au risipit în răcoarea nopţii. Acelaşi lucru se va întâmpla cu toţii. Pe tot şesul nu se zăreşte ţipenie de om. E bine că luna luminează atât de puternic.

Wilkens se apropie şi el de parapet. Cu prilejul acesta băgai de seamă că nu se clătina de fel. Sau băuse puţin, sau ducea la băutură. Pentru ceea avea de gând Marian, asta nu ne convenea de fel.

— Ai dreptate, William – zise banditul – deodată se pare că suntem în deplină siguranţă, până se vor linişti iarăşi negrii. Dar nu cred să nu se mai întoarcă. Numai căpitanul să nu sosească cu trupe albe de la coastă. Dar până atunci suntem la fluviul Sabi, la fratele meu. N-au

decât să cerceteze dumnealor peştera, îi va aştepta o surpriză plăcută. În două zile vom încărca bărcile şi ne vom lua tălpăşiţa Ei, acum mă duc să mă culc niţeluş. Vezi să nu adormi, William, trebuie să fim cu ochii deschişi până la sfârşit. Peste o jumătate de ceas să-l trezeşti pe John. Ala a tras la măsea, nu glumă.

Şeful bandiţilor se îndepărtă şi intră înapoi în peşteră. Convorbirea pe care o ascultasem era de mare însemnătate pentru noi. Wilkens avea de gând, aşadar, s-o ia dea lungul fluviului până la coastă, cu oamenii săi şi cu comoara. Şi probabil că puseseră vreo instalaţie în peştera, care la o examinare neatentă făcea să explodeze totul.

— Mariane, fii cu ochii-n patru – spuse prietenului meu – cine ştie dacă nu sunt şi alte capcane înlăuntrul peşterii.

— M-am gândit şi eu la asta – răspunse el – voi fi cu băgare de seamă.

Cufundat în gânduri, nici nu băgai de seamă când trecu vremea. Fui foarte mirat când paznicul de jos porni Deodată spre peretele de stâncă şi se făcu nevăzut. Trecuse jumătatea de ceas.

Şi iată că se ivi al doilea pe platforma. Omul era beat turtă. Clătinându-se grozav se apropia de parapet, privi câteva clipe în stepă, apoi se întoarse se sprijini în voie de blocurile înalte şi se păru că vrea să doarmă.

Marian mai, aşteptă vreo jumătate de ceas. Paznicului îi căzuse capul pe piept şi dormea tun.

— Pongo, funia în jos! şopti prietenul meu.

Plin de încordare privii spre paznic, în vreme ce camaradul nostru negru lăsă frânghia în jos.

— Bun! şopti Marian iarăşi. Ţineţi-o bine şi fiţi cu băgare de seamă!

Se săltă peste marginea stâncii, apucă funia şi îşi dădu drumul.

Paznicul dormea probabil adânc, căci nu se mişcă deloc. Mă uitam deci numai la Marian, care, e coborât până la jumătatea drumului.

De îndată văzui ceva grozav, care-mi îngheţă sângele în vine. Pongo şi Multan care ţineau funia, nu puteau vedea. Îmi smulsei repede pistolul de la brâu. Hotărât să-l apăr pe prietenul meu, chiar dacă prin asta ne-am fi dat de gol.

IV.
ÎN PUTEREA DUŞMANULUI.

DEASUPRA CAPULUI LUI MARIAN se întinseseră din peretele de stâncă un braţ, al cărui pumn ţinea strâns un cuţit enorm. Şi cuţitul acesta aluneca peste funia de liane, ca s-o taie.

Daca ar fi izbutit, atunci Marian şi-ar fi zdrobit oasele, căci s-ar fi prăbuşit la zece metri adâncime pe platoul de stâncă.

Ma târâi înainte, mă aplecai în jos şi ochi mâna. Atunci se păru că

Marian bagă de seamă că plutea o primejdie deasupra capului său. Privi repede în sus, văzu mâna duşmană şi mai văzu că eu eram gata să trag. În aceeaşi clipă strigă cu glas înăbuşit, dar energic:

— Nu, Robert!

Uimit peste măsură întinsei iarăşi arătătorul pe care pe care îl îndoisem pentru a apăsa pe trăgaci. De asemenea şi măna care se ivise din stănci se opri în mişcarea ei. Individul rămăsese uluit, probabil auzind cuvintele prietenului meu.

În aceeaşi clipă însă Marian se căţără înapoi în sus. Cu iuţeala fulgerului. Mâna se aflase la vreo jumătate de metru deasupra capului său. Prietenul meu ajunsese însă sus, se ţinu bine cu mâna stângă, îşi smulse cuţitul de la brâu şi izbi cu putere în braţul vicleanului bandit.

Cuţitul îi căzu acestuia din mană. Auzii un ţipăt înăbuşit de durere, privii repede spre paznic şi văzui că individul îşi făcea somnul, liniştit.

Când mă uitai iarăşi în jos spre Marian, cât p-aci să scot un ţipăt de spaimă, căci prietenul meu nu se mulţumise să zvârle cuţitul din mana duşmanului, ci prinse braţul acestuia, se săltă şi mai sus pe funie şi dispăru brusc înlăuntrul stâncii.

Ascultai încordat să aud zgomotul unei lupte, dar se părea că Marian sfârşise repede cu potrivnicul său, căci nimic nu se mai clintea.

— Ce s-a întâmplat, domnule Bertram? întreba Multan, îngrozit.

Îi spusei în şoaptă cum stăteau lucrurile, apoi adăugai:

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm în linişte. Cu siguranţă că prietenul meu l-a doborât pe bandit, altminteri am fi auzit strigăte de ajutor din peşteră. Presupun că Marian cercetează acum peştera şi va ieşi în curând prin crăpătura de sus.

Nu trecu mult şi auzirăm glasul şoptit, dar limpede totuşi, al lui Marian:

— Robert, vino repede încoa!

Fără să şovăi o clipă, încălecai repede marginea stâncii şi mă lăsai în jos. Ajunsei la crăpătura în care dispăruse prietenul meu:

— Aici eşti, Mariane? murmurai eu.

— Da. Sunt aici, vino! Răspunse camaradul.

Ma strecurai în grabă prin deschizăturii strâmtă.

Fui nevoit să vâr capul înainte şi abia fui înăuntru, când ma pomenii cu o lovitură puternică în cap. Căzui grămadă şi-mi pierdui cunoştinţa.

*

* *

Când mă trezii, capul îmi vâjâia de parc-ar fi fost un roi de albine într-însul. Apoi băgai de seama că cineva mă înghiontea la intervale regulate, ceea ce mă făcu să mă dezmeticesc numaidecât. Un glas şoptit îmi zise:

— Au pus mâna şi pe tine Robert? Acum să ştii că am intrat la apă!

— Nu tu m-ai chemat să viu, Mariane? întrebai.

— Nu. Îndată ce am intrat în deschizătură am fost doborât de un al doilea individ. Pe Wilkens l-am rănit grav cu cuţitul – şi-ţi poţi da seamă ce gânduri ne poarta din pricina asta. Numai de nu i-ar descoperi pe Pongo şi Multan.

— De asta ma tem şi eu. Dar Pongo e prea şiret, pe el nu vor pune ei mâna. Când am fost adus încoace?

— Să fie vreo douăzeci de minute. Te-a lovit rău se vede, căci tot timpul nu te-ai mişcat de fel.

— Unde ne aflăm?

— În vreo încăpere a stâncii. Auzi, Wilkens îşi trezeşte oamenii!

Undeva, pe aproape se auzea glasul înăbuşit al banditului care-i trezea pe oamenii săi cu cele mai frumoase înjurături. Cu siguranţa că vroia să-i pună să caute niscaiva complici de-ai noştri prin împrejurimi.

— Mariane – şoptii repede – trebuie să ne liberăm. Hai să ne aşezăm spate-n spate şi să încercăm să ne dezlegăm.

— Bine – încuviinţă prietenul meu.

Era o muncă chinuitoare încercarea de a ne dezlega. Şi eu eram încă prea slăbit de pe urma loviturii, ca să pot deznoda funia cu care era legat Marian, dar el izbuti după vreun sfert de ceas să mă elibereze.

Probabil că bandiţii crezură că loviturile ne dăduseră gata, de aceea ne lăsaseră armele. Tăiai repede legăturile prietenului mei şi când avut am revolverele în mâini, ne simţirăm în stare să înfruntăm pe bandiţi.

Marian făcu lumină şi văzurăm că ne găsim într-o peşteră rotundă şi joasă, de vreo şase metri pătraţi. Ieşirea era formata dintr-o crăpătura îngustă şi pornirăm repede prin ea. Era un gang strâmt şi foarte întortocheat şi mergând de-a lungul lui ajunserăm într-o peşteră mare, servind probabil fie locuinţă bandei. Un foc făcut de curând ardea în mijloc şi de jur-împrejur erau „scaune” din trunchiuri de copaci retezaţi cu crengi. Pe una din laturile peşterii se-ntindeau culcuşuri de blănuri.

— Ia seama, Mariane, răniţi! şoptii eu, când prietenul meu vru să intre în peşteră.

— Trebuie să zacă în altă peşteră. Nu vezi că culcuşurile sunt goale aici?… Stai, apleacă-te, vine cineva!

Ne ghemuirăm repede şi în lumina nesigură cu greu am fi putut fi văzuţi. În clipa următoare intră Wilkens, urmat de un individ înalt şi bărbos.

— Trebuie să lăsam îndată bărcile pe apă şi să încărcăm fildeşul în ele, Elliot – zise Wilkens – nu cred că cei doi ticăloşi să fie singuri. Şi n-avem nimic de câştigat dacă soldaţii, care sunt cu siguranţă pe aproape, ne vor încercui şi asedia. Le-am şi spus oamenilor noştri ce

au de făcut. Îndată ce vom fi gata cu încărcatul, aprind fitilul. Apoi n-are decât să se prăbuşească stânca peste cei doi.

— N-ar fi bine să vedem dacă sunt legaţi cum trebuie? propuse Elliot.

— N-avem vreme pentru asta, trebuie să plecăm repede. Adu-l înăuntru pe John. Cu siguranţă că ăla mai doarme şi acum. S-o dezmetici el cărând fildeşul la fluviu. Dar repede, într-un ceas trebuie să plecăm.

Cei doi bandiţi părăsiră peştera prin altă crăpătură, ţâşnind dintre tufe.

— Mai bine nici că se poate, Mariane! zisei eu, râzând. Acum bandiţii scot singuri fildeşul din ascunzătoare. Nu ne rămâne decât să urmăm bărcile şi vom găsi noi în drum prilejul să-i capturăm pe dumnealor.

— Cam la fel mă gândeam şi eu că se vor desfăşura lucrurile, Robert – răspunse prietenul meu. E un noroc că nici nu s-au gândit să cerceteze pe creştetul platformei. Hai să-ncercăm să ajungem jos la şes. Vom ocoli apoi stânca şi ne vom ascunde în peşteră noastră, până ce bandiţii vor îi transportat tot fildeşul în bărci.

Cu multa băgare de seama străbăturăm peşteră mare şi pătrunserăm în crăpătura în care dispăruse Wilkens cu însoţitorul său. Spre bucuria noastră ajunserăm curând pe platforma care era pustie.

Privirăm repede în sus, ca să facem un semn tovarăşilor noştri de pe creştetul muntelui. Funia de liane atârnă şi acum, dar capetele lui Pongo şi Marian dispăruseră.

— Hai să coborâm repede – şopti prietenul meu – Pongo va fi bănuit el ceva şi se va fi pus la adăpost cu Multan. Cu siguranţă că s-au pitit în peştera cea mică.

Coborârăm repede poteca îngustă. Nu se vedea ţipenie de om. Probabil că mai erau şi alte ieşiri din labirintul munţilor. Wilkens spusese chiar că trebuiau să aducă bărcile la fluviu, aşa dar exista cu siguranţă o ieşire destul de mare pe partea de Nord.

Bărcile erau probabil demontabile, ca acelea care se folosesc la expediţii anevoioase. Când cotirăm pe după stâncă şi ne apropiarăm de partea de Nord, furăm cu mare băgare de seamă. Şi în curând auzirăm zgomote însufleţite în tufişul îngust de-a lungul fluviului.

Privind de după colţ văzurăm câteva făpturi negricioase ieşind din munte şi ducând cu ele ceva greu în faţa peşterii pe care o alesesem în timpul zilei ca adăpost, trebuia să fie ieşirea, care desigur că era atât de bine acoperită încât nu băgasem noi de seamă.

După ce oamenii dispărură în tufiş, ne târârăm repede mai departe şi curând ajunserăm la o deschizătura mare a muntelui. Şi, atunci văzurăm că acolo erau uşi de lemn în toată regula, deschise de perete. Partea din afara a acestor uşi era căptuşită cu piatra; astfel se lămurea

faptul că nu observaserăm nimic nici chiar în timpul zilei.

Trecurăm în grabă prin faţa deschizăturii şi ajunserăm la tufa care o plantase Pongo pentru a acoperi intrarea în peşteră noastră.

— Pongo! şopti prietenul meu.

— Oh, Massers aici, foarte bine! se auzi glasul credinciosului nostru camarad. Ne strecurarăm repede în mica peşteră şi furam întâmpinaţi cu bucurie de Pongo şi Multan. După ce povestirăm pe scurt ce ni se întâmplase, Multan zise:

— Pongo al dv. a avut o idee minunată. A fixat funia de liane într-o crăpătură în aşa fel încât ţine cât se poate de bine. Am coborât apoi şi ne-am ascuns aici.

— Dar cum de-aţi observat că ni s-a întâmplat ceva?

— După ce l-ai chemat d-ta pe d. Bertram a ieşit din stâncă un om care a privit în sus spre vârf. Din fericire nu ne-a zărit, dar am bănuit îndată că vi s-a întâmplat ceva. Aveam de gând să intrăm şi noi în stâncă mai târziu.

— Nu mai e nevoie, râse Marian. Acum aşteptăm aici până ce oamenii vor fi transportat tot fildeşul în bărci, apoi îi vom urma repede, câci n-am chef să fiu îngropat sub dărâmăturile stâncii.

V.
COMOARA SALVATĂ.

NE STRÂNSERĂM LUCRURILE, ne puserăm raniţele în spinare, puştile deasupra. Apoi ieşirăm din peşteră atâta numai cât să fim acoperiţi de tufa plantată de Pongo.

Domnea mare agitaţie în jurul nostru. Vedeam lămurit cum erau aduse la fluviu bărcile demontate. Apoi când bandiţi începură să scoată afară fildeşul.

După vreun ceas şi jumătate fură gata cu treaba asta şi atunci câte doi oameni transportară tărgi pe care zăceau răniţii, după cum se putea deduce din gemetele lor.

După aceea se ivi din peşteră Wilkens, pe care-l recunoscurăm îndată după glas. El se adresă încet oamenilor săi:

— Am aprins fitilul. Urcaţi repede în bărci! Peste cinci minute stânca se prăbuşeşte.

Oamenii îşi făcură loc cu mare grabă printre tufe, spre fluviu. Atunci Marian râse pe-nfundate şi şopti:

— Repede după ei! Luăm cea din urmă barcă. Pe întuneric bandiţii nici nu vor băga de seamă şiretlicul. Pongo, trebuie să faci în aşa fel încât să-i ameţeşti pe cei dinăuntru fără să le dai răgaz să strige. Dar repede!

Ocolirăm tufişul şi ajunserăm îndată la o potecă largă. Curând furăm pe malul apei şi la lumina lunei văzurăm doua bărci mari

încărcate cu fildeşul furat.

— Barca din dreapta! şopti Marian.

Primele patru bărci se şi îndepărtaseră, în vreme ce aceea arătată de Marian tocmai era desprinsă. Era prost pentru noi că unul din oameni stătea în faţă, pe când celălalt în spate, astfel că Pongo nu-i putea răpune pe amândoi, după cum ne înţeleseserăm. Dar Marian spuse negrului:

— Pongo, ia-i în primire pe cel din spate, eu o să-i vin de hac celuilalt. Robert, trebuie să-mi ajuţi, pentru că individul să nu ţipe.

Ca o umbră alunecă Pongo spre dreapta, în vreme ce Marian se îndreptă spre omul din faţă, iar eu îl urmai.

Banditul ridică privirea când prietenul meu fu la un metru de el, dar înainte de-a putea deschide gura. Marian îşi şi încleştase degetele în jurul patului său. Eu făcui repede un pas înainte, smulsei pistolul şi-i izbii cu patul de două ori în tâmplă. Nenorocitul căzu grămadă.

Prietenul meu îl smulse imediat afară din barcă şi-l aruncă în cel mai apropiat tufiş. Şi în aceeaşi clipă zbură cât colo şi celalalt bandit pe care Pongo îl şi luase pe seamă.

Coborârăm repede în barcă. Dar la porunca lui Marian, Multan şi Pongo trebuiră să se ghemuiască lângă grămada de fildeş, în vreme ce prietenul meu puse mâna pe vâsla din faţă, iar pe mine mă trimise la coadă.

Era şi acolo o lopată şi împingând repede barca de la mal, pornirăm după celelalte patru, care ne-o luaseră cu mult înainte. Fireşte că ne grăbirăm cât se poate să ne îndepărtăm de munte şi abia vâsliserăm vreo douăzeci de metri că se auzi o bubuitură grozavă.

Îndărătul nostru se înălţa o coloana uriaşă de foc, apoi detunătura exploziei fu întrecută de prăbuşirea stâncii găunoase. Bubuiturile ţinură câteva minute, pe urmă se făcu linişte.

Dinspre prima barcă se auzi un hohot de râs. Era al lui Wilkens:

— Ha, ha, năzdrăvanii ăia doi au pornit în iad. Vom avea linişte, nu vom mai fi urmăriţi şi, băieţi, avem comoara mult căutată. Acum repede în jos spre fluviul Sabi, la oamenii fratelui meu, unde ne surâde viaţa.

Fluviul avea un curent domol dar puternic, aşa că n-aveam nevoie să ne obosim prea mult cu vântul.

Ce se va întâmpla cu noi nu ştiam. Când se va lumina de ziuă banditţii vor baga de seama înşelăciunea şi atunci nu se putea să n-ajungem la lupta.

Deodată se auzi glasul lui Wilkens deasupra apei:

— Atenţiune, băieţi, colo-n faţă ard focuri de tabără! Ţineţi-vă în umbra tufelor şi nu vâsliţi când vom trece pe dinaintea lor.

Într-adevăr, la vreo sută de metri înaintea noastă o lumină slabă se răsfrângea în apă:

— Robert, poate o fi Thiago – zise Marian, în şoaptă – atunci fireşte că va trebui să debarcăm acolo. Să începem chiar de pe acum să cârmim spre malul stâng, ca să-l putem striga.

— Mariane, n-ar fi bine dacă atunci când vom ajunge la locul acela de tabără, să tragem în bărcile din faţă, ca să nu ne scape?

— Asta vom putea-o face abia când ne vom încredinţa a cui e tabăra. Se poate să fie şi prieteni de-ai bandiţilor. În cazul acesta va trebui să coborâm îndată pe uscat şi să fugim.

La asta nu mă gândisem, e drept.

— Vâsleşte mai încet! spuse Marian în aceeaşi clipă şi amândoi strânserăm vâslele cât puturăm.

Ne apropiam tot mai mult de lumina focului. Deosebeam lămurit şase conuri de lumină deasupra fluviului. Şi şase focuri de tabără în toiul nopţii erau o dovadă că sunt mulţi oameni.

Prin vâslitul nostru împotrivii curentului, ne ţineam la o distantă de vreo cincizeci de metri de ultima barcă. Cea dintâi însă, în care se afla Wilkens, ajunsese în raza focurilor.

Privirăm şi ascultarăm cu încordare. Acum trebuia să se hotărască ducă aveam de-a face cu prieteni sau duşmani.

Văzui că Marian lăsase în jos vâslă şi luă puşca de pe umăr. Nu-l puteam ajuta, căci trebuia să menţin cursul bărcii.

Barca lui Wilkens aluneca în lumina primului foc şi văzui lămurit că bandiţii se aplecaseră. Astfel că numai barca aluneca încetişor ca o umbră, prin dreptul luminii.

— Cu siguranţă că-s oameni de care se tem bandiţii – zise prietenul meu – haide, Robert trage în bărcile din urmă!

În aceeaşi clipă slobozi şi eu patru gloanţe în barca lui Wilkens şi în lumina slabă a împuşcăturilor băgai de seamă că găurise peretele subţire de metal al bărcii.

Deodată Marian striga cu glas tunător:

— Căpitane Thiago, sau cine o fi acolo! Opriţi cele patru bărci, căci sunt bandiţi în ele.

Apoi puşca lui detună iarăşi.

Scosesem şi eu arma de pe umăr, luai la ochi barca a treia şi trasei de trei ori sub linia ei de plutire. Apoi veni rândul bărcii care plutea în faţa mea.

Totul se petrecuse atât de repede, încât abia după ultimele trei împuşcături ale mele se stârni brusc agitaţie sălbatecă atât pe apă cât şi pe uscat. Bandiţii răcneau, care de furie, care de spaimă. De pe mal, însă, auzirăm glasul cunoscut al căpitanului Thiago:

— Dumneata eşti, domnule Farrow? Sus, băieţi, opriţi bărcile!

După câteva clipe detunară salve neregulate. Mr. Wilkens răcni şi el din toate puterile:

— La malul drept, băieţi! Ieşii din bărci! Ne vom lua noi înapoi

fildeşul.

Bărcile cotiră îndată spre malul drept, cufundat în întuneric, dar numai cele dintâi izbutiră s-ajungă la mal. Celelalte alunecau înainte – probabil că vâslaşii fuseseră atinşi.

Ajunserăm repede în lumina primului foc şi Marian strigă:

— Căpitane Thiago, în bărci este comoara de fildeş.

Răspunsul fu câteva gloanţe de pe malul drept, ceea ce îngădui celor din primele două bărci să se salveze.

— Înainte, băieţi, salvaţi bărcile! strigă Thiago.

Sărirăm repede pe uscat şi furăm salutaţi călduros de căpitan. El avea cu sine vreo cincizeci de soldaţi europeni, din care vreo zece aruncară în grabă pe mal fildeşul din barca noastră, săriră apoi întrînsa şi porniră pe fluviu.

Banditii de pe celălalt mal izbutiseră să fugă, căci nu se mai auzi nici o împuşcătură când soldaţii aduseră, pe rând, restul de patru bărci pe uscat, unde ceilalţi soldaţi descărcară îndată fildeşul.

— Cum ai ajuns aici? întrebă acum Marian pe portughez.

— Am avut noroc – răspunse Thiago – tutorele domnişoarei de Braganza, ministrul de Senoa, a trimis în urma noastră, la două zile după ce am plecat în expediţie, detaşamentul acesta de soldaţi europeni care tocmai se înapoiase din manevre. Aflase între timp că negrii se temeau de munţii Nanuli şi şi-a închipuit ce avea să urmeze. Am întâlnit detaşamentul sub conducerea unui locotenent, care şi-a făcut tabăra cu negrii la câţiva kilometri de aici.

Abia îşi isprăvi vorba căpitanul, că de pe partea cealaltă văzură două gloanţe; unul smulse o fâşie din mâneca portughezului, iar celălalt găuri pălăria lui Marian.

Soldaţii răspunseră, iar noi dispărurăm repede din lumina focului.

— Haideţi îndărătul cortului meu, domnilor! zise Thiago. Acolo nu ne pot vedea ticăloşii.

Cortul căpitanului se afla lângă trunchiul unui copac gros. La porunca lui Thiago doi soldaţi aprinseră un focşor şi cât ai clipi din ochi, ceaiul fu gata. Era binevenit căci tremuram de frig.

Marian povesti ce ni se întâmplase şi încheia:

— Dar socoteala noastră cu Wilkens nu e încheiată. Trebuie să ne mai răfuim cu el.

— Zău domnilor, dv. aveţi parte de aventuri cum alţii nici n-ar visa. Şi vreţi să-i urmăriţi mai departe pe Wilkens? Există într-adevăr o bandă pe fluviul Sabi, care până acum n-a putut fi prinsă încă. Dar e de-ajuns de cunoscută.

Domnilor, se poate să faceţi un mare serviciu guvernului nostru. Acum două săptămâni, un explorator american, care a venit la noi cu cele mai bune recomandaţii, trebuie să fi ajuns la fluviul Sabi, cu mica lui caravană. De atunci n-am mai auzit nimic de el şi mă tem că banda

de pe fluviul Sabi nu-l fi luat prizonier, sau să-l fi ucis chiar. Pentru guvernul nostru ar fi o lovitură grozavă dacă i s-ar fi întâmplat ceva americanului, căci am garantat pentru siguranţa lui, ba i-am ataşat şi câţiva Askari băştinaşi. Domnule Farrow, trebuie să ne ajuţi.

— Cu dragă inimă, domnule căpitan. Cred că cel mai bun lucru e să pornim repede spre coastă cu cele două bărci care sunt încă în bună stare, apoi să ne urmăm drumul pană la fluviul Sabi cu un vapor comercial. Cred că nu mă-nşel presupunând că, mergând tot înainte pe apa asta, ajungem la orăşelul de coasta Ligonja.

— Întocmai, domnule Farrow – încuviinţă Thiago – dacă nu vă supără vă voi însoţi. Locotenentul meu va duce înapoi soldaţii şi hamalii.

— Bine – zise Marian – şi acum să ne lăsăm odihnei.

— Da, ai dreptate. Trebuie să adunăm noii puteri pentru zilele următoare.

Când ne ridicarăm, un subofiţer se apropiă şi aduse vestea că în cele două bărci care nu ajunseseră la ţărmul drept, au fost găsiţi cinci morţi.

— Aha! făcu Marian. S-a cam topit banda lui Wilkens. Şi deoarece mai are răniţi cu dânsul va avea nevoie de mult timp până s-ajungă la fluviul Sabi. I-o luam noi înainte.

A doua zi dimineaţa ne luarăm rămas-bun de la Multan, care se-ntorcea la ferma lui.

Pregătirile de plecare fura repede făcute, bărcile lăsate la apa şi luarăm drumul spre Ligonja».

— Aventurile pe care le întâmpinarăm ţi le voi povesti cu alt prilej, draga George – încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 112

Hans Warren

I
LA COASTA MOZAMBICULUI

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească:

— După vreo trei sute de kilometri de drum apă, debarcarăm în micul port Ligonja. Orăşelul e clădit în stil arab şi căsuţele cu un singur etaj, în culori luminoase, stau pitulate între copaci înalţi.

Pe nisipul galben al plajei se amestecau indieni în vestminte albe cu negri Suaheli pe jumătate goi. Oamenii se uitau la noi cu multă curiozitate, în primul rând din pricina lui Pongo.

Căpitanul portughez Thiago, care ne însoţise pana aici, porunci celor din Askari pe care îi luase cu sine, pentru vâslit, să oprească pe malul stâng, în faţa unei case galbene.

— Asta e oficiul poştal – ne spuse el – vreau să comunic în capitală că locotenentul meu aduce comoara de fildeş. Afara de asta, vreau mă informez dacă s-a aflat ceva cu privire la profesorul Therry.

— Bine, domnule căpitan, vom aştepta în barcă, răspunse Marian.

— Nu aşa, domnilor; v-aş ruga să veniţi cu mine, poate vorbiţi chiar dv. cu domnişoara Braganza şi o înştiinţaţi că fildeşul a fost salvat.

— Bine, atunci coboram – zise Marian – dar Pongo va rămâne în barcă, să ne păzească lucrurile.

— Pentru treaba asta sunt de-ajuns cei doi Askari – răspunse Thiago – ar fi mai bine poate să debarce şi Pongo, căci bănuiesc că se află în Ligonja spioni de-ai lui Wilkens.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – dar cum vrei să facem ca să rămânem neobservaţi pe vreun vapor de comerţ?

— Sunt ca la mine acasă aici – râse căpitanul – am un cunoscut în a cărui casă putem locui nestingheriţi până vom găsi un vas care pleacă spre Sud.

— Foarte bine – răspunse Marian, bucuros – atunci ne luăm şi bagajele. Wilkens n-are de unde să-şi închipuie ca ştim ceva despre existenţa fratelui său. Cu siguranţă că se gândeşte că zăcem îngropaţi sub dărâmăturile stâncilor.

— Dar trebuie să fi băgat de seama când am tras din barca noastră asupra bărcilor sale, obiectai eu.

— Da şi-o fi închipuind că mai aveam tovarăşi prin apropiere, care au pus stăpânire cu dea sila pe ultima barcă şi-apoi când au ajuns la tabăra trupelor, au purtat de grijă, prin împuşcături, să fie luată înapoi comoara de fildeş. Cât despre fratele său, n-a vorbit decât sus în peşteră, astfel că n-are de unde să-şi închipuie că mai ştie şi altcineva ceva despre asta.

— În orice caz trebuie să fim cu mare băgare de seama – zisei eu – căci chiar daca Wilkens nu poate să fi ajuns aici atât de repede ca noi,

e cu putinţă totuşi să se aţină pe aici oameni de-ai bandei sale, care mai târziu ne vor trăda.

— Foarte adevărat şi de asta trebuie să ne ferim – răspunse Marian – ei, ce-a fost asta?

Câteva clipe se auzi un sunet slab, un fel de bâzâit, urmat de o izbitură puternică în trunchiul unul palmier apropiat.

— Repede în casă! strigă Marian, agitat. A fost o puşcă cu amortizor de sunet. Puşcaşul trebuie să fie pitit pe malul celălalt, în păduricea de palmieri.

Cuvintele acestea ne făcură să ne grăbim cât se putea – şi era şi timpul căci iarăşi şuieră un glonţ printre noi şi lovi în zidul clădirii oficiului poştal.

În vreme ce noi dădeam buzna pe uşă înlăuntru, Marian zise:

— Din pricina amortizorului nu poate ţinti bine – din fericire. Slavă Domnului, acum suntem în siguranţă. Ei, domnule căpitan, dumneata ce crezi?

Ne aflam într-o încăpere mică în care se adăpostea tot oficiul poştal al orăşelului. Câţiva indieni aşteptau acolo să le vie rândul. Cei de faţă făcură mutre cam nedumirite când ne văzură dând buzna înăuntru, dar deoarece rămaserăm liniştiţi nu ne mai lua nimeni în seamă.

Thiago clătină capul, îşi şterse fruntea de sudoare şi zise:

— La asta nu m-aş fi aşteptat. După cum înţeleg par să şi fi sosit aici oameni de-ai lui Wilkens. Altminteri nu-mi pot lămuri lucrurile. As vrea să ştiu cum au putut sosi înaintea noastră.

— Păi trebuie să te gândeşti, domnule căpitan, că noi am mers cam încet cu barca. E foarte cu putinţă ca Wilkens cu supravieţuitorii bandei sale să fi găsit undeva un vas, cu care fireşte că au putut ajunge mult mai curând aici.

Căpitanul îşi roti privirea, întunecat, prin încăpere, apoi zise:

— Ah, totul n-ajută la nimic, dar e mai bine totuşi să părăsim oficiul prin fereastra aia de colo. N-are nici un rost daca ne expunem gloanţelor. Să creadă ce-or vrea slujbaşii de aici, eu, cel puţin, ies pe fereastra.

— Şi eu cred ca e cel mai bun lucru – râse Marian – dar mai întâi vroiai parca să telegrafiezi în Mozambic?

— Da, voi cere să mi se dea imediat legătura.

Nu trecu mult şi convorbirea avu loc. Thiago raportă guvernatorului ultimele întâmplări şi întrebă apoi de profesorul James Therry.

Din exclamaţiile lui de mirare şi necaz, puturăm deduce că chestia nu prea era plăcuta, pentru autorităţi.

Într-adevăr, când sfârşi convorbirea, Thiago zise:

— E nemaiauzit, domnilor! Profesorul Thierry a fost prins de o bandă de tâlhari. Şi acum bandiţii pretind o sumă mare de

răscumpărare, altfel ameninţă că-l ucid pe american. Fireşte că nu trebuie să lăsăm în nici un chip, s-ajungă lucrurile până acolo, căci nu ne putem atrage ura Americi. Guvernatorul mi-a dat toate împuternicirile, ca să pot lămuri chestia aceasta. Împuternicirea e valabili şi pentru dv. domnilor. Aşa ca putem cere pretutindeni concursul tuturor autorităţilor de la oraş sau de la tara.

— Asta ne uşurează întru câtva sarcina – spuse Marian – totuşi, aş avea să-ţi pun câteva întrebări, dar asta am putea-o face mai bina în casa prietenului d-tale, Dacă vrei, părăsim poşta prin fereastră.

Căpitanul Thiago le explică slujbaşilor poştali cum stăteau lucrurile, apoi, deschise fereastra şi sări afară. Noi îl urmarăm şi Portughezul îi conduse pe poteci înguste şi întortocheate prin diferite crânguri, până ajunserăm la o casă mărişoară, galbenă, aşezată chiar lângă plaja.

Thiago strigă ceva când ne apropiarăm de uşa de intrare. Imediat aceasta fu deschisă. Un bărbat înalt se ivi în prag, ne măsură cu privirea, apoi, zărindu-l pe căpitan, porni repede spre el.

— Bună ziua, draga Thiago, mă bucur că te revăd! spuse dânsul, în englezeşte.

Căpitanul se grăbi să ni-l prezinte:

— Edgar Watson, un american care se ocupă aici cu negoţul de fildeş. Domnul Watson e un vechi cunoscut al meu. La dânsul suntem în deplină siguranţă şi nesupăraţi de nimeni.

— Domnilor, mă bucur din toată inima să vă cunosc, spuse Watson, cu vădită sinceritate. Am auzit şi citit multe despre dumneavoastră. E o cinste deosebita pentru mine să vă salut ca oaspeţi în casa mea.

Ne strânse călduros mâinile şi-şi câştigă imediat simpatia noastră, când văzurăm că nu-l uită nici pe Pongo, pe care-l trata în acelaşi fel.

Ne conduse imediat în casă, care era amenajată americăneşte, adică foarte practic Nouă ni se dădură trei odăi mari la parter. Odăile pentru oaspeţi se aflau, de fapt, la primul etaj, dar Marian le ceruse pe cele de jos pentru ca să putem ieşi pe ferestre la nevoie.

Abia ne lăsarăm jos bagajele ca Watson ne şi pofti la masă. Bucătarul lui negru pregătise în graba o masa de conserve, foarte gustoasă.

După masa Watson spuse:

— Thiago, e foarte neplăcuta afacerea cu profesorul Therry. Bănuiesc ca venirea d-tale neaşteptată aici e în legătură cu ea. Şi desigur ca prezenta celorlalţi domni are acelaşi scop.

— În oarecare măsură, da – răspunse Thiago – desi, de fapt, urmărim altceva. Dar ne-am dat seama acum în urmă că e în legătură şi cu profesorul.

— Atunci ai cel mai bun sprijin în domnul Farrow şi însoţitorii săi, zise Watson.

— Aveai parcă să-mi pui nişte întrebări? se adresă Thiago prietenului meu.

— Da, răspunse Marian. În primul rând aş dori să ştiu unde trebuie plătită suma de răscumpărare pentru profesor.

— Asta a pus-o banda foarte bine la cale – răspunse căpitanul – în Beira, unde sfârşeşte linia ferată, care, pornind de la Benguela străbate toată Africa, banii urmează să fie depuşi într-o scrisoare la postrestant sub numele „Profesor Therry”. Banditii au mai scris că un negru surdo-mut va ridica scrisoarea pe temeiul prezentării unui bilet. Negrul acesta e ţinut sub strictă observaţie de diferiţi membri ai bandei. Daca aceştia bagă de seamă că negrul e urmărit, atunci profesorul va fi omorât îndată.

— Hm, dar tocmai în Beira va fi mare tămbălău – zise Marian – astfel că un urmăritor, al negrului se poate ascunde foarte bine.

— Eu presupun că negrul va merge cu trenul o bucată de drum şi va coborî în vreo staţiune mai singuratecă – spuse Thiago – acolo fireşte un, urmăritor al negrului, bate la ochi îndată.

— Şi asta e adevărat – încuviinţă Marian – din faptul acesta putem vedea că avem de-a face cu bandiţi foarte vicleni. Păcat că supravieţuitorii bandei din munţii Nanuli sunt aici şi ne-au văzut. Fireşte că Wilkens va căuta s-ajungă cat mai repede la fratele său şi desigur că îi va vorbi despre noi. Prin asta întreprinderea noastră este în primul rând foarte primejduită, iar în al doilea rând bandiţii îl vor păzi şi mai straşnic pe profesor, ca să nu li-l răpim noi – tot aşa cum Wilkens a pierdut comoara de fildeş, datorită nouă.

— Hm, Wilkens ăsta de aici trebuie să fie turbat de furie împotriva d-tale – încuviinţă căpitanul – şi cu siguranţă că va îndemna pe fratele sau, ca d-ta şi însoţitorii d-tale să fiţi neapărat prinşi sau înlăturaţi din cale. Pentru noi cel mai principal lucru ce-l avem de făcut acum e să ajungem neobservaţi la fluviul Sabi.

— Sunt de aceeaşi părere, zise Marian.

— Bine, atunci trebuie să-l rog pe prietenul Watson să ne găsească un vapor care să plece spre sud chiar în noaptea asta încă. Ar fi cu putinţă?

— Da, răspunse Watson. Întâmplător am auzit azi dimineaţă în port că un vapor de comerţ, „Sena”, sub comanda căpitanului Miguel, porneşte la drum la miezul nopţii. El trece şi pe la Chiloame, de unde nu mai aveţi mult până la fluviul Sabi.

— Minunat! făcu Marian. Cred că, vei fi atât de bun de bilete?

Căpitanul Thiago făcu o mutră cam îngrijorata şi zise codindu-se:

— Hm, asta nu e prea plăcut, domnilor, căci acest căpitan Miguel nu prea bucură la noi de un renume bun. Umbla fel de fel de zvonuri cu privire la dansul – şi nu prea favorabile. Se zice ca face unele afaceri împotriva legilor.

— Asta n-are ce să ne supere pe noi – spuse Marian, râzând. Principalul lucru e s-ajungem cat mai repede la fluviul Sabi. Ba e poate mai bine ca Miguel acela să nu fie un om tocmai cinstit, căci atunci va trece sub tăcere prezenţa noastră pe bord, daca vom plăti pentru asta.

— Mă iertaţi, întrerupsei eu. Dacă e om care se Iasă cumpărat, atunci cu siguranţă că pentru o suma mai mare ne va şi trăda. Şi cine ştie daca nu e chiar în legătură… de afaceri cu banda de la fluviul Sabi!

— Se poate! făcu Marian, îngândurat. Trebuie să fim cu ochii-n patru. Dar prilejul de a călători împreună nu trebuie să-l pierdem.

— Domnul Farrow are dreptate, se amestecă în vorba Watson. Dar ce-are de gând să facă acum guvernul dv., căpitane? se adresă el către Thiago. Se vor înmâna negrilor banii de răscumpărare?

— Eu am propus să se trimită o scrisoare cu conţinut fără valoare – răspunse portughezul – pana atunci nădăjduiesc să o scoatem la capăt cu bandiţii.

— Numai de nu i s-ar întâmpla nimic profesorului – răspunse Marian – dacă trimişii va aduce scrisoarea înainte ca noi să fim la faţa locului căpetenia bandei ar fi în stare să-l omoare pe prizonier, de ciudă.

— Fireşte că m-am gândit şi eu la asta – spuse Thiago – şi de aceea m-am înţeles cu guvernul ca şă fie pusă în plic o altă scrisoare, aşa ca să pară că e vorba numai de o greşeală. Atunci cu siguranţă că Wilkens se va pune încăodată în legătură cu guvernul meu, ca să ceară din nou suma de răscumpărare.

— Foarte bine! făcu Marian, vesel. În felul acesta câştigăm timp. Dar trebuie să ne grăbim ca să-l eliberăm pe profesor.

— Cred că banda e foarte numeroasă – interveni Watson – n-ar fi bine dacă ai cere câţiva soldaţi în ajutor?

— Asta ar fi o măsură greşită, după socoteala mea – zise Marian – căci îndată ce Wilkens va baga de seamă apropierea soldaţilor, cu siguranţă că-l va înlătura pe profesor. În chestia asta numai prin şiretenie putem obţine ceva.

— Bine – încuviinţă Watson – voi reţine deci pentru dv. patru locuit pe vaporul „Sena“.

— Să-i spui însă căpitanului că abia cu puţin înainte de plecare ne vom urca pe bord – ceru Marian – asta ca să nu fim văzuţi.

— Voi face cum doriţi, făgădui Watson.

— Şi acum, n-ar strica să dormim niţel – propuse prietenul meu – căci când vom fi pe vapor va trebui să cercetăm ta timpul nopţii dacă nu sunt indivizi suspecţi pe bord.

Ne retraserăm în odăile noastre şi ne culcarăm.

II
PE VAPOR

DORMIRĂM PÂNĂ LA ZECE SEARA. Watson ne trezi şi când ne adunarăm la cină în odaia lui, dânsul ne spuse:

— Chestia cu Miguel e în bună regulă. Deşi căpitanul s-a arătat bănuitor de faptul ca doriţi să veniţi la bord la o oră atât de târzie, am reuşit să-l încredinţez că mai avem de încheiat o afacere foarte încurcată. De altfel, am văzut la pupa vasului patru bărbaţi care-mi făceau o impresie foarte proasta. Unul din ei, un individ înalt, cu barba încâlcită, avea un braţ bandajat.

— Ah, asta o fi Wilkens, care a fost rănit de un glonţ – zise Marian – avem noroc! Fireşte însă, că trebuie să fim cu ochii-n patru. Şi acum, aş fi de părere să ne începem pregătirile. Nu vom ieşi însă din casă pe uşă, ci prin fereastră. Bănuiesc, domnule Watson, că a fost trimis de pe vapor un spion pe urmele d-tale. Şi n-aş mai vrea să-mi expun pielea la gloanţe trase din umbră. Aşa. Şi acum să pornim. Primeşte cele mai călduroase mulţumiri pentru frumoasa primire pentru sprijinul pe care ni l-ai dat, domnule Watson.

— Mă rog, mă rog, pentru puţin, am făcut-o cu toată dragostea, zise americanul. Îmi voi îngădui vă petrec până la vapor.

Ne echiparăm repede în odăile noastre, apoi ne lăsarăm în jos pe o fereastră ce dădea în grădină. În fundul ei se afla o portiţă, prin care Watson ieşi întâi afara şi iscodi în jur.

Noaptea era foarte întunecoasă, ceea ce era în folosul nostru. Nu se zărea nimic suspect, după cum ne vesti Watson, în şoaptă, astfel că ieşirăm şi noi repede.

Americanul ne călăuzi la plajă, printr-o pădurice de palmieri. Când ne apropiarăm de locul unde se afla ancorat vaporul, văzurăm aici multă însufleţire. Probabil că se încărcau ultimele mărfuri. Asta ne venea bine la socoteală, căci în forfoteala puteam ajunge neobservaţi pe bord.

Aşteptarăm până ce un negru uriaş urcă o ladă grea şi în urma lui urcarăm şi noi, acoperiţi oarecum de făptura negrului.

Când furăm sus, Watson o luă îndată spre dânsul, bătu în o uşiţă din cabina de pe punte şi se adresă bărbatului care ieşise afară:

— Căpitane, aceştia sunt cei patru călători care merg la Chiloame. Domnii ar dori să intre imediat în cabinele lor.

— Bine, domnule Watson – răspunse căpitanul. Cu glas neplăcut – îl voi chema îndată pe steward. Dar ce… şi pentru negru o cabină?

Zicând aceasta arătă spre Pongo, care tocmai se ivise în raza de lumină ce ieşea prin uşa deschisă.

— Fireşte că şi prietenului nostru i se va da o cabină – se grăbi să răspundă Marian, cu asprime – repet ca domnul acesta este prietenul

nostru şi cerem să fie tratat cu toată cuviinţa.

— Hm, cum vreţi, mormăi Miguel. S-a plătit doar pentru el. Ce-mi pasă mie, la urma urmei…

— Aşa zic şi eu! făcu Marian. Acum cheamă-l, te rog, pe steward!

Căpitanul fluieri de trei ori dintr-un ţignal şi imediat se ivi un individ lung cât o prăjină.

— Jose, condu-i pe domnii în cabine! porunci Miguel, scurt. Mă scuzaţi, domnilor, mai am ceva de lucru. Mâine dimineaţă vom putea sta de vorba mai mult.

Stewardul ne îndemna să-l urmăm. Vorbi franţuzeşte ca şi căpitanul. Văzui lămurit pe chipul sau ciupit de vărsat o expresie de dispreţ când îl privi pe Pongo. Marian baga şi el de seamă asta şi zise îndată:

— Asculta, Jose, domnul acesta e prietenul nostru. Vezi cum te porţi cu el, altminteri ai putea avea neplăceri.

Stewardul se margini să dea din umerii, dar se vedea bine ca nu prea ne purta gânduri bune.

— Un nou duşman, spusei lui Marian, când furam în cabina noastră comună. Cred că trebuie să fim cu luare-aminte şi la mâncare.

— Şi eu cred la fel – încuviinţă Marian – dar voi căuta să aranjez astfel lucrurile ca să luăm masa împreună cu căpitanul. Aşa suntem oarecum în siguranţă. Acum hai să examinăm bine cabina.

Vaporul avea în total douăsprezece cabine – şase la babord, şase la tribord. Noi căpătaserăm primele trei de la babord, aşa că în cursul drumului nu puteam vedea coasta prin ferestruici, ci aveam vederea spre mare.

— Mâine dimineaţă o să-l rog pe căpitan să ne dea cabine pe cartea cealaltă – zise Marian – e mai plăcut să putem vedea porturile, prin ferestruicile noastre… Ei, ce mai e şi asta?

În vreme ce eu cercetasem paturile şi dulapurile, Marian se plimbase în sus şi-n jos, ţinând mereu privirea aţintită spre podea.

Auzind exclamaţia lui alergai îndată la dânsul şi văzui nişte crăpături înguste care păreau să fie marginile unui chepeng. Probabil că din cală se putea ajunge la cabina prin chepengul acesta.

Marian se lăsă îndată în genunchi şi încercă să ridice capacul, cu cuţitul său. Zadarnic însă. În cele din turmă zise:

— Cu siguranţă că e zăvorit pe dedesubt. Dar acelaşi lucru trebuie să-l facem şi noi de aici, altfel primim vreo vizită neplăcută le noapte. Întrebarea e cum facem treaba asta în chipul cel mai potrivit.

— Cel mai simplu şi practic ar fi, poate, să înfigem cuţitele noastre, cât mai adânc, în două parţi opuse – propusei eu – cu paturile puştilor putem bate vârtos, ca să se înfigă bine.

— Da, asta e singurul chip – încuviinţă Marian – dacă apoi va încerca să deschidă cineva cu de-a sila capacul, vom auzi negreşit

zgomotul.

Înfipserăm repede cuţitele de-a curmezişul lângă crăpături şi lovind cu paturile puştilor le adâncirăm cât se putu.

— Aşa, cred că asta ajunge – zise Marian, mulţumit – acum, însă, să dăm de veste lui Thiago şi lui Pongo. Cu siguranţă ca şi în cabinele lor vor fi astfel de chepenguri.

Înainte de a deschide uşa cabinei, traserăm cu urechea şi ascultarăm cu încordare câteva clipe – şi mi se păru că aud răsuflarea grea, a unui om de partea cealaltă a uşii. Privii întrebător la Marian care dădu doar din cap.

Ne furişarăm spre uşă, trăsei zăvorul încetişor de tot, apoi Marian apăsă repede clanţa şi vru deschidă brusc uşa.

Zadarnic însă – nu putu s-o deschidă! Îşi încorda puterile, dar abia când îi venii eu în ajutor se auzi un pârâit slab şi uşa se deschise.

Ieşirăm repede afară în gangul slab luminat şi văzurăm o umbră care tocmai cobora la fugă scara spre puntea de jos.

— Socotind după mărime, a fost stewardul! zise Marian. Ia să vedem acum ce anume ţinea uşa.

Aprinse lampa de buzunar şi la lumina ei văzurăm un zăvor trainic fixat afară la uşă. Datorita străduinţelor noastre smulseserăm scoaba.

În clipa următoare zbură cât colo şi uşa cabinei lui Pongo şi scoaba căzu pe gang. Căpitanul Thiago se căznea şi el să deschidă uşa lui, ceea ce mă îndemnă să sar repede într-acolo şi şă trag zăvorul.

— Dar de ce Dumnezeu am fost zăvoriţi? întrebă căpitanul, înfuriat, după ce ieşise afară. Ciudate moravuri par să fie pe aici! Păi dacă e aşa, ia să le stric eu măcar zăvoarele.

Cu patul pistolului său dădu jos scoaba, cât ai clipi din ochi. Fireşte că zgomotul ce-l făcuserăm pana atunci trebuia să atragă oameni şi, într-adevăr, după câtva timp veni jos, cam şovăind, stewardul – de data asta însă, dinspre scara ce ducea pe puntea de sus.

— Doresc ceva domni? întrebă el, politicos.

— Da, dorim să ştim de ce au fost puse zăvoare pe dinafara uşilor? se răsti ia ei Thiago.

Jose făcu o mutra mirată. Se vedea că-şi redobândise sângele rece, înălţând din umeri:

— Zău nu va pot spune cine a tras zăvoarele, domnule căpitan. Cel mult se poate s-o fi făcut din greşeală vreun negru care a trecut pe aici. Zăvoarele au fost puse pentru ca, pe timp de furtună să postă fi închise uşile, când nu se afla călători în cabine. Altminteri le-ar smulge vântul.

Explicaţia asta din urmă era oarecum, de crezut, dar cu eram încredinţat că Jose împinsese chiar el zăvoarele, ca să ne poată spiona fără teama.

— Bine – răspunse Marian – am stricat zăvoarele şi le vom plăti,

fireşte, dar dorim să nu fie puse la loc atâta vreme cât ne aflăm noi în cabine. De altminteri, aş vrea să ni se dea mâine cabine în tribordul vasului – ceea ce te rog să aduci la cunoştinţa domnului căpitan. Sau sunt ocupate cabinele acelea?

— Păi… aşa e – bâlbâi stewardul – cabinele de la tribord sunt ocupate încă din Mozambic. Nu le veţi putea căpăta…

— Atunci vom sta de vorbă cu domnii călători, poate facem schimb, zise prietenul meu.

— Nici asta nu se va putea – zise Jose, vădit încurcat – din nenorocire toţi domnii aceia s-au îmbolnăvit de friguri şi nu părăsesc de fel cabinele.

— Aşa care va să zică, friguri au dumnealor! zise Marian. Ei, atunci nimic de făcut. Cel puţin sunt în tratament medical?

— Da, domnule, avem un sanitar pe bord.

— Cu atât mai bine, poţi pleca! îl concedie Marian.

Ramaserăm liniştiţi pe gang, până ce stewardul se îndepărta şovăind. Apoi îi chemarăm pe Thiago, în cabina lui unde veni şi Pongo, după cum dorise Marian şi descoperirăm acolo un chepeng.

Îl înţepenirăm bine cu cuţitul căpitanului, apoi ne duserăm în cabina lui Pongo şi găsirăm şi acolo un chepeng, pe care-l închiserăm cu cuţitul Negrului, ca să nu poată fi deschis de dedesubt.

— Foarte drăguţ amenajat vaporul acesta! zise căpitanul. N-ar fi bine ca, pe temeiul acesta, cercetăm mai de aproape pe Miguel?

— Nu-s de părerea asta – răspunse Marian căci va putea lămuri lesne scopul acestor chepenguri. Va spune, de pildă, că servesc unei mai bune încărcări a vaporului, sau pentru primejdie de foc.

— Ai dreptate, încuviinţă Thiago. Şi acum ce facem, domnule Farrow?

— Trebuie să vedem dacă într-adevăr cabinele de la tribord sunt ocupate de bolnavi de friguri. Eu bănuiesc că se adăpostesc acolo bandiţii fugiţi din munţii Nanuli. Ei nici nu au nevoie se arate pe gang, ci pot intra şi ieşi din cabine prin chepenguri, fără să fie observaţi.

— Asta e drept! zise Thiago. Dar cum vrei să ajungi în cală?

— Trebuie să-ncerc acum pe întuneric să cobor jos de pe punte. Sunt sigur că voi descoperi ceva important. Şi mă gândesc să lăsăm neîmpiedicat chepengul dintr-una din cabine, căci în felul acesta aş avea o portiţă de scăpare daca mi s-ar întâmpla ceva în cală.

— Ai dreptate – încuviinţa căpitanului – şi care chepeng îl lăsăm liber?

— Acela din cabina d-tale – răspunse Marian – în vreme ce noi vom fi afară, d-ta vei putea deşuruba zăvorul uşii cabinei d-tale, care-l vei pune la chepeng.

Adăugă apoi în şoaptă:

— Dacă, din vreun motiv oarecare, va trebui să urc prin chepeng în cabina d-tale, domnule căpitan, atunci voi ciocăni de trei ori înainte de a ridica în sus capacul. Şi acum să ne punem pe lucru.

Părăsirăm cabina lui Pongo şi în vreme ce Thiago intră în cabina lui, eu mersei pe gang până la scara ce ducea la puntea de sus. Marian şi Pongo se duseră la cealaltă scară.

Urcai încetişor cele zece trepte şi scosei capul afara cu băgare de seamă. Din păcate nu putui vedea mult, când îndărătul meu se afla cabina căpitanului şi a cârmei.

Puntea era pustie şi cutezai să ies cu totul afară ca să arunc o privire pe mal. Mă aplecai peste parapet şi văzui că negrii tot mai cărau sus baloturi şi lăzi. În astfel de împrejurări nu era greu pentru Marian să se strecoare neobservat în cală.

În vreme ce mă gândeam ce fel de mărfuri săi fie acelea, auzii îndărătul meu un zgomot slab. Întorsei repede capul şi mai avui timp să văd o făptură dispărând în ochiul ce ducea pe scări.

Alergai repede la scară, călcând în vârful picioarelor şi când privii în jos văzui un individ care tocmai cobora ultima treaptă.

Coborâi în grabă scările şi când ajunsei în gangul cabinelor, omul era la cei mult zece paşi înaintea mea. Stătea liniştit de tot la mijlocul gangului şi văzui imediat că pricina şovăielii sale era numai căpitanul Thiago care tocmai trebăluia la zăvorul din afară al uşii cabinei sale.

Ma oprii şi eu, în aşteptare. Văzui cu surprindere ca omul se-ndreptă deodată spre cea mai apropiata cabină de la tribord, în care zăcea un „bolnav de friguri”. Nu ciocăni în uşă, ci, după cum văzui, îşi plimbă unghia dea lungul lemnului, de trei ori.

După câteva clipe uşa se deschide şi omul misterios se strecură înăuntru. Totul se petrecuse atât de încet, încât Thiago care deşuruba de zor zăvorul, cu cuţitul, nu simţise nimic.

Dar pentru Marian situaţia era foarte primejdioasă acum.

O clipă stătui la gânduri, apoi luai hotărârea să mă furişez şi eu în cală, ca să-l previn pe prietenul meu. Mă apropiai binişor de Thiago, care tresări speriat când îi pusei mâna pe umăr.

Şi împărtăşii repede ce văzusem şi ce aveam da gând. Îi recomandai să se mai uite din când în când pe gangul cabinelor, apoi porni mai departe pe gang în jos şi urcai încetinel treptele spre puntea dindărăt.

Când o putui cuprinde cu privirea, văzui, cu mare părere de rău, ca era viu luminată. Chepengul mare ce ducea la magazie era deschis şi partea dreaptă un negru mânuia o macara, cu care lăzile şi baloturile erau lăsate jos, în cală.

Nu era uşor să treci neobservat pe lângă aceşti negrii, dar cum izbutise Marian ajungă în cală?

Şi unde rămăsese Pongo? I se dăduse doar însărcinarea să stea de

pază aici jos.

Pe când chibzuiam cum să-l trag pe sfoara pe negrul de la macara, mi se păru că mă şi zărise, dar tocmai când vrui să mă înapoiez pe furiş jos, se-ntoarse brusc ca şi cum l-ar fi chemat cineva. Se îndreptă apoi spre babord şi se făcu nevăzut. Acum aveam cel mai bun prilej să mă strecor în cală. Făcui repede câţiva paşi înainte, privi în jur şi ascultai; apoi sării repede spre macara, mă prinsei cu mâinile de lanţul care atârna în jos şi-mi dădui drumul dea lungul lui.

Cala era destul de bine luminată cu becuri electrice. Întreaga încăpere era împărţită în despărţituri care se-nchidea în aşa fel că mărfurile erau bine înţepenite ca să nu se rostogolească de la locul lor.

Gangul mijlociu, care părea să străbată dea lungul vasului, era lat de vreo trei metri.

Mirosea ciudat de tot aici jos, dar pentru moment nu-mi putui da seamă ce fel de mărfuri se aflau lângă mine şi îndărătul meu, deşi mirosul tare îmi era cunoscut.

Privii cu băgare de seamă de după colţul unde mă pitisem şi văzui un negru stând sub deschizătura lanţului macaralei. Răsărise brusc acolo. Striga şi făcea în sus semne şi după câtva timp se lăsă jos un alt negru şi rămase locului lângă celalalt. Curând fu coborâtă o ladă mare, care fu luata în primire, cu băgare de seamă de cei doi negri şi aşezată pe un cărucior scund.

Când puseră în mişcare căruţul, veneau spre mine pe gang – auzii deodată un sunet pe care nu m-aş fi aşteptat să-l aud în cala unui vapor de transport. Era pufăitul furios al unui leu.

Tot pitindu-mă să nu fiu descoperit, intrasem într-una din despărţiturile goale. Deodată însă mă speriai grozav şi mă dădui înapoi, căci cei doi negri se opriră taman în faţa uşii mele. Descărcată apoi lada, ceea ce făcu pe leu să mugească furios.

Ma dădusem înapoi până la o grămadă de lăzi aşezate lângă peretele de afara al încăperii. Din păcate îngrăditura lângă care mă aflam, era luminata de o lampă de pe gang, astfel încât cei doi negri trebuiau neapărat să mă vadă când intrau cu lada înlăuntru.

Dibui repede dea lungul lăzilor şi în cele din urma găsi o deschizătura între lăzi, în care mă furişai. Şi aici era un miros nesuferit şi-mi spusei ca nimerisem într-o deschizătură în care se aflau lăzi cu fiare sălbatice.

Trebuii să mă lipesc de o ladă mare a cărei deschizătură era prevăzută cu zăbrele, după ce mă încredinţai cu ajutorul pipăitului.

Bâjbâind mai departe în sus şi-n jos, băgai de seama că lăzile erau legate cu funii groase de peretele din afară al vaporului.

Cei doi negri veniră înăuntru cu lada şi aşezară lângă intrare, la peretele dinspre gang. O legară apoi cu funii de nişte iude groase şi cârlige bătute în perete, după care părăsiră încăperea.

În clipa următoare, cât pe-aci să scot un ţipăt de spaima, căci deodată îmi simţii mâna stângă strânsa ca într-un cleşte. În acelaşi timp auzii ţipete şi un grohăit îndărătul meu şi-mi dădui seamă îndată ca mă aflam între lăzii cu maimuţe. Şi una dintre ele mă înhăţase.

Pentru moment nu puteam încerca să mă liberez, căci cei doi negri mai stăteau încă în faţa cuştii cu leul pe care-l aduseseră.

În cele din urmă, însă, se cărăbăniră, ducându-se sus şi atunci începui să lovesc maimuţa peste labă, până ce o făcui să-mi dea drumul, ceea ce nu fu tocmai uşor. După aceea pornii cu băgare de seama spre ieşire.

III
O CĂLĂTORIE PRIMEJDIOASA

TOCMAI AJUNSEM LA LADA CU LEUL, când auzi iarăşi uruitul căruţului.

La o depărtare bunişoară de lada primejdioasă, înaintai încetişor şi privii pe gang afară. Îi văzui pe cei doi negri venind înapoi; pe căruţ se afla iar o lada mare. De voie, de nevoie, trebui să mă înapoiez în ascunzătoarea mea, căci bănui ca în lada asta se afla un leu. Ghemuindu-mă iar la locul meu, între lăzi, fui luat în primire imediat de maimuţă, care îmi înhăţă din nou mâna.

Cei doi negri se opriră în faţa despărţiturii. Descărcară lada şi o legară la dreapta intrării, pe urmă ieşiră afară şi închiseră uşa.

Mă arsesem! Asta mai lipsea. Chiar dacă uşa n-ar fi fost încuiată, mi-ar fi venit greu să ies, căci acum cei doi lei erau foarte furioşi şi loveau în zăbrelele lăzilor. Ar fi fost cu neputinţă, să mă strecor printre labele lor primejdioase.

Mă aflam într-o situaţie cât se poate de grea şi-mi părea rău că grija pentru Marian mă îndemnase să viu încoace. Maimuţa îmi ţinea mereu măna încleştată şi o lăsai în voia ei căci nu vroiam să fac zgomot.

Se scurse astfel vreo jumătate de ceas. Apoi auzii de pe punte comenzi, capacul care dădea în cală fu trântit cu putere după ce, cu puţin înainte cei doi negri mai aduseseră nişte saci jos.

Acum puteam cuteza să ies din ascunzătoare, căci cei doi negri nu mai erau acolo.

Îmi desprinsei mana din strânsoarea maimuţei – n-a fost prea uşor nici de data asta – apoi mă furişai spre uşă, dar în faţa lăzilor cu lei fui nevoit să mă opresc, căci labele fiarelor ieşeau mereu printre zabrele.

În cele din urma luai hotărârea îndrăzneaţă să urc pe lada din stânga. De acolo, mi-ar fi fost cu putinţă, poate, să deschid uşa îngrăditurii.

Zis şi făcut. Dar.... abia mă săltasem pe ladă, că leul de dedesubtul meu începu să se zbată cu turbare. Lovea cu labele în capacul de sus al lumii, aşa că fui nevoit să-mi retrag repede picioarele.

Aplecându-mă mult înainte, putui ajunge cu mâna la broasca uşii. Spre marea mea dezamăgire însă, fui nevoit să constat că aceasta era încuiată.

Nu-mi rămânea deci decât să-ncerc s-ajung, prin chepeng, în cabina de deasupra mea. Sării repede jos de pe ladă şi privii cercetător în juru-mi. Lăzile cu maimuţe nu vroiam şi le aşez una peste alta ca să pot ajunge astfel la tavan, căci micile animale ar fi făcut prea multă gălăgie. În schimb descoperii nişte lăzi turtite, cu găuri acoperite cu sârma şi care conţineau şerpi probabil, ceea ce era nimerit pentru scopul meu. Dar, tocmai atunci auzii iarăşi paşi afară pe gang.

Era prea târziu să fug înapoi între lăzile cu maimuţe – astfel ca mă ghemui îndărătul lăzii cu leul deasupra căreia stătusem cu puţin înainte.

În clipa următoare uşa se deschise şi scoţând puţin capul afară văzui un negru care ducea pe braţul stâng câteva bucăţi mari de carne. Era îngrijitorul animalelor, care venea cu mâncarea leilor.

După ce aruncă fiarelor carnea, porni înapoi pe gang, lăsând uşa deschisă. Avea de gând să se-ntoarcă, probabil.

Acum era momentul prielnic pentru mine. Repede, dar cu băgare de seamă, mă săltai iarăşi pe lada şi mă târâi spre margine. Din fericire fiara de sub mine era ocupată cu mâncarea, astfel că nu fui împiedicat să mă aplec înainte şi să privesc afara pe gang.

Nu văzui pe nimeni şi sărind jos, ajunsei cu bine pe gang.

Ştiam întrucâtva unde se afla cabina lui Thiago. Mersei câtva timp pe gang şi găsi uşa despărţiturii în care trebuia să fie chepengul neîncuiat.

Intrai repede înlăuntru şi încuiai uşa după mine. Aruncând o privire înapoi, îl zării pe negru, care se întorcea. Intrând în încăpere, băgai de seamă că şi Marian trebuie să se fi urcat pe aici, căci o lada mare, pe care se afla una mai mică, îmi arata drumul pe care-l luase.

Urcai în grabă şi ascultai cu încordare. Auzi glasuri, dar erau atât de nelămurite, încât nu putui deosebi dacă erau ale camarazilor mei.

Îmi luai inima în dinţi şi bătui de trei ori în chepeng. Şi spre marea mea bucurie desluşii acum lămurit glasul lui Marian:

— Cine e acolo?

— Deschide repede, Mariane, sunt eu, Robert!

Imediat fu tras zăvorul, eu mă opintii în capac şi în clipa următoare îl dădui peste cap.

Pongo îmi întinse braţele-i uriaşe şi mă trase în sus. Marian lăsă la loc capacul şi Thiago puse zăvorul.

— Am fost grozav de îngrijorat din pricina ta, Robert, prietenul meu. Trebuia să rămâi la postul tău.

— Da, a fost o prostie fără seamăn din partea mea – mărturisi fără ocoluri – dar eram atât de îngrijorat de soarta ta şi a lui Pongo, încât nu m-am putut opri să nu mă duc să văd ce e în sfârşit, bine ca suntem iarăşi împreună.

Le istorisi ce mi se întâmplase şi încă pe când vorbeam, motoarele vasului fură puse în funcţiune şi călătoria începu.

Când sfârşit de povestit, Marian, zise:

— Miguel acesta pare să-şi păstreze bine renumele său de căpitan de vas de comerţ, altminteri n-ar primi transporturi atât de mari de animale. În sfârşit, pentru noi principalul lucru e că în cabinele de la tribord se afla oameni suspecţi. Trebuie să fim deci cu mare băgare de seamă, pană vom putea debarca în Chiloame. Socot că vom fi acolo

cam poimâine noapte.

— Da – încuviinţă căpitanul – totdeauna se fac două zile, adică patruzeci şi opt de ore.

— Şi în răstimpul acesta trebuie să fim cu ochii-n patru. Propun să mergem acum la culcare, dar să facem de pază cu schimbul. Voi începe eu, apoi vine Robert, pe care-l vei trezi d-ta, domnule căpitan, ciocănind în peretele despărţitor al cabinei. Acelaşi lucru îl vei face peste un ceas, cu Pongo. Apoi va trebui să fim iar treziţi... Drace, dar ce s-a întâmplat? se-ntrerupse el.

Tresăririăm şi ascultarăm cu încordare. Înăbuşit, dar cu atât mai groaznic, răsună până la noi un ţipăt sfâşietor dintr-un gâtlej omenesc. Se părea ca vine de jos, din cală şi un gând grozav îmi trecu prin minte.

— Leii! exclamai.

Şi răspunsul la acest gând al meu veni imediat – răgetul înfiorător al celor două fiare.

— Probabil că îngrijitorul lor se va fi apropiat prea mult, zise Thiago.

Iarăşi se auzi un ţipat omenesc de moarte, apoi un răget al fiarei şi imediat strigăte de spaimă pe punte.

— Simba liber, zise Pongo.

Ne privirăm îngroziţi.

— Doar nu pot să iasă din cala, spusei eu.

Însă Marian fu de uită părere:

— O scară duce spre puntea din faţă şi parcă de acolo sânt auzit ultimele ţipate. A, ascultaţi!

Auzirăm lămurit gâfâitul unui om care gonea pe gangul dintre cabine. Şi în faţa uşii noastre răsună un pufăit scurt, urmat de un răcnet înfiorător. Nişte izbituri de scurtă durată, mârâitul întărâtat al fiarei – apoi se făcu tăcere.

— Să ştii că ăsta a fost stewardul – i-am recunoscut glasul – zise Marian. Haideţi să ne luăm puştile!

— Sfinte Dumnezeule, vrei să ieşi acum pe gang? strigă căpitanul, speriat, văzându-l pe Marian îndreptându-se spre uşă.

— Da, vreau să mă duc în cabina noastră.

Trebuie să împuşcăm leii, altfel ne lasă vaporul fără conducători şi cine ştie unde ne trezim.

— Dar leul? bâlbâi Thiago.

— Nu mai e în faţa uşii – răspunse Marian după ce asculta puţin – a doborât numai la pământ o victimă ce i-a ieşit în cale. Dar ia-ţi puşca, domnule căpitan, pentru cazul că fiara s-ar întoarce.

Prietenul meu trase binişor zăvorul uşii, apoi o întredeschise. Afară totul era liniştit. Dar de sus de pe punte auzeam ţipete, întretăiate de pufăitul furios al celor două fiare.

Marian deschise uşii de tot şi ieşi pe gang.

— Sunt amândoi sus, probabil unul pe puntea din faţă, iar celălalt pe cea dindărăt, zise el. Robert, hai să încercam să-i ucidem!

Ieşirăm să descuiarăm repede uşa cabinei noastre, Pongo se duse şi el spre cabina lui, spre a-şi lua suliţa, pa care i-o cumpărase în Ligonja americanul Watson.

Când avurăm puştile în mâini, ne simţirăm mai în siguranţă şi Marian îmi spuse:

— Cu primejdia vieţii noastre, trebuie să scăpam pe duşmani de aceste fiare. Haide pe puntea dinainte să vedem ce-i acolo!

Când ieşirăm din cabină îl văzurăm şi pe Pongo păşind afară dintr-a lui, cu suliţa-i enormă în mână.

— Vino, Pongo – îi spuse Marian – să răpunem întâi leul din faţă! Tu trebuie să ne ocroteşti din spate, în caz că vine celălalt dinapoi.

Credinciosul negru încuviinţă din cap şi merserăm repede spre scara care ducea pe puntea din faţă – astfel ca că mă ghemui îndărătul lumii.

IV
O LUPTA GROZAVĂ

LA CAPĂTUL SCĂRII rămaserăm o clipa locului şi ascultarăm cu încordare. Sus, leul părea că izbeşte într-o uşă de lemn, după cum deduceam din zgomotul ce se auzea. Şi de fiecare dată izbucneau ţipete de spaimă.

— Încearcă să pătrundă în cabina de la cârmă – şoptii Marian – aşa că l-am putea vedea când vom fi sus pe scară. În orice caz, ţine lampa pregătită.

Luai lampa de buzunar în mâna stângă, ca să mai pot şi trage la nevoie, apoi urcai după Marian scara îngustă.

Când ajunserăm sus, văzurăm nelămurit la vreo zece metri de noi uşa cabinei de cârmă, de care se izbea din timp în timp un trup uriaş, scoţând în acelaşi timp pufăituri furioase. Şi de fiecare data se auzeau dinăuntru ţipete de spaimă.

— Dacă cel puţin idioţii ar aprinde lumina pe punte! şopti Marian. N-avem încotro, trebuie să-ncercăm cu lampa de buzunar, căci altminteri mă poate nimeri glonţul.

Aşa şi era, căci deşi vedeam trupul leului, era totuşi prea întuneric ca să ochim cum trebuie. Pe de alta parte era şi o îndrăzneală prea mare să ieşim din adăpostul scării, ca să ne apropiem de fiară.

— Marian, n-am putea face altfel? şoptii eu.

— Dacă ieşim afară fiara ne-ar înhaţă din două sărituri. De aceea propun să facem repede un pas înainte, apoi azvârli lampa aprinsă în faţa cabinei de cârmă, sau o rostogolesc într-acolo.

— Hm, asta ar mai merge – răspunse prietenul meu – dar trebuie să rostogoleşti lampa în aşa fel încât s-ajungă destul de departe de cabina, însă lumina să cadă pe uşă şi pe leu. Presupun atunci fiara va face îndată stânga-mprejur.

— Bine, mă voi sili, murmurai eu.

Făcurăm repede un pas înainte, eu mă aplecai, pusei jos lampa rotunda, o aprinsei şi-o împinsei înainte. Apoi mă ridicai în graba şi smulsei puşca de pe umăr. Era o privelişte interesantă cum lampa aprinsă se rostogolea cu repeziciune, până când, în cele din urma, leul veni în lumina ei. După cum se aşteptase Marian fiara se-ntoarse fulgerător, dar ramase nehotărâtă în faţa „drăciei".

Acum era momentul potrivit şi ca şi cum ne-am înţeles dinainte, slobozirăm în acelaşi timp câte două gloanţe unul după altul. Avusesem o ţintă bună şi distanţa nu era mare, astfel că nu era nici o minune că gloanţele nimeriră în plin.

Horcăind înfiorător, leul se rostogoli într-o parte, se mai zvârcoli câteva clipe, apoi rămase întins pentru vecie.

— Asta ar fi numărul unul, rase Marian. Să tragem nădejde că vom avea acelaşi noroc şi cu numărul doi. Mă gândesc numai dacă să mergem prin gangul cabinelor spre partea dinapoi, sau s-o luam pe punte, de-a lungul parapetului.

— Poate că e vreo trecere prin cabina de cârmă şi aceea a căpitanului – spusei eu – am putea atunci trage foarte bine prin ferestruici.

— Asta e o idee bună! Hai să intrăm în cabina de la cârmă!

Când ajunserăm în lumina lămpii, se auziră iarăşi înlăuntru ţipete de spaimă, dar Marian bătu cu putere în uşa şi strigă pe franţuzeşte:

— Căpitane Miguel, deschide imediat! Vrem să răpunem şi celălalt leu!

După câteva clipe auzirăm glasul iritat al căpitanului, care înjură întâi pe câţiva negri, care de spaimă se refugiaseră în cabina de la cârmă, apoi văzurăm chipul său la gemuleţul uşii.

— Aţi răpus într-adevăr una din fiare, domnilor? întrebă el, agitat.

În loc de răspuns mă dădui înapoi, ridicai lampa şi îndreptai lumina ei asupra leului. Până atunci Miguel fusese el însuşi orbit de lumină – acum auzirăm zgomotul zăvoarelor trase în grabă şi căpitanul rosti vesel:

— Asta e minunat, domnilor! Haideţi repede, din cabina mea putem cuprinde cu privirea partea dindărăt a punţii. Fiara a doborât acolo pe unul din Negrii mei.

Intrarăm în cabina de la cârmă, împinserăm în laturi patru negri speriaţi care stăteau acolo şi-l urmărim pe căpitan care, printr-o uşiţă, ne duse într-o cabină încăpătoare.

Două ferestruici dădeau pe puntea dindărăt şi repede mă apropiai

de cea din dreapta, iar Marian de cea din stânga. Pe leu nu-l mai văzurăm însă.

În schimb văzurăm victima să sfâşiată care zăcea sub o lampă ce mai ardea.

— N-am avut noroc! mormăi prietenul meu necăjit. S-a cărăbănit! Trebuie să ieşim iar afara să-l căutăm. să mergem iarăşi prin gangul cabinelor. Mai mult ca sigur ca şi el a fugit pe acolo!

— Atunci mai bine pândim din cabina de la cârmă daca nu se iveşte la cadavrul tovarăşului sau împuşcat – propuşi eu – jos n-o să rămână mult.

— Ai dreptate – încuviinţă, Marian – haide repede înapoi!

— Se întoarse şi alerga repede afară, cu care prilej atinse o lădiţă aşezată pe o măsuţă înşurubată în perete. Lădiţa căzu jos şi o sumedenie de hârtii se împrăştiară.

— Le ridic eu, zise Miguel, agitat. Vedeţi dumneavoastră ce-i cu leul, domnilor!

Eu însă mă şi aplecasem şi ridicasem câteva hârtii, în acelaşi timp căpitanul aprinse lumina în cabină şi cu uimire citi pe una din hârtii numele „Therry”. Acesta era profesorul dispărut în căutarea căruia pornisem.

— Stinge lumina! strigă atunci Marian, cu asprime, din cabina de la cârmă şi căpitanul fu nevoit să se supună.

Mă folosii de prilejul acesta să vâr în buzunar hârtia cu numele „Therry”, dădu pe celelalte căpitanului şi intrai repede în cabina alăturată.

— Nici aici în faţă nu e! şopti Marian. Hai să ieşim afară! Ah, auzi, e jos în gangul cabinelor.

Cu aceste cuvinte deschise brusc uşa şi se năpusti pe puntea dinainte. Eu îl urmai, dar încă înainte de a ajunge la scară, fui întrecut de Pongo care i-o luase înainte chiar şi lui Marian.

Auzirăm ţipete înspăimântate, amestecate cu pufăitul furios al fiarei. Când furăm pe gang, văzurăm deschisă uşa unei cabine de la tribord. Probabil ca ocupantul ei avusese uşurinţă să iasă pe gang şi fusese imediat înhăţat de leu.

Cu puştile întinse alergarăm de-a lungul gangului, dar când furam la vreo cinci metri de cabină, Pongo şi stătea în faţa uşii deschise, ridica braţul drept şi în clipa următoare suliţa grea ţâşni în încredere.

Se auzi un răget furios, Pongo sări repede înapoi şi prin uşă zbughi o leoaică uriaşă, clătinându-se şi răgind înfiorător. Din trupul ei ieşea suliţa frântă.

Fara să pierdem vremea, slobozirăm câteva gloanţe în gang şi după puţine clipe fiara zăcea întinsă la pământ. Sărirăm repede înainte şi privirăm în cabină.

Pe podea zăcea un om plin de sânge. Când asupra lui rămaserăm

îngroziţi, căci recunoscurăm cadavrul lui Wilkens. Câteva momente rămaserăm muţi, apoi Marian îmi şopti:

— Fireşte că ne vom preface că nu-l cunoaştem. Hai să-i dăm de veste lui Miguel.

— Mariane, am furat căpitanului o hârtie pe care e scris numele „Therry“, zisei în şoaptă.

— Bine, ascunde-o cu grijă, o vom cerceta mai târziu! Spune repede căpitanului Thiago ce s-a întâmplat.

Portughezul se şi afla în gang, cu puşca în mana şi privea leoaica. Li povestii în graba ce ştiam, apoi mă luai după Marian, care aproape ajunsese în vârful scării.

Căpitanul Miguel aprinse imediat lumina în cabina să când Marian îl striga de la cârmă ca şi al doilea leu fusese răpus. Ieşi repede în uşa împiedicându-ne astfel să intram. Totuşi nu-mi scapă ca între timp strânsese hârtiile împrăştiate.

Alergarăm spre puntea dindărăt, unde zăceau doi Negri sfâşiaţi de leoaică. În gangul cabinelor nu departe de scara spre puntea dindărăt zăcea sufragiul Jose, ucis şi el de fiară.

Când Miguel zări cadavrul lui Wilkens se cutremură. Ne aruncă o privire speriată, dar se reculese repede şi zise:

— Un cunoscut de-al meu, un plantator, care mergea la Beira. Groaznic să-ţi găseşti moartea în felul acesta!

— Probabil că în frigurile provocate de rana a deschis fără să vrea uşa cabinei – spuse Marian – a fost grav rănit?

— Îmi spunea ca un tractor de pe domeniile sale îi apucase braţul – răspunse Miguel – aşa ia fost scris – ce să-i faci! Haideţi, domnilor, în sala, cred ca vom găsi pe îngrijitorul animalelor.

Găsirăm iar doi negrii sfâşiaţi – şi cu aceştia îşi încheia bilanţul – fiarele uciseseră şase oameni cu totul.

La cererea căpitanului trebuirăm să semnăm un proces-verbal în care erau redate faptele.

În vremea asta negrii înveliseră cadavrele în pânză şi după o scurtă rugăciune a căpitanului fură aruncate în apă.

După trista ceremonie ne retraserăm în cabina noastră unde veniră şi Thiago cu Pongo.

Scosei hârtia din buzunar şi o desfăcui. Semnătura glăsuia într-adevăr: „James Therry”.

— Dumnezeule! exclamă portughezul. Poate că aflăm acum taina dispariţiei sale. Citeşte repede, domnule Bertram!

Din păcate era numai jumătatea din urmă a documentului scris de profesorul dispărut – dar pentru noi era de mare însemnătate:

„… ar fi poate o descoperire epocala, dacă legendele moştenite în sânul acestui trib de negri s-ar întemeia pe adevăr. Gândiţi-vă, un oraş scufundat, care, după descrierile primitive ale boy-ului meu, ar fi stat

pe cea mai înaltă treaptă de cultură.

Trebuie deci neapărat să iau un kanu şi să urc vreo douăzeci de kilometri pe fluviul Sabi. Tot boy-ul meu spune că ţinutul acela e foarte nesigur – dar la vreo patru kilometri mai departe, după o cotitură a fluviului, s-ar fi aflând.

Îngropat sub nămol şi vegetaţie bogată, oraşul acela vechi. Trebuie să dezleg taina, chiar de-ar fi şi mai greu decât se arată. Şi de primejdiile care pândesc acolo nu mă tem.

James Therry”

— Ah, făcu Marian – s-ar putea spune ca avem taina celui dispărut. Care va să zică tot a căzut victima primejdiilor care pândesc în fluviul Sabi – şi anume în mâinile bandei. Cel puţin ştim acum ca sălaşul bandiţilor trebuie căutat la vreo douăzeci de kilometri în susul îmbucăturii.

— Therry aminteşte de o cotitură a apei – zisei eu deodată – n-ar fi mai bine dacă am merge înainte pe uscat şi apoi să venim de sus în jos.

— Minunat, exclama prietenul meu – o idee cat se poate de buna! Wilkens al II-lea, ca să zic aşa – fratele celui pe care l-am încredinţat mării adineauri – nu ne va aştepta de pe uscat, ci îşi va îndrepta toată atenţia asupra fluviului în direcţia îmbucăturii. Poate că izbutim atunci să surprindem banda luând-o de sus.

— Şi oare vechiul oraş scufundat n-o fi având vreo însemnătate pentru bandiţi? spusei eu mai departe. Poate că-l ţine acolo prizonier pe profesor, astfel ca el se afla în locul dorinţelor sale.

— Asta îmi pot închipui – râse Marian – dar posibil este, totuşi. Cel puţin să rămânem la asta ca să mergem vreo douăzeci şi cinci de kilometri pe uscat, apoi să coborâm fluviul. Cred că n-ai nimic împotrivă, domnule căpitan?

— Fireşte că nu – se grăbi să spună Thiago – recunosc că propunerea d-tale e cea mai nimerită.

Dar îmi îngădui să observ că cu greu vom găsi un kanu, dacă vom pătrunde atât de mult în interior Precât ştiu eu, nu prea sunt multe sate pe lângă fluviul Sabi, deoarece el este evitat din pricina acestei bande care îşi face veacul de multă vreme pe acolo. Ce facem atunci?

— O! – râse Marian – în cazul acesta va trebui să împrumutăm un kanu de la banda de tâlhari. Pentru noi principatul lucru e să-l liberăm pe profesor şi să descoperim ascunzătoarea bandei. Distrugerea ei o vom lăsa apoi pe seama soldaţilor.

— Numai dacă bandiţii n-or fi atunci demult peste dealuri şi văi – spuse Thiago.

— Dar cred că guvernul portughez o fi pus un post mai puternic la fluviul Sabi, după ce s-a recunoscut că regiunea nu prezintă siguranţă! îşi dădu cu părerea Marian. Poate că, cu ajutorul acestor oameni

putem curăţa cuibul.

— Sunt zece oameni sub conducerea unui subofiţer european – răspunse căpitanul, după cat ştiu sunt oameni viteji, căci altminteri nu s-ar fi oferit pentru aceasta misiune plina de primejdii..

— Minunat, spuse prietenul meu – atunci ne va fi posibil, să facem nevătămătoare întreaga banda. Dar toate astea le vom vedea când vom fi la faţa locului – aha, o fi descoperit Miguel lipsa hârtiei – schimbă el vorba, auzind ciocănituri în uşă.

Vârai repede foaia în buzunar, în vreme ce Marian se duse să deschidă. Afară era într-adevăr Miguel, care găsi de cuviinţă abia acum ne mulţumească pentru ajutorul dat cu împuşcarea leilor. Cu prilejul acesta îşi plimba mereu privirile pătrunzătoare prin cabină.

Era vădit ca el căuta hârtia pierdută – nu pomeni însă nimic despre asta, ci ne părăsi după ce ne dete noapte bună.

— Robert, rupe imediat hârtia şi azvârle bucăţelele în mare prin ferestruică – îmi spuse Marian – mă tem că, încă în noaptea asta vom primi o vizita neplăcută.

Scosei hârtia, o rupsei şi aruncai bucăţele prin ferestruică. Conţinutul ei îl păstram în memorie.

— Dar bine, domnule Farrow, de ce ne-am putea teme? întrebă Thiago. Miguel nu va îndrăzni să pătrundă aici ca să-şi ia înapoi hârtia.

— Poate ca da, răspunse prietenul meu. Documentul acela e prea important pentru bandiţi ca să se împace cu gândul ca se află în mâinile noastre. Eu mă gândesc cum a putut ajunge în stăpânirea lui Miguel.

— Foarte simplu, rase Thiago. Profesorul va fi călătorit cu vaporul acesta la fluviu şi o fi uitat vreun pachet aici.

— Aşa o fii încuviinţă Marian. Dar, haideţi să ne culcam acum, căci mai avem numai patru ceasuri pana la ziuă. Paza rămâne împărţită aşa cum ne-am înţeles înainte.

Căpitanul şi Pongo se duseră în cabinele lor, pe când eu mă întinsei pe patul meu îngust Marian însă se aşeză la masă şi începu să citească o curte.

Privii câtva timp la ei, apoi mă cuprinse somnul.

V
PE FLUVIUL SABI

MĂ TREZII simţindu-mă zgâlţâit cu putere. În primul moment crezut că Marian mă trezeşte şt sării repede în sus – dar văzui apoi că e ziua mare şi holbai ochii la prietenul meu.

Acesta clătină capul şi zise:

— Am făcut bine că am proptit chepengurile cu cuţitele noastre.

Uite, a încercat cineva să-l ridice pe al nostru.

Mă apropiat şi văzui că într-adevăr, cuţitele nu mai erau aşa cum le aşezaserăm noi, dar îşi îndepliniseră totuşi scopul şi împiedecaseră deschiderea chepengului.

— Şi n-ai auzit nimic? întrebai plin de mirare.

— Tot atât de puţin ca şi tine, dragă Robert. Bandiţii or fi suflat în cabină vreun praf dintr-acelea care adoarme şi pe care-l fabrică negrii din plante. Nu-i vorbă, am băgat eu de seama că mi se făcuse rău deodată, dar înainte de a mă putea ridica am căzut grămadă. Mare noroc am avut că cuţitele şi-au făcut datoria.

— Haide repede să vedem ce-i cu Thiago şi Pongo! îl îndemnai eu.

Alergarăm la cabinele vecine şi după repetate ciocănituri în uşă, prietenii noştri deschiseseră, spre bucuria noastră. Abia după ce deschiseră ferestruicile însă şi respirară aerul proaspăt, li se împrăştie ameţeala.

Şi în cabinele lor încercaseră să pătrundă bandiţii. Luarăm hotărârea, însă, să ne prefacem că nu ştim nimic şi merserăm cu toţii pe puntea dinainte.

Căpitanul Miguel tresări uşor când ne zări, dar noi îl salutarăm prietenos şi cerurăm să ni se servească dejunul. Deoarece spuse şi el că vrea să mănânce, merserăm împreună cu dânsul în sala de mâncare.

N-aveam motiv să ne temem de otravă, căci Miguel luă cel dintâi din mâncărurile şi băuturile care se aduceau la masă. Probabil ca o făcea într-adins, ca să înlăture de la început orice bănuială. Apoi mai trebuia să fie cu băgare de seamă la renumele său – destul de prost deja – căci în calitate de căpitan al vasului de comerţ putea aduce bandei foloase mai mari decât dacă ar fi fost el însuşi un membru important al ei.

Pe călătorii misterioşi din cabinete de la tribord nu-i văzurăm şi căpitanul ne lămuri de asemenea că aceştia sufereau de friguri.

În noaptea următoare ajunserăm la Chiloame şi după un rămas-bun călduros de la căpitan părăsirăm vaporul.

Când lăsarăm în urmă pontonul luminat şi păşirăm pe străduţa îngustă care ducea la sat, Thiago spuse:

— Sunt curios să ştiu unde am putea fi găzduiţi peste noapte. E într-adevăr pe aici un han, dar nu prea e sigur. Prin cârciuma se vântură tot solul de indivizi, suspecţi.

— Atunci am putea să aflăm acolo ceva cu privire la profesor – zise Marian – nu e nevoie să mânam la han, ci putem ieşi din sat câtva timp şi ne facem lagărul undeva pe câmp.

— Asta e o idee buna, zise Thiago. Daca părăsim Chiloame în timpul zilei, cu siguranţă ca vom avea pe urmele noastre iscoade, care ar putea să-i trădeze lui Wilkens asta nou prezenţa noastră. De altfel, hanul e tocmai în marginea satului, astfel că suntem îndată în stepă.

— Foarte bine – zise Marian – aşa dar, la drum!

Străbăturăm repede satul cufundat în întuneric, în care totuşi domnea mare însufleţire. Sosirea unui vapor însemna câştig pentru mulţi negri.

În cele din urmă ajunseserăm înaintea unei clădiri de lemn, care în Europa s-ar fi putut numi foarte bine şopron. Prin deschizăturile scunde şi joase pătrundeau râsete, înjurături şi cântece.

Când Thiago deschise uşa, larma amuţi şi toţi întoarseră capetele spre noi.

Nu erau de fel mutre plăcute. Şi băgai de seamă vreo câţiva, care stăteau mai în fund, se-ntoarseră repede când îl văzură pe căpitan.

Negru uriaş stătea rezemat de tejghea. Zărindu-ne, rânji, lua un pahar plin de rachiu şi păşi spre Marian.

— Masser ciocneşte cu Kimbo! guiţă el şi cei de faţă întâmpinară invitaţia cu hohote de râs.

Din asta băgarăm de seama că eram nepoftiţi aici, altminteri negrul nu şi-ar fi îngăduit provocarea aceasta în faţa unor albi.

Marian îl măsura cu privirea pe beţiv şi zise aspru:

— Cară-te!

Apoi, trecu pe lângă el, fără să-i mai dea vreo atenţie.

Când se adresa însă patronului, comandând pentru noi whisky cu sifon. Negrul beat zvârli la pământ paharul, smulse un cuţit de la brâu şi ridica braţul să izbească în Marian.

Într-o clipă avui revolverul în măna, dar Pongo mi-o luase înainte. Ca o panteră se repezi în negru, îi prinsei braţul şi în momentul următor se auzi un ţipăt de durere, iar negrul se poticni, gemând. Pongo îi răsucise mâna dintr-odată.

Marian se-ntorsese imediat şi scosese revolverul. Câţiva de pe la mese săriră în picioare, dar se aşezară la loc când văzură armele noastre.

Cârciumarul ne umplu paharele şi când văzurăm că spiritele s-au mai potolit, dădurăm pe gât băutura răcoritoare. Părăsirăm apoi cârciumă, fără să aruncăm măcar o privire negrului.

— N-am aflat nimic nou – râse căpitanul, când furăm afară – dar whisky-ul a fost bun. Şi de sigur că nu ne va urmări nimeni, căci Pongo le-a vârât frica-n oase. Negrul ăsta numai simţăminte bune nu cred să ne poarte.

— Nu face nimic – răspunse Marian, calm – dar am băgat de seamă ca unii indivizi şi-au ascuns fetele când ai intrat d-ta, domnule căpitan.

— Probabil că erau dezertori din trupa noastră – spuse Thiago – avem, din păcate, cam mulţi dintr-aceştia care primejduiesc apoi oraşele de pe coastă. Aşa, acum mergem drept înainte, apoi o luam ceva mai la apus şi după aceea ne vom putea căuta un loc de tabără,

iar mâine seară ajungem la fluviul Sabi dincolo de cotul cu pricina.

Merserăm vreun ceas prin stepă, apoi dădurăm de o pădurice şi hotărârăm să poposim acolo. Aprinserăm un focuşor, orânduirăm paza şi dormirăm pana dimineaţă.

Toată ziua următoare merserăm fără răgaz şi spre seară ajunserăm la fluviul Sabi. Thiago ne lămuri că ne aflam la vreun kilometru în sus de cotul unde se găsea oraşul pomenit de Therry.

Marian privi îngândurat fluviul lat cu apa liniştită, apoi arătă spre capetele numeroşilor crocodili ce ieşeau din apă.

— Păcat că nu putem trece înot – zise el – şi trebuie să ajungem de partea cealaltă, căci oraşul e pe malul de miazăzi, după cum scria profesorul. Vom fi nevoiţi să mergem dea lungul malului, până când vom găsi un kanu.

— Dar astăzi e prea târziu, căci peste un ceas se lăsă noaptea – zise Thiago – mai bine să căutăm un loc potrivit de tabără.

— Fireşte – încuviinţa Marian – avem timp deajuns mâine dimineaţa să căutăm o luntre.

Ne făcurăm tabăra printre tufe, aproape de mal. Făcurăm un focşor, îmbucarăm ceva, apoi Marian luă prima veghe, iar noi ceilalţi ne culcarăm.

Foarte plăcută nu era noaptea asta, căci pe când mai stăteam de vorba încă, avui impresia că aud în tufişuri unele zgomote, care mi se părură suspecte.

Dar camarazii mei şi cu mine, susţinură că trebuia să fie vreun animal, poate un şarpe. Când îmi luai veghea în primire, Marian îmi spuse, văzând, că nu se clintise nimic.

Noaptea trecu în linişte. A doua zi dimineaţa băurăm restul de ceai ce ne mai rămăsese, apoi pornirăm pe malul fluviului la răsărit.

Deodată Marian scoase o exclamaţie de bucurie şi arată cu măna înainte. Acolo se legăna, la mal, un kanu, care se desprinsese probabil de undeva, căci nu se vedea nimeni în luntre.

Alergarăm repede într-acolo şi văzurăm că într-adevăr era goala. Numai în faţă, la proră se afla un pachet mărişor învelit într-o pătură.

— Minunat! exclamă Marian. Soarta a avut grijă de noi. Dar acum vreau să vă fac o propunere: eu voi trage luntrea pe jumătate pe uscat, iar voi vă veţi duce repede la vânătoare, aici nu mai avem merinde.

N-aveam motiv să ne împotrivim acestei propuneri astfel că ne împrăştiarăm în stepă, în vreme ce Marian se duse să taie o creanga lungă ca să poată trage pe uscat kanu-ul, care se afla la vreo doi metri de mal.

La vreo patruzeci de metri unul de altul, înaintaserăm vreo sută de metri în stepa, când o antilopă trecu în goană pe lângă mine. Pentru suliţa lui Pongo era prea departe, aşa că dusei puşca la ochi, trăsei şi animalul căzu fulgerat la pământ.

Alergarăm repede într-acolo. Pongo încărcă vânatul în spinare şi o luarăm repede înapoi spre fluviu. Marian stătea pe mal şi ne făcea semne.

Deodată se auzi un strigăt deasupra apei. De partea cealaltă, în tufiş, se ivise un european, care striga ceva lui Marian – dar din pricina depărtării nu înţelegeam ce spune.

Marian sari însa repede în luntre şi începu să vâslească de-a curmezişul apei. Pornirăm în lupta şi ajunserăm la mal când Marian se afla în mijlocul fluviului.

— Buna ziua, căpitane Thiago! striga acum omul de dincolo – şi căpitanul răspunse cu bucurie:

— Profesor Therry, sunt fericit că te văd. Ai izbutit să te liberezi?

— Am fugit, dar sunt urmărit.

Era o întorsătură cât se poate de prielnică. Principala noastră misiune – regăsirea profesorului – era împlinită.

Totuşi, fiindcă nu se poate şti niciodată ce se poate întâmpla, luai puşca în mână, pentru a putea interveni în cazul când urmăritorii profesorului s-ar fi ivit pe mal înainte ca Marian s-ajungă acolo.

Dar se petrecu atunci ceva ce ne făcu să scoatem un ţipăt de spaimă. În partea din faţă a kanu-ului se ridică brusc pătura care acoperise pachetul şi în clipa următoare o făptură uriaşa, neagră, se năpusti asupra lui Marian.

Era negrul care în seara trecută încercase să ciocnească un pahar cu prietenul meu. Erau atât de repezi mişcările negrului încât nu putui slobozi nici un glonţ. Nici Marian n-avu vreme să tragă revolverul – izbutise numai să zvârle vâsla în kanu, căci uriaşul îl şi înhăţase.

O luptă pe viaţă şi pe moarte se încinse şi noi trebuia să rămânem spectatori pasivi, căci mişcările celor doi luptători erau atât de repezi, încât n-aş fi putut trage un glonţ, fără să-l primejduiesc pe prietenul meu.

Grozăvia era, însă, capetele câtorva crocodili uriaşi, care se ridicară din apă în apropierea kanu-ului. Fioroasele fiare păreau să presimtă că se puteau aştepta la o pradă bună. Marian nu era nici pe departe atât de puternic ca potrivnicul său şi priceperea lui la box nu-i prea putea folosi din pricina spaţiului îngust al kanu-ului ce se clătina mereu.

Uneori închideam ochii, îngrozit, căci mi se părea că-l văd căzând în apă – dar mereu, în clipa din urmă, el se pricepea să scape de aceasta soartă înfiorătoare, făcând o mişcare îndemânatică.

Negrul lupta cu îndârjire. Băgai de seamă însă că el se slujea mai mult de braţul stâng, căci Pongo îi răsucise mâna în seara trecută.

Deodată se păru că Marian îşi dă seamă de aceasta împrejurare prielnică, fiindcă îl văzui înhăţând repede mâna dreaptă a uriaşului şi în clipa următoare văzduhul fu sfâşiat de un urlet de durere. Negrul se clatină, se poticni, îşi smulse cu puterea disperării braţul din

strânsoarea lui Marian şi se prăbuşi cu capul în jos în apă.

Prietenul meu apucă reînvie vâsla şi împinse kanu-ul înainte la locul unde căzuse Negrul, apa începu să spumege şi să clocotească.

Negrul nu mai ieşi suprafaţă, căci crocodilii care mişunau pe acolo îl târâră sub apă şi probabil că-l şi sfâşiaseră.

Răsuflai uşurat când priveliştea aceasta grozavă dispăru, când valurile se potoliră pe locul unde potrivnicul lui Marian îşi găsise o moarte atât de cumplită.

Privii apoi iarăşi spre celălalt mal şi-l văzui pe profesor urcând în kanu şi strângând mâna lui Marian. Era un bărbat înalt şi subţire şi făcea impresia unui om care nu se da înapoi de la nimic.

Lua repede a doua vâslă şi-i ajută din toate puterile lui Marian la străbaterea fluviului înapoi. Nu veneau însa direct spre noi, ci o luaseră ceva mai spre Sud, spre un tufiş des, la vreo cincizeci de metri mai jos de noi.

Alergarăm repede într-acolo şi pătrunzând între crengi dădurăm de un petec de pământ de vreo doisprezece metri în circomferinţă, care era însă ocrotit şi dinspre fluviu prin tufe dese.

Ne făcurăm loc printre acestea şi tocmai atunci opri şi kanu-ul la mal.

— Înainte! zise Marian, tulburat, ceea ce nu era de mirare după lupta ce o dusese. Trageţi repede kanu-ul adânc în frunziş! Pongo trebuie să şteargă cu grijă toate urmele. Deocamdată suntem nevoiţi să rămânem aici.

Nu puserăm nici o întrebare, ci traserăm kanu-ul până la petecul de pământ unde aveam de gând să ne facem lagărul, unde ne întâmpină profesorul.

Făcu cea mai bună impresie asupra mea şi-l văzui pornind îndată să strângă vreascuri ca să aprindă un focşor.

Pongo aduse antilopa, apoi apă în vasele noastre şi peste o jumătate de ceas mâncam cu pofta din carnea gustoasă.

După masă profesorul Therry începu să povestească:

— În afară de boy-ul meu mai luasem numai patru hamali, căci nu-mi place să umblu cu o caravană întreagă după mine. Boy-ul meu e de obârşie de pe aici şi-mi povestise despre un oraş străvechi, îngropat lângă fluviul Sabi. E o legendă care s-a păstrat numai în tribul său. Fireşte că vroiam să cercetez cum stau lucrurile, m-am îmbarcat pe vasul „Sena" al căpitanului Miguel şi am debarcat în Chiloame. Când însă am pornit cu un kanu în susul fluviului Sabi, furăm atacaţi brusc în ţinutul acesta, de o ceată alcătuită din albi şi negri. Atunci băgai de scamă că şi cei patru negri făceau parte din bandă. Iar boy-ul meu izbuti să fugă în zăpăceala care se stârnise. Fui transportat într-o încăpere subterană şi recunoscui îndată că erau ziduri străvechi. N-avui să mă plâng de tratament; unul din albi – şeful bandei, cum auzii

mai târziu, un anume Wilkens – îmi spuse că ceruse guvernului portughez o sumă de răscumpărare pentru mine şi când vor sosi banii îmi va da drumul. Îl întrebai dacă existau şi alte încăperi subterane şi el mă duse prin diferite încăperi, din orânduirea cărora văzui îndată ca trebuia să fie vorba de o cetate de apărare, instalată după planuri anumite. Îmi spusei atunci că legenda pe care mi-o povestise boy-ul se întemeia pe adevăr şi că oraşul propriu zis trebuia să fie ceva mai sus. Bandiţilor nu le spusei nimic de asta, căci socot că voi face descoperiri foarte însemnate. Dar nu mai aveam linişte în subterană şi aseară izbutii s-o şterg.

— De ce n-ai fugii spre coastă? întrebă căpitanul, mirat.

— Acolo m-ar fi căutat îndată bandiţii – răspunse Therry – şi afară de asta trebuie doar să găsesc oraşul îngropat. Voiam cel puţin să stabilesc locul exact unde ne aflam, apoi m-aş îi înapoiat în Chiloame şi aş fi cerut sprijinul autorităţilor. Mă bucur, domnule căpitan, ca te şi afli aici. Unde sunt trupele d-tale?

— Am venit singuri să te eliberăm – râse Thiago – despre însoţitorii mei cu siguranţă că ai auzit destule şi vei fi ştiind, că preţuiesc mai mult decât o trupă întreagă. Ne temeam că bandiţii îţi vor face vreun rău văzând că vin trupe.

— Ai dreptate – încuviinţă profesorul – vă mulţumesc din inimă, domnilor, că v-aţi expus unor primejdii atât de mari, de dragul meu. În schimb nădăjduiesc să vă pot arăta, oraşul străvechi. Cred că veţi veni cu mine?

— Mai încape vorbă! răspunse Marian. Dar mai întâi vrem să-i punem cu botul pe labe pe bandiţi, altminteri nu vom putea lucra în linişte. D-le căpitan, unde sunt soldaţii de care vorbeai?

— La vreo opt kilometri la răsărit de aici. Dar au îndatorirea să patruleze în fiecare zi pe o rază întinsă.

— Atunci trebuie să căutăm să-i întâlnim – spuse Marian – vom putea apoi, sub conducerea domnului profesor, să pătrundem în ascunzătoarea bandei.

— Da, câţiva soldaţi au trecut uneori pe aici – spune profesorul – şi de fiecare dată bandiţii se bucuraseră în ascunzătorile lor sigure.

Pongo, care se îndepărta pentru a iscodi dacă nu se zăresc duşmani, se înapoiară imediat şi zise:

— Massers, vin Askarii.

— Ei, drace! striga căpitanul – asta e într-adevăr un noroc! Rămâneţi aici, domnilor, mă duc să-i aduc pe soldaţi!

Însoţit de Pongo se făcu nevăzut printre tufe şi după o jumătate de ceas zece negri în uniforme sub conducerea unui alb, se iviră lângă noi.

Profesorul trebui să descrie exact ascunzătoarea bandei, alcătuită din vreo cincisprezece inşi, după părerea lui şi hotărârăm să

pătrundem acolo încă din noaptea asta.

Spre seara profesorul avu o mare bucurie, când Pongo sari deodată într-un tufiş apropiat, de unde se întoarse curând cu un pui de negru, care se pitulase acolo.

Era Tano, boy-ul lui Therry, care-l căutase până atunci zadarnic pe stăpânul său în tot ţinutul.

Când se lăsă întunericul, trecurăm fluviul pe malul celalalt cu Kanu-ul. Sub conducerea profesorului merserăm vreo doi kilometri spre răsărit, apoi Therry ne arată o colibă acoperita cu tufe şi iarbă.

— De cealaltă parte se află intrarea. Va fi greu însă să ne apropiem de paznic în lumina lunii.

— Asta o va face Pongo – zise Marian – pun rămăşag că peste o jumătate de ceas avem toată banda în mână.

Uriaşul negru nu aşteptă să fie rugat şi porni înainte, iar noi îi urmarăm la distanţă. Când cotirăm pe după colină, îl văzurăm stând în faţa unei deschizături întunecoase. La picioarele lui zăcea întins paznicul.

Intrarăm cu băgare de seamă înăuntru şi-i surprinserăm pe bandiţi în somn. După o scurtă împotrivire din partea lor, erau cu toţii legaţi.

A doua zi dimineaţă, Thiago, cu soldaţii săi, îi aduse la coastă. Noi rămaserăm acolo, căci ni se trezise interesul pentru oraşul străvechi.

Vei afla într-o zi câte aventuri am mai întâmpinat cu prilejul acesta, dragă George, îşi încheia doctorul Bertram povestirea.

Aventurile submarinului Dox 113

Hans Warren

I.

O ÎNTÂLNIREA SECULARĂ

— COLO ÎN FUND E PATNA – zise căpitanul – să coborâm aici din barcă, pentru a nu bate la ochi intrând cu ea de-a dreptul în oraş.

Dădu poruncă proprietarului sampanului închiriat la Mongair, să tragă la malul drept al Gangelui. Acolo zărise un loc prielnic pentru debarcat: brâul de bambuşi care mărginea fluviul, ere întrerupt pe o distanţă destul de bună.

Spre mirarea camarazilor, conducătorul sampanului rămase îngrozit când i se dădu porunca aceasta. Căpitanul crezu la-nceput că indianul să temea, probabil, să acosteze acolo pentru că în locul acela era o adăpătoare de animale sălbatece. Şi când îi spuse omului că nu trebuia să-i fie teamă de asta, deoarece camarazii erau toţi bine înarmaţi, omul răspunse:

— Sahib, eu nu mă tem de stăpânul junglei şi nici de Gaj, elefantul care obişnuieşte să se adape acolo. Dar nu departe de adăpătoare locuieşte Dranir, sfântul şi nu e bine să vii în apropierea lui.

— Asta-i acum! Ţi-e teamă de un om şi nu ţi-e frica de tigru, stăpânul junglei? râse Farrow. Pai atunci trebuie să fie un om cu totul deosebit. Nu cumva sfântul acela e un mare bandit şi ucigaş?

— O, Sahib, nu-l insulta pe sfânt! strigă omul speriat. Se va răzbuna îngrozitor pentru asta, are în mână moartea cea mai sigură şi grozavă. Mai bine să ne apropiam de oraş, Sahib, ştiu eu acolo un loc bun pentru debarcare.

— Dar eu aş avea poftă să-l cunosc pe acest Dranir. Un om care insuflă atâta frică compatrioţilor săi, merită să fie privit de aproape. Afară de asta n-aş vrea să debarc aproape de oraş.

— Sahib, te previn încă odată, nu-l întărâta pe Dranir! se rugă indianul. Se mânie când vine cineva în apropierea lui şi mulţi cutezători şi-au pierdut viaţa.

— Atunci am avut dreptate, când am spus că e un ucigaş! spuse Farrow, mânios. De ce să omoare călători nevinovaţi, care vin întâmplător în apropierea lui? Cu atât mai mult atunci vreau să-l cunosc. Trebuie să-l predau justiţiei, ca să-i pedepsească pentru nelegiuirile sale.

— Sahib, el nu omoară cu mâna lui – şopti indianul cu teamă – e numai stăpânul acelora care aduc moartea.

— Şi cine sunt aceştia? întrebă căpitanul.

— Sahib, nu cutez să-i nuntesc.

— Ciudat! mormăi Farrow. Haide, du-ne acum la mal! Trebuie să lămurim noi taina asta.

Fireşte că şi ceilalţi camarazi, în primul rând George, erau de părere să facă o vizită acelui sfânt ciudat. Indianul însă se arătă atât

de înspăimântat, încât căpitanul fu nevoit să se răstească la el ca să tragă la mal. Şi când se supuse, în cele din urma, făcu ce făcu ca să nu acosteze la locul liber dintre bambuşi, ci ceva mai deoparte, în mijlocul trestiilor.

Căpitanul îl mai certă niţeluş pe indian pentru această neascultare, îi dădu apoi plata cuvenită şi părăsi sampanul împreună cu tovarăşii săi: George, doctorul Bertram, Petre şi Kard.

Toţi râseră de graba cu care se-ndepărtă indianul, dar Farrow zise cu seriozitate:

— Îndărătul acestui lucru trebuie să fie un mister, legat de mari primejdii, poate. Eu nu pot crede însă că la o atât de mică apropiere de oraş să locuiască un indian care ucide de-a dreptul călători nevinovaţi. S-ar fi amestecat de mult autorităţile dacă ar fi fost aşa. Cu toate acestea, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Aş vrea să ştiu numai ce credea barcagiul când spunea că sfântul acesta ciudat ar avea în mână moartea sigură şi grozavă. Asta îmi dă mult de gândit.

— Oh, o fi multă exagerare! zise George fără grijă. Mai mult ca sigur că Dranir acela a răspândit zvonul acesta ca să capete cât mai multe jertfe de la indienii de prin împrejurimi. Se pare că se pricepe bine în afacerea lui.

— Ceva sigur tot o fi în zvonul acesta – zise Farrow, îngândurat – aşa dar, încăodată: să fim cu mare băgare de seamă! Ţineţi armele pregătite, poate veţi avea în curând nevoie de ele!

Camarazii se cam molipsiseră de seriozitatea cu care vorbise căpitanul şi-l urmară tăcuţi, când el ieşi pe locul liber unde nu vruse Indianul să tragă barca. O furtună grozava trebuie să fi făcut spărtura aceasta în pădurea deasă, căci mai zăceau doborâţi câţiva copaci uriaşi printre buruienile înalte care creşteau pretutindeni.

George se apropiase de tatăl său, care se oprise lângă unul din aceşti copaci şi privea cu atenţiune în juru-i.

— Hm, e cam misterios pe aici, George – zise căpitanul – e lesne de înţeles că superstiţioşilor indieni le e frică de locul acesta. A! Uite colo o colibă mică, ascunsă în desiş! Să ştii ca într-însa locuieşte sfântul. Vedem noi îndată ce-i cu dumnealui.

Porniră mai departe şi când ocoliră trunchiul doborât, George se dădu speriat înapoi, căci în faţa lui o cobra uriaşă ridicase brusc capul hidos şi şuieră ameninţător.

Recăpătându-şi sângele rece, George scoase revolverul; ţinti şi odată cu glonţul ce pornise din ţeavă, şarpele căzu pe spate, cu capul zdrobit.

Dar ca şi cum împuşcătura aceasta ar fi fost un semnal, de pretutindeni îşi ridicară capetele numeroase târâtoare dintr-acestea primejdioase.

— Dumnezeule! exclamă doctorul – cu siguranţă ca asta e „moartea

grozavă” de care pomenea indianul nostru. Dranir acela se va fi priceput să domesticească într-o anumită măsură cobrele acestea. Nu putem întreprinde nimic împotriva lor căci sunt prea multe. Trebuie să rămânem liniştiţi, n-avem încotro!

Aşa şi era. Orice mişcare neprevăzătoare i-ar fi îndemnat pe şerpi să muşte.

— Poate că se vor linişti iarăşi dacă rămânem pe loc – şopti doctorul – trebuie totuşi să încercăm să dăm înapoi; din fericire, îndărătul nostru sunt puţini şerpi.

George, care privise spre coliba din desiş, murmură:

— Se pare că indianul iese afară, am văzut mişcându-se perdeaua care acoperă uşa.

Uitând aproape de şerpii ameninţători, toţi priviră spre colibă. Într-adevăr, perdeaua care acoperea uşa fu dată în lături şi un indian ieşi de după ea.

Era un bătrân cu barba colilie, care-i alungea până la brâu. Trupu-i înalt era subţire ca o prăjină, chipul îi era numai piele şi os, dar ochii-i mari străluceau de un foc tineresc.

Zâmbi batjocoritor văzându-l pe cei cinci camarazi stând nemişcaţi în mijlocul şerpilor, apoi strigă cu glas şuierător:

— Ce doriţi, Sahibi? De ce-aţi împuşcat pe unul din prietenii mei?

— Frumoşi prieteni! mormăi Farrow.

Apoi, tare:

— Prietenul dumitale se pregătea să ne atace şi de aceea l-am omorât. Şi vom face la fel cu ceilalţi, dacă nu-i chemi îndată la dumneata.

Spunând asta, căpitanul trase de la brâu amândouă pistoalele şt îndreptă ţevile spre şerpi. Camarazii îi urmară pilda, iar doctorul şi Kard care stăteau în spate, se întoarseră binişor. Îndărătul lor se aflau numai patru şerpi, pe care i-ar fi putut împuşca repede.

Bătrânul scoase un ţipăt de groază, apoi răcni:

— Sahibi, nu trageţi, altfel o treziţi pe „Grozava”. Rămâneţi locului, eu îi voi linişti pe prietenii mei!

Era atâta spaimă în toată atitudinea lui, încât căpitanul spuse cu glas coborât:

— Bine, să mai aşteptăm puţin, poate ne lămureşte chiar el cine e „Grozava” aia. Probabil vreo şerpoaică deosebit de mare şi primejdioasă. Acum pricep de ce se tem indienii de acest bătrân.

— Uite ca încearcă chiar să liniştească reptilele! şopti doctorul. Sunt foarte curios să văd ce o ieşi.

Bătrânul intrase în colibă şi adusese de acolo unul din acele flaute de care se folosesc îmblânzitorii de şerpi ai Indiei.

Se ghemui la pământ în faţa colibei sale şi începu o melodie ciudată. Cobrele deveniră neliniştite, îşi legănară trupurile încoa şi

încolo, dar George băgă de seamă că ochii lor îşi pierd strălucirea.

Deodată, când cântecul indianului era pe sfârşite, toţi şerpii îşi lăsară la pământ trupurile ridicate şi în clipa următoare camarazii auziră de jur împrejurul lor foşnete printre buruienile înalte. Şerpii se apropiau de stăpânul lor.

Trecură aproape de tot pe lângă camarazi, ba, o cobra deosebit de mare, neagră, alunecă chiar peste piciorul lui George care, fireşte, rămase nemişcat, plin de spaimă.

În cele din urmă se strânseră toţi în jurul bătrânului şi se legănau în ritmul flautului său.

Era o privelişte nemaivăzută; înfiorătoare şi doctorul zise:

— Acum pricep spaima ce o au indienii de acest bătrân. Ce facem, străbatem acum luminişul sau mergem în oraş, la Patna?

— Aşa aş vrea şi eu – răspunse Farrow – căci altminteri trebuie să ne croim cu greu un drum prin pădure. Bătrânul nu ne va putea vorbi acum, aşa că e mai bine să mergem drept înainte. Desişul nu pare să fie atât de încâlcit acolo, ceea ce mă face să sper că vom ajunge curând pe şoseaua care duce la Patna.

— Păi, eşti de părere să ne arătăm acolo, sau să urcăm iarăşi în timpul nopţii cursul Gangelui? întrebă doctorul.

— Eu as fi vrut să fac popas pe undeva în afara oraşului şi să aştept acolo până s-o lumina de ziuă – răspunse Farrow – căci trebuie să ne îngrijim de provizii noi şi de o barcă cu care să ne urmăm călătoria de noapte. De tren tot n-aş vrea să mă folosesc încă, deoarece ar bate la ochi dacă ne-am ivi deodată în gară.

Camarazii se puseră în mişcare, dar abia făcură câţiva paşi în luminiş, că bătrânul îşi întrerupse cântatul şi strigă îngrozit:

— Sahibi nu pe acolo. O să daţi de „Grozava”, care n-ascultă aproape nici de mine. Ea o să vă ucidă şi autorităţile mă vor socoti pe mine vinovat. Mergeţi înapoi şi croiţi-vă un drum prin desiş. Veţi ajunge curând pe şoseaua care duce la oraş.

În clipa următoare îşi reluă cântatul, căci cobrele deveniseră neliniştite.

Camarazii se opriseră locului şi căpitanul spuse:

— Să-l ascultăm pe bătrân? Colo în desiş trebuie să fie pitită o cobra deosebit de primejdioasă care cu siguranţă că ne va ataca, înainte de-a avea noi timp să ne apărăm, aş fi de părere să ne întoarcem mai bine.

Dar în clipa când camarazii vrură să dea urmare acestei propuneri, George strigă îngrozit:

— Dumnezeule sfinte, am văzut-o, e un exemplar neobişnuit de mare! S-a ridicat de cel puţini un metru şi jumătate, dacă nu mai mult! Doctore, trebuie să fie o cobra regală.

— Naja buagarus – şopti doctorul Bertram. Drace, e într-adevăr

neobişnuit de mare – măsoară pe puţin cinci metrii!

Uriaşa cobra ieşise din desiş şi îşi ridicase partea dinainte a trupului.

Căpitanul privi spre bătrânul indian şi văzu ca „sfântul” tremura din tot trupul. Continua să sufle în flaut cat îl ţineau puterile, dar melodia nu făcea nici o impresie asupra cobrei regale.

Privea ţintă la cei cinci camarazi. Dranir cânta din ce în ce mai tare şi mai însufleţit, dar cobra regală nici nu băga în seamă muzica aceea ascuţită. E drept că începu să-şi legene încoace şi încolo trupul, dar privirea ochilor ei ramase limpede şi rece.

— Luaţi seama! şopti doctorul. Probabil că vrea să ne atace. A, repede!

Ca un fulger uriaşul şarpe zbucni spre grupul celor cinci camarazi – dar aceştia, păstrându-şi sângele rece, mai găsiră timp, totuşi şi ţintească şi să tragă.

La câţiva paşi în faţa lui George, trupul enorm se azvârli în aer, sângerând din mai multe locuri. Nu renunţă însă la atac, ci se aruncă asupra tânărului.

Acesta se dădu cu un pas înapoi, ridica revolverul şi cele două gloanţe pe care le slobozii nimeriră în gâtul şarpelui.

Zbătându-se în spasmurile morţii, cobra mai încearcă să-şi înhaţe duşmanul, dar George îşi vârf repede revolverul înapoi la brâu şi scoase pumnalul său ascuţit, pe care-l avea în dar de la Sanja, se aplecă deodată şi izbi cu toată puterea. Tăişul ascuţit reteză capul şarpelui şi după câteva zvârcoleli grozave târâtoarea rămase nemişcata.

Răsuflând uşurat, tânărul îşi şterge pumnalul, apoi zise liniştit:

— Cred că acum putem pleca de aici, căci primejdiosul duşman a fost răpus. Ce ai, doctore?

— Dumnezeule, cred că am văzut o cobră în desiş! exclamă Bertram, speriat. Să fi fost o pereche acolo? Să mergem înapoi mai bine.

— Dranir – strigă căpitanul – am ucis pe „Grozava” – putem porni acum înainte prin desiş?

Bătrânul lăsă jos flautul, privi pe Farrow cu ochi scânteietori de ură şi strigă:

— Sahib, aţi ucis-o pe „Minunata”, nu, pe „Grozava”. Vă aşteaptă o moarte înfiorătoare din partea tovarăşelor ei. Eu sunt stăpânul şerpilor şi vă blestem! Plecaţi repede, repede, altminteri trimit după voi pe micii mei prieteni.

Spunând aceasta arătă spre şirul şerpilor care se ridicaseră în faţa lui şi păreau iarăşi neliniştiţi.

— Atunci ai văzut bine, doctore – zise căpitanul – există, aşa dar, încă o tovarăşă a cobrei regale în tufişul de colo. Să mergem deci mal

bine înapoi.

— Eu sunt de părere s-o luăm înainte şi să căutăm s-o răpunem şi pe cealaltă – propuse George – altminteri ne-ar ameninţa tot timpul cât ne-am afla prin ţinutul acesta.

— Într-o privinţă ai dreptate – zise căpitanul – dar mă tem că Dranir acela ne va trimite pe cap toate cobrele îndată ce ne va vedea dispărând în desişul dinaintea noastră. Afara de asta ar fi foarte primejdios să ne apucăm acum să căutăm reptila, Aşa dar, înapoi – dar repede; căci bătrânul pare să fie foarte înfuriat.

Dranir, „stăpânul şerpilor” – cum se numise el însuşi încetă iarăşi să cânte din flaut şi strigă:

— Plecaţi repede, Sahibi, altminteri nu-i mai pot reţine pe micii mei prieteni. Plecaţi repede, dar gândiţi-vă mereu că „Grozava” vă va ucide.

— Să plecăm în linişte şi nici să nu-i răspundem! şopti căpitanul. Vom veghea noi ca „Grozava” lui să nu se apropie prea mult.

Camarazii se întoarseră şi străbătură luminişul, mergând înapoi; ajunseră curând la marginea desişului, dar înainte de a intra înăuntru, se auzi încă odată glasul bătrânului:

— Moartea e îndărătul vostru, „Grozava” se va răzbuna că i-aţi ucis tovarăşul.

— Dacă am fi nişte fricoşi – zise căpitanul – am lua primul tren şi am părăsi Patna. O să rămână însă dezamăgit „Sfântul” acela, căci vom sfârşi noi cu reptila, dacă îşi va face apariţia, într-adevăr.

— Cică tovarăşul unui şarpe ucis ar urmări pe ucigaş şi l-ar omorî la rândul lui – zise doctorul – dar asta e, fireşte, un basm. De îndată ce vom fi părăsit desişul acesta şi vom fi făcut o bucată bună pe şosea, ne vom putea considera în deplină siguranţă.

— Sunt de aceeaşi părere – încuviinţă căpitanul – ar fi trebuit să i-o şi spunem bătrânului că puţin ne pasă de ameninţările sale. Dar n-are decât să se bucure crezând că ne temem.

— E lesne de închipuit mânia lui, căci şarpele acela a fost într-adevăr un exemplar minunat.

— Mie îmi pare într-adevăr rău că am lăsat trupul acolo, zise George. Ar fi trebuit să-i jupuim pielea care ar fi fost un trofeu minunat.

— Şi vroiai s-o târăşti mereu după tine? întreba tatăl sau, râzând. Nu, George, asta nu se putea. Şi ca s-o fi pus undeva bine, n-ar fi avut nici un rost. Dar hai să ne vedem de drum, desişul devine mai încâlcit aici, trebuie să ne croim un drum.

Petre şi Kard se şi apucaseră să înlăture piedecile, cu cuţitele lor. Lucrul mergea repede; treptat, treptat, desişul se mai lumina şi în cele din urmă se zări printre tufe panglica alba a şoselei.

În cursul drumului George întoarse capul de câteva ori, căci deşi nu

credea în basmul cu şarpele care-i va urmări ca să se răzbune, avea totuşi o presimţire ciudată. Uneori se simţea străbătut de spaimă chiar, căci i se părea că vede îndărătul său trupul ridicat ameninţător al unei cobre regale. Dar când privea mai atent într-acolo, imaginea aceasta fantomatică dispărea brusc.

Era necăjit pe el însuşi. Îşi băteau joc nervii de dânsul oare? Ştia doar prea bine că nu era cu putinţă ca al doilea şarpe să-l urmărească.

De aceea George nici nu cuteză să pomenească ceva tovarăşilor săi de aceste năluciri, căci se lenea că va fi luat în râs. Dar când micul convoi ajunse pe şosea, căpitanul întrebă, iscoditor:

— George, te-am văzut întorcându-te în câteva rânduri şi mi s-a părut că erai speriat. Ai descoperit ceva suspect?

Încurcat, tânărul răspunse:

— Nu… n-a fost nimic… mi s-a părut numai de câteva ori că am zărit o cobra regală, care-şi înaltă partea dinainte a trupului. Dar când am privit mai cu băgare de seamă, dispăruse. Nici n-ar fi cu putinţă aşa ceva.

George privi la tatăl său şi la doctor să vadă dacă nu râd de el, dar spre nespusa lui mirare amândoi rămaseră serioşi.

— Aci, în India, eu nu m-aş mira de nimic, draga George – zise doctorul – aşa dar nici de un şarpe care ne urmăreşte. Să fim deci cu băgare de seamă, atâta vreme cât vom fi pe aici.

— Nu, domnule doctor – râse George – chiar daca mi s-a părut că am văzut-o pe acea Naja bungarus, nu cred de fel că am putea fi primejduiţi printr-însa, într-un chip oarecare. Nu se poate ca un şarpe să fie îmblânzit în felul acesta. Sau crezi d-ta serios că ne-ar putea urmări?

— Cine ştie de ce mijloace şi forţe dispune indianul acela bătrân – răspunse doctorul – e aproape o minune chiar numai faptul că ascultă de el cobrele. Am văzut eu multe reprezentaţii date de îmblânzitori de şerpi, dar aşa ceva n-am pomenit încă. E o mare deosebire între a lucra cu şerpi care nu ies niciodată din coşul lor şi cărora de cele mai multe ori, li se scot colţii veninoşi – şi cu dintre-ăia care trăiesc în libertate şi au colţii neatinşi. Sunt de părere că trebuie să fim cu mare băgare de seamă până vom avea Patna îndărătul nostru.

De data asta George fu acela care râse de cuvintele doctorului şi izbuti să înlăture teama dinainte. Râse şi răspunse:

— Nu cred să mai vedem vreodată a doua cobra. Dar uite că vine colo un car cu boi – ce-ar fi să mergem cu el o bucată de drum? În felul asta ni se pierde urma cu totul.

— Care va să zică tot te mai gândeşti la chestia aia! zise doctorul, zâmbind. E însă într-adevăr o prostie, un şarpe nu poate lua urma unui om. De fapt mă tem numai de răzbunarea lui Dranir acela, care va ticlui lucrurile în aşa fel nu cât vina să cadă asupra cobrei regale,

dacă ne vom pierde vieţile prin meleagurile astea.

— Nu numai că se va răzbuna de moartea şarpelui, ci va căuta să-şi întărească şi mai mult prestigiul – zise căpitanul – e sigur doar că-şi va spune că noi vom povesti în oraş despre izbânda ce-am repurtat-o aici şi asta n-are ce să-i ajute. Aşa dar, primejdia pentru noi e numai într-însul.

— Tată, mi s-a părut că am zărit iarăşi şarpele misterios! exclamă speriat George, care privise din nou în desiş. S-a ridicat colo, la trunchiul rasamalului acela uriaş.

George arătă spre un copac cât toate zilele, la vreo douăzeci de metri depărtare de şosea – şi camarazii se grăbiră să scoată pistoalele.

Căpitanul clătină capul însă şi zise:

— George, acolo atârnă câteva liane groase şi le-oi fi asemuit cu cobra regală.

— Da, tată, acum văd şi eu asta – încuviinţă tânărul – dar înainte trupul şarpelui se afla dea dreptul în faţa trunchiului, unde nu atârnă nici o liană – astea sunt mai mult pe de lături. Şi apoi am văzut şi mişcarea, când a alunecat în jos.

— Poate că tot a fost o liană, care o fi căzut din cine ştie ce motiv – spuse doctorul – şi atunci ţi-ai spus, fireşte, că un şarpe se lasă în jos, George. Ce-ar fi să mergem într-acolo şi să cercetăm?

— Hm… nu v-aş sfătui să faceţi asta – zise căpitanul – spuneai doar d-ta singur, dragă doctore, că socoti că totul e cu putinţă aici în India, aşa dar s-ar putea ca George să fi văzut acolo un Naja bungarus. Dacă pătrundeţi acum în desiş, vă aşteaptă, fără îndoială, muşcătura aducătoare de moarte.

— Aşa e, aşa e – încuviinţă doctorul – cu toate acestea eu aş susţine că George s-a înşelat. E cu desăvârşire exclus ca reptila să ne fi urmărit.

Carul cu boi pe care-l zărise George înainte se apropia acum. Scârţâitul grozav al osiei făcea cu neputinţă să se mai înţeleagă între ei, căci nu auzeau nimic. Căpitanul ridică mâna şi oprind carul, întrebă pe căruţaş dacă vrea să-i ia până la intrarea în oraş.

Indianul bătrân care se afla în car privi cu teamă spre desişul apropiat şi zise cu grabă:

— Eu locuiesc înainte de intrarea în oraş, Sahibi – dacă vreţi să mergeţi într-acolo, apoi urcaţi-vă repede! Nu e bine să te aţii multă vreme pe aici.

— Îmi închipuiam eu asta! râse căpitanul şi se urca în car, care era încărcat cu saci.

Cei cinci camarazi îl urmară şi carul se puse în mişcare. George, care stătea lângă doctor, apuca brusc mâna acestuia şi cu braţul drept arată spre desişul pe care-l părăsiseră nu de mult.

Şi atunci se cutremură şi doctorul, căci văzu îndărătul unor tufe

trupul ridicat al cobrei regale, care părea să privească după carul ce se-ndepărtă. După câteva clipe dihania se făcu nevăzută.

Doctorul clătină capul. Chestia aceasta contrazicea toate cercetările celor mai învăţaţi naturalişti care spun că un şarpe nu poate urmări oameni. Această cobra uriaşă trebuia, aşa dar, sau să fie de o inteligenţă neobişnuită, sau era dresata cu măiestrie de bătrânul Dranir. În vreme ce se gândea la asta, examină cu luare aminte desişul pe lângă care treceau cu căruţa. Dacă şarpelui îi dădea în gând să-i urmărească necontenit, atunci trebuia să fi întrecut de mult carul cu boi.

Desişul începu să se lumineze din ce în ce mai mult, apoi începeau lanuri de orez şi doctorul răsuflă uşurat. Aici şarpele enorm ar fi putut fi văzut lesne, dacă s-ar fi strecurat printre spice. Aşa dar, rămăsese în pădure.

II
O ÎNTÂMPLARE NEPLĂCUTĂ

DUPĂ VREO JUMĂTATE DE CEAS, carul cu boi ajunse la o gospodărie care părea părăsita. Bătrânul opri şi zise respectos:

— Sahibi, asta e locuinţa mea. Doriţi să mergeţi mai departe sau veţi face cinste casei mele, intrând înăuntru?

Casa se afla la vreo trei kilometri de cele dintâi clădiri ale oraşului. Farrow, care-şi dădu seamă îndată de situaţia prielnică, zise prietenos:

— Vom rămâne cu plăcere la tine până diseară şi aş dori şi felurite lucruri din oraş, pe care mi le-ai putea aduce tu sau fiii tăi. Apoi mi-ar mai trebui un barcagiu, care să ne ducă seara pe fluviu în sus. Vrei să îngrijeşti tu de toate astea?

Bătrânul făcu o mutră cam ciudată. Bănuia că străinii aceştia au ceva pe cuget, de vreme ce nu vor să se arate la lumina zilei. Înclinându-se adânc, zise însă:

— Sahib, porunceşte! Eu sunt Doga şi al meu e pământul cât vezi cu ochii.

— Îţi mulţumesc, Doga, să intrăm în casă şi acolo îţi voi spune ce ne trebuie.

Camarazii rămaseră miraţi când bătrânul îi duse într-o odaie mare, mobilată jumătate europeneşte, jumătate asiatic. Înclinându-se încă odată, omul îi lăsă singuri şi după câtva timp intră o tânără şi frumoasa indiana, ducând pe o tava pahare cu sirop de fructe, rece.

Apoi se ivi iarăşi bătrânul care nu mai era de recunoscut aproape, căci purta veştminte bogate de mătase şi de turbanul său era prinsă o broşă mare de diamante.

— Strămoşii mei au fost piraţi – zise el, văzând privirile mirate ale oaspeţilor săi.

Cu un gest care părea să spună că încheiase cu trecutul, adăugă:

— Sahib, acum scrie pe o hârtie de ce aveţi nevoie!

Căpitanul scoase carnetul de notiţe şi însemnă conservele care îi trebuiau pentru câteva zile.

— Sahib, voi pune să vi se aducă mâncare – zise indianul şi luă însemnarea – servitorul meu Nahava vă va servi. Plec imediat la oraş să îngrijesc de toate. Îngăduiţi-mi însă o întrebare: Citesc mult, cu deosebire ziare englezeşti… Sahib, nu eşti cumva căpitanul Farrow?

— Da – răspunse imediat căpitanul – vrem să facem o vizită unui cunoscut de-ai nostru, un prinţ indian. Călătorim numai noaptea, deşt nu prea aveam motive să ne temem nici ziua – dar vrem să ne ferim de tot ce ne-ar putea împiedeca s-ajungem mai repede la ţintă.

— Pricep, Sahib, mai ştiu însă şi că domnii englezi vă datorează multă recunoştinţă. Dar înăuntrul ţării s-ar putea să întâmpinaţi neplăceri, de aceea vă voi ajuta cu dragă inima să ieşiţi nevăzuţi din Patna.

Deschise uşa, tresări însă, căci înaintea lui stătea un indian, care se înclină îndată până la pământ.

— Nahava – zise bătrânul, cu asprime – ai tras cu urechea. Acum ştii şi tu că aceşti Sahibi sunt prietenii mei – aşa dar să-i serveşti bine ca şi cum ar fi rude apropiate de-ale mele.

Celor cinci camarazi le displăcu de la început indianul care intră. Era cam scund la stat şi pocit, chipul fioros şi privirea vicleană.

Aducea carne friptă şi turte de mălai, pe care le aşeză pe masă, mormăind.

Când camarazii rămaseră singuri, Farrow zise în şoaptă:

— Acest Nahava trebuie să fie foarte viclean. Mă miră că Doga – care pare să fia un om cultivat – îl rabdă pe lângă el. Să fim cu ochii-n patru, căci am impresia că servitorul ăsta l-ar vinde şi pe tat-su pentru câţiva arginţi.

— Eu cred că nici n-a priceput bine ce ne-a spus Doga – fu de părere doctorul – aşa că nu trebuie să ne sinchisim de el. Dar ia spune mai bine, cu ce ne omorâm timpul până diseară?

— În primul rând vom dormi – răspunse căpitanul – căci avem nevoie de odihnă.

— Aşa e! încuviinţă Bertram.

După ce mâncară şi doctorul vru să-l cheme pe servitor ca să le arate unde se pot culca Nahava şi intră, zâmbitor, întrebând cu ce-i poate servi.

— Cred, într-adevăr că omul pândea, spuse căpitanul – şi am avut noroc că am vorbit într-o limbă străină.

Apoi se adresă servitorului, în graiul indian:

— Vrem să ne odihnim, arată-ne odăile unde să ne culcăm.

Cele doua odăi de dormit erau învecinate, în care se aflau culcuşuri

acoperite cu blănuri. Obosiţi cum erau, se-atinseră toţi cinci în aşternutul moale şi adormiră îndată.

Sa fi dormit vreo patru ceasuri, când fură treziţi brusc de o gălăgie grozavă şi ridicându-se văzură cu mirare soldaţi englezi, care ocupaseră amândouă odăile. Un tânăr ofiţer întrebă:

— Se află aici căpitanul Farrow? Ah, d-ta eşti, domnule! zise el, apropiindu-se de căpitan te recunosc după fotografiile publicate în ziare. Vă rog, urmaţi-mă fără împotrivire, căci mi-ar părea rău să fiu nevoit să întrebuinţez forţa faţă de oameni atât de viteji ca dv. Trebuie însă să-mi fac datoria şi să vă duc în faţa comandantului garnizoanei.

— Fireşte că te vom urma fără împotrivire – răspunse căpitanul – şi nădăjduiesc că arestarea noastră nu va ţine prea mult. Cred însă că nu greşesc presupunând că servitorul Nahava ne-a trădat?

— Da, aşa e, pentru că se mai menţine încă premiul instituit pentru arestarea dv. – răspunse locotenentul, cam stânjenit – sper şi eu, însă, domnilor, că vă vom da drumul cât mai curând. E drept că mai întâi va trebui să cerem încuviinţarea guvernatorului din Calcutta.

— Atunci ne putem lăsa lucrurile aici – spuse căpitanul – îl voi fuga pe comandant să telegrafieze lordului Timberton, fostul guvernator şi cred că ăsta va grăbi eliberarea noastră.

Încadraţi de soldaţi, camarazii părăsiră casa. În drum doctorul zise:

— Întâmplător ştiu că garnizoana se află în Diampur, la câţiva kilometri de Patna.

După o jumătate de ceas, erau cu toţii înaintea comandantului garnizoanei, colonelul Thompson, un ofiţer mai în vârstă. Saluta camarazi cu oarecare rezervă, dar cuvintele sale dovedeau respect pentru îndrăzneţii bărbaţi:

— Datoria m-a silit să procedez în felul acesta şi-mi pare rău că a trebuit să dau urmare denunţului unui trădător nemernic. N-am încotro trebuie să vă ţin arestaţi până voi primi ordine din Calcutta. Am şi telegrafiat guvernatorului şi nădăjduiesc că răspunsul nu va întârzia.

— V-aş ruga, domnule colonel, să trimiteţi o telegramă şi lordului Timberton, fostul guvernator – zise Farrow – l-am făcut un mic serviciu şi el ne-a făgăduit concursul său oricând va fi nevoie.

— Atunci arestarea dv. chiar că nu va dura mult – răspunse colonelul – cuvântul lordului Timberton are mare greutate. Mă mir totuşi că l-aţi întâlnit, căci de la dispariţia fiicei sale nu prea se arăta în Caletitta. A luat obiceiul să colinde prin păduri, în căutarea dispărutei.

— În pădure l-am găsit şi noi – răspunse căpitanul şi fiul meu George a izbutit s-o scoată pe fiica lordului din mâinile indienilor.

Colonelul tresări auzind aceste cuvinte, apoi zise:

— V-a reuşit într-adevăr lucrul acesta, domnilor? Atunci îngăduiţi-

mi să vă felicit din toată inima. Cum v-a fost cu putinţă să faceţi asta?

Căpitanul istorisi pe scurt cum se petrecuseră lucrurile şi când sfârşi, colonelul exclamă:

— Extraordinar? Datoria mă sileşte să vă consider prizonierii mei, dar îmi îngădui să vă invit la masa cu mine. Să trecem în bungalow-ul meu, va rog?

Colonelul prezenta pe camarazi soţiei sale care se interesa mult de aventurile vitejilor bărbaţi. Timpul trecu uşor până seara. În cele din urmă veni o ordonanţa cu două telegrame.

Thompson le deschise repede, le citi, apoi zise cu bucurie:

— Domnilor, sunteţi liberi. Guvernul porunceşte chiar tuturor funcţionarilor să vă dea tot sprijinul de care veţi avea nevoie.

— Domnule colonel, îţi mulţumesc din suflet pentru ospitalitate – zise căpitanul – şi-mi pare rău că trebuie să vă părăsim. Gazda noastră, în casa căreia am fost arestaţi, ne-a îngrijit o barcă, cu care vrem să mai facem o bună bucată de drum încă în seara asta.

III
ŞARPELE MISTERIOS

DUPĂ UN CĂLDUROS RĂMAS BUN, camarazii se înapoiară repede la Doga. Bogatul indian îşi instalase lumină electrică în casă, deşi aceasta se afla la câtiva kilometri de oraş. Toate ferestrele, erau luminate când camarazii ajunseră acolo.

Doga le deschise el însuşi şi o bucurie sincera îi lumină chipul când îi văzu pe camarazi.

— Sahibi, sunteţi într-adevăr liberi? întrebă el.

— Da, Doga, ne putem mişca în deplină libertate, oriunde ne place – răspunse căpitanul – totuşi, ne vom folosi de barcă. Cred că a venit barcagiul?

— Da şi l-aş fi lăsat să aştepte pana aş fi aflat cum stau lucrurile cu d-voastră, Sahibi – răspunse indianul – îmi pare rău că n-am putut fi împreună tot timpul, căci acum vreţi să plecaţi. Pe Nahava, care v-a trădat, am pus să-l alunge din casa mea şi vă sfătuiesc să vă feriţi de el când veţi porni acum în jos spre fluviu.

— N-avea grijă, vom şti noi să ne păzim – răspunse Farrow – ai găsit în Patna tot ce ne trebuie?

— Da, Sahib, am îngrijii de toate.

— Bine, atunci să ne luăm armele şi brâurile.

Doga îi conduse pe oaspeţii săi în odăile unde dormiseră. Când deschise uşa şi aprinse lumina, se dădu speriat înapoi.

În mijlocul încăperii, zăcea trădătorul Nahava. Chipul său era grozav de schimonosit.

Doctorul se aplecă asupra cadavrului, dar se dădu repede înapoi şi

şopti:

— De necrezut! Omul pare să fi murit din pricina veninului puternic al unui şarpe. Cum e cu putinţă asta? Ar fi trebuit ca reptila să se afle în odaia asta… A murit foarte repede, aşa că nu se poate să îi căpătat muşcătura afară, căci nu s-ar fi putut târî până aici.

Camarazii îşi rotiră privirea prin odaie. Toţi aveau presimţirea că moartea trădătorului – care cu siguranţă că intrase în odaie numai cu scopul de a fura sau a se răzbuna – era în legătură cu „sfântul" Dranir, stăpânul şerpilor.

George îşi puse brâul şi trase imediat unul din pistoale. Camarazii îi urmară pilda şi cu ajutorul lămpilor de buzunar, luminară pe sub paturi – dar nu putură descoperi nimic.

Uşa spre cealaltă cameră erai întredeschisă şi când George îndreptă lumina lămpii sale pe pragul ei, văzu o dâră strălucitoare.

— Domnule doctor – strigă dansul – nu-ţi face impresia ca pe prag sunt bale care s-au scurs din gura lui?

Doctorul se aplecă deasupra pragului, examină dâra şi răspunse:

— Pa, dragă George, ai dreptate. A fost chiar un şarpe mare, care s-a târât pe aici.

— Atunci să fim cu băgare de seamă când vom intra în odaie! zise căpitanul. Târâtoarea trebuie să ne fi urmărit, deci, cu toate că nu-mi dau seamă cum e cu putinţă aşa ceva. George, împinge uşa, apoi dă-te repede înapoi.

Tânărul făcu întocmai. Cele cinci lămpi îşi îndreptară lumina în camera întunecoasă.

Nu se vedea nimic ce ar fi dat de bănuit şi George trecu cel dintâi pragul. Îşi plimbă lumina lămpii prin odaie, nu zări însă nici un şarpe.

Vru să intre cu totul înăuntru, când auzi lai dreapta lui şuieratul sinistru al unei astfel de târâtoare.

Îşi îndreptă imediat arma într-acolo, dar în aceeaşi clipă simţi o lovitură atât de puternică pestei mână, încât arma îi zbură cât colo. Câteva clipe zări în lumina lămpii capul uriaş al cobrei regate întins spre el.

Auzi îndărătul său o împuşcătură, glonţul îi trecu pe lângă ureche, dar nu nimeri cobra, care se retrăsese în întunerec, cu o mişcare fulgerătoare. Apoi răsună o şuierătură ciudata urmata de un strigăt melodios. George auzi un târşâit în camera învecinată, paşi repede înainte şi lumină spre fereastră.

Văzu tocmai uriaşa Naja bungarus care dispărea pe geam.

Dacă ar fi avut în mână pistolul, ar fi putut trage un glonţ care să nu-şi greşească ţinta. Aşa, însă, duşmanul grozav dispăru în beznă nevătămat.

Fără să piardă o clipă, tânărul se repezi într-acolo şi lumină afară. Văzu încă şarpele, dar numai partea de la coadă din trupul lui, care

tocmai dispărea în lanurile de orez.

Mal văzu însă şi o făptură omenească aplecându-se repede, când fu învăluită în lumina lămpii. Şi ar fi putut jura că fusese Dranir, stăpânul şerpilor.

Împărtăşi repede astea camarazilor săi şi adăugă.

— Nu l-am putea urmări repede? Cu siguranţă că cobra regală se află în apropierea lui, astfel că am putea-o ucide.

— Nu, dragul meu, mai bine să nu facem asta – răspunse căpitanul – ştim doar că „sfântul” acesta e foarte primejdios – dacă nu cumva te-ai înşelat şi era el într-adevăr; de altminteri, nimeni altul nu putea să fi adus şarpele aici. Mai bine să ne urcăm repede în barcă şi să ne vedem de drum şi n-are decât…

Căpitanul îşi rupse vorba; camarazii se priviră speriaţi, apoi doctorul strigă cu glas înăbuşit:

— A fost un ţipăt înfiorător. Un om trebuie să fi văzut moartea cu ochii şi încă o moarte grozavă! Ţipătul venea din spre lanurile de orez.

Fusese într-adevăr un ţipăt înfiorător, scos de un om – dar părea animalic aproape. Avem dreptate doctorul, un om trebuia să fi îndurat acolo o moarte grozavă.

— Cobra regală… şopti George.

— Tot aşa mi-am spus şi eu – încuviinţă căpitanul – să ieşim repede afară, o fi atacat vreun om, străin, dacă nu chiar pe stăpânul ei, „sfântul”. Dar fiţi cu băgare de seamă, ţineţi lămpile aprinse şi armele pregătite.

George se repezi cei dintâi pe uşă, afară. Ascultă câteva clipe şi nevăzând nimic care să-i dea de bănuit, porni prin grădină, luminând mereu în juru-i.

Ajungând pe şosea, tânărul zări lămurit, în praful alb, urma şarpelui. Aşteptă până ce camarazii fură lângă dânsul; aceştia făcură un şir, la distanţă de vreun metru unul de altul şi cu lămpile lor putură lumina o suprafaţă destul de întinsă.

Deodată scoaseră cu toţii un ţipăt de spaimă, căci la numai cinci metri de ei zăcea printre spicele înalte trupul unui indian. Era chircit la pământ şi chipul său era grozav de schimonosit.

— Iarăşi cobra regală – zise doctorul, cu glas înăbuşit – în fuga ei l-a înhăţat pe nenorocitul acesta care nu bănuia nimic şi l-a ucis.

— Oh, Sahibi, acesta e Darja, hoţul – se auzi în aceeaşi clipă glasul lui Doga, îndărătul camarazilor. El n-a jefuit numai câmpurile, ci a pătruns şi în case şi se spune că a făptuit şi două omoruri cu acest prilej. Cu siguranţă că nu cu gânduri bune se aţinea pe aici. L-au pedepsit înşişi zeii.

— Dacă într-adevăr aşa stau lucrurile, atunci se poate spune că e la mijloc mâna dumnezeiască – zise căpitanul – cred însă că mai trebuie să rămânem câtva timp aici, ca să putem servi de martori autorităţilor

cu privire la moartea celor doi Indieni. Doga, spune-i barcagiului să mai aştepte. Cel mai bun lucru ar fi să se înapoieze acasă şi să aştepte acolo, până i-om da de veste. Trimite şi un servitor la poliţie şi la colonelul Thompson. Acestuia din urmă să i se spună că-l rog eu să vie încoace.

Doga se făcu nevăzut, iar doctorul se aplecă deasupra mortului.

— L-a muşcat în obraz – zise el – se văd două găuri adânci şi destul de mari, făcute de colţii veninoşi ai şarpelui. Trebuie să fi trecut printr-o spaimă grozavă, poate că a căzut îndată leşinat, înainte ca otrava să-şi fi putut face efectul. Să-l lăsăm aici?

— Cred că e mai bine, căci nu trebuie să ne amestecăm în treburile poliţiei – zise căpitanul.

— Tată, n-ar fi cu putinţă acum să pornim după şarpe? întrebă George. Se vede bine urma care a lăsat-o şi poate că izbutim să-l ucidem.

Căpitanul privi îngândurat urma lăsată de trupul târâtoarei, apoi răspunse:

— Bine, să-ncercăm. Dar să nu ne răzleţim căci va trebui să luminăm mereu în jurul nostru, deoarece se poate ca şarpele să se fi pitit undeva.

George îşi luă locul în mijlocul camarazilor şi porni pe urma care ducea spre pădure. Ajunseră în sfârşit şi căpitanul spuse imediat:

— Staţi pe loc. Ar fi să ne expunem prea mult, pătrunzând în bezna desişului. Ştim că şarpele se află iar aici, vom spune asta colonelului şi el va putea să pornească mâine, la lumina zilei, vânătoarea împotriva reptilei primejdioase. Haideţi repede înapoi.

George îşi dădu seamă că tatăl său avea dreptate. În labirintul acela încâlcit, moartea putea sta la pândă la fiece pas.

— Până atunci, şarpele se poate strecura nevăzut, în vreme ce noi vom sta de vorbă cu poliţiştii – zise George – cel mai bun lucru ar fi să punem oameni de pază cu lămpi puternice, care să supravegheze terenul înspre pădure.

— Nu – răspunse căpitanul – n-are nici un rost. Îndată ce vom fi în barcă, nu mai avem ce ne teme de această lighioană şi colonelul, căruia îi surâde o aventură, n-are decât să pornească vânătoarea împotriva ei.

Cei cinci camarazi porniră înapoi. Ajungând la casa lui Doga, găsiră aci câţiva poliţişti care luau interogatoriul bătrânului indian. Venise şi colonelul Thompson şi după ce-şi exprimă bucuria că va avea prilejul să întâmpine o mică aventură, recomandă pe conducătorul poliţiştilor, căpitanul Rogers.

Farrow îi lămuri cum stăteau lucrurile şi când sfârşi, Rogers zise:

— M-am gândit eu de mult că nu e lucru curat cu Dranir ăla. Dar nici acum nu putem dovedi ceva împotriva lui, căci dumneata,

domnule George Farrow, nu poţi susţine cu toată siguranţa că l-ai recunoscut? Şi chiar dacă da, el poate răspunde că a venit încoace cu să-şi aducă înapoi şerpii. Domnule căpitan, n-ai vrea dumneata să rămâi aici până mâine, ca să iei parte la vânătoare ce o vom porni? Eşti mai experimentat ca noi în asemenea expediţii.

— O, da, domnule căpitan, ar fi minunat! stărui şi colonelul. Rămâneţi la mine în noaptea asta, zău aşa!

Farrow îşi privi tovarăşii şi când văzu chipul strălucitor al lui George, spuse zâmbind:

— Văd bine că băiatul meu arde de nerăbdare să-i vină de hac reptilei. N-am încotro, trebuie să-i fac pe plac. Aşa dar, rămânem şi vom lua parte mâine la vânătoare. Dar n-aş vrea să supăr pe gazda noastră, Doga, părăsind casa lui, ca să înnoptam la dv., domnule colonel.

— Nu, Sahib – interveni bătrânul Doga, care se apropiase neobservat – e mai bina să dormiţi la domnul colonel, căci aici se va înapoia probabil „Grozava” şi mi-aş face veşnic mustrări daca li s-ar întâmpla ceva oaspeţilor mei.

Căpitanul zâmbi. Pricepea foarte bine ca bătrânului îi era frică în primul rând de el-însuşi. Oricât o fi fost el de instruit, nu se liberase totuşi cu desăvârşire de superstiţia poporului său.

— Atunci veniţi chiar acum! spuse colonelul, cu bucurie. Domnule Rogers, câţiva oameni de-ai dumitale ar putea duce bagajele domnului căpitan Farrow şi ale camarazilor săi. Aici tot nu mai putem face nimic şi mâine vom încerca să răpunem reptila primejdioasă. Afară de asta putem încerca să punem capăt ticăloşiei la care se dedă Dranir acela, cu şerpii săi.

— Sunt hotărât la asta – zise căpitanul Rogers – a venit vremea ca individul ăla să dispară cu lighioanele lui primejdioase. Fireşte că oamenii mei vor duce bagajele domnilor.

— Nu e mult de dus – spuse Farrow, zâmbind – e mai practic să colinzi pământul fără bagaje.

Ajunseră repede la bungalovul colonelului. Se pregătiră odăile pentru oaspeţi şi în curând erau cufundaţi toţi în somn adânc.

George se trezi brusc. I se păru mai întâi ca visase, că fusese deşteptat de o melodie pe care o cântase zeul visurilor. Dar acum auzi aievea sunetele de flaut în grădină – aceleaşi sunete ciudate pe care le scosese Dranir ca să-şi liniştească şerpii. Tânărul se dădu repede jos din pat şi se repezi la fereastra.

Luna scalda grădina în lumina ei argintie şi George zări acolo o privelişte atât de neînchipuită, încât se freca la ochi, crezând din nou că visează. Apoi, însă, scoase un strigăt de alarmă.

IV

O FAPTĂ GROZAVĂ

— **TATA, SCOALĂ!** Camarazi, sculaţi! Stăpânul şerpilor a răpit-o pe soţia colonelului.

Înmărmuriţi, camarazii dădură buzna în camera tânărului şi priviră pe fereastră; mai avură timp să vadă cum soţia lui Thompson, în vestmânt alb de noapte, dispărea în desişul care mărginea gradina. Dincolo de acest desiş se-ntindea şoseaua care ducea la pădurea în care locuia Dranir.

— George, dar ce ai? întrebă căpitanul. De ce să nu se plimbe doamna prin grădină? Probabil că nu poate dormi din cauza căldurii înăbuşitoare.

— Ce s-a întâmplat, domnilor? se auzi atunci, din uşă, glasul colonelului. L-am auzit pe domnul George strigând şi am văzut, cu groază, ca soţia mea a dispărut din dormitor.

— Repede după dânsul! strigă George şi se repezi la pat, ca să se îmbrace în grabă. L-am văzut pe bătrânul Dranir, ochii-i luceau sinistru în lumina lunii. Mergea de-a-ndărătelea spre tufele alea de colo, cântând din flaut, iar doamna îl urma cu mişcări automate, ca şi cum ar fi fost vrăjită.

— Dumnezeule, a hipnotizat-o! exclamă colonelul. Oh, domnilor, ajutaţi-mi! Trebuie s-o aducem înapoi pe Violet a mea… Ce poate avea cu dansa omul acela misterios?

— Îmbracă-te repede! spuse căpitanul. Nu putem pierde o clipa. Bănuiesc eu ce poate avea cu dânsa. Îţi voi explica totul în drum.

Camarazii se îmbrăcară în cea mai mure grabă şi ieşiră în vestibul. După câteva clipe se ivi şi colonelul.

— Domnule căpitan, să alarmez garnizoana? întrebă el, agitat.

— Asta ar fi prea primejdios pentru soţia d-tale răspunse Farrow. Presupun că Dranir urmăreşte numai să ne atragă în desişul în care cobra ne pândeşte. Vrea să răzbune moartea celeilalte cobre, de aceea a hipnotizat-o şi răpit-o pe soţia d-tale. Nu degeaba s-o fi folosit de flautul pentru îmblânzit şerpii – socotea că ne vom trezi şi-l vom vedea.

— Ticălosul! scrâşni colonelul. De mi-ar cădea în mână! O să-l fac eu să se căiască de nemernicia asta.

— În primul rând trebuie s-o salvăm pe soţia d-tale şi după aceea ne vom putea ocupa de el, spuse căpitanul. Nu trebuie să uităm că prin răpirea aceasta are acum în mână o armă puternica împotriva noastră.

— N-ar fi bine să luăm câţiva oameni măcar? stărui colonelul, în vreme ce străbăteau gradina. Daca Dranir va trimite toţi şerpii lui împotriva noastră, fiecare om în plus e de mare ajutor.

— Nu, nu, să nu pierdem vremea, vom sfârşi noi singuri cu reptilele

alea, spuse căpitanul. George, cam pe unde a dispărut? Ah, văd aici câteva fâşii de mătase albă, ceea ce înseamnă ca pe aici a trecut soţia d-tale, domnule colonel.

George se strecură îndată între tufe, ajunse în curând la gardul de scânduri care înconjura proprietatea şi strigă:

— Aici s-a făcut o spărtură în gard, deci pe aici a ieşit.

Când tânărul vru să iasă prin spărtura largă din gard, lovi din greşeală cu piciorul într-una din scânduri. În aceeaşi clipă se dădu speriat înapoi căci de partea cealaltă a gardului răsună şuieratul furios al câtorva şerpi.

— Ticălosul, a lăsat aici câteva din cobrele sale, strigă tânărul şi aprinse îndată lampa de buzunar.

Capul scârbos al unui şarpe se repezi atunci înainte, dar George şi smulsese pistolul şi cu un glonţ bine ţintit îi zdrobi capul.

— Trebuie să sărim gardul prin alt loc – spuse el apoi – se poate ca celelalte cobre de pe aici să se fi retras, speriate de împuşcătură, dar e mai bine să nu ne expunem.

Alergă vreo zece metri dea lungul gardului, apoi se săltă în sus, îl încălecă şi aprinse iar lampa.

Un strigăt de spaimă şi de furie scăpă de pe buzele sale. Probabil că Dranir adusese cu sine toate cobrele sale, căci ele mişunau pretutindeni pe lângă gard. Cele mai apropiate care erau izbite direct de lumina vie, se ridicară ameninţător şi săriră în sus.

E drept că tovarăşii ar fi putut ucide şerpii, unul câte unul, dar asta ar fi cerut mult timp. Bătrânul vrăjitor pusese într-adevăr o barieră la care dânşii nu se aşteptaseră.

— Trebuie să ne înapoiem şi să ieşim din grădină prin poarta principală – spuse tânărul şi sări înapoi – aici sunt prea multe cobre, pe care bătrânul le-a adus din pădure. Domnule colonel, ar fi bine să trimiteţi încoace câţiva soldaţi că să ucidă reptilele.

Camarazii străbătură grădina în fugă şi ajunseră la poarta principală dădură buzna afară. Colonelul alergă la cazarma de peste drum, în vreme ce camarazii se-ndreptară îndată spre şoseaua ce ducea în pădure.

George era cel mai repede de picior. Zbura, nu alta! În mâna stângă ţinea lampa aprinsă, plimbând lumina ei încoa şi-ncolo.

Ajungând la casa lui Doga, îndreptă lumina înainte şi în clipa următoare inima îi tresări de bucurie.

La vreo optzeci de metri depărtare o văzu pe tânăra soţie a colonelului, care-l urma în neştire pe bătrânul indian. Dranir nu mai cânta din flaut acum.

George îşi încordă şi mai mult puterile, apropiindu-se din ce în ce de Dranir, dar acesta, care văzuse lumina lămpii, porni şi el mai repede, iar biata femeie se ţinea după el.

Tânărul se apropiase până la douăzeci de metri şi văzu în fund pădurea. Dacă Dranir izbutea s-ajungă acolo, soţia colonelului era pierdută.

George se sili din răsputeri, dar era aproape de capătul sforţărilor. Şi cu groază recunoscu el ca nu-l va mai putea ajunge pe bătrânul indian. Dranir îşi iuţise şi ei paşii alergând surprinzător de repede pentru un om de vârsta lui.

De asemenea şi biata soţie a colonelului alerga tot mai repede. Tânărul nu cuteza să împuşte, căci ar fi putut-o nimeri lesne pe femeie. Mai întâi trebuia să se apropie, căci depărtarea mai era încă de cel puţin patruzeci de metri. Acum pădurea începea să se vadă lămurit. George trebuia să-ncerce tot posibilul să se apropie, sau trebuia să cuteze să tragă un glonţ, doua. Agitat cum era, însă, în lumina nesigură şi ţinând seamă de mişcările repezi ale bătrânului, împuşcătura ar fi fost îndoielnică.

Toate sforţările lui George rămăseseră zadarnic şi nu reuşi să micşoreze nici măcar cu un pas distanţa dintre el şi bătrân. Atunci, luând o hotărâre bruscă, se opri, se sili să-şi păstreze liniştea, ca să nu-i tremure braţul, ridică pistolul şi trase.

O spaimă de moarte îl cuprinse însă văzând că Dranir continuă să fugă; în schimb femeia se prăbuşi la pământ, scoţând un ţipăt. Să fi greşit ţinta oare, el, care nimerea atât de bine de obicei?

Fără să-şi dea seamă aproape, alerga înainte şi atunci văzu că Dranir se opri brusc şi se-ntoarse. Când văzu zăcând pe şosea trupul nemişcat al femeii, făcu chiar câţiva paşi înapoi.

George se opri şi dânsul. Ridică pistolul, dar în aceeaşi clipă bătrânul se-ntoarse iarăşi, fulgerător, ca şi cum şi-ar fi dat seamă de primejdie. Însă glonţul şi pornise şi tânărul văzu pe indian căzând grămadă şi îl auzi scoţând un ţipăt.

După ce se linişti puţin, George se-ndreaptă spre tânăra femeie, care zăcea la pământ. La lumina lămpii cercetă veşmântul alb şi cu bucurie nespusă se încredinţă că nu se vedea nici o urmă de sânge. Atunci îi dădu în gând însă că glonţul ar fi putut atinge capul şi părul des oprise sângele.

Trecu repede cu degetele prin părul femeii şi cu un simţimânt de uşurare băgă de seamă ca nici acolo nu era sânge. Aşa dar, tânăra femeie se trezise numai din hipnoză când auzise împuşcătura, apoi se prăbuşise la pământ.

— Domnule George, ai pus mâna pe el? se auzi deodată glasul lui Petre.

Îngrijorat pentru soarta lui George, o luase după el, întrecând pe ceilalţi camarazi.

— După împuşcătura mea sa prăbuşit colo – răspunse tânărul – nu m-am mai sinchisit de el.

Puse lumină cu lampa înainte şi zise:

— Nu văd pe nimeni, Ah, colo-n fund te strecoară în desiş… şchiopătează tare. Se şi clătină puţin, înainte de a se face nevăzut printre crengi.

— Atunci punem noi mâna pe el, spuse George, plin de încredere. Puterea lui s-a spulberat acum. Soldaţii or fi ucis şi ei celelalte cobre şi cu cobra regală vom sfârşi noi repede. Nu mai aştept, însă până dimineaţă, căci cine ştie ce drăcovenie mai născoceşte ticălosul. Îndată ce va fi aici colonelul şi-şi va luă în primire soţia, pornesc în desiş.

— Hm… dacă fii neapărat, n-am încotro şi o să trebuiască să merg şi eu – spuse Petre – cred că nici n-ar fi atât de primejdios. Am eu o idee cum să facem treaba ca să iasă mai bine. Am însă nevoie de ajutorul lui Kard.

După câteva minute erau toţi adunaţi acolo. Colonelul nu mal ştia ce să facă de bucurie şi recunoştinţă, când îşi văzu soţia.

— D-ta rămâi aici, domnule colonei – zise căpitanul. Trebuie să-ţi îngrijeşti soţia, iar noi vom căuta să punem mâna pe Dranir şi să ucidem cobra regală.

Thompson se lăsase în genunchi lângă soţia să şi-i luase capul în mâini.

— Domnule căpitan, n-aţi putea să ma ajutaţi mai întâi să o readuc în simţiri pe scumpa mea soţie, se ruga el. Gândeşte-te ce grozav ar fi daca şarpele acela fioros s-ar întoarce pe neaşteptate aici.

— Voi rămâne eu cu d-ta – se oferi doctorul Bertram – e mai bine să fie un medic de faţă când e vorba de hipnoze. Tocmai la deşteptare se pot ivi tot felul de complicaţii.

— Atunci totul e în bună regulă – spuse căpitanul – să mergem, camarazi! Dacă Dranir a într-adevăr atât de grav rănit, nu cred să fi ajuns departe. Dar să fii eu băgare de seamă, George!

— N-avea grijă, tată! răspunse tânărul. Petre mi-a spus însă că are o idee bună.

— Da, domnule căpitan, vom tăia două crengi mari, cu care eu şi Kard vom putea da frunzişul la o parte ca să cercetăm tufişurile de la distanţă. Dacă se va arăta într-adevăr şarpele, vom avea destul timp să-l ucidem cu câteva gloanţe.

— Bravo, Petre, e o idee minunată! încuviinţă Farrow. Ah, uite, nici începe o dâră de sânge. Nu cred ca Dranir să fi ajuns departe, căci glonţul tău i-o fi găurit o arteră, George.

Camarazii porniră repede spre pădure. Când ajunseră la câţiva metri de desiş, Petre spuse:

— Văd aici două mlădiţe care sunt foarte potrivite pentru scopul meu. Sunt foarte trainice şi au cel puţin opt metri lungime…

Nu-şi sfârşi bine vorba, că îndărătul lor răsună un ţipăt ascuţit, urmat de glasurile puternice ale doctorului şi colonelului.

Întoarseră brusc capelele şi în faţa priveliştea care li se înfăţişă, rămaseră înmărmuriţi. Pe poteca albă venea în goană soţia colonelului, cu braţele întinse şi părul despletit. Alerga atât de repede încât cei doi bărbaţi nici nu se puteau ţine după ea, necum s-o ajungă din urmă…

V
SFÂRŞITUL LUI DRANIR

— RĂMÂNEM LINIŞTIŢI LOCULUI şi când se va fi apropiat, sărim la ea şi o oprim – zise căpitanul – mai e încă sub înrâurirea hipnozei şi vrea să se ducă la Dranir.

— Tată, poate că ar fi în măsură să ne conducă la el, propuse George.

— Nu, asta ar fi primejdios, căci s-ar putea să muşte pe ea întâi cobra. Aşa dar, fiţi cu băgare de seamă şi prindeţi-o la momentul potrivit!

Camarazii stinseră lămpile, căci vroiau s-o sperie pe tânăra femeie cu lumina lor orbitoare. Era însă primejdios să stea în bătaia lunei, atât de aproape de pădurea întunecoasă, unde sălăşluia cobra regală. De aceea ei înaintară încetişor în întâmpinarea femeii.

Dar ca şi cum aceasta le-ar fi ghicit gândul şi tocmai când Petre întinsese braţele s-o prindă, ea coti brusc, trecu pe lângă Uriaş şi înainte ca dânsul să se poată întoarce, ea şi făcuse câţiva paşi spre desiş.

— Repede după dânsa! – strigă Farrow – în nici un caz nu trebuie să intre în pădure! Daca izbuteşte totuşi, atunci urmaţi-o cu băgare de seama!

George o zbughi înainte şi câştigi câţiva paşi faţă de tovarăşii săi. Dar femeia, pârând ca bănuieşte apropierea tânărului, îşi iuţi paşii în aşa fel încât spori şi mai mult distanţa.

Cu toate străduinţele sale, George nu izbuti s-o ajungă şi o văzu pierind în desiş. Tânărul fu cat p-aci să aprindă lanterna, dar îşi spuse ca prin asta l-ar putea zări cobra regala. La o primejdie din partea bătrânului indian nu se gândea, socotind ca Dranir era grav rănit. Din fericire, putea vedea din când în când vestmântul alb al femeii ivindu-se înaintea lui, căci copacii erau prea aproape unul de altul şi cădea destula lumina prin frunzişul lor.

Într-un rând George se-ntoarse şi văzu îndărătul lui lumini; în acelaşi timp auzi pârâit de crengi. Asta însemna că veneau camarazii, dar mai erau la cei puţin opt metri îndărătul sau. Şi dacă Naja bungarus l-ar ataca acum, atunci era pierdut înainte ca ei să-i poată veni în ajutor. Deodată îşi dădu seamă că tânăra femeie nici nu apucase măcar direct spre coliba bătrânului. Aceasta se afla spre

fluviu, pe când dansa pornise către inima pădurii. Oare şi Dranir să fi fugit pe aici?

George aprinse lampa pentru puţin timp şi căuta să descopere în grabă vreo urmă de sânge. Dar părea că pe acolo trecuse numai doamna Thomson, căci el descoperi fâşii din vestmântul ei de noapte, agăţate de scaieţi.

Priveliştea asta îl umplu iarăşi de o furie grozavă împotriva indianului. Biata femeie alerga aici în pantofiorii ei de casă, cu vestmântul subţire de mătase din care rămăseseră, probabil, numai zdrenţele. Mărăcinii trebuie să-i fi sfâşiat pielea şi cu toate astea era nevoită să se supună forţei misterioase a indianului, urmându-l.

Gândul acesta îi dădu lui George puteri noi. Îşi învinse oboseala care era gata să-l doboare şi luând-o la goană cât îi îngăduia locul acela, câştiga teren. Nu trecu mult şi se afla numai la vreo trei paşi de tânăra femeie, când George hotărî să facă tot ce-i sta în putinţă ca s-o ajungă, în sfârşit şi s-o oprească. Camarazii săi rămăseseră ceva mai în urmă, dar el îşi zise că ei se vor grăbi să se apropie, căci dânsul le va striga c-o ajunsese pe doamna Thompson.

Dar când tânărul se năpusti între cele două tufe şi întinse braţele să prindă pe fugară – se opri deodată speriat; femeia dispăruse fără urma! Cu câteva clipe înainte îi văzuse încă vestmântul alb, auzise încă foşnetul frunzelor înaintea lui şi acum ea se făcuse nevăzută, privi disperat în jur. Deodată tresari speriat. În desiş, cam dinspre luminişul unde se afla coliba bătrânului indian, răsuna un hohot de ras batjocoritor. Ştia oare Dranir că femeia îi scăpase lui George tocmai când el crezuse ca pusese mana pe ea?

Tânărul se înfiora. Apoi auzi cum tovarăşii săi apucaseră în alta direcţie. Petre striga atât de tare, încât îl putu auzi.

— Aici e o poteca, domnule căpitan. Pare să ducă chiar într-acolo de unde s-a auzit hohotul de ras. Cu siguranţă ca şi domnul George a pornit pe această potecă.

George nu văzuse, fireşte, nici o potecă, pentru că nu-şi aprinsese lampa. Şi nici n-ar fi luat-o o în seamă, căci hipnotizata fusese în faţa lui. Şi nici acum nu dădu vreo atenţie faptului că tovarăşii săi apucaseră pe alt drum deoarece trebuia să afle în primul rând unde dispăruse doamna Thompson.

Aprinse lampa de buzunar şi lumină tufele. Ştia bine că se afla în mare primejdie, căci în fiecare clipa putea ţâşni de undeva căpăţâna fioroasa a cobrei regale. Şi atunci ar fi fost prea târziu să se apere. Poate ca nici n-ar fi avut răgazul să scoată pistolul. Îndepărta cu energie gândul acesta şi căuta mai departe. Taina trebuia să fie foarte aproape de cele doua tufe prin care tocmai se strecurase, căci numai cu doua clipe înaintea lui ajunsese doamna Thomson în micul luminiş dintre tufele acelea uriaşe. La gândul acesta, George, care trecuse cu

un pas de tufa din stânca, se-ntoarse îndărăt. Atunci văzu lângă tufa din dreapta o fâşie subţire din vestmântul femeii. Într-acolo se-ndreptase, deci, ea trebuie să se fi strecurat înapoi în tufiş, căci fâşia aceea atârna jos de tot de ramuri.

George se lăsă imediat în patru labe şi se târî în tufiş, fără să ţină seamă de vreo primejdie..

Dar după ce pătrunse înăuntru, ochii i se holbară de uimire. În inima tufişului era o spărtura destul de mare, un loc liber, rotund, pe care nimeni nu l-ar fi bănuit de afară. În mijlocul acestui loc se vedea însă lămurit pervazul unui chepeng, atât de acoperit cu muşchi, încât abia se putea deosebi. Chepengul trebuie să fi stat deschis – cu siguranţă că Dranir îl deschisese, înainte de a o hipnotiza pe tânăra femeie.

După ce dânsa intrase înăuntru, se închisese la loc chepengul şi bătrânul indian trebuie să fi auzit asta, mulţumită vreunei instalaţii ce o avea acolo. De aceea hohotise atât de batjocoritor. Ştia ca prada să e la adăpost.

Prin aceasta deschidere şi închidere a chepengului, se desluşeau însă bine marginile.

George nu stătu mult pe gânduri. Vârî repede cuţitul într-una din crăpături şi cu multă greutate ridică în sus chepengul.

În lumina lămpii sale văzu trepte mari de piatră. În vremuri străvechi va fi fost acolo un templu uriaş, din care nu mai rămăsese decât acest gang subpământean.

În vreme ce cobora treptele, gândul lui George se duse, fără voie, la vechiul oraş Anuradhapura din Ceylon, care, ducă ce a fost părăsit de populaţie, fu înghiţit cu totul de pădurea seculară. Numai întâmplător fu iarăşi descoperit şi astăzi încă se minunează călătorii în fata clădirilor impunătoare şi monumentelor care veacuri de-a rândul au rămas ascunse privirilor omeneşti.

Poate că-i era dat şi lui să facă o astfel de descoperire? Dar înlătura repede gândul acesta, spunându-şi că avea altceva mai bun de făcut deocamdată.

Coborâse opt trepte şi acum se găsea într-un gang înalt, cu tavanul boltit. Pereţii erau din lepezi mari de piatra şi podeaua la fel.

George nu-şi pierdu vremea minunându-se de gangul acesta ciudat. Patna era un oraş vechi, aşa-zisul oraş „sfânt”, astfel ca era probabil că fusese cândva un templu pe locul acesta care a fost dărâmat, poate, de secte potrivnice.

Tânărul era mulţumit că găsise drumul pe care apucase sărmana doamnă Thompson. Gangul mergea în direcţia de unde răsunase hohotul de ras. George se pricepea să socotească dinainte şi îşi dădu seamă ca se afla la vreo patruzeci de metrii de luminişul în care îşi avea coliba bătrânul Indian. Poate că izbutea s-o ajungă pe doamna

Thompson înainte ca ea s-ajungă la Dranir.

Acolo s-ar fi aflat în mare primejdie, căci ticălosul ar fi folosit-o ca ostatecă, pentru să-şi salva proprie să viaţă, sau poate, în fanatismul său, ar ucide-o fără milă.

Adunându-şi toate puterile, porni în goană pe gangul subteran. Orice clipă era preţioasă.

Deodată auzi înaintea lui un ţipăt grozav scos de un glas de femeie. La vreo zece metri înaintea lui gangul făcea o cotitură şi ţipătul se auzise dindărătul acestei cotituri.

Ţipatul acela fusese atât de grozav, încât George se opri în toiul fugi. Genunchii îi tremurau şi fu nevoit să-şi adune toată energia, ca să nu se prăbuşească.

Venise, totuşi, prea târziu? Cele câteva clipe pe care se pierduse sus, în tufiş, cu căutatul fuseseră de-ajuns pentru ca biata femeie şi fie ucisa?

La gândul acesta George îşi muşcă buzele de furie.

Deodată, însă, îşi înălţă trupul. Auzea lămurit un zgomot ciudat, dar pe care-l cunoştea destul de bine, căci îl auzise în casa lui Doga, când uriaşa cobră regală se târâse spre fereastră ca să-l urmeze în desiş pe stăpânul ei.

„Grozava” venea iarăşi. Probabil că locuia în gangul acesta vechi şi poate că strămoşii ei fuseseră cândva păzitorii sfinţi ai acestui templu.

George îndreptase chiar înainte lumina lămpii sale şi razele ei căzură pe bolovanii de lângă cotitura. Atunci zgomotul acela încetă brusc şi tânărul îşi zise că şarpele stătea la panda îndărătul cotiturii. De sigur că se va năpusti asupra lui, daca va merge înainte şi va trece pe acolo. Probabil că în acelaşi fel o atacase şi pe biata doamnă Thompson pe când fugea. Ţipătul fusese o dovadă.

George se simţi năpădit de o furie fără margini împotriva cobrei şi mai mult încă împotriva bătrânului care o subjugase voinţei sale pe biata femeie.

Recăpătându-şi repede calmul, George chibzui cu înfrigurare câteva clipe, apoi, luând o hotărâre bruscă, stinse lampa. Un întunerec de nepătruns se făcu în gang.

Ascultă cu încordare, spunându-şi ca va ţâşni acum din întunerec, ca să-i atace, îndată ce va auzi târşâitul ei pe pământ, va trebui să aprindă iarăşi lampa, ca să poată slobozi un glonţ bine ţintit.

Din pricina enervării, însă, sângele îi vâjâia în urechi atât de tare încât nu se mai auzea nimic altceva. Şi inima îi zvâcnea cu atâta putere, de parcă stătea gata să-i spargă pieptul, cu pistolul întins, cu degetul arătător al mâinii stângi pe butonul lămpii de buzunar, viteazul tânăr stătea în întunericul acela înfiorător şi aşteptă apropierea grozavului duşman.

Deodată i se păru că aude scâncete şi gemete slabe. Oare doamna

Thomson nu fusese muşcată şi ucisa de şarpe?

Da, era într-adevăr un geamăt, apoi un scâncet, care numai de la biata femeie putea proveni. Trăia, aşadar, se zvârcolea în chinuri grozave, probabil, între moarte şi viaţă; dar poate că mai putea fi salvată dacă doctorul venea în graba.

Trebuia deci să cuteze, trebuia să pornească înainte şi să provoace atacul cobrei regale. Voia tocma să aprindă lampa de buzunar, când îi veni o idee.

În clipa următoare îşi şi scosese pumnalul şi-l azvârli cât putu mai departe. Dacă şi-ar fi luat cu dânsul casca tropicala, ar fi aruncat-o pe aceasta păstrând pumnalul ca arma, pentru caz de nevoie.

Dar şiretenia lui reuşi. Abia se izbise pumnalul de peretele de stâncă şi căzu apoi jos cu zgomot; că se auzi un şuierat furios, apoi un sunet înăbuşit ca şi cum un ciocan de fier ar fi izbit stanca. George aprinse imediat lampa şi în clipa următoare detună pistolul său.

Într-adevăr, şarpele o zbughise înainte când auzise zgomotele acelea lângă ei. Se lipise de peretele stâng al gangului în care se afla tânărul şi înainte de a se putea dezmetici, fu învăluit în lumina lămpii de buzunar.

Dar George fusese prea iritat. Glonţul sfâşiate pielea de pe ceafa cobrei, rana nu era însă mortala, sau cel puţin atât de gravă ca s-o ameţească, după cum nădăjduise tânărul. Înainte să poată trage a doua oară, uriaşul şarpe se dădu înapoi.

George îşi făcu imputări amare că nu-şi luase mai mult timp pentru ţintit. Atunci glonţul său ar fi zdrobit, cu siguranţă ceafa reptilei şi orice primejdie ar fi fost înlăturată.

Acum stătea însă iarăşi ca mai înainte, şarpele pândea îndărătul cotiturii gangului, mai furios şi mai însetat de răzbunare.

Ascultă din nou cu încordare. După împuşcătură, gemetele şi scâncetele încetaseră – dar acum începură iar. Tânăra femeie trebuia salvată şi fără îndoiala că ne afla în apropierea fioroasei reptile. Să mai încerce odată şiretlicul dinainte, poate ca şarpele furios cădea iar în cursă. De asta data, George scoase cuţitul lui mare de buzunar, stinse lampa şi ascultă iarăşi. Trebuia să aştepte câteva clipe, apoi avea de gând să zvârle cuţitul.

Atunci i se păru că aude un târşâit uşor. Simţea cum părul i se face măciucă; îşi schimbase oare şarpele tactica? Se pregătea să atace pe întuneric, duşmanul care îl rănise?

Făcând o sforţare ca să nu-i tremure mana, George aprinse iar lampa. Dar se dădu fulgerător înapoi, căci numai la doi metri de el reptila îşi înălţa capu-i scârbos.

Ea se repezi, dar nu-l atinse pe tânăr. În clipa următoare detunară două împuşcături. Dar şi de data aceasta George nu ţintise bine, căci îşi putu da seamă lămurit că gloanţele sfâşiaseră numai carnea de la

ceafa şarpelui.

Acesta lăsă fulgerător capul în jos şi George trase din nou, crezând că reptila va repeta atacul.

Cu toate că şi glonţul acesta nu făcu decât să-i sfâşie carnea, târâtoarei îi pierise pofta de atac. Bănuia, se vede, că-şi găsise naşul şi poate că şi împuşcăturile o speriaseră.

Se retrase cu atâta repeziciune, încât glonţul pe care-i mai slobozi George se lovi de stânca, fără s-o rănească.

Târâtoarea dispăruse iarăşi pe după colt. Câteva clipe George chibzui dacă să se repeadă într-acolo şi, luând-o prin surprindere, să-i trimită glonţul hotărâtor. Dar mai avea numai doua cartuşe în încărcător şi asta era prea puţin pentru o faptă atât de îndrăzneaţă.

Vârî repede arma în brâu şi scoase al doilea revolver. După ce trase piedica, stătea însă iar în gânduri. Cu două clipe înainte ar fi cutezat să se apropie. Şarpele se auzi iar ca se apropie, se va ridica iar în poziţie de atac şi când dânsul va ajunge la cotitura, reptila va ataca repede, nedându-i timp să tragă.

Trebuia să încerce din nou s-o momească, orbind-o cu lampa. Stinse repede lumina şi ascultă. Venea iarăşi?

Nu, erau gemetele bietei femei. Ce chinuri trebuia să îndure! George îşi aminti a fi citit că veninul de şarpe arde ca focul, în vine.

Trebuia s-o scape, trebuia să-l aduci repede pe doctorul Bertram.

Scoase iarăşi cuţitul de buzunar şi-l zvârli înainte. Când acesta căzu jos i se păru că aude din nou târşâitul şarpelui.

Aprinse repede lampa şi trase. Glonţul se izbi însa de stâncă.

Fărâme de piatră zburară în juru-i şi ele trebuiră să fi nimerit şarpele, căci George auzi o şuierătură grozavă, apoi târşâitul trupului, care se îndepărta.

Viteazul tânăr se repezi îndată înainte. Până a nu ajunge însă, la cotitură auzi iarăşi ţipătul de groaza al doamnei Thompson.

Fără să ţină seamă de primejdie, făcu încă un pas ajunse la cotitură. Lumină repede în gangul celălalt şi văzu cu spaimă că acesta era lung numai de câţiva metri. Apoi se făcea iarăşi o cotitura spre stânga, astfel ca gangul mergea în direcţia de la început.

Îndărătul acestei noi cotituri trebuia să zacă biata femeie, câci acum George auzi din nou, foarte lămurit, scâncetele şi gemetele ei.

Sari repede înainte şi când ajunse la cealaltă cotitura şi lumina în juru-i, văzu în faţa lui pe doamna Thompson, care încerca să se ridice. Părea că nici nu vede lumina vie a lămpii şi când George o strigă, ea nu lăsă să se ghicească prin nimic că-i auzise strigătul.

George lumină în lungul gangului. La vreo cincisprezece metri depărtare, începea o a doua scară. Pe acolo trebuia să fie ieşirea în luminiş, poate ca în tufişul de lângă colibă, de unde se iviseră cele două cobre regale în dimineaţa trecută.

Tânărul se apropia de doamna Thompson şi-i atinse uşurel braţul. Ea scoase iarăşi un ţipăt, atât de grozav încât dânsul se dădu înapoi, înspăimântat.

Cu siguranţă că nenorocita credea că fusese atinsă din nou de reptilă. În primul rând trebuia fie răpusă dihania aceasta, apoi trebuia să fie silit Dranir s-o trezească pe biata femeie din somnul hipnotic în care o cufundase.

George îşi făcu repede loc pe lângă dansa, o atinse cu prilejul acesta şi ea scoase iarăşi ţipatul acela înfiorător.

Tânărul se mira că tovarăşii săi nu auziseră de fel răcnetele femeii. Dar probabil că fuseseră nevoiţi să facă un ocol şi nici nu se aflau încă în luminiş.

Merse repede înainte, urcă treptele în goana şi văzu o privelişte atât de groaznică, încât ramase ţintuit pe ultima treaptă.

Scara se sfârşea în coliba bătrânului indian. Dranir zăcea ghemuit pe o rogojină la câţiva metri de George. Ţinea flautul la gură, dar nu scotea decât sunete slabe, căci se părea că abia mai poate respira.

Rana pe care i-o pricinuise glonţul tânărului trebuia să fie foarte gravă. În faţa bătrânului, însă se legăna cobra regala. Capul ei atingea aproape tavanul colibei, ochii ei mici scânteiau ciudat şi sângele îi curgea şiroaie din rănile de la ceafa.

Înainte ca George să se poată smulge din înmărmurire, Dranir lăsă să-i cadă flautul. În aceeaşi clipa capul grozavei târâtoare căzu în jos, colţii-i puternici se înfipseră în umerii bătrânului care fusese atunci stăpânul ei.

Cu un ţipăt înfiorător, Dranir sări în picioare, bătu cu braţele aerul, apoi se prăbuşi greoi.

În aceeaşi clipă îndărătul lui George se auzi iar ţipătul doamnei Thompson, dar tânărul n-avea timp acum să-l ia în seama. Cobra ridicase din nou capul, îşi legăna trupul încoa şi-ncolo – îşi îndreptă ochii spre George…

Doua împuşcături detunară, trupul şarpelui fu zvârlit înapoi, târâtoarea începu să se zvârcolească în coliba îngustă, spărgând tot ce întâlnea în cale.

George se retrăsese îndată. Ştia că nimerise bine acum, amândouă gloanţele găuriseră ceafa reptilei.

Totuşi, nu trebuia să rămână în apropierea trupului ce se zbătea în luptă cu moartea, căci chiar, fu ultima clipă cobra şi-ar fi putut înfige colţii în carnea lui.

Cobora două trepte, atâta cât să mai poată privi în colibă. Atunci auzi îndărătul său un oftat adânc, apoi întrebarea:

— Dumnezeule, unde mă aflu?

Tânărul întoarse repede capul şi o văzu pe doamna Thompson îndărătul său. Ea îşi acoperi repede ochii cu mâna, căci o orbea

lumina lămpii şi repetă întrebarea dinainte.

— Sunteţi în deplină siguranţă, doamnă – răspunse tânărul, cu blândeţe – eu sunt George Farrow.

În loc de răspuns, biata femeie leşină. Din fericire camarazii veniră şi ei îndată.

Doamna Thompson se trezi din leşin abia când fu iarăşi în patul ei. Nu-şi aducea aminte de nimic şi nu ştia că trecuse printr-o aventura atât de grozavă.

Recunoştinţa colonelului fu nemărginită. Vru să oprească mai mult timp la dânsul pe vitejii camarazi, dar căpitanul refuză, susţinând ca trebuie să plece neapărat.

Şi după un călduros rămas-bun, a doua în zori porniră spre ţara prietenului lor.

Aventurile submarinului Dox 114

Hans Warren

I
ORAŞUL SCUFUNDAT

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească lui George:

— Căpitanul Thiago, care fusese mult timp tovarăşul nostru de suferinţă, porni spre Răsărit cu soldaţii săi şi cu bandiţii prinşi – temuţii „piraţi ai fluviului Sabi”.

După ce trupa se pierdu în zare, noul nostru camarad, profesorul american James Therry, stăpânit de setea lui de a descoperi cât mai repede oraşul scufundat, făcu stânga-mprejur şi o luă repede la picior spre Apus, dea lungul fluviului Sabi. Abia avurăm, vreme să încărcăm proviziile luate din tabăra bandiţilor şi să-l urmăm.

— Ei, domnule profesor, mai încet! strigă Marian, râzând. N-avea grijă, ajungem noi la vreme la oraşul d-tale scufundat.

Ne apropiarăm de Therry, care se oprise în loc şi ne aştepta.

— Domnule Farrow – spuse el – socot ca peste vreun ceas vom ajunge la oraşul cu pricina. Cu siguranţă că ruinele lui, ca şi fortificaţia, vor fi acoperite de plantaţii, astfel că în primul rând va trebui să găsim o intrare. Fireşte că va fi foarte greu să ne facem o idee despre oraş, căci străzile sau drumurile vor fi, de sigur, acoperite complet cu pământ. Aşa dar, singurul noroc ce l-am putea avea va fi să găsim intrări în case. Daca presupunerea – mai bine zis speranţa mea se va confirma – ca e vorba de un vechi monument cultural, atunci fireşte că voi lua înţelegere cu guvernul portughez, ca să mi se încredinţeze cu conducerea săpăturilor de care va fi nevoie.

— Mai întâi de toate să vedem dacă putem descoperi vreun oraş – râse Marian – deşi sunt şi eu înclinat a crede că e posibil să fie. A! Uite colo în fund nişte coline, poate c-am şi ajuns la ţintă.

Erau ridicături de pământ acoperit cu iarbă şi tufe, la fel ca acelea care acopereau fortăreaţa părăsită. Numai că suprafeţele lor erau mult mai întinse.

Apropiindu-ne, văzurăm că aceste coline aveau forme foarte regulate, făcând impresia unor meterezuri de fortăreaţă modernă.

— Probabil că sub aceste ridicături de pământ e ascuns un zid care ducea de jur împrejurul oraşului – zise Therry – asta ar fi dovadă că acei care au clădit oraşul stăteau pe o treaptă înaltă de cultură. Haideţi repede, domnilor, trebuie să ne căţărăm acolo ca să ne facem o idee de lucru în întregul lui.

Fără să mai piardă timpul, el îşi făcu vânt pe povârnişul înalt de vreo zece metri, se opri pe vârf încremenit, pentru ca apoi să ne facă semne şi să strige:

— Veniţi repede, domnilor, l-am găsit!

Când ajunserăm şi noi sus după câtva timp, văzurăm că într-adevăr

era vorba de un zid cu o întindere neobişnuită.

Uriaşul meterez acoperit de vegetaţie forma un patrulater lung şi lat de vreun kilometru. În mijlocul acestui meterez se ridicau nenumărate coline, astfel orânduite încât recunoşteai îndată o aşezare de oraş.

O colină foarte mare, exact în mijlocul meterezului, stârni cu deosebire interesul nostru şi Therry zise cu însufleţire:

— Domnilor, cu siguranţă că aici a fost un templu. Acolo trebuie să pătrundem în primul rând. Te pomeneşti că asta e cea mai mare descoperire făcută în veacul acesta. Repede la vale!

— Stai! strigă Marian. Mi se pare că am văzut nişte umbre colo jos, lângă coliba aceea înaltă. Trebuie să fim cu băgare de seamă, domnule profesor, căci s-ar putea să-şi fi găsit aici o ascunzătoare negri sau indivizi care fug de lumina zilei. Să ţinem armele pregătite.

— Ce, să şi îi descoperit oare cineva taina acestor coline? făcu profesorul. Asta ar fi o mare dezamăgire pentru mine. Haideţi repede, trebuie să mă încredinţez!

Şi fără să ţină seamă de prevenirile lui Marian. Coborî în goană povârnişul. Fireşte că urmăreau repede, dar el tot ne-o luase înainte cu vreo zece metri.

Coboram într-adevăr nişte străzi, deşi erau acoperite câţiva metri cu pământ, pe care creştea o iarbă deasă. Dădurăm într-o stradă care mergea în linie dreaptă de la răsărit spre apus prin oraşul misterios. Adesea trecem prin străzi lăturalnice care duceau şi ele în linie dreaptă, însă de la Nord la Sud.

Cu toate că mergeam în fugă, zăream adesea deschizături de diferite mărimi în vegetaţia deasa care acoperea clădirile vechi. Probabil că erau ferestre şi uşi.

Deodată profesorul zări pe dreapta, într-o stradă lăturalnică.

În curând ajunserăm şi noi acolo şi la vreo douăzeci de metri în dreapta noastră, văzurăm colina înaltă sub care, după toate probabilităţile, se afla templul oraşului de odinioară.

Profesorul se făcu nevăzut. Iuţirăm paşii, căci dispariţia brusca a lui Therry ne păru misterioasă, deoarece Marian vorbise cu puţin înainte de nişte umbre pe care le văzuse pe lângă templul acela.

Colina se înalta pe un loc pătrat, mărişor. Şirurile de coline, sub care erau ascunse casele, se aflau la vreo cinsprezece metri depărtare de fiecare parte a presupusului templu.

Ne despărţirăm: Marian cu servitorul lui Therry alerga la dreapta în jurul colinei, eu cu Pongo la stânga. Când ajunserăm însă amândoi pe partea cealaltă. Marian şi boy-ul nu se mai vedeau. Trebuie, deci, să fi găsit intrarea, îmi spusei.

— Repede, Pongo, şopti. Am presimţirea că s-a întâmplat ceva neplăcut.

— Să fie cu băgare de seama, Master Bertram, mă preveni Uriaşul. Aici nu e bine!

Dar nu ţinui semnă de cuvintele lui, căci îmi spuneam că se trezise superstiţia în Pongo.

Alergai spre latura a treia şi acolo băgai de seamă imediat o deschizătura mărişoară la pământ. Poarta trebuie să fi fost deci foarte înaltă, de vreme ce mai ieşea atâta în afară, cu tot pământul ce se depusese.

Când fui în faţa deschizăturii întunecoase, ceva mă îndemnă să nu pătrund înăuntru aşa cu una, cu doua. Aprinsei repede lampa de buzunar şi îndreptai lumina în deschizătură. Văzui însă numai la dreapta şi la stânga, lespezi mari de piatră, bine potrivite una lângă alta. Zidul să fi avut doi metri grosime şi încăperea dindărătul lui era atât de mari incit lampa lumina numai o mică bucată din podeaua prăfuită.

Şi atunci făcui îndată descoperirea că Marian, profesorul şi micul boy intraseră în încăperea misterioasă, căci întipăriturile paşilor lor se vedeau lămurit.

Spre spaima mea, însă văzui şi alte urme – de picioare mari, goale. Aşa dar nu se înşelase Marian spunând că zărise nişte umbre.

Se vede că se aţineau negri înăuntrul clădirii. Sfătui la gânduri dacă să intru şi eu, când Pongo îmi şopti:

— Messer Bertram, mai bine rămânem aici.

— Pongo, camarazii noştri au intrat însă acolo, după cum poţi recunoaşte după urme – răspunsei eu – şi afară de asta au întrat şi negrii. Trebuie să vin în ajutorul tovarăşilor.

Uriaşul mormăi ceva neînţeles, dar în aceeaşi clipa mi se păru ca aud un strigat slab din înăuntrul clădirii misterioase şi, fără să mai şovăi, intrai cu băgare de seamă înăuntru.

Nu sfătui să mai văd dacă mă urma Pongo. Drumul ducea în pantă.

Când trecui zidul, cea dintâi grijă a mea, fu să îndrept lumina de amândouă părţile. Cu prilejul acesta băgai de seamă că pereţii încăperii uriaşe erau acoperiţi cu semne ciudate şi figuri de animale săpate în piatră.

Îndreptând lumina lămpii drept înainte, tresărit puternic, speriat şi surprins; în fată îmi rânjea un chip uriaş şi grozav, înconjurat de şerpi fioroşi.

O clipă numai ţinu spaima mea, căci recunoscui că e vorba de statuia enormă a zeiţei indiene Kali – Kali Sângeroasa, Gâtuitoarea.

Cum ajunsese aici, în continentul acesta îndepărtat?

Câteva clipe rămăsei nemişcat, privind statuia uriaşa. Apoi lăsai întâmplător în jos lumina lămpii şi văzui ca Idolul stătea pe un soclu înalt de piatră, în faţa căreia stătea o piatră lungăreaţa şi înaltă, care cu siguranţă că servise pentru jertfe în vremurile îndepărtate.

Fui smuls din gândurile mele, băgând de seamă ca toate urmele de puşi duceau în linie dreaptă spre lespedea de jertfa şi dispăreau acolo.

Aşadar, piatra aceasta trebuia să ascundă o taina pe care ţineam neapărat s-o dezleg.

Cu băgare de seama, plimbând mereu în jur luminii lămpii, paşii spre lespede.

Deodată, mă opri. Auzisem un murmur slab, dar nu putui recunoaşte de unde venea şi ce să îi însemnând. Suna aproape ca murmurul unui fluviu subteran – dar îmi spune-i îndată ca nu putea fi asta, căci era de neînchipuit cu fluviul Sabi care curgea în apropiere, să aibă un afluent subteran.

Curând putui deosebi mai bine zgomotul şi băgai de seamă că trebuia să fie murmurul unei mulţimi omeneşti.

Mă cuprinse o spaimă grozavă. Murmurul suna atât de regulat, ca şi cum un întreg sobor de preoţi ar înălţa rugăciuni. Şi făcând legătura cu zeiţa Kali, nu putea fi vorba decât de o jertfă – poate că se îndeplinea ceremonia jertfirii camarazilor mei.

La gândul acesta uitai de orice prevedere şi mă apropiai repede de piatra la care duceau urmele. Într-un rând mi se păru că se mişcă una din lespezi care formau podeaua, – dar nu ţinui în seamă asta.

Când fui însă în faţa pietrei vechi, nu mai auzii murmurul dinainte.

Prinsei blocul de piatră şi încercai să-l dau în lături, dar cu toate străduinţele mele, nu izbutii.

Cuprins de deznădejde mă sprijinii de el şi deodată piatra mare şi grea începu să se dea încetişor îndărăt. O putui împinge până la soclul statuii şi în faţa mea se făcu o deschizătură întunecoasă în podea, din care pătrundea un aer rece şi umed.

La lumina lămpii mele văzui trepte largi de piatră, care duceau în adânc. Fără să şovăi, începui să le cobor, dar abia coborâsem trei trepte când auzii, înăbuşit, glasul lui Marian răsunând din întunericul din faţa mea.

— Ia seama, Robert, capcana, repede înapoi!

Apoi glasul său amuţi atât de brusc, încât îmi dădui seamă îndată că fusese împiedicat cu dea sila să-şi urmeze vorba.

Îmi recăpătai repede cumpătul şi dintr-o săritură urcai îndărăt cele trei trepte.

Era şi timpul, căci uriaşa piatră de jertfă se rostogoli repede înainte şi se opri la locul ei. Cu siguranţă că m-aş îi ales cu picioarele zdrobite, dacă n-aş fi sărit afară atât de repede.

În aceeaşi clipă pricepi ca lespedea podelei, care se lăsase puţin când înaintasem eu, trebuia să fi stat în legătură cu vreo instalaţie de semnalizare, care dădea de veste celor de jos ca intrase cineva.

La gândul acesta ieşi în goană din misteriosul templu. Când trecui de zidul gros, îl strigai încet pe Pongo şi văzui atunci ivindu-se

făptura-i uriaşă lângă mine.

— Bine făcut că strigai, Messer Bertram – zise el.

Vroia să zică prin asta că ar fi înhăţat, cum ştia el, pe omul ce-ar fi ieşit de acolo, neputând şti cine este, din pricina întunericului.

Îi spusei în grabă ce aflasem şi el răspunse, îngândurat:

— Foarte rău, dar Pongo văzut aici doi negri care alergat către colină, spunând acestea arată spre partea opusă a vechiului templu. Acolo trebuia deci să fie o a doua intrare şi imediat o lua la fuga în jurul colinei, strigându-i lui Pongo să mă urmeze.

Dar zadarnic căutai o ieşire.

Deodată, însă, îl auzi pe credinciosul nostru camarad:

— Vino, Masser, aici urme de negri.

Într-adevăr, în iarba deasă se vedea o dunga îngustă. Firele erau culcate în aşa fel încât arătau spre colină.

Ne luarăm după această urmă a celor doi negri, care dispărea îndărătul unui tufiş mic. Dând în lături frunzişul, văzui o deschizătură de vreun metru înălţime, care începea chiar de acolo. Şi se vedeau foarte lămurit urmele lăsate de Negri când intraseră înăuntru.

— Masser fie cu băgare de seamă! mă preveni Pongo din nou.

Şi deoarece ştiam cât de primejdioasă e întreprinderea mea, îi şoptii:

— Pongo, tu rămâi afară. Numai dacă vei vedea că nu mă întorc, va trebui să încerci să ne liberezi. Sau urmează-mă de la distanţă, c-a să vezi sau să bagi de seamă dacă voi cădea cumva într-o cursă.

Credinciosul uriaş încuviinţă din cap, iar eu mă lăsai repede la pământ şi îndreptai lumina lămpii în deschizătura întunecoasă. Ca şi la intrarea în templu, ducea şi aici o pantă devale. Plimbai lumina încoa şi încolo şi văzui sub mine o încăpere potrivit de mare, tot din blocuri de piatră şi care avea la stânga o deschizătură întunecoasă.

Ascultai cu încordare şi neputând descoperii nimic ce mi-ar fi dat de bănuit, îmi dădui drumul la vale.

Când ajunsei jos şi mă ridicai, cea dintâi grijă a mea fu să caut urmele celor doi negrii, care se vedeau lămurit în pătura deasă de praf şi murdăria de pe podea.

Ciudat era că ele nu duceau spre deschizătura din zidul stâng, ci înapoi lângă panta de lângă zidul prin a cărui deschizătură intrasem eu.

Pornii cu băgare de seamă după urmele acestea şi dădui de o deschizătură îngustă de înălţimea unui om, care ducea drept în sus. Mă strecurai înăuntru cu revolverul în mâna dreaptă şi cu lampa de buzunar în stânga.

O clipă mă gândii cum va găsi Pongo drumul acesta, căci el n-avea lampă. Trebuie să mă întorc şi să-i dau de veste. Când ajunsei însă la intrarea îngustă, aceasta se întunecă, acoperită de făptura unui om.

— Pongo stă mal bine aici, şopti uriaşul. Sus poate vedea negri.

Avea dreptate – îi arătai repede intrarea ascunsa folosită de Negri, apoi porni dea lungul unui gang îngust şi atât de scund încât fui nevoit să aplec capul.

Îmi dădui seamă lesne că gangul acesta ducea spre templu. Şi deoarece mergea în jos, presupusei că voi ajunge în încăperile subpământene ale vechiului templu.

După vreo zece paşi stinsei lampa, căci s-ar fi, putut ca lumina să fie zărită de vreun paznic ascuns. După alţi şase paşi, mâinile mele întinse se izbiră deodată de un zid şi îmi dădui seamă ca acesta era alcătuit tot din blocuri mari de piatră, ca şi la templul de dincolo. Eram deci aproape de ţintă şi numai intrarea mai trebuia s-o găsesc.

II
TAINELE VECHIULUI TEMPLU

ÎMI ÎNCORDAI AUZUL căci mi se păru că aud un murmur slab. Lipii urechea de zid şi acum putui prinde mai bine sunetele.

Ca şi înainte, îmi făcea impresia că sunt rugăciuni înălţate de mulţi oameni şi iarăşi mă cuprinse îngrijorarea de soarta lui Marian, a profesorului şi a micului negru. Tocmai vroiam să aprind din nou lampa, când auzii un zgomot slab în apropierea mea. Era un sunet metalic, ca un scârţâit de uşa.

Mă dădui repede cu un pas îndărăt şi în aceeaşi clipă simţi o boare de aer, care-mi sufla în fata un miros ciudat, de parcă s-ar fi ars pe undeva pe aproape mirodenii.

Apoi văzui înaintea mea o lumină ce se făcea din ce în ce mai mare. Recunoscui lămurit pervazul unei uşi care se deschidea încet.

Încăperea dindărătul ei era viu luminata şi acum auzii bine de tot murmurul acela ciudat. Îndată mă dădui şi mai mult îndărăt, aici în pragul uşii se ivise o făptură omenească.

După cât puteam recunoaşte, era un negru; omul lumină mai întâi câteva clipe în gang, apoi se apropii cu băgare de seamă. Uşa dindărătul lui se închidea încetişor.

Trebuia să lucrez repede, căci era neapărat nevoie să intru în templu, înainte ca uşa să închidă de tot, altminteri ar fi trebuit să pierd vremea căutând mecanismul ascuns. Şi-apoi se mai putea ca uşa să se deschidă numai pe dinăuntru.

Apucai repede revolverul de ţeavă, făcui doi paşi înainte şi fără să-i dau timp negrului să poată scoate un ţipăt, îl izbii cu putere în tâmpla cu patul armei.

Sării repede la el, îl lăsai binişor la pământ şi mă furişai prin

crăpătura îngustă a uşii, care aproape se închisese.

Ştiam că Pongo auzise zgomotul luptei scurte şi că va veni şi el. Va lega pe omul leşinat şi-i va pune căluş, ca să-l împiedice să dea alarma.

Abia mă strecurasem în încăperea subterana, ca mă şi aplecai. Mă aflam într-un fel de gang lat de vreun metru, care mergea de jur-împrejurul tavanului încăperii înalte de cel puţin zece metri şi largă de opt. Ca şi în cea de sus, pereţii erau acoperiţi cu semne şi figuri de animale săpate în piatră, iar în nişte inele de metal erau înfipte făclii care împrăştiau o lumină pâlpâitoare în toată încăperea.

Dedesubtul meu se afla încă o statuie a zeiţei Kali, atât de înaltă încât şerpii care îi înconjurau, capul erau la cel mult un metru sub mine.

Abia după ce privii toate acestea, îmi îndreptai atenţia spre oamenii care umpleau încăperea şi îngânau un cântec ciudat.

Erau vreo treizeci de negri din neamul Cafrilor, cari, cu capetele aplecate, stăteau în şase şiruri în faţa statuii zeiţei. De la locul meu nu puteam vedea lespedea de jertfă de la picioarele statuii, de aceea mă lăsai pe capul zeiţei şi privii cu băgare de seamă în jos.

Presupunerea mea se adeveri şi mă înfiorai văzând în ce situaţie grozavă se aflau camarazii mei. Legaţi zdravăn şi cu cătuşe în gură, Marian şi profesorul stăteau pe piatra de jertfă şi de fiecare parte a acesteia era câte un… indian.

Acum mă dumiri oarecum. Indienii aceştia erau probabil urmaşii acelora ce construiseră oraşul scufundat, păstraseră credinţa străbună şi făcuseră din Cafrii – probabil urmaşii foştilor sclavi ai strămoşilor lor – uneltele lor.

Cel ce stătea la dreapta, era un bătrân cu barba lungă şi albă ca zăpada, celălalt un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu barba neagră. Păreau tată şi fiu, căci chipurile lor fanatice se asemănau.

Ca nişte statui stăteau cu braţele încrucişate pe piept şi priveau la negri ce cântau. După un timp, aceştia se opriră din cântat şi ridicară capelele.

Cei doi indieni începură să se mişte, întinseră braţele şi rostiră câteva cuvinte poruncitoare. Urmarea fu că negrii începură imediat un dans furios, pe care-l însoţeau de urlete înfiorătoare.

Bătrânul indian scoase acum la iveala un pumnal lung şi lucitor, pe care-l roti cu sălbăticie deasupra lui Marian şi a profesorului.

O clipă mi se mai duse gândul la micul boy negru al profesorului, pe care nu-l putusem descoperi până atunci. Apoi însă, când bătrânul indian zvârli înainte mâna cu braţul ca să lovească în Marian, ţintii scurt şi odată cu împuşcătura, bătrânul căzu grămadă.

Câteva clipe. Negrii râmaseră ca încremeniţi şi îl luai la ochiu pe celălalt Indian, care scoase şi el fulgerător un pumnal şi-l îndreptă spre

profesor. Dar glonţul meu i-o luă înainte şi-l văzui cum se prăbuşeşte, scoţând un ţipăt de moarte.

Negrii izbucniră acum într-un răcnet de furie şi se năpustiră spre piatra de sacrificiu. Începui îndată să trag asupra lor, smulsei cu stânga al doilea revolver şi slobozi glonţ după glonţ.

Îngroziţi, Cafrii se dădură înapoi, dar eu mă îndoiam totuşi că tovarăşii mei vor putea fi salvaţi, căci după ce-mi voi fi golit încărcătoarele aş fi avut nevoie de câteva secunde ca să le încarc la loc, iar pe de altă parte nu puteam coborî ca să-i dezleg pe cei doi camarazi.

Primul revolver îl şi golisem. Iar în al doilea mai aveam patru gloanţe. Începui să trag cu băgare de seamă, ţintind mereu în picioarele negrilor, care încercau să înainteze. Şi în vremea asta, încărcăm repede, cu dreapta, celălalt revolver.

Deodată zării o făptură mică şi neagră, care venea în goană spre piatra de jertfă. Cu mare bucurie recunoscui că era boy-ul profesorului.

Din fericire eram gata cu încărcatul, când negrii teferi, vreo optsprezece la număr, se pregăteau şi se repeadă iar înainte când zăriră pe servitorul profesorului.

Începui iar să trag şi negrii se dădură din nou îndărăt. Boy-ul ajunsese la piatra de jertfă, luă repede de jos pumnalul scăpat de bătrânul indian şi tăia legăturile lui Marian. Apoi făcu acelaşi lucru cu stăpânul său.

Când se ridică, se ivi brusc îndărătul lui o făptură. Era celălalt indian, pe care glonţul meu probabil că nu-l rănise grav. Repezi pumnalul şi bietul negru căzu grămadă scoţând un ţipăt de moarte.

Dar în clipa următoare se prăbuşi la pământ şi indianul, pe care de data asta îl nimerisem mai bine. Marian se aplecă deasupra bătrânului indian, îi desfăcu vestmântul şi îşi luă înapoi brâul cu arme, pe care bătrânul şi-l petrecuse în jurul mijlocului.

Apoi începu să tragă şi el în negri, care urlând de groază se făcură nevăzuţi prin nişte deschizături înguste din fundul încăperii.

Profesorul se aplecase deasupra servitorului său. Se ridică apoi încetişor şi dădu trist din cap.

— Mort! – zise el – şi-a plătit cu viaţa devotamentul.

— Haide repede, domnule profesor! zise Marian – întâi să ne vedem la adăpost şi-apoi îl vom putea plânge pe viteazul băiat. Ia-ţi brâul cu arme de la indianul de colo şi apoi ne vom căţăra repede pe statuia zeiţei. Robert, e vreo ieşire pe colo sus?

— Da – răspunsei eu – veniţi repede!

În vreme ce profesorul îşi lua brâul cu arme, Marian şi începu să se caţere pe statuie.

Atunci auzii dedesubtul meu un zgomot slab. Nici nu mă întorsei,

spunându-mi că nu poate fi decât Pongo, pe care-l atrăseseră încoace împuşcăturile.

— L-ai găsit pe negru, Pongo? întrebai peste umăr.

Răspunsul fu cu totul neaşteptat.. O mână îmi prinse beregata cu atâta putere, încât nu putui scoate nici un ţipăt. În clipa următoare mă pomenii lovit în tâmplă şi-mi pierdui cunoştinţa.

*

Mă trezii cu capul vâjâind şi cu cercuri de foc pe dinaintea ochilor.

Auzii apoi un glas, dar dintru-ntâi nu pricepui cuvintele. Încetul cu încetul însă începui să-mi revii, putui vedea mai limpede şi privii în ochii scânteietori ai unui indian care să fi avut vreo treizeci de ani.

Mă speriai de ura care se citea în ochii aceia negri. Şi spaima mea deveni şi mai mare când descoperii pe chipul său o asemănare de netăgăduit cu cei doi Indieni pe care îi împuşcasem în templul.

N-avui vreme să-mi urmez gândurile, căci îl auzii spunând într-o englezească fără cusur, cu glas rece şi nemilos:

— Ai omorât pe tatăl, pe fratele meu şi şase din sclavii noştri credincioşi şi ai rănit grav o mare parte din ei. Îţi poţi lesne închipui ca te aşteaptă o pedeapsă foarte aspră. Deocamdată sclavii mei mai sunt în căutarea tovarăşilor d-tale ce urmează să fie jertfiţi zeiţei noastre. Vei fi martor al acestei ceremonii, apoi va urma pedepsirii d-tale.

În vreme ce vorbea indianul, eu îmi învinsesem spaima şi acum răspunsei liniştit:

— Mă îndoiesc foarte mult că sclavii d-tale vor prinde pe camarazii mei. Afară de asta voi sunteţi de vină, deoarece aţi vrut să jertfiţi zei voştri pe camarazii mei, care nu v-au făcut nimic. Aşa fiind, nu consider de loc drept crimă faptul că am ucis pe tatăl şi fratele d-tale.

— Eu însă consider asta drept o mare crimă pedeapsa va fi cât se poate de aspră – răspunse indianul – camarazii d-tale nu ne pot scăpa în nici un caz, căci templul nostru are taine pe care nu le bănuieşte nici un muritor. A! Uite că sclavii mei îi şi aduc pe cel dintâi prizonieri.

Şase Cafri aduceau pe Pongo al nostru. Şi eu, care îmi pusesem toată nădejdea într-însul.

Indianul mă privi batjocoritor când Pongo zvârlit la pământ lângă mine. Apoi zise:

— Voi rândui în templu totul pentru jertfit camarazilor d-tale. De asemenea şi pentru pedepsirea d-tale. Cred că sclavii mei vor prinde în rând pe ceilalţi doi tovarăşi ai d-tale.

Dădui numai din umeri, ca să nu arăt slăbiciune. Privii în juru-mi şi văzui că ne aflam într-o încăpere mică, mobilată ca odaie de locuit, după gustul indian. O perdea grea de mătase verde, pe unde dispăruse Indianul, acoperea ieşirea. Pe pereţii îmbrăcaţi cu mătase, nu mai

putui descoperi nici un alt loc unde ar fi fost ascunsa alta ieşire.

În faţa perdelei verzi stăteau doi negri furioşi înarmaţi cu iatagane.

Mă uitai îngrijorat la Pongo, care făcu iar o mutră veselă şi-mi şopti:

— Foarte bine va fi, Masser Bertram. Pongo lăsat fie prins, ca să libereze pe Masser Bertram. Masser Farrow şi Therry plecat, este la adăpost.

Rămăsei câteva clipe uimit, apoi răspunsei:

— Pongo, om bun şi credincios, nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Mă tem însă că nu va fi atât de uşor să ne eliberăm. Suntem legaţi zdravăn şi păziţi cu străşnicie.

Uriaşul zâmbi şi răspunse în şoaptă:

— Negri nu poate leagă bine. Pongo umflat muşchii şi acum poate da jos frânghie. Negri prosti, nu luat arme de la Masser Bertram şi Pongo. Eu taie acum legături la Masser Bertram.

Privii la cei doi Cafri care nu-şi dezlipeau ochii de la noi. Dar nu văzui nici o schimbare în mutrele lor scârboase; simţii deodată un cuţit la încheieturile mâinilor şi în clipa următoare braţele îmi erau libere.

Mă ferii să fac vreo mişcare şi în acelaşi moment Pongo îmi şopti:

— Masser stă liniştit de tot, Pongo atrage încoace paznici.

Mă uitai cu încordare la cei doi Cafri. Pongo îşi îndreptă deodată trupul şi începu să-l lege în chip ciudat încoa şi încolo. Imediat se apropie încă unul din Cafri, gata să facă o săritură cu iataganul ridicat.

Pongo juca de minune rolul unui om căruia i s-a făcut deodată rău. Începu să geamă, îşi duse mâinile la cap şi Cafrul se lăsă păcălit. Lăsă în jos iataganul, făcu o mutră încurcată, privi repede spre camaradul său, care dădu din umeri – apoi porni spre Pongo.

Indianul în puterea căruia ne aflam, trebuie să se fi simţit în siguranţă, sau poate Cafrii fuseseră prea uşuratici, căci nu ne legaseră picioarele, astfel că acum stăteam cu desăvârşire liberi, cu armele noastre în faţa celor doi paznici.

Deodată, Pongo ţâşni în sus ca un arc şi în clipa următoare şi înhăţase de beregată, cu mâna stângă, pe Cafrul din faţa lui, iar cu dreapta scoase cuţitul enorm de rechini; fulgerător repezi braţul, văzui scânteind ceva în aer şi paznicul de lângă uşa se prăbuşi, horcăind. Cuţitul lui Pongo era înfipt adânc în gâtlejul sau.

În clipa următoare se auzii o bufnitură şi Pongo lăsă încetinel jos, pe covorul gros, pe paznicul pe care-l înhăţase. Pumnul pe care îl dăduse trebuia să-l lase în nesimţire pentru vreme îndelungata daca nu-l ucisese chiar.

După aceea se duse la paznicul care zăcea lângă uşă, scoase cuţitul din gâtlejul lui şi ridică deodată mana în semn de prevenire.

Trebuie să fi auzit vreun zgomot, aşa că mă lipii de perete, lângă uşa. Pongo se aşeză în fata mea, de partea cealaltă, gata să se repeadă.

Acum auzii şi cu paşi uşori, care se apropiau. Probabil că era indianul care vroia să ne ducă în templu.

Paşii se opriră, apoi omul de afară strigă:

— Timbo!

După glas recunoscui că era într-adevăr indianul şi privii întrebător la Pongo.

Uriaşul Negru desfăcu deodată perdeaua cu mana stângă, repezi înainte braţul drept, afară se auzi o bufnitură scurtă, apoi camaradul nostru îl trase înăuntru pe Indian.

Pumnul drept al lui Pongo încleştase gâtlejul celuilalt, care probabil leşinase. Vru să-l aşeze pe covor, dar eu îi şoptii:

— Pongo, poate că e mai bine să-l luăm cu noi. Dacă dăm peste un număr mare de Cafri, avem o pavăză buna.

Uriaşul dădu din cap. Îl ridică pe leşinat pe umărul stâng şi zise:

— Masser merge înainte. Pongo arată drum.

Din prevedere scosei amândouă revolverele şi le ţinui în mâini, apoi desfăcui perdeaua şi ieşi într-un gang îngust, luminat slab de câteva făclii aşezate din loc în loc.

— La stânga, Masser Bertram, şopti Pongo.

Îl ascultai şi după vreo zece paşi mă pomenii în faţa unui zid. La sfatul lui Pongo aprinsei lampa şi descoperii îndată un mâner mic de bronz, pe care-l răsucii cu băgare de seamă. Se auzi un scârţâit şi o uşă se deschise.

III
O FUGĂ PLINĂ DE PERIPEŢII

NĂDĂJDUISEM CA VOM IEŞI AFARA, dar fui foarte dezamăgit, când văzui înaintea mea templul subteran în care pătrunsesem de sus, ca să-i salvez ultimul moment pe Marian şi profesor.

— Pongo, să ne căţărăm pe statuia zeiţei? întrebai.

— Nu, Masser, aici la colţul din dreapta duce trepte sus.

Am mai amintit ca în jurul întregii încăperi era o galerie largă, de unde ducea în sus un gang, deasupra statuii zeiţei Kali.

După cum mă sfătuise Pongo, mă îndreptai imediat spre dreapta, mersei repede până la capătul templului şi acolo găsii o scară îngustă care ducea spre galerie.

Pongo nu putea, însă, să se caţere cu indianul, căci treptele erau prea drepte. De aceea, după ce urcai câteva trepte, mă întorsei, apucai braţul care atârna al indianului şi-l trăsei după mine. Pongo fu uşurat astfel şi repede ajunserăm sus pe galerie.

Pe când mergeam spre ieşirea ascunsă, privii în jos, în templu.

Morţii şi răniţii fuseseră îndepărtaţi şi nu rămăseseră decât băltoace de sânge.

Vrui să merg spre gangul prin care intrasem În templul acesta, dar deodată Pongo strigă:

— Stai!

Apoi arătă spre un loc anumit de pe peretele aflat în stânga noastră şi zise:

— Masser Bertram, aici uşă prin care a fost adus Pongo înăuntru.

Luminai îndată locul cu pricina, dar nu putui descoperii nimic.

Deodată se auzi un geamăt adânc, apoi un glas înăbuşit. Indianul se trezise din leşin. În clipa următoare însă, recăzu din nou în nesimţire, căci Pongo îi dădu un pumn în tâmplă.

Strigătul lui fusese de ajuns însă ca să atragă într-acolo pe doi Cafri, pe care îi observai întâmplător, când intrară în templu. ÎI prevenii pe Pongo şi acesta lăsă îndată jos pe leşinat, privi câteva clipe la cei doi cafri care se îndreptau sfios spre statuia zeiţei, apoi îmi şopti:

— Masser Bertram culcat jos! Pongo căuta ieşire. Pongo nu poate fi văzut.

Aşa şi era. Eu aş fi bătut la ochi în hainele mele kaki, dacă unul din Cafri ar fi privit întâmplător în sus, în vreme ce Pongo, îmbrăcat numai cu şorţ, nu se putea desluşi din peretele de culoare închisă.

Mă întinsei lângă indianul leşinat şi-i observai pe cei doi Cafri, în vreme ce Pongo, îndărătul meu, îşi făcea de lucru la perete, după cum îmi dădeam scamă din zgomotele slabe ce auzeam.

Cei doi Cafri ajunseseră lângă lespedea de jertfă, mai priviră odată eu teamă în jur, apoi cel mai mare din ei dădu blocul greu la o parte.

Însoţitorul său începu să tremure, îl apucă de braţ şi-i vorbi cu însufleţire. Dar celălalt îl îmbrânci înapoi şi se aplecă pentru ca să asculte în deschizătura de sub piatră.

Pe urmă îşi dădu drumul binişor înăuntru, după ce se răsti la tovarăşul său. Şi când se făcu nevăzut, începu şi al doilea coborâşul, şovăind însă.

Îmi dădui seamă îndată că cei doi Cafri nu aveau gânduri bune. Cu siguranţă căi sub această încăpere de templu mai erau altele, în care se aflau, poate, obiecte de preţ. Cei doi Cafri se gândeau, probabil, că se puteau folosi de agitaţia provocată de intrarea noastră şi să prade mai lesne.

Fără voie zâmbi, căci asta mă făcea să-mi dau seamă că oamenii sunt pretutindeni la fel, fie că au piele neagră, albă sau galbenă. În nici o parte a lumii firile slabe nu pot rezista ispitei.

Deodată simţii o mână încleştându-mi braţul. Întorsei repede capul şi mă speriai rău văzând deasupra mea chipul indianului. Nu mă privea pe mine însă, ci se holba cu ochi scânteietori la deschizătura ivita în urma înlăturării pietrei de jertfă.

Îşi încleştă şi mai tare mâna de braţul meu şi scrâşni.

— Cine a făcut asta?

— Doi Cafri au coborât – răspunsei, hipnotizat de privirea ochilor săi negri.

— Ah, atunci repede…

Nu-şi putu sfârşi fraza, căci Pongo, auzind şoaptele, se întorsese şi văzând cum stau lucrurile, strânse atât de tare beregata indianului, încât acesta îşi pierdu iarăşi cunoştinţa.

— Pongo, ne ameninţă o primejdie! exclamai.

Era îngrozit când aflase că doi Cafri au intrat acolo. Ai găsit manivela?

— Nu, Masser, dar aici ieşire, Pongo ştie.

— Atunci caută repede mai departe şi în vremea asta eu voi băga de scamă să nu fim surprinşi de cineva.

— Pongo caută repede – mormăi uriaşul şi se îndreptă iar spre perete.

Ma încredinţai repede că indianul dindărătul meu era într-adevăr leşinat, apoi privii iarăşi jos în templu.

În primul rând îmi îndreptai atenţiunea, fireşte, spre deschizătura întunecată, pe care o scosese la iveala Cafrul cel înalt. Dintr-acolo trebuia să ameninţe vreo primejdie.

Fireşte ca îmi plimbai adesea privirile prin întreaga încăpere. Templul acesta vechi părea să aibă atâtea taine încât ne puteam aştepta la orice surpriza.

Se scurseseră vreo cinci minute de aşteptare încordata. Nădăjduiam în fiecare clipă să-l aud pe Pongo dându-mi de veste că găsise ieşirea.

După alte câteva minute, tresării speriat. Din încăperile subterane se auzeau înăbuşit, ţipete grozave. Şi aceste ţipete atraseră alţi Cafri – şase la număr – care intrară codindu-se, în templu, pentru ca apoi să se apropie de deschizătura de sub piatra de jertfă, de unde veneau ţipetele.

Uitai de totul din jurul meu şi privii cu încordare în jos. Printre ţipetele ce se auzeau tot mai desluşit, se amesteca acum un vâjâit ciudat, pe care nu mi-l putui lămuri.

Mă aplecai puţin înainte ce să pot vedea şi mai bine deschizătura de lângă piatra de jertfă, căci cei şase Cafri se înghesuiau, dar rămâneau liniştiţi şi priveau cu mutre speriate spre intrarea la încăperile subpământene.

Ţipetele grozave încetară câteva clipe, dar apoi reîncepură, aproape de tot de deschizătura întunecoasă. Cei şase Cafri se dădură repede înapoi şi deodată ieşi la iveală Cafrul cel mai mic, care pătrunsese al doilea în încăperea subterană. Chipul îi era pământiu şi schimonosit de groază şi scoase un ţipăt cu adevărat înfiorător.

Ridică braţul, ceva strălucitor căzu în templu, dar fu ridicat cu

iuţeala fulgerului de unul din cei şase Cafri. Apoi se păru că nenorocitul era tras de o putere grozavă, căci scoţând încă un ţipăt tot atât de înfiorător, dispăru iarăşi în deschizătură, cu o repeziciune uimitoare.

Ţipătul acesta fu cel din urmă pe care-l mai auzii; cei doi Cafri care pătrunseseră tainele vechiului templu, amuţiseră. Se părea, într-adevăr, că plătiseră cu viaţa lăcomia lor.

Căci acum văzui că numai lăcomia îi îndemnase să facă pasul acela primejdios. Obiectul strălucitor pe care-l zvârlise Cafrul în încăpere şi pe care-l ridicase unul din consângenii săi, părea acum prilej de uimire şi bucurie pentru ceilalţi cinci Cafrii.

Ma aplecai şi mai mult înainte şi văzui o statuie înaltă de vreo treizeci de centimetri, ce părea din aur curat.

Ceea ce o făcea însă să fie de mare preţ, erau pietrele preţioase cu care era împodobită. După culoarea razelor, putui recunoaşte diamante, safire şi smaralde.

Afara de marea ei valoare de obiect antic, statuia trebuia să aibă o valoare nepreţuită datorită pietrelor scumpe incrustate într-însa şi era lesne de priceput ca cei doi Cafri, cu toată teama lor, făptuiseră totuşi jaful.

Cu siguranţa ca fuseseră cândva martori când indienii coborâseră în încăperile subpământene şi probabil că văzuseră şi statuia. Întâmplător. Acum plătiseră furtul cu viaţa lor şi tovarăşii lor intraseră în posesia preţiosului obiect.

Priveam cu atâta încordare la statuieta preţioasă, încât nu prea luai în seamă zgomotul slab îndărătul meu. Şi asta era cât p-aci să-mi fie pierzania. Căci deodată fui îmbrâncit atât de tare, încât nu lipsi mult să cad jos de pe galerie în mijlocul templului.

Dar în ultimul moment mă mai putui încleşta de margine şi atârnam acum, cu faţa spre zid, numai de mâini. Deasupra mea stătea indianul, care nici nu se uita ia mine, altminteri m-ar fi putut rostogoli în repezeală jos. Privi în sus şi văzui că ochii-i ieşeau aproape din orbite. Văzuse preţioasa statuetă a zeiţei în mâinile Cafrilor şi priveliştea asta îl îngrozea.

Curând însă ne smulse din încremenire. Se ridica şi începu să alerge dea lungul galeriei.

Pongo nu băgase de scamă ce se petrecea în spatele său. Privise şi el în jos când se auziseră ţipetele celor doi Cafri din subterane, dar apoi îşi văzu de lucrul său, căutând să descopere ieşirea secretă.

Acum însă se întoarse brusc când îl chemai eu, scoase un ţipăt de spaimă şi în clips următoare mă trase înapoi sus pe zid.

Privi apoi în lături, văzu pe indian care tocmai ajunsese la scară şi trase de la brâu cuţitul de rechini. Ridică braţul, dar înainte de a zvârli cuţitul, eu îi prinsei de mână, arătai spre deschizătura

întunecoasă de lângă piatra de jertfă şi zisei:

— Pongo, trebuie să ieşim repede afară!

Din deschizătură ţâşnea apă înspumată. Venea atât de năvalnic, încât curând de tot încăperea trebuia să se umple. Şi lucrul grozav era că odată cu apa ieşiseră la iveală şi capetele câtorva crocodili.

Cei şase Cafri erau atât de adânciţi în admiraţia preţiosului obiect, încât nici nu bănuiau primejdia care-i ameninţa; După o clipă însă apa începu să se îngrămădească la picioarele lor şi când întoarseră capetele, speriaţi, câţiva crocodili se şi năpustiră asupra lor.

Înmărmurirea Cafrilor ţinu numai o clipă, apoi scoaseră urlete de groază şi se repeziră spre ieşirea din fundul încăperii.

Dar apa era repede şi mai repezi încă erau grozavele reptile. Două ţipete înfiorătoare răsunară şi ultimii doi Cafri se prăbuşiră în apa înspumată, doborâţi de loviturile de coada ale crocodililor.

În clipele următoare târâtoarele se încăierară pentru prada. Odată cu apa năvăleau tot mai mulţi crocodili şi înhăţară pe Cafri în număr atât de mare, incit nenorociţii fură sfâşiaţi înainte de a putea scoate un al doilea ţipat.

Ceilalţi patru Cafri o luară la goană cu disperare şi ajunseseră cu bine ia ieşirea salvatoare. Văzui ca unul ţinea în sus, în mâna, statuia strălucitoare, apoi făpturile negre dispărură cu iuţeala fulgerului prin deschizătura îngustă.

Cu toate astea, trebuiau să mai lupte pentru viaţa lor, căci îndărătul lor apa care spumega cu furie, ducea cu dansa crocodilii lihniţi.

Eu şi Pongo priviserăm înlemniţi la ce se desfăşura sub ochii noştri. Mă smulsei din încremenire şi strigai negrului:

— Pongo, mai bine să ieşim prin celălalt gang, plin acela pe unde am venit. Apa se va urca foarte repede şi suntem pierduţi dacă vom fi înhăţaţi de dihănii aici sus.

Pongo însă făcu un semn de împotrivire şi zise:

— Messer Bertram, acolo nu va fi bine. Pongo aude acolo schiţa.

Schiţa înseamnă leopard. Şi se prea putea ca indienii să fi ţinut şi asemenea fiare pentru ocrotirea templului lor tainic. În cazul acesta ar fi fost cu neputinţa să străbat gangul, căci nu mă puteam lua la lupta cu o astfel de fiară, pentru că eram înarmat numai cu pistoalele.

— Atunci trebuie să căutăm repede ieşirea de aici, zisei eu. Încearcă cu cuţitul tău fiecare crăpătura şi în vremea asta eu voi băga de seama la indian.

Trasei revolverul şi privii dea lungul galeriei pe care stăteam. Indianul coborâse câţiva metri pe scăriţa îngusta. Nu mai putea, însă, să străbată templul, căci apa ridicase acum de vreun metru şi câţiva crocodili uriaşi se aţineau jos la scara. Reptilele adulmecau oamenii şi ridicară cu lăcomie capetele.

Îmi dădui seamă îndată că indianul era cu totul în puterea mea. Pe

galerie nu se mai putea urca dacă-l împiedecam prin gloanţe să focă aceasta şi de luptat iarăşi nu putea pentru moment căci în situaţia în care se afla nu trebuia să facă nici o mişcare neprevăzătoare.

Vroiam să limpezesc situaţia; spusei lui Pongo ce avea de făcut şi pornii repede pe galeria de piatra, spre capătul templului. Când fui deasupra Indianului, îndreptai arma asupra lui şi zisei:

— După cum vezi. Situaţia s-a schimbat în favoarea noastră. Eşti acum în puterea mea. Ţi-aş da însă drumul mai târziu, dacă ne arăţi pe unde e ieşirea din templu.

Câteva clipe indianul mă privi plin de ură, apoi răcni:

— Saidi! Saidi!

Îmi dădui seamă că prin asta ne amenința vreo nouă primejdie, astfel că mă răstii la el:

— Taci, sau de nu… te împuşc! Ieşirea o vom găsi şi fără ajutorul tău.

Dar indianul îmi râse în faţă şi zise:

— Nu veţi izbuti să ieşiţi şi uite că şi vine răzbunătorul meu.

Din cealaltă parte a templului se auzi un sunet care mă făcu să mă înfior. Era pufăitul furios al unei feline. Îndată mă gândii la leopardul de care îl auzise Pongo în gangul din spatele statuii.

Ma gândii şi la Pongo, care, înarmat numai cu cuţitul stătea pe galeria îngustă, în faţa fiarei – şi atunci mă întorsei repede şi alergai înapoi.

Chiar în aceeaşi clipă dădu buzna prin uşa ascunsa de deasupra statuii, un trup vărgat. Era un leopard uriaş care rămăsese o clipă locului, privind în jur, ca să se repeadă apoi spre partea unde era Pongo şi pe unde alergam eu.

Ma oprii îndată şi în momentul când fiara ajunse la colţ, trasei.

Leopardul groase un răget, făcu o săritură spre dreapta şi în clipa următoare se prinse cu ghearele de zid şi începu să se caţere pe el.

Mişcările-i fuseseră atât de repezi încât nu mai avui vreme pentru al doilea glonţ. Pe de altă parte auzii îndărătul meu un zgomot slab, pe care numai indianul putea să-l fi făcut.

Aruncai repede o privire în jos şi în timpul ăsta indianul şi sălta sus pe galerie, la cel mult doi metrii îndărătul meu. Îndreptai arma spre el, gata să trag, dar el ridică mâinile şi strigă:

— Nu trage, vă călăuzesc afară! Ucide leopardul!

Da, asta era lucrul cel mai de seamă, căci fiara pufăia atât de furios încât îmi dădui seamă că se afla în apropierea lui Pongo.

Trebuia să am încredere în indian că nu-mi va cădea în spate. Şi dânsul trebuia să se ferească de leopard, care, în alte împrejurări, era blând poate de el, dar acum devenise furios din pricina rănii. Îşi merita cu drept cuvânt numele african „Scita”, care înseamnă „diavol”.

Întorcându-mă repede, îi văzui lângă uriaşul nostru camarad, care ţinea în dreapta, cuţitul de rechini gata că lovească.

Liniştit de tot, ridicai arma, ţintii scurt spre ochii fiarei şi trăsei în clipa când leopardul se ridicase pentru a-l culca la pământ pe Pongo cu labele-i dinainte.

Îl nimeri bine, căci animalul începu să se zvârcolească şi se prăvăli de pe galerie. În clipa următoare, crocodilii dădură navala în jurul noii prazi.

Când văzui căzând trupul vărgat, mă întorsei spre indian, cu revolverul ridicat. Dar se părea că omul e de bună credinţă, căci cu braţele mereu ridicate se apropia şi zise:

— Domnule, l-ai învins pe primejdiosul dumitale potrivnic. N-aş fi crezut să-l dobori atât de lesne pe Rajah, leopardul meu. Te voi duce afara, voi merge cu d-ta, apoi vom sta de vorbă cu privire la ce mai e de făcut. Te rog numai să ai încredere în mine acum.

Eram năucit de cuvintele acestea. Trebuia oare să mă încred în asigurările acestui indian care cu puţin înainte mă ameninţase cu moartea cea mai înfiorătoare?

Dar atunci văzui lângă mine apa care umpluse deja jumătate de templu. Şi dintr-însa scoteau capetele hidoase crocodilii de parcă ar fi adulmecat o prada nouă în noi.

— Bine – zisei eu – vreau să cred că eşti cinstit – dar îţi atrag luarea-aminte că ţin revolverul mereu pregătit.

Indianul zâmbi şi răspunse:

— Eu sunt Gai Shing, ultimul din tribul nostru. D-ta l-ai ucis pe tatăl şi pe fratele meu. Dar ura pe care o simt împotriva d-tale trebuie să mi-o înăbuş acum. Principalul lucru pentru mine e să redobândesc statuieta zeiţei, pe care mi-a furat-o unul din sclavi. De aceea te-aş ruga, domnule, să porneşti împreună cu mine în urmărirea fugarilor. Presupun că ei se vor înapoia în satul din care strămoşii mei i-au cumpărat pe înaintaşii lor.

Trebuie să mărturisesc ca pentru moment rămăsesem complet năucit. Acum urma să facem cauză comuna cu indianul – care ne jurase o moarte atât de grozava – ca să luăm de la Cafri obiectul furat. În orice alta împrejurare aş fi respins oferta lui, dar acum era vorba să ieşim din acest templu plin de taine şi primejdii. Şi dacă Pongo cu mirosul său înnăscut, nu găsea ieşirea secretă atunci cu siguranţă că ne vom prăpădi în tainiţa aceasta. Dar în aceeaşi clipă când mă gândeam la asta, îmi dădu în gând gangul pe unde venise leopardul cu câteva minute înainte.

Fara voie, îmbărbătat de o nouă speranţă, privi într-acolo, dar Gai Shing, care îmi observase privirea, rase încetişor şi zise:

— Domnule, nici pe acolo nu vei putea ieşi. Sunt acolo doi leoparzi, cărora li se vor da drumul îndată ce voi striga eu. Şi nu cred s-o scoţi

la capăt cu amândoi, oricât de meşter ai fi la împuşcat. Şi chiar dacă ai izbuti, nu vei putea ieşi afara prin gangul acesta căci acolo sunt puse capcane. De aceea, vă sfătuiesc să primiţi propunerea mea.

N-avui vreme să stau mult la gânduri, căci apa în templu urca cu repeziciune uimitoare şi capetele crocodililor se apropiau tot mai mult. De aceea mă înclinai scurt în fata lui Gai Shing şi zisei:

— Bine, să uitam deocamdată de duşmănia dintre noi. Numele meu este Bertram şi acesta e prietenul meu, Pongo. Pe ceilalţi camarazi ai mei ţi-i voi prezenta când vom fi la adăpost.

Gai Shing se apropie şi-mi întinse mâna, pe care i-o strânsei.

— Suntem legaţi acum – zise el – şi dacă cu ajutorul dumitale voi redobândi statuia, voi uita uciderea tatălui şi fratelui meu.

— Bine, domnule Shing, suntem înţeleşi. Acum călăuzeşte-ne afară din templu.

Dar indianul se apropiă întâi de Pongo şi-i întinse şi înmâna. Îl privi atât de stârnitor, încât uriaşul îi dădu îndată mâna şi spuse:

— Pongo ajută, că e mai bine să-i luăm cu noi.

— Nădăjduiam şi ştiam asta – spuse Shing – haideţi, domnilor, trebuie să ieşim de aici. Templul e pierdut, căci sclavii mei, prin neprevederea lor, au abătut fluviul Sabi în încăperile subterane.

Acum îmi putui lămuri năvala apei şi Gai Shing îmi spuse îndată ce e cu crocodilii:

— Până acum crocodilii erau despărţiţi printr-un grilaj, pe care cei doi sclavi l-au deschis odată cu zăgazul fluviului, atunci când au dat de tezaur. Mai sunt multe lucruri de preţ îngropata acolo, dar statuia este podoaba cea mai de seamă şi cea mai preţioasă. Aşa, aici e ieşirea. Luaţi-o înainte, vă rog, domnule Bertram. Pongo al d-voastră mă poate urma.

Prin asta Gai Shing înlătură bănuielile mele.

Dacă avea într-adevăr vreun gând ascuns, era şi el un copil al morţii, căci Pongo se afla îndărătul tui. Şi după experienţa ce-o făcuse până atunci cu uriaşul negru, trebuia să ştie el că Pongo dădea gata dintr-o singură strânsoare.

La ultimele sale cuvinte el apăsă într-un anumit loc al peretelui din fata noastră. — un loc pe care cu siguranţă că atât eu cât şi Pongo îl atinsesem de mai multe ori, dar acum se dădu în lături o bucată îngustă de perete, de înălţimea unui om.

Lăsai lumina lămpi să cadă în deschizătura astfel formata şi văzui un gang îngust care mergea pieziş în sus.

— Vezi, domnule Bertram – mi se adresa Gai Shing – gangul duce de-a dreptul afara; nu trebuie să te temi de vreo cursă.

Deoarece apa ajunsese aproape până la noi, mă grăbii să intru în gang. Indianul mă urma, îndărătul lui veni Pongo şi imediat uşa grea se închise la loc.

Porni repede înainte şi după câteva minute văzui o lumină slabă în faţa mea; încă vreo câţiva paşi şi ieşii în lumina zilei printr-o tufă deasă, îndărătul meu venea Indianul şi credinciosul Pongo care făcea o mutră de om mulţumit.

IV
ÎN CĂUTAREA STATUII

NE AFLAM ÎN ORAŞUL MISTERIOS, dar nu în faţa templului, ci într-una din străzile de odinioară. Şi Pongo spuse imediat:

— Foarte bine va fi, Masser Bertram – Masser Farrow şi Therry este aici. Şi în aceeaşi clipă îl auzii pe Marian:

— Bravo, Robert, mă bucur că ai ieşit din acest templu primejdios.

Din intrarea strâmtă a unei case apăru prietenul meu împreuna cu profesorul. Când îl văzu pe indian, tresării şi eu mă grăbii să-l liniştesc.

— Acesta e noul nostru aliat, Gai Shing…

Repede se înţelese şi cu deosebire profesorul păru să fie mulţumit cu noul tovarăş, căci nădăjduia cu siguranţă, să afle de la el amănunte cu privire la oraşul misterios.

La întrebarea indianului, Marian răspunse că nu văzuse nici un Cafru. Gai Shing chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Ei au părăsit templul subteran prin ieşirea de la apus. Acum ne-au luat-o înainte cu câteva ceasuri, căci noi trebuie să facem un ocol foarte mare, ca să dăm de urma lor. Totuşi, nădăjduiesc că-i vom ajunge. Nu voi avea răgaz până nu voi prinde pe jefuitorii celei mai mari comori a noastre.

— Şi noi ne vom sili să te ajutăm – se grăbi să spună Marian – la drum, să nu pierdem vremea.

Gai Shing porni mai întâi spre Sud, până ajunserăm la şirul de coline, sub care se afla, probabil, vechiul zid al oraşului. Şi Indianul întări presupunerea noastră, spunând:

— Aici a fost odinioară zidul pe care l-au ridicat strămoşii mei. Trebuie să trecem peste coline, căci oraşul însuşi va fi nimicit în curând. Strămoşii mei au creat mijloace care distrug toate clădirile, atunci când pătrund brusc aceste mase de apă.

Văzusem destule din tainele oraşului străvechi, ca să dăm crezare cuvintelor sale – astfel că ne grăbirăm să trecem colinele.

Când furăm sus pe creasta îngustă, mai privirăm odată înapoi deasupra şirurilor regulate de coline, sub care dormeau clădirile străvechi. Şi Gai Shing se oprise, se întorsese şi întinse bravele ca spre binecuvântare.

Deodată văzurăm ieşind trâmbe groase de fum alb din colina uriaşă care ascundea templul. În curând colina dispăru din faţa vederii

noastre sub aceste valuri, de asemenea şi celelalte şiruri de case începură să fumege.

— Haideţi repede, domnilor! – zise indianul – curând va fi distrus şi zidul pe care stăm noi. A! Uite ca şi începe.....

Un cutremur uşor zgudui colina lungă şi din crăpăturile sale ţâşni aburul alb care mirosea tare a pucioasa.

În aceeaşi clipă o răbufneală de vânt destrămă vălul de ceafă care atârna asupra oraşului şi văzurăm colina templului ca încadrată în alb.

Şi o spaimă fără margini ne cuprinse, căci ca prin farmec uriaşa colina se prăbuşi fără zgomot şi se topi ca zăpada în bătaia soarelui. Apoi misteriosul fum acoperi iarăşi priveliştea.

— Haideţi repede – ne îndemnă indianul – şi zidurile vor dispare în curând.

Ne grăbirăm să ne îndepărtăm cât mai în grabă de locul acela de groază şi peste puţin furăm la vreo optzeci de metri de oraşul misterios.

Deodată pământul începu să se cutremure sub noi şi, la fel ca sus pe colină, ţâşniră şi acum din crăpături nouri de aburi albi şi pişcători.

În aceeaşi clipă ne îndoirăm iuţeala, mânaţi de aburii groşi, care ne apăsau plămânii. Era de temut că ne vom pierde cunoştinţa.

Genunchi începură să mi se înmoaie, văluri uşoare mi se puseră dinaintea ochilor şi trebuii să-mi adun toată energia, ca să nu cad grămadă.

Deodată ieşirăm însă dintre aburii ucigători aspirai repede aerul proaspăt şi Gai Shing, spuse:

— A fost o goană pe viaţă şi pe moarte, domnilor. Până aici se întind subteranele construite de strămoşii mei. În curând tot oraşul va fi distrus. Haideţi, acum ne putem îndrepta spre apus, în urmărirea celor ce-au furat statuia.

— Ia spune, domnule Shing, începu profesorul, nu ştii cumva ce fel de mijloace au folosit strămoşii dumitale, ca după atâta vreme să poată provoca prăpădul acesta? Şi n-ai vrea să-mi dai amănunte asupra vechiului oraş? Mă interesează foarte mult.

— Îţi voi povesti cu plăcere istoria noastră, domnule – răspunse Gai Shing – fapte precise nu cunosc decât până la străbunicul meu, ceea ce-a fost înainte e numai transmis din gură în gură. Astfel, se spune că străbunii mei au venit acum vreo şapte…

Gal Shing îşi rupse vorba, scoase o exclamaţie de uimire şi-şi duse repede mâna la ceafă. Când o retrase, ţinea în mână un ghimpe lung de vreo trei centimetri şi lat de vreo jumătate de centimetru.

Lucru de mirare era că nicăieri pe aproape nu se vedea vreo tufă cu ghimpi.

— Ia arată-mi-l şi mie, ceru Marian. Ghimpele ăsta pare foarte ciudat. Nu cumva…

Îşi rupse vorba şi examină cu luare-aminte ghimpele pe care i-l înmânase Indianul. Păli şi aruncând o privire spre tufele din apropiere, exclamă:

— Ghimpele acesta a fost trimis printr-o ţeavă de suflat şi e otrăvit. Să plecam repede, altminteri ne mai trezim cu câteva.

În aceeaşi clipă simţii şi eu o izbitură în cureaua de piele a sacului din spinare. Un al doilea ghimpe căzu jos.

Ma pregăteam s-o iau la fugă înapoi, când Pongo zvârli cu toată puterea suliţa-i grea în tufiş. Un răcnet fu dovada ca nimerise bine şi în clipa următoare uriaşul sări într-acolo, cu cuţitul ridicat.

Noi ne luarăm după el, cu armele în mână. Dar când ajunserăm în tufe, Pongo şi ieşea dintr-unsele. Avea iar suliţa în mâna dreaptă, ier cu stânga trăgea după dânsul un trup galben. Era un omuleţ slăbănog căruia suliţa îi străbătuse pieptul.

Pongo aruncă leşui la pământ şi zise:

— Pongo văzut mişcare în tufiş, repede a aruncat suliţa. Om fost singur acolo.

Gai Shing se apropiă. Îmi bătu îndată la ochi că era foarte palid şi părea că se clatină pe picioare. Marian, care se aplecase asupra mortului, zicea tocmai:

— E un Boşiman.

Când indianul adăugă:

— E Nsinde, care trebuia să facă. Serviciile cele mai josnice. Avea o ură grozavă împotriva noastră. Domnilor, sunt pierdut, căci Nsinde se pricepea să fabrice un fel de otravă împotriva căreia nici noi nu cunoaştem vreun leac. Simt moartea alergându-mi prin trup.

Se clătină atât de tare încât fui nevoit să-l sprijin. Îşi adună însă toate puterile şi urmă:

— Domnule profesor, nu-mi mai rămâne vreme să vă povestesc istoria oraşului. Ştiu să apreciez însă interesul d-tale, de aceea îţi dăruiesc statuia furată de sclavii mei. Ia-o înapoi de la ei şi atunci vei fi în stăpânirea unei mari comori pe care am avut-o până acum. Domnilor, eu mă duc la strămoşii mei…

Cu aceste cuvinte îşi dădu sfârşitul.

— Să-l înmormântăm cum se cuvine, chiar dacă ne-a fost duşman zise Marian, grav – pe d-ta, însă – domnule profesor, te felicit, căci Shing ţi-a făcut un dar de preţ, după cât pot judeca din spusele prietenului meu Robert.

— Îţi mulţumesc, domnule Farrow, dar am o mare rugăminte la d-ta. Vrei să-mi ajuţi să-i prinzi pe Cafri şi să le iau înapoi statuieta? Eu singur n-aş fi în stare. Fireşte că toate cheltuielile mă privesc şi…

— Asupra acestui punct vom sta de vorbă mai târziu – îl întrerupse Marian – acum să ne îndeplinim trista îndatorire a înmormântării lui Ga Shing.

Pongo şi începuse să sape o groapă cu cuţitul său enorm, îi ajutarăm şi noi şi după o jumătate de ceas indianul era îngropat. Pe Boşiman însă, Pongo îl zvârlise în tufiş, după ce-i luarăm ţeava de suflat şi săgeţile otrăvite.

Încă în Siam avusesem prilejul să tragem astfel de săgeţi, salvându-ne viaţa. Şi pe Insula Tigrului deasemenea.

Pornirăm apoi repede spre Apus. Treptat, însă. Marian luă direcţia mai mult spre Nord, căci Cafrii fugiseră de-a dreptul din oraş spre apus, pe când noi am străbătut întâi o bucată bună spre miazăzi.

Deoarece acum alergam spre nord-vest, trebuia neapărat să dăm de urmele lor. Noi singuri am fi găsit cu greu – după cine ştie câte căutări anevoioase – urmele lor, dar pe Pongo al nostru ne puteam bizui.

Şi în curând se opri, spunând:

— Massers, Cafri mers pe aici.

Arătă spre o tufă de iarbă, ale cărei fire erau culcate spre sud-vest. Descoperirăm şi alte semne, care ne dovedeau că într-adevăr pe acolo trecuseră fugarii.

Se îndreptaseră, aşa dar, spre sud-vest. Probabil că vroiau să se înapoieze în patria lor, unde puteau mai lesne să prefacă în bani statuia preţioasă.

Mă cuprinse o furie grozavă împotriva acestor bandiţi, când mă gândeam că vor scoate nestematele din statuie, pentru a le vinde cu bucata. Prin asta, valoarea de antichitate a zeiţei va fi nimicita.

Cu o siguranţă uimitoare, Pongo găsea mereu urme noi ale Cafrilor, astfel că-i puteam urma repede. Însă la întrebarea lui Marian ei spuse că urmele acelea erau vechi de cel puţin trei ceasuri. Negrii aveau deci un avans mare şi lucrul era explicabil prin aceea că ei puteau umbla repede, neavând bagaje şi pe de alta parte erau obişnuiţi cu clima de acolo.

Marian nădăjduia însă ca peste noapte îi vom putea surprinde, deoarece ei nu vor cuteza să meargă pe întuneric, ci vor aprinde un foc ca să se apere de fiare.

Merserăm fără răgaz pe urmele lor care duceau spre îndepărtatul fluviu Limpopo. Nu ne oprirăm nici când se lăsă întunericul, nădăjduind să zăduf în curând focul de tabără al celor patru hoţi.

Deoarece însă nici peste două ceasuri nu văzu nimic. Marian hotărî să poposim..

Noaptea trecu în linişte şi a doua zi dimineaţa ne reluarăm urmărirea iar după câteva ore dădurăm de urmele focului lor de tabără.

V.
VÂNĂTOARE ZADARNICA

MERGEAM DE ŞAPTE ZILE în urmărirea Cafrilor. Nu izbutirăm să ne apropiam de ei, deşi uneori mergeam şi noaptea.

Ajunseserăm pe teritoriul republicii sud-africane şi străbătuserăm fluviul Limpopo. În dimineaţa aceasta, Pongo ne spuse ca fugarii nu erau acum decât cel mult cu un ceas de drum înaintea noastră. Ne adunarăm puterile şi pornirăm mai departe. În zare se iviră munţii Zoutpan, până unde mai erau vreo trei kilometri.

— Acolo par să fie oameni – zise deodată Marian – am văzul câteva puncte negre care au dispărut fulgerător. E cu putinţă ce fugarii să se fi căţărat pe lanţul de coline de colo, la stânga, ca să iscodească dacă nu sunt urmăriţi. Poate va fi nevoie de luptă, dar îmi închipui că vom învinge. Să fim însă cu băgare de seamă.

Ne aţineam îndărătul tufelor care mărgineau malul fluviului. Din când în când priveam iscoditor spre lanţul de coline şi într-un rând mi se păru că văd o făptură negricioasă alunecând peste o lespede de piatră şi dispărând într-una din crăpături.

Se putea să aibă dreptate Marian ca fugarii Cafti se ascunseseră acolo şi iscodeau acum dacă nu vin urmăritorii. Ne vor recunoaşte îndată, deoarece ne văzuseră în vechiul templu.

Prea lesne nu i-am fi putut învinge, căci trebuia să ne căţărăm din greu pe stâncile unde se aflau ei şi de unde ar fi putut să ne bombardeze cu pietre.

Împărtăşi lui Marian părerea mea şi el răspunse:

— Îi vom prinde noi, n-avea grijă. Nădăjduiesc că suntem la ţintă.

— E bine să nădăjduim – spusei eu – totuşi eu nu cred că e atât de lesne să punem mâna pe ei acolo unde sunt? Se vor feri să iasă în calea puştilor noastre.

— Atunci mergem şi noi sus – râse Marian – fireşte că unul din noi va trebui să se aşeze în aşa fel, încât să poată lua muntele sub foc. Atunci se vor feri ei să zvârle cu pietre când vor cădea primele gloanţe.

— Asta aşa e – încuviinţai eu – cel mai bun lucru ar fi ca profesorul să rămână jos, iar noi trei să urcăm. O vom scoate noi la capăt cu ei.

— Aşa m-am gândit şi cu – spuse Marian – a, ai văzut? Doi Cafri au lunecat peste fâşia îngustă de stâncă.

Văzusem şi eu trupurile negricioase şi spusei, mirat:

— Erau însă foarte mici – şi aveam impresia, aproape, că nici n-ar fi fost oameni.

— Se vor fi târât poate. Cu siguranţă că ne-au zărit de departe şi au devenit prevăzători. Să mergem mai repede, altminteri se înfundă în munţi.

După o jumătate de ceas ne aflam în faţa colinelor pe care văzuserăm făpturile negricioase.

— Domnule profesor, d-ta trebuie să rămâi aici – zise Marian – la

adăpostul puştii d-tale noi ne vom căţăra pe stâncile alea de colo. Trage imediat ce vei zări vreo mişcare suspectă din partea Cafrilor ascunşi acolo.

— Bine – răspunse Therry – vă puteţi bizui pe mine.

Colinele erau la vreo cincizeci de metri. Ne aflam într-o vale. Profesorul îşi luă puşca de pe umăr şi se postă îndărătul unei tufe.

Puserăm jos bagajele, căci ne-ar fi împiedicat în trenul. Marian îţi luă însă puşca şi zise:

— O voi lăsa jos la poalele stâncii, dar în vreme ce străbatem vâlceaua, voi avea prilejul poate să descarc un glonţ. Asta n-are ce strica.

Alergarăm repede prin valea presărată cu pietriş. Sus, nu se arata nimic, deşi nu ne puturăm feri să facem zgomot.

În cele din urma ne aflarăm lângă stânci şi trebuia să ne căţărăm pe ele. Marian tocmai vroia să-şi sprijine puşca de o stanca şi eu şi ridicasem braţele ca să mă prindă de o ieşitură, când de sus se rostogoli un bolovan destul de mare.

În aceeaşi clipă detună un glonţ din puşca profesorului, urmat de un ţipăt sălbatec. Şi după o secundă iadul părea să se fi stârnit sus. Colina mişuna de făpturi mari, negre.

Era o cireadă mare de paviani, Ciakmasii fără coamă, care populează Africa de miazăzi. Glonţul profesorului trebuie să fi ucis sau rănit grav pe unul din ei, căci animalele, înalte de vreun metru şi jumătate, se arătau grozav de furioase.

Abia se iviseră, că şi începură un bombardament în lege cu bolovani.

Repede făcurăm stânga împrejur şi sărirăm în zigzag prin vale, înapoi. Căci împotriva unei cirezi mari de paviani nu ne puteam apăra în nici un caz.

Când ajunserăm la profesor, mereu sub ploaia de pietre, Therry ne şi întinse sacii de drum, pe care-i atârnarăm repede în spinare. Pe urmă o luarăm în goană prin vâlcea.

După vreo zece minute de alergătură nebuna, băgarăm de seamă, răsuflând uşuraţi, ca pavianii încetaseră să ne urmărească şi ne oprirăm.

— Drace, frumoasă surpriză a fost asta, gâfâi profesorul. Credeam că e unul din Cafri, când am văzut făptura neagră ivindu-se dintr-o crăpătură de stâncă şi zvârlind piatra.

— Bănuiesc că pavianii au fost întărâtaţi de Cafri şi asta ar fi o dovadă de viclenia lor – zise Marian – credeau, probabil, că vom fi sfâşiaţi de fiarele acelea.

— Aşa e, asta ar fi o viclenie fără seamăn – încuviinţă profesorul – dar pe de altă parte e şi o dovadă ca fugarii au trecut nu de mult pe aici. Altminteri maimuţele alea s-ar fi liniştit iarăşi între timp.

— Aşa e – zise Marian – şi nădăjduiesc că-i vom mai ajunge astăzi.

Dar nădejdea aceasta nu avea să se împlinească. Deşi făcusem numai un foarte scurt popas de prânz şi o luarăm repede la picior, nu ne apropiarăm de Cafri.

Când se lăsă noaptea, nu ne oprirăm, ci merserăm voiniceşte înainte.

În cele din urmă se păru că ne surâde norocul: în depărtare se ivi o luminiţă şi Marian strigă:

— Ei sunt! Domnule profesor, cred că în curând vei avea în mână preţioasa moştenire a Indianului. Acum să fim cu băgare de seamă însă, căci Cafrii vor sta la pândă.

Cu multă prevedere ne îndreptarăm spre locul unde se zărea lumina. Trebuia să-i surprindem pe Cafri în aşa fel încât să n-aibă vreme să se a pere – cu atât mai puţin să ascundă statuia preţioasă.

— Sunt foarte agitat – zise profesorul, care mergea alături de mine – am presimţirea că ne aşteaptă iar vreo nenorocire.

— Tocmai acum când te afli atât de aproape de ţintă, domnule profesor? zisei eu. Curând de tot moştenirea preţioasă va fi în mâinile d-tale. Cum de ţi-au venit astfel de gânduri?

— Ce să fac, presimţirea aceasta m-a cuprins aşa deodată – zise Therry – şi n-ar fi întâia oara ca mi se întâmpla ca presimţirile mele să nu mă înşele. Să vezi că tot o să se întâmple ceva şi nu punem noi mana pe statuie!

— Mai bine ţine-te niţel mai în urmă – îl sfătui eu – căci altminteri cu siguranţă că vei face vreo nesocotinţă, de vreme ce eşti împăcat cu astfel de gânduri. Noi trei vom scoate-o la capăt cu Cafrii.

— Nu, nu – se împotrivi americanul – trebuie să fiu şi eu cu dv., nu se poate să va las să mergeţi singuri în întâmpinarea primejdiei pe care o presimt. Uite, am rămas puţin în urmă.

Mi-ar fi fost într-adevăr mai plăcut daca Therry nu ne-ar fi însoţit, căci un om stăpânit de asemenea gânduri negre nu e potrivit pentru luptă şi face nechibzuinţe care primejdie pe tovarăşii săi.

Era prea târziu însă ca să-i dau de veste lui Marian, căci din pricina discuţiei noastre, rămăseserăm cu vreo douăzeci de metri în urma. Şi ne apropiaserăm acum atât de mult de foc, încât puteam vedea lămurit cele patru figuri ale Cafrilor.

Marian şi Pongo se opriseră într-o înţepenire încordată. Ne apropiarăm încetişor de ei. Pongo ridică braţul în semn de prevenire şi imediat ramaserăm locului, nemişcaţi.

Uriaşul negru trebuie să fi băgat de seama ceva, probabil vreo piedică mare pentru noi şi îndată mă gândii la presimţirea profesorului.

Therry îmi apucă deodată braţul şi după răsuflarea lui grea, băgai de seamă că-şi înăbuşise un ţipăt. Şi ar fi fost îndreptăţit să-l scoată

căci priveliştea care ni se înfăţişă mă umplu şi pe mine de uimire şi teamă.

La foc, Cafri îşi treceau din mâna în mană statuia, pe care o examinau. Şi acum se iviseră deodată, între noi şi foc, făpturi negricioase şi asta cu atâta linişte de parcă ar fi răsărit din pământ. Toate aceste făpturi stătură câteva clipe nemişcate, apoi săriră spre foc, scoţând ţipete ameninţătoare.

Şi nu numai aceştia din faţa noastră săriră spre foc, ci şi din partea cealaltă se iviră făpturi la fel. În clipa următoare focul fu acoperit de trupurile negre.

În toiul larmei se mai auzeau din când în când multe ţipete de moarte. Apoi, un glas limpede şi energic, acoperi larma, strigând câteva cuvinte în urma cărora se făcu linişte.

Puturăm zări acum că cel puţin douăzeci de negri atacaseră pe cei patru Cafri. Uneori ne lăsau liberă privirea spre foc şi atunci se vedeau bine trupurile nemişcate ale celor patru Cafri şi un negru uriaş care ţinea în mână statuia preţioasă, privind-o cu ochi strălucitori.

Blestemul aurului începuse să se arate, căci de dragul zeiţei fuseseră ucişi, până acum, câţiva inşi.

Situaţia noastră nu era deloc uşoară. Dacă ne descopereau negrii, s-ar fi iscat o luptă înverşunată, al cărei sfârşit nu se putea prevedea.

Băgarăm de seamă că negrii erau înarmaţi cu pistoale şi alte arme. Marian se întoarse liniştit şi porni încetişor înapoi, în trecere ne ghionti şi noi găsirăm deasemenea cu cale să ne facem nevăzuţi pe nesimţite.

După vreo cincizeci de metri, prietenul meu zise în şoaptă:

— Oricât ar fi de primejdios pentru noi, trebuie să rămânem în apropiere, deoarece n-avem voie să aprindem un foc. Nădăjduiesc însă că târziu, când negrii se vor culca, le vom putea lua statuia.

— Domnule Farrow, am spus-o prietenului d-tale că nu vom aven noroc cu statuia – zise profesorul, posomorât – am avut o presimţire, care în parte s-a şi adeverit, fiindcă acum e foarte greu să luam statuia din mâinile acestor Negrii care au omorât atât de fără milă pe cei patru Cafri.

— Eu n-am pierdut speranţa, rase Marian. Şi sunt încredinţat că încă în noaptea aceasta vom avea obiectul acela preţios. Să mai mergem vreo sută de metri şi atunci vom fi destul de departe de foc ca să nu putem fi descoperiţi. După câteva ceasuri mă voi furişa cu Pongo înapoi.

— Ai putut să-ţi dai seamă cărui trib aparţin negrii aceia? întrebă Therry.

— Da, din podoabele pe care le purta căpetenia, am văzut că trebuie să fie vorba de Hererosi. Suni indivizi foarte vicleni.

În timp ce vorbeam, ne văzurăm de drum. Marian se opri deodată

şi zise:

— Să rămânem aici. Tufele astea din stânga sunt un adevărat noroc pentru noi. Ne putem ascunde bine în ele, dacă totuşi nu vom putea întreprinde nimic în timpul nopţii împotriva Herosilor. În felul acesta nu vom fi descoperiţi mâine dimineaţă şi vom putea urmări de la distanţă pe bandiţi.

— N-are nici un rost – zise profesorul, descurajat – nu voi avea niciodată statuia. Să ne întoarcem mai bine în coastă.

— Dar, domnule profesor – râse Marian – asta n-o fac pentru nimic în lume! Ne-am pierdut atâta vreme ca să regăsim statuia şi nu mă întorc fără ea. Dar dacă pentru d-ta e prea mult oboseala de pana acum, atunci rămâi în cel mai apropiat oraş mare, pe care îi vom întâlni poate în drum. Eu cu tovarăşii mei, voi urmări pe hoţi.

— E zadarnic – stărui profesorul – dar fireşte că rămân cu dv. A! Se pare că ne-a mirosit!

Îngrijorător de aproape răsună mugetul fioros al unui leu.

— Sa ne înfundăm în desiş! fu de părere Marian. Nu cred să ne ajungă acolo. Aha, e aproape de tot..

Leul mugi din nou, de data asta chiar lângă noi, Apoi însă se auzi tropăit sălbatec, un horcăit grozav, apoi un pârâit de oase zdrobite. Leul sfâşiase o antilopă. Acum puteam fi liniştiţi, căci fiara odată sătulă, n-aveam ce ne teme de ea.

Stăturăm vreo jumătate de ceas îndărătul tufelor şi privirăm printre frunze spre focul de tabăra al negrilor. Auzeam lămurit cum leul se ospăta din antilopă.

În cele din urmă păru să se fi săturat, câci deodată pufăitul său răsună chiar lângă noi. Părea să ne fi mirosit, dar nu părea să-i ardă de atac.

Fără voie, însă, ne afundarăm mai adânc în frunziş. Foşnetul păru să-l supere pe leu, căci pufăi din nou – acum ceva mai departe.

— Slava Domnului! făcu Marian. A fost cam neplăcut…

Îşi rupse vorba, căci profesorul scoase un ţipăt asurzitor. Un ţipăt de durere grozavă. În acelaşi timp Therry începu să lovească sălbatec cu braţul sau stâng în jurul său.

Aprinsei imediat lampa mea şi atunci văzurăm o fâşie neagra care se încolăcise în jurul încheieturii mâinii profesorului.

Acum abia mă lămurii de ce răcnise atât de grozav, căci panglica aceea era temutul şi veninosul miriapod al Africii, a cărui atingere e atât de dureroasă încât se poate compara doar cu aceea a unui fier înroşit în foc.

Cu ajutorul cuţitului sau, Pongo ucise grozava insectă. Din pricina durerii grozave, profesorul leşinase aproape, dar pentru moment nu puteam ţine seamă de asta. Trebuia să plecam, căci ţipătul lui Therry îi alarmase pe negrii şi puteam vedea o mulţime de făpturi negricioase

desprinzându-se de lângă foc şi năpustindu-se spre noi.

Repede îl apucarăm de braţe pe profesor şi gonirăm cu el în stepă. Pongo trebuia să ne acopere retragerea, la nevoie.

După re alergarăm vreo trei sute de metri, Pongo strigă:

— Massers opriţi! Hereros întors!

Îndepărtatul foc de tabăra îl vedeam numai ca un punct, dar ochii lui Pongo obişnuiţi cu întunericul, trebuie să fi zărit şi făpturile negricioase ale duşmanilor.

Therry căzu gemând la pământ. Trebuia să vedem mai întâi de el, înainte de a ne gândi să redobândim statuia.

Pongo dispăru deodată, se întoarse după zece minute şi ne spuse că găsise aproape un pârâiaş.

Acolo puteam aprinde şi un foc, fără grija. Ne spuse să vedem de profesor în vreme ce el nu va slăbi din ochi pe Hererosi. Urmarăm sfatul şi după un sfert de ceas puturăm răcori braţul profesorului. Pongo dispăruse ca să vegheze asupra negrilor, care aveau acum în stăpânire preţioasa statuie.

Nici nu bănuiam atunci în ce bucluc ne va vâri zeiţa aceea. Despre asta îţi voi povesti cu alt prilej, draga George – îşi încheia povestirea doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 115

Hans Warren

I.
SPRE KALAHARI.

DOCTORUL BERTRAM îşi urmă povestirea:

— «Miriapozii africani sunt mult mai neplăcuţi decât leii – zise Marian.

Spunând acestea privi cu compătimire la profesorul american care zăcea gemând în tufişul de lângă pârâu.

— Da, trebuie să fie dureri groaznice – încuviinţai eu – Therry e doar un bărbat voinic şi cu toate astea numai atingerea acestei insecte veninoase l-a doborât.

— Întocmai – încuviinţă Marian – e lucru cunoscut că atingerea miriapodului provoacă dureri cu adevărat de neînchipuit.

— Probabil că efectele vor stărui mai multă vreme – zisei eu – şi în timpul ăsta vor fi dispărut fără urmă hererosii, care au luat preţioasa statuie de la cei patru buşmatii. Păcat că se pierde acest obiect de mare preţ!

— Aşa e! – zise Marian – hererosii vor scoate pietrele scumpe şi le vor vinde; prin asta fireşte că minunata statuie îşi pierde valoarea ei de obiect antic.

— Şi aurul îl vor topi? adăugai eu. Îţi vine să turbezi, nu alta, gândindu-te că o astfel de operă de artă, veche de sute de ani, a încăput pe mâinile unor barbari.

Clătinând capul, Marian privi iarăşi la profesor, care se zvârcolea acum de durere. Deşi Pongo adusese buruieni răcoritoare şi vindecătoare, grozava otravă a miriapodului nu putea fi înlăturată atât de uşor.

Deodată Therry deschise ochii şi zise cu glas slab:

— Domnilor, deocamdată eu nu-s bun de nimic. Ştiu că trebuie să mai dureze mult timp până să dispară efectele otrăvitoare ale miriapodului. Dar în nici un caz preţioasa statuie care mi-a fost dăruită de indian nu trebuie să rămână în mâinile hererosilor. La prea multe primejdii ne-am expus de dragul ei în oraşul acela străvechi. Dv., domnilor, v-aţi avântat în această aventură numai de dragul meu. Acum sunt sătul de Africa şi mă voi înapoia în patria mea. Dar nu-mi refuzaţi o rugăminte… vă dăruiesc statuia. Căutaţi să scoateţi obiectul de preţ din mâinile hererosilor. Pe mine, însă, lăsaţi-mă aici, daţi-mi ceva merindei şi peste câteva zile voi fi în stare, sper, să pornesc înapoi la drum.

Privii înmărmurit la Marian. Darul profesorului era într-adevăr de mare preţ, căci străvechea statuie reprezenta o valoare neînchipuită. Puteam noi, însă, crede ce spunea profesorul? De sigur că din pricina durerilor grozave pe care le îndura, Therry nu mai ştia ce vorbea.

Şi Marian găsi îndată cuvintele potrivite:

— Domnule profesor, rămânem cu d-ta şi vom lua înapoi statuia de la bandiţi numai pentru d-ta. Chiar dacă ne-o vor lua înainte eu câteva zile, tot îi vom ajunge noi în cele din urma. Principalul lucru e acum să te însănătoşeşti.

Therry se ridică într-o rână, schimonosindu-se de durere şi răspunse:

— Domnule Farrow, nu glumesc şi nici nu aiurez. D-tale şi d-lui Bertram vă dăruiesc statuia. Chiar dacă m-aş însănătoşi repede, nu m-aş gândi să-i urmăresc pe hererosi. Părăsiţi-mă aici şi fiţi siguri că voi găsi drumul. Dar statuia să n-o lăsaţi în mâinile bandiţilor.

— Bine, domnule profesor – răspunse Marian – primesc darul d-tale şi-ţi mulţumesc călduros. Ne vom sili din toate puterile să-i ajungem pe hoţi, dar datoria de oameni ne obligă acum să ne îngrijim întâi de d-ta.

— Vedeţi că eu va trebui să mai zac câteva zile – răspunse profesorul – şi în vremea asta hererosii câştigă timp. Zău, lăsaţi-mă singuri.

— Asta nu se poate! făcu Marian. Căci chiar dacă te vei însănătoşi, vei avea de luptat cu multe greutăţi până să ajungi la oraşul cel mai apropiat. Până la Leysdorp, de pildă, trebuie să faci un marş de vreo şaizeci de kilometri, deoarece trebuie să ocoleşti munţii Zutpan şi terenul acesta dinaintea noastră e populat de lei şi leoparzi.

— Aşa e, la asta nu m-am gândit, zise Therry dar atunci înseamnă că trebuie să rămân mai mult timp aici. Nu-mi lipseşte nimic şi dacă îmi veţi lăsa merinde şi cu ce să pot face foc, aş putea sta aici săptămâni întregi. Când voi fi sănătos, fac cei şaizeci de kilometri în două zile.

— Domnule profesor – spuse Marian, cu toată seriozitatea – nu-s decât vreo câteva, ceasuri de când ai simţit înţepătura miriapodului şi pricina acestei nenorociri a fost leul care ne-a silit să ne ascundem în tufiş. Dacă vei fi ameninţat acum de alt leu, nu te mai poţi apăra şi dacă se stinge focul d-tale de lagăr, ţi-e cu neputinţă să te aperi. Prin urmare, nu te poţi lipsi de sprijinul nostru.

— Şi în vremea asta se fac nevăzuţi ăia cu statuia – spuse Therry – ceea ce nu vreau cu nici un chip să se întâmple. N-ar fi cu putinţă, domnilor, să vă despărţiţi? Ar fi deajuns ca unui din dv. să rămână cu mine, iar ceilalţi să pornească în urmărirea negrilor.

Asta era o idee nouă şi cu mă grăbii să spun:

— Mariane, eu cu Pongo mă voi lua după hererosi şi vom lăsa urme lămurite, ca să te poţi tine după noi. Tu eşti doar mai în măsură ca mine să străbaţi singur ţinuturile sălbatece, ca să ne poţi ajunge din urmă.

— Asta ai spus-o bine – râse Marian – dar aş ţine mult să fiu şi eu de faţă la urmărirea hererosilor. Şi cred că şi tu vei putea tot atât de

bine să recunoşti urmele pe care le vom lăsa noi doi – adică eu şi Pongo.

Nu prea mă împăcăm cu propunerea aceasta şi de aceea zisei:

— Mariane, ştii doar foarte bine ca atunci când sunt de unul singur, n-o pot scoate la capăt aşa cum eşti tu în stare. Şi cu sprijinul lui Pongo al nostru nu mai încape îndoială că voi rămâne pe urmele hererosilor.

— Domnilor, vă rog să mă lăsaţi singuri interveni Therry. Dacă vă despărţiţi de dragul meu, vă îngreuiaţi numai urmărirea bandiţilor. La asta nici nu m-am gândit înainte, când am făcut propunerea. Dar zău că nu ştiu cum să facem ca să fie bine! Oare, cu sprijinul d-voastră, n-aş putea lua parte şi eu la urmărirea hererosilor?

— Cu neputinţă, răspunse Marian. Cel puţin trei, patru zile trebuie să rămâi aici, până să te poţi gândi a întreprinde un marş mai lung. Vom face deci aşa cum am vorbit şi ne vom despărţi. Robert, cel mai bun lucru ar fi să tragem la sorţi. E vorba numai de noi doi, căci Pongo trebuie să ia parte neapărat la urmărirea hoţilor.

— Bine, să tragem la sorti! încuviinţai. Aşa dar, domnul profesor să ia în mână două fire de iarbă de lungimi diferite. Acela care-l trage pe cel mai scurt, rămâne aici.

Marian încuviinţă şi rupse două fire de iarbă pe care le înmână profesorului. Traserăm şi… cel mai scurt îmi veni mie. Eram dezamăgită, nu e vorbă, dar n-aveam încotro.

— Ascultă ce-ţi spun, Robert! mă dăscăli Marian. După ce-l vei fi dus pe domnul profesor la Leysdorp, o iei mai întâi drept către apus, spre oraşul Pietersburg. Coteşti apoi puţin spre nord-vest şi vei da neapărat de urmele noastre. Presupun că hererosii se vor îndrepta mai întâi spre Şoşong, în Beciuanul englez. Într-acolo trebuie să mergi şi tu şi la politia locală îţi voi lăsa de veste încotro ne-am dus. D-tale, domnule profesor, îţi doresc grabnică însănătoşire şi, ca încheiere, primeşte încă odată, te rog, călduroasele mele mulţumiri pentru preţiosul dar.

— N-ai pentru ce, zise Therry. D-voastră sunteţi doar cei dintâi, după mine, cărora li se cuvine statuia.

Întinse mâna lui Marian şi lui Pongo, apoi cei doi camarazi se despărţiră de mine şi porniră spre apus. Privii după dânşii, până se pierdură în zare.

Abia după aceea chibzuii asupra situaţiei mele, care nu era chiar atât de simplă.

Pentru moment stăteam bine acolo, aveam. Lângă noi apa, eram apăraţi de tufişuri înalte şi nici lipsă de carne nu vom duce, căci de jur-împrejur, în stepă, erau antilope cu nemiluita.

Doar leii ar îi putut să ne devină supărători; căci erau în număr mare prin meleagurile acelea.

În primul rând trebuia să vânez acum o antilopă ca să avem ce mânca în ziua aceea.

Nici nu avui nevoie să părăsesc tufişurile ocrotitoare, căci după plecarea lui Marian şi a lui Pongo, fricoasele animale se apropiară de apă, de care fugiseră înainte, când făpturile celor doi camarazi ai mei ieşiseră dintre tufe.

Spusei profesorului să nu se sperie când va auzi împuşcături, apoi ma lăsai în genunchi la marginea tufelor şi aşteptai. Curând veni o antilopa şi când fu la optzeci de metri, trăsei. Animalul mai făcu câţiva paşi, apoi căzu grămadă. Spusei lui Therry cum stăteau lucrurile, îmi lăsai puşca acolo şi ieşii în stepă ca să tai cele mai bune bucăţi de carne din vânat.

Era o muncă grea să rostogoleşti cogeamite animalul în arşiţa soarelui şi trecu un ceas până ciopârţisem antilopa şi înfăşurai carnea în pielea de care o jupuisem.

Trăsei pachetul greu după mine şi răsuflai uşurat când ajunsei îndărăt la tufişuri.

Întâmplător privi încă odată deasupra stepei şi zării departe în zare puncte mici care se apropiau dinspre Nord. Adusei repede carnea în lagărul nostru şi după ce spusei profesorului ce are de făcut mă dusei iarăşi la postul de observaţie.

În cele din urmă îmi dădui seama că punctele acelea erau două căruţe mari, trase de câteva perechi de boi fiecare.

Vesel alergai la profesor şi-i împărtăşii vestea. Acum puteam nădăjdui s-ajungem peste două zile, la ţintă, adică la Leysdorp, dacă ne vor îngădui să ne urcăm în căruţe.

După însă vreo două ceasuri până se apropiară acestea. În fruntea celor două căruţe, călărea, pe un catâr voinic, un tânăr, care când dădu de resturile antilopei răpuse de mine, sări sprinten din şea.

Apoi zări urma lăsată de târâtul pachetului greu, aruncă o privire spre tufele apropiate îndărătul cărora mă aflam şi în clipa următoare smulse puşca de la oblâncul şeii.

Trebuia să înlătur orice duşmănie chiar de la început, de aceea ieşii îndată din frunziş şi strigai ceva, ridicând braţul drept în semn că n-aveam gânduri rele.

Călăreţul se săltă iar pe catârul său şi veni în galop spre mine. Când ajunse aproape îşi opri animalul şi strigă în englezeşte:

— Bună ziua, domnule! Eşti vânător?

— Da şi mă numesc Bertram – răspunsei politicos – aş avea o mare rugăminte către d-ta, domnule. Tovarăşul meu, un profesor american zace aici, rănit de un miriapod. Ai fi dispus să-l iei în căruţă până la Leysdorp?

— O! Un miriapod! exclamă străinul, speriat. Asta, e rău – bietul om trebuie să îndure dureri grozave! Fireşte că-l voi lua. Nădăjduiesc

să fiu mâine seară în Leysdorp. Îmi permiţi să ma prezint: numele meu e Hendrik.

Din acest nume recunoscui că aveam de-a face cu un urmaş al vechilor Buri. Deoarece ştiam bine olandeza, începui să-i vorbesc în limba maternă, lucru de care el fu foarte bucuros.

Chibzuisem repede ca n-aveam nevoie să plec şi eu la Leysdorp, căci profesorul se afla sub pază bună alături de tânărul şi energicul Bur.

Marian şi Pongo mi-o luaseră înainte cu câteva ceasuri numai, timp pe care l-aş fi putut câştiga dacă mă grăbeam. De aceea zisei:

— Domnule Hendrik, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă l-ai lua pe seama d-tale pe profesor. Doi camarazi ai mei au plecat acum câteva ceasuri spre Apus, cu nişte afaceri importante, în vreme ce sorţii au hotărât ca eu să rămân lângă bolnav. Dacă mi-ai lua grija asta de pe cap, aş putea porni fără zăbavă după camarazii mei.

— Cu dragă inimă, domnule Bertram – se grăbi să răspundă tânărul – îl voi îngriji cu toată luarea-aminte pe bolnavul dumitale.

Îi mulţumii călduros lui Hendrik, mă înapoiai la profesor şi-i spusei cum stau lucrurile. Therry fu şi el foarte bucuros că nu trebuia să-mi mai pierd vremea.

După ce îmbucarăm ceva, veni Hendrik cu patru cafri care duceau o pătură groasă de lână. ÎI însoţii pe Therry – pe care negrii îl duceau pe pătură până la căruţe şi după ce mă încredinţai e în bună regulă, pornii spre Apus.

Marian şi Pongo aveau un avans de vreo patru ceasuri şi jumătate. E drept că trebuiseră să piardă timp cu vânatul pentru masa de prânz, dar pentru a-i ajunge trebuia să merg totuşi cât mai repede.

Dacă mergeam de-a dreptul spre apus, trebuia să dau de oraşul Şoşong care, în linie aeriană, era la trei sute cincizeci de kilometri depărtare. Până acolo aveam de străbătut mai mult stepă deschisa, uneori asemănătoare deşertului. Într-un rând urma să trec peste un afluent mai mare al lui Limpopo şi mai târziu chiar fluviul acesta.

Aveam de străbătut aşa-zise „ţinuturi de sete”, căci deşi Limpopo şi afluenţii săi aveau pentru moment o cotă destul de ridicată, probabil datorită ploilor. — Mai încolo apa lipsea.

Dacă mergeam cu un car cu boi, aş fi străbătut noaptea aceste „ţinuturi de sete”, dar acum nu puteam face asta, de teama animalelor de pradă.

Pana seara puteam face vreo cincisprezece kilometri şi dacă nu dădeam de unul din acele şesuri întinse, acoperite cu tufe de scaieţi cât un stat de om, aş fi putut merge şi noaptea ca să găsesc lagărul camarazilor mei.

Această perspectivă ispititoare îmi dădu puterea să grăbesc pasul, deşi soarele dogorea cumplit.

Dar a fost să fie să n-am noroc în ziua aceea. Când mai era vreo jumătate de ceas până să se întunece, nimerii într-unul din acele temute şesuri acoperite de tufe de scaieţi, care părea să se întindă cale de kilometri.

Înainte vreme aceste câmpuri erau spaima călătorilor. Câte unul pătrundea doar câţiva paşi în desişul acesta şi nu se mai întorcea.

Era găsit sfâşiat de fiare, sau nu-l mai găseau deloc.

Din nefericire, nu văzui nici o movilă de pământ, de pe care să pot cuprinde cu privirea câmpia şi să pot zări, pe întuneric, lumina focului din lagărul camarazilor.

Marian cu Pongo trebuiau neapărat să fi trecut prin câmpia asta, căci ea se întindea la nesfârşit spre Nord şi Sud.

Aşa dar trebuia să rămân peste noapte acolo şi să găsesc un adăpost. Pentru unul singur nu era deloc simplu înnoptatul în locul acela, căci câmpul cu tufe ascundea multe fiare primejdioase.

Cu multă băgare de seamă pătrunsei în desiş şi în cele din urmă găsii o rarişte mărişoară, care părea potrivită pentru scopul meu.

II.
O AVENTURA.

TOCMAI APRINSESEM FOCUL când se lăsă şi noaptea.

După ce îmbucai ceva, ascultai cu încordare în juru-mi. O viaţă tainică domnea pe acolo. Bufniţele gemeau, pe undeva un porc mistreţ râcâia pământul, un animal trecea prin luminiş fără să arunce o privire spre focul meu. Şi ştiam bine că mulţi ochi aruncau priviri sperioase printre tufe spre foc şi spre făptura mea.

Devenii foarte neliniştit şi-mi simţi inima încleştată. Să fi fost presimţirea unei primejdii apropiate?

Deodată tresării speriat. Îndărătul meu foşniseră crengi. Nu putea fi o antilopă sau altă sălbăticiune asemănătoare, cu atât mai puţin un tigru care se furişează fără zgomot prin desişul cel mai încâlcit.

Nu putea fi decât un om. Dar cine să se strecoare noaptea prin primejdiosul desiş?

Fără să vreau mă târâi dinspre foc spre partea stângă a luminişului. Cu picioarele înainte mă strecurai între două tufe, aşa fel încât puteam cuprinde cu privirea luminişul prin crengile cele mai de jos.

Se scurseră câteva minute. Începui să mă socotesc drept prost că mă speriasem de un zgomot şi mă lăsasem îndemnat la fugă. Nu numai atâta, ci mă vârâsem şi într-o situaţie primejdioasă. Dacă mă înhăţa acum pe la soaţe un tigru, eram pierdut. Şi afară de fiare de pradă, mai erau şerpi veninoşi, scorpioni şi miriapozi.

Ce mă făceam dacă mi se întâmpla ce i se întâmplase profesorului? Atunci urma să rămân acolo zile de-a rândul, fără nici un ajutor.

Auzii trosnete uşoare deasupra mea în copaci; să mă şi fi zărit vreun oaspete primejdios?

Luai hotărârea să rămân acolo numai câteva minute, ciulind urechile, apoi să mă înapoiez la foc. Începui să număr secundele. Când ajunsei la treizeci, tresării speriat şi holbai ochii spre tufa lângă care stătusem înainte cu spatele. De acolo venea iarăşi un zgomot slab, abia auzit.

Căscai ochii şi mai mari căci văzui acum o mişcare printre crengi, aproape de pământ; trebuia să fie vorba, deci, de un animal foarte mic. Sau de un om care se târa pe burtă…

Îmi făcui imputări amare că nu mă gândisem să iau revolverul în mână când mă strecurasem acolo unde eram. Acum era prea târziu, căci aş fi făcut zgomot dacă mă mişcăm.

În clipa următoare văzui un cap ivindu-se ca o nălucă printre crengi şi care făcea o impresie sinistră în lumina focului.

Era capul unul negru: dinţii şi albul ochilor, sclipeau de te îngrozeau din negrul chipului său fioros. Văzui lămurit o expresie de dezamăgire şi mirare pe faţa lui, nezărind pe nimeni lângă foc.

Cu siguranţă că în alte împrejurări m-aş fi bucurat să găsesc un tovarăş în această sălbătăciune fioroasă. Dar acum aveam simţământul neplăcut al unei primejdii ameninţătoare şi hotărâi să-l iscodesc pe negru, înainte de a-l striga.

Tocmai faptul că se furişase singur prin desiş, pe întuneric, mă intriga. Căci, de obicei, negrii se feresc foarte mult să umble noaptea, temându-se nu atât de fiare de pradă, cât de tot soiul de duhuri scornite de închipuirea lor. Aşadar, sau aveam de-a face cu mai mulţi negri, sau omul acesta lucra din însărcinarea unor Albi, cari, în cazul acesta, nu puteau avea gânduri bune. Altminteri ar fi venit făţiş la foc şi-ar fi trimis iscoada asta vicleană.

Devenii foarte bănuitor, căci statuia atât de preţioasă, care se afla acum în mâinile hererosilor, va aduce pretutindeni nenorocire după sine. Nu se putea oare ca vreo bandă de tâlhari de rasă albă să fi aflat de statuie şi să fi pornit acum vânătoarea după ea?

Şi hererosii o văzuseră numai întâmplător, când cei patru cafri o contemplaseră la focul de tabără. Şi imediat se şi făptuiseră crime din pricina ei. Poate ar fi fost mai bine dacă statuia ar fi rămas în oraşul scufundat, clădit de indieni cu sute de ani în urmă.

Toate aceste gânduri îmi trecură prin minte, în vreme ce priveam cu ochii holbaţi la negru. Pe mine nu mă puteau zări, căci faţa mea era acoperita de o creangă înfrunzită şi eu priveam numai printre frunze.

Negrul se furişă înainte cu băgare de seamă şi iscodind în jurul său. Se târî ca un şarpe până la foc, unde se ridică brusc.

Era un cafru nu prea înalt, dar lat în spete şi vânjos. Trebuia să fie

foarte puternic.

Din fericire, nu purta la brâu altă armă decât un cuţit, ale cărui plasele se vedeau afară. Dacă venise singur, n-aveam ce mă teme de el, deoarece cu armele mele eram mai tare ca dânsul.

Se târî în jurul focului şi descoperi deodată raniţa mea, pe care n-o putusem lua când mă retrăsesem. Puşca însă o aveam cu mine.

Când văzu raniţa, cafrul smulse îndată cuţitul de la brâu, apoi îşi plimbă ochii împrejur. Nu era greu să priceapă ca stăpânul raniţei se pitise pe aproape – sau putea presupune că fusese târât de vreun leu sau leopard.

Negrul rămase nemişcat, ca cioplit în piatră. Numai capul şi-l mişca, rotindu-l încetişor încoace şi încolo şi ochii-i sclipitori sfredeleau fiecare tufă.

Se scurseră astfel câteva minute, când se petrecu ceva grozav. Un foşnet se auzi în tufa din faţa focului, un trup vărgat ţâşni ca o săgeată prin luminiş şi în clipa următoare cafrul căzu grămadă, izbit de laba unui leopard uriaş.

Dar fiara îşi găsise un potrivnic primejdios. O clipă numai ţinu ameţeala cafrului, care apoi se apucă la trântă cu fiara.

Trăsei repede revolverul, dar nu putui interveni, de teama să nu-l nimeresc pe negru.

Cele două trupuri se rostogoleau în luminiş şi în repetate rânduri văzui cuţitul negrului sclipind în aer, dar de fiecare dată laba fiarei se repezea deasemenea.

Pufăitul leopardului deveni din ce în ce mai neregulat. O dovadă că fusese rănit de cuţitul negrului. Dar şi acesta scotea din când în când gemete de durere.

Lupta se sfârşi repede. Trupul leopardului se rostogoli în lături, se mai zvârcoli câteva clipe, apoi rămase nemişcat. Cafrul zăcea lângă el, gemând.

Aş fi putut ieşi acum din ascunzătoarea mea, dar un glas lăuntric mă preveni să nu fac asta. N-aş fi putut să-i viu în ajutor cafrului, căci îmi lipsea apa cu care să-i spăl rănile.

Se scurseră câteva minute şi deoarece nu se auzi nimic ce mi-ar fi dat de bănuit, începui să mă strecor afară printre tufe.

Dar abia scosesem jumătatea trupului, când o mişcare la stânga mea îmi atrase, luarea aminte spre partea aceea a luminişului.

În clipa următoare ridicai revolverul, căci pe acolo venea un al doilea trup vărgat şi tovarăşul leopardului ucis se afla doar la câţiva paşi de mine.

Părea să fie soaţa, căci era ceva mai mică. Pentru moment stătea nemişcată, astfel că putui ţinti drept în ochiul stâng şi trăsei de două ori la rând.

Trupul fiarei se rostogoli în lături, se zbătu câteva clipe, apoi

rămase ţeapăn.

Ieşii cu totul afară din tufiş, mă ridicai şi, cu arma pregătită, îmi încordai auzul.

Câteva minute statui astfel, apoi rămăsei încredinţat că pentru moment n-aveam de ce mă teme. Aţâţai repede focul, apoi mă îndreptai iar spre cafrul care continua să geamă. La lumina lămpii mele de buzunar îmi dădui seamă că nu mai aveam ce să-i ajut. Era pe moarte. Dinţii şi ghearele leopardului îi sfâşiaseră bucăţi de carne şi numai puterii sale neobişnuite datora faptul că mai trăia.

Privi cu ochi sticloşi în lumina lămpii, încercă să se ridice şi bolborosit:

— Jim Randle.

Apoi un fior îi străbătu trupul, mai gemu odată şi căzu pe spate.

Privii gânditor mortul, care în ultima clipă dusese mana la piept, cu o mişcare încordată.

Poate că asta nu mi-ar fi bătut la ochi, daca ar fi avut răni acolo sau ar fi dus mâna la inimă. Dar dusese mâna dreaptă la partea dreaptă a pieptului, ca şi cum ar fi vrut să ascundă sau să scoată ceva de acolo.

Descoperii apoi un şnur negru care abia se deosebea de pielea de aceeaşi culoare şi încercai să desfac pumnul Cafrului. Lucrul nu era însă atât de lesne de făcut, căci mortul părea că nu vroia să dea drumul unui lucru pe care-l ţinea strâns.

Avui mult de furcă până să-i descleştez degetele şi după ce izbutii în cele din urmă, rămăsei în mână cu un obiect mic şi moale, pe care, fără să stau la gânduri, îl rupsei din şnurul negru, îl vârâi în buzunar, apoi rostogolii în desiş trupurile cafrului şi al celor doi leoparzi. După aceea mă înapoiai la foc şi mă aşezai pe locul meu dinainte.

Încetul cu încetul începui să-mi recapăt liniştea. Luai hotărârea să dorm niţel, căci aveam nevoie de puteri pentru a doua zi.

Tocmai vroiam să mă întind, cu raniţa drept căpătâi, când îmi adusei aminte de obiectul pe care-l smulsesem din mâna mortului.

Era o bucăţică de piele strânsă în patru şi cusuta. În alte împrejurări nici nu i-aşi fi dat atenţiune, presupunând că e vreo „vrajă” a negrilor, dar acum eram curios, căci îmi adusei aminte de ultimele cuvinte ale cafrului. Jim Randle – să fi fost stăpânul lui?

Privii cu luare aminte bucata de piele şi băgai de seamă că era jupuită de curând. Cafrul va fi atârnat săculeţul la gât în ajun şi presupusei că în el se afla o scrisoare pe care trebuia s-o ducă grabnic celui în drept.

Tăiai aţa cu care erau cusute marginile, bucăţii de piele, o desfăcui şi scosei dinăuntru o scrisoare în limba engleză. Din ce în ce mai mirat, citi:

„Dragă Jim,

Veşti importante. Wilkens şi fratele lui au fost ridicaţi. Doi călători cu un negru uriaş i-au adus pe Askari în ascunzătoarea noastră. Profesorul e şi el liber. Eu am mai putut fugi, dar m-am aţinut prin apropiere şi am pândit. Mala şi Seva, cei doi cafri credincioşi, mi s-au alăturat.

Când soldaţii s-au retras, călătorii şi profesorul s-au dus spre colinele acelea vechi despre care îţi vorbisem adesea. Au intrat acolo şi trebuie să li se fi întâmplat ceva, căci după trecere de câteva ceasuri au apărut deodată cu un om îmbrăcat în alb şi au pornit în goană. Colinele au început apoi să fumege şi s-au prăbuşit.

Omul îmbrăcat în alb fu ucis de o săgeată otrăvită a unui cafru, iar acesta a fost omorât, cu suliţa, de negrul uriaş care însoţea pe cei doi călători. Eu cu Mala şi Şeva eram de faţă şi putui vedea şi auzi totul. Asta a fost bine, căci acum vine partea însemnată.

Străinul din oraş – era un indian – dărui profesorului o mică statuie care fusese furată de patru cafri din mijlocul colinelor. Călătorii primiră însărcinarea să o ia neapărat înapoi de la hoţi, căci ea era nepreţuita.

Fireşte că ne luarăm după călători şi după, multe zile văzurăm focul de lagăr al cafrilor. Călătorii căutară să se apropie, eu de asemenea şi deodată o bandă de hererosi atacă pe cafri, măcelărindu-i. Cu prilejul acesta văzui scânteierea orbitoare a numeroaselor pietre preţioase cu care era împodobită statuia.

Asta ar fi ceva pentru noi, dragă Jim, cad hererosii se vor îndrepta spre ţara lor şi vor trece pe la noi. Statuia merită să ne ocupăm de chestie.

Profesorul a fost muşcat de un miriapod; călătorii s-au despărţit, căci unul din ei trebuia să rămână cu bolnavul.

Am dat lui Mala şi lui Şeva câte o scrisoare lămuritoare pentru tine. Şi noi ne-am despărţit, deoarece cred că pentru un om singur e mai lesne să străbată ţinutul dinaintea noastră: avem, toate motivele să fim cu mare băgare de seamă.

Afara de asta, acum trebuie ţinuţi sub observaţie hererosii şi cei doi călători. Dacă totul merge bine, nădăjduiesc să te întâlnesc peste vreo două săptămâni. Altminteri te va găsi Mala sau Şeva. În orice caz trebuie să ştii cum stau lucrurile.

Sunt vreo douăzeci de hererosi, cu care o veţi scoate la capăt voi şase. Când vom trece de Şoşong, ne vom întovărăşi din nou şi-i vom urmări împreună pe hererosi. Dacă ajungem însă în apropierea cuibului nostru, atunci trimit pe Mala înainte. Ei va izbuti lesne să-i întreacă pe hererosi.

Aşa dar, peste paisprezece zile; să nădăjduim ca în curând vom avea statuia. Cred că atunci ne vom putea lăsa de meserie.

Salutari la toţi, Joe”.

Rămăsei înmărmurit citind scrisoarea aceasta. Aventura noastră la fluviul Sabi fusese deci observata în amănunţime şi cel ce scrisese

scrisoarea se afla chiar îndărătul nostru când hererosii atacaseră pe cafri. Şi noi nici nu ştiusem în ce primejdie pluteam şi din partea aceasta! Căci fără îndoială că Joe acela stătea în legătură cu o bandă care îşi făcea mendrele prin partea apuseană a Africii de Sud.

Preţioasa statuie era iarăşi în mare primejdie, deoarece hererosii nu erau nici pe departe duşmani atât de periculoşi ca banditii aceştia. Lucrul acesta îl exprimase şi foe când scria că cei şase tovarăşi ai săi vor sfârşi repede cu cei douăzeci de Hererosi.

Împăturii cu grija scrisoarea, o pusei în brâu şi mă întinsei să dorm.

III.
SPRE ŞOŞONG.

DUPĂ CUM PREVĂZUSEM, aproape la fiecare două ceasuri frigul nopţii mă trezea şi trebuii să înteţesc focul din nou. Ascultam cu încordare şi când mă încredinţam că nu se aude nimic suspect, mă culcam iarăşi.

În cele din urmă se lumină de ziuă.

Îmbucai ceva la repezeală, încărcai apoi raniţa în spinare şi pornii spre apus.

Drumul era nespus de greu. Ca într-un labirint trebuia să-mi cresc calea printre tufele de scaieţi şi din pricina asta înaintam foarte încet.

Curând de tot eram leoarcă de sudoare, căci soarele dogorea grozav şi printre tufele înalte domnea o căldură de nedescris.

Gâfâind, mergeam tot înainte. Trebuia neapărat să-l ajung pe Marian şi Pongo, înainte ca ei să ajungă în ţinutul primejdios unde stăpânea banda lui Jim Randle. De vreme ce Joe, cel ce scrisese scrisoarea, credea că va ajunge acolo peste vreo paisprezece zile, însemna că cuibul lor se găsea la vreo şapte sute kilometri depărtare.

La amiază făcui iar popas într-un mic luminiş, băui restul de ceai şi mâncai cea din urmă bucata de came. După masă trebuia să răpun vreun vânat şi spre seară nădăjduiam s-ajung la afluentul lui Limpopo.

Fără şi mai pierd vremea, pornii iar la drum.

Să tot fi mers vreo trei ceasuri – aşa dar făcusem ca la jumătatea drumului – când dădui de o gazelă, pe care o împuşcai.

O jupuii repede, tăiai părţile cele mai bune de carne, le împachetai în piele, apoi grăbii pasul şi mai mult, căci trebuia să recâştig jumătatea de ceas pierdută.

După un ceas de mers, tufele de scaieţi încetară şi începură tufele dese de Manipa, care dovedeau apropierea apei. În cele din urmă, cu o jumătate de ceas înainte de a însera, ajunsei la fluviu.

Găsii repede un loc potrivit pentru lagăr, între trei palmieri, aprinsei un focşor şi în curând ceaiul fierbea.

După ce sorbii băutura întăritoare, îmbucai puţin din carnea

gustoasă de gazelă şi din ce-mi rămăsese făcui pastrama ca să am pentru a doua zi. Apoi începui să chibzuiesc în ce fel voi putea trece în ziua următoare fluviul.

Desigur că mişunau crocodili într-însul, ceea ce ma va împiedica să-l trec înot. Apoi însă îmi adusei aminte că în vreme de iarnă – era iarnă acolo pe atunci – fluviile scad tot atât de repede noaptea, pe cât se umflă când se întâmplă o rupere de nori. După douăsprezece ore ar fi fost cu putinţă să pot trece cu uşurinţă fluviul.

Ca şi în noaptea trecută, luai hotărârea să bizui numai pe propria mea energie ca să mă trezesc la răstimpuri regulate. Trebuia să îngrijesc însă de combustibil îndestulător şi începui să tai crengi din tufe.

Cu îndeletnicirea asta mă depărtai tot mai mult de foc. Deodată – eram ia vreo treizeci de metri spre sud de el – descoperii un punctuleţ în depărtare.

Fluviul făcea o cotitură spre apus, astfel ca ştiui imediat că şi acolo, jos, ardea un foc de lagăr. Din fericire alesesem locul de popas în aşa fel, încât copacii înalţi nu lăsau să se vadă flacăra focului meu care, de altfel, era foarte mic, pe când cel de jos părea să ardă cu toată puterea.

Mă gândii îndată la Marian şi Pongo şi vrui să alerg spre malul îndepărtat – dar îmi spusei îndată că tovarăşii mei nu vor fi în nici un caz atât de neprevăzători.

Ei n-ar fi aprins un foc atât de mare, care să-i trădeze, cu atât mai mult că se aflau în urmărirea hererosilor. Pe de altă parte era aproape cu neputinţă ca eu să-i şi fi ajuns – dacă nu cumva înaintarea le fusese împiedecată de apa umflată.

Mă gândii apoi la Joe, cel ce scrisese scrisoarea. Se prea putea să fie el, căci cu siguranţă că dânsul n-avea încă experienţa cum trebuie să se poarte în ţinuturile sălbatice şi de aceea aprinsese focul acela uriaş.

Oricum ar fi fost, trebuia să mă încredinţez cine sunt vecinii mei. Prea uşor nu era să mă strecor printre tufele dese. Totuşi, n-aveam încotro şi încetul cu încetul mă apropiai până la vreo douăzeci de metri.

Privind printre tufe, văzui îndată că omul care înnopta acolo la fluviu, făcuse o greşeală foarte mare, căci îşi alesese un loc de popas unde era o adăpătoare pentru animale.

Asta era lesne de recunoscut după, pământul bătătorit pe care trecuseră cu siguranţă mii şi mii de antilope.

Până jos la mai era o potecă lată şi bătătorită printre tufe. Văzui acum lămurit, în lumina focului, o făptură care se îndeletnicea cu pregătirea mâncării. În asemenea împrejurări puteam să mă furişez până acolo.

Ocrotit de pârâiala focului mersei fără grijă de zgomotul paşilor mei şi când ajunsei aproape rămăsei în loc ca împietrit: la asta nu m-aş fi aşteptat, deşi văzusem multe până atunci.

La foc stătea o tânără fată care îşi încălzea o cutie de conserve. Nelămurit, zării lângă ea o raniţă mică şi o flintă. Din brâul de piele ieşeau mânerele a două pistoale şi al unui cuţit.

Purta îmbrăcăminte bărbătească, pălăria moale şi-o pusese jos. Altminteri nici nu i-aş fi putut recunoaşte îndată sexul, căci chipul ei energic avea trăsături aproape bărbăteşti.

Cu siguranţă că era vorba de vreo americanca doritoare de aventuri, care făcuse probabil vreun rămăşag să străbată singură primejdiosul continent negru.

O văzui luând de pe foc cutia de conserve şi mişcarea asta a ei mă trezi din încremeneală.

Păşii repede înainte, fără să mă gândesc că urmam să ţiu revolverul pregătit în mână. Pe când eram numai la trei paşi de foc şi vroiam să deschid gura, ea privi deodată în sus, ca şi cum ar fi simţit prezenţa mea.

Apoi se petrecu ceva care mă surprinse peste măsură. Scoţând un strigăt, fata mă privi îngrozită, scăpă din mână cutia de conserve, apoi întinse braţele.

Câteva clipe rămăsei înmărmurit – şi abia apoi îmi veni în minte că ţineam arma în mână.

O lăsai îndată în jos, mă înclinai şi zisei, zâmbind:

— Te rog să mă ierţi, duduie, că te-am speriat. Am vrut numai să mă încredinţez cine înnoptează aici în pădure. Tabăra mea e ceva mai la nord şi am zărit întâmplător lumina focului d-tale. Ştii d-ta că te afli aici în cea mai mare primejdie?

În vreme ce vorbeam, fata lăsase braţele în jos. Chipul ei se lumină de un zâmbet şi cu voce plăcută răspunse:

— Când te-am văzut ivindu-te brusc cu revolverul înaintea mea, e drept că m-am speriat grozav, domnule. Acum şti că ai de vecin un hoinar cu totul nevinovat. Am venit încoace cu gândul să vânez un soi rar de antilopă, de care se spune că se aţine prin meleagurile acestea. Trăiesc de mulţi ani singură în pustietăţi şi nu mă tem de nimic. De ce-aş fi primejduită aici?

— Pentru că te afli lângă o adăpătoare – răspunsei – când se va stinge focul, cu siguranţă că fiarele îţi vor face o vizită.

— Păi nici nu rămân aici – râse ea – am găsit în apropiere un loc foarte bun, unde nici un leu sau leopard nu-mi poate face nimic. Şi nici un om – adaogă ea, ironic.

Băgai de seamă că, fără să prind de veste, îşi desprinsese revolverul şi-l ţinea în mână. Rasei şi eu şi zisei:

— Atunci iartă-mă că am vrut să te previn. De vreme ce ai găsit un

loc atât de sigur încât eşti acolo la adăpost chiar de oameni, atunci eu sunt de prisos aici. Îmi dai voie, deci, să mă retrag.

— Cu plăcere – râse ea – îţi mulţumesc însă pentru grija ce mi-ai purtat-o. Îţi doresc noapte bună, domnule…

Mă privi atât de întrebător, cu un uşor zâmbet ironic, încât oarecum stingherit, mă înclinai şi zisei:

— Scuză, te rog, numele meu e Bertram. Din pricina surprizei de a fi întâlnit o fată singură nici, am trecut cu vederea această regulă de bunăcuviinţă.

— O, nu face nimic – spuse ea – eu mă numesc Randle. Păcat de cutia de conserve, acum trebuie să-mi încălzesc alta.

Privi cu părere de rău la cutia al cărei conţinut se împrăştiase pe jos, astfel că, din fericire, nu observă tresărirea mea când îi auzii numele. Randle – acesta era doar numele pe care-l rostise cafrul muribund – Jim Randle, probabil şeful bandei cu pricina. Şi fata asta să fi fost fiica lui? Sau poate era mai bătrână decât arăta şi atunci era soţia lui?

Ma silii să-mi păstrez calmul, căci fata ridica iar capul. Izbutii chiar să râd şi zisei cu părere de rău:

— Regret din suflet că din vina mea ai pierdut bunătate de cutie cu conserve. Dacă n-ai nimic împotrivă, mă duc să-ţi aduc o bucată din carne de antilopă. Abia azi după-amiază am vânat-o.

— Cu plăcere, răspunse ea. Dacă vrei să fii atât de amabil, cu atât mai bine; pot economisi o cutie.

— Sunt îndată înapoi, duduie.

Alergai repede îndărăt, până găsii trecătoarea îngustă dintre mărăcini. Câtva timp trebuia să fiu singur cu gândurile mele, ca să chibzuiesc ce aveam de făcut.

Înainte de a trece gardul de mărăcini, privii încăodată înapoi: fata stătea liniştită la foc, dar se părea că-şi ţinea privirea întoarsă spre mine.

Intrai în pădurea întunecoasă şi dibuii drumul îndărăt spre fluviu. Mintea lucra cu înfrigurare. Ce să fac acum? De sigur că fata avea de gând să meargă mai departe spre apus, ca să se întâlnească cu Jim Randle.

Ar fi fost cât se poate de bine să pot rămâne în apropierea ei, pentru că era de mare însemnătate pentru noi să cunoaştem ascunzătoarea bandiţilor.

Din scrisoarea lui Joe, pe care o luasem de la cafrul mort, reieşea limpede, că ei urmăreau cu tot dinadinsul să intre în stăpânirea preţioasei statui.

Fata, Joe şi cafrul Şewa trebuiau şi ei probabil să dea de camarazii mei, dacă urmau mai departe drumul spre apus.

Eram într-o situaţie destul de grea, căci pe de o parte vroiam să-i

întâlnesc cât mai curând pe camarazii mei, iar pe de altă parte ţineam să n-o pierd din ochi pe tânăra fată.

Poate că, prin întrebări meşteşugite aş fi putut scoate de la ea cam pe unde se afla tabăra lui Jim Randle şi alunei, fără. Ştirea fetei, i-aş fi putut urmări pe tovarăşii mei şi, ajungându-i, să-i previn.

În vreme ce chibzuiam astfel, ajunsei la focul meu care se stinsese aproape. Luai o bucată de carne şi mă înapoiai repede la adăpătoare.

Cum trecui însă prin gardul de mărăcini văzui ca fata dispăruse. La asta nu m-aş fi aşteptat!

De sigur că-şi răsese de mine, mă trimisese înapoi să aduc carnea şi se folosise de prilejul acesta ca să alerge la ascunzătoarea ei. Atunci îmi unii veni în gând că s-ar fi putut să-l fi întâlnit pe Joe sau pe cafrul Şewa. În cazul acesta eram foarte ameninţat, căci cei doi mă cunoşteau cu siguranţă, din vedere.

Ma strecurai repede înapoi în pădure şi alergai la lagărul meu, îmi luai raniţa şi puşca şi stinsei de tot focul.

Îmi încordai auzul şi neauzind nimic suspect, luai hotărârea să mă îndepărtez o bucată bună spre nord.

A doua zi dimineaţă voi regăsi cu siguranţa urma fetei, căci până atunci n-ar fi putut trece fluviul. O chestie importantă era pentru mine acum focul de noapte; de aprins trebuia să-l aprind neapărat, altminteri aş fi avut vizita neplăcută a fiarelor. În cazul acesta, însă, exista primejdia ca fata, Joe sau Şewa să mă urmărească şi să mă atace pe la spate.

Frământat de aceste gânduri îmi urmai drumul, pana mă poticnii de o rădăcină de copac şi căzui în nas.

Mâinile mele intrară cu prilejul acesta în nişte plante înalte de cel puţin un metru, dintre care zdrobii câteva prin cădere. Atunci simţii un miros ciudat şi tare, pe care-l cunoşteam bine. Şi imediat planul meu era gata făcut.

Erau buruieni pe care, ascultând de sfatul lui Pongo, le folosisem totdeauna ca apărare contra ţânţarilor. Mă rostogolii cât putui în plante, îmi frecai faţa şi gâtul cu frunzele, strivite, apoi ma furişai mai departe, până ajunsei la un baobab uriaş – copac de pâinea maimuţei.

Mă căţărai îndată într-însul, căutai o furcă de crengi pe care să mă pot aşeza în voie, mă sprijinii cu spatele de trunchiul uriaş şi astfel putui petrece noaptea în linişte.

A doua zi dimineaţa, înainte de a coborî, iscodii cu privirea împrejurimile, de pe locul înalt unde mă aflam. Îmbucai ceva, sus, în copac, apoi mă uitai la apa fluviului şi văzui, cu bucurie, că scăzuse mult, după cum mă şi aşteptasem.

Luai hotărârea să trec înot îndată, dar mersei mai întâi o bucată de drum spre Sud, până ajunsei la zăplazul de mărăcini, îndărătul căruia se afla adăpătoarea. Acum nu mai trebuia să pătrund în pădure, ca să

caut trecătoarea îngustă, ci puteam ocoli zăplazul prin albia fluviului.

Întâmplător privi spre celalalt mal şi-mi dădui îndată seama că n-o voi mai găsi pe fată pe partea asta a malului. Căci văzui lămurit acolo o dâră lată, care ducea înăuntru în tufiş.

Ştiui atunci că fata ascunsese acolo pe mal un Kanu, cu care străbătuse fluviul, când eu mă dusesem să aduc carnea. Luntrea trebuia să fie acum dincolo în tufiş.

Trecui îndată înot apa. La mijloc, aceastǎ era adâncă până la genunchi; cu toate astea luai aminte la crocodili, care se mai puteau aţine pe acolo.

Răsuflai uşurat când trecui de locul acela. Pătrunsei îndată în desiş şi găsii într-adevăr o luntre – un Kanu uşor, cam vechi. După ce pregătii ceai să am la drum, porni mai departe spre Apus, către oraşul Şoşong. Era vădit că fata îşi urmase calea încă în timpul nopţii, căci găsii urme foarte lămurite, pe care nu le-ar fi putut lăsa decât numai lovindu-se pe întuneric de tufe.

Văzui curând că puteam merge şi eu noaptea, nici brâul de tufe pe malul acesta era lat de cel mult cincizeci de metri, apoi începea stepa acoperită cu iarbă măruntă, care se întindea până hăt-departe.

În marginea tufişului descoperii urmele unui foc. Aici poposise aşadar fata, sigură că nu voi da de dânsa; ştia prea bine că fără Kanu nu voi putea străbate fluviul care mişuna de crocodili.

Imediat după această descoperire îmi încordai privirea. Tânăra fată nu putea să mi-o fi luat înainte decât cu cel mult un ceas, chiar dacă pornise la drum imediat după ivirea zorilor.

Mai descoperii apoi şi o cutie proaspătă de conserve. Şi dedusei din asta că ea mâncase întâi.

Şi astfel mai pierduse ceva din timp.

Zadarnic cercetai însă împrejurimile, nu zării nici un punct care ar fi putut să fie făptura tinerei fete. Trebuie să fi mers deci foarte repede.

Pornii voiniceşte la drum şi curând recunoscui în diferite locuri, că fata trecuse pe acolo înaintea mea. Ba odată descoperii chiar într-un loc nisipos întipăritura lămurită a piciorului ei.

Mă ţinui câtva timp după urmele care se repetau des, apoi băgai de seamă că ele duceau mai mult spre miazăzi. Din păcate nu le mai putui urmări acum, căci drumul meu ducea spre apus, cu să ajung la Şoşong.

Neobosit, mersei mai departe şi după ce se înnopta, avui bucuria să zăresc în depărtare un punct luminos. Mă simţii înviorat, căci nădăjduiam acum să-i întâlnesc pe camarazii mei.

Într-adevăr, după o jumătate de ceas; observai un foc şi lângă dânsul două făpturi omeneşti. Cu toate acestea, înaintai cu băgare de seamă, deoarece se putea să fie fiica lui Randle cu Joe acela.

Când recunoscui însă făptura uriaşă a lui Pongo, scosei un chiot de bucurie. După câteva minute de goană fui lângă camarazii mei.

IV.
SPRE DEŞERT.

DUPĂ CE TRECU SURPRIZA, povestii tovarăşilor fericita împrejurare a întâlnirii cu Hendrik, care-l luase pe profesor în căruţă. Apoi ajunsei la întâmplarea cu cafrul ucis de leopard şi dădui lui Marian scrisoarea.

— Drace! exclamă prietenul meu, după ce sfârşi de citit. Chestia cu statuia devine tot mai interesantă. Acum îi mai avem şi pe bandiţii ăştia împotriva noastră.

— Ba e şi mai interesant decât îţi închipui – râsei eu şi povestii aventura cu fata.

Marian tăcu câtva timp, apoi răspunse, şovăind:

— Rău ai făcut că ţi-ai spus numele, Robert. Dacă fata va povesti tatălui ei de întâlnirea voastră, el va şti hotărât cine sunt călătorii de care aminteşte Joe în scrisoarea lui şi ne va putea lesne da de urmă. O va face cu siguranţă, dacă află că am luat înapoi statuia de la hererosi.

— Întâi să izbutim – spusei eu – şi deocamdată nici nu e de gândit măcar.

— Fără îndoială că-i vom ajunge din urmă pe indivizi – zise Marian, cu încredere – căci Pongo le-a descoperit mereu urmele, chiar dacă sunt mai vechi. Or fi alergând repede dumnealor, dar în ce priveşte rezistenţa noi suntem mai tari. Şi vezi că-i ajungem noi după Şoşong.

— Va fi o luptă frumoasă, nu glumă, căci vom fi trei contra douăzeci – obiectai eu.

— Da, de unde – zise Marian – nici n-aveam de gând să luptăm cu ei, ci să le luăm doar statuia. E însă foarte bine că te afli la noi, căci acum ne putem iuţi paşii. Mâine, cu câteva ceasuri înainte de a se lumina de ziuă, vom porni la drum.

— Bine, putem face şi aşa – încuviinţai eu – dar dacă s-ar putea, cruţă-mă astă-noapte de veghe, căci aş vrea să mă odihnesc.

— Mai e vorbă! răspunse Marian. Cred şi eu că n-a fost prea uşor să ne ajungi din urmă atât de repede!

În a şasea zi după această întâlnire ajunserăm la Şoşong. Mă temusem că englezii ne vor face greutăţi acolo, dar Marian întrebă pe faţă la poliţie, dacă nu cumva fusese observată, o trupă de douăzeci de hererosi, care ne jefuiseră.

Poliţistul englez ne măsură din cap până-n picioare, apoi râse şi zise:

— Mă bucur să vă cunosc, domnilor. Ştiu că în faţa mea pe domnii

Farrow şi Bertram, cu Pongo al lor. Am fost informaţi despre aceasta din Udjiji, dar puteţi fi liniştiţi. Mohamed Tip acela, care v-a învinovăţit de spionaj, a fost judecat pentru crime grave şi înainte de a fi executat a mărturisit că în cazul dv. a minţit, aşa că, oricând poftiţi puteţi păşi pe teritoriu englez.

— Asta mă bucură foarte mult – răspunse Marian – căci suntem într-adevăr nevinovaţi şi numai din pricina dorului nostru de aventuri ajungem adesea în situaţii neplăcute. Dar îmi daţi voie să revin la întrebarea mea?

— Ai dreptate, domnule Farrow. Mi s-a raportat într-adevăr că azi dimineaţă, adică acum cinci ceasuri, banda cu pricina a trecut prin oraş. N-au avut însă o atitudine suspectă, astfel că n-aveam nici un motiv să-i oprim. Au luat direcţia de-a dreptul spre deşert, după ce şi-au cumpărat într-o prăvălie de aici burdufe pentru apă.

— Aşa dar – după cum presupuneam – au de gând să străbată deşertul Kalahari, ca s-ajungă în patria lor, zise Marian – astfel stând lucrurile, trebuie neapărat să-i urmărim. Unda putem găsi burdufe pentru apă?

Amabilul poliţist ne dădu adresa prăvăliei, dar adăugă:

— Nu e nevoie să le umpleţi aici, căci ar fi o povară de prisos pentru dv. E deajuns dacă vă astâmpăraţi setea aici şi vă umpleţi sticlele cu ceai. Exact la patruzeci de kilometri spre apus se află cea dintâi groapă de apă. Acolo va trebui să vă aprovizionaţi din belşug, căci alta nu mai găsiţi decât după alţi optzeci de kilometri. Vă voi da un plan pe care sunt însemnate exact locurile unde se află apă.

— Îţi mulţumesc călduros – zise Marian şi strânse mâna englezului – mă tem numai că hererosii ar putea să golească de apă puţurile, pentru că se ştiu urmăriţi.

— Nu trebuie să vă temeţi de asta – îi linişti poliţistul – căci puţurile se umplu la loc foarte repede. Pe vremea asta în vreo patru ceasuri, pe timp de ploaie nici nu pot fi golite.

— Atunci e bine – spuse Marian – afară de asta, nădăjduiesc să-i ajung curând pe hererosi.

— N-ar fi mai nimerit să vă dau câţiva însoţitori? propuse englezul. Sunteţi doar numai trei oameni împotriva celor douăzeci de negri.

— Las-că le luăm noi îndărăt statueta furată – spuse Marian, cu încredere – aş dori să evit orice luptă. Îmi dai voie să-ţi mai pun o întrebare: e cunoscut pe aici unul cu numele Jim Randle?

Poliţistul ne privi înmărmurit, apoi răspunse, clătinând capul:

— Se pare că mirosiţi tot ce e legat de primejdii. Fireşte că-l cunoaştem pe individul acesta; e un bandit faimos, care a vârât groaza în ţinutul Lehutitang. Vreţi poate să vă ţineţi de el?

— Nu – râse Marian – dar probabil că el de noi. Îţi voi povesti pe scurt toată chestia, poate că avem totuşi nevoie mai târziu de ajutor

sau ne putem spăla de vreo nouă învinovăţire mincinoasă.

Povesti englezului aventurile noastre de când venisem în Mozambic. Poliţistul nu-nceta să dea din cap, până ce izbucni, în cele din urmă:

— Dumnezeule mare, sunt de doisprezece ani în Africa, am întâmpinat multe în vremea asta, dar astfel de aventuri nu i se întâmplă oricui în viaţă.

— Ce să-i faci! zâmbi prietenul meu. Acum ştii cel puţin că Randle acesta are o fată!

— Da, asta a fost o prostie din partea fetei – zise englezul, făcându-şi însemnări – se mai poate ca ea să n-aibă deloc de-a face cu el, căci numele de Randle e destul de răspândit.

— Nu uita însă chestia cu ivirea ei misterioasă în pădure, apoi Kanu-ul ce stătea gata pregătit – spuse Marian – afară de asta urmele ei duc ceva mai spre miazăzi, aşa dar într-adins a ocolit Şoşong-ul.

— Fireşte, e suspect – încuviinţă poliţistul – şi voi da ordin patrulelor noastre să n-o scape din ochi pe fată.

— Acum trebuie să ne luăm rămas-bun – zise prietenul meu – îţi mulţumesc pentru preţioasele indicaţii.

Ne despărţirăm, apoi ne duserăm să cumpărăm burdufe pentru apă, ca să ne ajungă pentru două zile.

Stăpânul prăvăliei, o corcitură, nu-mi plăcu deloc. Avea privirea vicleană şi mi se păru că zăresc un rânjet batjocoritor pe buzele lui când ne înmână găleţile.

Când furăm afară îi împărtăşii lui Marian presupunerile mele şi prietenul meu zise:

— Da, acelaşi lucru l-am băgat de seamă şi eu. Dar în definitiv, ce e vinovat omul dacă are mutră antipatică! Şi ce poate avea cu noi? Ne-a văzut doar pentru întâia oară în viaţa lui.

— Ei, da, ai şi tu dreptate – încuviinţai eu – cu toate astea simţeam duşmănia în ochii lui.

— Probabil că e vorba numai de ura firească pe care o au corciturile împotriva albilor.

Cu asta pusesem capăt discuţiei. Mâncarăm într-un restaurant din oraş, apoi pornirăm la drum şi după o jumătate de ceas Şoşong rămăsese îndărătul nostru.

Vegetaţia devenea din ce în ce mai rară şi tot mai des trebuia să străbatem locuri întinse cu nisip aproape fierbinte. Deşertul grozav îşi începea împărăţia lui nemărginită.

Luaserăm merinde pentru o săptămână, nădăjduind că până atunci vom ajunge la Lehutitang sau pe aproape. Vânat cu greu s-ar fi putut găsi pe coastă şi chiar dacă da, n-am fi putut frige carnea, căci n-am fi găsit lemne.

Dar dacă înaintam mai încet, trebuiau să-şi micşoreze viteza şi

hererosii. Aveau şi dânşii încă vreo câteva sute de kilometri de mers până s-ajungă în ţara lor. De acolo puteau; să meargă cu trenul până la coastă, unde să vândă preţioasa statuie.

Aveau un avans de cinci ceasuri, ceea ce însemna pentru noi treizeci de kilometri de drum, ca să-i ajungem, dar Marian avusese dreptare spunând că negrii or fi ei repezi de picior, dar nu se pot asemui cu rezistenţa europenilor.

Trebuia, deci, să ne silim a face şapte până la opt kilometri pe ceas.

Cu puţin înainte de a se înnopta, ne aflam într-o pădurice unde ajunseserăm după ce străbăturăm o fâşie lată nisipoasă.

— Dacă am, fi în deşert, ne-am putea urma drumul încă vreo câteva ceasuri – spuse Marian – aşa însă e mai bine, poate, dacă vom încălzi ceva conserve reci şi să stăm lângă foc pană în zori. În zilele următoare va trebui să mâncăm conservele reci noaptea să dârdâim de frig din lipsă de lemne.

— În schimb vom putea merge noaptea câteva ceasuri – propusei eu – şi în felul acesta câştigăm repede timpul cu cât ne-au luat-o înainte Hererosii.

— Fireşte – încuviinţă Marian – ăsta a fost gândul meu dintru început. Uite, aici pare să fie un foarte bun loc de popas. Ia să strângem repede vreascuri.

— Massers, aici fost negri – spuse deodată Pongo şi arătă o urmă de picior care se vedea lămurit într-un loc nisipos – nu e mult de când fost aici.

Asta puturăm recunoaşte şi noi din adâncitura urmei, de asemenea şi că fusese piciorul unui negru.

Imediat mi se duse gândul la al doilea cafru, de care pomenea Joe în scrisoarea să către Jim Randle şi spusei în şoaptă:

— Şewa.

Marian încuviinţă din cap şi răspunse:

— Şi eu m-am gândit la el. Oare o fi vrând să înnopteze în păduricea asta? De alungat nu-l putem alunga, de arestat iar nu putem să-l arestăm, căci până acum nu ne-a făcut nimic. Pe da altă parte, însă, nu trebuie să rămână în apropierea noastră.

— Mai întâi de toate trebuie să ne încredinţăm unde a rămas – zisei eu – să alegem locul acesta pentru lagăr, să adunăm lemne şi când se va întuneca vom putea zări lumina focului său.

— Ar fi cel mai bun lucru. Dar în vremea asta Pongo ar putea să-i caute urma dacă nu cumva s-a ascuns pe undeva pe aproape.

— Pongo face – spuse uriaşul şi se făcu nevăzut printre tufe.

Începurăm să strângem vreascuri şi tocmai se lăsă noaptea când veni înapoi Pongo.

— Negrul mers mai departe în stepă – ne spuse el.

— Atunci cu siguranţă că vom fi acolo înaintea lui, râse Marian. Cu

toate astea nu pricep de ce n-a rămas în pădurice. Colo în stepă doar nu găseşte lemne destule pentru foc.

— Poate că vrea să mai facă o bucată de drum în timpul nopţii – spusei eu.

— Se poate şi asta – încuviinţă Marian – atunci însă îi va ajunge pe hererosi înaintea noastră. Dar nu face nimic; el singur nu poate întreprinde nimic împotriva lor.

Aprinserăm focul, încălzirăm conservele, băurăm ceai şi orânduirăm paza.

Noaptea trecu în deplină linişte şi cu trei ceasuri înainte de ivirea zorilor pornirăm înainte spre apus. Îndată după ce se va lumina de ziuă, trebuia să dam de cel dintâi put cu apă, despre care ne pomenise poliţistul englez.

Marian dovedi încă odată ce minunat simţ de orientare avea, căci odată cu ivirea zorilor văzurăm înaintea noastră puţul căutat.

Ne apropiarăm, umplurăm burdufele şi după, un sfert de ceas pornirăm iarăşi la drum. Apa era foarte limpede şi curată şi o puteam bea fără grijă şi nefiartă.

Ceasurile treceau unul după altul. Ne aflam acum în inima deşertului nisipos, ceea ce ne îngreuna foarte mult mersul. Pe lângă asta soarele dogorea atât de puternic încât îl pizmuiam pe Pongo, care avea numai un şorţ dinainte.

Trecuse de amiază când Marian propuse să facem un mic popas. Am fi putut merge fără întrerupere până seara, dar trebuia să ne cruţăm puterile pentru marşul lung pe care îl aveam de făcut. Asta era mai important decât să ne apropiam de hererosi cu câţiva kilometri.

Deschiserăm repede câteva cutii cu conserve, al căror conţinut îl mâncarăm rece. Adică chiar atât de reci nu erau ele, căci căldura grozavă le adusese la o temperatură destul de ridicată.

Şi apa din burdufe era caldă. Când ridicai burduful meu ca să dau pe gât o înghiţitură, făcui o descoperire care, cu toată căldura, îmi dădu fiori reci prin şira spinării.

Burduful era numai pe jumătate plin şi eu îl umplusem totuşi până în vârf la puţ. Pe drum nu putuse curge, căci era închis bine. Uimit, mă uitam la el.

— Ce-i mutra asta pe tine, Robert? râse Marian, care tocmai vroia să ducă şi el la gură burduf. Apoi zise cu glas înăbuşit:

Îşi rupse vorba şi privi şi dânsul uimit la burduf. Apoi zise cu glas înăbuşit.

— Aici nu e lucru curat. Pongo şi din burduful tău s-a scurs apa pe jumătate?

Uriaşul îşi aruncă ochii la burduf şi făcu şi el o mutră la fel de mirată, căci şi din al lui apa rămăsese numai pe jumătate. Atunci mi se lumină mintea şi strigai:

— Corcitura aia de negustor ne-a făcut-o! De aceea zâmbea atât de batjocoritor.

V.
MOARTEA LA PÂNDĂ.

— TICĂLOSUL! exclamă Marian. Acum îmi explic cum stau lucrurile. Hererosii au cumpărat şi ei burdufe de apă şi l-or fi mituit pe negustor ca să ne vândă nouă dintr-alea găurite. Ştiau bine că numai urmăritorii lor vor cumpăra după dânşii burdufe, ca să străbată pustiul Kalahari.

Cercetai cu mai multă luare aminte burduful meu şi descoperi pe fund numeroase punctuleţe negre. Cauciucul fusese găurit cu un ac subţire şi astfel apa se scursese treptat, treptat.

— Ce e de făcut? La puţul cel mai apropiat puteam ajunge abia în seara zilei următoare şi pana atunci apa din burdufele noastre se va fi scurs de mult. Rămâneam aşa dar numai cu ceaiul din sticle şi pe căldura aceea grozavă asta însemnă mai nimic.

Dar trebuia să facem cum om putea şi Marian zise:

— Dacă vom bea acum aici cât mai multă şi apoi vom merge mai departe, poate că până diseară ne mai rămâne niţică apă în burdufe. În timpul nopţii ne vedem de drum câteva ceasuri, iar mâine o să ne mulţumim cu ceaiul din sticle. Spre seară ajungem la al doilea puţ.

— După harta pe care ţi-a dat-o poliţistul, când ajungem la al treilea puţ? întrebai eu. Putem socoti doar că apa din burdufe va ţine o zi în loc de două. Asta dacă găurite nu se vor mări, fireşte. Ah, e o ticăloşie fără margini. Uite şi aici pe de lături, burdufele sunt găurite până la margine. Altminteri le-am fi putut ţine întoarse.

— Mare ticăloşie, într-adevăr! scrâşni Marian.

Să nădăjduim că vor ţine o zi burdufele. Ia stai niţel… ne aflăm acum aici la puţul ăsta… al doilea e spre apus, cel de la optzeci de kilometri depărtare. A! În apropierea acestui puţ sunt apoi altele două, unul la miazăzi, celălalt la miază-noapte. Amândouă cam la vreo cincisprezece kilometri distanţă. Spre apus se află apoi altul, la vreo patruzeci de kilometri.

— Atunci e bine – spusei eu – putem merge deci de-a dreptul spre apus, căci până acolo ţine apa pe care o avem. Numai la caz de nevoie ne putem îndrepta de la cel mai apropiat puţ, spre Sud sau Nord.

— Da, lucrurile nu stau atât de rău precum credem noi – zise Marian – acum să întindem pasul şi până mâine seară trebuie să ajungem.

Perspectiva că numai cu mare sforţare ne-am putea salva de la moartea prin sete, ne dădu şi mai multă energie. Merserăm atât de repede încât parcă nu ne-am fi aflat în nisipul moale şi fierbinte al

deşertului, ci în iarba stepei.

Dar după vreo două ceasuri numai furăm nevoiţi s-o lăsăm mai încet. Vroiam doar să umblăm vreo două ceasuri în timpul nopţii răcoroase, aşa că nu trebuia să ne istovim cu totul puterile de pe acum. Mergeam totuşi mai repede decât în cursul dimineţii şi când se înnoptă iuţirăm şi mai mult paşii, căci frigul ne făcea mai uşurei.

După vreo trei ceasuri de mers pe întuneric ne oprirăm. Îmbucarăm ceva conserve şi băurăm restul de apă din burdufe.

Luarăm hotărârea să reîncepem marşul cu trei ceasuri înainte de ivirea zorilor, socotind că şase ore de somn erau prea deajuns. N-aveam nevoie să facem de pază, căci de fiare nu trebuia să ne temem pe aici. Ne întinserăm deci înghesuiţi unul în altul, ca să ne fie mai cald şi adormirăm imediat.

Eram cam amorţiţi când ne trezirăm la timpul hotărât. Îmbucarăm ceva, apoi pornirăm voiniceşte la drum; acum era vorba să ne şi încălzim.

Când se iviră zorile, fui cam dezamăgită nevăzând pe suprafaţa nesfârşită a deşertului nici un punct negru care să ne fi arătat prezenţa hererosilor.

Curând îmi veni însă în gând, că asta s-ar putea întâmpla abia peste o săptămână şi atunci ne vom afla în apropiere de Lehutitang.

Merserăm fără întrerupere, însă din ce în ce mai încet, din pricina căldurii tot mai arzătoare, pe măsură ce soarele se înălţa pe cer.

În cele din urmă Marian făcu iar un mic popas şi dădurăm pe gât câteva înghiţituri din apa caldă. După o jumătate de ceas, pornirăm iar la drum. Căldura devenea tot mai apăsătoare şi acum sorbeam aproape la fiecare ceas o înghiţitură de apă, altminteri n-am fi avut putere să ne urmăm calea.

Când, după socoteala mea, trebuia să fim în apropierea puţului al doilea, sticlele noastre erau goale.

Pongo, care cu privirea lui ageră, descoperea totul înaintea altuia, scoase deodată o exclamaţie.

Îl privirăm şi văzurăm pe chipul său o expresie ciudată: întrebătoare, şovăielnică, aproape speriată.

— Ce s-a întâmplat, Pongo? Întrebă Marian.

— Puncte negre colo în fund, răspunse uriaşul. Stau pe loc. Pongo crede sunt oameni. Dar stau pe loc.

Asta părea să-i facă mare bătaie ide cap, dar eu râsei şi zisei:

— Or fi hererosii care dorm lângă puţul cu apă. Păcat că nu ne putem apropia acum dar poate izbutim să luăm statuia şi să ajungem la celălalt puţ, spre sud sau nord… Ce părere ai tu, Mariane?

— N-aş putea spune – răspunse prietenul meu şi privi repede la Pongo – să mergem mai aproape şi Pongo va putea deosebi atunci despre ce e vorba.

Uriaşul se şi pusese în mişcare, cu privirea aţintită în depărtare. După vreo trei sute de metri descoperii şi eu punctuleţele negre, nemişcate, care păreau însă foarte mici, aproape turtite.

— De sigur că sunt oameni – spusei îndată – dar se pare că stau întinşi la pământ şi dorm.

Pongo zise atunci, calm:

— Negri colo mort.

Tresăririrăm şi Marian exclamă, mirat:

— Poţi vedea asta, într-adevăr, Pongo? Cum e cu putinţă?

Uriaşul zâmbi.

— Pongo închipuie, Massers vine repede, răspunse dânsul şi îşi iuţi pasul.

Curând ne puturăm da seama că avea dreptate. Zăceau într-adevăr oameni nemişcaţi pe nisipul fierbinte. Nu dormeau, căci poziţia lor era prea nefirească. Trupurile le erau chircite, mădularele răsucite parcă.

— Doamne Dumnezeule, ce s-o fi întâmplat acolo? exclamai eu?

Pongo izbucni în râs şi zise:

— Negru fost în pădure înainte deşert. Acolo hereros. Pongo nu ştie unde găseşte acum apă.

Nu pricepui deloc vorbele sale. Marian făcu însă o mutră gravă; părea să bănuiască ce tragedie se desfăşura se acolo.

Făpturile schimonosite se vedeau tot mai lămurit şi cu cât ne apropiam, cu atât mi se strângea inima. Acolo era singurul puţ pe o distanţă de cincisprezece kilometri spre Sud şi Nord şi noi eram iarăşi foarte însetaţi.

În cele din urmă ne aflarăm în faţa cadavrelor care ofereau o privelişte înfiorătoare. Păreau morţi de câteva ceasuri şi soarele şi începuse să descompună trupurile ţepene.

Pongo nu aruncă nici o privire morţilor ci merse la puţ, se aplecă deasupra, se întoarse spre noi şi zise:

— Repede plecăm, altă apă căutăm. Apă de aici aduce moarte, are buruiana rea înăuntru. Adus negru din pădure. Asta aici picior de la el.

Arătă spre o urmă de picior lângă put. Nisipul era acolo foarte umed şi un picior omenesc se întipărise lămurit. Era un picior mare, desculţ şi cu siguranţă că Pongo recunoştea într-însul; acelaşi, pas pe care-l văzusem în pădure, îndărătul nostru.

— Îmi închipui eu cum s-a întâmplat – spuse Marian – cafrul, a cărui urmă de picior o vedem aici, este Şewa, după toate probabilităţile. Trebuie să fie foarte puternic, căci se pare că le-a luat înainte hererosilor în cursul nopţii şi-a umplut burduful cu apă, apoi a otrăvit apa din put. Mă miră numai că nu-s decât zece hererosi aici.

Pongo arătă spre o urmă slabă care ducea spre miazăzi şi zise:

— Negri vin mai târziu, văzut fraţi de la ei bolnavi şi dus repede la

cealaltă apă.

Aşa şi trebuia să se fi întâmplat. Cei zece morţi acum, ajunseseră întâi, se năpustiseră cu lăcomie la apă şi cei ce veniră în urmă i-au găsit zvârcolindu-se în dureri, sau poate chiar morţi. Au examinat apa, cu siguranţă şi au descoperit într-însa buruiana otrăvitoare. Atunci au pornit repede spre miazăzi.

— N-avem încotro, trebuie să mergem şi noi spre miazăzi, la cealaltă fântână – spuse Marian – dacă călcăm voiniceşte, suntem acolo în patru ceasuri.

— Şi dăm de Hererosi – întregii eu – ca să vedem din depărtare cum ei se înfruptă, din apă, iar noi stăm acolo însetaţi.

— Ai şi tu dreptate – încuviinţă Marian – poate încă e mai bine să mergem mai întâi la puţul dinspre Nord. Acolo ne umplem sticlele şi burdufele şi, fără să ne mai oprim, mergem la puţul dinspre miazăzi. În felul acesta putem observa în linişte ce se întâmplă acolo; căci dacă ne grăbim şi nu ne oprim toată noaptea, putem fi acolo înainte de ivirea zorilor.

— Hm… nu crezi şi tu că cafrul a fost şi în Sud şi o fi otrăvit apa şi acolo? spusei eu. Şi atunci, cu siguranţă că statuia i-a şi căzut în mâini.

— Aici mers cinci Hererosi, acolo cinci – zise Pongo deodată şi arătă şi spre miazănoapte şi spre miazăzi.

Într-adevăr, se vedeau urme şterse de picior în amândouă direcţiile. Ce era de făcut? Hererosii se despărţiseră, aşa dar, dar care din ei aveau statuia? Şi unde era Cafrul care ucidea cu atâta cruzime?

Pongo cercetă cu atenţiune amândouă urmele şi zise:

— Aici mers ucigaş.

Aşa dar spre Sud. Atunci cu siguranţă că şi statuia era acolo, căci Cafrul o fi observat din apropiere efectul otrăvii grozave. Puţul sudic era deci otrăvit, aşa că trebuia să mergem spre Nord.

Prost lucru! Însetaţi cum eram, să mai facem un marş de cincisprezece kilometri! Mai aveam încă vreo două ceasuri de lumină şi de căldură grozavă.

Pongo aruncă doar o privire pe harta pe care ne-o dăduse poliţistul, apoi luă el conducerea.

Trebuie să mărturisesc că numai cu greu mă mai ţineam pe picioare. Şi pe lângă asta, Pongo al nostru gonea, nu alta.

Nu mai ştiu cum am făcut drumul acela îngrozitor – dar l-am făcut. Era încă ziuă când Pongo se opri. Se sprijini în suliţa sa, puse mâna stângă streaşină la ochi şi privi încordat în depărtare. Apoi, fără să-şi schimbe poziţia, zise:

— Massers, va fi foarte rău. Şi acolo Negri morţi. Trebuie mergem înapoi.

Nu ne puteam îndoi de cuvintele sale. Când Pongo susţinea ceva,

aşa şi era.

Mă simţii cuprins de disperare. Aruncai repede raniţa grea şi puşca şi strigai:

— Nu mai are nici un rost, eu mă întind aici.

Şi, într-adevăr, genunchii începură să mi se încovoaie şi cu toate încercările de a mă ţine pe picioare, căzui grămadă. Marian, care-şi aruncase şi el bagajele, se lăsă îndată în genunchi lângă mine şi-mi ridică capul.

— Robert, adună-ţi puterile! şopti el. Nu suntem încă pe ducă. Avem înaintea noastră răceala nopţii şi vom putea merge vârtos. Ia te uită la Pongo, el nici nu simte!

Privii în neştire la camaradul nostru. Şi el îşi aruncase raniţa şi stătea ca şi înainte, cu suliţa în mâna dreaptă, cu stânga pavăză la ochi. Probabil că chiar de la depărtarea asta vroia să-şi facă o imagine de ceea ce se petrecuse la puţ.

— Mariane, e numai o slăbiciune de moment – şoptii eu – va trece îndată. Ah, se pare că Pongo a ghicit într-adevăr ce s-a petrecut colo în faţa noastră.

Uriaşul se întoarse, se apropia încetişor şi, cu privirea tristă îndreptată spre mine, zise:

— Pongo văzut prost la alt loc de apă. Cafrii întâi alergat spre miazăzi, apoi făcut ocol şi venit încoace. Acolo zac cinci Hererosi.

— Drace! exclamă Marian – atunci trebuie să se fi gândit sau văzut că aceşti cinci Hererosi aveau statuia la ei. Trebuie să mergem acolo şi să ne încredinţăm.

— Eu rămân aici – spusei – când va fi să ne întoarcem, voi fi pe picioare.

— Pongo merge acum – zise uriaşul Negru.

— Pongo va fi vinovat dacă Massers nu va avea apă. Massers rămâne aici, Pongo vine îndată înapoi.

Planul lui era limpede de tot: vroia să se ducă în timpul nopţii spre puţul de la Sud şi să ne aducă apa trebuincioasă. Dus şi întors erau şaizeci de kilometri şi treaba asta – după o zi de marş forţat – n-o putea face decât Pongo, al nostru.

Dar Marian se împotrivi cu multă hotărâre:

— N-are nici un rost, Pongo, căci n-ai de unde şti dacă cafrul n-a otrăvit şi puţul de la miazăzi. Să ne încredinţăm numai ce s-a petrecut acolo, apoi pornim spre apus. Puţul de acolo poate fi la cel mult patruzeci şi cinci kilometri depărtare.

— Masser Bertram nu merge cu noi – mai încercă Pongo.

Dar Marian se împotrivi iarăşi:

— Las-că îşi adună el puterile. N-are nici un rost să faci drumul, Pongo, căci se poate să fie fără folos. Afară de asta, la înapoiere vei pierde jumătate din apă pe drum. Peste o jumătate de ceas se lasă

noaptea şi odată cu dânsa, frigul; Atunci pornim la drum, mâncăm peste un ceas conservele, care se vor fi răcit în vremea asta şi cam peste vreo şapte ceasuri trebuie să ajungem la puţ. Acolo rămânem până se face ziuă.

Propunerea prietenului meu era, într-adevăr, cea mai nimerită. Poate că Joe acela, care fusese împreună cu cafrii, otrăvise şi apa de la miazăzi şi atunci Pongo ar fi făcut degeaba marşul său forţat. Şi dacă rămâneam o noapte unde eram, nu vom mai avea putere a doua zi să străbatem patruzeci şi cinci de kilometri sub arşiţă.

— Robert, rămâi liniştit aici până vom fi cercetat noi puţul – urmă prietenul meu – cred că vom fi îndărăt până se înnoptează. Atunci va trebui însă să te scoli.

— Aş putea şi acum – zisei eu cu hotărâre – a fost numai o slăbiciune nervoasă de moment, care m-a cuprins când Pongo ne-a anunţat noua nenorocire. Merg cu voi la puţ, îmi adunai puterile şi mă ridicai; câteva clipe mă clătinai pe picioare, apoi putui merge destul de bine. Dar Marian se mai împotrivi odată:

— N-are nici un rost, Robert, să vii cu noi, te oboseşti fără folos. Mai bine rămâi aici cu bagajele noastre, ca să nu fim nevoiţi să ne târâm şi cu ele. Şi dacă ne va surprinde întunerecul la puţ, nu vom avea nevoie să le căutăm pe urmă, ci ne vom putea înţelege prin strigăte.

Văzui că are dreptate, aşa că mă aşezai pe raniţa mea, în vreme ce Marian şi Pongo porniră spre puţ.

În vreme ce priveam după ei, eram chinuit de gânduri negre. Ne va fi cu putinţă să ajungem la puţul îndepărtat din spre Apus? Eram aici înconjuraţi de moarte în adevăratul înţeles al cuvântului – de moartea cea mai grozavă care există..

Dar văzând hotărârea dârză a camarazilor mei îmi recăpătai şi eu curajul. Atâta vreme cât Marian şi Pongo nu renunţau la luptă, nu era nici un motiv de disperare.

Ajunseră acum la puţ şi se aplecară asupra punctelor negre, pe care le puteam desluşi bine. Pongo, care părea un pitic de la depărtarea asta, căuta parcă urme. Porniră îndărăt.

Abia străbătuseră jumătatea drumului, când soarele apuse şi imediat se lăsă întunericul. Acum văzui cât de bună fusese ideea lui Marian ca eu să rămân pe loc. Ce greu ne-ar fi fost acum să ne căutăm bagajele!

Din când în când aprindeam lampa de buzunar, pentru ca tovarăşii mei să ştie unde mă aflam. În curând auzii nisipul crâşnind sub picioarele lor şi Marian strigă vesel:

— Bine ai făcut, Robert, ne-ai scutit astfel şi de oboseala de a striga. Aşa; acum, însă, la drum!

— Dar ce să petrecut la puţ? întrebai.

— După cum spusese Pongo, cafrul s-a apropiat făcând ocol mare şi a zvârlit înăuntru buruiana otrăvitoare. Cinci hererosi au băut din ea şi au murit. Fireşte ca n-am mai putut afla daca aveau statuia la ei.

— Atunci să ştii că e pierdută pentru noi, oftai eu. Păcat de toată oboseala asta.

— O fi având-o Jim Randle – râse Marian – şi în cazul acesta trebuie să i-o suflăm.

Ne luarăm repede raniţele şi puştile şi pornirăm spre apus. După cum hotărâse Marian mâncarăm abia peste un ceas ceva conserve, care ne înviorară într-adevăr, căci se răciseră destul de bine.

Prea uşor nu era marşul. Şi apoi nu ştiam dacă puţul către care ne îndreptam, nu fusese şi el otrăvit.

Şi teama aceasta era mai apăsătoare decât oboselile trupeşti. Afară de asta trebuia să fim cu mare băgare de seamă, căci se putea ca acolo să se aţină cafrul şi să ne ucidă. Ceasurile treceau unul după altul. La întrebările lui Marian cum mă simt, puteam răspunde că mi-e într-adevăr destul de bine.

Luna se ivi pe cer luminând pustiul nemărginit; în cele din urmă Pongo arătă cu mâna înainte şi zise:

— Acolo puţ cu apă, nimeni acolo.

Asta era o veste cât se poate de îmbucurătoare şi ne îndoirăm străduinţele.

După o jumătate de ceas ajunserăm la puţ şi după ce Pongo încercă apa şi o găsi bună, ne potolirăm setea cu lăcomie.

Pe urmă ne întinserăm în nisipul rece, ca să dormim până dimineaţa.

Când se iviră zorile, Pongo ne trezi:

— Hererosi fost aici.

Într-adevăr, văzurăm urmele a cinci oameni, asta însemna că renunţaseră, la planul lor dintâi de a se duce la puţul dinspre miazăzi şi veniseră de-a dreptul încoace. Şi încă în cursul nopţii merseră mai departe, spre patria lor.

Marian se aplecă deodată şi zise agitat:

— Robert, au statuia la dânşii, uite aici întipăritura!

Da, era acolo o urmă lămurită a micii statui, pe care unul din Negri o fi pus-o la pământ.

— Înainte! strigă Marian – trebuie să ne luăm după ei în ţara Damara.

Până să punem stăpânire pe statuie, am mai întâmpinat multe aventuri. Despre astea îţi voi povesti cu alt prilej, dragă George» – încheia doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 116

Hans Warren

I
ÎN LEHUTITAG

DOCTORUL BERTRAM povesteşte mai departe lui George:

— Puţul lângă care se odihniseră Hererosii înaintea noastră era acum îndărătul nostru. Mai aveam de mers încă cincizeci de kilometri ca să dăm de oraşul din inima deşertului, Lehutitang – dar până acolo mai era încă un puţ cu apă.

Mergând aşa cum am mers, am câştigat o parte din timpul cu cât ne-o luaseră înainte cei ce furaseră statuia. Dacă ajungeam seara în oraş, puteam spera să punem mâna acolo pe bandiţi. Mai erau cinci la număr, căci ceilalţi pieriseră, otrăviţi de Cafru.

După cum făceam mereu în ultimele zile, porniserăm la drum cu câteva ceasuri înainte de răsăritul soarelui. Când se iviră zorile eram departe de inima deşertului Kalahari.

Pongo se opri deodată, adulmecă aerul şi făcu o mutră foarte îngrijorată.

— Ce ai Pongo? întrebă Marian.

— Nu va fi bine, Massers – răspunse uriaşul şi arătă spre miazăzi – colo vine furtună.

Asta era o veste rea. O furtună prin locurile acestea trebuia să fie grozavă, căci nu putea fi decât primejdioasa şi mult temuta furtună de nisip numită simun.

Cerul spre miazăzi era ameninţător. Avea o culoare gălbuie de pucioasă iar în zare aerul părea că scoate aburi. Şi priveliştea se schimba repede, încă pe când priveam într-acolo, se ridică încet la orizont un zid lat şi întunecat, care creştea cu iuţeală fantastică.

Erau norii de nisip pe care vântul grozav îi stârnise împingându-l înainte. Vai de călăreţul, vai de caravana peste care se abat aceste mase atunci când se potoleşte furtuna! Abia după trecerea anilor poate, osemintele nenorociţilor sunt scoase la iveală în urma vreunei alte furtuni.

Marian privi neliniştit în juru-i. Nicăieri nu se vedea vreo moviliţă, vreun copăcel cât de mic îndărătul căruia să se fi putut adăposti cât de cât.

Marea de nisip fierbinte se întindea la nesfârşit. De întors înapoi la puţ nu se mai putea acum, căci până s-ajungem acolo ne ajungea şi furtuna. Şi nici înainte nu puteam alerga, căci ne aflam tocmai în mijlocul acestui zid negru.

Şi furtuna se apropia cu o iuţeală nemaipomenită. Aerul din jurul nostru era foarte liniştit, dar în depărtare se auzea un bâzâit slab, ca duduitul unui motor. Dar bâzâitul acesta se întări repede, deveni tot mai puternic, tot mai stăruitor şi în cele din urmă se preschimbă în muget.

Zarea spre miazăzi se făcuse neagră ca tăciunele. Norul negru începu să se întindă şi deasupra noastră şi deodată ne izbi întâia răbufneală de vânt, fierbinte şi nimicitoare.

Din pricina presiunii aerului era cât p-aci să cădem în nas şi numai cu greu izbutirăm să ne ţinem pe picioare. Câteva clipe fu linişte şi Marian răcni imediat:

— Culcaţi-vă la pământ, capul spre miază-noapte, faţa în nisip, raniţa peste cap. Faceţi o adâncitură mică în nisip, în dreptul feţei.

Tocmai mă apucasem să scormonesc o gaură mică în nisip, când o a doua răbufneală, mult mai puternică decât cealaltă mă zvârli la pământ.

Această răbufneală era şi mai fierbinte decât cea dintâi şi avui senzaţia că pielea de pe faţă şi braţe făcea băşici. Respiraţia mi-era mult îngreuiată, căci plămânii nu primeau aerul fierbinte şi uscat; cu toate astea urmai fără şovăire sfatul lui Marian.

Mă întinsei cu totul pe burtă, zvârli la o parte nisipul din faţa mea, aşa încât să am loc pentru respirat şi-mi pusei raniţa pe cap.

Era o poziţie grozavă, căci nisipul era atât de fierbinte încât îmi ardea trupul prin haina subţire. Şi după câteva minute chiar mi se păru că se sfârşise tot oxigenul pe care-l aveam în mica groapă din nisip.

Încercai să mă ridic iarăşi, ca să mă aşez mai bine, dar atunci se puse deasupra-mi o greutate fierbinte şi apăsătoare, care-mi turti coşul pieptului.

Povara devenea tot mai grea şi cu groază îmi dădui seamă deodată că era nisip, aruncat de furtună asupra mea.

Încercai iarăşi să mă ridic, ca să scutur de pe mine această povară grozavă – dar era cu neputinţă. Nisipul fierbinte se aşezase într-o pătură prea groasă deasupra-mi şi ceea ce socotisem totdeauna ca grozăvia grozăviilor, când auzeam sau citeam despre alţi oameni, mi se întâmpla acum mie-însumi: eram îngropat de viu.

Aveam impresia că tot trupul îmi arde, cercuri de foc dănţuiau în faţa ochilor mei şi după o ultimă şi disperată sforţare să mă eliberez din mormântul acesta, căzui în nesimţire. Ultimul meu gând fu că-mi sunase ceasul din urmă.

Un glas îndepărtat mă strigă pe nume. Şi încetul cu încetul îmi reveni cunoştinţa. Mă gândii la groapa grozavă sub nisipul fierbinte, la neputinţa de a mă elibera. Să mai fie cu putinţă salvarea totuşi? Din nou mă auzii strigat pe nume, făcui o sforţare disperată şi… izbutii să mă ridic.

Nisipul ploua de pe mine, mă frecai la ochi şi privii în juru-mi.

Eram în genunchi în mijlocul unei moviliţe de nisip, alături de mine Marian în aceeaşi poziţie, în vreme ce lângă el, Pongo se ridica, scuturându-se.

— Zău Robert, mi-a fost aproape de tot sfârşitul! zise prietenul meu. Am fost înmormântaţi de-a-binelea şi n-am fi ieşit niciodată la suprafaţă dacă furtuna n-ar fi luat iar de pe noi masele de nisip. Uite-o colo în fund, spre Nord.

Pierzându-se mereu, fâşia întunecoasă care ascundea într-însa moartea grozavă se depărta.

Mă ridicai cu greu, clătinându-mă însă pe picioare. La fel se petrecea şi cu Marian, numai Pongo se ţinea bine şi începuse să se echipeze.

— Ai leşinat şi tu, Robert? mă întrebă Marian, cu glas slab. Eu aveam impresia că-mi sunase ceasul din urmă.

— Şi eu tot aşa. Dacă vântul n-ar fi ridicat încă puţin nisipul de pe noi, n-am fi scăpat cu viaţă.

— Nici acum nu stăm mai bine – spuse Marian deodată. Burduful meu de apă s-a turtit din pricina apăsării grozave şi a căldurii.

Dusei repede mâna la şold, căci prinsesem burdufele de brâu; o spaimă de moarte mă cuprinse simţind acolo numai învelişul gol de cauciuc.

Apa fusese înghiţită de nisipul fierbinte. În aceeaşi clipă strigă şi Pongo:

— Oh, Massers, apa s-a dus!

Ne privirăm îngroziţi. Mai eram încă la cel puţin treizeci kilometri de cel mai apropiat puţ şi urma să străbatem drumul acesta fără picătură de apă, în arşiţa grozavă a soarelui.

— N-avem încotro – zise Mariam cu hotărâre – înainte la drum, trebuie să ieşim cu bine! La urma urmei nu e atât de grozav să rabzi odată de sete douăsprezece zile. Haideţi să nu ne mai pierdem vremea!

Îşi aruncă raniţa în spinare, îşi luă puşca şi o curăţi de praf, apoi porni.

Nu ne rămânea altceva decât să-l urmărim şi energia lui mă molipsi într-atâta, încât izbutii să merg mai bine decât îmi închipuisem c-aş fi putut. Căci din pricina apăsării grozave a nisipului, trupul îmi era ca tras pe roată.

Şi timp de două ceasuri merse bine, apoi însă începu setea. Limba mi se lipea de cerul gurii şi gâtlejul îmi era uscat ca iasca.

Dar trebuia să mergem înainte, altminteri ne aştepta moartea cea mai înfiorătoare. Fui nevoit să-mi adun toate puterile ca să nu cad grămadă.

În cele din urmă, după încă două ceasuri de mers, Marian se opri. Văzui că vrea să vorbească, dar nu izbuti decât să îngâne ceva în şoaptă. Mişcarea însă cu care scoase o cutie de conserve nu putea fi înţeleasă decât într-un singur fel: să mâncăm.

Era şi asta mai greu decât ne închipuisem, căci din pricina soarelui

arzător conservele erau calde şi asta n-ar fi izbutit să ne învioreze.

Oricum, însă, după ce îmbucarăm ceva, izbutirăm iar să vorbim şi Marian zise, cu un râs silit:

— Am străbătut jumătate din drum şi acum nu ni se mai poate întâmpla nimic. Haideţi, cu cât mergem mai repede, cu atât mai curând vom avea apă!

Dar nu izbutirăm să ţinem multă vreme iuţeala de la început. După un ceas ne târam iar cu greu picioarele prin nisipul fierbinte.

Curajul mi se irosi şi odată cu el şi energia. Începui să mă clatin pe picioare; când Marian, însă, care mergea înaintea mea, se-ntoarse într-un rând şi clătină capul mustrător, îmi adunai din nou puterile. Şi cu dinţii strânşi mergeam înainte, numai eu ştiu cum.

Deodată Pongo scoase o exclamaţie de triumf, arătă cu mâna înainte şi strigă:

— Massers, acolo apă!

Aceste cuvinte avură asupra noastră efectul unui curent electric. Iuţirăm paşii şi după o jumătate de ceas ne puturăm potoli setea.

Mâncarăm la repezeală ceva conserve, căci Marian spusese:

— Să pornim îndată înainte, ca s-ajungem încă astăzi la Lehutitang. Probabil că pământul se va întări în curând, aşa că vom putea merge mai repede. Sper că la oraş vom afla amănunte supra celor cinci Hererosi.

Merserăm ce merserăm şi după vreo două ceasuri văzurăm lucind luminiţe în depărtare. Cele dintâi semne ale oraşului Lehutitang.

Noaptea nu se lăsase de mult. Astfel că găsirăm străzile pline de oameni. Întâlneam mai ales negri sau corcituri şi aveam impresia că toţi ne priveau curios, ba chiar cu o anumită teamă.

— Aici pare să se fi pus la cale ceva împotriva noastră – zise Marian, căci şi lui îi bătuseră la ochi privirile ciudate ale trecătorilor – sau Hererosii au asmuţit pe oameni împotriva noastră, sau Joe acela, care a scris scrisoarea către Jim Randle. Poate însă că şi fata pe care ai întâlnit-o tu a ajuns aici înaintea noastră.

— Şi o fi povestit lucruri frumoase despre noi – râsei eu – aha, uite că se şi iveşte cel dintâi poliţist. Ba e chiar o patrulă de patru oameni.

Pe strada largă şi dreaptă se iviră uniformele cafenii ale unor poliţişti. Merserăm spre ei şi băgai de seamă că la vederea noastră duseră îndată mâinile la pistoale.

— Bună seara – le zise Marian, politicos – ne-aţi putea da o informaţie? Căutăm cinci Hererosi care ne-au jefuit. N-or fi trecut de curând prin oraş?

— N-aş putea să vă spun – răspunse unul din poliţişti.

Se uită la Pongo şi încruntă sprâncenele, apoi urmă:

— Puteţi căpăta lămuriri la poliţie. Tocmai mergem într-acolo, veniţi cu noi!

Asta suna mai mult ca o poruncă şi Marian se grăbi să răspundă:

— Mulţumesc, îi vom găsi noi singuri pe Hererosi. N-aş vrea să vă dau de osteneală.

— Haideţi, spuse poliţistul, de data asta chiar poruncitor şi în acelaşi timp traseră cu toţi pistoalele pe jumătate afară. Poliţaiul nostru trebuie să vă cerceteze hârtiile.

— Aha! râse Marian – ne-am închipuit noi asta. Se pare că e mâna lui Jim Randle la mijloc.

La auzul acestui nume întâiul poliţist scoase un fluierat scurt şi colegii săi se postară imediat îndărătul nostru, astfel că nu mai puteam da înapoi.

— Văd că ceea ce ni s-a comunicat pare să fie îndreptăţit – spuse poliţistul cu satisfacţie. Care va să zică a spus adevărul duduia! Haideţi, poliţaiul se va bucura punând mâna pe câţiva din banda lui Randle.

La aceste cuvinte trase cu totul afară pistolul şi de sigur că acelaşi lucru îl făcură şi poliţiştii dindărătul nostru. Marian râse şi spuse:

— Bine, să mergem la poliţai. Dar eu cred că se cuvine să întrebi întâi pe om de nume şi să-i ceri să se legitimeze.

— Lasă coţi fi având dv. destule nume şi hârtiile potrivite – râse poliţistul – dar la noi nu puteţi obţine nimic cu de astea. Aşa; luaţi-o pe aici la stânga, casa aia luminată de colo!

Păşirăm liniştiţi, încadraţi de cei patru oameni spre clădirea albă cu un singur cat, deasupra uşii căreia era stema poliţiei engleze.

În camera de gardă erau adunaţi vreo zece poliţişti, cari, ne priviră curioşi, când acela care ne adusese le spuse că făceam parte din banda lui Jim Randle.

În vreme ce omul nostru intra în odaia alăturată, poliţiştii ceilalţi scoaseră şi ei armele şi unul din ei spuse către însoţitorii noştri:

— De ce nu i-aţi dezarmat? Indivizii de teapa ăstora nu se prea uită la o viaţă de om. Dacă v-ar fi împuşcat?

— Chiar atât de repede nu merge asta – râse unul din cei trei – la cea mai mică mişcare ce ne-ar fi dat de bănuit, am fi tras. Şi nu strică să vadă şi poliţaiul cât de bine sunt înarmaţi.

În clipa aceea veni înapoi poliţistul care ne anunţase şi ne făcu semn.

— Aici înăuntru! se răsti el. Poliţaiul Thomson vă aşteaptă!

În vreme ce păşeam spre uşă, Marian zise cu asprime:

— În loc de a învinovăţi pe cineva de crimă, aţi putea fi ceva mai politicoşi faţă de el, zău nu v-ar strica!

Intrarăm într-o odaie unde, îndărătul unui birou simplu, stătea poliţaiul Thomson.

Omul acesta făcea o impresie foarte bună. E drept că îşi luă o mutră cam posomorâtă, se ridică însă de pe scaun când intrarăm şi

zise, destul de politicos:

— Domnilor, o tânără fată, care a izbutit cu mari greutăţi să străbată deşertul Kalahari, mi-a adus la cunoştinţă că dv. aţi face parte din vestita bandă a lui Jim Randle. Dânsa spune că ar fi ascultat o convorbire între dv. vă puteţi stabili identitatea?

— Cu plăcere, domnule Thomson, răspunse Marian, amabil şi puse pe masă paşaportul său.

Scosei şi eu hârtiile mele de legitimaţie.

— Ia te uită! Scuzaţi, vă rog, domnilor că oamenii mei s-au cam pripit! făcu poliţaiul, stingherit, când citi numele noastre. Fireşte, ar fi trebuit să mă gândesc îndată la asta, de vreme ce sunteţi cu credinciosul dv. Pongo. Am auzit multe despre dv. şi mă bucur din inimă să vă cunosc personal. V-aş putea fi de folos în vreo privinţă oarecare?

— Da, puteţi – se grăbi să răspundă Marian. Am pornit pe urmele a cinci Hererosi, care ne-au furat o statuie de mare preţ. Trebuie să fi trecut prin oraş cu puţin înaintea noastră, dacă nu cumva se află încă aici. Aţi putea stabili lucrul acesta?

— Un moment, voi întreba patrulele!

Poliţaiul trecu în camera alăturată şi întrebă pe poliţiştii aflători acolo dacă n-au întâlnit cinci Hererosi. Imediat unui din ei zise:

— Da, domnule poliţai, i-am văzut cu un ceas înainte de a se înnopta.

— Atunci haideţi în biroul meu şi istorisiţi domnilor.

Omul ne privi foarte mirat, căci crezuse că suntem bandiţi fioroşi. Thomson îl lămuri pe scurt şi atunci chipul poliţistului luă o expresie de admiraţie. Apoi povesti adresându-se lui Marian:

— Tocmai străbăteam strada principală şi ajunsesem la capătul ei dinspre răsărit, când văzui ivindu-se afară pe câmp cinci puncte care se apropiau repede. Prin oraşul ăsta al nostru trebuie să fim mereu cu mare băgare de seamă, de aceea mă pitii îndărătul unui copac şi aşteptai. Îndată recunoscui că era vorba de Hererosi.

Când ajunseră la vreo două sute de metri de mine se opriră şi ţinură un mic sfat. Prin ochean văzui că unul din ei avea în mână ceva învelit, la care toţi se uitau cu grijă. Lucrul acesta era atât de vădit, încât pricepui îndată că era vorba de un obiect de mare valoare. Luai hotărârea să-i opresc în orice caz, deşi erau înarmaţi cu pistoale – dar socotesc că mă pot bizui pe ajutor imediat. Deodată însă, indivizii suspecţi se puseră iar în mişcare, de data asta cotiră înspre Nord, dispărând dinaintea privirilor mele. Îmi spusei imediat c-or fi în drum spre ţara lor, Namara.

— Asta e foarte interesant şi-ţi mulţumesc călduros pentru vestea însemnată – spuse Marian prietenos – aşa dar cu un ceas înainte de a se înnopta? Atunci ne-au luat-o înainte cu cel mult două ceasuri. De

sigur că se vor îndrepta spre Otne, care e la o sută cincizeci de kilometri de aici.

— Aşa e – zise poliţaiul – pe acolo le e drumul. Străbat apoi fluviul Oas, ocolesc Lehmwater, trec fluviul Rosole şi intră în ţara lor pe la sudul munţilor Anus. Vreţi neapărat să-i ajungeţi din urmă?

— Fireşte – răspunse Marian – ne-am luat după dânşii încă de la munţii Zutpan. Stau la gânduri numai dacă să rămânem peste noapte aici sau să pornim imediat la drum.

— Rămâneţi aici până dimineaţa – ne sfătui poliţaiul – de sigur că trebuie să vă împrospătaţi provizia de merinde. Mai aveţi de străbătut încă o sută de kilometri deşert nisipos, abia pe urmă începe stepa. Cum staţi cu burdufele – n-aveţi deloc?

— Ne-au fost găurite încă din Soşong, răspunse Marian – şi din pricina asta am trecut prin mari primejdii. Trebuie să ne cumpărăm altele noi acum.

— Da, căci aveţi numai două puţuri în drumul dv. până la Otne. Şi primul din ele e atât de sărăcăcios încât nu cred să găsiţi apă într-însul dacă Hererosii ajung acolo înaintea dv. De aceea trebuie să luaţi burdufe cât mai mari, care să ajungă pentru vreo două zile, pentru cei şaptezeci de kilometri ce-i aveţi de străbătut. Vreţi să vă îngrijiţi chiar acum de merinde şi burdufe? Merg şi eu cu plăcere cu dv. ca să nu se mai întâmple să vi se dea burdufe găurite.

— Eşti foarte bun, domnule Thomson – răspunse Marian – Primesc cu plăcere propunerea d-tale. Părerea dumitale e, deci, că ar fi mai bine să rămânem peste noapte aici?

Poliţaiul rămase cam încurcat.

— Da – zise el şovăind – şi asta nu fără motiv. Îmi vine greu să vă destăinuiesc slăbiciunea noastră… dar în timpul nopţii nu prea se petrec lucruri curate în împrejurimile oraşului acesta. Se aţine pe acolo o făptură misterioasă, care a ucis mulţi oameni până acum.

Privirăm uimiţi la poliţai, apoi Marian zise:

— Trebuie să ne povestiţi totul, domnule Thomson, asta e foarte interesant pentru noi.

II
STAFIA

NOI NUMIM FĂPTURA aceea „Stafia” – începu poliţaiul, şovăind – şi nu ştim deloc despre ce animal poate fi vorba. Poate să cunoaşteţi dv. vreun animal african care merge pe picioarele dinapoi?

— Nu – răspunse Marian, devenind foarte atent – n-am auzit despre aşa ceva. Aţi găsit urme care lasă să se înţeleagă asta?

— Urmele pe care le-am găsit în unele zile arată că ar fi ale unui animal de pradă, dar nu ca la leu, cu ghearele întoarse, ci acestea sunt

încovoiate. Şi una din victimele scăpată cu viaţă a zărit dihania mergând în două picioare.

— Urme de animale de pradă cu gheare care se văd ar putea fi ale unui urs – spuse Marian, mirat – dar pe aici nu trăiesc urşi. Ai văzut d-ta cu ochii d-tale urmele, domnule Thomson.

— Da, domnule Farrow şi trebuie să mărturisesc că arătau într-adevăr ca labe de urs. Fireşte că ştiuşi eu că nu trăiesc pe aici astfel de fiare, dar urmele existau totuşi. Afară de asta, numeroasele victime ale dihănii prezentau totdeauna răni care nu puteau proveni decât de la o labă de animal de pradă.

— Ciudat! făcu Marian. Ziceai că un om a scăpat cu viaţă? E o persoană vrednică de încredere, care a văzut că dihania mergea în două picioare?

— Vom fi îndată la el – răspunse Thomson – e proprietarul prăvăliei unde veţi putea cumpăra lucrurile de care aveţi trebuinţă.

— Când că dihania nu le-a luat şi banii din buzunar? râse Marian. Ar fi un animal ciudat de tot în cazul acesta.

— Cadavrele au fost jefuite – spuse Thomson – dar asta nu e de mirare, căci le-or fi scotocit negrii, care ies foarte de dimineaţă din oraş.

— Aşa! făcu Marian îngândurat – e o potriveală foarte ciudată că numai oameni bogaţi au fost ucişi de dihania care merge în două picioare. Păcat că nu prea avem timp, altminteri aş fi încercat să lămuresc chestia. Dar noi nu ne vom lăsa stingheriţi de această „stafie”, ci vom porni mai departe în urmărirea Hererosilor. Poate îi mai putem ajunge în cursul nopţii, căci presupun că-şi vor fi făcut lagărul pe undeva.

— La marginea oraşului aveţi de străbătut o pădure lată de vreo trei kilometri, unde se află locuri de popas foarte bune, pentru că sunt şi câteva izvoare pe acolo – răspunse poliţaiul – aceste locuri de tabără sunt atât de bune încât nu puteţi vedea nici lumina vreunui foc, dacă nu veţi da întâmplător de ei. Eu sunt încredinţat că Hererosii vor poposi acolo până spre ziuă. Pădurea începe în vreo cinci kilometri de aici, astfel că puteţi ajunge acolo încă înainte de a se înnopta.

— Foarte bine – încuviinţă Marian – vom străbate deci pădurea şi vom aştepta la marginea ei până dimineaţa.

— Fiţi cu băgare de seamă dacă părăsiţi oraşul spre apus, căci pe acolo se aţine dihania. E drept că am întărit pază-n partea aceea, dar cu toate acestea a survenit un caz nou acum opt zile. Victimele sunt mai toate negustori de diamante, ale căror mine se află în apropiere. De ce oamenii aceştia au părăsit oraşul noaptea, e încă o taină pentru noi.

— În locul d-tale eu aş da mai multă atenţie acestui fapt – spuse Marian – care ţi-ar îngădui, probabil, să lămureşti taina. Fireşte că

morţii nu mai pot vorbi, dar poate că alţii sunt ispitiţi să iasă din oraş noaptea şi atunci ar trebui să pui să-i păzească. În locul d-tale eu m-aş pune în legătură cu persoanele care au mulţi bani sau bijuterii, ca să aflu îndată când cineva are de gând să părăsească oraşul peste noapte.

— Asta e o idee cât se poate de bună, spuse poliţaiul. Să ştiţi că aşa voi face. Uite colo prăvălia! Proprietarul ei, unul anume Weston a fost un bărbat în adevăratul înţeles al cuvântului, dar de când cu păţania cu monstrul, a devenit un om ciudat. Veţi vedea îndată.

În dugheana mare în care intrarăm nu găsirăm pe nimeni. Când ne apropiarăm de tejghea. Se ivi dintr-o încăpere dosnică un bărbat destul de voinic ale cărui mişcări erau însă obosite. Văzându-l la lumina lămpii mă speriai.

Chipul său era grozav de pocit. Toată partea stângă a feţei, de la rădăcina părului în jos, era jupuită. Ochiul stâng era scos şi urmele late ale ghearelor sfârşeau abia la bărbie.

Salutându-l pe poliţai, Weston întrebă cu glas stins ce dorim. Marian ceru conserve de carne, pesmeţi şi burdufe de apă.

— Domnii vor să-şi urmeze drumul la Otne – zise deodată Thomson, nepăsător – eu i-am prevenit dar ei nu vor să ţină seamă de nimic.

La cuvintele acestea se petrecu în Weston o schimbare fulgerătoare. Chipul său se schimonosi de spaimă şi groază, se îngălbeni ca un mort şi strigă aproape:

— Nu acum, nu mergeţi spre apus! Dihania e grozavă... Pe mine m-a fugărit mult timp.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi rămase cu privirea aţintită în gol.

— Dar domnule Weston şi d-ta ai scăpat – de ce n-am avea şi noi noroc? zise Marian. Afară de asta noi nu ne temem de nici o dihanie din lumea asta, fie ea cât de grozavă. Eu socot că o fi vorba de un urs uriaş. Ai putea să ne descrii cam cum arăta?

— A fost grozavă.... Cu un cap mai înaltă ca mine. Mare la trup şi cu blană mare, de culoare închisă. Eu ştiu să alerg, dar dihania s-a luat după mine, în două picioare, făcând nişte sărituri uriaşe. Când vrui să cotesc deodată, ea mă izbi atât de tare încât mă răsturnă la pământ. Negrii care au dat de mine a doua zi, mă socoteau mort. E drept că abia după ce am zăcut multă vreme m-am trezit la viaţă.

— O întrebare domnule Weston – zise Marian – de ce ai părăsit oraşul noaptea?

Cu o expresie chinuită Weston îşi freca mâna peste frunte.

— Asta e tocmai grozăvia – zise el apoi, oftând – am uitat cu desăvârşire. Mă aşteptam însă la ceva frumos.

— Ceva frumos! repetă Marian, îngândurat.

Apoi adresându-se poliţaiului:

— Vezi d-ta domnule Thomson, am avut totuşi dreptate cu

presupunerea mea. Victimele sunt ademenite acolo şi nu m-ar mira dacă criminalul, care se serveşte de această dihanie, îi trezeşte lăcomia într-un fel oarecare. Sau poate….

Marian îşi rupse vorba, căci uşa se deschise şi un bărbat intră. Ne dădurăm îndată seamă că era vorba de un cetăţean bogat, căci haina albă era din stofa cea mai bună şi cât se poate de bine lucrată. Zâmbind, strânse mâna lui Thomson, ne salută din cap şi se întoarse spre Weston:

— Jim cum te simţi astăzi? Tot aşa? Trist, dar las, că va fi bine băiete. Uite am nevoie de gloanţe pentru pistoalele mele.

Zicând acestea puse pe tejghea două pistoale mici, minunat lucrate şi în vreme ce negustorul se duse să aducă gloanţele, Thomson spuse:

— Ei, domnule Allison, dar ce-ai de gând? Nu cumva vrei să organizezi o mică vânătoare în noaptea asta?

— Nu, dragă Thomson – râse Allison – dimpotrivă, aştept ceva foarte plăcut. Dar vreau să fiu cu băgare de seamă şi în orice caz înarmat.

Thomson deveni serios şi întrebă repede:

— Domnule Allison, cred că nu vrei să părăseşti oraşul pe la apus? Gândeşte-te cât de primejdioasă ar fi întreprinderea asta!

Allison roşi puţin, râse însă şi răspunse:

— I-ascultă Thomson, de când mă crezi atât de sperios? Îţi închipui că mă tem eu de dihania care colindă pe aici? Poate izbutesc să pun chiar eu mâna pe ea şi atunci poţi fi sigur că-l voi răzbuna pe toţi ăia care au fost ucişi. E drept că pistoalele mele sunt cam mititele, dar au o grozavă putere de pătrundere.

— Ştiu asta – supse poliţaiul – şi mai ştiu că sunteţi bun trăgător. Dar mai sunt şi alţii şi cu toate astea au căzut în ghearele dihaniei. Fii cu luare aminte, domnule Allison! E oare neapărată nevoie să părăseşti oraşul acum pe întuneric? Nu poţi amâna pe mâine?

— Nu, nu asta nu merge – răspunse Allison – uite, am acum patruzeci de gloanţe la mine şi n-au decât să poftească dihăniile câte or vrea!

— E grozav! zise Weston. Lionel, te previn! Te va fugări cum m-a fugărit pe mine şi pe urmă tot o să te doboare. Aveam şi eu arme asupră-mi, dar nu m-am gândit să trag.

Se făcu tăcere după aceste cuvinte şi Allison care-l cunoştea, de sigur, mai de multă vreme pe prietenul său, se posomorî. În cele din urmă făcu o mişcare energică, vârî amândouă pistoalele în buzunarele hainei şi zise, râzând:

— Jim, tu ai fost totdeauna cam domol, când era să tragi cu arma. Pe mine nu mă poate speria o astfel de dihanie. Şi trebuie să mă duc.

— Da, da, de trebuit, trebuie! zise Weston, îngândurat. Şi pe mine m-a mânat ceva. Numai că nu ştiu ce-a fost.

— Cu siguranţă că altceva decât mă mână pe mine – râse Allison – ei, la revedere domnilor.

După ce închise uşa după el, Marian îşi aruncă bagajul şi puşca pe tejghea şi zise:

— Haideţi, Robert şi Pongo, lăsaţi-vă lucrurile aici, le luăm mai târziu. Acum trebuie să-l ocrotim pe domnul Allison.

Imediat puserăm şi noi bagajele pe masă. Pistoalele noastre grele ne erau deajuns, chiar faţă de o fiară puternică. Şi Pongo, cu cuţitul său de rechini, se va pricepe să facă treabă bună.

Weston clătină capul şi duse lucrurile de pe tejghea în odaie. Alergarăm după Marian spre uşă, când Thomson strigă:

— Să vin şi eu domnule Farrow? Vă pot arăta locurile unde s-au petrecut nenorocirile.

— Bine, vino! răspunse Marian şi ieşi pe uşă. Ah! Asta e neplăcut! zise el apoi. Avem lună plină. Ia spune, domnule Thomson, putem ajunge neobservaţi la păduricea unde ziceai că sunt locurile cu pricina, sau trebuie să trecem prin vreun loc liber?

— Putem merge printr-un şanţ mic, dar ar urma să facem un ocol.

— Atunci trebuie să alergăm mai repede – hotărî Marian – dar trebuie să ne apropiem neobservaţi şi de aceea vom lua-o prin şanţ. A! Uite, colo înainte pe Allison.

Făptura înaltă a Englezului se vedea păşind repede de-a lungul străzii. Marian ne spuse să ne aţinem cât mai în umbra caselor, pentru ca englezul să nu ne poată zări dacă s-ar întoarce.

Şi sfatul acesta fu binevenit, căci abia îl urmarăm că Allison întoarse capul şi se uită înapoi. Nu ne putu vedea însă şi îşi urmă drumul.

În curând lăsarăm oraşul în urma noastră. Un câmp întins, cu iarbă măruntă se făcea înaintea noastră. Făptura lui Allison se vedea lămurit şi nu l-am fi putut urmări de aproape, fără să fim descoperiţi de el.

Poliţaiul arătă deodată spre o fâşie întunecată în dreapta şi şopti:

— Acolo e şanţul.

— Atunci, repede înăuntru, porunci Marian. Eu o iau înainte.

— Sunt şerpi în şanţ! îl preveni Thomson. Ţine pregătită lampa de buzunar! Trebuie neapărat să ucizi reptilele, altminteri Pongo al d-tale nu va putea trece cu picioarele goale.

— Bine, le voi ucide, numai să le văd – zise Marian – a! Uite aici un copăcel din care îmi pot tăia un băţ. Pongo te-aş sfătui să faci la fel, căci s-ar putea să trec cu vederea vreun şarpe.

— Pongo va fi cu băgare de seamă, răspunse uriaşul.

Apoi se duse şi el la copăcel şi îşi tăia un băţ gros. N-avem de unde şti că aceste beţe nu ne vor servi numai împotriva şerpilor.

Sărirăm repede în şanţ, care era destul de adânc. Aşa că numai capetele ne ieşeau afară. Marian porni îndată în pas alergător, căci în

vremea asta Allison ne-o luase înainte cu o bună bucată de drum.

De trei ori prietenul meu aprinse lampa şi lovi cu băţul în pământ. Şi de fiecare dată călcam pe un trup de şarpe, care se zvârcoleau în spasmurile morţii.

Timp de vreo zece minute alergarăm de zor şi în cele din urmă Thomson, care era în coadă, strigă:

— La stânga noastră este păduricea domnilor.

III
O DESCOPERIRE CIUDATĂ

PRIVIRĂM REPEDE PESTE STEPĂ. Allison era la vreo două sute de metri depărtare de pădurice, cu a cărei margine noi ne aflam pe aceeaşi linie. Locul unde ne găseam noi era la cel mult treizeci de metri de pădurice şi Marian spuse deodată:

— Repede afară din şanţ şi alergaţi spre pădurice! Ne vom aţine pe marginea ei luând seama pe unde vrea să intre Allison. Acolo va trebui să pătrundem cât mai în grabă.

— Toate atacurile s-au dat în afara păduricii – zise Thomson – la cel puţin cincizeci de metri depărtare.

— A, cu atât mai bine – spuse Marian, mulţumit – căci în pădurice n-am putea da ajutor atât de repede.

Ieşirăm afară din şanţ şi alergarăm până la pădurice. După ce merse vreo zece metri pe marginea ei. Marian se opri şi zise:

— Vom aştepta aici. Vedem încotro îşi îndreaptă paşii Allison şi va trebui să mergem îndată într-acolo.

Englezul se oprise la vreo sută de metri în faţa pădurii şi privi lung spre marginea ei. Noi ne pitiserăm pe după copaci astfel că nu ne-ar fi putut vedea.

— E căsătorit Allison? întrebă Marian deodată.

— Nu, e holtei. Drace! Acum îmi adusei aminte că toate victimele acestei dihănii au fost bărbaţi necăsătoriţi! zise Thomson, uimit. Foarte ciudat!

— Nu e de fel ciudat, eu mă aşteptam la asta – zise Marian – să vezi că în toate uciderile astea e o fată care joacă un rol însemnat.

— Ce, o fată? se minună poliţistul.

— Da, o să te încredinţezi că am dreptate. Dar ia spune, Allison e şi neguţător de diamante?

— Da, are o mină mare, la vreo douăzeci de kilometri de aici. Vei fi observat colo în dugheană că purta bijuterii de mare preţ. Ah! Uite că s-a ivit o făptură! Într-adevăr, domnule Farrow, pare să fie o fată.

— Ştiam eu – zise Marian – să vezi că nu va trece mult şi se va ivi

stafia.

O făptură înaltă şi subţirică, în rochie albă, se apropiase de Allison. Văzurăm lămurit că el o salută prietenos, apoi vorbiră cu însufleţire, în vreme ce femeia arăta mereu spre pădurice. În cele din urmă se apropiară încetişor.

Mai erau doar la vreo patruzeci de metri şi puturăm auzi râsul argintiu al femeii. Acum Thomson scoase o exclamaţie de mirare şi zise:

— O cunosc! E Blessie, o corcitură care serveşte într-o cârciumă cu renume prost. E drept că e fată foarte frumoasă. Astfel că nu mă surprinde că bărbaţii se lasă momiţi de ea să vină încoace. Ia te uită, frate, tocmai Blessie!

Era o umbră de părere de rău în glasul lui. Poate că bravul poliţist nu era nici el nesimţitor la farmecele fetei. Dar urmă imediat:

— Nu poate fi însă numai asta – pentru atâta lucru n-ar veni nimeni singur cu dânsa în stepă, altceva trebuie să fie. Aici se ascunde vreo taină.

— Fără-ndoială că ai dreptate – spuse Marian – şi această taină se va numind „diamante”. Nu degeaba şi-a ales „stafia” neguţători de diamante! Presupun că Blessie aia şi-o fi încântat victimele că a descoperit pe aici vreo mină bogată.

— Drace, să ştii că aşa este, făcu Thomson. De multă vreme se zvoneşte că sunt diamante prin apropiere de Lehutittang. Aha, acum îi arată un loc. Uite, ei se apleacă şi ea se îndepărtează de acolo.

Scosesem pistolul, căci acum trebuie să se desfăşoare drama. Allison se lăsă în genunchi şi cercetă terenul. Fata însă, se îndepărtă pe furiş spre pădurice. Ajunse repede şi la depărtare de numai douăzeci de paşi de noi dispăru printre copaci.

Allison se ridică privi în juru-i şi întrebă mirat:

— Blessie unde eşti?

Nu căpătă răspuns şi puturăm observa lămurit că se neliniştea. Şovăind, se apropiă de pădurice, strigând-o din când în când pe fată.

Mai era la vreo zece metri de pădure, când dintre copaci se auzi un sunet care mă înfioră chiar pe mine. Era ca şi cum gemea un om, pe jumătate înăbuşit, în chinurile morţii.

Apoi urmă un răcnet înspăimântător, animalic, dar atât de plin de mânie încât păru omenesc. Allison se opri: în aceeaşi clipă ţâşni din întunericul pădurii o făptură grozavă. Uriaşă, întrecându-l pe Pongo al nostru, cu umeri largi, cu blana lăţoasă.

Nişte labe enorm de lungi băteau aerul şi văzui lămurit sclipind în lumina lunii ghearele lungi, metalice. Mai grozav însă era capul acestei făpturi misterioase. Aşa şi-or fi închipuit cei vechi diavolul, căci din obrazul lătăreţ, năpădit de păr lung, rânjeau nişte colţi lungi şi încovoiaţi.

Allison rămase câteva clipe înmărmurite şi asta era cât p-aci să-i fie pierzania, căci făptura misterioasă se repezi spre el în sărituri mari.

Apoi, însă, englezul făcu o săritură în lături, se întoarse şi o luă la fugă. Nici nu se gândea să se folosească de pistoale.

Marian se repezi înainte, ne strigă: „Veniţi repede!" şi porni după fugar şi grozavul său urmăritor.

Dar se părea că e prea târziu ca să-i venim în ajutor englezului, căci dihania se apropia repede de el şi scoase încă odată răcnetul acela grozav. Allison se întoarse, vru să cotească iar, dar se poticni şi se întinse cât era de lung.

Misteriosul urmăritor scoase un răcnet de triumf, sări asupra englezului şi ridică laba.

Atunci detună o împuşcătură. Marian se oprise, scosese pistolul şi trăsese un glonţ în ciudata făptură. Şi nimerise bine, căci cu un urlet de durere dihania se prăbuşi grămadă alături de Allison.

— Băgaţi de seamă la Blessie! strigă Marian, apoi se repezi înainte.

Văzui că Pongo şi Thomson se oprise şi se îndreptară spre pădure, de aceea pornii după Marian ca să-i pot da ajutor. Şi izbutii să-l ajung lângă cei doi care zăceau la pământ.

Allison se ridica, gemând, în lumina albă a lunii chipul său numai părea omenesc, căci era schimonosit de groază. Marian îl încurajă cu un gest şi zise liniştit:

— Ridică-te domnule Allison, eşti salvat.

— A fost îngrozitor! gemu englezul şi îşi şterse fruntea. Biata Blessie şi ea a căzut victimă a cestei dihănii! Ce fel de făptură e de fapt?

— Asta vom vedea îndată – răspunse Marian şi se aplecă asupra dihaniei.

În aceeaşi clipă însă făptura misterioasă se însufleţi. Marian sări repede înapoi, dar „stafia" sări şi mai repede în picioare şi ridică laba stângă să lovească pe prietenul meu.

Din nefericire Marian îşi pusese la loc pistolul când se apropiase de dihanie şu acum părea pierdut, căci nici eu nu puteam scoate arma atât de repede.

Dar îl salvă băţul gros cu care omorâse şerpii din şanţ şi pe care-l mai ţinea în mână. Cu o lovitură puternică izbi laba şi o abătu în lături.

Băţul se rupse şi Marian se clătină, dar lovitura nu dădu greş şi dihania se poticni.

În vremea asta, eu scosesem pistolul, ţintii scurt şi slobozii două gloanţe în trupul uriaş.

Cu un răget înăbuşit acesta căzu şi începu să se zvârcolească în ţărână. Răsuflând uşurat, Marian se dădu un pas înapoi şi zise:

— Îţi mulţumesc Robert. Poate că tot m-ar fi răpus dacă n-ai fi

intervenit tu. Mare noroc că aveam băţul la mine!

Se aplecă, pipăi cu băgare de seamă capul hidos, duse apoi mâna la gât, apucă părul capului şi trase jos blana împreună cu colţii uriaşi.

Atunci apăru un chip scârbos de negru şi Allison, care stătea îndărătul nostru strigă:

— Ăsta e Kampa, unchiul lui Blessie. O fi omorât-o oare pe nepoată-sa?

— Nu, cu siguranţă că n-a făcut asta – răspunse Marian – dimpotrivă să vezi că ea o să se ivească îndată. Văd că Pongo a dispărut în pădure – sunt sigur că o scoate el de acolo.

— Dumnezeule, atunci a fost ceva pus la cale! gemu Allison. Şi eu aş fi putut jura că Blessie e de bună credinţă!

— Tot aşa credeam şi eu şi celelalte victime ale acestei „stafii” – răspunse Marian.

În aceeaşi clipă Pongo ieşi din pădure, târând de mână pe Blessie, pe care cu simţurile sale minunate o descoperise pe undeva. Thomson veni spre noi împreună cu el şi fata:

— Domnule Farrow respectele mele! spuse dânsul cu însufleţire. Ai scăpat oraşul nostru de o grea povară. Şi domnul Allison îţi datorează viaţa. Ah, ăsta e Kamba! Păcat, pare să fie pe moarte, altminteri ar fi meritat spânzurătoarea. Acum trebuie să ne ţinem de Blessie.

Tânăra fată, de o frumuseţe răpitoare, stătuse liniştită lângă Pongo, împăcată cu soarta, după cât se părea. Acum îngenunchea lângă unchiul ei şi Pongo îi dădu drumul braţului.

În aceeaşi clipă văzurăm însă, cât de primejdioasă era corcitura aceasta. Căci sări fulgerător în picioare, un cuţit scurt sclipi în mâna-i dreaptă şi cu un ţipăt răsunător se repezi asupra lui Marian.

Şi pentru a doua oară prietenul meu fu salvat mulţumită unui băţ – băţului pe care şi-l tăiase Pongo şi pe care şi dânsul îl mai păstrase. Mai repede ca gândul, ciomagul acesta zbură prin aer şi, scoţând un ţipăt înfiorător, Blessie căzu în genunchi. Mâna îi atârna moale, căci Pongo i-o rupsese.

Liniştit, uriaşul ridică apoi cuţitul care sărise ceva mai încolo. Privi serios la Marian şi zise doar atât:

— Otrăvit.

Da, vârful era colorat şi o singură zgârietură de ar fi căpătat Marian, ar fi fost pierdut.

— Pongo îţi mulţumesc! murmură prietenul meu. Dar acum să-l cercetăm mai de aproape pe acest Kamba. Bănuiesc că labele astea nesfârşit de lungi nu-s decât urmarea faptului că ţinea în pumni nişte măciuci prevăzute cu gheare de metal. Fireşte că o lovitură dat cu aşa ceva nu putea fi decât mortală.

Traseră de pe trupul uriaşului blana de leu vopsită în negru şi văzurăm că era într-adevăr aşa cum presupusese Marian. Măciucile

scurte şi grele pe care le ţinea Kamba în mână erau iscusit acoperite cu blană, iar la capete aveau câte patru gheare ascuţite de fier.

În picioare ucigaşul purta sandale de piele, ale căror tălpi lăsau urmele unei labe uriaşe de fiară. Şi acestea aveau la vârf gheare grozave.

— Fioros! scrâşni Thomson. Doisprezece morţi şi rănirea gravă a lui Weston are pe cuget fiara asta. Acum trebuie să-l transportăm în oraş. Vreţi să aşteptaţi aici până mă-ntorc cu oamenii, domnilor?

— Trebuie să pornim repede mai departe, domnule Thomson – răspunse Marian – şi aşa am pierdut mai bine de un ceas. Şi-apoi mai trebuie să ne luăm lucrurile. Poate rămâne domnul Allison aici?

— Mulţumesc, sunt sătul până-n gât, se grăbi să spună englezul. Nu, eu mă înapoiez cu Thomson în oraş.

— Dar domnule Farrow – zise poliţaiul – trebuie să vă mai rog să semnaţi un proces-verbal despre cele petrecute. Tot astfel şi domnul Bertram.

— Atunci cel mai bun lucru ar fi ca Pongo să rămână aici şi noi îi vom aduce lucrurile, hotărî Marian.

— Pongo duce om la oraş – spuse uriaşul, se apleacă şi-l ridică pe negru pe umăr.

Apoi, fără să mai privească înapoi, porni înainte.

— Ti! se minună Thomson – atâta putere la un om n-am mai văzut. Ba trebuie chiar să fugim ca să ţinem pas cu dânsul.

O apucă pe Blessie de braţul sănătos, o ridică şi zise aspru:

— Haide! Destule nenorociri ai adus şi meriţi să suferi şi tu acum.

Pornirăm repede şi în zece minute furăm în oraş. La un fluierat al lui Thomson se iviră patru poliţişti, dintre care doi luară povara lui Pongo, iar ceilalţi doi o luară pe fată între ei.

De data asta nu ne-am mai dus la poliţie, ci la închisoare, o casă mică dar bine zăbrelită. Kamba fu dus la infirmerie şi imediat veniră medicul legist şi prefectul.

În vreme ce Thomson redacta procesul-verbal, prefectul ne exprimă mulţumirile călduroase şi adăugă că ne va da o scrisoare de recomandaţie, cu ajutorul căreia ni se vor deschide toate uşile.

După ce semnarăm procesul-verbal, intră înăuntru Allison, care dispăruse în vremea asta. Îşi redobândise stăpânirea de sine, ne mulţumi călduros pentru ajutorul dat şi dărui fiecăruia din noi, ca amintire, câte un diamant minunat.

Apoi intră medicul şi zise:

— Kamba nu mai poate fi salvat. Trupul său uriaş se va mai lupta, poate, câteva zile cu moartea, dar gloanţele i-au sfâşiat plămânii, astfel că e condamnat. Braţul Blessiei l-am îngrijit cum m-am priceput, dar nu poate fi salvat. Dacă nu va fi spânzurată curând, va trebui să i-l amputez.

— Vom sfârşi repede cu ea – zise prefectul – mâine după-amiază va fi judecată. Kamba a spus ceva?

— Da, vrea să mărturisească, deşi n-ar mai fi nevoie. Dar poate aflăm de la el unde a lăsat lucrurile jefuite. Căci cu siguranţă că el i-a jefuit pe morţi.

— Fireşte că el a fost – interveni Marian, altminteri nici n-ar fi avut nevoie să făptuiască toate nelegiuirile astea. Putem veni s-auzim şi noi spovedania lui? Mă interesează foarte mult.

— Cu plăcere domnilor – răspunse prefectul, politicos, – dv. sunteţi cei dintâi care aveţi dreptul la asta.

Ne făcu loc şi printr-un gang îngust şi scurt intrarăm în infirmeria închisorii. Ne apropiarăm de patul pe care zăcea muribundul şi Kamba zise într-o englezească bună, cu glas slab:

— Kamba mulţi oameni omorât. Toate bijuteriile dat Jim Randle, care trimis fiica încoace. Fiica astăzi aici, în casa lui Kamba.

Chiar aceste puţine cuvinte îl obosiseră şi, gemând, capul îi căzu pe perne.

Cu greu îmi putui opri o exclamaţie de mirare. Aşadar fata pe care o întâlnisem în pădure era încă în oraş. Aceeaşi fată care ne dăduse drept membri ai bandei tatălui ei.

— Domnule Farrow – zise Thomson, agitat – trebuie să mai rămâi aici. O fi aceeaşi fată care v-a denunţat. Casa lui Kamba se află în apropiere şi voi pune imediat să fie împresurată.

— Bine, rămânem – o jumătate de ceas mai mult sau mai puţin n-are a face – răspunse Marian. Haideţi să sfârşim repede.

IV
O VÂNĂTOARE ZADARNICĂ

PREFECTUL SE ALĂTURĂ ŞI EL DE NOI. În vreme ce mergeam de-a lungul străzii, Marian îi istorisi pe scurt povestea statuii, de dragul căreia trebuia să străbatem acum tot continentul negru.

Tocmai sfârşise de povestit când Thomson se opri.

— Colo e casa – zise el – puteţi auzi de aici că sunt mulţi muşterii în cârciuma lui Kamba acela. Sunt mai cu seamă mineri, indivizi îndoielnici asupra cărora trebuie să veghem.

Chemă o patrulă de doi poliţişti care tocmai trecea şi le spuse să aducă îndată câţi oameni poate avea şi să înconjoare clădirea.

Nu trecu mult şi se apropiară câţiva poliţişti, iar cel din frunte raportă că locuinţa lui Kamba fusese împresurată.

— Bine – zise Thomson – scoateţi revolverele şi intraţi repede după noi în casă! E vorba de tânăra fată care i-a denunţat astăzi pe domnii aceştia de aici. William, d-ta ai văzut-o azi la mine?

— Da domnule poliţai – răspunse cel întrebat – şi o voi recunoaşte îndată.

— O veţi aresta. Este fiica lui Jim Randle. Înainte!

Porni cel dintâi spre căsuţa scundă. Când deschise uşa cârciumii, gălăgia dinăuntru încetă. Intrarăm repede în încăpere.

Muşteriii făceau într-adevăr, cea mai proastă impresie. Erau negri din triburi diferite şi între ei se aflau cinci albi în haine murdare şi ale căror chipuri răvăşite de toate patimile dovedeau că făceau parte din tagma acestor indivizi suspecţi.

Într-un ungher retras şedea o fată singură la o masă. Era aceeaşi pe care o întâlnisem în pădure.

Imediat ne apropiarăm de ea. Când mă zări, se încruntă o clipă, dar nu arătă nici un pic de spaimă.

Thomson păşi lângă masă şi întrebă:

— D-ta eşti fiica lui Jim Randle?

— Da – răspunse ea – ce vă priveşte asta, v-aş ruga să-mi spuneţi?

— Foarte mult – zise poliţaiul – d-ta iei de aici diamantele pe care le-a jefuit Kamba de la victimele sale. Urmează-mă!

De data asta fata se sperie, dar se reculese repede şi întrebă, mirată:

— Kamba… diamante? Zău nu pricep! N-am nici un motiv şi în primul rând nici o poftă să te urmez, domnule poliţai.

— Păi dacă nu vrei să vii de bunăvoie, o să te silesc eu – zise Thomson, cu răceală – William, John, luaţi-o pe sus! E primejdioasă, băgaţi de seamă!

Cei doi poliţişti se apropiară de fată, dar în aceeaşi clipă ea sări în sus ca o pisică şi strigă în cârciumă:

— Şi voi lăsaţi să mă aresteze, laşilor? Pe ei!

Imediat începură să zboare pahare şi scaune spre noi şi în clipa următoare detunară şi câteva împuşcături. Un poliţist scoase un ţipăt de furie, îşi duse mâna la braţul stâng, care-i fusese găurit de un glonţ dar apoi îşi smulse pistolul şi începu să tragă la întâmplare în rândurile negrilor care răcneau.

Şi noi ne scoseserăm îndată armele şi unde vedeam o mişcare suspectă, tragem imediat. Pongo sări şi el.

Şi ceea ce noi n-am izbutit poate cu armele noastre, izbuti el în câteva minute. Ca un vârtej trecu prin cârciumă şi îndărătul său lăsa grămezi de negri care se zvârcoleau şi răcneau ca din gură de şarpe.

Vei care scăpau teferi se dădeau înapoi şi se lipeau de pereţi, unde poliţiştii îi ţineau în respect cu revolverele. Fuseseră doborâţi şi doi albi, iar ceilalţi trei stăteau cu mâinile ridicate în faţa pistoalelor poliţiştilor.

Când se dădu atacul, fireşte că ne uitam într-acolo, îndreptându-ne apoi din nou privirea spre locul unde stătuse tânăra fată, văzurăm, că dispăruse.

Ne privirăm încremeniţi o clipă; apoi Marian strigă:

— Colo e o uşă ascunsă! Repede! Nu poate fi încă departe. Pongo haide şi tu!

Negrul veni în goană din celălalt capăt al încăperii şi zvârli în lături masa la care stătuse fata. Lângă scaunul ei se afla o uşiţă bine ascunsă în perete. Când Marian o împinse, văzurăm înaintea noastră un gang îngust şi scund.

— Fiţi cu băgare de seamă! strigă Thomson când Marian intră imediat înăuntru. Kamba o fi pus capcane în vizuina asta de vulpoi.

Prietenul meu nu se sperie însă. Pongo se strecură după dânsul în deschizătura îngustă, iar eu intrai în urmă.

Gangul, sprijinit cu scânduri de pereţi şi tavan ducea de-a dreptul în pământ.

Pătrundeam din ce în ce mai adânc şi deşi alergam cât ne îngăduia îngustimea locului, n-o mai ajunserăm pe fugară. Gangul începu să urce iar şi după câteva minute ne aflam în aer liber, în mijlocul unui tufiş mare.

— Drace! scrâşni Thomson – toată osteneala a fost în zadar. E cu neputinţă s-o putem găsi aici. Haideţi să mergem înapoi şi să-i punem la răcoare pe tovarăşii dumneaei.

— Eu îmi voi lua rămas bun – zise Marian – după cum văd, printre copacii aceştia ajungem de-a dreptul în strada principală. Mai trebuie să ne luăm lucrurile de la Weston şi apoi o să ne urmăm drumul toată noaptea spre Otue.

— Îmi pare rău că trebuie să ne despărţim, domnilor – zise prefectul – păstraţi bine scrisoarea de recomandaţie! Sper că vă va fi de folos. Primiţi încăodată mulţumirile mele călduroase pentru serviciile pe care ni le-aţi făcut.

Şi Thomson se despărţi de noi în chipul cel mai călduros.

Străbăturăm repede parcul întunecos şi părăginit şi când ajunserăm la ultimele tufe care ne despărţeau de stradă, auzirăm îndărătul nostru un hohot de râs batjocoritor.

Instinctiv ne întinserăm cu toţii la pământ, ca la o comandă şi tocmai la timp, căci în clipa următoare câteva gloanţe şuierară deasupra noastră.

Nu se pierduse încă ecoul lor, că noi şi scoseserăm pistoalele şi răspunseserăm cu focuri. Pe când ne întindeam la pământ întorseserăm capetele şi astfel văzurăm fulgerând împuşcăturile într-un tufiş din apropiere.

Zadarnic aşteptai însă s-aud un ţipăt în urma gloanţelor noastre. Fiica lui Randle – numai ea putuse fi – socotise că e cel mai nimerit s-o rupă la fugă îndată.

Ieşirăm repede dintre tufe şi ajunserăm în stradă.

Doi poliţişti ne ieşiră în întâmpinare şi le istorisirăm în grabă cele

petrecute, apoi ne văzurăm de drum şi ajunserăm la prăvălia lui Weston. Acolo îl găsirăm şi pe Allison care salută bucuros şi spuse, arătând spre negustor:

— Acum e iarăşi sănătos; îşi aminteşte bine că şi pe dânsul l-a momit în stepă Blessie aceea. Fireşte, tot sub motivul minei de diamante. Şi dânsul a lăsat acolo câteva giuvaericale de preţ.

— Da, domnilor – zise Weston – când Allison mi-a istorisit păţania lui, mi-am adus aminte deodată de tot. E un adevărat noroc că dv. v-aţi aflat astăzi aici, altminteri cu siguranţă că prietenul meu n-ar mai fi printre cei vii.

Ne aduse bagajele şi noi ne pregătirăm îndată de drum. După un ultim şi călduros rămas-bun pornirăm şi peste o jumătate de ceas Lehutitang era în urma noastră. Marşul în noaptea rece, luminat de lună, ne împrospătă forţele.

În cele opt ceasuri de noapte care ne mai rămăseseră străbăturăm cel puţin treizeci şi cinci de kilometri în nisipul moale şi când se iviră zorile nu ne oprirăm ci merserăm mai departe. Peste alte patru ceasuri de drum ajunserăm la cel dintâi puţ, care era secat, dovadă că Hererosii trebuiau să fi trecut pe aici cu puţin înainte. Noi mai aveam însă apă destulă în burdufe.

Mâncarăm la repezeală ceva conserve, apoi ne întinserăm să dormim. Nu socotesc că e nevoie să punem pază, căci cât cuprindeai cu ochii nu se vedea nici o vieţuitoare.

Dormirăm adânc câteva ceasuri, până când ne trezirăm cu toţii aproape în acelaşi timp.

— Ah! Asta a făcut minuni! zise Marian, întinzându-şi mădularele. Acum, încă o înghiţitură de apă, apoi la drum, cu puteri noii. Dumnezeule, asta ne mai lipsea! Dar las-că am fost prea neprevăzători şi noi!

Spunând aceasta ridică în sus burduful său gol. Îl luă îndată în mână pe al meu şi constatai acelaşi lucru, de asemenea şi Pongo.

— Tăiate! zise Marian, după o scurtă cercetare. Am primit o vizită neplăcută pe când dormeam. A! Uite ici şi un bilet! Pun rămăşag că e de la fiica lui Randle.

— Luă hârtia înfiptă lângă el în nisip şi citi:

„Domnule Farrow,

E într-adevăr o mare neprevedere să dormi atât de adânc. Lesne aş fi putut să-l pun pe Şewa să te omoare, atât pe d-ta cât şi pe camarazii d-tale, dar asta ar fi fost o pedeapsă prea uşoară. Ştiu bine că din pricina somnului lung pe căldură nu veţi fi în stare de sforţări prea mari, cu atât mai mult cu cât aveţi îndărătul dv. un marş cu adevărat nebunesc.

Poate nu v-aţi gândit că şi eu pot străbate foarte repede drumuri lungi.

Aflaţi deci că până acum am străbătut deşertul Kalahari de vreo douăsprezece ori.

Şewa se va furişa până la dv. Şi vă va tăia burdufurile de apă şi o să vă chinuiască grozav setea. Nu veţi putea merge nici înapoi nici înainte.

Păcat că nu pot fi de faţă când vă veţi da sfârşitul, dar trebuie să iau statuia de la cei cinci Hererosi. Poate însă că, trecând mai târziu vreodată pe aici, voi da de ciolanele dv. …

Joe Randle."

— Are dreptate – spuse Marian, lăsând scrisoarea să-i pice din mână – ne aflăm într-o situaţie cât se poate de păcătoasă. Se pune acum întrebarea dacă să ne înapoiem la Lehutitang sau să mergem mai departe, la al doilea puţ. Până la Lehutitang sunt vreo patruzeci de kilometri iar până la puţ numai treizeci.

— Atunci fireşte că să mergem înainte! strigai eu şi mă ridicai repede.

— Se prea poate însă ca Sewa să fi otrăvit puţul al doilea, cum a mai făcut odată cu altele. A, sta prost de tot atunci, căci până la Otue sunt încă vreo sută de kilometri de aici. Să străbaţi atâta drum fără pic de apă e peste puterile omeneşti.

— Eu stărui totuşi în părerea mea – zisei din nou – poate că tot o mai ajungem pe fată şi pe Cafru. Nu se poate să ne-o fi luat cu prea mult înainte.

În timpul discuţiei noastre Pongo se îndepărtase neobservat. Acum se-ntoarse şi zise scurt:

— Negru fost aici, femeie aşteptat colo. Amândoi apoi mers într-acolo. Fost aici acum două ceasuri.

Arătă cu mâna spre nord-vest către îndepărtatul oraş Otue.

Două ceasuri, aşa dar. Ne puteam bizui cu totul pe afirmaţiile camaradului nostru. Atunci era totuşi cu putinţă să-i mai ajungem.

Văzându-l pe Marian că şovăie mă răstii la el:

— Haide odată! Îi vom ajunge încă înainte de puţ şi astfel Cafrul nu va avea răgazul să otrăvească apa.

Marian tot mai şovăia, astfel că făcui hotărât stânga-mprejur şi pornii spre nord-vest. Eram atât de înfuriat împotriva fetei acelea, încât o luai aproape la galop, numai ca s-o ajung mai repede.

— Las-o mai încet! îmi strigă Marian. Îţi prăpădeşti zadarnic forţele, Robert. Liniştit şi chibzuit – în felul acesta facem treabă mai bună.

Încetinii puţin paşii, până ajunse şi el lângă mine. Dobândisem ce vroiam, adică să mergem spre Otue. Cu câteva ceasuri înainte de a se înnopta trebuia s-ajungem la puţ.

— Simpatica domnişoară Randle se va mira că o ajungem atât de repede – râsei eu – cu siguranţă că nu şi-a închipuit că mai putem alerga.

— Nu te pripi! zise Marian. Deocamdată te mai ţine furia pe picioare, însă tare mă tem că în curând abia ne vom mai putea mişca.

— Dar bine Mariane, atunci nici fata nu va mai putea înainta – zisei eu – sau crezi tu că ea poate ce nu putem noi?

— Fireşte, căci are apă de băut. Noi încă nu ştim când vom căpăta ceva.

— În cel mai rău caz avem conservele, pe care le vom mânca spre ziuă, când vor fi reci, datorită frigului de peste noapte, zisei eu, cu încredere.

— Bine, să tragem nădejde, dar trebuie să mărturisesc sincer că mai curând m-aş fi înapoiat la Lehutitang.

— Eu n-aş fi izbutit, căci aş fi fost prea deprimat – zisei – acum mă împboldeşte furia.

Şi fără voie iuţii paşii.

V
ÎN ŢARA HEREROSILOR

DUPĂ DOUĂZECI ŞI PATRU DE ORE abia ne târam prin nisipul adânc, zdrobiţi de oboseală.

În noaptea trecută atinsesem puţul mult aşteptat, dar nu atât de repede precum crezusem la-nceput.

Un ceas şi jumătate numai după ce plecarăm de la primul puţ, unde Joe Randle ne tăiase burdufele de apă, nici nu mă mai puteam ţine pe picioare. Îmi adunai însă toate puterile, astfel că nici Marian nu băgă de seamă şi ţinui încă jumătatea de ceas până se înnoptă şi aerul rece mă mai învioră niţel.

Pe la miezul nopţi îi ajunserăm în sfârşit la puţ. Pe tânăra fată şi pe însoţitorul ei nu-i puturăm ajunge. Poate fiindcă se abătuseră din dum şi noi ne aflam acum înaintea lor.

Mă hrăneam cu această nădejde când Pongo descoperi puţul, în lumina lunii. Dar când ne apropiarăm, grozăvia se şi înfăptuise. Pongo arătă deodată urme lămurite care veneau dinspre miazăzi.

Erau întipăriturile unui picior desculţ uriaş, iar alături de ele acelea ale unor ghete mici de femeie. Aşa dar fata lui Joe Randle cu însoţitorul ei tot sosiseră înaintea noastră. Se spulberase nădejdea mea că apa ar fi bună de băut.

La cererea lui Pongo, Marian îndreptă lumina lămpii sale în lăuntrul puţului şi uriaşul arătă câteva buruieni care pluteau pe

suprafaţa apei.

— Otravă, spuse el doar.

— Şi un bilet – adăugă Marian, se aplecă şi scoase o hârtioară prinsă de marginea puţului.

“Domnule Farrow,

Trebuie să cunoşti bine pustiul Kalahari ca să ştii şi locurile pe unde poţi merge repede, pentru că acolo nisipul e întărit. De sigur că aţi nădăjduit să mă puteţi ajunge, dar socot că veţi sosi aici abia la câteva ceasuri după mine, căci ştiu bine că nu vă veţi înapoia la Lehutitang.

Sper că veţi observa plantele otrăvite pe care le-a zvârlit în apă Şewa. Ele îşi păstrează efectul timp de douăzeci şi patru de ceasuri – poate şi mai mult – nu ştiu bine.

Atâta timp trebuie să aştepţi acolo, căci altă apă este abia la depărtare de patruzeci şi cinci de kilometri. Şi cu greu veţi găsi locul ascuns din stepă.

Presupun însă, că veţi muri aici lângă apă şi vă făgăduiesc că voi îngropa osemintele dv. dacă voi mai trece odată pe aici.

Mă bucur de pe acum de statuia preţioasă.

Joe Randle”

— N-aş fi crezut că fata asta a scris scrisoarea pe care ai luat-o de la Cafrul sfâşiat de leopard. Joe e un nume de bărbat, dar i se potriveşte de minune. Păcat că fata asta a apucat pe cale greşită.

Pricepui intenţia lui Marian de a ne abate atenţiunea de la situaţia în care ne aflam, prin convorbirea aceasta. Dar îmi dădui seamă îndată că după toate probabilităţile eram pierduţi.

Mai erau optzeci de kilometri până la Otue şi treizeci de kilometri numai în nisip. Apoi venea stepa, pe care puteam merge mai bine, dar ne lipsea apa.

Îmi venea să beau lichidul acela otrăvit, căci limba mi se lipea de cerul gurii. Dar Marian, care ghicea ce se petrece în mine, zise îndată:

— Să mâncăm fiecare câte o cutie de conserve. S-au răcit şi ne vor înviora. Apoi mergem mai departe cât vom putea, dormim câteva ceasuri şi vom găsi noi în cele din urmă puţul despre care pomeneşte fata.

Se aşeză liniştit lângă puţ şi deschise o cutie de conserve. Calmul şi energia lui mă molipsiră, cu atât mai mult cu cât şi Pongo urmă pilda prietenului meu.

Într-adevăr, conservele reci mă înviorară. Şi când Marian se ridică şi porni mai departe, putui să-l urmez.

A doua zi dimineaţă ne întinserăm în nisip şi dormirăm până la

amiază. Apoi furăm iar nevoiţi să mâncăm conserve, dara cum erau fierbinţi şi ne făcură şi mai multă sete.

Nu era de mirare, deci, că înaintam foarte încet. Şi abia cu două ceasuri înainte de a înnopta ajunserăm în stepă.

Acum era cu mult mai lesne de mers, eram însă şi noi la capătul puterilor. Totuşi Marian stărui:

— Înainte, trebuie să găsim puţul! Nu prea cred că Joe Randle îl va otrăvi şi pe acesta, căci presupun că e vorba de un pârâiaş. Mai avem cinsprezece kilometri şi am scăpat de necazuri. Şi trebuie să mergem vârtos, ca să ajungem la apă înainte de a se întuneca. Haideţi!

Izbutirăm într-adevăr să mergem mai repede. Oricât ar părea de necrezut, dar prinserăm a umbla atât de iute, de parcă am fi fost odihniţi şi bine hrăniţi. Setea mă chinuia însă atât de grozav încât nu eram în stare să scot un sunet din gâtlej.

În curând avea să se lase noaptea şi noi tot mai nădăjduiam zadarnic să simţim, din vreun semn oarecare, apropierea apei. Stepa era acoperită cu iarbă înaltă şi cu copăcei.

Deodată Pongo se opri, privi ţintă la un grup de tufe şi zise:

— Massers, acolo va fi apă.

— Dar de unde ştii asta Pongo? întrebă Marian mirat.

— Acolo vânat în tufiş, frunze mari mai verzi, apă acolo, răspunse uriaşul.

Cuvintele acestea redeşteptară în noi curajul. Tufişul cu pricina era la vreo cincizeci de metri numai, aşa că ne puteam face acolo tabăra de popas. Întunericul trebuia să se lase peste vreo douăzeci de minute.

Pornii repede, lacom, după o picătură de apă, dar Pongo mi-o luă înainte. El mergea cu câţiva paşi înaintea mea, mereu cu ochii la tufiş.

Mai erau numai la treizeci de metri, când Pongo îşi aruncă deodată raniţa, apoi ne şopti:

— Massers stă pe loc.

Apucă în mâna dreaptă suliţa şi cu stânga îşi scoase cuţitul. Aplecat, cu muşchii încordaţi se târî spre tufiş.

— Ce-o fi mirosit? întrebai în şoaptă pe Marian, care venise lângă mine.

— Vreo fiară primejdioasă – răspunse prietenul meu – ia să ne pregătim şi noi puştile!

Îmi smulsei repede puşca de pe umăr şi o despiedecai. În vremea asta Pongo se apropiase până la douăzeci de metri de tufiş.

Atunci ramurile verzi prinseră a se mişca. Se auzi un răcnet scurt şi furios – în clipa următoare suliţa lui Pongo fulgeră prin aer şi se auzi un zângănit limpede când ea se izbi de coarnele uriaşe ale unui bivol. Era o rudă apropiată a temutului bivol cafru, înalt de cel puţin un metru şi optzeci. Printr-o zvâcnire a căpăţânei uriaşe zvârlise suliţa în lături.

Lăsă în jos podoaba coarnelor şi se năpusti asupra lui Pongo. Dar bunul nostru prieten stătea astfel aşezat între noi şi taurul uriaş, încât nu puturăm trage.

Îngrozit aşteptam să văd ciocnirea, care trebuia să însemne pierzania pentru Pongo. Camaradul nostru însă nu ne arătase încă toată măiestria lui.

Îl văzui luând repede în mâna dreaptă cuţitul său de spintecat rechini, apoi îşi îndoi puţin trupul, ca şi cum ar fi vrut să se năpustească asupra bivolului.

Îmi ţinui răsuflarea, căci acum colosul întărâtat se apropiase şi în clipa următoare Pongo trebuia să zboare în aer.

Atunci credinciosul uriaş făcu ceva ce nu mai văzusem. Când căpăţâna uriaşă fu lângă el, puse liniştit piciorul drept între coarnele enorme, îşi făcu vânt şi, după o clipă, fu zvârlit în sus.

Îşi menţinu însă poziţia dreaptă, se-ntoarse numai cu o mişcare fulgerătoare şi, cu picioarele răsfrânte căzu pe grumazul bivolului, care rămase locului înmărmurit, când duşmanul său dispăruse atât de brusc.

Pongo ridică acum mâna în care ţinea cuţitul şi cu o izbitură puternică îl înfipse în ceafa bivolului. În clipa următoare alunecă întocmai ca un şarpe de pe trupul uriaş şi sări câţiva paşi în lături.

Bivolul rămase înţepenit locului. Din gâtlejul său ieşi un răget răguşit, apoi trupul enorm începu să tremure, se clătină şi, în cele din urmă, se prăbuşi grămadă.

— A fost minunat, într-adevăr. Nu mi-aş fi închipuit una ca asta.

Numai Pongo rămase liniştit. Se aplecă asupra bivolului şi smulse cuţitul din ceafa groasă. Apoi ridică suliţa, veni repede spre noi şi luă de jos raniţa.

— Carne bună, Massers! zise el. Acum căutăm repede apă şi facem foc. Pongo taie carnea de la Bogu.

Nici nu ţinu seamă de cuvintele de admiraţie cu care-l copleşeam, ci porni repede spre pădurice, urmat de noi.

Printre copăceii de acolo Pongo găsi repede un pârâiaş, care se pierdea curând în stepă, pentru a curge mai departe sub pământ, probabil.

Încearcă apa, apoi dădu din cap şi zise:

— Bun Massers, nu e otravă.

E greu să-şi închipuie cineva ce însemnaseră pentru noi primele înghiţituri din băutura rece. Viaţă nouă intra în trupurile noastre.

Pongo se ridică cel dintâi; arătă cu mâna în juru-i şi zise:

— Aici loc bun şi mult lemne. Massers face repede foc. Pongo aduce carne.

Abia aprinseserăm vreascurile că se şi lăsă întunericul. Mai adunarăm lemne ca să avem pentru noapte, apoi veni Pongo cu o

halcă mare din carnea bivolului.

Pot mărturisi că cele mai bune ospăţuri de care avurăm parte mai târziu, nu-mi priiră atât de bine ca această carne friptă pe jăratec şi udată cu apă rece şi proaspătă.

De data aceasta avurăm însă prevederea să veghem cu rândul, dar noaptea trecu în linişte deplină. Cu două ceasuri înainte de revărsatul zorilor pornirăm la drum şi mersul prin stepa bătătorită era o adevărată plăcere.

Aveam încă drum lung până la Otue, dar acum nu mi se mai putea întâmpla nimic. Eram sătui şi băuserăm îndeajuns, iar sticlele noastre de campanie erau pline.

A doua zi la amiază ajunserăm în orăşel şi ne duserăm îndată la poliţie. Furăm primiţi cu multă prietenie, câci prefectul din Lehutitang şi vestise prin telefon sosirea noastră.

Cea dintâi întrebare a lui Marian fu cu privire la cei cinci Hererosi.

Poliţaiul îi cercetă imediat pe oamenii săi şi un poliţist raportă că-i văzuse pe cei cinci negri în urmă cu trei ceasuri. Veniseră din stepă şi intraseră în oraş. Păreau foarte obosiţi şi abătuţi.

— Domnule Farrow – zise poliţaiul Higgins – să ştii c-or fi la hangiul Jonker, o corcitură. Acolo se strâng toţi indivizii suspecţi care străbat stepele. Cu siguranţă că acolo îi vei găsi.

— Atunci să mergem îndată într-acolo – hotărî Marian.

— Pot veni şi eu? întrebă poliţaiul. Altminteri, Jonker n-o să vă spună adevărul.

— Te rog chiar să vii – răspunse Marian – căci fără sprijinul autorităţilor nu putem întreprinde nimic împotriva banditilor.

— Veniţi şi voi! porunci Higgins la doi poliţişti!

Apoi ieşirăm afară.

Căsuţa dărăpănată a lui Jonker se afla într-o străduţă strâmtă. Cârciuma era goală şi abia după ce poliţaiul bătu cu revolverul în tejghea veni corcitura. Arareori am văzut un chip atât de viclean şi respingător.

Cu un rânjet supus îl întrebă pe poliţai ce pofteşte – dar în ochii săi lucea răutate şi perfidie.

Higgins băgă de seamă privirea hangiului şi râse:

— Prietene, ştiu bine că nu mă ai deloc la inimă. De când am fost nevoit să te arestez – dar acum nu am nimic cu tine, ci cu cei cinci Hererosi care au venit mai înainte şi dorm aici. Du-ne la ei!

Individul şovăi, când văzu însă privirea tăioasă a poliţaiului şi revolverul cu care acesta se juca, lăsă capul în jos şi zise:

— Nu-i cunosc şi n-am nimic de-a face cu ei. Haideţi la dânşii!

Îndărătul tejghelei ducea o uşă în casă. Un gang îngust se sfârşea afară; la stânga şi la dreapta erau câte două uşi, Jonker arătă spre a doua din dreapta şi zise:

— Acolo dorm, Dar eu n-am nimic de-a face cu ei – cum v-am spus.

— Higgins se apropiă şi puse mâna pe clanţă. Înăuntru se auziră zgomote, apoi zăngănit de geamuri. În aceeaşi clipă Pongo ne împinse în lături şi din două sărituri fu afară pe uşa din dos.

Marian îl urmă îndată, iar eu făcui la fel. Ajunsei tocmai când Pongo culcase la pământ un negru uriaş, în vreme ce Marian se repezea la un individ voinic, în care recunoscui îndată pe Joe Randle.

Fata tocmai vroia să-şi scoată revolverul, când Marian o înhăţă şi-i prinse mâinile ca într-un cleşte. Pongo îl lăsă pe negrul ce zăcea nemişcat la pământ, se apropiă de Joe Randle şi-i apucă braţele cu atâta putere încât căzu în genunchi, gemând.

— Massers, leagă! zise uriaşul.

— Domnule Farrow, veniţi repede, e îngrozitor! se auzi atunci dinăuntru glasul înspăimântat al poliţaiului.

— Îmi închipui ce-o fi, au fost ucişi Hererosii! răspunse Marian. Dar mai întâi trimite un om încoace, am nevoie de două perechi de cătuşe.

Higgins ieşi chiar el afară şi fără să piardă vremea cu întrebări de prisos, puse întâi cătuşe fetei, apoi se aplecă asupra Cafrului leşinat.

— E fiica lui Randle şi complicele ei negru – zise Marian – cafrul are acum pe cuget douăzeci de Hererosi, dacă tot el i-a ucis pe cei cinci din odaie.

— Da, numai el putea să fi făcut asta – răspunse Higgins. Li s-au tăiat beregatele. Îngrozitor!

Intrarăm în odaie în vreme ce poliţiştii rămaseră în curte. Cei cinci Hererosi arătau într-adevăr fioroşi cu rănile grozave de la gât şi cu chipurile schimonosite.

— Pentru treaba asta Cafrul va fi spânzurat! zise poliţaiul. Şi fata va avea aceeaşi soartă, căci de sigur că ea l-a îndemnat.

Marian îşi roti privirile prin odaie, apoi se aplecă şi, de sub un culcuş trase afară un obiect mic învelit în zdrenţe.

— Toate crimele au fost făptuite de dragul acestei statuiete – zise el şi despachetă obiectul.

La vederea minunatei podoabe, poliţaiul scoase o exclamaţie de uimire. Şi noi o vedeam pentru întâia oară de aproape şi mărturisesc că fui orbit de razele nenumăratelor şi minunatelor pietre preţioase.

— Asta e ceva nemaivăzut! zise Higgins în cele din urmă, cu glas înăbuşit. Acum pot pricepe că un om fără scrupule trece peste cadavre ca să dobândească acest obiect preţios.

— Da – încuviinţă Marian – posesiunea acestei statuiete e legată de primejdii. Dar nouă ne-a fost dăruită şi acum o voi păstra. La Swakopmund o voi da în păstrare până voi avea prilejul s-o transport în patrie.

— Atunci trimite statuia cu primul vapor pe adresa băncii Angliei – sfătui poliţaiul – acolo e în deplină siguranţă.

— Ai dreptate, aşa voi şi face – răspunse Marian – şi acum vânătoarea s-a sfârşit. Vom descrie toate păţaniile noastre într-un proces-verbal şi mâine vom porni mai departe.

— Bine, domnule Farrow, să mergem în biroul meu, zise Higgins. Cei doi prizonieri vor fi întemniţaţi în cele mai sigure celule ale închisorii noastre.

Joe Randle se liniştise. Când poliţiştii o duseră prin faţa noastră, ea ridică ochii-i frumoşi şi ne fulgeră cu o privire plină de ură. Apoi un zâmbet batjocoritor şi fioros încolţi pe buzele ei şi ne întoarse spatele.

— Ai băgat de seamă? întrebă Marian. Eu aş pune să fie bine păzită.

— Să n-aveţi grijă – zise poliţaiul – în închisoarea noastră e în deplină siguranţă.

— Să sperăm.

Procesul-verbal fu repede întocmit şi semnat de noi. Mai luarăm cunoştinţă cu judecătorul oraşului, care ne dădu asigurări că cei doi vor fi judecaţi repede.

Marian propuse să ne urmăm drumul a doua zi şi până atunci să ne odihnim. Ne instalarăm într-un hotel şi după ce mâncarăm bine, ne culcarăm în paturi ca oamenii.

Dar aventurile noastre în jurul preţioasei statui nu sau sfârşit aici, dragă George” – îţi încheie doctorul Bertram povestirea.

Aventurile submarinului Dox 117

Hans Warren

I.
CASA MISTERIOASA

CEI CINCI CAMARAZI ajunseseră la Ciapara, vechiul oraş aşezat la vărsarea Rapli-ului în Gange – şi sosiră tocmai când se întuneca. Căpitanul întrebă pe barcagiul indian:

— Unde putem fi găzduiţi aici? N-aş vrea să trag la hotel, ci mai degrabă în casa unui luntraş care să ne ducă mai departe înainte de a se lumina de ziuă.

Indianul chibzui câtva timp, apoi spuse:

— Sahib, aici sunt numai doi oameni care închiriază bărci, dar la dânşii nu puteţi dormi.

— Dar altă casă, ori vreun han nu există? întrebă Farrow.

— Sahib, este o casă unde aţi putea rămâne peste noapte, dar acolo nu prea se duc călătorii – răspunse indianul, codindu-se – e aici, la marginea oraşului.

— O fi vreo superstiţie la mijloc? zise căpitanul, râzând. Asta însă nu ne stânjeneşte pe noi. Vâsleşte d-ta în apropierea acelei case şi vom şti noi pe urmă să ne descurcăm. Sahib – zise barcagiul, cu teamă – mulţi oameni care au dormit în casa aceea, printre care şi doi domni englezi şi-au pierdut minţile. Mai bine dormiţi la vreunul din barcagii, oricât de strâmt ar fi acolo.

— Uite, vezi, m-ai făcut curios – zise Farrow.

— Da, iată, trebuie să vedem ce e cu casa aceea – interveni George îndată – de două zile n-am mai avut nici o aventură şi povestea cu casa misterioasa unde oamenii îşi pierd minţile, mi-a aţâţat curiozitatea.

Şi ceilalţi camarazi fură de părere să rămână peste noapte în casa cu pricina. Atunci căpitanul ceru încăodată barcagiului să vâslească într-acolo şi omul neavând încotro, se supuse.

— Sahib – zise el, arătând cu mâna spre o poteca îngusta şi plină de bălării, care se pierdea în pădurea de cocotieri – drumul acesta duce la casa. Puteţi vedea că n-a fost folosit de multă vreme câci toţi oamenii se feresc să se apropie de casa aceea.

— N-ar fi totuşi mai bine să mergem la hotel? propuse doctorul. O astfel de casă părăsită e plină de tot soiul de insecte, poate şi de şerpi. Vom avea mult de furcă până s-o curăţim puţintel.

— Nu face nimic – răspunse căpitanul – daca punem măna cu toţi nu va dura mult. Haide, doctore, trebuie doar să lămurim taina acelei case. La hotel n-aş vrea să merg, căci ar bate la ochi. Chiar daca avem acum încuviinţarea guvernului să stam în ţară, totuşi în interesul prietenului nostru, prinţul Ghasna, as vrea să evit tot ce-ar putea atenţia englezilor ca vrem să-l vizităm.

— Daca aşa stau lucrurile, atunci fie cum zici d-ta! încuviinţă

doctorul.

— Sahib – făcu iar barcagiul – daca vă voi trimite încoace pe unul din tovarăşii mei de meserie care să vă ducă mai departe în susul fluviului sfânt, trebuie să-l aşteptaţi aici, căci el nu va merge cu nici un preţ în pădurea asta, care duce la casa blestemată.

— Bine – răspunse căpitanul, plătind barcagiului – atunci spune-i să fie peste un ceas aici la mal, îi voi spune eu când să vină să ne ia şi voi hotărî preţul cu el.

— Da, Sahib, o să-l trimit încoace pe Roya, care e tânăr, voinic şi curajos. Vei fi mulţumit de dânsul. Dar îngăduie-mi să te previn încăodată, fereşte-te de casa părăsită! Cine rămâne o noapte acolo, îşi pierde minţile.

— Vom vedea noi – spuse căpitanul, nepăsător – nu ne temem. Aşa dar, peste un ceas să fie Roya aici!

Indianul se îndepărtă cu barca, întorcând din timp în timp privirea speriată spre cei cinci camarazi rămaşi pe mal.

George izbucni în râs şi spuse:

— Poate că sunt totuşi lucruri interesante de văzut în casa aceea veche, căci chiar fără motiv nu s-o fi temând indianul atât. Eu mă bucur de pe acum.

— Trebuie să fim pregătiţi însă la orice – spuse căpitanul, serios – şi te previn, pe tine, George, mai ales, să fii prevăzător şi chibzuit. Când umblă un astfel de zvon în apropierea unui oraş mărişor, trebuie să fie ceva la mijloc.

— Tocmai ce vroiam să spun şi eu – se amesteca doctorul Bertram în vorbă. Chiar dacă pana acum am scăpat cu bine din toate aventurile noastre, odată tot ni se poate înfunda. Ciudat… am o presimţire cum n-am mai avut până acum. Casa aia veche mi-a devenit tare antipatică.

— Oh, doctore, d-ta te pândeşti numai la gângăniile care mişună în casele părăsite de la Tropice – zise George – dar poate găsim ceva soiuri noi de insecte sau reptile şi atunci cel puţin nu ne-am pierdut timpul degeaba. Şi dacă într-adevăr se aţine vreun criminal pe acolo, atunci cu atât mai puţin mi-e frică.

— Fireşte, e simplu când iei lucrurile aşa – răspunse doctorul – şi nici eu n-aş fi îngrijorat, dacă nu ne-ar fi spus indianul că şi doi englezi şi-au pierdut minţile acolo. Indienii, superstiţioşi cum sunt, se lăsă lesne influenţaţi, dar trebuie să fi fot ceva totul deosebit, dacă până şi doi englezi cu sânge rece s-au îmbolnăvit din pricina asta.

— Hm… la asta nu prea m-am gândit – spuse George – e ciudat, într-adevăr! Trebuie să ne aşteptăm la toate, deci.

În timp ce vorbeau, cei cinci camarazi porniră pe poteca îngustă care ducea prin pădure la casa părăsită.

Căpitanul, care mergea înainte lumina cu lampa de buzunar.

Drumul părea să nu fi fost umblat de mult, căci Petre era nevoit s-o ia înainte adesea pentru tăia bălăriile.

După vreun sfert de ceas de mers, camarazii ajunseră într-un luminiş în mijlocul căruia se înălţa şi casa mare şi mohorâta.

Bine clădita, în stilul obişnuit al Tropicelor şi avea o terasa de jur-împrejur.

— Tata, mi se pare că am zărit un chip de om sau altceva la o fereastră – zise deodată George – în orice caz, însă, o pereche de ochi sclipitori.

— Scoateţi pistoalele! porunci căpitanul. Se prea poate să se fi aciuit vreo fiară în casa părăsită. Înaintaţi cu băgare de seamă, lămpile de buzunar de asemenea pregătite!

La oarecare distanţă unul de altul, camarazii se apropiară de casa părăsită. Când fură în faţa cerdacului îmbrăcat cu plante agăţătoare, se desprinseră din verdeaţă două puncte mari luminoase şi plutiră încetişor spre acoperiş.

— O, George, ai luat doi lilieci drept ochi – râse doctorul – ei, se întâmplă şi de astea! Cel puţin asta e mai plăcut decât dacă am trebui să aşteptăm vreun tigru în una din odăi.

George rămase cam ruşinat şi zise:

— Eu totuşi stărui în părerea mea că cele două puncte luminoase pe care le-am luat drept ochi, le-am văzut la una din ferestre. Cei doi lilieci, însă, s-au desprins de aici din faţă, din plantele agăţătoare. Nu cred să mă fi înşelat.

— Atunci vom fi şi mai departe cu băgare de seamă – hotărî căpitanul – am cam atras atenţia asupra noastră acum şi dacă s-ar găsi într-adevăr un animal mare înăuntrul casei, s-ar şi fi arătat.

Căpitanul nu mai stătu să asculte vorbele fiului său şi, cu băgare de seamă, urcă cele câteva trepte care duceau la terasă. Ajungând sus se opri şi ascultă, apoi şopti lui George, care venise lângă ei.

— Mi s-a părut c-am auzit un zgomot slab în casă. Să ocolim mai întâi cerdacul şi să luminăm prin ferestre.

George încuviinţă imediat şi păşi repede spre fereastra unde i se păruse ca văzuse înainte ochii misterioşi.

Ramase foarte uimit căci ferestrele – care în loc de sticla aveau piele subţire – erau închise pe dinăuntru, după cum se încredinţa apăsând uşor pe ele.

— Se vede că totuşi m-am înşelat, tata – şopti el – fereastra e zăvorită. Şi prin pielea asta subţire o fi putând pătrunde lumina zilei, dar n-aş fi putut vedea pe cineva care s-ar fi aflat înlăuntru.

— Ai dreptate – încuviinţă căpitanul – dar se mai poate ca fereastra să fi fost repede întinsă când am venit noi.

— Ah! Şi asta e cu putinţă – zise George – se simţea oarecum uşurat de cuvintele acestea. Mai plăcut ar fi fost să fie un om

primejdios în casa decât să ma fi înşelat.

Restul plimbării în jurul casei rămase fără rezultat. Toate ferestrele erau închise, precum şi uşa care era din lemn tare.

— Hm… cred ca trebuie s-o spargem – spuse căpitanul – nu m-am aşteptat ca această casă veche să fie încuiată. Ciudat lucru!

— Ca doar n-or fi făcut-o duhurile! zise doctorul ironic. Ce zici, spargem uşa?

— N-aş prea vrea s-o fac – răspunse căpitanul – e mai bine să tăiem pielea de la una din ferestre şi vărând mana înăuntru s-o deschidem.

Petre îşi scoase cuţitul şi tăia cu băgare de seama pielea de la fereastra lângă care se afla.

George lumină îndată înăuntru şi exclamă:

— Ia te uita, tata, odaia asta arată de parc-ar fi locuita, atât e de curată şi bine mobilată.

Căpitanul privi înăuntru şi dădu din cap. Băiatul avea dreptate; se părea că locuia acolo un om bogat, care-şi instalase bungalow-ul după gustul său. Şi avea gust bun, căci odaia avea mobile de preţ şi frumos rânduite.

— Deschide fereastra! zise Farrow. Vom vedea dacă ne mai aşteaptă surprize.

George vârî mâna şi deschise fereastra pe dinăuntru. După aceea o împinse şi pătrunse în odaie, dar se opri imediat şi şopti:

— Miroase a fum de ţigară! Aş putea jura că numai cu câteva minute înainte a stat cineva aici şi a fumat.

Privi în juru-i şi urmă:

— Da, într-adevăr, narghileaua preţioasă de colo fumegă încă. Ce-ar fi să strig, tată? Poate că cel ce locuieşte în casa asta nici nu ne-a observat încă şi va fi supărat rău văzând că am intrat aşa la dânsul.

— Se poate să ai dreptate – răspunse căpitanul – deşi nu-mi vine să cred că omul acesta n-are lumină aici şi nu dă semne de viaţă.

George strigă „alo”, dar nu căpătă nici un răspuns, nimic nu se clinti în casă.

Ciudat, aici erau dovezi că, numai cu câteva minute înainte fusese un om în casă – şi acum nu se arăta nimeni, deşi tânărul striga mereu şi din ce în ce mai tare.

— N-avem încotro! zise căpitanul, în cele din urmă. Trebuie să cercetăm casa cu amănunţime. Repede înăuntru!

Camarazii săriră şi ei prin fereastră şi ajunşi în odaie aprinseră cu toţii lămpile de buzunar, o frumoasă lampă de petrol se afla pe masă şi alături o brichetă modernă.

— Ciudat! zise iarăşi căpitanul. Se pare ca cel ce stătuse în odaia asta tocmai vroia să aprindă lampa când a observat sosirea noastră. Dar atunci trebuie să aibă o instalaţie de alarmă cu totul specială, căci am mers atât de încet încât nu putea să ne audă – şi nici de văzut nu

putea prin fereastra asta, care dă în altă direcţie.

— Ochii i-am văzut la fereastra de alături – spuse George – şi acum nu-mi mai scoateţi asta din cap. Ce-ar fi să aprindem lampa?

— Da, s-o aprindem – încuviinţă căpitanul – şi-apoi să închidem şi fereastra la loc. Poate ca locatarul misterios a părăsit casa şi acum ne-ar putea deveni primejdios de afară, dacă stăm aici la lumina, la fereastra deschisă.

George aprinse lampa şi băgă de seamă cu mirare că sticla mai era călduţă. Se părea, într-adevăr, ca misteriosul locuitor al casei stinsese lampa cu puţin înainte ca tovarăşii să fi păşit în luminiş.

În vremea asta Petre puse la loc pielea la fereastra.

— Aşa, acum mai departe! zise căpitanul. Cred ca nu mai e nevoie să vă amintesc ca trebuie să fim cât se poate de prevăzători. Toată afacerea asta da de bănuit. Mai mult ca sigur că cel ce locuieşte acum în casa asta are toate motivele să se ascundă şi va căuta să ne înlăture prin mijloc.

George se suci cel dintâi spre uşă, ascultă câteva clipe, apoi o deschise cu băgare de seamă; după aceea lumină repede cu lampa la dreapta şi la stânga şi văzu în faţa lui un gang îngust, care mergea prin mijlocul casei. De ambele părţi se aflau uşi închise, numai cea din urmă, din stânga, se deschise.

Un simţământ nelămurit îi spunea tânărului ca îndărătul acestei uşi se ascundea o primejdie. Când totuşi vru să se îndrepte spre ea, căpitanul îl opri:

— George, trebuie să cercetăm întâi odăile celelalte. Uşa aceasta deschisă poate fi o capcană. Kard, tu rămâi aici în fata acestei încăperi şi ia bine seamă! Haideţi, camarazi!

Cercetarea nu ţinu decât vreo câteva minute, dar fu totuşi amănunţită. Toate odăile erau bine mobilate – două din ele, cele mai mari. Erau odăi pentru musafiri, în care puteau dormi mai multe persoane.

Micul grup se afla acum în faţa ultimei uşi deschise. George privi cu luare-aminte pe după colt şi îndreptă lumina lămpii în deschizătura uşii.

— A, o scară! şopti el. Se pare că e o pivniţă aici, lucru foarte rar.

Doctorul privi şi el şi spuse:

— Casa asta trebuie să stea pe o temelie veche. Ia uitaţi-vă numai la bolovanii uriaşi din care sunt făcuţi pereţii. Poate că odinioară a fost aici unul din numeroasele temple de care e plină India. Cine ştie ce surprize ne mai aşteaptă! Ei, dragă George, d-ta ai experienţă în chestiile astea. Colo jos omul acela misterios poate să se fi ascuns în aşa fel încât să nu dăm de el niciodată.

— Atunci vom lăsa pe mai târziu cercetarea pivniţei – hotărî căpitanul – trebuie să ne întoarcem acum la fluviu ca să luăm

înţelegere cu barcagiul Roya. Să încuiem uşa, căci văd că are un lacăt modern şi cheia e pe dinafară. Aş lăsa pe cineva de pază în casă, dar sar putea să fie primejdios. În definitiv, e deajuns dacă unul din noi merge la fluviu şi ne înţelegem cu barcagiul. Să fie mâine în zori de zi la debarcader.

— Ma duc eu – se oferi George imediat – voi fi repede înapoi. Să nu cercetaţi însă singuri pivniţă, tata, as vrea fiu şi eu de faţă.

— Bine, băiete, îţi tăgăduiesc – răspunse căpitanul – grăbeşte-te!

— Da, tata, mă voi grăbi. Dar ia spune, nu trebuie să ne îngrijim şi de ceva conserve? Poate ca ni le cumpără Roya din oraş.

— Da, dragul meu, ai dreptate – încuviinţa Farrow – uite banii! Stai, voi însemna pe hârtie tot ce ne trebuie şi Roya nu va avea decât să arate hârtia negustorului.

Căpitanul scrise repede de ce aveau nevoie şi George ieşi din casa pe uşa pe care o deschisese.

II.
ÎNTÂMPLĂRI CIUDATE

GEORGE STRĂBĂTU REPEDE LUMINIŞUL şi dispăru pe poteca ce ducea la fluviu. Aprinse lampa de buzunar în primul rând ca să înainteze mai repede, dar şi ca apărare împotriva şerpilor veninoşi, care se aţin mai cu seama prin pădurile umede.

În doua rânduri întâlni o cobră, care se aşezase pe poteca. Când o nimerea lumina, primejdioasa reptila ridica repede capul, şuiera furios gata să se năpustească, apoi, însă, dispărea în desiş, spre marea uşurare a lui George.

— Tu eşti Roya? striga George în limba indiana.

Ajunse cu bine în locul unde debarcaseră. Îndreptând lumina lămpii pe suprafaţa întunecată a apei, văzu la o depărtare de vreo douăzeci de metrii o barca încăpătoare venind spre el.

— Vino la mal, trebuie să vorbesc cu tine.

— Oh, Sahib – răspunse un glas speriat – e neapărată nevoie să viu acolo? E primejdios.

— Prostii! strigă tânărul. Ce să fie primejdios? Nu vezi că şi eu stau aici? Haide, repede, nu e nimeni pe aproape.

Încet de tot, Indianul vâsli spre mal. George văzu un om tânăr şi voinic şi se miră de frica lui.

— Roya – zise el – vrem să ne duci mâine în zorii zilei în susul fluviului. Avem nevoie de tine pentru cel puţin două zile. Cât ceri pentru asta?

Roya spuse o sumă mică şi George încuviinţă îndată. Mai făgădui Indianului un bacşiş bun dacă va aduce tot ce însemnase căpitanul pe hârtie.

Luntraşul luă hârtia şi banii şi după ce făgădui că va îngriji de toate, adăugă, şovăind:

— Sahib, văd că eşti deschis la suflet şi bun, îngăduie-mi să te previn, de asemenea şi pe însoţitorii tăi. Nu rămâneţi peste noapte în casa aceea! Nu e bine acolo şi mulţi oameni s-au îmbolnăvit fără leac după ce au rămas o noapte în ea.

— Dar cine locuieşte acum în casa aceea? întrebă George.

— Nimeni nu locuieşte acolo, Sahib, casa e pustie. Înainte vreme aparţinea stăpânirii, care apoi a vândut-o unui Mahomedan. Mahud credea că va face o afacere bună cu străinii călători, dar deoarece era în duşmănie cu mulţi locuitori din Ciapara afacerea n-a mers. Acum vreo jumătate de an a părăsit ţinutul. De atunci casa e goală.

— Ştii dacă Mahud a luat şi lucrurile lui cu dansul? întrebă George, cu interes.

— Da, Sahib, chiar eu am ajutat la încărcatul lor.

— Hm, ciudat! făcu George. În sfârşit, se vor lamuri toate astea! Aşa dar, mâine în zorii zilei să fi aici. Vom trece noi noaptea asta cu bine – aşa cel puţin nădăjduiesc.

— Va doresc din toată inima, Sahib – răspunse indianul – dar în casa părăsită locuieşte un duh rău, care întunecă minţile oamenilor. Mulţi l-au văzut şi ăştia îndrugă numai ceva despre el, altminteri mintea lor e rătăcită.

— Şi cum arată duhul acesta? întrebă George. Numai că oamenii îndrugă ceva despre dânsul – atunci înseamnă că l-au văzut. N-a pomenit nimeni ce înfăţişare are?

— Ba da, Sahib; unii spuneau că arată ca demonul întunericului, ca Bali, regele demonilor.

— Cu alte cuvinte ca diavolul – spuse George – altceva mai ştii despre demonul acesta ciudat.

— Da, Sahib, am stat de vorbă cu unul din nenorociţi când a fost scos dimineaţa din casa blestemată. Era fiul fratelui meu. Bâlbâia numai că Bali a vrut să-l pună la cele mai grozave chinuri, pentru că îndrăznise să înnopteze în casa aceea. Asta a fost acum două luni. De atunci n-a mai dormit nimeni în casa aceea şi nici ziua nu s-a apropiat nimeni de ea.

— Spunea ceva nepotul tău că această casă a fost mobilată în loc?

— Nu, Sahib, căci altminteri cu siguranţă că n-ar fi păşit într-însa, pentru că ştia toată lumea ca e pustie. Sahib, ascultă de cuvântul meu şi nu înnoptaţi în casa aceea blestemată! Altfel mă tem ca mâine în zori vă voi aştepta zadarnic.

— Dac-o fi într-adevăr aşa, atunci îl vei da de veste comandantului englez – spuse George, cu hotărâre – uite, îţi scriu aici câteva rânduri pe care i le vei înmâna. Dar numai după ce fi aşteptat un ceas peste timpul hotărât.

Tânărul scrise repede pe o hârtie că el, împreună cu tatăl său şi trei camarazi aveau de gând să rămână peste noapte în casa blestemată şi în caz ca Roya îi va preda biletul, însemna că li se întâmplase ceva. Rugă pe comandant să pornească atunci imediat cercetări.

Barcagiul puse biletul În sân şi luându-şi rămas-bun de la George, porni înapoi spre oraş.

George privi încă multă vreme după barcă, până nu mai putu s-o vadă.

Deodată i se păru şi lui de neînţeles încăpăţânarea tatălui său de a înnopta în casa cea veche. Ce rost avea asta?

N-ar fi fost mai inteligent să asculte de prevenirile celor doi barcagii şi să se ducă mai bine la un hotel din oraş? Hotărât lucru, îi ameninţa o primejdie oarecare în casa aceea şi dovada era în aflarea acolo a mobilelor preţioase şi în dispariţia misterioasă a locatarului, care, însă, trebuia să se fi ascuns pe undeva.

Dar imediat se ţinu el-însuşi drept prost. De sigur că tatăl său avea dreptate, căci trebuiau neapărat să lămurească taina acelei case. Ar fi prea plictisitor dacă ar căuta să renunţe la aventurile ce îi se oferea.

Însă acum era vremea să se înapoieze le camarazi. Poate că îi şi înconjurau primejdiile în casa misterioasă, sau erau îngrijoraţi de soarta lui.

Roya dispăruse în întuneric. Luna se ridicase deja deasupra marginii pădurii şi îşi arunca lumina palidă asupra fluviului, dar nu era încă destul de puternică pentru a-l lumina pe o distantă mai mare.

Şi când George păşi acum în pădure, trebui să-şi aprindă iarăşi lampa, căci întunericul era cum sub acoperământul de frunziş.

Trebui să meargă repede, ciulind mereu urechile. Nu numai casa izolata, ci întregul ţinut i se păreau primejdios şi ciudat.

De unde ştia locatarul casei, care dispăruse atât de repede ca se apropiau camarazii? Pusese probabil vreo instalaţia în pădure sau în luminiş, care veghea apropierea vizitelor nedorite.

George îndrepta lumina mai mult spre pământ căutând vreo sfoară sau altceva care ar fi putut să fie în legătură cu o instalaţie secreta.

Străbătuse cam jumătate de pădure, când se opri deodată speriat. Nu departe de el răsunase un ţipăt înfiorător, cu adevărat drăcesc. George îndrepta lumina lămpii spre un tufiş din stânga de unde se auzise hohotul acela. Şi cât p-aci şi lampa din mână, căci zări ceva atât de urat, încât crezu că e pradă unui vis grozav. Un chip de diavol se rânjea la el din crengile tufelor. Avea dinţi ca de pantera, un nas lung şi nişte ochi fioroşi. Aveau o lucire verzuie, cu pupile galbene, care se roteau în orbitele adânci.

Înmărmurirea lui George ţinu numai câteva clipe şi în timpul acesta şi în clipele acelea el chibzui fulgerător că plăsmuirea aceea trebuia să fie grozav de mare, căci tufa avea cel puţin doi metri înălţime şi capul

se ridica deasupra crengilor din vârf.

Apoi duse mana după revolver, îl smulse de la brâu, dar când îl ridică… capul grozav dispăru şi râsul sinistru de dinainte se repetă.

O furie fără margini puse stăpânire pe viteazul tânăr. Cu stafia aceasta puteau fi speriaţi indienii slabi de îngeri, dar nu el! Plin de curaj strânse arma în mână şi pătrunse în tufiş.

Dar nu văzu pe nimeni acolo îndărătul tufişului era un loc liber, care fusese făcut prin tăierea altui tufiş, probabil, George îndreptă spre pământ lumina lămpii, căutând să descopere urmele misterioasei făpturi care îşi luase rolul de diavol.

Se aşteptase să găsească întipărituri de picioare, văzu însă numai urme rotunde, adâncite în forma de emisferă şi nu mai mari ca o farfurioară.

George zări două şiruri de urme dintr-acestea şi ele duceau spre altă tufă. Se luă îndată după ele şi era atât de agitai încât nici nu se mai gândi la camarazii din casa blestemată. Întâi vroia să dea de urma acestui om, în care el vedea pricina îmbolnăvirii câtorva oameni nenorociţi.

Intră repede în tufişul des şi, spre mirarea lui, ajunse pe o altă potecă, ce ducea şi dânsa în direcţia casei misterioase. Şi aici văzu iarăşi urmele ciudate, pe care nu şi le putea lămuri deocamdată, dar era deajuns pentru diavol că-l ştia pe „diavol” înaintea sa, ca să pornească pe cărare cu toată iuţeala.

Trebuia să-ncerce să-l ajungă, înainte ca el să izbutească să vie înapoi la casa blestemată. În tainiţele bungalow-ului putea dispare iarăşi fără urmă şi o cercetare amănunţită ar fi fost legată de primejdii foarte mari.

Dar oricât alerga de repede, nu-l putu ajunge pe misteriosul potrivnic. Văzu printre tufe sclipind lumina lunei care cădea în rarişte, dar nu zări nici o urmă a celui dispărut.

ÎI fulgeră gândul că omul misterios se ascunde, poate, de lături în tufiş şi-l lăsase pe el să treacă înainte, dar când îndreptă acum, din fugă iarăşi lampa spre pământ, mai văzu încă cele doua şiruri de urme care erau foarte proaspete, după cum îşi dădu seama îndată.

Ajunse aproape de luminişul unde sosise adineaori cu tovarăşii săi şi privind spre bungalow-ul de care-l mai despărţeau numai douăzeci de metrii, nu putu totuşi descoperi pe „diavol”.

Porni înainte înciudat şi deodată simţi că pământul îi fuge de sub picioare. Zadarnic încercă să dea înapoi, căutând un sprijin. Vreo zece metrii de potecă pământul era săpat şi acoperit cu crengi subţiri peste care se presărase pământ. Era o capcană în toată regula, cum se fac pretutindeni pentru prinderea animalelor mari.

O spaima de moarte îl cuprinse pe George în vreme ce se prăbuşea în groapă, căci se putea ca pe fundul acesteia să fie ţăruşe ascuţite.

Dar după câteva clipe căzu pe moale şi se scutură de pământul şi crengile care căzuseră pe el. Apoi lumină în juru-i şi văzu că groapa era lungă de vreo doi metri, lată de un metru şi jumătate şi adâncă de vreo patru; pereţii ei erau netezi.

Fără să stea pe gânduri scoase preţiosul pumnal căpătat în dar de la prinţesa indiană Sanja şi începu să sape trepte în pământul moale.

Făcuse doua trepte, când un sunet înfiorător îl făcu să tresare speriat: era şuieratul unui şarpe.

Privind cu băgare de seamă, George zări în peretele din faţa lui câteva găuri mari şi dintr-una ieşea la iveala capul unei cobre; târâtoarea începu să şuiere şi mai furios când lumina lămpii căzu peste ea.

Ca la o comanda ieşiră atunci şi din celelalte găuri capete de şerpi.

George numără şapte. În groapa strâmtă ar fi fost primejdios să se ia la luptă cu ei, căci deşi ar fi putut ucide câţiva, ceilalţi ar fi avut totuşi răgazul să iasă repede din găuri şi să-l atace.

Trebuia să încerce să fugă cât mai repede de acolo. Deocamdată târâtoarele nu cutezau să-şi părăsească ascunzătorile, căci lumina lămpii le speria. Astfel că George ţinu necontenit razele lanternei îndreptate asupra capetelor şerpilor şi cu o grabă înfrigurată săpa a treia treaptă cât de sus putu ajunge cu braţul.

Când fu gata şi asta, el trebui totuşi să se întoarcă. Lucrul devenea primejdios, căci acum trebuia să pună piciorul pe prima treaptă – la vreun metru jumătate de la pământ – cu mâna stângă trebuia să se ţină de a doua şi cu dreapta urma să sape a patra treaptă.

Dar dacă lua lumina lămpii de la şerpi, atunci cu siguranţă că aceştia vor năvăli cu toţii asupra lui.

După o scurtă chibzuială, George aşeză lampa în aşa fel pe prima treaptă, încât lumina ei să cadă tot pe capetele reptilelor.

Fu deajuns însă cele câteva clipe cât întorsese lumina, ca două cobre să se strecoare afară din găurile lor. Erau exemplare de câte doi metri lungime, care străbătură repede micul spaţiu şi îşi ridicară trupurile spre George, gata să-l înhaţe.

Tânărul nu şovăi nici o clipă. Abia zări capetele ameninţătoare sub dânsul, că şi lovi cu pumnalul. Din fericire şi aceste două cobre se dăduseră înapoi, când lumina atât de apropiată a lămpii căzu asupra lor, astfel că pe George nu-l ameninţa primejdia ca ele să se repeadă şi să-şi înfigă colţii veninoşi în braţul său. Tăişul ascuţit al pumnalului reteză amândouă capetele reptilelor, cu o uşurinţă atât de mare încât George abia simţi o împotrivire.

Repede zvârli cu piciorul colo două trupuri decapitate spre peretele unde stăteau la pândă ceilalţi şerpi. Şi ca şi cum ar fi înţeles ce soartă le aştepta dacă ar fi înaintat cele cinci cobre se retraseră în găurile lor, scoţând doar capetele afara.

George se simţi străbătut de fiori, dar apoi se întoarse hotărât, puse piciorul pe prima treaptă, se ţinea cu mâna stângă de treapta a treia şi începu să sape a patra treaptă deasupra lui.

Din când în când întorcea capul; se părea însă că şerpilor le pierise pofta să mai atace. Şi când el ajunse la jumătatea peretelui, nu mai exista nici o primejdie. Cu cât se ridica mai sus, cu atât era mai înfrigurat şi în cele din urmă izbuti să ajungă în vârf.

La lumina lămpii sale văzu cu câtă pricepere fusese pusă cursa aceasta. Nu era pe unde să ocoleşti poteca şi oricine ar fi trecut pe acolo trebuia să cadă înăuntru.

Misteriosul om, care umbla pe aici sub mască de diavol, trebuia să fi cunoscut bine cursa aceasta, căci George zări acum lângă marginea gropii iarăşi una din întipăriturile acelea, adâncita pieziş în pământ, ceea ce însemna că „diavolul” sărise peste groapă.

Dar pentru asta urma nu era destul de adâncită în pământ. Părea mai curând că el trecuse de pe o parte pe alta. Pentru un om atât de voinic lucrul era cu putinţă şi George chibzui în fel şi chip, în vreme ce mergea încet prin luminiş spre bungalow.

Deodată pricepu cum stăteau lucrurile. Se opri în loc şi şopti:

— Fireşte, aşa a fost. Diavolul acesta merge pe picioroange, ceea ce îi îngăduie să alerge repede şi astfel se explică şi mărimea lui neobişnuită.

Când păşi pe terasa bungalowului, tatăl său îi deschise uşa şi zise, răsuflând uşurat:

— Slavă Domnului că ai venit, George! Începusem să fiu îngrijorat de lipsa ta. E totul în bună regulă?

— Da, cu Roya m-am înţeles – dar îţi voi spune amănuntele în casă, ca s-audă şi camarazii.

Când fu în odaie George istorisi ce i se întâmplase şi după ce sfârşi, căpitanul zise:

— Acum cel puţin putem fi pe deplin liniştiţi chiar dacă în cursul nopţii se va ivi diavolul. E lesne de înţeles că băştinaşii şi-au pierdut minţile la vederea lui şi nu mă miră nici că unii Europeni au păţit la fel. Ştiu acum că e vorba de un om care a făptuit niscaiva crime şi nu e nevoie să-l cruţăm dacă va fi să se atingă de noi.

— Oricum, să ne alegem o odaie în care să putem dormi – propuse doctorul. Sau vrei să cercetezi mai întâi pivniţa?

— Da, asta aş vrea – răspunse căpitanul – poate găsim ascunzătoarea acestui „diavol” şi vom fi în măsură să-l alungăm. N-are decât să-şi petreacă noaptea în pădure. Dar trebuie să fim cu mare băgare de seamă în cercetările noastre şi cu deosebire tu, George, nu trebuie să iei lucrurile mea uşor.

— Las-că suntem noi obişnuiţi cu templele vechi şi clădiri asemănătoare! zise George.

— O scoatem noi la capăt şi cu taina acestui bungalow.

— Tocmai ca trebuie să fii cu mare băgare de seama, îl prevenii căpitanul. Vezi să nu fii nechibzuit George. Poate că omul acela are aici capcane mult mai primejdioase decât acelea pe care le-am întâlnit în templele vechi. Aşa dar, fii cu luare aminte şi gândeşte-te mereu că suntem în drum spre prietenul nostru prinţul Ghasna. Desigur şi tu vrei s-o revezi pe prietena ta Sanja.

— Voi fi prevăzător, tata! făgădui tânărul. Ar fi mai bine ca unul din noi să rămână aici sus pe coridor, căci eu siguranţă că există uşi secrete prin care „diavolul” poate infra în odăi, din pivniţe.

— Ai dreptate – încuviinţă Farrow – Kard, d-ta poţi sta de pază aici sus. Trage imediat ce se arata ceva suspect. Aici trebuie să fim fără cruţare, căci omul acesta are multe pe cuget; ca să răpeşti minţile unor oameni e cea mai mare crimă.

Timonierul făgădui ce i se ceruse; se postă la perdele din afară al coridorului, scoase revolverul şi începu să plimbe lumina lămpii încoa şi încolo.

Căpitanul ştia că se poate bizui pe Kard şi liniştit făcu un semn lui George să coboare în pivniţă.

III
O CERCETARE PRIMEJDIOASA

GEORGE COBORA ÎNCETIŞOR treptele şi simţii că-l apasă un simţământ de teamă uşoară, amestecata cu curiozitate.

Înainte de a pune piciorul pe o treaptă, tânărul o cerceta cu vârful ghetei. Şi cu toată băgarea de seamă, ultima treaptă era cât p-aci să îndemne pierzania lui.

Ca pe toate celelalte o cercetă şi pe aceasta mai întâi cu vârful ghetei şi după ce se încredinţă că nu prezintă nici o primejdie, puse piciorul pe ea. În aceeaşi clipă însă, îşi dădu seamă de viclenia diavolească a potrivnicului, căci treapta, pe care stătea cu toată greutatea trupului său, se lăsa deodată în jos. Câteva momente George văzu căscându-se o deschizătură mare în pământ, apoi se prăbuşi în adâncime. Scoţând un ţipăt înăbuşit; în aceeaşi clipă, însă, se simţi smucit zdravăn.

Credinciosul Petre, care venea în urma lui, băgase de seamă primejdia în care se afla odorul său şi fără să mai stea la gânduri îl înhăţă, aplecându-se înainte. Ca într-un cleşte ţinu braţul drept al lui George şi cu o putere de necrezut îl ridică pe treapta unde se afla el.

George, dându-şi seamă că bunul Petre îl salvase în clipa din urmă, mai avu timpul să zărească sclipind luciul unei ape în fundul gropii.

Când fu lângă Petre, capacul de piatră se ridică încetişor şi se închise cu un uşor zgomot metalic.

Tânărul strânse mâna Uriaşului, apoi zise:

— Ptiu, drace, asta a fost o capcană, nu gluma? Văd eu că trebuie să fiu cu multă băgare de seamă prin locurile acestea.

— Mai bine lasă-mă pe mine să merg înainte – stărui Petre – voi şti să fiu cu luare aminte şi, la urma urmei, mai bine să mi se întâmple mie ceva decât dumitale.

— Nu, bunul meu Petre – zise George, mişcat – asta nu se poate. Rămâi îndărătul meu, poate mai ai prilejul să mă salvezi încă odată.

Tânărul îşi întipări bine în minte pervazul chepengului. Acum, fiind închis, crăpăturile abia se desluşea, dar el ştia bine că dea lungul zidului va găsi o margine îngustă pe care să poată merge. Se lipi mai mult de perete, apoi păşi peste ultima treaptă.

Mai făcu doi paşi înainte şi se simţi în deplină siguranţă. Aşteptă pană ce trecură şi camarazii de locul primejdios, apoi plimbă lumina în jur şi cerceta cu amănunţime încăperea în care se aflau.

Nu se vedea nimic ce le-ar fi putut da de bănuit, în peretele din stânga erau două uşi din lemn înnegrit de vreme.

George era foarte atent la fiecare pas ce-l făcea.

Nu se uita, însă numai la podeaua încăperii, ci şi la tavan, căci se prea putea ca prin cine ştie ce instalaţie se desprindă unul din blocurile de piatră din plafon şi să cadă în capul lui.

În cazul acesta nu i-ar fi ajutat decât o săritura în laturi. Îndărăt nu se putea zvârli, căci Petre, gata în orice clipă să intervină, înainta şi ajunse nevătămat la prima uşă. Înainte de a o deschide lumină lemnul înnegrit de vreme, căci se putea ca atunci când va deschide uşa să iasă de cine ştie unde niscai ace otrăvite.

Dar nu putu descoperi nimic suspect, tânărul făcu prevederea să răsucească cu patul revolverului ivărul de lemn al uşii.

Şi, într-adevăr, auzi un zgomot ciudat, dar nu putu vedea nimic. Îi preveni totuşi pe camarazi să nu atingă ivărul cu mâna goală şi doctorul fu de aceeaşi părere, spunând:

— Da, George are dreptate, astfel de lucruri sunt primejdioase totdeauna. E foarte cu putinţă ca în răsucirea clanţei să iasă un ac otrăvit şi să-l înţepe în mână pe cel neprevăzător. Poate să nici nu simtă înţepătura şi să se prăbuşească mort la pământ. Continuă să fi cu băgare de seamă, dragă George!

Tânărul împinse uşa cu piciorul şi în aceeaşi clipă sări în lături, căci nu ştia ce primejdii pândesc îndărătul ei. Petre fu şi el atât de prevăzător să sară de cealaltă parte. Căpitanul şi doctorul se ţinură la început ceva mai la o parte.

În clipa când uşa se izbi de zid şi se auzi un bâzâit, apoi ceva zbură pe lângă capul lui George şi se izbi înăbuşit de peretele opus.

Căpitanul şi doctorul îndreptară îndată lămpile îndărătul lor şi văzură în josul zidului o săgeată lungă, care se îndoise din pricina

izbiturii.

— Cu siguranţă că e otrăvită – spuse doctorul – „Diavolul” ăsta ştie să-şi apere bine ascunzătoarea. Dragă George, vezi să fii şi de-acum încolo tot aţâţ de prevăzător. Cel mai cuminte lucru ar fi, totuşi, să lăsăm bungalowul în plata Domnului şi să mergem la un hotel din oraş. Săi se ocupe poliţia engleză cu „diavolul” ăsta de aici, pe noi nu ne interesează, de fapt.

— Cam aşa e zise George, râzând dar vezi că acum chestia a început să mă intereseze pe mine. Trebuie să-i plătim individului pentru nelegiuirile sale.

— Bravo, George! spuse căpitanul. Asta e şi motivul pentru care mă expun atâtor primejdii. Trebuie facem nevătămător pe omul acesta, cu orice preţ. Dar ia vezi acum ce e îndărătul uşii. Îndrepta lumina spre încăperea cufundata în întuneric, Aceasta era foarte mare, cât jumătate de casa şi goala. Ceva îl îndemnă pe George să nu intre şi zise:

— În încăperea goală nu poate să se fi ascuns. Acolo pot fi numai capcane primejdioase pentru noi. Mai bine să vedem ce se află îndărătul uşii a doua.

Cu băgare de seamă, tânărul merse la cealaltă uşă, o deschise tot cu patul revolverului şi auzi acelaşi zgomot ca înainte. Când o împinse cu piciorul, se dădu iar înapoi şi din nou zbură o săgeată deasupra lui, izbindu-se de zidul din spate.

Luminând înăuntru, George văzu un gang lung care se întindea dedesubtul casei. Cu mare băgare de seamă păşi în gang.

Fără să vrea deveni mai prevăzător, căci simţea că gangul acesta era în legătură cu însăşi casa dar era şi cu putinţă ca să ajungă afară printr-însul. „Diavolul” dispăruse şi el cu siguranţă pe acolo, în vreme ce George se libera din groapă.

Tocmai cerceta cu piciorul o lespede a podelei, când Petre îl smuci înapoi cu toată puterea. Uriaşul se arunca şi el îndărăt, atât de repede, încât trase după sine pe căpitan, care era în spatele lui.

De data asta George nu se uitase la tavanul gangului, dar credinciosul Petre observase la vreme primejdia. De acolo, de sus se desprinsese un bolovan uriaş şi căzu jos la picioarele lui George, făcând un zgomot asurzitor. Câteva sfărâmături îl loviră pe tânăr în picior.

Când praful stârnit de cădere se mai aşeză, George se întoarse spre Petre şi zise mişcat:

— Petre, pentru a doua oară mi-ai salvat viaţa astăzi. Nici nu-ţi poţi face idee cât de recunoscător îţi sunt.

— Nu e vorba de asta – se împotrivi Uriaşul şi d-ta mi-ai salvat mie viaţa de nenumărate ori. Şi nu numai mie, ci şi celorlalţi camarazi.

George deveni acum şi mai prevăzător. La câţiva paşi înaintea lui

zări o uşă care părea să ducă în încăperea alăturată. Dar înainte tânărul nu putuse descoperi nici o uşă în această încăpere, de aceea îşi zise îndată că ea ducea, probabil, într-un gang secret, care trecea printre ziduri.

Deschise şi această uşă cu multă băgare de seamă, dar acum nu mai auzi nici un zgomot şi nici vreo săgeată nu mai şuieră deasupra lui. Când lumină apoi înăuntru, văzu că presupunerea lui ora îndreptăţită.

Un gang îngust ducea printre ziduri şi cu ajutorul lui misteriosul locatar al bungalowului putea ajunge pretutindeni, fără să fie văzut.

Când George vârî binişor capul pe gang, auzi un trosnet slab la o depărtare de câţiva paşi. Fulgerător îşi trase capul înapoi şi tocmai la vreme căci pe deasupra să şuiera ceva.

Deoarece el nu venise în atingere cu nici o sârma sau sfoară, care ar fi putut slobozi săgeata sau ce-o fi fost. Trebuia neapărat ca „diavolul” să se afle pe gang. Putuse vedea bine capul lui George în lumina lămpii şi astfel avusese o ţintă bine hotărâtă.

Abia îi dădu asta în gând tânărului, că şi întinse dreapta cu revolverul, apoi descărcă trei gloanţe la rând spre stânga în gang şi un ţipăt dintr-un gâtlej omenesc dovedi că nimerise.

Întinse iar capul şi în acelaşi timp lumină în gang. La vreo zece metri de dânsul, dispăru o făptură cu o repeziciune fulgerătoare. George mai trase un glonţ şi pătrunse în gang.

Fu însă destul de inteligent ca să nu sară orbeşte după această umbră, căci pe drumul scurt mai putea fi încă o capcană, în care ar fi putut să cada daca s-ar fi grăbit prea mult.

Dar abia făcu doi paşi, că descoperi o sfoară aşezată în pământ dea curmezişul gangului. Îi atrase atenţia lui Petre, care vesti, la rândul său, pe căpitan şi pe doctor, apoi păşi cu băgare de seama peste sfoară şi îşi urmă drumul.

Deodată se auziră două împuşcături de sus din casa. George vru să se repeadă într-acolo să vadă ce se întâmplase, renunţă însă la gândul acesta şi mai făcând vreo şase paşi ajunse la o uşa ce ducea sus. Din prevedere tânărul se feri să pună piciorul pe prima treaptă şi-l puse de-a dreptul pe-a doua, încredinţându-se, cu mulţumire, că nu era nici-o primejdie. După ce-i vesti pe camarazi, începu să urce mai departe.

În cele din urmă ajunse în vârful scării. Lespedea de piatra din tavan părea să fie bine înţepenita, dar George se apucă s-o cerceteze cu atenţiune şi descoperi o mica adâncitura care-i făcu impresia că era artificiala.

Vara vârful pumnalului în adâncitură şi constata cu bucurie că lespedea se dădu în lături cu zgomot. George privi în coridorul casei, luminat de lampa lui Kard. Înainte de a urca îl striga pe camaradul sau. În curând se aflau cu toţii pe coridorul casei.

— Dumneata ai tras, Kard? întreba căpitanul. Probabil că l-ai văzut pe diavol ivindu-se aici?

— Da, domnule căpitan – răspunse timonierul încurcat – din păcate, ivirea lui m-a surprins atât de mult încât n-am tras îndată. A alunecat fulgerător dea lungul gangului şi s-a făcut nevăzut în ultima odaie din dreapta coridorului. Gloanţele pe care le-am tras după dânsul şi-au greşit ţinta – cel puţin n-am auzit să fi scos vreun ţipăt. Dar domnul George, ale cărui împuşcături le-am auzit, pare să-l fi nimerit căci o dâră de sânge duce în odaie. Când luminai însă înăuntru diavolul dispăruse şi nici dâra de sânge n-o mai văzui.

— Ia să cercetăm bine odaia – zise căpitanul – cred că şi acolo o fi având chepenguri în podea, ca aici pe coridor.

Când George întră în odaia arătată de Kard, lumină cu luare-aminte podeaua. Nedescoperind nimic care să-i fi dat de bănuit, tânărul trase la o parte covoarele de preţ aşternute pe jos. Dar unul din ele era lipit de podea şi George înţelese imediat că acolo trebuia să fie vreun chepeng.

Se lăsă în genunchi lângă covor şi-l lumină. Examinând fiecare centimetru în parte. În cele din urmă, ochiul său ager descoperi o mică pată roşie; era sânge proaspăt.

Imediat vârî vârful pumnalului în locul acesta al covorului şi, fără nici un zgomot, covorul se lăsă în adânc, scoţând la iveală o deschizătură.

George lumină înăuntru şi văzu iarăşi o scară care ducea în jos. Dar când vru să coboare, îl opri tatăl său:

— Lasă, George. N-are nici un rost. Sunt prea multe ascunzători şi taine pe aici, astfel că ne primejduim în chip zadarnic căutând să dăm de urma diavolului. Rămânem liniştiţi aici sus, pregătim ceva de mâncare, apoi ne culcăm. Sunt încredinţat ca va ieşi el apoi din ascunzătoarea lui.

Căpitanul vorbise în şoaptă, ceea ce şi trebuia, căci chepengul ramase deschis.

George îşi dădu scama ca tatăl său avea dreptate. Cu siguranţă că „diavolul" nu-i va lăsa în pace în timpul nopţii. Şi dacă stăteau la pândă puteau lesne să pună mâna pe el şi să-l predea apoi autorităţilor.

IV
O NOAPTE MISTERIOASĂ

— MA TEM că omul ăsta ciudat are în fiecare odaie o astfel de instalaţie – zise căpitanul – de aceea va trebui să fim cu mare luare-aminte în timpul nopţii. Dar acum hai să mergem! Petre, tu du-te de încălzeşte conservele în bucătărie, iar în vremea asta noi vom căuta o

cameră unde să putem dormi.

Uriaşul se îndrepta spre bucătărie cu câteva cutii de conserve. În vremea aceasta camarazii vizitară toate odăile şi în cele din urmă Farrow zise:

— Aici e odaia cea mai mare, probabil fosta sala de mâncare a hanului. George, până una-alta tu examinează podeaua, poate mai găseşti un chepeng. Pană atunci noi vom aşeza scaunele în aşa fel încât să putem dormi pe ele.

George se-ntinse pe pântece şi lumină podeaua, cercetând cu deosebire numeroasele covoraşe cu cate era acoperită. În cele din urmă ajunse la unul care era prins. Probabil că şi aici se afla un chepeng ca în odaia unde dispăruse „Diavolul".

Acum trebuia să cerceteze fiecare părticică de covor, căci nu văzu nici o urmă de sânge, ca dincolo.

După cercetare găsi locul cu pricina, adică crăpătura unde se deschidea chepengul. Acesta era însă altfel întocmit. Se auzi un zgomot slab, apoi tânărul simţi deodată că partea podelei pe care se afla se lăsa afund.

Cu iuţeala fulgerului sări în lături şi mai avu timp să se încleşteze cu coatele de marginea deschizăturii. Şi partea aceea din podea pe care era luat covorul se lăsă în jos, astfel că deschizătura se prelungea.

La exclamaţia lui George, săriră în ajutorul său căpitanul şi Kard, care-l traseră afară.

În aceeaşi clipă. George auzi îndărătul sau un zgomot şi bănuind că-l pândea o primejdie dintr-acolo, îşi aruncă trupul înainte, ca să fie cât mai departe de gaura aceea.

Căpitanul şi Kard, care se aplecaseră repede, se dădură înapoi, căci prin fata lor zbură ceva şi se înfipse cu zgomot în tavanul de lemn al odăii.

Căpitanul scoase îndată revolverul, lumină în deschizătură, apoi slobozi două gloanţe înăuntru, în vremea asta Kard îl apucase pe George de amândouă braţele şi-l trase în odaie.

— Nu cred să-l fi nimerit – spuse căpitanul – am văzut numai dispărând veştmântul său de culoare închisă. Dar cel puţin ştie el acum ca stăm la pândă. Trebuie să căutăm să înţepenim bine aceste două chepenguri, ca să nu ne viziteze în timpul nopţii.

— Aşezăm deasupra dulăpiorul ăla greu de acolo – propuse George.

— Buna idee – încuviinţă Farrow – când va încerca să deschidă chepengul, se va pomeni cu dulăpiorul în cap şi poate că va cădea în nesimţire şi în felul acesta punem uşor mâna pe el.

Kard şi George aduseră dulăpiorul greu din lemn tare şi-l aşezară încetişor pe cele două chepenguri, care se închiseseră la loc în urma descoperirii de către George a unei crăpături de lângă deschizătura, în care vârâse vârful pumnalului său.

— Aşa – zise căpitanul, mulţumit – acum cel puţin ne putem simţi în siguranţă în odaia asta. Ia să mergem să îmbucăm ceva.

Când cei patru camarazi vroiau tocmai să părăsească odaia tresăriră speriaţi şi dădură apoi buzna pe uşă, căci din bucătărie detunară două împuşcături una după alta. Fuseseră trase de Petre după cum îşi dădură seama îndată, căci cunoşteau calibrul mare al pistolului Uriaşului.

Ajungând în bucătărie rămaseră câteva clipe locului, înspăimântaţi. Uriaşul zăcea nemişcat în faţa vetrei, cu mâna dreaptă încleştată pe armă.

Săriră cu toţii într-acolo şi se aplecară deasupra lui. La tâmpla stânga avea un cucui cât toate zilele şi doctorul Bertram spuse, după o scurtă examinare:

— A fost lovit cu putere neobişnuită în tâmpla. Numai un uriaş ca dânsul mai putea fi în stare să scoată arma şi să descarce cele două gloanţe. Se va trezi îndată, căci are o constituţie de fier şi, din fericire, se pare că nu e rănit grav.

Într-adevăr, după câteva clipe Petre începu să se mişte. Îşi roti privirile în juru-i, apoi îşi duse mâna la frunte şi, scoţând-o înjurătură, sări în picioare.

— Uite... colo... stătea diavolul ăla! exclamă el arătând spre peretele de lemn din faţa vetrei. A zvârlit spre mine un obiect, am simţit o lovitură zdravănă la cap, dar am mai putut scoate pistolul şi să trag două gloanţe. Nu cred să-l fi nimerit însă.

George vru să se repeadă îndată spre locul faptei, se răzgândi însă, îşi smulse repede revolverul de la brâu şi trase trei gloanţe în peretele cu pricina. Individul acesta misterios era în stare se fi ascuns acolo îndărătul vreunei uşi secrete şi să-l fi atacat în cazul când s-ar fi apropiat de-a dreptul.

Acum se încredinţă însă că „diavolul” nu mai era acolo, sau fusese nimerit de vreun glonţ.

George examină cu luare-aminte peretele de lemn la lumina lămpii sale descoperi un loc care-i bătu la ochi: era iarăşi o mică adâncitură în una din scânduri.

Vârî imediat înăuntru vârful pumnalului său şi în clipa următoare o parte a peretelui se afundă, scoţând la iveală un gang îngust care despărţea pereţii.

— Stai, unde te duci? se răsti căpitanul, văzând că tânărul vroia să intre înăuntru. N-are nici un rost şi lucrul e primejdios. Căci casa asta e plină de taine.

— Atunci să ne asigurăm şi de această uşă secreta – propuse George – poate găsim câteva lucruri cu care s-o putem înţepeni. Petre care îşi revenise în fire, spuse:

— E colo o ladă cu tot soiul de unelte, domnule George. Se vede

treaba că locuitorul acestei case e un dibaci, căci se pare că a făcut singur toate chepengurile şi uşile alea secrete. Bate d-ta o şipcă de-a curmezişul uşii – văd colo în colţ câteva scândurele.

George fu gata în curând cu treaba sa. O şipcă trainica înţepenea deschiderea uşii tăinuite.

— Aşa! Nădăjduiesc că acum suntem în siguranţă şi aici, zise căpitanul. Hai să mâncăm, conservele sunt tocmai bine încălzite.

Doctorul Bertram se dusese la vatră şi luă de pe foc cratiţa de aluminiu în care era carnea. Deodată tresării puternic, veni cu mâncarea sub lampa atârnată de tavan, apoi strigă speriat:

— Ah, ăsta e adevărat dracul gol! A otrăvit mâncarea. Probabil că atunci când Petre a căzut în nesimţire, el a turnat repede un praf în cratiţa. Se mai văd încă nişte cristale mici.

Camarazii se apropiară şi văzură şi ei micile cristale lucitoare presărate pe carne.

— Drace, lucrurile devin cu adevărat primejdioase! exclamă căpitanul. Socot că tot e mai bine să urmăm a-l căuta cu toată energia pe acest ticălos, altminteri nu mai suntem siguri de viaţa noastră în casa aceasta.

— Oricât oi fi eu de înflăcărat când e vorba de o întreprindere primejdioasă – zise George – dar în cazul de faţă trebuie să recunosc că e zadarnic să-l căutăm prin toate gangurile astea secrete. S-ar putea să ne pierdem viaţa în vreo capcana dintr-astea. Cel mai bun lucru e să nu mergem mâine la fluviu şi atunci Roya va duce scrisoarea mea la comandantul englez care, cu oamenii săi va dărâma repede casa asta blestemata. Chiar dacă o scăpa „diavolul" cu prilejul acesta, cel puţin ştim că nu mai are unde să-şi urmeze ticăloşiile.

— Ai devenit dintr-odată atât de prevăzător! zise căpitanul. Nu prea e obiceiul tău, dragă George! De fapt, ai dreptate; n-are rost să ne punem viaţa în joc. Aşa dar, rămânem la propunerea ta.

Fara voie, Farrow vorbise în englezeşte, ca şi fiul său. Şi acum tresăriră cu toţii auzind răsunând de undeva un ras cu adevărat drăcesc. George, însă, zâmbi şi şopti:

— Asta am vrut; bine ai făcut, tată, că ai vorbit şi tu englezeşte. Cu siguranţă că acum va încerca iarăşi să ne înlăture. Pentru acest scop trebuie însă să iasă din ascunzătorile sale.

— Minunat. George, eşti într-adevăr un mare pişicher! spuse căpitanul, cu admiraţie. Aşa şi acum să ne preparăm altă mâncare. Dar vezi să cureţi bine cratiţa, Petre. Cel mai bun lucru e s-o fierbem repede.

Apă proaspăta se afla în nişte găleţi pe care Petre le umpluse la izvorul ce curgea la marginea luminişului. El spălă cratiţa, o puse apoi la fiert şi deschise alte cutii cu conserve.

În vremea asta camarazii colindară prin casă. Kard trebui să

rămână de pază pe coridor, iar ceilalţi merseră din odaie în odaie, dar mereu aşa ca unul să-l poată vedea pe celălalt.

În cele din urmă Petre îi chemă la masă şi camarazii mâncară cu poftă.

După ce sfârşiră, căpitanul zise:

— S-a făcut ceasul unsprezece, ora spiritelor, se apropie, deci. „diavolul" trebuie să iasă şi el la iveala. Să ne retragem în odaia pe care ne-am ales-o şi fireşte că vom face de veghe cu rândul trăgând la sorţi. Dar chiar acela care e de veghe va rămâne în culcuşul său pentru ca „diavolul" să creadă că suntem neprevăzători.

Lui George i se dădu veghea de la douăsprezece pana la unu. Adică tocmai ceasul care putea fi mai primejdios, lucru care-l bucură nespus. Camarazii intrară în odaia cea mare şi se trântiră îmbrăcaţi cum erau, în culcuşuri. Flecare avea însă lângă ei lampa de buzunar de buzunar şi armele.

Cea dintâi veghe o avu doctorul. Nimic nu se întâmpla în vremea asta şi când îl trezi pe George, îi şopti:

— Cred că „diavolul" acesta e mai viclean decât presupunem noi. O fi bănuind că i-am întins numai o cursă cu neprevederea noastră aparentă şi a părăsit casa.

— Asta nu cred – răspunse George – va mai aştepta, de sigur, câtva timp, până va socoti că am adormit într-adevăr. Poate am eu noroc şi pun mâna pe el.

— Atunci îţi doresc succes – zise doctorul – dar fii cu mare băgare de seamă.

Rămas de veghe, George îşi încordă auzul. Minutele treceau încet, nespus de încet.

Deodată se simţi cuprins de oboseală şi abia putu tine ochii deschişi. Un simţimânt neplăcut, de frică, puse stăpânire pe dânsul.

Adunându-şi toată energia se ridică încet. I se păru că aude un şuierat slab şi în acelaşi timp bagă de seamă că aerul era mai bun când se ridicase. Mai spre pământ părea să fie greu şi apăsător.

Camarazii începură deodată să respire ciudat, ca şi cum ar fi suferit de înecăciune. Şuieratul deveni mai desluşit şi George – care se ridicata în picioare – bănui că „diavolul" suflase în camera vreun praf ameţitor sau vreun gaz.

Tânărul îşi încordă auzul şi în curând descoperi de unde venea şuieratul. Cu multa băgare de seama se târî într-acolo, adică spre peretele din dreapta. Şuieratul pătrundea prin podea, ceea ce însemna că diavolul se afla în pivniţă Şi sufla otrava în odaie prin vreo deschizătură mică.

George scoase revolverul şi-l îndreptă spre locul acela. Dar se răzgândi, spunându-şi că, poate, primejdiosul individ nu era în pivniţă, ci pusese numai acolo vreun aparat care sufla otrava, în

vreme ce el-însuşi s-o fi aflând poate în odaie şi aştepta numai ca musafirii nepoftiţi să cadă în nesimţire.

Tânărul plecă de unde se afla, îndreptându-se spre uşă. În mâna stângă ţinea lampa de buzunar, în cea dreaptă revolverul.

Ajungând la uşă ciuli urechea spre coridor. Domnea o tăcere de mormânt, până şi camarazii săi nu mai respirau, stând cu totul nemişcaţi.

George se înspăimântă, spunându-şi că poate praful sau gazul acela îi omorâse. De ce ar căuta „diavolul" să-i ameţească întâi şi nu i-ar ucide de-a dreptul?

George se-ntoarse repede şi străbătu odaia. Deschise încetişor cele două ferestre, apoi veni lângă tatăl său şi-i pipăi pulsul.

Constată cu nespusă bucurie că acesta era regulat, dar căpitanul nu simţii atingerea, ceea ce însemna că praful sau gazul – ce-o fi fost – îşi făcuse efectul.

Deodată George auzi un zgomot slab de tot la uşă. Îndreptă îndată într-acolo lumina lămpii, dar tresări speriat, căci văzu făptura grozavă a „diavolului".

Înmărmurirea lui George ţinu numai câteva clipe, apoi ridică repede mâna în care avea revolverul, însă în aceeaşi clipă „Necuratul" se dădu repede în lături.

Totuşi, George trase şi un ţipăt puternic şi dovedi ca nimerise bine. Se repezi spre uşa, cu gând să vie de hac primejdiosului individ.

Dar înainte s-ajungă la uşă auzi un zgomot slab şi când păşi pe gang nu mai văzu pe nimeni.

George se-ntoarse înapoi. Acum trebuia neapărat să vadă ce este cu tovarăşii săi. Cu lampa aprinsa, tânărul merse spre capătul odăii, de unde tot se mai auzea şuieratul. Atunci văzu pe podea o ţeavă subţire, din care ieşea un praf fin. Îşi opri răsuflarea, se aplecă şi cu patul revolverului izbi în ţeavă până o turti, astfel ca să nu mai; poată ieşi praful dintr-însa.

După aceea se aplecă iarăşi deasupra tatălui său şi-i ridică jumătatea de sus a trupului. Căpitanul era moale ca o cârpă, dar inima îi bătea regulat, li ridică şi pe ceilalţi camarazi, propunându-şi s-aştepte până se va risipi efectul prafului ameţitor.

Nu putea însă rămâne cu mâinile-n sân În vremea asta. Vroia să cerceteze unde dispăruse atât de repede „diavolul" – de aceea ieşi iarăşi pe culoar şi plimbă lumina lămpii de jur-împrejur.

Chepengul pe care-l descoperise înainte era prea depărtat de uşă, aşa că pe acolo nu putuse dispare atât de repede „diavolul". Trebuia deci să existe încă o uşă tăinuită undeva în perete.

Fără să stea mult la gânduri, George începu să ciocănească în perete cu patul armei. Şi într-adevăr, găsi repede uşa tăinuită pe care o bănuise, căci lemnul suna a gol acolo.

Căută cu înfrigurare adâncitura unde trebuia să fie încuietoarea, o găsi şi apăsă vârful pumnalului înăuntru. Uşa se dădu în înlături fără zgomot, dar George se feri să privească în gang dintr-odată.

Se, înapoie în cameră, de unde îşi luă casca tropicala, pe care o aşeză în vârful revolverului. Când ajunse iar la uşa deschisă ascultă câteva clipe, căci i se păru că aude o respiraţie slabă şi parcă nişte gemete, ca şi cum cineva şi-ar înăbuşi durerea.

Cu băgare de seamă George împinse înainte casca. Deodată auzi un bâzâit, apoi casca fu izbita atât de tare, încât tânărul era cât p-aci să scape din mână revolverul. Fără voie scoase o exclamaţie de surprindere şi teamă, apoi însă întinse îndată mâna. O îndoi spre dreapta şi trase în gang.

Răspunsul fu un hohot de râs batjocoritor. Hotărât, George, pătrunse în gang.

Dar nu-l mai putu descoperi pe omul misterios, pe „diavol”, care se vede că se făcuse iarăşi nevăzut prin vreo uşă secretă.

Nu cuteză să-l urmeze, căci era singur şi daca celălalt izbutea să pună mâna pe el, atunci şi camarazii erau pierduţi.

Ieşi repede din gang şi se întoarse în odaie. Dar când vru să treacă pragul, răsună deodată lângă dânsul un vâjâit şi în aceeaşi clipă un obiect greu îl izbi în cap. Clătinându-se, căzu la pământ, dar în cele din urmă văzu căscându-se înaintea să o deschizătură din care îl privea „diavolul”.

Înainte de a-şi pierde cunoştinţa, George mai văzu făptura misterioasă apropiindu-se de el. Zări sclipirea unui pumnal, apoi totul pieri în beznă adâncă. Mai auzi doar două împuşcături – şi atât? Poate ca îl şi înconjurau primejdiile în casa misterioasă, sau erau îngrijoraţi de soarta lui.

Roya dispăruse în întuneric. Luna se ridicase deja deasupra marginii pădurii şi îşi arunca lumina palidă asupra fluviului, dar nu era încă destul de puternică pentru a-l lumina pe o distantă mai mare.

V.
RĂFUIALA

CÂND ÎŞI REVENI în fire şi deschise ochii, tânărul privi uimit în jurul său. Odaia era luminată de lampa cu petrol, el se afla întins într-un culcuş şi doctorul Bertram îi punea o compresă rece la cap.

George se ridică îndată în capul oaselor şi întreba:

— Am mai auzit două împuşcături – l-aţi nimerit?

— Da. Odată l-ai atins – răspunse Petre – dar se vede că nu prea grav, căci a dispărut iarăşi.

George îl împinse pe doctor în lături şi se ridică cu totul. Era cam ameţit încă, dar îşi adună puterile şi zise:

— Trebuie să punem mâna pe el, e rănit doar de mai multe ori. Sunt mulţumit că am putut împiedeca crima pe care o pusese la cale cu praful ăla.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă căpitanul.

E adevărat că-mi simţeam capul greu când m-am trezit.

— Mie mi s-a întâmplat la fel, zise doctorul. Petre, precum şi Kard spuseră acelaşi lucru, fiecare povesti pe scurt despre ţeava prin care fusese suflat în odaie praful. Doctorul chibzui câteva clipe, apoi zise serios:

— Acum pricep în ce fel şi-au pierdut aici minţile bieţii oameni. Praful acesta e o otravă grozavă care răpeşte oamenilor memoria. Dacă George al nostru n-ar fi băgat de seamă, atunci am fi fost găsiţi toţi cu mintea rătăcită. Adevărat? zise căpitanul. Am auzit şi eu de otrava asta a uitării. George şi de data asta ne-ai salvat de la o soartă înfiorătoare. Există vreun antidot împotriva acestei otrăvi, doctore?

— Am auzit că un medic englez de aici din India a izbutit să facă această descoperire.

— Atunci poate că mai e posibil să fie salvaţi nenorociţii aceia care au căzut victime acestui diavol – spuse căpitanul – trebuie să încercăm cu toate mijloacele să-i venim de hac individului acestuia primejdios.

— Aş fi de părere să intrăm în gangul unde a dispărut ultima oară – zise George – vom cunoaşte astfel tot mai multe din tainele acestei vizuini de vulpi.

— O adevărată vizuină de vulpi – încuviinţă doctorul – şi încă una foarte primejdioasă. Sunt şi eu de părere să pornim cu toată hotărârea în căutarea lui. Dacă mai aşteptăm, probabil că în cele din urmă tot vom cădea în cursă.

Luând-o înaintea camarazilor George ieşi pe coridor. Mai era puţin ameţit de pe urma loviturii, dar îşi adună toată energia şi cu flecare pas ce-l făcea simţea că starea să se îmbunătăţeşte.

Deschise repede uşa tăinuită şi fu destul de prevăzător ca să vâre întâi înlăuntru casca să tropicală înfiptă în vârful armei.

De data asta „diavolul” era prevenit, căci nu se întâmplă nimic când tânărul vârî casca – dar abia întinse capul, că se şi dădu înapoi, ca fulgerul. Ceva zbură deasupra capului său şi se izbi de peretele de la capătul coridorului. Cu siguranţă că fusese iarăşi o săgeată otrăvită şi George scăpase ca prin urechile acului.

Fără să stea la gânduri slobozi două gloanţe în gang, apoi privi iarăşi pe după colt, dar nu văzu nimic. Intră încetul cu încetul înăuntru.

Examina iarăşi cu atenţiune fiecare centimetru de pământ, privi şi spre tavan şi nici cei doi pereţi de lemn ai gangului îngust nu-i trecu cu vederea.

După vreo opt paşi văzu înaintea să capătul gangului. Încotro

fugise misteriosul criminal?

George chibzuit scurt timp, apoi se lăsă în genunchi şi examină podeaua. Trebuia să fie acolo vreun chepeng pe unde se făcuse nevăzut „diavolul".

În cele din urmă descoperi iarăşi o mică adâncitură şi ridică pumnalul ca să vâre vârful înăuntru, când se auzi un strigăt de prevenire scos de Petre, care rămăsese pe coridor să vegheze.

— Diavolul e aici! răcni Uriaşul şi în aceeaşi clică detună arma lui.

Camarazii alergară îndată înapoi. Petre şi fugea pe coridor spre ultima cameră, în care pătrunseseră întâi tovarăşii.

— Aici a intrat! strigă el. Trebuie să punem mâna pe ticălos? Ah! A sărit pe fereastră.

— Kard, scoate repede lucrurile noastre din odaie, dar repede – strigă Farrow – aici se va i întâmpla ceva, altminteri nu şi-ar fi părăsit el ascunzătoarea. Fă treaba repede, apoi urmează-ne sărind pe fereastră!

Petre şi George săriseră pe terasă, unde rămaseră liniştiţi, cu auzul încordat. Apoi tânărul apucă mâna Uriaşului şi şopti:

— Colo la stânga a trosnit o cracă, într-acolo a fugit. Spune asta tatei şi camarazilor.

Fără să mai stea la gânduri George coborî ca o pisică scăriţa şi începu să alerge în jurul casei spre desişul de unde se auzise pârâitul. Când ajunse aproape, întoarse capul şi-i zări pe camarazi alergând prin luminiş. Se întoarse iar şi căută locul pe unde pătrunsese în desiş „diavolul". Descoperi curând crengi proaspăt rupte şi frunze căzute şi se strecură pe acolo în desiş.

Ajunse pe o potecă îngustă şi plină de bălării şi într-un loc unde pământul era moale şi umed văzu întipăritura unul picior.

Tocmai se pregătea să pornească înainte pe poteca aceea, când se auzi din luminiş un trosnet puternic. O răbufneală de vânt suflă peste desiş, încât tufele se îndoiră până la pământ, apoi pietre şi lemne căzură pretutindeni.

Îngrozit, George se dădu înapoi şi privi spre luminiş. Bungalow-ul dispăruse şi în locul lui se vedea un morman de ruine fumegânde. „Diavolul" şi-o fi dat seamă că-şi găsise naşul şi îşi dărâmase vizuina, ca să ucidă, astfel, pe potrivnicii săi.

Din pricina presiunii aerului, cei patru camarazi fură zvârliţi la pământ, dar se ridicară îndată şi că pitonul zise:

— De asta m-am temui când l-am văzut pe „diavol" părăsind casa. Noroc că a ieşit Kard la vreme cu lucrurile noastre. Acum să pornim mai departe, căci cred că ai găsit vreo urmă, George, nu?

— Da, individul a alergat pe o potecă îngustă şi plină de bălării, care se afla îndărătul tufişului de colo. Acum cred că îl vom prinde.

George intră iar în desiş, apoi începu să alerge pe poteca îngustă,

luându-se după urmele lăsate de „diavol”.

Ţinea lumina lămpii spre pământ şi după câtva timp băgă de semnă cu bucurie că alături de în tipăriturile picioarelor se vedeau câteva picături roşii. Asta însemna că rănile criminalului sângerau tare şi departe nu putea ajunge el în starea asta.

Tânărul nostru nu se mai temea de vreo cursa. Se părea că nemernicul acela îşi pierduse cu totul capul şi nu se gândea decât să fugă cât mal departe.

Dar această lipsă de prevedere era cât p-aci să-l piardă pe George. Poteca făcu o cotitură, tânărul sări după colţ şi, în aceeaşi clipă, o lovitură grozavă izbi revolverul pe care-l ţinea în mâna stângă. Arma îi fu smulsă din mână, iar el însuşi fu zvârlit într-o tufă.

Asta îi salvă însă viaţa, căci în clipa următoare un obiect destul de mare vâjâi deasupra capului său. După sunet, George îşi dădu scamă că fusese zvârlit cu foarte mare putere. Dacă i-ar fi izbit în cap, i-ar fi sfărâmat ţeasta.

Tânărul se ridică repede şi sări înapoi pe poteci unde începu să alerge înainte, căci la cel mult douăzeci de metri văzu pe „diavol”, în mână cu o praştie din care zvârlise asupra lui George proiectilul acela misterios.

Tânărul vru să scoată al doilea revolver de la brâu, dar băgă de seamă cu spaimă că-l pierduse când ieşise afară din tufiş. Chibzui dacă nu era bine să se-ntoarcă pentru a căuta arma, însă văzând că „diavolul” se pregătea de fugă, nu mai stătu în cumpănă. Mai avea pumnalul dăruit de Sanja şi cu această armă minunată va izbuti el să-l doboare pe criminal.

Trase pumnalul şi se luă după fugar, dar îşi dădu seama repede că „diavolul” era un alergător foarte dibaci. Cu toate că era rănit, izbuti să mărească distanta dintre el şi George. Şi totuşi tânărul îşi adunase toate puterile, simţind că străduinţele lui vor fi zadarnice.

Sub frunzişul des al pădurii domnea o căldură înăbuşitoare. După câteva minute George fu lac de sudoare şi plămânii săi respirau greu, în vreme ce inima îi zvâcnea să-i spargă coşul pieptului.

Dar „diavolul” părea că nu simte oboseala şi George înţelese că va avea de-a face cu un potrivnic foarte primejdios, dacă va trebui să lupte piept la piept cu el.

Omul acesta părea să aibă o putere neasemuită şi o energie la fel, de vreme ce, cu toate că era rănit, izbutea să alerge atât de repede.

Dacă George ar fi avut o armă, l-ar fi putut culca la pământ pe fugar, căci distanţa dintre ei era de numai treizeci de metri. Aşa însă nu putea decât să scrâşnească din dinţi de necaz.

Deodată fugarul se făcu nevăzut. George se opri imediat din goană, aprinse lampa şi-şi încordă auzul. Linişte deplină domnea în juru-i, numai insectele bâzâiau în mii de feluri.

Se scurseră câteva clipe; deodată George auzi un pârâit uşor pe partea dreaptă a potecii.

Imediat porni înainte. Îşi întipărise întrucâtva în minte locul unde dispăruse „diavolul”; când ajunse se opri şi aprinse lampa, lăsând lumina să se cearnă printre degete.

La aceasta lumină slabă el văzu totuşi crengi proaspăt frânte şi frunze rupte. Apoi descoperi nenumărate picături de sânge – ceea ce lăsa să se înţeleagă că rănile „diavolului” se înrăutăţiseră din pricina goanei nebuneşti. Probabil că, la fel ca animalele care simt apropiindu-se moartea, îşi căutase o ascunzătoare unde vroia să-şi dea sufletul. George se gândi însă la bieţii oameni cărora acest diavol le răpise judecata. Poate că, înainte de a muri, mustrările de suflet îl vor sili să destăinuiască leacul împotriva acestei otrăvi grozave..

Fără să stea la gânduri tânărul pătrunse în desiş. Putea urmări lesne urmele „diavolului”, căci atât rămurelele frânte cât şi picăturile de sânge erau destul de vădite.

Uneori George se oprea şi asculta cu încordare. La început mai auzi încă pârâitul slab al crenguţelor, apoi nu se mai auzi nimic. Acum se cerea cea mai mare băgare de seamă, căci se părea că „diavolul” găsise locul unde hotărâse să moară şi de sigur că se va apăra cu ultima energie.

George porni mai departe, oprindu-se din când în când s-asculte. Era încordat la culme, ştiind că avea de-a face cu un potrivnic foarte primejdios.

Şi dânsul, George, era singur singurel, înarmat numai cu pumnalul, iar camarazii nu-l vor putea urma atât de repede.

Asta nu-l opri însă pe George. Mersese mereu înainte, ferindu-se să facă zgomot.

Deodată, tocmai când înconjurase o tufă mare, se pomeni iarăşi pe o potecă îngustă. Dâra de sânge îi arăta drumul, mai găsi şi urme de picioare şi, spre mirarea lui, paşii fugarului păreau să fi fost foarte mari.

George porni pe poteca aceasta, alergând în vârful picioarelor. Un luminiş se făcu înaintea lui şi în mijlocul luminişului se înălţau ruine vechi. Un zid înalt şi, după cât se părea, gros, înconjura clădirea ale cărei vârfuri se zăreau deasupra zidului, aici părea să fie o a doua ascunzătoare a „diavolului”. George îşi dădu seamă îndată că acum situaţia devenea iar primejdioasă, căci între aceste ziduri vechi fugarul putea să aibă alte ascunzători tăinuite.

Acum nu-l mai putea opri nimic pe viteazul tânăr; se lua după picăturile de sânge care duceau prin luminiş şi ajunse în curând la o scara îngustă care ducea în sus pe zid. Pe fiecare treaptă se vedea sânge.

George urca repede, privind mereu în sus. În cele din urmă ajunse

în marginea zidului, care era lată de vreun metru şi jumătate. Deodată piciorul sau lovi un obiect tare. Cu mirare văzu că era un revolver modern şi repede se încredinţă că arma era încărcată. Monograma de pe ea lăsa să se vadă că era proprietatea unui colonel englez.

Fără voie, George se gândi la cei doi Englezi care-şi pierduseră minţile din pricina otrăvii criminalului. Arma aceasta aparţinuse, cu siguranţă, unuia din nenorociţi, de la care o luase „diavolul" şi o pierduse acum în cursul fugii sale grăbite.

George vârî pumnalul la brâu, despiedica pistolul şi porni mai departe. Deodată, îl văzu înaintea să pe cel căutat. În lumina lunei „diavolul" arăta cu adevărat înfiorător.

Mergea clătinându-se. Probabil din pricina rănilor căpătate şi George îşi dădu seama că izbânda era de partea lui. De omul acesta nu mai trebuia să se teamă. În primul rând pentru că dânsul George, avea o armă de foc în mana.

Se apropiă încetişor de individul primejdios, apoi ridica arma şi strigă:

— Sus mâinile!

Dar reacţia fu neaşteptată, căci în loc să se supună, „diavolul" se întoarse brusc şi se repezi la tânăr.

George apăsa îndată pe trăgaci, glonţul însă nu porni în aceeaşi clipă, eroul nostru îşi dădu seama acuma de vicleşugul potrivnicului său. Pusese pistolul acolo, bănuind că George îl va lua şi va căuta să se folosească de el. Fireşte că gloanţele erau oarbe.

Tânărul nu se lăsă, ci zvârlii arma cu toată puterea înspre duşmanul său şi nimeri bine, căci acesta se dădu cu un urlet îndărăt. În aceeaşi clipă George scoase pumnalul şi se repezi la primejdiosul individ.

Înainte de a-l ţintea ajunge, „diavolul" scoase un ţipăt înfiorător şi se prăbuşi de pe înălţimea zidului în curte, care era pavata cu lespezi de piatra.

George privi îngrozit în jos şi văzu trupul criminalului zăcând nemişcat.

— Ei, George, slavă Domnului! se auzi în aceeaşi clipa glasul tatălui său. Am mai avut prilejul să mai vedem ultima parte a acestei tragedii. De ce nu l-ai împuşcat? Te văd în mână cu un revolver deşi noi am găsit pe drum cele două arme ale tale.

— Vă voi istorisi cum stau lucrurile, veniţi sus – văd colo o scară care duce în curte – răspunse George.

După câteva minute stăteau cu toţii lângă „diavol". Doctorul îi desprinse de pe fată masca şi zise:

— E un Mahomedan. Să fie oare chiar el Mahud ăla, despre care ne povestea barcagiul?

„Diavolul" gemu slab, ridică cu anevoie capul şi privi în jur. Atunci

doctorul îi zise:

— În curând vei fi în fată atotputernicului. Mai ai timp să te cureţi întrucâtva de păcate, supunându-mi de ce contra otravă să mă folosesc ca săi scap pe nenorociţii aceia care şi-au pierdut minţile din pricina ta.

Muribundul bâigui numele câtorva plante, apoi adăugă:

— Am făcut asta ca să redobândesc banii pe care i-am păgubit. Acum totul e pierdut.

Se mai zvârcoli puţin, apoi rămase nemişcat.

— Hai să-l îngropăm – propuse căpitanul grav – a mărturisit, aşa că i se cuvine un mormânt omenesc.

Când camarazii se înapoiară în luminişul unde fusese bungalow-ul, găsiră acolo soldaţi. Detunătura exploziei fusese auzită în oraş. Ofiţerul din fruntea soldaţilor fu foarte bucuros când Farrow se recomandă.

Îi lua pe camarazi cu dânsul în oraş unde căpitanul povesti întâmplările ciudate de peste noapte. Colonelul comandant îi mulţumi, cu deosebire pentru contraotrava pe care i-o scrise pe hârtie şi pe care vroia s-o folosească imediat la nenorociţii bolnavi.

Şi a doua zi, înainte de plecare, camarazii aflară cu bucurie că cei doi englezi fuseseră însănătoşiţi. Şi asta îi răsplăti pe deplin de necazurile îndurate.

Aventurile submarinului Dox 118

Hans Warren

I
GEORGE UCIDE UN URS NEGRU

CEI CINCI CAMARAZI SCĂPASERĂ cu bine din ultima aventură. Părăsiră fluviul Gapti şi porniră spre nord, având ca ţintă orăşelul Musaffapur, aşezat la unul din numeroşii afluenţi ai Gangelui. De acolo mai aveau de călătorit vreo cinci zile ca s-ajungă în ţinutul unde locuia prietenul lor, prinţul Ghasna.

În zorii zilei, după o noapte de drum, coborâtă din barcă şi după ce îmbucară ceva pe malul fluviului Gapti, porniră pe şoseaua veche ce se făcea înaintea lor.

— Eu am impresia – zise doctorul Bertram – că şoseaua asta era des folosită în vremurile dinainte. Poate că locul de debarcare unde am părăsit barca fusese sfânt cândva. Cred că, dacă mergem fără să ne ostenim prea mult. Mâine să prânz ajungem la Musaffapur.

— Da, sunt vreo cincizeci de kilometri – răspunse căpitanul – pe care i-am putea face chiar în cursul zilei de astăzi, dar pe căldura asta ar fi cam prea obositor şi primejdios. Vom face câteva popasuri şi ne vom alege un loc. Bun pentru noapte. În Musaffapur vom putea rămâne pantă a doua zi dimineaţă, când putem pomi mai departe.

George mergea cu câţiva paşi înaintea tatălui sau şi a doctorului, cărora le urmau cei doi uriaşi; Petre şi Kard. După un obicei statornicit ducea sub braţ puşca, spre a se putea folosi de ea imediat ce s-ar fi simţit nevoia.

Şoseaua era largă de vreo opt metri şi mărginită de codrii seculari. Pământul era nisipos şi se mergea bine pe el. Marşul acesta monoton începu să-l cam plictisească pe George, ceea ce-l făcea posomorât. Cu toate acestea, nu slăbea din ochi desişul de pe ambele laturi, căci nădăjduia mereu şi descopere ceva deosebit.

Dar ceasurile se scurgeau unul după altul şi în pădure era linişte. În cele din urmă, li se făcu foame. Aveau ei, nu-i vorbă, destule conserve ca să-şi încropească o masă ca lumea, dar tot le-ar fi fost mai plăcut ceva vânat.

Ajunseră la un luminiş mare pe care îl tăia şoseaua. Auziră acolo şi şopotul unui izvor, ceea ce-l hotărî pe căpitan să ordone un popas de două ceasuri.

În mijlocul luminişului se afla un copac bătrân sub ramurile căruia aveau umbră destulă. Era un loc minunat de popas, iar Petre şi Kard începură să facă o groapă pentru foc şi să adune vreascuri.

— Tata, să-ncerc să dau de vreun vânat? întreba George. Poate izbutesc să împuşc ceva în timp de jumătate ceas – dacă nu, mă-ntorc.

— Bine, băiete, încearcă! spuse căpitanul. Izvorul acesta o fi o adăpătoare pentru multe animale şi s-ar putea să ai noroc. Să fii însă cu băgare de seamă, căci în pădurea asta cred că se aţin multe fiare de

pradă. Nu numai tigri, ci şi urşi dintr-aia negri, care sunt foarte primejdioşi.

— O fripturică de urs ne-ar prii foarte bine – răspunse George, râzând – atât de răi n-or fi Moş Martinii ăştia. Nu mă depărtez prea mult şi-apoi ştii că sunt cu luare-aminte.

George îşi lăsă jos raniţa, mai încercă odată puşca şi pistoalele, apoi intră în desiş.

Găsi multe potecuţe care duceau toate spre izvor. Dădu de urme de bivoli şi rinoceri, alături de altele de căprioare şt cerbi – în câteva locuri chiar urme de tigri, de panteră şi de urşi.

Îşi spuse cu drept cuvânt că va fi greu să vâneze vreo căprioară sau vreun cerb, căci animalele acestea sunt foarte sperioase. De aceea, deşi tatăl său îl prevenise să se ferească de urşi, hotărî, totuşi, să dea de unul dintr-aceştia.

Urmele după care se luă i se părură foarte proaspete, ceea ce însemna că ursul fusese de curând la izvor. După mărimea lor îşi dădu seamă că fiara trebuia să fie mare, aşa că se cerea multă băgare de seamă.

Auzise el multe povestindu-se despre aceşti urşi indieni, care ar fi foarte primejdioşi. Ştia însă că băştinaşii au năravul să exagereze lucrurile şi apoi aceştia, cu armele lor primitive, aveau chiar motiv să se teamă.

După ce merse vreo zece minute pe urmele ursului, tânărul ajunse iarăşi într-un luminiş mare, presărat cu dărâmături de piatra. Erau acolo rămăşiţele unei clădiri străvechi, câteva ziduri dintre care cel mai înalt să fi avut vreo trei metri. Acum trebuia să caute cu atenţiune ca să poată urmări mai departe drumul ursului, căci pe bolovanii de acolo nu se întipăreau urme. Nehotărât, George rămase câteva clipe în faţa ruinelor, întrebându-se dacă nu cumva ursul îşi avea bârlogul înlăuntrul acestor ziduri.

Atunci înaintarea devenea foarte primejdioasă, căci, cu oricâtă luare aminte ar fi mers, nu putea evita ca adesea să se rostogolească pietricele sub picioarele sale. Dacă se pomenea brusc înăuntrul zidurilor cu ursul, pe care-l trezea poale din somn, era în mare primejdie.

Deodată văzu un roi de albine dispărând prin deschizătura unde fusese uşa clădirii. Trebuiau să-şi aibă stupul înlăuntrul ruinei şi de sigur că ursul intrase acolo numai ca să fure mierea.

George vru să pornească înainte, când se răzgândi, spunându-şi că acum stătea în faţa unei primejdii îndoite. Nu numai ursul îl va ataca, ci şi albinele se vor năpusti asupra lui daca se apropia de stupul lor.

Îşi încordă auzul şi auzi un mormăit uşor. Se părea deci că ursul fusese atacat de albinele furioase. George stătea ceva mai deoparte şi albinele nu-l luau în seamă când intrau bâzâind în ruină.

Mormăitul ursului era tot mai tare – probabil ca nu se mai putea apăra de duşmanii lui mărunţei. Bănui că Moş Martin va ieşi afară îndată, urmărit de albine şi în cazul acesta, el nu trebuia să stea prea aproape de intrare, căci chiar dacă ar izbuti să-l răpună pe urs cu un glonţ bine ţintit, albinele îl vor ataca îndată.

Alergă deci înapoi la marginea desişului şi aşteptă acolo. Şi într-adevăr, după câteva minute ursul ieşi în goană afară din ruină. Alerga atât de repede încât se şi apropiase la câţiva metri de George, înainte ca acesta să-şi poată smuci puşca de pe umăr.

Ursul – în jurul căruia bâzâiau albinele furioase – băgă de seamă această mişcare, se ridică fulgerător în două labe şi astfel înaintă spre tânăr.

George nu-şi închipuise vreodată că urşii negri ar putea fi atât de mari. Şi ceea ce-l miră şi mai mult, era repeziciunea cu care se apropia fiara.

Primejdiosul animal nu mai era decât la trei metri şi dându-şi seamă de pericolul în care se afla, tânărul erou trase, fără să mai ţintească. Rezultatul fu surprinzător: matahala începu să se clatine, scoase un răget, apoi căzu pe picioarele dinainte.

George se simţi mândru de această izbândă şi, lăsând puşca jos, privi cu bucurie la fiara doborâtă. Dar deodată scoase o exclamaţie de durere, căci simţi la ceafă înţepătura unei albine.

În aceeaşi clipă ursul uriaş se ridică, scoţând un mormăit înfiorător. Laba uriaşă se abătu vijelios pe lângă faţa lui şi, dacă ar fi nimerit, bietul tânăr s-ar fi ales cu capul zdrobit. Însă George sării repede câţiva paşi înapoi şi ridică iar puşca. Dădu să apese pe trăgaci, când simţi iarăşi înţepătura dureroasă a albinei în dosul urechii. Fără voie se dădu în lături şi glonţul care ar fi trebuit să nimerească ochiul ursului râni numai matahala lângă ochiul stâng.

Înainte ca să poată descărca un al doilea glonţ, o lovitura grozavă de labă îi smulse puşca din mână.

George se afla acum într-o situaţie foarte primejdioasă. Trase imediat cu mâna dreaptă pistolul, slobozi un glonţ, dar acesta nu-şi făcu efectul, căci o clipită după împuşcătură îi zbură din mână şi arma aceasta, datorită unei alte lovituri de labă dată de urs. Fulgerător îi trecu prin minte că putea fi bucuros că scăpase cu mana teafără. Numai cu un centimetru trecuse lovitura labei grozave pe lângă degetele sale.

Duse îndată mâna la al doilea pistol; îl scoase abia pe jumătate, când matahala se năpusti asupra lui. George fu zvârlit cât colo şi căzu pe un bolovan, ceea ce-l făcu să scoată un ţipăt de durere, căci se lovise rău de tot.

Văzu deasupra lui trupul negru al ursului, văzu colţii-i uriaşi, ochii lui mici şi scânteietori. Fiara se năpusti asupra lui ca să-l sfâşie, dar în

aceeaşi clipă George îşi învinse durerea şi slăbiciunea ce-l cuprinsese. Se aruncă fulgerător în laturi şi matahala se prăbuşi. Căci lovitura dăduse greş.

În aceeaşi clipă tânărul se ridica, dar pistolul nu-l mai avea, căci îi căzuse din brâu.

Avea în schimb pumnalul şi trebuia să se folosească repede de el, deoarece ursul se şi ridicase iarăşi. Scoase arma preţioasă şi izbi cu putere în fiara, nimeri bine, căci tăişul ascuţit se înfipse până la plasele în trupul animalului Acesta căzu grămadă, dar George nu mai putu trage afară pumnalul, care se înţepenise parcă acolo.

Răsuflă însă uşurat, căci se părea că lovitura aceasta pusese capăt vieţii primejdiosului său potrivnic.

Bucuria lui nu fu de lungă durată deoarece în clipa următoare simţi iar o înţepătură de albină la ureche. Vru să se îndepărteze repede de acolo ca să scape de insectele acestea grozave, dar alunecă şi căzu grămadă printre dărâmăturile de pietre. Pe jumătate ameţit se ridică şi atunci văzu că şi ursul grav rănit se scula de jos.

Trebuia să fugă cât mai repede nemai având acum nici o armă la îndemână. Băgă de seamă cu spaimă că atunci când căzuse, piciorul său drept se prinsese între doi bolovani. Se smuci cât putu să şi-i scoată, dar îşi pricinui numai dureri, fără să se poată elibera.

Şi ursul se apropia, clătinându-se. Se părea că-şi adunase toate puterile, ca să se răzbune pe cel care îl rănise.

Ochii mici şi scânteietori de răutate erau îndreptaţi asupra lui George, care stătea înmărmurit şi vedea catastrofa apropiindu-se. Colţii puternici ai ursului sclipeau între buzele răsfrânte şi tânărul avu impresia că-i simte înfigându-i-se în carne.

George simţea că e pierdut dacă nu întreprindea ceva ca să se salveze. Încercă încăodată să-şi elibereze piciorul, totul fu însă în zadar.

În disperarea să luă repede o hotărâre; care i s-ar fi părut caraghioasă dacă ar fi stat să chibzuiască. Se aplecă repede, apucă un bolovan şi-l zvârli cu toată puterea în ursul care, în vremea asta, se apropiase până la câţiva paşi, cu un răget înăbuşit fiara se dădu înapoi, căci bolovanul îi rupsese câţiva dinţi şi-l rănise grav la nas.

Ameţita pe jumătate, matahala începu să se legene încoace şi-ncolo şi George se socoti salvat. Nădăjduia că duşmanul său de moarte nu-şi va mai reveni, ca să atace încă odată. Se înşelase însă, câteva clipe fiara uriaşă rămase întinsă la pământ, apoi deodată se ridică iarăşi şi, cu puterea pe care i-o dădea setea de răzbunare, înainta clătinându-se, cu botul însângerat, larg deschis, cu ochii scânteietori de furie.

George căută încă o piatră pe care s-o poată zvârli, dar nu găsi nici una.

Ursul se apropiase până la doi paşi, se ridică anevoie pe picioarele

dinapoi, pregătindu-se să dea lovitura hotărâtoare cu una din labe. Tânărul stătea liniştit, spunându-şi că nu putea aştepta salvarea decât de la propria-i dibăcie şi prezenţă de spirit. Trebuia să-ncerce să scape în ultimul moment de lovitura pe care se pregătea s-o dea matahala neagră.

Ursul mai făcu un pas, apoi repezi laba. Dar fu aceeaşi clipă George se aplecă fulgerător cât putu de mult şi lovitura nu-l atinse.

Fiara îşi pierdu cumpăna şi se prăbuşi pe labele dinainte. Tânărul nostru erou se folosi de clipa aceasta cu o prezenţă de spirit uimitoare.

Se aplecă mult înainte, apucă mânerul pumnalului înfipt în spatele ursului şi smulse arma cu toată puterea.

Sângele ţâşni ca un şuvoi, dovadă că pumnalul tăiase o vână mare. Fără să piardă timp o singură clipă, George ridică braţul încă odată şi repezi arma ascuţită în trupul primejdiosului său duşman.

De data aceasta nimeriseşi mai bine – adică, drept în inimă. Ursul începu să horcăie şi căzu grămadă. Se zvârcoli în ţărână, bătu aerul cu labele şi în cele din urmă rămase nemişcat.

— Bravo, George! se auzi în aceeaşi clipă glasul tatălui său de pe marginea luminişului. Bravo, băiete, iată încă o ispravă de vitejie pe lângă celelalte multe ale tale. Sunt mulţumit că n-am mai fost nevoit să intervin – bănuiam eu că te afli într-o situaţie primejdioasă. Povesteşte cum s-a întâmplat!

Camarazii veniră în luminiş. Petre aprinse în apropierea ursului un foc de frunze uscate, al cărui fum alungă albinele care roiau încă acolo.

În vremea asta Kard şi căpitanul scoaseră piciorul lui George dintre cei doi bolovani, apoi doctorul se ocupă de înţepăturile de albine pe care le căpătase tânărul.

După aceea George povesti în amănunţime primejdioasa aventură şi când sfârşi, doctorul Bertram clătină capul şi zise:

— Aşa ceva numai lui George al nostru i se poate întâmpla. Ar fi de necrezut dacă n-am vedea cu ochii noştri. Şi ia priviţi ce matahală de urs! În orice caz, blana trebuie s-o luăm.

Petre şi Kard jupuiră ursul de piele, apoi tăiară cele mai bune bucăţi de carne şi încărcaţi din greu, camarazii se înapoiară în tabăra lor.

II
UN ÎNSOŢITOR CIUDAT

POPASUL ŢINU MAI MULT decât prevăzuse căpitanul. Aventura lui George şi jupuirea ursului timp, nu glumă.

Se făcuse târziu după amiază când micul convoi se puse iar în mişcare. Căpitanul orânduise marşul să ţină încă vreo trei ceasuri,

apoi să caute alt loc potrivit unde să poposească peste noapte.

Chiar dacă prin asta exista primejdia ca în timpul nopţii să se apropie multe animale, printre care, de sigur şi fiare de pradă – avantajul de a avea apă în apropiere precumpănea asupra acestui pericol. Un foc bun îi va alunga pe obişnuiţii vizitatori ai adăpătoarei.

Piciorul lui George avusese prea puţin de suferit, aşa că putea merge foarte bine. Iscodea cu atenţiune în jurul său – şi păţania cu ursul negru nu făcuse decât să-i stârnească şi mai mult pofta de aventuri.

Tresări deodată, căci dintr-o tufă deasă se ivi pe nesimţite un om şi se opri la vreo şase metri de dânsul.

Era un indian a cărui întreagă înfăţişare avea ceva misterios. Purta în jurul mijlocului numai un şorţuleţ, iar un turban alb în jurul capului; era atât de slab încât îi ieşeau vinele prin piele, totuşi acest schelet viu trebuia să fie foarte puternic, căci mişcările lui erau nespus de mlădioase.

Chipul îi era de o urâţenie de neînchipuit. Printre buzele subţiri care aveau o expresie fioroasa şi în jurul cărora se vedeau câteva fire de barbă, luceau nişte dinţi laţi şi gălbui. Nasul său semăna cu al unui vultur, fruntea joasă dovedea cruzime – iar ochii-i erau cu adevărat grozavi.

Astfel de ochi nu văzuse încă George în viaţa lui. În mijlocul irişilor negri se vedeau pupile galbene, care nu erau rotunde însă, ci se lăsau în jos ca nişte dungi late. Şi privirea acestor ochi era atât de rea încât George râmase nemişcat câteva clipe.

În cele din urmă îşi reveni, ridică puşca şi întrebă cu asprime:

— Cine eşti tu?

Dar indianul nu răspunse. Un zâmbet dispreţuitor se ivi pe buzele lui şi în clipa următoare dispăru iarăşi în desiş.

George ar fi putut să-l ţintuiască în loc, cu un glonţ, dar în momentul aceia fu atât de zăpăcit încât aproape că nici nu-i dădu în gând asta.

Pe de altă parte n-avea nici un drept să tragă în indian. De ce să-l împiedice să-şi vadă de drum?

— Ciudaţi ochi avea indianul! zise doctorul îndărătul lui George. Privirea lui te paraliza parcă. Păcat că n-a rămas locului, mi-ar fi plăcut să stau de vorbă cu el.

Camarazii se opriseră în spatele tânărului când se ivise indianul.

— O fi vreun fachir care locuieşte pe aici prin apropiere – îşi dădu cu părerea căpitanul – astfel de indivizi vom întâlni des cu cât vom pătrunde mai mult înlăuntrul ţării. Dar ăsta a fost misterios de tot, n-am ce zice. Nouă însă n-are ce să ne strice – aşa dar, înainte, George!

Tânărul îşi urma drumul. Trecând însă pe lângă tufişul în care dispăruse indianul, privi cu luare-aminte şi i se păru că zăreşte

scânteind misterioşii ochi galbeni ai Indianului.

Se arata o nouă aventură... Tot timpul de-aci încolo George fu stăpânit de o teamă nelămurita. Presimţind apropierea unei primejdii.

Mergând voiniceşte, privea totuşi cu atenţiune în jurul său şi, după vreo jumătate de ceas, Indianul apăru iarăşi în faţa lui.

Şi de data aceasta se ivise din tufiş pe neaşteptate şi se proţăpise în mijlocul şoselei. Ochii săi se aţintiră din nou asupra lui George şi privirea lor era şi acum atât de ameninţătoare, încât tânărul nu fu în stare să ridice braţul în care ţinea puşca. Şi la fel trebuie să se fi petrecut lucrurile şi cu tovarăşii săi, căci dânsul nu auzii nici o împuşcătură dindărătul său.

Într-un târziu, George izbuti totuşi să-şi încordeze voinţa până într-atât încât să ridice puşca, dat înainte ca să poată trage, indianul se făcu iarăşi nevăzut în frunziş.

Mişcările sale erau atât de mlădioase, că nici o frunză nu foşni – şi atât de repezi încât George, oricât s-ar fi căznit, n-ar fi putut slobozi un glonţ sigur.

După ce se smulse din înmărmurire, George se-ntoarse spre ai săi şi zise:

— Zău că nu mai pricep nimic! Cum a izbutit să ne-o ia înainte prin desiş? Noi am mers doar destul de repede pe şosea, pe când dansul trebuia să înlăture toate piedicile din cale! Poate ca există vreo potecuţă care duce prin desiş paralel cu şoseaua – îşi dădu cu părere doctorul. Dar se poate să fie şi altfel, adică vreau să spun ca el se pricepe să meargă mai bine prin pădurea încâlcită, decât noi la drumul drept.

— Misterios om! murmură căpitanul. Ce l-o fi făcut să ne sperie a doua oară? O fi vrând să ne împiedece să mergem înainte pe şoseaua asta? Nu cred că urmăreşte să ne tragă o păcăleală, căci înfăţişarea lui e prea serioasă şi ameninţătoare.

— Încă de la întâia întâlnire cu el m-a cuprins presimţirea unei primejdii – spuse George – nu ştiu de ce bănuiesc acum că indianul ascunde pe aici prin apropiere vreo taină pe care vrea s-o ferească de noi.

— Atunci n-ar fi de fel bun mijlocul de care ne foloseşte – spuse doctorul, râzând – cel puţin faţă de noi nu, căci, după cum te cunosc, dragă George, cred că asta te-a făcut şi mai curios.

— Ai dreptate, aş da mult să aflu taina acestui om – răspunse tânărul – cu toate astea, mi pot scăpa de presimţirea unei primejdii foarte mari şi apropiate. E ciudat!

— Ce? Să fi izbutit indianul acesta să te sperie pe tine? făcu Farrow, mirat. Asta ar îi prea de tot Cred că aventura cu ursul ţi-a cam slăbit nervii, băiete. Sunt şi eu de părere că indianul e foarte misterios, privirile sale te paralizau, nu alta – dar mulţi indieni au în privire

această putere hipnotică. Las-că găsim noi curând un loc de popas pentru noapte şi mâine dimineaţă vei râde singur de temerile tale de acum.

George nu răspunse imediat, îi era parcă ruşine de spaima lui, aşa că se sili să râdă şi în cele urmă zise:

— Ha, tată, ai dreptate, să-l lăsăm pe indianul acela ciudat. Dar dacă se mai iveşte odată pe neaşteptate înaintea mea şi mă priveşte aşa de ameninţător, îi învăţ eu minte, fii pe pace! Nu voi mai şovăi, ci voi trage asupra lui.

— Dar asta n-o poţi face, George, zise căpitanul. Atâta vreme cât nu ne ameninţă el, nu putem trage asupra lui. Însă dacă se mai arată odată putem încerca să-l oprim şi să-l descoasem.

— Bine, voi vedea ce se poate face – zise George – să mergem înainte!

Tânărul iuţi pasul, dar nu pierdu din ochi tufele de pe dreapta şoselei, unde dispăruse Indianul, a doua oară.

Oricât de tare căuta să se ţie nu putea împiedeca să se încuibeze tot mai mult într-însul acest simţimânt neplăcut, i se părea că ciudaţii ochi galbeni ai Indianului îi privesc încă, cu acea privire stăruitoare, paralizantă.

Simţea că va mai avea de întâmpinat primejdii mari din cauza acestui indian.

Dar cu cât înainta, cu cât trecea mai mult timp fără ca Indianul să se mai arate – cu atât devenea mai liniştit, mai despovărat. I se păru deodată că trecuse de zona în care ameninţa primejdia. Probabil că rămăsese în urmă omul care exercita o înrâurire atât de puternică asupra simţurilor sale.

După vreun ceas George se pomeni într-un luminiş pe a cărui margine stângă curgea un pârâu, Aici era un loc minunat pentru popas de noapte, căci lemne uscate se găseau deajuns sub copacii uriaşi.

Se vedeau multe urme de animale în luminiş, printre care copite de pachidermi şi labe de tigri, dar un foc bun la marginea luminişului îi vă opri pe toţi.

Cam peste un ceas şi jumătate trebuia să se înnopteze. Camarazii începură îndată să facă pregătirile. George şi doctorul săpară de data asta groapa pentru foc şi aprinseră lemnele, atârnând deasupra vasele cu apă.

În vremea asta, Petre şi Kard tăiară crengi groase, cu ajutorul cărora făcură în pripă nişte colibe, unde să fie la adăpost şi de vreo ploaie. Apoi făcură culcuşuri din frunze şi când sfârşiră era şi mâncarea gata. După ce îmbucară cu poftă şi traseră la sorţi rânduiala pazei.

George căpătă ultima veghe, ceea ce însemna că trebuia să fie treaz de la două până la trei noaptea.

Doctorul Bertram avea cea dintâi veghe. Se aşeză lângă foc în apropierea grămezii de lemne adunată de Petre şt Kard, aşeză puşca pe genunchi şi iscodi cu luare aminte în juru-i, aruncând din vreme în vreme câte un lemn în foc.

Camarazii ceilalţi se întinseră în culcuşuri şi adormiră îndată. Marşul îndelungat în căldura umeda a pădurii obosise mult.

Şi doctorul era somnoros şi se străduia din răsputeri să rămână treaz.

Ştia însă cât de primejdios putea să fie daca îşi uita datoria şi focul se stingea cu-ncetul. Cât de uşor se putea strecură atunci un tigru, unul din clasa numită man-eater şi să-l smulgă de la foc, trăgându-l în desiş.

Sau vreun elefant furios, turburat la izvor de prezenta oamenilor, ar putea distruge coliba şi calca în picioare pe cei dinăuntru.

Pădurea seculară, care face impresia că doarme în timpul zilei, se trezi la viaţă după ce se înnoptă. Larma cea mai mare o făceau milioanele de insecte, apoi păsările, maimuţele şi din când în când se auzea din depărtare ţipătul unei sălbătăciuni, sunetul de trompetă al unui elefant şi răgetul cutremurător al tigrului, prin care dădea de veste celorlalte animale că pornea la vânătoare.

În câteva rânduri doctorul băgă de seamă că se apropiau animale sălbatice de luminiş, dar, speriate de flăcări, se retrăgeau în desiş, pentru a fugi apoi îndărăt.

Deodată tresări. În apropiere se auzise pufăitul unui tigru. Cu siguranţă că fiara îşi avea sălaşul pe acolo şi-şi lua tributul zilnic dintre căprioarele sau mistreţii care veneau să se adape. Doctorul zvârli repede un braţ întreg de lemne în foc, care îşi înălţă îndată flăcările sus de tot. Prevederea aceasta nu fu de prisos, căci auzi cum fiara se îndepărtează, mârâind furioasă. Era o vecinătate foarte neplăcută. Doctorul ridică puşca, pentru a fi pregătit în orice clipă, apoi privi cu atenţiune la tufişurile de unde şi auzise pufăitul tigrului.

Desigur că fiara speriată se va înapoia în curând, ca să mai dea târcoale lagărului. Numai izbucnirea flăcărilor îl speriase în primul moment. Îngândurat, doctorul privi la grămada de lemne de lângă el şi se-ntrebă dacă va fi deajuns în cazul că va fi nevoie să întreţină flăcările. N-ar fi mai bine să-i trezească pe camarazi, ca să vegheze împreună?

Privi la ceas şi văzu că peste câteva minute se sfârşea veghea sa, astfel că se hotărî să aştepte. După dânsul era rândul căpitanului.

Cele câteva minute se scurseră în linişte. Doctorul îl trezi pe căpitan, după ce mai aruncă o grămadă de lemne pe foc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă căpitanul îndată. De ce-ai făcut un foc atât de mare, doctore? Ai observat ceva suspect?

— Da, destul de suspect, răspunse doctorul.

— Un tigru s-a furişat până aproape de lagărul nostru şi părea foarte întărâtat.

— Atunci o fi fost un *man-eater*, zise Farrow. Trebuie să fim cu mare luare-aminte în cazul acesta. Numai de-ar ajunge lemnele dacă vom fi nevoiţi să întreţinem un foc atât de mare. N-aş sfătui pe nimeni acum să meargă să adune alte lemne de pe marginea luminişului.

— Mă gândesc dacă n-ar fi bine să-i trezim şi pe ceilalţi camarazi – propuse doctorul. În felul acesta putem lăsa focul să ardă cât vom avea lemne şi să împuşcăm fiara dacă se apropie.

— Hm…, n-aş vrea să le stric somnul – răspunse căpitanul – dar pe de altă parte socot că propunerea d-tale e cât se poate de nimerită. Altminteri nu mai avem linişte deloc. Hai să-i trezim!

Căpitanul istorisi pe scurt lui George şi celor doi uriaşi cum stăteau lucrurile. Tânărul fu foarte bucuros şi zise:

— Minunat, tata, poate izbutesc să ucid fiara. Cine ştie câţi bieţi oameni a ucis ea până acum! Dar nu trebuie să ne arătăm cu toţi la foc, ci să ne împrăştiem în luminiş.

— Nu, căci atunci ştiu bine că vei fi uşuratic şi te vei apropia prea mult de desiş – răspunde căpitanul – fireşte, nu trebuie să rămânem cu toţii ia foc, în privinţa asta ai dreptate; vom face în aşa fel ca numai eu să stau aci, iar voi vă veţi aşeza jos, în apropiere. În chipul acesta, dacă veţi tine sub observaţie tufişurile, va trebui să vedeţi fiara când se va apropia. Nici acum nu trebuie să vă lăsaţi văzuţi, ci să vă târâţi spre foc. Dar aşteptaţi până se vor potoli flăcările.

Căpitanul se duse la foc şi se aşeză pe locul unde şezuse doctorul mai înainte. Cu o creangă răscoli puţin focul, astfel că flacăra se micşoră, George, doctorul şi cei doi uriaşi se târâră îndată spre foc şi se postară de jur împrejur, la distanţe mici, cu faţa spre tufele de la marginea luminişului. Dar chiar şi aşa se aflau în primejdie, George se aşezase la vreo doi metri de foc şi îmbrăcămintea să de culoare închisă abia se deosebea de pământ, astfel că putea nădăjdui că fiara nu-l va zări din tufiş. Flacăra focului nu mai lumina decât până la vreo câţiva metri împrejur.

Minutele se scurgeau încet. Adesea se auzea din tufe ţipătul vreunei sălbăticiuni.

George privea cu încordare în tufişul dinainte lui şi îşi simţea inima bătând mai tare de câte ori i ne părea că vede mişcări în desiş. Era încredinţat că tigrul se afla pe aproape şi o încordare ciudată îl cuprinsese.

Din nou se auzi în tufiş behăitul speriat al unei căprioare, apoi răsunară pârâituri de crengi, care se pierdură repede în adâncul pădurii.

Tânărul strânse arma în mâini. Acolo trebuia să fie tigrul şi în fiecare clipă se putea ivi înaintea lui.

III
O NOUA TAINĂ

SE SCURSERĂ CÂTEVA CLIPE, apoi George văzu lămurit o mişcare slabă în tufa deasă din faţa lui.

După alte câteva clipe, zări scânteind ochii fioroşi ai tigrului. Înainte ca ei să poată duce arma la ochi, fiara se strecură afară din frunziş şi se pregăti să sară asupra căpitanului.

George nu-şi pierdu o clipă prezenta de spirit. Repede ridică arma şi slobozi două gloanţe în animatul ce plutea în aer – apoi se rostogoli în lături şi sări repede în picioare.

La vreo doi paşi numai de dânsul, tigrul căzu greoi la pământ. Din răgetul lui horcăitor, George îşi dădu seamă îndată că nimerise bine; dar fiara avea şapte vieţi într-însa, căci în clipa următoare se ridică iarăşi, năpustindu-se spre noul duşman, apărut pe neaşteptate.

George descarci fulgerător alte trei gloanţe în şir şi în aceeaşi clipă detunară şi puştile camarazilor, care aveau o ţintă bună de acolo unde se aflau.

După ce slobozise gloanţele, tânărul făcu o săritură înainte, căci tigrul se şi repezise spre dansul. Era un animal uriaş şi care nu putea fi răpus atât de lesne.

George scăpă ca prin urechile acului de o moarte cumplită, căci, în săritură, trupul tigrului îi atinsese picioarele.

Aceasta fu însă ultima săritură a fiarei. Cu un horcăit prelung căzu grămadă la pământ, apoi se zvârcoli de câteva ori, râcâind ţărâna. În cele din urmă se întinse cât era de lung şi rămase nemişcat.

— Drace, e mare, nu glumă! zise doctorul cu admiraţie. Şi câtă putere de viaţă într-însul! Trei gloanţe în cap, alte trei în piept şi două în partea de Jos a trupului… De n-aş fi văzut cu ochii mei n-aş fi crezut că un tigru rănit atât de greu mai e în stare de săritură.

— Nici eu n-aş fi crezut că va mai fi în stare de aşa ceva – zise George – trebuie să mărturisesc că m-am cam speriat când fiara a făcut ultima săritură, atingându-mi picioarele. Cu atât mai mult mă bucur că l-am răpus, căci are o blană minunată.

Doctorul examină dinţii hoitului şi zise:

— E un tigru bătrân, aşa dar un *man-eater* adevărat. Nu mai era bun pentru vânătoarea. De animale iuţi de picior. Cine ştie câţi oameni a ucis până acum! Cu siguranţă că am făcut o faptă bună împuşcându-l… Dar marele merit tot al lui George!

— Păi dacă nu trăgeaţi şi dv. Fiara m-ar fi răpus în cele din urmă – zise tânărul – dar acum hai să-l jupuim şi să-i tragem hoitul în desiş. N-aş vrea să-mi petrec noaptea în apropierea lui, deşi nu se mai poate face nimic.

Nu trecu mult şi trupul greoi fu jupuit. Petre şi Kard se pricepeau în treburi de astea.

Apoi camarazii puseră toţi mana şi traseră hoitul în desiş, după aceea uriaşul curăţa blana şi frecă cu cenuşă de lemn pe care o amesteca cu creierul tigrului. În vreun oraş din apropiere vor găsi ei unul care s-o tăbăcească cum trebuie şi s-o trimită apoi la Calcutta.

Petre rămase de veghe fiind rândul lui, iar ceilalţi se culcară şi adormiră.

Veghea a treia şi a patra se scurseră în linişte. Când Kard îl trezi pe George pentru a cincea veghe, îi spuse că şi fiarele, care se mai arătaseră din când în când, se liniştiseră repede. Prima jumătate de ceas trecu în linişte, apoi, însă, George auzi un zgomot ciudat în desişul unde târâseră ei hoitul tigrului. La-nceput tânărul crezu că erau şacali care sfâşiau cadavrul, apoi auzi sunete foarte neobişnuite.

Era un mârâit întărâtat, care aducea cu acela al unui bulldog mare.

Hoitul tigrului fusese dus la vreo cincizeci de metrii în pădure şi George s-ar fi dus cu dragă inima acolo, să se încredinţeze de pricina mârâitului. Nu putea însă să lase tabăra nepăzită.

Trebuia să aştepte, deci, până venea rândul doctorului.

Ascultă cu luare-aminte la zgomotele ce deveneau din ce în ce mai tari.

Deodată doctorul, care se trezise, puse mâna pe umărul lui George.

— N-am mai putut dormi – spuse el – vechea mea începe în curând. Am auzit sunetele acelea ciudate. Ştii tu, draga George, ce sunt acelea?

— Nu, doctore – răspunse tânărul, mi-am bătut capul să ghicesc, dar n-am izbutit.

— Sunetele acestea se aud foarte rar – explica savantul medic – acolo unde am aruncat noi tigrul trebuie să se afle vreo mlaştina sau o apă prin apropiere, căci sunt crocodili care se luptă pentru pradă.

— Ah! făcu George. Aşa trebuie să fie! Am citit eu că crocodilii scot astfel de sunete, când sunt întărâtaţi. Cred că e interesant de văzut şi n-aş vrea să scap prilejul. Tigrul o fi prea greu pentru care fiarele să-l poată tara în mlaştină şi s-or fi războind pe uscat pentru el. Dacă m-aş furişa până într-acolo şi-aş aprinde brusc lampa de buzunar, voi avea probabil o privelişte foarte interesantă.

— Renunţă mai bine la asta, George, căci e prea primejdios! îl sfătui doctorul Bertram. Reptilele te pot rostogoli în apă cu coada lor şi atunci eşti pierdut. Afară de asta poţi nimeri singur în mlaştină, dacă nu eşti prevăzător. Rămâi mai bine aici – ne putem duce acolo când s-o lumina de ziuă.

— Nu, doctore, căci atunci nu voi putea urmări lupta dintre crocodili – răspunse George – lasă-mă să mă duc şi făgăduiesc că voi fi cu băgare de seamă. Nici nu cred ca crocodilii să aştepte până voi fi

ajuns eu în apropierea lor.

— Hm… asta e foarte probabil – încuviinţă doctorul – dar tot e primejdie să fie alţi tigri pe aproape. Dacă te duci singur te expui foarte mult. Ai avut doar şi tu prilejul să vezi cum se ceartă crocodilii în apă pentru prada lor. Nici aici n-o fi altfel.

— Ba da, pe uscat o asemenea luptă trebuie să fie cu totul altminteri – zise George – reptilele nu se pot mişca atât de uşor şi sunt încredinţat că oferă altă privelişte când se azvârle una asupra alteia în timp ce li se vede întreg trupul, nu ca în apă, numai pe jumătate.

— Bine, eu însă nu-mi iau nici o răspundere – spuse doctorul – din parte-mi n-ai decât să te duci, dar vezi de fii cu băgare de seamă, dragă George. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, n-aş avea o clipă liniştită în viaţă. Aş fi de părere să-l trezeşti pe Petre, ca să te însoţească şi el.

George privi şovăitor la coliba de crengi în care dormea uriaşul. Avea dreptate doctorul, că e prea primejdios să se ducă singur, noaptea, în pădure. Ar fi fost mai nimerit să-i însoţească Petre, dar acesta muncise din greu peste zi şi odihna îi era bine meritată.

— N-aş vrea să-l lipsesc pe Petre de somnul atât de trebuitor, doctore – zise tânărul – poate, că mâine drumul va fi mai greu şi atunci va trebui să-şi adune toate puterile ca să înlăture piedicile din cale. Mă voi grăbi pe cât se poate, aşa că nu e nevoie să-mi duci grija, dragă doctore. Ţin pistolul pregătit şi astfel mă voi putea apăra de reptile.

În aceeaşi clipă se auzi din spre locul unde se luptau crocodilii un lătrat foarte puternic, urmat de foşnete tari.

— S-o fi ivit vreo dihanie mare de tot pe câmpul de luptă – zise George, cu însufleţire – trebuie să mă duc repede într-acolo, poate aduc vreo piele de crocodil. Din apropiere e de ajuns pistolul ca să răpun o astfel de dihanie.

Fara să mai aştepte răspuns, George porni repede spre locul unde târâseră înainte hoitul tigrului.

Totuşi nu prea îi era îndemână, când se pomeni singur în întuneric. Încetul cu-ncetul se obişnuiră ochii săi să recunoască piedicile din cale. Înaintând, ascultă cu luare aminte la zgomotele luptei. Se apropia repede ţinând în mâna stângă lampa de buzunar, gata s-o aprindă la nevoie.

Iarăşi răsună lătratul acela puternic, apoi se auziră din nou foşnete amestecate cu trosnete de crengi. Dihania trebuie să se fi luat la lupta cu cineva. George auzi lămurit plescăitul boturilor grozave, loviturile de coadă care culcau la pământ ţoale tufele din apropiere.

Cel mult zece metri puteau să mai fie până acolo, astfel că tânărul aprinse lampa. La lumina ei se putea vedea o privelişte cum puţini oameni or fi văzut în viaţa lor. Un crocodil enorm înhăţase tocmai unul mai mic şi strângea furios gâtlejul victimei sale. Izbutise să-şi

răstoarne potrivnicul pe spate. Abia după câteva clipe se păru că dihania zăreşte lumina lămpii.

Brusc lăsă jos prada şi un moment făcea impresia că se pregăteşte s-o zbughească înainte şi să atace pe noul său potrivnic. George ridica pistolul, dar nu mai avu răgazul să tragă, căci acum se petrecu ceva care-l încremeni.

Deodată răsună îndărătul crocodilului o fluierătură ascuţită pe care numai un om ar fi putut-o scoate.

Târâtoarea se-ntoarse cu iuţeala fulgerului, ascultătoare ca un câine şi, când răsună a doua fluierătură, porni în goană înapoi, dispărând printre crengile ce pârâiau.

George răsuflă uşurat. Ciudat lucru! Putea exista un om care să aibă putere asupra unui asemenea monstru? Nu mai era nici o îndoială în privinţa asta, căci tânărul văzuse cu ochii săi.

Rămase înmărmurit, ţinând mereu lumina îndreptată spre locul luptei. Văzu ca în vis hoitul tigrului sfâşiat pe jumătate, văzu crocodilul cel mic zbătându-se de moarte şi ceva mai încolo văzu un alt crocodil, mort dea binelea.

Făcuse o puternică impresie asupra lui scena la care luase parte, cu crocodilul uriaş care asculta de fluieratul unui om. Deodată îi veni în gând că se afla într-o situaţie primejdioasă. Acest individ misterios îl putea curăţa la iuţeală cu vreo armă vicleană.

Stinse repede lampa, se-ntoarse şi începu să alerge, cât îi îngăduia întunericul, înapoi spre lagăr.

Când ajunse, întrebă gâfâind pe medic:

— Doctore, este cu putinţă, oare, ca un crocodil uriaş să asculte de un om întocmai ca un câine? E posibil ca o astfel de fiară, chiar atunci când e întărâtată la culme şi se afla în luptă cu un alt crocodil, să facă imediat stânga-mprejur când stăpânul ei o cheamă printr-un fluierat?

— Hm… trebuie să fi fost ceva ciudat de tot – zise doctorul, îngândurat – am auzit şi eu cele două fluierături şi credeam ca nişte oameni cu gânduri rele îşi dădeau de veste unul altuia, ia istoriseşte-mi în linişte ce-ai văzut!

George povesti în amănunţime şi doctorul părea din ce în ce mai mirat, până ce, în cele din urmă, zise:

— E adevărat că există crocodili în lacuri care sunt hrăniţi în mod regulat şi cunosc bine chemarea păzitorului lor. Dar n-am auzit acum ca un crocodil pe uscat să asculte întocmai ca un câine. E foarte ciudată chestia asta. Omul acesta trebuie să fie un îmblânzitor cum nu sunt mulţi.

— Doctore, nu cumva o fi indianul cu ochii ciudaţi? întrebă cu înfrigurare tânărul. De ce nu m-aş mira să aibă această putere.

— Mda… cu neputinţă nu e. Cam dă el târcoale locurilor de pe aici şi, după cât se pare, cunoaşte bine ţinutul. Dar nu ştiu ce scop

urmăreşte, ţinând aici un crocodil domesticit Poate c-o fi însă vreunul care caută să ispăşească vreun păcat în felul acesta. Aşa mai pricep de ce a vrut să ne împiedece să ne urmăm drumul – ca să nu-i descoperim taina. Nu cred să ne mal întâlnim cu dânsul mâine când ne-om urma drumul.

— Eu însă aş vrea totuşi să-i descopăr taina – spuse George – şi aş mai dori să văd crocodilul uriaş la lumina zilei. Era un exemplar neobişnuit de mare. Păcat că acum nu-l mai pot împuşca, pentru că fiind domesticit, o fi ţinând mult indianul la dânsul.

— Aşa e – încuviinţă doctorul – numai dacă indianul nu s-o fi folosind de reptilă pentru cine ştie ce scopuri criminale. Drept să-ţi apun, nu m-aş mira de fel dacă aş auzi în Musaffapur ceva cu privire la un zeu al crocodililor căruia i se aduc jertfe.

— E cu putinţă! zise George. Atunci, cu atât mai mult trebuie să căutăm a limpezi taina. Facem astfel o faptă bună ucigând reptila şi înlăturând pe Indian.

Cei doi camarazi vorbiseră englezeşte, din obişnuinţă. După ultimele sale cuvinte, lui George i se păru că aude un foşnet slab în desişul care se găsea la vreo opt metri depărtare. Privi repede într-acolo şi aprinse lampa de buzunar, a cărei lumină o îndreptă spre tufiş.

Văzu într-adevăr o mişcare uşoară, dar nu mai auzi nimic. Atunci spuse în şoaptă doctorului:

— O fi vreo sălbăticiune.

Şi adăugă, zâmbind:

— Sau o fi crocodilul uriaş, „Mugger”-ul, cum l-ar numi englezii. Poate că reptila şi bănuieşte că am de gând să mă ocup mai de aproape de ea.

— „Mugger”-ul nu cred să bănuiască, în schimb poate stăpânul lui – spuse doctorul, în limba germană – până acum am vorbit englezeşte, limbă pe care cu siguranţă că o pricepe. Poate că stătea ascuns în frunziş şi ştie acum că avem de gând să cercetăm taina pe care o ascunde cu atâta grijă.

— Atunci trebuie să fim cu şi mai mare băgare de seamă – răspunse George – din primul moment omul acesta nu mi-a plăcut şi acum îl socot şi mai primejdios, dacă într-adevăr dânsul e acela care a îmblânzit crocodilul uriaş. Cred că se cere să fim cu multa luare aminte când vom porni mai departe.

— Mai ales cât timp mai rămânem aici – spuse doctorul – culcă-te, dragă George şi lasă-mă pe mine să veghez! Te voi trezi îndată ce se va întâmpla ceva deosebit.

— Nu, nu, nu mă mai culc! se împotrivi tânărul. Sunt prea iritat ca să pot dormi. Mai bine să veghem împreună.

În aceeaşi clipă căpitanul ieşi din colibă, se apropiă de foc şi

întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Vă aud de mult vorbind. E iarăşi vreun tigru pe aproape?

— Nu, tată, dar ceva mult mai misterios – răspunse George – un „mugger” uriaş, îmblânzit, al cărui stăpân pare să fie indianul acela care ne-a ieşit în cale de două ori. Cel puţin eu am credinţa că el este.

George istorisi ce văzuse. Căpitanul îi făcu mai întâi mustrări că se dusese singur noaptea în desiş, apoi zise:

— De fapt, e cu putinţă ca indianul misterios să joace aici rolul unui sfânt, iar crocodilului său grozav să i se aducă jertfe. Astfel de lucruri nu sunt de mirare în ţara minunată a Indiei. Fireşte că îndată ce se va lumina de ziuă, vom pătrunde în desiş, unde vom găsi poate dovezi pentru presupunerea noastră. Dar tu du-te de te culcă liniştii, George; eu voi rămâne cu doctorul, căci nu sunt câtuşi de puţin obosit, pe când tu ai avut de susţinut două lupte grozave cu fiare.

— Totuşi nu mă simt de fel obosit – se împotrivi George – şi n-aş putea dormi. Mai bine să rămân lângă foc, căci am o presimţire nelămurită că se va întâmpla ceva.

— Bine. Atunci rămâi aici – spuse căpitanul. Un ceas vom mai sta împreună, apoi vor rămâne de veghe Petre şi Kard.

IV
DOUĂ VIZITE NEAŞTEPTATE

CEI TREI CAMARAZI tocmai vroiau să se aşeze în voie lângă foc, când auziră din altă direcţie a pădurii zgomote slabe care se apropiau.

— Trebuie să fie un om – şopti George – un animal n-ar merge atât de neprevăzător. Să fie indianul acela misterios? Nu se poate, căci şi dânsul se pricepea să meargă fără zgomot prin pădure. Poate e vreun hoinar care a zărit lumina focului nostru. Său... tată... un gând grozav mi-a venit în minte: o fi un om hărăzit drept jertfă crocodilului!

— Cum de ne-a trăsnit prin gând aşa ceva? întrebă căpitanul. Asta e o prostie! Nimeni n-ar veni de bunăvoie aici ca să îndure moartea grozavă în fălcile crocodilului.

— Probabil că indianul misterios dispune de mari forţe hipnotice – spuse George, liniştit – nu e exclus ca la un anumit timp să silească prin voinţa să pe vreun locuitor din oraş să vină încoace la vremea hotărâtă. Vom vedea îndată dacă ideea mea e atât de absurdă.

— Să ştii că se poate să aibă dreptate George – încuviinţă doctorul – aici totul e cu putinţă, oricât ar părea de imposibil pentru minţile noastre europeneşti. E ciudat însuşi faptul că la o ora atât de înaintată vine un om încoace prin desişul acesta.

— Dar dacă ar fi venit din oraş, s-ar fi folosit de şosea – zise căpitanul – vine el din direcţia aceea, după cât se pare, dar merge prin

inima desişului.

— Se vede ca şoseaua face o cotitură care scurtează drumul – zise doctorul – e şi asta o dovadă că omul se află în stare de hipnoză. Tăcere… va ieşi acuş dintre tufe – să vedem ce-o face când o vedea focul şi pe noi.

Cei trei camarazi rămaseră liniştiţi, privind cu încordare spre desişul din care urmaşă se ivească necunoscutul. Din spirit de prevedere puseră mâna pe arme, ca să fie gata în orice împrejurare.

Deodată frunzişul se dădu la o parte şi un indian apăru în luminiş. Se opri când văzu focul în care doctorul zvârli repede câteva vreascuri, aşa fel ca să se înteţească flăcările.

Era un indian încă tânăr şi bine făcut, cu ochi nespus de mari, în care se oglindea lumina focului.

— Îmi face impresia că e hipnotizat – zise doctorul – poate că izbutesc, însă, să-l liberez de povara asta şi atunci se poate să aflăm lucruri foarte interesante.

Indianul se puse iar în mişcare şi veni dea dreptul spre foc. Chipul îi era ţeapăn de parc-ar fi purtat o mască, iar ochii-i priveau ţintă la flăcări Căpitanul şi George îşi dădură şi ei seamă acum că străinul se afla sub o putere străină şi tânărul şopti tatălui său:

— Vezi, aveam dreptate cu presupunerea mea, vine aici din porunca indianului acela misterios ca să devină o jertfă a crocodilului. Dar las-că vom şti noi să împiedecăm asta.

Hipnotizatul se opri în faţa focului şt atunci doctorul îi strigă în limba indiană:

— Priveşte-mă!

Supus, necunoscutul ridică ochii şi medicul îl sfredeli cu privirea. Ochii indianului devenită tot mal ficşi.

— Cine eşti? întrebă doctorul.

— Gopa, pescarul din Musaffapur, răspunse celălalt, cu supunere.

— Ce cauţi aici?

Întrebarea asta se vedea că-i face bătaie de cap indianului. Se citea lămurit pe chipul său cum se silea să-şi aducă aminte, dar se părea ca memoria îl părăsise. Doctorul însă nu-l slăbi. Continuă să-l sfredelească cu privirea pe hipnotizat şi întrebă încăodată:

— Caută să-ţi aduci aminte pentru ce ai venit încoace? Cine ţi-a poruncit?

Ochii indianului luciră o clipă, apoi răspunse:

— A fost Kunda, zeul crocodililor.

— Şi ce să faci aici?

— Nu ştiu.

Doctorul dădu din cap mulţumit, apoi făcu nişte semne pe dinaintea Indianului şi strigă deodată:

— Trezeşte-te!

Hipnotizatul înălţă capul. Expresia fixă dispăru din ochii săi, pe chipul lui se întipări uimire, apoi îngână:

— Sahib, cum am ajuns aici?

— Tu eşti Gopa, pescarul din Musaffapur – spuse doctorul – şi ai venit încoace pentru ca aşa ţi-a poruncit Kunda. Nu-ţi poţi aminti?

Pe chipul indianului se putea vedea acum o expresie de groază.

— Kunda a poruncit? şopti el în cele din urmă. Oh, atunci sunt pierdut… asta înseamnă ca sunt jertfa aleasă de ei.

— Prostii! strigă doctorul. Nu mai există nici un fel de jertfe acum. Ce ai în punga pe care văd c-o porţi?

Buimăcit, indianul desfăcu punga pe care o avea sub braţul stâng, apoi zise mirat:

— Giuvaieruri şi bani? Pe care mi le-a lăsat moştenire tata, precum şi economiile mele. Le-am scos din ascunzătoarea pe care numai eu o cunosc.

— Aha! făcu căpitanul. Acum am dat de tainele lui Kunda acela. El s-a înscăunat ca zeu al crocodililor şi din când în când o fi având nevoie şi de jertfe. Pentru aceasta. Fireşte că atunci îşi alege numai oameni înstăriţi din oraş, pe care îi hipnotizează şi cărora le porunceşte să aducă încoace toate giuvaierurile şi toţi banii lor. Crocodilul îi ucide apoi, iar Kunda îşi sporeşte averea.

Indianul întinse mâinile, îngrozit şi îngână:

— Dar e un sfânt…

— Da, un sfânt care se îngrijeşte ca buzunarele să-i fie pline – spuse căpitanul, înfuriat – las-că i-om lua noi sfinţenia! Dar ia spune, Gopa, de cât timp se aţine Kunda prin locurile acestea?

— De doi ani, Sahib.

— Şi cât de des dispare câte un om din oraş? La ce răstimpuri trebuie să aibă crocodilii săi câte o jertfă?

— În fiecare lună. Sahib, sunt pierdut, trebuie să mă duc la dânsul! De două ori s-a întâmplat că nişte oameni s-au împotrivit voinţei sale şi urmarea a fost ca s-au pomenit înşfăcaţi de un crocodil uriaş în faţa caselor lor şi târâţi de acolo. Sahib, nimeni nu poale călca porunca lui Kunda.

— Drace, omul acesta e un ucigaş de rând! strigă căpitanul. Trebuie neapărat să-i venim de hac. În vremea de când s-a ivit aici a jefuit deci peste douăzeci de oameni şi i-a dat crocodilului să-i sfâşie. George, mă bucur că ai văzut limpede în chestia asta şi că ai pătruns în desiş unde ai descoperit crocodilul uriaş. Îndată ce se va lumina de ziuă vom cerceta cu amănunţime cum stau lucrurile şi vom răpune dihania. Gopa, tu rămâi aici! Sub ocrotirea noastră eşti în deplină siguranţă.

— Sahib, mă supun – zise indianul, încetişor – dar totuşi nu pot fi salvat. Kunda mă va lua şi dacă nu vine el singur, va trimite crocodilul său sfânt care mă va înhăţa, ducându-mă la dânsul.

— Ar fi culmea dresajului dacă dihania te va alege tocmai pe tine din mulţimea celorlalţi oameni – spuse căpitanul.

Doctorul, care stătea lângă indian, se aplecă deodată asupra acestuia şi mirosi în jurul. Apoi întrebă repede:

— Gopa, întrebuinţezi tu vreun parfum? Vreau să zis, ai vreun mijloc cu care faci ca veştmintele tale să miroase frumos?

— Nu, Sahib – răspunse indianul, mirat – niciodată nu m-am folosit de aşa ceva.

— Miroase foarte slab a mosc – spuse doctorul către căpitan şi George – acum îmi dau seama cum lucrează Kunda acesta. Îşi stropeşte victimele cu parfum de mosc – cine ştie cum! Şi în chipul acesta nu e de mirare că crocodilul găseşte jertfa, printre atâţia alţi oameni. Individul acesta merită spânzurătoarea nu odată ci de zeci de ori.

În vreme ce vorbea, doctorul cercetă cu luare-aminte vestmântul alb al indianului, apoi arătă spre o pată mare uleioasă şi urmă, triumfător:

— Uitaţi-vă aici… e ceea ce am bănuit. Kunda are un ulei care miroase a mosc şi pe care-l scoate, de sigur, de la alţi crocodili. Aşa dar, întreaga chestie ar fi limpezită pentru noi – şi nu mai rămâne decât să punem mâna pe ucigaş şi să-l facem nevătămător.

— În privinţa aceasta să n-ai nici o grijă – răspunse căpitanul, dârz – nu ne vom lăsa până nu-şi va primi pedeapsa cuvenită.

— Numai de n-ar fi găsit răgazul să dispară – spuse George – poate că a pândit înainte când am stat de vorbă cu doctorul şi ştie acum că i-am descoperit taina.

— Îl vom găsi noi i zise Farrow, cu hotărâre. Şi daca totuşi nu vom izbuti, vom purta de grijă ca englezii să dea de urma acestui ucigaş înfiorător. E primejdios să începem chiar acum cercetările, dar îndată ce se va lumina de ziuă ne punem pe lucru.

— Poate însă că în vremea asta se face nevăzut cu crocodilul, pentru ca să-şi urmeze în altă parte nelegiuirile – zise George – ce-ar fi să pornim la drum? Urme vom găsi cu siguranţă. Cel puţin să cercetăm locul unde zace hoitul tigrului.

— Nu ne va folosi mult şi apoi e prea primejdios – se împotrivi căpitanul – în apropierea acestei poteci trebuie să fie mlaştini, altminteri n-ar fi venit crocodilii să-şi ia prada. Şi pe întuneric putem cădea lesne în mlaştinile acelea. Nu, nu, e mai bine să aşteptăm până când s-o lumina de ziuă.

— Atunci să dormim cel puţin – propuse doctorul – acum pot sta de veghe Petre şi Kard, apoi vine iar rândul meu şi al lui George. După aceea ne vom pregăti ceva de-ale gurii şi în zori vom fi gata de plecare.

— Are dreptate doctorul – încuviinţă căpitanul – aşa vom face. Şi te

opresc, George, să porneşti singur în desiş. Hai să ne culcăm! Gopa poate dormi şi el la noi, nu trebuie să-l lăsăm singur.

Tânărul indian nu se împotrivi, ci urmă pe camarazi în coliba de frunziş şi se culcă.

Petre şi Kard ieşiră afară. Căpitanul le spuse ce au de făcut şi-i preveni asupra primejdiei ce-i putea ameninţa. Ştia că se poate bizui pe cei doi uriaşi.

George se întinsese lângă indian, care căzuse îndată într-un somn adânc. Viteazul tânăr nu putu adormi, căci îl preocupa mereu cele auzite. Kunda acesta trebuia neapărat să fie înlăturat, căci era un nelegiuit fără pereche.

Chibzui cum i s-ar putea da de urmă, dacă într-adevăr fugise. Cu crocodilul său uriaş nu era în stare să înainteze atât de repede, încât să nu poată fi ajuns.

Încetul cu încetul, George se simţi cuprins de mirosul de mosc ce-l împrăştia indianul începea să-l supere. Gândul i se duse iarăşi la şiretenia ucigaşului care se dădea drept sfânt.

Mirosul părea să devină tot mai tare. George lupta împotriva somnului şi se gândea că ar fi mai bine să se scoale şi să se ducă lângă foc. Dar se simţi în neputinţă să facă asta de parcă era ţintuit acolo.

Deodată auzi un zgomot ciudat şi în aceeaşi clipă somnul îi dispăru ca prin farmec.

Se ridică încetişor şi ascultă cu încordare. Mirosul de mosc devenise de nesuferit şi tânărul erou nu-şi putea lămuri pricina. Pata destul de mică de pe vestmântul alb al indianului nu putea doar să răspândească un miros atât de puternic şi apoi, ar fi trebuit să bage de seamă asta înainte. Deodată avu presimţirea unei primejdii şi imediat trase revolverul de la brâu.

Apoi auzi iarăşi un zgomot slab, care venea din spre peretele de crengi al colibei. George îşi dădu seamă ce era şi se simţi străbătut de un fior.

Crocodilul uriaş trebuia să fie lângă colibă... Da... crengile se mişcară acum sub o apăsare uşoară... Dihania mirosise aşa dar moscul cu care vicleanul Kunda stropise veştmântul lui Gopa. Poate că în clipa următoare va da năvală în colibă, va înhăţa victima şi o va târî în desiş.

George întinse mâna stângă deasupra trupului indianului şi apăsă binişor cu degetele pe crengi.

Simţi o uşoară zguduitură, apoi iarăşi sunetul dinainte. Atunci întinse revolverul şi slobozi patru gloanţe în împletitura de ramuri.

Căpitanul şi Gopa se treziră speriaţi. De afară se auzi un geamăt şi tânărul îşi dădu seamă că nimerise bine.

Sări repede în picioare şi strigă:

— Petre, Kard, crocodilul e îndărătul colibei!

Apoi se repezi afară şi în aceeaşi clipă detună pistolul Uriaşului de două ori. George auzi şuieratul gloanţelor deasupra lui, se aplecă repede, sări pe după colţul colibei şi aprinse lampa de buzunar.

În lumina ei văzu coada uriaşului crocodil, care dispăru fulgerător în desiş. Slobozi un glonţ după dihanie, dar ştia că nu-l putea răni prea grav.

Când căpitanul auzi cele povestite de fiul său, spuse mânios:

— Asta e prea-prea! Dar acum cel puţin putem trage nădejde că vom pune mâna pe Kunda acesta. De nimerit cred că ai nimerit, George şi nici gloanţele lui Petre nu şi-or fi greşit ţinta, astfel că crocodilul nu va putea să şi urmeze stăpânul atât de repede cum ar trebui.

— Atunci ne-am putea lua acum după urmele sale – spuse George – dihania va fi lăsând cu siguranţă dâre de sânge.

— Nu, pe întuneric nu mergem în desiş! se împotrivi căpitanul. În schimb vom pregăti acum ceva de mâncare, căci de dormit tot nu vom mai putea dormi. Ne strângem apoi lucrurile şi până la ziuă suntem gata de plecare.

Aşa şi râmase.

Când se lumina de ziuă, George fu cel dintâi în desişul unde se făcuse nevăzut crocodilul. Zări lămurit încă dârele de sânge pe care le lăsase dihania rănită. Probabil că gloanţele nimeriseră mai bine decât îşi închipuise.

Tânărul se folosi de poteca pe care o croise el cu tovarăşii săi atunci când târâseră în desiş cadavrul tigrului. Nu ţinea seamă de camarazi, ştiind că ei îi vor urma.

Ajunse curând la locul unde avusese loc lupta dintre crocodili. Hoitul tigrului nu mai era acolo. O dâră iată ducea spre o tufă mare şi George se luă după urma aceasta, deoarece presupunea că ducea la mlaştina în care sălăşluia, alături de ceilalţi crocodili şi uriaşul „Mugger”.

Era greu să-ţi faci drum printre crengile mlădioase, astfel că George se lăsă în patru labe şi se târî înainte. Mergea mai uşor acum, căci crocodilii croiseră un drum când târâseră prada.

V
ÎN MARE PRIMEJDIE.

TIMP DE VREO CINCI MINUNTE George înaintă în felul acesta. Departe îndărătul său auzea din când în când, chemările camarazilor. Probabil că ei îşi croiau o potecă mai bună prin desiş că nici n-ar fi putut să se târască aşa cum făcea tânărul.

Deodată, pe când tocmai întindea mâna dreaptă, George dădu cu ea în mlaştină. Ajunsese la ţintă, dar văzu îndată că nu era de nici un

folos. Trupul său era încă în întregime între crengile unei tufe mari, prin care crocodilii îşi târâseră prada.

Mai departe nu se putea târî, căci acolo începea terenul mlăştinos. Văzu înaintea lui o suprafaţă liberă, dar nu putea cuprinde cu privirea întinderea ei. Deoarece era împiedicat de ramuri atât pe dreapta cât şi pe stânga.

Observă însă ceva care îl îndemnă să se dea repede înapoi. În faţa lui se stârni o mişcare uşoară sub pătura verzuie care acoperea mlaştina. Pe urmă ieşi la iveala un cap hidos din apa murdară, un bot uriaş se căscă şi cu greu îşi putu retrage George, în ultima clipă, braţul, care era cât p-aci să fie înhăţat de colţii grozavi ai reptilei.

Nu era însă Mugger-ul aceia uriaş, cu toate că şi acesta avea o mărime respectabilă. Abia acum îi veni în gând lui George, că pe ultima porţiune a drumului nu văzuse dâre de sânge. Asta însemna că Mugger-ul apucase pe alt drum. Fără-ndoială că-l urmase pe stăpânul său, care de sigur că părăsea grabnic ţinutul mlăştinos.

Se târî repede înapoi, până găsi un locşor între câteva tufe, unde putea sta ridicat. La vreo douăzeci de metri spre stânga lui, auzi glasurile camarazilor. El răspunse când tatăl său îl strigă, apoi iscodi cu luare-aminte în juru-i.

Şi un zâmbet de bucurie îi lumină chipul. Văzu iarăşi câteva picături de sânge care duceau într-o tufă ce forma un unghi drept cu poteca pe unde merseseră crocodilii spre mlaştină.

Se aplecă repede şi observă că ramurile puteau fi despărţite cu uşurinţă.

Acum nu mai avea nevoie să se aplece, putea să treacă de-a-n picioarele, fără să facă prea mult zgomot. Pentru a lăsa însă un semn camarazilor care îl vor urma îndată, frânse câteva crenguţe ale tufei. Nu se-ndoia că ei vor pricepe semnul acesta.

Îndărătul tufei George dădu de o potecă îngustă, dar bine întreţinută. Cu siguranţă că pe acolo fugise Kunda cu crocodilul său.

Tânărul porni repede înainte, în nădejdea că va ajunge curând din urmă crocodilul uriaş. Dârele de sânge care tot se mai vedeau, erau o dovadă că reptila era grav rănită. Astfel că nu putea alerga repede, cu atât mai mult cu cât pe uscat, crocodilii se mişcă greu.

George auzi iarăşi îndărătul său chemarea căpitanului, dar de astă dată de departe. Răspunse, apoi porni iar înainte. Îşi ţinea în mână puşca; cu un glonţ bine nimerit putea culca la pământ crocodilul uriaş.

Urmele de sânge începură să se rărească. Probabil că rănile dihaniei erau pe cale să se închidă.

George se aplecă adânc, ca să caute alte urme ale Mugger-ului şi găsi întipăriturile ghearelor ascuţite, apoi nişte dungi lăsate pe pământ de coada monstrului.

Iuţi pasul şi în cele din urmă terenul potecii se schimbă, devenind

din ce în ce mai acoperit cu buruieni şi ierburi. Se şi lărgea în aceiaşi timp şi George presupuse că în curând va da de şoseaua veche care ducea la Musaffapur.

Dacă nu ajungea până acolo crocodilul, atunci fireşte că greutăţile vor deveni mai mari şi va pierde mult timp cu căutarea urmelor.

Pentru moment putea merge mai repede, căci urmele crocodilului se vedeau lămurit în ierburile înalte.

Din când în când tânărul ajungea în luminişuri mici, pe care le străbătea repede. Poteca ducea aproape drept prin desiş şi numai pe alocuri se încolăcea în jurul trunchiului unui copac uriaş.

Din nou ajunse George într-un luminiş mic. Aici creşteau buruieni şi ierburi înalte şi urma crocodilului era lesne de recunoscut. În vreme ce gonea prin luminiş, tânărul privea spre celălalt capăt, ca să vadă continuarea potecii şi asta era cât p-aci să-l prăpădească.

Urma crocodilului ducea prin apropierea unul tufiş mare. Dacă George ar fi privit spre pământ, poate că ar fi scăpat cu bine; el, însă, tocmai descoperise iarăşi poteca şi căuta să nu piardă din ochi deschizătura îngustă.

Deodată, pământul începu să-i fugă de sub picioare. Încercă să se dea repede înapoi, să se răsucească, astfel ca să poată privi iar în direcţia de unde venise – dar picioarele i se înnămoliră cu repeziciune. Intrase până la şolduri în clisa caldă, când începu să se zbată, întinzând mâinile. Puşca îi zbură departe, dat asta n-avea importanţă acum, căci el găsi cel puţin sprijin pentru mâini, chiar dacă nu erau decât nişte buruieni în formă de tufă.

Pământul tare pe care s-ar fi putut salva era la vreo doi metri de dânsul şi el văzu lămurit acum că acolo începea mlaştina. Pătura aceasta amăgitoare nu putuse ţine decât vreo doi trei paşi, care fuseseră foarte uşori.

Acum nu se mai putea libera singur, ci trebuia să aştepte ajutorul camarazilor. Începu îndată să strige şi, spre marea lui bucurie, căpătă îndată răspuns. Dar camarazii erau încă departe.

Tânărul rămase liniştit. Ştia că o mişcare neatentă l-ar face să-şi piardă ultimul sprijin şi se va afunda din ce în ce mai adânc, înghiţit de nămol.

Îl cuprinse iarăşi o furie nemărginită împotriva lui Kunda. Desigur că ticălosul acesta croise astfel poteca încât să treacă pe lângă mlaştina acoperită şi cel ce nu cunoştea asta trebuia să cadă în cursă.

Întorcând uşor capul, George văzu lucind o apă negricioasă printre muşchiul de la suprafaţa.

Îşi strigă iarăşi camarazii şi de data aceasta răspunsul lui Petre veni cam de la douăzeci de metri depărtare. Tânărul se linişti de tot, căci salvarea era aproape.

Deodată auzi un zgomot care îl făcu să i se urce sângele în obraz. Şi

zgomotul acesta venea din tufa de lângă dânsul; era hârşâitul pe care-l face pielea unui crocodil când se târăşte pe pământ.

Puşca lui era departe, pistoalele la brâu, dar nu cuteza să-şi desprindă mâna din sprijinul pe care şi-l găsise, căci s-ar fi putut afunda cu totul, întoarse capul şi privi spre tufă. Da, aşa era:

O pereche de ochi reci luceau acolo, apoi un bot enorm îşi făcu loc printre crengi – crocodilul uriaş stătea lângă el, părând că-l priveşte cu satisfacţie, ca şi cum ar şti că prada nu-i mai poate scăpa.

Căpăţâna hidoasă mai era la cel mult doi metri, ascunsă încă pe jumătate sub frunziş. Dar dihania se apropia tot mai mult, cu o încetineală care-l înnebunea pe George.

I se părea ca reptila vrea să se joace cu el, ca pisica cu şoarecele.

Privi cu furie la căpăţâna înfiorătoare, apoi văzu, cu bucurie, că gloanţele sale din noaptea trecută nimeriseră bine. Găurile se vedeau lângă nas şi ceva mai sus, deasupra ochiului. Poate că, din pricina rănilor, crocodilul nu mai avea atâta poftă de atac. Şi furia lui George se potoli foarte repede şi abia acum îşi dădu seamă că ar fi fost pierdut dacă fiara ar fi desfăşurat iuţeala ei obişnuită.

„Mugger”-ul rămase liniştit locului şi privi ţintă la George. Viteazul tânăr ştia că Petre se va ivi peste câteva clipe, îşi aţinti privirea în ochii crocodilului şi stătu fără să se mişte, ca să nu întărâte cumva dihania.

Dar după câteva clipe „Mugger”-ul începu iar să înainteze, târâş. Deschise botul însângerat, ca şi cum ar fi vrut să-i dea de înţeles tânărului că-l aşteaptă.

Însă George se bucură văzând că două gloanţe găuriseră falca de sus. Astfel se explica sângele care umplea botul fiarei.

Eroul nostru scoase acum un ţipăt puternic, vrând să i dea de înţeles lui Petre că se află în mare primejdie şi pe de altă parte să sperie întrucâtva dihania. Şi izbuti, căci credinciosul Petre răspunse din apropiere, iar crocodilul se opri brusc şi închise, speriat, botul.

După câteva clipe Petre se şi ivi. Văzu numaidecât situaţia primejdioasă în care se afla George; nu zări însă crocodilul, deoarece acesta stătea nemişcat şi făcea impresia unui trunchi de copac doborât de furtună.

Petre îşi sprijini puşca de o tufă din apropiere, privi cercetător în juru-i, apoi luă o creangă mare şi păşi cu băgare de seamă spre marginea mlaştinii. Întinse craca spre George, dar când tânărul vru s-o apuce, crocodilul se trezi din nemişcarea sa.

Se târî puţin înainte şi căscă iarăşi botul lui grozav. Abia acum zări Petre dihania şi speriat, se dădu îndărăt cu o jumătate de pas. George însă înhăţase creanga şi o ţinea strâns, cu puterea disperării.

În felul acesta, Petre, care nici nu simţea greutatea, îl trase niţel din apropierea primejdiosului duşman. Cu mâna dreaptă tânărul se prinse

acum de altă tufă, mai trainică şi când auzi lângă dânsul loviturile de labă ale crocodilului, îi strigă lui Petre:

— Împuşcă-l…. Lasă creanga jos… voi ieşi eu singur afară!

Uriaşul îşi dădu seamă că aceasta era singura cale ca să şi salveze odorul. Puse repede creanga la pământ, scoase pistolul, ţinti scurt, apoi descărcă două gloanţe în reptilă.

În vremea asta, George izbuti să se tragă până la marginea mlaştinii, cu ajutorul crengii. Cu mâna stângă se ţinu bine, cu cealaltă scoase pistolul şi se-ntoarse pe jumătate.

În iritarea lesne explicabilă de care fusese cuprins, Petre nu ochise atât de bine, crocodilul se aruncă înainte şi începu să se zvârcolească în apropierea lui George, în apa negricioasă a mlaştinii.

Tânărul se afla încă în mare primejdie, căci botul enorm ai reptilei se deschidea şi se închidea numai la câţiva centimetri de dânsul.

Trebuia să iasă cât mai repede din mlaştină – dar înainte de a face asta goli încărcătorul pistolului drept în botul ameninţător al crocodilului. Apoi, cu o străduinţă supraomenească, Se săltă în sus. Petre se aplecă repede, îi apucă de haină pe tânăr şi-l smuci cu atâta putere afară, încât îl făcu să zboare pe pământul tare.

George se ridică îndată de jos şi puse mâna pe puşca lui, care se afla chiar acolo. Se-ntoarse pe urmă spre mlaştina în care se zvârcolea crocodilul. Apa ţâşni cât colo, apoi dihania îşi adună puterile pentru ultima oară.

Deodată, botul hidos din care sângele ţâşnea, se ivi la marginea mlaştinii; labele dinainte ale reptilei se înfipseră în pământul tare şi, în clipa următoare trupul uriaş ieşi din apă, ea să se năpustească asupra celor doi camarazi.

Petre şi George săriră repede în lături, printre dânşii trecu crocodilul, dar apoi puşca tânărului detună.

Cu toate că fusese nevoit să tragă repede, George nimeri bine şi rezultatul se arătă pe dată, ca lovit de trăsnet crocodilul rămase pe loc. Cei doi tovarăşi avură timp să se salveze din apropierea primejdioasei cozi şi abia după aceea crocodilul începu să se lupte cu moartea. Glonţul tânărului zdrobise ceafa dihaniei.

Răsuflând uşurat, eroul nostru întinse lui Petre mâna şi, strângându-i-o cu putere, zise:

— Şi de data asta mă aflam la un pas de moarte. Îţi mulţumesc, Petre. Acum hai să mergem mai departe, căci Kunda e liber încă şi trebuie să-l punem cu botul pe labe.

Vrednicii camarazi nu mai avură nevoie, însă să caute mult. Deodată răsună în apropierea lor un ţipăt sălbatic, neomenesc. Indianul misterios cu ochii galbeni stătea acolo şi se holba la crocodilul ucis.

În clipa următoare scoase fulgerător un pumnal din buzunarul

vestmântului său şi, cu un ţipăt înfiorător, se năpusti spre George. Atacul fu atât de repede încât tânărul nu mai avu răgazul să scoată celălalt pistol. Izbuti, însă, cu ţeava puştii sale, să dea în lături braţul cu care indianul ţinea pumnalul. Apoi detună o împuşcătură.

Văzându-l pe George al său într-o primejdie atât de mare, Petre Uriaşul îşi redobândise pe dată stăpânirea de sine. Ţinti o singură clipă şi odată cu glonţul care porni, misteriosul „zeu al crocodililor" – căzu grămadă la pământ. Glonţul îi găurise fruntea.

Era mort! George privi îngândurat la el şi zise:

— La drept vorbind, asta a fost o moarte prea uşoară pentru monstrul acesta cu chip de om. Dar e bine şi aşa, bietele victime sunt cel puţin răzbunate.

*

*   *

În curând se iviră camarazii şi când Gopa văzu cadavrul lui Kunda, păru că devine dintr-o dată alt om. Ajută cu vrednicie la jupuirea crocodilului uriaş, a cărui piele George ţinea neapărat s-o ia cu dânsul.

Kunda fu îngropat într-o groapă puţin adâncă. N-aveau decât să-i dezgroape şacalii şi hienele, căci nu meritase alt mormânt.

În cursul după-amiezii camarazii ajunseră la Musaffapur. Căpitanul se duse îndată la poliţie şi descrise într-un proces-verbal semnat de el grozava aventură cu indianul criminal.

Poliţaiul englez îi mulţumi călduros. De multă vreme aflaseră autorităţile despre năzdrăvăniile acestui „sfânt al crocodililor", dar nu găsiseră nici o urmă, ca să poată da de el. Ca semn de recunoştinţă el făgădui că se va îngriji cat va putea mai bine de păstrarea blănurilor ursului şi tigrului, precum şi a pielei crocodilului. Când camarazii se vor înapoia din lăuntrul ţarii, vor găsi trofeele acestea la Calcutta.

Peste noapte rămaseră la Musaffapur ca oaspeţi ai şefului poliţiei, care se îngriji să le înnoiască proviziile de merinde şi muniţie.

A doua zi dimineaţă porniră mai departe spre ţara prinţului Ghasna, vechiul lor prieten.

Şi George se bucura din inimă de revederea eu frumoasa Sanja.

Aventurile submarinului Dox 119

Hans Warren

I.
STATUIA FURATA.

LA UN POPAS ÎN DRUM SPRE ŢARA prinţului Ghasna, pe o noapte frumoasa, doctorul Bertram stătea de veghe împreuna cu George şi ca să le treacă timpul mai uşor, urma cu povestirea aventurilor sale din tinereţe:

— «Fui trezit dintr-un somn adânc. Deşteptarea aceasta mi se păru un vis înfiorător, chinuitor. Simţeam doua mâini aspre şi uriaşe care-mi strângeau gatul cu o putere grozava. În clipa următoare ma trezi de-a binelea căci dibuind cu degetele întâlnii braţe străine, tari şi musculoase. Răsuflarea mi se opri, începui să-mi pierd cunoştinţa, căci strânsoarea devenea tot mai nemiloasă.

Începui să mă zvârcolesc, înhăţai cele două braţe şi încercai să le îndepărtez de mine. Dar puterile mă părăsiseră aproape, din pricina atacului viclean şi nu izbutii să mă liberez din grozava strânsoare.

Simţeam că mi se apropie sfârşitul… Cu puterea disperaţii mă mai zvârcolii de câteva ori, văzui deodată lumină vie sfâşiind întunericul, simţii strânsoarea slăbind, auzii un strigăt înăbuşit, zgomotul câtorva sărituri… apoi mă ridicai cu greu.

— Oh, Masser Bertram sănătos! auzii glasul credinciosului nostru Pongo. Veniţi repede la Masser Farrow!

Mă ridicai cu anevoie. Clătinându-mă pe picioare făcui câţiva paşi, gata să mă prăbuşesc. Adunându-mi însă puterile, învinsei slăbiciunea, căci cuvintele lui Pongo îmi deşteptară îngrijorarea pentru Marian. Zadarnic încercai însă s-aprind lumina electrică – (Otue, oraşul din deşert, în care ne aflam, avea uzină electrică) – cablul trebuia să fi fost tăiat.

Dar lampa de buzunar pe care o aprinse Pongo îşi trimise lumina spre patul lui Marian şi… cu un ţipăt nearticulat mă repezii într-acolo, căci prietenul meu zăcea nemişcat, cu chipul schimonosit şi vânăt.

„Să-l fi gâtuit oare misteriosul vizitator nocturn?"

Îl zgâlţâii. Dar braţul lui recăzu moale pe pătură. Zadarnic căutai să-i prind respiraţia – Marian părea să fie mort.

N-aş putea descrie ce-am simţit în clipele acelea. Aş fi vrut să răcnesc – statui însă ca împietrit câteva clipe, căci nu-mi puteam închipui ca bunul şi credinciosul meu prieten, să fi fost ucis în chip atât de grozav.

Pongo mă smulse din toropeală:

— Aduc repede ajutor, Masser Bertram. Masser Farrow nu va fi mort.

Pusese mâna pe inima lui Marian şi-mi făcu un semn din cap. În clipa următoare dădui buzna spre uşă. Trebuia să fi fost foarte târziu, căci hanul era cufundat în tăcere adâncă. Deschisei repede uşa şi ieşii

în stradă, în care ardeau câteva becuri.

Avui noroc, căci la câţiva paşi înaintea mea mergeau câţiva poliţişti. În toată graba le povestii întâmplarea şi întrebai de adresa celui mai apropiat medic. Imediat unul din poliţişti, care ne văzuse la comisarul de serviciu, se oferi să-l aducă pe medicul de circumscripţie, doctorul Williat. Celălalt se duse să-l înştiinţeze pe comisar, pentru ca să pornească imediat oameni în urmărirea atentatorului.

Alergai înapoi la han, unde-l găsii pe patron, care fusese trezit de zgomot. Îi împărtăşii şi lui ce se întâmplase.

— Dumnezeule sfinte! exclamă el. Atunci să ştii că ticălosul criminal o fi tăiat cablul electric. Se pare că lumina nu funcţionează în toată casa. Mă duc să cercetez în primul rând tabloul de siguranţe.

Porni, dibuind, dea lungul coridorului, în vreme ce eu alergai în odaia lui Marian. Acolo mai ardea lampa de buzunar pe care Pongo o pusese pe masa de lângă pat.

Credinciosul negru se îndeletnicea cu însufleţire să mişte braţele lui Marian, ca să pună în funcţiune plămânii. Eu luai repede un prosop, îl muiai în apă şi-l pusei pe inima prietenului meu.

Deodată se aprinse becul electric, stinsei lampa de buzunar, apoi pipăii pulsul lui Marian. Dar mă speriai grozav, căci nu-l putui simţi.

— Pongo, e mort! exclamai, în prada unei spaime nebune.

Uriaşul clătină capul şi, fără să se întrerupă, zise:

— Inima de la Masser Farrow bate, Pongo aude.

Afirmaţia asta îmi dădu puţină speranţă, căci ştiam că credinciosul negru nu vorbea niciodată în vânt. Apoi, însă, iarăşi mă cuprinse spaima; fireşte, se putea să fi simţit bătăile inimii lui Marian, dar se putea ca acestea să fi fost ultimele.

Văzând chipul ca de mort al prietenului meu, mi se strângea inima. Din trăsăturile-i schimonosite rânjea doar moartea nemiloasă.

Paşi grei pe scară mă smulseră din durerea mea. Deschisei repede uşa şi văzui un bărbat mai în vârstă, îndărătul căruia se ivi un poliţist cu un aparat mare.

— Doctor Williat! se prezentă civilul. Mi s-a spus că domnul Farrow a fost gâtuit. Să tragem nădejde că nu viu prea târziu. Pentru orice eventualitate, am adus un aparat de oxigen.

— Nu-i mai simt pulsul – zisei eu, zdrobit – dar Pongo al nostru susţine c-a auzit inima bătând.

— Hm… făcu medicul, îndreptându-se spre pat. N-am încotro, trebuie să folosesc aparatul.

Pongo făcu loc doctorului, care ridică întâi pleoapele lui Marian, apoi se aplecă peste dânsul, înălţând din umeri. Puse stetoscopul la inimă şi lipi urechea.

În vremea asta eu eram torturat de chinuri grozave. În cele din urmă medicul se ridică şi zise:

— Trebuie să încerc să stimulez activitatea foarte slabă a inimii. Dar nu pot susţine cu hotărâre că voi avea succes. Oricare altul ar fi murit până acum. Prietenul d-tale însă are o constituţie de fier, aşa că trebuie să nădăjduim.

Umplu o siringă mică şi goli conţinutul ei în braţul lui Marian. Apoi ascultă iarăşi inima şi după câteva minute zise, bucuros:

— Bătăile au devenit mai puternice, acum trebuie pus în funcţiune aparatul de oxigen.

Se scurse o jumătate de ceas chinuitoare, apoi Williat luă acoperitoarea de pe faţa lui Marian şi întorcându-se spre mine, zise radiind de bucurie:

— Domnule Bertram, prietenul d-tale e salvat.

Într-adevăr, Marian avea acum chipul liniştit, iar pieptul îi sălta. Deodată deschise ochii, privi mirat în juru-i şi se ridică brusc.

— Ce s-a întâmplat? exclamă el. Robert, ce este?

— N-ai băgat de seamă c-ai fost gâtuit? întrebai, la rândul meu.

Dintr-o săritură Marian fu jos din pat. Se clătină pe picioare în primul moment, dar îşi adună repede toate puterile, aşa că nu mai fu nevoie să-i sărim în ajutor.

— Adevărat! strigă el, în culmea agitaţiei. Mă trezisem din somn şi mă simţii strâns de gât, dar nu mă mai putui elibera şi pierdui cunoştinţa. Cum am fost salvat?

— Cu siguranţă că individul care a pătruns în odaie credea că ai şi murit – zisei eu – căci a venit la mine şi a încercat să mă gâtuie. Şi ar fi izbutit, dacă nu ar fi venit Pongo în ultima clipă.

— Pongo a auzit zgomot – interveni credinciosul uriaş, care locuia în odaia alăturată – Masser Farrow stă liniştit de tot, dar la Masser Bertram zgomot de luptă. Pongo repede la lampa de la Masser Farrow, vede negru mare gâtuie Masser Bertram, dar fuge repede când vine Pongo.

— Un negru! făcu Marian, agitat. Să fie oare Cafrul Şewa, pe care l-am prins abia ieri împreună cu Joe Randle? Cine altul ar putea avea aici interes să ne omoare? Trebuie să văd imediat dacă statuia mai e la locul ei.

Se aplecă repede şi trase de sub pat raniţa în care pusese preţioasa statuie. O desfăcu cu înfrigurare, apoi exclamă:

— E încă aici. Zău nu mai pricep! Dacă a fost Şewa, nu putea să fi venit decât pentru statuie. Foarte ciudat!

— Probabil că n-a mai avut timp s-o ia, pentru că un zgomot pe care l-oi fi făcut eu în somn, l-a îndemnat să intre în odaia mea, ca să mă gâtuie – zisei – apoi a fost stânjenit de Pongo şi a trebuit să renunţe la furt.

— Să ştiţi că aşa a fost – încuviinţă Marian – îndărătul acestei chestii trebuie să fie blestemata acela de Joe Randle şi ei i o fi de

ajuns deocamdată dacă ne-o crede morţi. Pe statuie pune ea mâna pe urmă. Să dăm de veste îndată comisarului să inspecteze închisoarea.

— Un poliţist s-a şi dus la poliţie şi cred că va veni îndată cu comisarul – zisei eu – aha, se şi aud paşi grăbiţi pe scări. El o fi.

În clipa următoare uşa fu deschisă brusc şi comisarul dădu buzna înăuntru. Agitat, veni spre Marian, cu mâinile întinse.

— Mă bucur din toată inima, domnule Farrow, că atacul acesta criminal a dat greş – zise el – şi dl. Bertram s-a găsit şi el în mâinile acestui ucigaş? Nădăjduiesc că-l voi înhăţa repede; am şi trimis oamenii mei după el. Dacă se mai află în oraş, nu mai poate ieşi, căci am pus pază la toate străzile care duc afară din oraş. Afară de asta, patru grupuri de soldaţi patrulează în jurul oraşului. Peste trei ceasuri se luminează de ziuă şi atunci îl prindem cu siguranţă.

— Domnule comisar, e mai bine să mergem cât mai repede la închisoare – spuse Marian – Pongo al nostru a stabilit că criminalul era un negru înalt. Mă gândesc să nu fi fost Cafrul Şewa, pe care l-am prins ieri. Ascultă ce-ţi spun eu. O fi fugit cu Joe Randle aceea.

— Asta ar fi frumos! exclamă comisarul. Dar nu cred… e cu neputinţă! Nu, nu, paznicii sunt oameni de încredere şi în număr destul de mare. Am pus într-adins oameni mai în vârstă, căsătoriţi, căci Joe Randle e ispititoare, nevoie mare.

— Asta înseamnă că ai avut acelaşi gând ca mine şi anume: că ea a fugit cu sprijinul unui paznic – zise Marian – dar cu toată prevederea d-tale, mai bine să cercetăm la închisoare.

Marian aşeză la loc statuia în raniţă, pe care o vârî sub pat. Apoi pornirăm cu toţii la închisoare. Hangiul ne făgădui că va sta la pază cu servitorul său, o corcitură, până ne vom înapoia.

La închisoare ne aştepta, însă, o surpriză foarte mare. Paznicii ne asigurară cu toţii că nu băgaseră de seamă nimic suspect, iar cei doi arestaţi noii, Cafrul şi fata, stăteau liniştiţi sub păturile lor, după cum se constatase la ultimul rond, în urmă cu o jumătate de ceas.

Furăm conduşi la celulele lor. Când uşa grea a celei dintâi celule fu deschisă, Joe Randle se ridică din aşternut, căscând şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Nici de dormit nu se mai poate dormi în linişte?

Apoi ne băgă în seamă pe noi şi zise, batjocoritor:

— Ah, probabil că domnii vor să se încredinţeze că mai sunt aici. Întrebarea e numai; cât voi mai fi?

— Foarte adevărat – răspunse comisarul – prea mult nu vei rămâne în celula asta. Peste câteva ceasuri se va da sentinţa şi nu vom zăbovi mult cu executarea ei.

— Nu eşti deloc galant! zâmbi fata. D-tale personal nu ţi-am făcut doar nimic.

Comisarul mormăi ceva neînţeles, apoi părăsirăm celula.

În cea alăturată îl găsirăm pe Cafru, dormind.

— Nu mai pricep nimic! zise Marian, mirat.

— Aş fi putut jura că Şewa acesta a făptuit atentatul ciudat!

— Pongo crede Şewa fost la Masser Bertram, se amestecă în vorbă uriaşul.

— Dar asta nu se poate! protestă comisarul.

— Aţi văzut cu toţii că se afla în celulă şi de acolo nu poate intra şi ieşi după plac.

— Dacă Pongo crede că Şewa a fost în odaia prietenului meu, atunci să ştiţi că aşa şi este – spuse Marian, cu hotărâre – te-aş ruga, domnule comisar, să întăreşti paza la închisoare!

— E dublată – răspunse poliţistul – şi e cu desăvârşire exclus ca Şewa să fi ieşit din celulă. În definitiv mai sunt şi alţi Cafri cu mutra lui.

— Eu totuşi cred că el a fost – zise Marian, clătinând capul – până la ziuă eu nu mă mai culc, ci voi sta de veghe.

Ne îndreptarăm spre hotel, după ce comisarul ne făgădui să pună pază îndoită în faţa casei, ca să împiedece o repetare a atacului. Ne mai făgădui că în zorii zilei va veni să ne ia, ca să luăm parte şi noi la urmărirea agresorului.

Merserăm încet, mai stăturăm câtva timp de vorbă cu comisarul, într-o stradă lăturalnică, la vreo cincizeci de metri de hanul nostru, apoi ne luarăm rămas bun şi pornirăm înainte.

Deodată o umbră alunecă pe lângă noi – o umbră mare, lată – fără să facă cel mai uşor zgomot. În treacăt mi se păru că zăresc doi ochi lucitori şi dinţi albi – apoi fantoma aceasta se pierdu în întuneric.

— Hai, repede! exclamă Marian. Am presimţirea că s-a întâmplat o nenorocire.

Alergarăm spre han, a cărui uşă o văzurăm deschisă. Marian îl strigă pe hangiu, dar nu răspunse nimeni.

Un simţimânt de teamă puse stăpânire şi pe mine şi urcai în fugă scara, în urma lui Marian. Uşile odăilor noastre erau deschise de perete, lumina electrică ardea şi în prag zăcea nemişcat hangiul.

Pe când noi ne aplecarăm deasupra lui, Pongo intră în odaia lui Marian.

— Ah, aici zace corcitura! Strigă apoi prietenul meu – şi uite şi raniţa mea. Robert, statuia a fost furată! Pongo, spune celor doi paznici din faţa casei să-l aducă repede pe comisar.

— Pongo urmăreşte negru înalt – spuse uriaşul – Pongo crede cunoaşte la el.

Dădu buzna pe scară în jos. În vremea asta eu ridicai niţel capul hangiului şi o umflătură enormă la tâmpla stângă îmi dovedi că fusese doborât cu o forţă brutală. Nici nu era de gândit să-l readucem imediat la viaţă, de aceea îl apucai de subţiori şi-l târâi în odaie, ca să-

l aşez pe pat.

Marian, care stătea îngenunchiat lângă corcitură, se ridică repede să-mi ajute şi după ce aruncă o privire la tâmpla hangiului, zise:

— Aha, aceeaşi lovitură ca la celălalt! Şewa ăsta trebuie să aibă o putere de uriaş, căci nu s-a folosit de nici-o armă ci numai de pumnul său.

— Ce, Şewa?! făcui eu, aiurit, în vreme ce mă aplecai asupra corciturii. Ce spui tu e cu neputinţă, Mariane. Cât e de când l-am văzut în celulă?

— Nu uita, însă, că am mers foarte încet pe drum şi-apoi am mai stat de vorbă cu comisarul, la un colţ de stradă. De răgazul acesta scurt s-a folosit Cafrul ca să vină să ia statuia.

El a fost umbra aceea neagră pe care am întâlnit-o mai adineauri.

— Dar asta e cu desăvârşire exclus, Mariane. Cum putea să fi ieşit atât de repede din închisoare?

— Prin mijlocirea unui paznic, fireşte. Îmi cam închipui eu cum s-au petrecut lucrurile şi mă voi duce îndată cu comisarul acolo, ca să-l demasc pe vinovat. Cu tot întunericul Pongo l-o fi recunoscut pe Cafru şi probabil că acum îl urmăreşte. Ah, uite că se trezeşte corcitura!

Uriaşul deschise ochii, privi ţintă la noi, apoi se ridică. Îşi duse mâna la cap, gemând şi zise:

— Ce s-a întâmplat, domnilor? Stăteam de pază… stăpânul aici sus la scară, eu pe gang, ca să observ curtea. Auzii deodată o bufnitură, scârţâitul uşilor de la odăi şi am dat fuga într-acolo. Un negru stătea în genunchi în faţa patului şi când mă văzu, se aruncă asupra mea. După aceea nu mai ştiu ce s-a petrecut.

— Te-a cam boxat – zise Marian – şi ai avut noroc că nu avea vreo armă la el. Noi am fost jefuiţi cu prilejul acesta. Îngrijeşte de stăpânul d-tale, noi ne ducem după hoţ. Haide Robert!

Când ieşirăm pe uşă, ne pomenirăm cu comisarul.

— Aţi fost jefuiţi, domnule Farrow? strigă el, agitat. Atunci nu poate fi Şewa ăla…

— Eu totuşi cred că Şewa a fost – îi tăie vorba Marian – să mergem repede la închisoare!

Ajunserăm curând acolo şi intrarăm la postul de gardă. Marian rămase în prag, îi măsură pe paznici din creştet până-n tălpi şi întrebă pe comisar:

— Oamenii aceştia au fost schimbaţi de curând?

— Nu, domnule Farrow, schimbul are loc abia peste o jumătate de ceas.

— Atunci omul pe care-l caut trebuie să fie pe coridor – spuse prietenul meu şi străbătu încăperea.

Deodată uşa care dădea pe coridor fu deschisă brusc şi în clipa următoare detunară câteva împuşcături. Gloanţele şuierară pe lângă

noi şi imediat trăsei revolverul.

Slobozii un glonţ, două şi rezultatul nu întârzie: un ţipăt sălbatec pe gang, apoi Marian se năpusti înainte, se auzi o bufnitură grea şi prietenul meu târî un trup în camera corpului de gardă. Ăsta e individul – zise el, calm – el a ajutat arestatului la fugă.

— Halgers? făcu comisarul, aiurit. Asta nu-mi pot închipui. E doar de atâta vreme la noi şi a fost un slujbaş harnic şi vrednic de încredere. Uite că acum îmi aduc şi eu aminte că anul acesta au dispărut în chip misterios doi arestaţi. Făceau şi ei parte din banda lui Jim Randle.

— Atunci paznicul a fost mituit de ei şi cu siguranţă că stă în legătură cu banda de mai mult timp – zise Marian – e căsătorit?

— Da, însă nevasta l-a lăsat acum vreo doi ani. Pe atunci începuse să urască femeile şi tocmai de asta l-am pus să păzească fata.

— Cine ştie ce surprize vom avea când s-o trezi! spuse Marian. Cred că ai pus lupul să păzească oile, domnule comisar. Glonţul prietenului meu i-a zdrobit umărul drept, cu toate astea e mai bine să-l legăm, căci pare să fie foarte primejdios.

La un semn al comisarului, doi gardieni îl dezarmară pe colegul lor de până atunci şi-i puseră cătuşe la mâini.

Ieşirăm pe coridor. Un paznic cu o legătură mare de chei ne însoţi. Când deschiserăm celulele celor doi arestaţi, le găsirăm goale...

— Asta nu pricep! strigă comisarul, furios.

— Halgers nici n-a avut cheile când a făcut rondul. Cum putea să fi deschis celulele?

— Aflăm noi îndată şi asta – spuse Marian – hai înapoi la postul de gardă, domnule comisar!

II.
UNDE E PONGO?

CÂND SE TREZI, Halgers făcu o mutră foarte acră, căci se părea că-l doare rău de tot capul, de pe urma loviturii primită de la Marian. Zărindu-ne însă pe noi, chipul i se schimonosi într-un rânjet batjocoritor.

— Halgers, sunt foarte dezamăgit de ce ai făcut – spuse comisarul – aş fi pus mâna-n foc pentru dumneata. Cum de ţi a dat în gând să faci aşa ceva, omule?

— Nu ştiu, domnule comisar – rânji celălalt – trebuie să mi fi pierdut capul... Nu ştiu de ce am tras în camera corpului de gardă... Zău nu ştiu.

Comisarul ne privi înmărmurit şi nici eu nu ştiam ce să cred.

Dar Marian izbucni în râs şi zise:

— Halgers, pe mine nu mă poţi înşela. Eu pun rămăşag că găsesc la

dumneata alte chei de la cele două celule. Şi drumul pe care au fugit arestaţii ţi-l voi spune îndată. Te-aş ruga însă, să-mi răspunzi la o întrebare: ce slujbă îndeplineşte la Jim Randle soţia d-tale, despre care se spune că te-ar fi părăsit? I-ai lăsat-o banditului ca amantă?

Privii uimit la Marian, căci nu-mi puteam lămuri întrebarea lui. Dar în curând aveam să fiu lămurit.

Halgers îşi înălţă trupul şi strigă furios:

— Ce, soţia mea, amanta lui? O să le răsucesc gâtul la amândoi. Ea face mâncare şi îngrijeşte de fată.

— Aşa, va să zică! râse Marian. Asta vroiam să ştiu numai. Căci întrebarea mea, dragă Halgers, n-a fost decât o momeală; habar n-aveam că soţia d-tale se află la Randle. Abia acum câteva minute am aflat de la comisar că te-a părăsit.

Halgers spumega de furie şi-l împroşcă pe Marian cu un potop de înjurături, dar nu izbuti să îndepărteze zâmbetul de pe buzele prietenului meu.

— Dar cum ai putut bănui asta? întrebă comisarul, înmărmurit. Mie nu mi-ar fi dat în gând niciodată.

— Să vezi cum: am băgat de seamă că Joe Randle avea nişte marafeturi drăguţe la tunica ei bărbătească – lucru ce n-ar fi atras atenţia nimănui, dar eu sunt obişnuit să nu trec cu vederea nici cele mai neînsemnate nimicuri. Broderiile acelea nu puteau fi făcute decât de o mână femeiască dibace, ceea ce m-a făcut să bănuiesc că mama ei o fi trăind încă. Dar atunci nu-mi lămuream cum de o lăsa pe fată să-şi facă de cap, străbătând Africa de Sud şi mi-am spus că nu se putea să mai aibă mamă. Ea însăşi, fata, nu ar fi putut face broderiile acelea, căci se pricepea mai bine să mânuiască revolverul decât acul. De aceea mi-a venit în gând că ar putea fi vreo legătură între fată şi femeia lui Halgers – asta când mi-ai istorisit d-ta că ea şi-a părăsit bărbatul acum doi ani.

— Minunat! exclamă comisarul, cu sinceră admiraţie. Halgers, ţi-ai încheiat cariera! Îmi pare rău, dar n-am încotro. Vrei să mărturiseşti sau îl laşi pe domnul Farrow să ghicească şi restul?

— N-are decât să ghicească! izbucni gardianul, furios. Eu nu mai spun nimic. Am pierdut partida, dar lasă că-i bine!

— Pune să fie perchiziţionat – zise Marian – şi să vezi că vom găsi cheile duplicat de la celule. Şi fac prinsoare că la locuinţa lui se găsesc chei pentru toate celulele şi uşile închisorii.

Doi oameni îl scotociră îndată pe noul arestat şi scoaseră din buzunarele sale trei chei. Comisarul le privi şi exclamă:

— Astea sunt cheile de la cele două celule şi.. Dumnezeule!… cum a ajuns la asta?… Cheia aceasta e de la poarta mică din dos! E închisă totdeauna în casa de fier de aici şi rezerva n-o are decât judecătorul, în locuinţa lui.

— Uite că ştim deci pe unde au fugit arestaţii – zise Marian – trebuie să le fi dat drumul odată, cel puţin Cafrului, care urma să ne jefuiască şi să ne gâtuie. Văzând că nu i-a reuşit, s-a întors repede înapoi şi a intrat iar în celulă. Apoi, după ce am făcut cercetări, au fost liberaţi repede şi Cafrul i-a doborât la pământ pe hangiu şi servitorul său, după care a luat statuia. Ne-am întâlnit cu el încă înainte de a ajunge la hotel, dar n-am ştiut ce s-a întâmplat, când a alunecat ca o umbră pe lângă noi.

— Asta înseamnă nenoroc! scrâşni comisarul. Să-l ai pe hoţ în mână şi să-l scapi! Slabă nădejde să-l mai găsim acum!

— Eu pun rămăşag pe ce vrei că vom da totuşi de el – zâmbi Marian – şi trebuie să ne despărţim imediat de d-ta, ca să nu pierdem prea multă vreme. Acum vom merge repede la hotel, ca să ne luăm lucrurile, după aceea vom părăsi oraşul pe la sud-vest. Am auzit că banda lui Jim Randle locuieşte în ţinutul Nama, aşa că într-acolo trebuie să mergem.

— Eu v-aş sfătui, însă, să porniţi mai întâi direct spre apus – zise comisarul – căci aşa or fi făcut şi fugarii. Pe acolo daţi îndată în stepa străbătută de fluviul Oas, apoi vă îndreptaţi spre sud vest şi n-aveţi nevoie să vă temeţi de lipsă de apă.

— Sfatul d-tale nu e rău – răspunse Marian – vom merge, deci, spre apus.

Comisarul stărui să ne însoţească la hotel, unde trebuia să încheie un proces-verbal cu privire la a doua vizită a Cafrului.

Îl găsirăm pe hangiu pe picioare, numai că se plângea de dureri de cap şi-l înjura de zor pe Şewa.

Ne luarăm rămas bun, eu mă încărcai, pe lângă raniţa mea, cu cea a lui Pongo, Marian luă suliţa uriaşului, apoi părăsirăm hotelul şi pornirăm spre apus.

— Aş vrea să ştiu cum ne va da de veste Pongo – zisei eu, în drum – n-ar fi fost mai bine să fi aşteptat la hotel înapoierea lui?

— Nu – răspunse Marian, cu hotărâre – Pongo va şti că-l urmăm şi sunt sigur că îndată ce se va lumina de ziuă vom găsi urme de-ale lui, care ne vor arăta drumul.

— Numai de n-ar cădea într-o cursă! zisei îngrijorat. Şewa ăla e un individ foarte primejdios. Gândeşte-te numai cum l-a doborât pe servitorul ăla uriaş la hotel! Chiar Pongo va avea de furcă cu el, mai cu seamă dacă va da o mână de ajutor şi Joe Randle. E drept că Pongo al nostru l-a biruit odată, cu toate astea sunt neliniştit.

— Pentru Pongo nu trebuie să-ţi fie teamă – râse Marian – dar hai să mergem mai încet, căci se poate ca ei să fi şi cotit spre sud-vest. Slavă Domnului că mai avem două burdufe pline cu apă, care ne-ar ajunge pentru o bună bucată de drum.

— Afară de asta, cică ar mai fi puţuri de apă, deoarece ne şi

apropiem de stepă – zisei eu – a, uite că se luminează de ziuă – mai devreme decât ne aşteptasem.

— Da, se pare că ceasornicele noastre nu mai merg bine. O fi din pricina furtunii de nisip. Aşa, acum să privim puţintel ca să vedem ce e în jurul nostru!

Marian scoase un ochean şi cercetă cu luare-aminte ţinutul de jur-împrejur. Clătină apoi capul, privi câtva timp spre nord-vest, lăsă ocheanul jos şi zise:

— Nu se vede nimic. Trebuie, deci, să mergem încetişor mai departe, să luăm însă direcţia ceva mai spre Sud.

— Dar ce-ai descoperit colo, spre nord-vest? întrebai. Te-am văzut privind mai mult timp într-acolo.

— Sunt nişte vulturi care aşteaptă vreun hoit, răspunse prietenul meu.

— Aşteaptă? făcui mirat. Atunci animalul nu e mort încă?

— Ba mort e el – râse Marian – dar îmi dau cu gândul că un leu a doborât acolo vreun animal şi mai veghează asupra stârvului.

Mă cuprinse un simţimânt de nelinişte, neînţeles. Fără voie mă gândii la Pongo. Să zacă el oare acolo, grav rănit?

— Mariane, mă duc într-acolo! zisei cu hotărâre. M-a cuprins deodată teama că Pongo al nostru ar fi în locul acela. Dacă vrei, poţi merge în vremea asta spre nord-vest – te-oi ajunge eu din urmă.

— Pongo? făcu Marian, mirat. Mai ştii păcate, se poate să nu greşeşti! Un leu s-ar fi depărtat de prada să înainte de ivirea zorilor şi în primul rând, n-ar fi rămas aici, atât de aproape de oraş. Pe de altă parte, nici vulturii n-ar sta atât de liniştiţi. Hai să mergem repede într-acolo.

Trebuia să străbatem vreo doi kilometri prin nisipul adânc şi fără să ţiu seamă de soarele arzător, mergeam cât mă ţineau picioarele, încât Marian îmi strigă în cele din urmă:

— Robert, n-are nici un rost, te oboseşti prea mult. Cruţă-ţi puterile!

— A! Uite că aveam dreptate! exclamai, fără să-i ţin în seamă sfatul. Colo zace un om!

Începui s-alerg şi mai tare, căci mi se păru că văd mişcându-se trupul acela din faţa noastră. Era o privelişte înspăimântătoare trupul acela întins în nisipul galben şi la mică depărtare de el păsările de pradă, care n-aşteptau decât ca omul să-şi dea ultima suflare, pentru ca apoi să-l sfâşie cu ciocurile lor ascuţite.

Ele ne lăsară să ne apropiem până la cincizeci de metri, pentru ca apoi să se îndepărteze o bucată. Dar tot rămaseră pe aproape, căci prada era a lor.

— Dumnezeule, pare să fie o femeie! exclamă Marian.

Ajunserăm lângă ea şi de cum aruncarăm o privire ne dădurăm

speriaţi înapoi, iar prietenul meu scrâşni:

— Asta e o crimă şi sunt aproape încredinţat că Şewa e făptuitorul. Lovitura de pumn în ceafă e cea mai bună dovadă. Aceleaşi lovituri le-au căpătat hangiul şi servitorul său. Numai că biata fată de aici e rănită mortal, după cum se poate vedea îndată. Tâlharul acela trebuie să fi izbit cu toată puterea.

— Să încercăm s-o readucem la viaţă! zisei. Poate ne spune încotro a fugit Şewa.

— Da, ţine-i capul în sus! zise Marian, pe când se lăsa în genunchi lângă dânsa. Îi voi turna puţină apă pe gură.

Biata femeie zăcea în friguri, dădea cu mâinile în jurul ei, apoi începu să îndruge cuvinte neînţelese. Deveni mai liniştită, însă, după ce Marian îi turnă putină apă printre buze. Deschise deodată ochii şi se holbă la noi.

— Cine eşti? întrebă Marian cu blândeţe.

— Sunt… sunt… soţia lui Halgers. Unde e bărbatul meu?

Marian chibzui câteva clipe, apoi răspunse:

— Bărbatul d-tale a fost arestat şi va fi împuşcat. Joe Randle şi Şewa l-au trădat.

Chipul femeii se schimonosi de ură; ea scrâşni:

— Şi pe mine m-au trădat, după ce s-au folosit de mine. Şewa m-a culcat la pământ.

— Încotro au apucat? întrebă Marian, cu grabă.

Femeia se ridică puţin şi gâfâi:

— Zece kilometri spre nord-vest, apoi spre sud. După aceea alţi zece kilometri direct spre sud-vest. Pe drumurile acelea nisipul e foarte tare şi se găsesc multe puţuri de apă.

— Şi unde se află cuibul lui Jim Randle? întrebă Marian.

— Prima staţie pe Koacib, fortăreaţa la Per…

Îşi rupse vorba şi se prăbuşi pe spate. Tocmai ce era mai important lua cu dânsa în împărăţia veşniciei.

— S-o îngropăm repede! zise Marian, după câteva clipe de pioasă reculegere. Să n-o lăsăm pradă vulturilor, chiar dacă era de partea bandiţilor.

Făcurăm o groapă în nisip, puserăm înăuntru cadavrul şi-l acoperirăm.

— Aşa! zise Marian, după ce sfârşirăm treaba – acum s-o luăm la picior. Care va să zică, zece kilometri spre nord vest. Aş vrea să ştiu de ce n-a lăsat vreun semn Pongo… mă tem să nu i se fi întâmplat ceva. Se poate ca Şewa şi Joe Randle să fi primit ceva întăriri. Sau crezi că soţia lui Halgers a venit singură aici?

— Tiii, se poate să ai dreptate! încuviinţai eu. Atunci se poate să-l fi atacat pe Pongo al nostru. Dar în cazul acesta i-am fi găsit cu siguranţă cadavrul.

— L-a culcat la pământ pe Şewa şi cred că ticălosul va căuta să se răzbune pentru aceasta – spuse Marian – îi va pregăti lui Pongo o moarte înceată dar grozavă.

— Hai repede, Mariane! strigai eu, îngrozit. Să ştii că l-au luat cu dânşii, ca să-l omoare pe undeva. Să ne grăbim!

După cum spusese muribunda, nisipul era foarte tare acolo, dar din pricina aceasta nu puturăm găsi urme.

În curând ajunserăm însă la un loc larg unde nisipul era moale şi acolo puturăm deosebi în chip lămurit mai multe urme.

Alături de piciorul mare, desculţ, al Cafrului şi de întipăritura pantofului Joei Randle, mai văzurăm urmele a patru bărbaţi. Marian le privi cu luare aminte, apoi zise cu hotărâre:

— Uite, Robert, Cafrul şi unul din albi au dus o povară grea, căci urmele lor sunt adânc întipărite. Pun rămăşag că l-au purtat pe Pongo al nostru, legat.

— Atunci trebuie să ne grăbim şi mai mult, îi zisei. Judecând după urme, nu poate fi mult de când au trecut pe aici. Şi cu armele noastre le suntem superiori. Fireşte că nu trebuie să i cruţăm, ci să tragem într-înşii îndată ce-or veni în bătaia puştilor noastre.

— Şi în vremea asta ei îl pot ucide pe Pongo – spuse Marian – căci dacă-i vedem noi pe dânşii, ne văd şi ei pe noi. Nu, dragă, dacă vrem să-l eliberăm pe Pongo, trebuie să aşteptăm până la noapte.

III.
ÎN MARE PRIMEJDIE.

NE ÎNCORDARĂM TOATE PUTERILE şi pornirăm la drum, sub arşiţa grozavă, care ne ardea pielea, nu alta.

Se scurse încă un ceas şi picioarele îmi erau ca plumbul. Neguri roşii mi se iveau, adesea, pe dinaintea ochilor, sângele îmi zvâcnea în vine, din pricina inimii care bătea cu putere. Numai gândul la iubitul nostru Pongo mă împiedeca să mă prăbuşesc în nisipul fierbinte.

— Curaj, Robert! spuse Marian, care observă slăbiciunea de care fusesem cuprins. Curând, curând îi vom ajunge pe bandiţi. Ei nu pot merge prea repede, căci Pongo e o povară prea grea pentru dânşii.

Cuvintele acestea mă îmbărbătară.

Marian duse din nou ocheanul la ochi, se opri brusc şi exclamă, iritat:

— Sunt colo-n faţă… stau liniştiţi! Nu pot vedea bine ce fac.

— Atunci repede înainte! strigai eu.

Marian, care urma să privească cu încordare prin ochean, spre nord-vest, clătină deodată capul şi spuse:

— Ciudat… nu-mi pot explica ce se petrece colo în faţa noastră. Se pare că bandiţii se târăsc pe pământ. Ce Dumnezeu or fi făcând?

— Să ne apropiem niţel – propusei eu – cu ochiul liber nu ne vor putea descoperi.

— E foarte probabil, însă, că au şi ocheane – răspunse Marian – căci sunt mereu în drum prin stepe şi deşerturi, aşa că trebuie să se păzească.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – dar ce facem acum?

— Cel mult ne putem târî puţin ca să venim mai aproape; în felul acesta nu ne vor descoperi atât de lesne.

Fără să mai stăm la gânduri ne lăsarăm în patru labe şi ne târârăm astfel înainte. Din când în când Marian ducea ocheanul la ochi, privea cu încordare, dar de fiecare dată clătina capul şi spunea:

— Zău, nu ştiu ce să mai cred! Până acum nu s-a ridicat nimeni încă. Ce-or fi având de gând cu Pongo al nostru?

— Înainte! stăruii eu. Trebuie să-i venim în ajutor atât timp cât mai e cu putinţă.

După ce ne mai târârăm o sută de metri, Marian se ridică pe jumătate şi privi prin ochean, chiar cu ochiul liber puteam vedea punctuleţele care se mişcau în marea de nisip alb. Apoi, deodată, se adăugară alte puncte, care se lăsară jos din aer.

Atunci Marian sări în picioare, începu s-alerge şi mi strigă:

— Repede, Robert, se petrece o grozăvie acolo! Sunt şase hiene pe care le-am văzut încă dinainte şi acum s-au adăogat câţiva vulturi.

Cu toată căldura de iad, mă trecură fiori reci. Hiene şi vulturi, care nu se luptă încă pentru pradă – aşa dar era vorba iarăşi de un muribund.

Alergarăm cât ne ţineau picioarele şi în curând putui vedea cu ochiul liber hienele, dar zadarnic căutai să descopăr trupul uriaş al lui Pongo al nostru.

— Mariane, Pongo nici nu e acolo! exclamai, gâfâind. Să ne fi înşelat, oare?

Fără să se oprească din fugă, Marian duse ocheanul la ochi, apoi strigă înfuriat:

— Ticăloşii! Mai repede, Robert, altminteri Pongo al nostru e pierdut.

— Dar ce-au făcut?

Marian, însă, începu să gonească atât de iute, încât nu mai putu răspunde. Duse iarăşi ocheanul la ochi, apoi se opri, smulse puşca de pe umăr şi, ţintind scurt, slobozi un glonţ.

Una din hiene sări în sus, apoi căzu grămadă. Celelalte se împrăştiară, făcură câţiva paşi, se opriră şi îşi aţintiră privirile spre locul pe care-l părăsiseră.

Şi atunci văzui pe nisipul alb un punct întunecat, ca o minge mică. O presimţire grozavă mă cuprinse: nu putea îi decât Pongo.

Marian începu iar să alerge şi eu nu mă lăsai mai prejos.

După cinci minute eram atât de aproape încât cele cinci hiene fugiră speriate. Vulturii îşi desfăcură aripile şi se depărtară puţin.

Un strigăt de groază îmi ieşi din gâtlej când ajunserăm la locul cu pricina şi văzui grozăvia: banditţii îl îngropaseră pe Pongo până la subţiori, astfel că numai capul şi umerii îi ieşeau afară din nisip.

Umerii îi erau însângeraţi şi zgârieturi mari în carnea neagră arătau că hienele începuseră să-l atace.

La tâmpla stângă se vedea o umflătură grozavă. O lovitură puternică cu care fusese doborât.

Oricare altul, în situaţia asta înfiorătoare şi-ar fi pierdut capul – dar Pongo al nostru râse vesel când ne zări şi spuse:

— Foarte bine, Massers, Pongo salvat acum.

— Slavă Domnului! exclamă Marian. Am venit tocmai la timp. Sărmane Pongo, hienele te-au şi ciugulit!

— Pongo alungat la ele cu capul, răspunse uriaşul, râzând. Acum totul va fi bine.

Ne lăsarăm în genunchi lângă el şi dădurăm nisipul la o parte. Bandiţii aleseseră un loc unde terenul era moale. Au făcut o groapă mare şi l-au vârât într-însa pe Pongo. Apoi au bătătorit nisipul în aşa fel, încât uriaşul nici nu se putea clinti. Şi pe lângă asta mai era legat fedeleş.

Izbutirăm să-l tragem afară şi să-i tăiem funiile. El îşi întinse mădularele, îşi frecă încheieturile şi zise cu căldură:

— Pongo datoreşte viaţa Massers, Pongo nu uită.

— Dar bine, Pongo – strigai eu – de câte ori ne-ai salvat tu viaţa! Lasă asta şi povesteşte mai bine cum s-au petrecut lucrurile.

— Pongo nu deştept – începu uriaşul – Pongo aude Şewa, furişează încet după el. Afară din oraş patru oameni sare pe Pongo, Şewa aleargă înapoi, culcă Pongo la pământ. Pongo trezeşte abia când fost înfipt aici în nisip. Bandiţii au statuie.

— Ah, ai văzut-o? întrebă Marian.

— Bandiţii râs şi arătat la Pongo; spus că acum este a lor.

— Să nu se grăbească dumnealor! scrâşni Marian. Eşti în stare să mergi mai departe, Pongo?

Uriaşul râse, îşi luă în primire raniţa şi suliţa, îşi pipăi brâul şi zise vesel:

— Bandiţi proşti, lăsat cuţit la Pongo.

Într-adevăr, bandiţii nu-i luaseră cuţitul de spintecat rechini.

— Bine, atunci să ne grăbim – spuse Marian – ai fost leşinat, Pongo, aşa că nu ştii că bandiţii au culcat la pământ şi au părăsit în pustiu o femeie care făcea parte din banda lor. Noi am dat de dânsa şi ne-a arătat drumul. Ne-a mai spus unde se află ascunzătoarea principală a lui Jim Randle. Din păcate, n-a mai putut rosti numele întreg, a spus numai Per… Dar vom găsi noi locul.

— Per? Per? făcu Pongo şi rămase gânditor. Femeie vrut zice Persip, care e colo.

Zicând asta arătă spre sud-vest.

— Fireşte! spuse Marian, bucuros – asta e. Spunea chiar că prima staţiune e pe Koacib, fluviul elefanţilor. Mai spre sud vine apoi Persip. La drum! Poate îi mai ajungem pe cei patru bandiţi, împreună cu Şewa şi Joe Randle.

După indicaţiile date de muribundă, trebuia să mai mergem vreo patru kilometri spre miazăzi, pentru ca după aceea să cotim spre sud-vest.

Şi Pongo mergea de parcă nici n-ar fi fost cu puţin înainte cu un picior în groapă – ba chiar cu amândouă! — Şi nici nu-i păsa de rănile de la umăr.

Ajunserăm în curând la punctul unde trebuia să cotim spre miazăzi. Drumul era bun şi era o adevărată plăcere să păşeşti pe el, când te gândeai la nisipul acela în care piciorul ti se afunda până la glezne.

După ce străbăturăm o bucată bună, Marian se opri deodată, privi prin ochean şi zise:

— Uite-i colo înainte. Nădăjduiesc că n-or fi având un ochean atât de puternic ca al meu, altminteri ar trebui să ne vadă şi dânşii. A! Uite că se opresc… e şi timpul de masă, de altfel. Să poposim şi noi aici, până vor porni şi ei mai departe. Nădăjduiesc că cel mai bun lucru e să încercăm să-i surprindem în timpul nopţii. Altminteri ne putem aştepta la o luptă grea.

— Sunt de aceeaşi părere – răspunsei cu însufleţire – trebuie să încercăm să i luăm pe neprevăzute şi să-i legăm. Dăm de veste poliţiei din Otue şi or veni ei să şi-i ia în primire pe bandiţi. Comisarul se va bucura revăzând pe Şewa şi pe fată.

— Cred şi eu! râse Marian. Aşa, ăsta e un loc bun de popas.

Luai ocheanul din mâna prietenului meu şi privii la cei urmăriţi. Putui deosebi pe Şewa şi Joe Randle. Ceilalţi patru erau oameni vânjoşi, îmbrăcaţi în portul de pe acolo.

Cu bucurie constatai că nici unul nu privea prin ochean. În aceste condiţiuni planul nostru de a-i lua prin surprindere în cursul nopţii, era mult uşurat. De unde să bănuiască ei că eram atât de aproape de dânşii?

O împrejurare foarte prielnică pentru noi era şi faptul că bandiţii or fi presupunând că Pongo trecuse în lumea drepţilor. De el avuseseră să se teamă mai mult, după experienţa ce-o făcuse Şewa.

— Hai, Robert, îmbucă ceva! mă invită Marian. Trebuie să mâncăm conservele reci, căci n-avem foc, dar asta nu e întâia oară că străbatem deşertul. E nevoie să veghem însă cu rândul, ca să vedem când pornesc la drum bandiţii şi să-i putem urma imediat.

Mâncarăm şi stăturăm de vorbă un timp, apoi Marian duse iar

ocheanul la ochi şi deodată sări în sus.

— Uite că s-au ridicat! strigă el. Acum pornesc mai departe. E vrednică de admiraţie această Joe Randle, cât e ea de criminală. Atâta putere şi înverşunare la o femeie, mai rar!

— Nici eu n-aş fi crezut asta – zisei – eram sigur că vor face un popas mai lung. În sfârşit, n-avem încotro, trebuie să pornim şi noi.

Ne echiparăm repede. Marian mai aruncă o privire prin ochean şi zise:

— Înainte! Au luat-o la picior, nu glumă. De necrezut ce e în stare Joe Randle asta! Aha, merg dea dreptul spre miazăzi, după cum ne spunea muribunda.

În alte împrejurări am fi întins mai mult popasul de amiază, căci soarele ardea acum ca jăratecul. Eram şi obosiţi din pricina nopţii neliniştite, dar perspectiva de a ne răfui cu banditii şi a le lua înapoi statuia, ne dădea puteri noii.

Neobosiţi merseră toată după amiaza. Marian îi observa din când în când pe cei urmăriţi, care după câteva ceasuri de mers îşi schimbară direcţia spre sud-vest.

Ajunserăm şi noi curând la punctul acesta şi pornirăm în noua direcţie. Ca la vreo două ceasuri înainte de a se întuneca se iviră în zare coline mici şi când ne apropiarăm, văzurăm şi vegetaţie sărăcăcioasă, aşa cum se poate întâlni la marginea unui deşert. Ne apropiam deci de stepă şi grozavele „căi ale setei”, erau îndărătul nostru.

Ajunserăm repede la coline şi aici era foarte greu pentru noi; bandiţii dispăruseră printre movile, după cum constatase Marian.

Îi pierdusem din vedere acum şi dacă înaintam fără să fim cu băgare de seamă, se putea să ne pomenim cu ei în faţă. De aceea ne oprirăm înaintea primului şir de coline şi Marian zise:

— Peste o jumătate de ceas, sau chiar mai de vreme, se va lăsa întunericul. Până atunci să rămânem aici şi abia la noapte să pornim mai departe. Vom vedea apoi focul lor de tabără.

Dar Pongo făcu o mutră acră la propunerea aceasta şi zise:

— Massers rămâne aici, Pongo găseşte bandiţi.

— Bine, Pongo zise Marian, dar vezi de fii cu băgare de seamă. Ne vom piti colo îndărătul tufei uscate, de unde vei putea veni să ne iei.

— Pongo vine ia Massers! făgădui uriaşul şi se strecură printr-o crăpătură a şirului de coline.

Asta era pentru el partea cea mai grea, căci se prea putea ca bandiţii bănuitori să ne fi observat de mult şi să ne fi întins o capcană acolo.

Ascultarăm cu încordare, s-auzim vreun zgomot de luptă. Dar totul rămase liniştit şi după câteva minute Marian zise:

— Se pare că au mers mai departe, totuşi. Mai mult ca sigur că

îndărătul colinelor o fi vreo stepă cu mai multă vegetaţie şi prin asta oferă combustibil îndestulător pentru un foc de tabără. Şi probabil că banditii or căuta şi un puţ sau un izvor.

— Atunci am fi putut să-l urmăm de pe acum pe Pongo – zisei eu – aşa pierdem timp în zadar.

— Păi nu te gândeşti că nu-i putem ataca pe potrivnicii noştri decât noaptea târziu? zise Marian, pe bună dreptate. Căci abia atunci or fi cufundaţi în somn adânc. Aşa, uite ici câţiva bolovani pe care ne putem aşeza până se-ntoarce Pongo.

Aveam un loc minunat. Fără să fim văzuţi, puteam cuprinde cu privirea deşertul. Deşi eram puţin neliniştit în privinţa lui Pongo, îmi spusei, totuşi, că nu se va azvârli el cu uşurinţă în braţele primejdiei.

IV.
O LOVITURA ÎNDRĂZNEAŢĂ.

ÎNTUNERICUL SE LĂSĂ BRUSC. Câteva minute rămaserăm nemişcaţi, apoi propusei:

— Mariane, acum putem trece fără frică printre coline. Ne găseşte Pongo când s-o întoarce.

— Nu, asta nu trebuie să facem – se împotrivi prietenul meu – ne-am înţeles odată să-l aşteptăm aici, aşa că nu se poate să primejduim tot planul.

Recunoscui că are dreptate şi mă cufundai iar în tăcere.

Trecu astfel vreo jumătate de ceas, când deodată tresărirăm amândoi, căci în faţa noastră se auzi glasul lui Pongo, care se apropiase pe nesimţite.

— Massers veniţi, bandiţi făcut tabără!

Sărirăm în picioare şi-l urmarăm pe uriaş în crăpătura îngustă.

După ce trecurăm de vreo trei şiruri de coline dintr-acelea, simţirăm sub picioare iarbă măruntă de stepă.

Zadarnic căutai, însă, să descopăr vreun foc de tabără; cu siguranţă că bandiţii se pricepuseră să-l ocrotească bine şi în clipa când mă gândeam la asta, Pongo zise:

— Bandiţi dispărut colo-n faţă în tufiş mare. Va fi greu de furişat.

Într-adevăr, asta îngreuna înfăptuirea planului nostru. Prin stepa deschisă ne-am fi putut furişa lesne lângă foc, dar în tufişul des nu ştiam unde stătea omul de pază.

— Foarte neplăcut! mormăi Marian. Dar cred că ne-om apropia, totuşi. În orice caz, să nu înaintăm până la marginea tufişului.

Merserăm încetişor înainte. Luna răsărise scăldând stepa într-o lumină argintie. Iuţirăm paşii, căci acum puteam fi văzuţi de vreo santinelă ce-ar sta la marginea tufişului.

Ajunserăm cu bine acolo. Rămaserăm liniştiţi, ascultând cu

încordare şi, într-adevăr, auzirăm foarte slab, glasuri omeneşti şi uneori râsete. Pongo zise îndată:

— Bandiţi adânc în tufiş. Massers vine liniştiţi îndărătul lui Pongo!

Se strecură binişor în tufa cea mai apropiată, ţinu ramurile desfăcute până ce le prinse în mână Marian, care-l urmă şi care la rândul său le ţinu până ajunsei eu acolo. După aceea le dădui drumul încetişor.

Pongo deveni tot mai cu băgare de seamă. Deodată se opri şi ridică mâna. Ajunsese într-un loc liber, luminat de lună, pe a cărui margine opusă – la vreo douăzeci de metri depărtare – se întindea un brâu des de tufe.

Auzirăm foarte lămurit glasurile, cuvintele însă nu le înţelegeam. Câte odată se amesteca un râs cristalin de fată printre vocile aspre ale bărbaţilor. Joe Randle părea să fie bine dispusă.

Pongo se-ntoarse şi ocoli tufele, până ajunserăm pe un loc mic, liber. Se aşeză lângă o tufă mare şi noi îi urmarăm pilda. Trebuia să aşteptăm jumătate noapte până să ne putem gândi să-i atacăm pe bandiţi.

— Staţi aici, Massers! ne şopti uriaşul. Întâi mănâncă, pe urmă culcă. Pongo înlătură santinelă, apoi atacă cu Massers bandiţi.

De aceeaşi părere era şi Marian, căci zise:

— Da, Pongo, ăsta e cel mai bun lucru, deşi nu prea sunt mulţumit că iei iarăşi asupra ta sarcina cea mai grea. Numai de n-ar fi Şewa de santinelă, căci nu va fi atât de uşor să-l pui cu botul pe labe.

— Pongo bucuros dacă Şewa santinelă, răspunse Negrul, scurt. Pongo dă înapoi la el lovitură.

Îmbucarăm la repezeală ceva conserve, apoi traserăm la sorti ordinea de veghe. Hotărârăm să ne schimbăm din ceas în ceas.

Şase ore trecură astfel, apoi ne trezi Pongo, care avusese ultima veghe.

— Veniţi, Massers! zise el, scurt.

Lăsarăm acolo raniţele şi puştile, căci ne propusesem să „lucrăm” numai cu paturile pistoalelor noastre. Pongo n-avea decât cuţitul de spintecat rechini şi… pumnii săi zdraveni.

Ajunserăm iarăşi la luminişul îngust, peste care trebuia să treacă neobservat Pongo. Uriaşul măsură câteva clipe tufele de peste drum, apoi zise:

— Massers rămâne aici, Pongo face semn de dincolo când santinelă doborât.

În clipa următoare se şi făcuse nevăzut în tufele din dreapta.

Ascultarăm cu încordare, însă nu puturăm auzi nici un zgomot suspect. Şi glasurile amuţiseră.

Planul lui Pongo era, într-adevăr, foarte simplu. Vroia să străbată luminişul pe de lături, într-un loc unde nu putea fi văzut de santinelă.

Apoi să se strecoare dea lungul brâului de tufe de pe partea opusă.

Trecură vreo zece minute, când deodată se ivi dincolo făptura uriaşă a prietenului nostru, care ne făcea semne.

Străbăturăm îndată luminişul şi Marian întrebă în şoaptă:

— Ce este, Pongo?

— Santinelă doborât! răspunse, scurt, uriaşul. Ceilalţi bandiţi dorm. Veniţi repede, Massers!

Se strecură printre două tufe, noi îl urmarăm şi dădurăm de o potecă îngustă. Fumul se simţea acum mai tare; mai cotirăm odată, apoi văzurăm în faţa noastră lumina slabă a focului.

La câţiva paşi de noi zăcea o făptură mare, negricioasă şi Pongo scrâşni:

— Şewa.

Păşirăm peste leşinat şi ne apropiarăm de foc. Lumina slabă învăluia cele cinci făpturi ale bandiţilor care dormeau.

— Tu pe cei din dreapta, eu pe cei din stânga! şopti Marian.

Mă aplecai repede asupra celui mai apropiat şi-i dădui o lovitură zdravănă în tâmplă, cu patul pistolului. În aceeaşi clipă auzii de cealaltă parte a focului lovitura dată de Marian, urmată de alte două, la intervale scurte.

„Al meu” scoase un geamăt, se întinse şi rămase nemişcat. Vrui să mă reped la al doilea, dar atunci văzui că Pongo ni-i luase el pe cei doi bandiţi. Tocmai se apleca deasupra fetei şi o strânse de gât… uşurel. Joe Randle se zvârcoli niţeluş, apoi rămase nemişcată.

— Aşa, acum să-i legăm! Zise Marian. Au haine bune, pe care le putem tăia în fâşii.

După un sfert de ceas treaba era făcută. Atât bandiţii, cât şi Joe Randle erau legaţi atât de vârtos, încât le-ar fi fost cu neputinţă să se elibereze. Pongo îl târâse la foc şi pe Şewa, dar când vru să-l lege, zise deodată:

— Şewa mort, Pongo lovit prea tare.

Ne aplecarăm îndată asupra Cafrului şi constatarăm că aşa era. Lovitura grozavă a negrului nostru zdrobise tâmpla lui Şewa.

Pongo se îndepărtă, liniştit şi se-ntoarse apoi cu vreascuri. Curând focul ardea cu flăcări mari. Îi aşezarăm pe bandiţi la distanţă unul de altul ca să nu se poată libera reciproc. Pongo târî cadavrul lui Şewa într-un tufiş, pe urmă Marian zise:

— Domnişorii se vor trezi după câtva timp. Să aşteptăm până atunci, după aceea vom face iar de veghe, cu schimbul. Mâine va trebui să ne punem în legătură cu poliţia din Otue.

Ne aşezarăm la foc şi aşteptarăm.

Joe Randle îşi reveni în simţiri cea dintâi. Băgai de seamă că vroia să-şi ducă mâna la gât, apoi rămase câteva clipe liniştită, pentru ca după aceea să se ridice, cu o smucitură.

Se holbă la noi ca ieşită din minţi, lăsă apoi privirile să-i alunece asupra banditţilor nemişcaţi şi deschise gura.

— Bună seara, domnişoară Randle, zise Marian. Cred că nu te-ai aşteptat să ne revedem atât de curând?

— Diavole! scrâşni fata. Nu te bucura prea curând! Tatăl meu ne va răzbuna!

— Cred şi eu că va avea această intenţie, spuse Marian. Dar şi eu mi-am pus în gând să-l caut pe dumnealui, ca să-l învăţ minte. N-are însă nici un rost să stăm de vorbă; încearcă d-ta să dormi, căci mâine va trebui să te înapoiezi la Otue. În vremea aceasta Halgers îşi va fi căpătat pedeapsa cuvenită şi de data asta nu cred să mai izbuteşti să fugi din închisoare. Nici Şewa nu-ţi mai poate veni în ajutor, căci Pongo al nostru l-a omorât.

Joe Randle gemu uşor, închise ochii, apoi se culcă iar. Veştile acestea o turburaseră adânc. Acum se trezi şi banditul pe care-l ameţisem eu cu patul pistolului meu şi puţin mai târziu acela pe care-l luase în primire Marian.

Văzând în ce situaţie se aflau, începură să înjure de zor, dar Marian se uită atât de crunt la ei încât îi făcu să amuţească. Ceilalţi doi bandiţi, doborâţi de Pongo, zăceau tot în nesimţire.

Până acum credinciosul nostru prieten stătuse la foc lângă noi şi-i observase cu luare-aminte pe prizonieri. Deodată se ridică şi hotărî:

— Massers rămâne aici, Pongo aduce lucruri!

Uitasem de asta. Pongo se făcu nevăzut în întuneric şi Marian zise:

— Când se va înapoia vom orândui paza. Pongo a avut înainte pe cea dintâi, aşa că voi lua eu prima, de data asta. Când se va face ziuă va trebui să stăm la pândă în stepă, ca să vedem dacă se zăreşte avionul pe care spunea comisarul că-l vor trimite autorităţile pe urma celor doi fugari.

— Ai dreptate – încuviinţai eu – sunt curios să văd ce va aduce ziua de mâine. Am terminat oare cu Jim Randle?

— Asta nu cred – răspunse Marian – căci fiică-sa are dreptate: el va căuta să se răzbune. Dar lasă că o vom scoate noi la capăt şi cu dumnealui!

Joe Randle se ridică iarăşi brusc şi hohoti:

— Ha-ha-ha, probabil că nu-l cunoaşteţi pe tatăl meu, altminteri n-aţi vorbi aşa. Vă spun că veţi regreta că aţi pornit lupta împotriva noastră.

— Eu cred că dv. ne-aţi provocat – zise Marian – căci ne-aţi furat statuia. De altfel, o luăm noi îndată înapoi. Bănuiesc că se află în pacheţelul acela de lângă d-ta.

Marian se duse şi ridică pachetul învelit într-o pânză. Când se întoarse, desfăcu învelitoarea şi pietrele scumpe ale statuii sclipiră orbitor.

— Aşa, acum suntem iarăşi chit! zise el mai departe. Numai autorităţile engleze mai au un cuvânt de spus. E păcat, zău! Că o fată atât de inteligentă şi drăguţă ca d-ta să fi apucat pe căi greşite.

— Mă simt însă cât se poate de bine, cu toate astea – râse Joe Randle – şi socot că voi mai rămâne încă multă vreme pe căile acestea. Nici nu bănuiţi dv. cât de apropiată vă este moartea.

— Aha, probabil că tatăl d-tale are de gând să vie încoace! zise Marian. Asta e cât se poate de bine, căci înseamnă că nu vom avea nevoie să ne pierdem vremea căutându-l. Îţi mulţumesc că ne-ai prevenit!

Fata aruncă o privire plină de ură prietenului meu. Şi-o fi dând seamă că a făcut o mare greşeală.

V.
JIM RANDLE.

PONGO SE ÎNAPOIE. Văzurăm îndată că era neliniştit. Ochii îi scânteiau rotindu-se în jur şi adulmeca aerul ca un copoi. Se opri lângă noi, ne întinse puştile şi zise în şoaptă:

— Massers fie cu multă băgare de seamă. Pongo văzut doi schiţa intrat aici în tufiş. Amândoi schiţa foarte mare.

Asta era o veste proastă. Doi leoparzi mari, care de sigur că au pornit după pradă. Nici lumina focului nu-i va retine, căci leoparzii sunt turbaţi atunci când li-e foame.

Traserăm imediat piedeca armelor şi ne ridicarăm. Dar Pongo adăogă:

— Massers rămâne jos, Massers priveşte în copaci. Pongo bagă de seamă dacă schiţa vine prin tufiş.

Ne aşezarăm iar şi Marian îmi şopti:

— Tu ia la ochi partea stângă a luminişului, eu o iau pe cea dreaptă. Dacă leoparzii s-or urca într-adevăr într-un copac, ca să sară de acolo în tabără, îi vom vedea neapărat, căci se vor aţine pe crengile de jos. Trage imediat ce zăreşti vreunul – orice şovăială ne poate aduce moartea.

O clipă mă străfulgeră gândul la bandiţi şi zisei încetişor:

— Marian, prizonierii!

Prietenul meu făcu un gest de nerăbdare şi răspunse:

— Trebuie să căutăm să-i apărăm! Liberi nu-i putem lăsa în nici un caz, căci am fi pierduţi. Ah, asta e bine! Pongo se gândeşte la toate.

Cu toată primejdia ce-l ameninţa, uriaşul Negru izbuti să rupă crengi uscate din tufişul apropiat şi să le azvârli în foc.

Ciudat era însă că n-auzeam nici un pufăit de-al fiarelor.

Joe Randle se ridică iarăşi când focul îşi înălţă flăcările.

— Foarte bine! zise ea batjocoritor. Faceţi foc mare, da, faceţi! Veţi vedea cu ce vă veţi alege de pe urma asta.

— Ia nu-ţi mai bate joc acum! făcu Marian serios. Suntem într-o situaţie cât se poate de primejdioasă. Doi leoparzi dau târcoale taberei noastre.

— Şi de atâta lucru se tem oameni ca dv.! râse fata. Pe mine nu mă sperie nişte bieţi leoparzi. Le ies în întâmpinare pe întuneric, singură, fără frică.

— Atunci n-ai avut încă de-a face cu un leopard, zise Marian. Te-aş sfătui să te culci la loc, ca să fii apărată cel puţin de primul atac.

Joe râse iar şi răspunse:

— Oh, Doamne! Teribilul domn Farrow se teme într-adevăr de o pisicuţă de-astea?

În aceeaşi clipă văzui într-un copac mare o mişcare uşoară. Una din crengile de jos tremurase puţin, dar atât de slab încât nimeni n-ar fi băgat de seamă, în alte împrejurări. Dar acum nervii noştri erau încordaţi la culme şi eu ştiam că îndărătul unei frunze ce se mişca putea pândi moartea.

Îmi aţintii privirea spre copac şi ridicai încetişor puşca.

— Ai văzut ceva? întrebă Marian.

— Frunzele unei crengi s-au mişcat – răspunsei – pe leopard nu-l văd încă.

Joe Randle se prăpădea de râs. Şi ceilalţi bandiţi – se treziseră şi cei ameţiţi de Pongo – se ridicară şi fata le strigă:

— Băieţi, vestiţii aventurieri se tem de doi leoparzi, rari cică ar da târcoale taberei noastre. Ce spuneţi voi de asta?

— Păcat că-s legat! Mormăi unul din indivizi – altminteri m-aş duce în tufişuri şi aş prinde cele două pisicuţe. Zău, e caraghios să faci atâta caz de nişte bieţi leoparzi! Crezi că îndrăznesc ei să se dea la noi când arde aici un foc atât de mare?

Nu ţinui seamă de toate vorbele lor, ci urmai să privesc cu încordare spre copac. Acum însă totul era liniştit şi începui să cred că m-am înşelat.

Joe Randle continuă să-şi bată joc:

— Probabil că domnul Bertram vrea să împuşte frunzele din copac? Ia spuneţi, domnilor, de unde aţi luat cunoştinţă de prezenţa celor doi leoparzi? Au şi fost aici?

— Pongo al nostru i-a văzut când s-a dus să ia lucrurile noastre – răspunse Marian – te-aş sfătui, domnişoară, să mai laşi ironia. Se vede că nu ştii cât de primejdios e un leopard. Şi uiţi pesemne că Mala al dv., celălalt Cafru, a fost sfâşiat de un leopard.

— Toate astea sunt prostii! strigă banditul care se oferise înainte „să prindă pisicuţele”.

— Fireşte, se poate să fi fost pe aproape, dar s-au cărăbănit de mult mirosind atâţia oameni. Eu unul îmi voi vedea înainte de somn şi dv. puteţi veghea, dacă n-aveţi ceva mai bun de făcut.

Se pregătea să se-ntindă iarăşi, dar se părea că soarta voia să-i arate tocmai lui că nu trebuie să iei în glumă astfel de primejdii. Se auzi un răget scurt din tufişul dindărătul banditului, apoi un trup uriaş se repezi din două sărituri în luminiş şi banditul scoase un ţipăt înfiorător.

Un leopard uriaş îi sărise în ceafă. Mişcările fiarei fuseseră atât de repezi, atacul ei atât de brusc, încât nu mai avurăm timp să intervenim.

În clipa următoare ţâşni un fulger pe dinaintea mea. Leopardul scoase un răget de furie şi durere, apoi se rostogoli de pe victima lui şi începu să se zvârcolească în ţărână.

Suliţa lui Pongo îi găurise trupul, rănindu-l de moarte.

Eu îmi întorsesem ochii de la copacul suspect, dar peste o clipă îmi răsucii iarăşi capul într-acolo, căci din arbore răsună răgetul celui de al doilea leopard – un răget plin de furie.

Dusei puşca la ochi – dar trupul încordat al fiarei şi zbură în jos. Încă pe când plutea în aer descărcai repede două gloanţe într-însul şi nici Marian nu se lăsă mai prejos. Fiara se prăbuşi… peste Joe Randle.

Fata scoase un ţipăt înfiorător, apoi dispăru sub trupul greu.

Sărisem în picioare şi mai trăsei două gloanţe.

— Dar primele gloanţe nimeriseră mortal, căci fiara se zvârcoli numai câteva clipe, apoi se-ntinse pentru veşnicie.

Cel dintâi, găurit de suliţa lui Pongo, îşi şi dăduse sufletul. Prietenul nostru trase afară suliţa, în vreme ce eu şi Marian dădurăm fuga la Joe Randle.

În luptă cu moartea, leopardul se rostogolise de pe trupul ei şi rămase alături. Joe nu se mişca. Era cu faţa în jos, cu capul atât de aproape de foc încât pălăria bărbătească ce-o purta începuse să ardă.

O traserăm repede de acolo şi o întoarserăm cu faţa în sus. Dar de la cea dintâi privire văzurăm că orice ajutor ar fi fost de prisos. În cădere, leopardul îi frânsese cerbicea. Afară de asta o gheară îi tăiase artera de la gât.

Rămaserăm zguduiţi lângă cadavrul tinerei fete.

Soarta vroise ca tocmai ea şi banditul care-şi bătuse joc de leoparzi, să fie ucişi de aceştia; căci Pongo, care-l ridicase pe celălalt, spuse acum:

— Massers, bandit mort.

Marian clătină trist capul şi zise încetişor:

— Păcat, mare păcat de fata asta frumoasă. Ar fi putut face fericit un bărbat. Vina tuturor nenorocirilor ei o poartă numai tatăl său. Şi eu o voi răzbuna – îşi va primi şi el pedeapsa cuvenită.

Cei trei bandiţi rămaşi în viaţă lăsară capetele în piept. Moartea năprasnică a fetei şi a camaradului lor părea să-i fi îndurerat.

— Hai să-i îngropăm, Mariane! îl îndemnai pe prietenul meu. Să

nu-i lăsăm hienelor şi vulturilor.

Tovarăşul meu dădu din cap, privi cercetător în juru-i şi păşi. Spre o tufă mare. Se lăsă în genunchi şi începu să sape pământul moale, cu cuţitul său.

Îi ajutai şi eu, în vreme ce Pongo veghea să nu fim surprinşi, poate, de Jim Randle. Din aluziile batjocoritoare ale fetei puteam presupune că el se afla prin apropiere. Poate că tatăl şi fiica îşi dăduseră întâlnire în acest luminiş.

După trei sferturi de ceas de muncă încordată, cadavrele erau îngropate. Când ne înapoiarăm la foc, banditii mai stăteau cu capetele aplecate.. Cel mai în vârstă ridică ochii şi zise cu glas răguşit:

— Domnilor, e adevărat că am meritat pedeapsa. Dar credeţi-ne că ne-am lăsa de meseria asta, dacă am găsi judecători blânzi. Sărmana Joe!

— Voi ruga autorităţile din Otue să vă dea o pedeapsă cât mai uşoară – făgădui Marian. Mă bucur că vreţi să vă îndreptaţi.

Mai erau patru ceasuri până la ziuă. Marian luă veghea, în vreme ce noi ceilalţi ne întinserăm lângă foc, ca să dormim. Dar somnul nu mi se lipi de pleoape, căci mereu stăruia înaintea ochilor mei tabloul acela înfiorător când fiara căzuse peste fată.

Zorile mă găsiră treaz. Mă ridicai, zdrobit, îmbucarăm ceva, apoi pornirăm îndărăt, până lăsarăm în urma noastră şirurile de coline. În deşert nu se zărea ţipenie de om şi nici cu ocheanul Marian nu putu descoperi ceva.

— De fapt n-are nici un rost să mai stăm amândoi aici – spuse el în cele din urmă - căci avem de aşteptat vizita lui Jim Randle, care va veni cu siguranţă dinspre sud-vest, aşa dar din partea cealaltă. E mult mai bine ca unul din noi să se-ntoarcă. Împotriva unor forţe superioare nici Pongo nu se poate împotrivi singur multă vreme.

— Atunci du-te tu! propusei. Eu voi veghea aici. Luminişul ăla dindărătul nostru nu prea îmi face plăcere, ca să rămân acolo. Am mustrări de cuget că aş fi vinovat de moartea fetei prin faptul că vreo câteva clipe mi-am întors privirea de la copac.

— Prostii! exclamă prietenul meu. Să-ţi scoţi din cap gândul ăsta! I-a fost scris să moară şi atâta tot!

— Îmi spun şi eu aşa, dar atât de uşor nu-mi pot adormi conştiinţa. Lasă-mă aici, mă voi linişti eu încetul cu încetul.

— Bine, Robert. Avionul din Otue trebuie să vie în curând şi atunci putem părăsi locul acesta trist.

Marian îmi zâmbi şi se făcu nevăzut prin crăpătura dintre coline. Mă aşezai pe un bolovan şi, pierdut în gânduri, îmi aţintii privirea pe întinsul de nisip din faţa mea.

Un glas dindărătul meu mă smulse din visare:

— Sus mâinile şi nu te mişca!

Oricine trăieşte în pustietăţile sălbatice trebuie să asculte de această poruncă. Fără să vreau aproape, ridicai braţele, apoi întorsei capul spre stânga şi văzui în faţa mea ţeava ameninţătoare a unui pistol automat.

Un bărbat de statură potrivită stătea lângă mine, în haine cafenii şi şapcă din aceeaşi ştofă. Purta ghete cu şireturi şi moletiere. *(Vezi ilustraţia de pe copertă).*

După ce privii o clipă chipul său îngust, cu nasul ascuţit şi obrajii ieşiţi în afară, întrebai:

— Vrei să fii atât de amabil şi să-mi spui ce pofteşti ?

— Asta mă bucură – zise străinul – pari să fii un bărbat viteaz. Toţi ceilalţi cu cari am avut de-aface tremurau când le adresam această invitaţie. Şi atunci degetul meu arătător nu mai stă liniştit... Multe nenorociri s-au întâmplat până acum din această pricină.

— Toate astea nu mă interesează – răspunsei, calm – doresc numai să ştiu ce doreşti.

— Păi şi eu aş vrea să ştiu ceva de la dumneata şi anume: ce cauţi aici?

— Aştept.

Glasul liniştit până atunci al străinului, deveni deodată aspru:

— Să nu-ţi închipui că voi îngădui să-ţi baţi joc de mine. Poate c-ai auzit de numele meu – eu sunt Jim Randle, „Banditul”, cum îmi spun oamenii.

— Ah, asta e o cinste mare pentru mine! zisei, adunându-mi toată energia ca să nu-mi trădez frica uşoară ce mă cuprinse. De mult doream să te cunosc. Dar voi răspunde cu plăcere întrebării: aştept aici un avion care să mă ducă la Otue.

— Un avion? făcu Randle bănuitor. Ascultă, nu încerca să-mi îndrugi braşoave. Uite că arătătorul meu se mişcă şi nu se ştie ce se poate întâmpla. Aşa dar, dă-i drumul: ce se petrece pe aici?

— Văd că n-am încotro şi trebuie să vorbesc! zisei eu, liniştit – deşi îmi pare rău că sunt nevoit să-ţi dau o veste tristă. Nu este aşa că ai luat înţelegere cu fiica d-tale să te întâlneşti colo-n pădure? Ei bine, ea a fost atacată astă noapte de un leopard.

O clipă crezui că-mi sunase ceasul din urmă, atât de grozav se schimonosi chipul banditului. Pistolul din mâna lui tremura foarte suspect, apoi izbucni:

— Ce tot îndrugi d-ta? Joe a mea a fost atacată de un leopard? N-au fost cu dânsa oamenii mei, Mala şi Şewa?

— Din păcate, Mala şi Şewa sunt morţi – răspunsei eu – şi încă unul din oamenii d-tale. Vino mai bine la tabăra lor, acolo vei afla totul mai amănunţit.

Acum sosi clipa cea mai primejdioasă pentru mine. Randle îşi înălţă trupul, stătu liniştit şi întrebă cu glas sinistru:

— Trăieşte fiica mea? Spune adevărul!

Ştiam bine că va apăsa îndată pe trăgaci dacă-i spuneam că fata e moartă. Vroiam totuşi să spun adevărul, când îndărătul meu detună o împuşcătură. Jim Randle scoase un ţipăt, văzui pistolul zburând din mâna lui, văzui ţâşnind sânge, sării în sus în aceeaşi clipă şi, cu toată puterea îi repezii un pumn sub bărbie.

Se prăbuşi la pământ ca o otreapă.

— Se pare c-am venit tocmai la timp! zise Marian, apropiindu-se. Eram neliniştit din pricina ta şi vroiam să văd ce faci. Cine e ăsta?

— Jim Randle – răspunsei – eram într-adevăr la un pas de moarte, căci cu siguranţă că ar fi tras dacă i-aş fi mărturisit că fiică-sa a murit.

— În sfârşit, acum nu mai avem de ce ne teme de el. Hai să-i bandajăm braţul ca să oprim sângele – apoi îl vom lega.

Glonţul lui Marian găurise mâna banditului. Îl pansarăm, pe urmă îl legarăm şi peste câteva clipe el deschise ochii.

— Acum îţi pot răspunde la întrebare – zisei eu – fiica d-tale a fost omorâtă de leopard.

Randle gemu şi închise ochii. Stătea nemişcat şi mi se făcu milă de el, cu toate că era un criminal fioros. Iubirea părintească sălăşluieşte şi în cel mai ticălos suflet.

Se auzi un bâzâit îndepărtat. Marian cercetă zarea cu ocheanul şi exclamă:

— Vine avionul! E un aparat mare… cred că prizonierii vor putea fi luaţi la Otue.

Jim Randle deschise iar ochii şi, cu glas rugător, zise:

— Domnilor, ştiu că sunt pierdut. De altfel, viaţa nu mai are nici un rost pentru mine de vreme ce Joe a mea e moartă. Totuşi, vă rog să mă duceţi la ea, s-o mai văd odată…

— Te putem duce cel mult la mormântul ei, pe care l-am săpat astă noapte – răspunse Marian – trebuie să mai aşteptăm însă până vine avionul.

După cinci minute pilotul opri cele trei motoare ale avionului puternic şi coborî în zbor planat. Aparatul se opri.

Un bărbat ieşi repede din cabină şi veni spre noi. Era comisarul din Otue, care ne strânse călduros mâinile şi zise:

— Mă bucur din inimă că vă revăd, domnilor. Dar pe cine aveţi aici? întrebă apoi, zărind pe banditul legat.

— Ăsta e Jim Randle – răspunse Marian – şi mai încolo, de cealaltă parte a colinelor, mai avem pe câţiva din bandă. Joe Randle şi Şewa sunt morţi.

Comisarul făcu o mutră cum n-am mai văzut în viaţa mea. Abia după câteva clipe îi reveni graiul:

— Povestiţi cum s-a întâmplat, domnilor. Povestiţi, vă rog! Cum a fost?

Marian istorisi calm tot ce pătimisem de când părăsisem Otue. Când sfârşi, comisarul clătină capul şi zise cu admiraţie:

— Mare noroc aveţi la aventuri dv.! Dar acum să mergem să luăm pe bandiţi! Avionul e destul de încăpător ca să-i luăm cu noi. Mergeţi şi dv. îndărăt?

— Nu, noi ne vom îndrepta spre coasta de apus. N-am făcut nici un plan pentru viitor.

Atunci Jim Randle spuse agitat:

— Domnule Farrow, abia acum am auzit că eşti d-ta. Am să-ţi fac o rugăminte. E drept, sunt un bandit şi mi se va da pedeapsa cuvenită pentru aceasta, dar mi s-au pus în spinare şi crime de care eu, cât şi oamenii mei, nu suntem vinovaţi. În ţinutul Nama locuieşte un diavol care până acum are mulţi călători pe cuget. Noi am găsit scheletele lor cu capetele şi membrele sfărâmate. Băştinaşii se tem grozav de el şi susţin că e un vrăjitor cu chip de leu. Vino-i de hac acestui monstru. D-ta eşti cel mai potrivit pentru asta. Şi atunci numele meu va fi mai puţin pătat de sânge, ca acum.

— Se poate să fie aşa – adăugă comisarul – şi nouă ne-a ajuns la ureche ceva în privinţa asta. Dar vrei într-adevăr să lămureşti chestia asta, domnule Farrow?

— Da, tare aş vrea să dau ochi cu „diavolul” acela! zâmbi Marian. Un vrăjitor cu chip de leu e ceva nou chiar pentru noi. Dar am o rugăminte către d-ta, dragă domnule comisar. Trimite statuia asta profesorului Therry! Uite adresa lui! Îi voi scrie o scrisoare din primul oraş în care vom ajunge.

— Bine, îţi voi împlini dorinţa – făgădui comisarul – destul sânge a curs din pricina acestei statui şi e timpul să iasă din ţară.

După ce ne luarăm un călduros rămas-bun, ne despărţirăm.

Am aflat mai târziu că preţioasa statuie a ajuns cu bine în mâinile profesorului, care însă – cum ne scrise – o considera numai „împrumutată”.

În vreme ce avionul se înapoia la Otue, noi pornirăm spre sud-vest».

— Am mai întâmpinat multe aventuri, pe care ti le voi povesti într-o zi, draga George – încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 120

Hans Warren

I
LEII MISTERIOŞI

DOCTORUL BERTRAM URMĂ:

— Pongo se zvârli cu iuţeala fulgerului în tufişul des pe marginea căruia tocmai mergeam. Traserăm îndată pistoalele, căci atitudinea credinciosului nostru prieten dovedea că există o primejdie.

Deodată, din crengile ce se mişcau cu putere răsună ţipătul de spaimă al unui om şi după câteva clipe Pongo ieşi afară din frunziş.

Cu pumnu-i uriaş înhăţase un negru, pe care-l aşeză acum în faţa noastră.

— Pongo văzut ochi de la negru, dus repede ia pe el! zise dânsul, scurt.

Privirăm la negru care tremura, uitându-se cu spaimă la camaradul nostru.

Era un Nama, sau – cum sunt numiţi pretutindeni, în batjocură, de către Buri – un Hotentot[1].

Avea statura mică, tipică, era foarte uscăţiv şi muşchiulatura picioarelor sale foarte râu dezvoltată. Pielea lui avea cunoscuta culoare cenuşiu galben şi era brăzdată de nenumărate zbârcituri.

Mă temeam că individul se va folosi de limba lui, pe care n-o cunoşteam. Şi după cât ştiam, nici Marian n-o cunoştea, astfel că-i zisei: Dacă Pongo nu pricepe limba lui, nu vom putea scoate de la dânsul de ce ne-a spionat.

Dar uitasem cu totul că ne aflam într-o fostă colonie germană, căci spre mirarea mea Hotentotul zise într-o nemţească stâlcită:

— Garu Massers nu spionat. Garu s-a ascuns.

— Şi de ce te-ai ascuns? întrebă Marian. Avem noi mutre atât de fioroase?

— Massers oameni bun – spuse Negrul, şovăind, dar diavol multe chip are. Diavol poate fi om bun sau simba.

Ne privirăm uimiţi. Auzeam pentru a doua oară că în ţara Nama locuia un diavol care putea să-şi ia chip de leu. Când ne pomenise de asta Jim Randle, nu ne-am gândit c-ar putea fi adevărat – credeam, cel mult, că e vorba de altă bandă, ale cărei ticăloşii fuseseră puse şi ele în sarcina lui Jim Randle.

Din cuvintele Hotentotului văzurăm, însă, că trebuia să fie ceva la mijloc – ceva tot în legătură cu vreun om, fireşte.

— Ia spune, Garu, l-ai văzut tu vreodată pe acest diavol? întrebă Marian.

Garu ne privea încă cu frică, apoi zise, şovăind:

— Garu văzut cum un Masser fost doborât de leu mare. Leu apoi plecat şi alt Masser aplecă peste mort. După aceea şi acesta plecat repede. Garu mers mai târziu acolo, cel dintâi Masser sfâşiat de leu,

toate buzunare goale.

Făcu o mutră atât de îndurerată, încât ne dădurăm seama imediat că avusese şi dânsul intenţia să-l jefuiască pe mort.

Povestirea lui, care făcea impresia a fi adevărată, era cât se poate de interesantă. Aşadar, un leu sfâşiase un alb, apoi dispăruse şi un alt alb jefuise după aceea cadavrul. Ciudat!

— Când ai văzut asta, Garu? întrebă Marian.

Hotentotul începu să socotească, apoi ridică patru degete şi zise:

— Soare venit şi s-a dus.

Asta însemna că trecuseră patru zile de atunci. Aşadar, locul unde se petrecuse drama nu putea fi departe, căci Hotentoţii sunt alergători proşti, din cauza picioarelor rău dezvoltate.

— Şi unde s-a petrecut ce ai văzut? întrebă iar Marian.

Negrul arătă spre sud-vest. Apoi chibzui puţin cum ar putea exprima mai bine depărtarea şi în cele din urmă răspunse:

— Garu aleargă bine, până soare făcut drum.

Asta însemna că trebuise să alerge o zi întreagă, ca s-ajungă la locul acela. Puteam presupune că străbătuse pe ceas cel mult patru kilometri, aşa că locul cu pricina trebuia să fie la vreo cincizeci de kilometri.

Noi am fi putut străbate cu uşurinţă drumul acesta într-o singură zi dar n-am mai fi putut face popas pentru mâncare. Mă uitai la Marian şi ne înţeleserăm îndată, căci privirile noastre se îndreptară în acelaşi timp spre Hotentot.

— Garu, trebuie să ne duci acolo! zise Marian, aproape cu asprime. Te vom răsplăti bine pentru asta.

Hotentotul se făcu pământiu la faţă şi tresări îngrozit. Apoi începu să bâlbâie, dovedind prin aceasta că-şi merita porecla de batjocură:

— Oh… oh… Massers… Ma… Ma… Massers… colo… nu bine. Ga… Garu rămâne aici. Co… colo diavol.

— Degeaba te împotriveşti, scumpul meu Garu, râse Marian. N-ai încotro, trebuie să ne însoţeşti. De vreme ce ne-ai istorisit despre diavol, trebuie să ni-l şi arăţi. Nu ţi se va întâmpla nimic, căci noi suntem mai puternici ca un diavol. Dacă nu asculţi, să ştii că o păţeşti rău de tot. Aşa dar, la drum!

Hotentotul se trânti însă la pământ; spaima lui de diavol era mai mare decât teama de noi, după cât se vedea.

— Lasă-l în plata Domnului! făcui către Marian. Un fricos ca ăsta nu ne poate fi de nici un folos. La cel dintâi prilej şterge putina. Principalul lucru e că ştim direcţia şi depărtarea aproximativă.

Aş fi vrut să văd osemintele celui atacat, ca să mă încredinţez dacă într-adevăr un leu l-a sfâşiat zise Marian. Poate c-a fost numai acel individ misterios, care-şi pune blană de leu, ca să împrăştie groaza printre Hotentoţii superstiţioşi.

— Se poate să fie şi aşa! încuviinţai eu. Atunci trebuie să-l luăm cu dea sila pe Garu.

Însă Hotentotul păru să fi auzit şi priceput cuvintele mele şoptite, căci deodată se rostogoli pe pământ şi dispăru ca fulgerul în tufişul de unde-l scosese Pongo.

Credinciosul nostru camarad făcu îndată un salt, ca să-l aducă înapoi, dar rămase brusc locului, privi în pământ, ridică apoi ceva de jos şi se întoarse repede la noi.

— Plecăm repede de aici, Massers! exclamă el. În tufiş negri, zvârle săgeţi otrăvite.

Spunând aceste cuvinte ne ţinu în faţă o săgeată cu vârful colorat cafeniu – cel mai sigur semn că era otrăvită. Şi când privii spre tufiş, văzui câteva săgeţi înfipte în pământ – o dovadă că, afară de Garu, mai erau ascunşi alţi Hotentoţi printre crengi.

— Foarte repede pleacă, Massers! ne îndrumă iar Pongo şi porni înainte.

Sfatul lui era îndreptăţit, căci împotriva săgeţilor unui duşman nevăzut eram dezarmaţi.

— Asta îmi plăcu! râse Marian, când furăm destul de departe ca primejdioasele săgeţi să nu ne mai poată ajunge. Mai că-mi vine să cred că acest Garu şi tovarăşii săi, stau în cine ştie ce legătură cu omul-leu. Poate că sunt un fel de gonaci de-ai lui. Spaima Hotentotului ăla îmi face acum impresia c-ar fi prefăcută.

— Mariane, îmi veni ceva în gând! strigai de odată. Pe cât îmi aduc aminte după hartă, înaintând vreo cincizeci de kilometri în direcţia arătată de el trebuie să dăm de şoseaua care duce de la Brakwasser la vechea Bethanie. Şoseaua asta o fi cu siguranţă foarte umblată şi pentru un hoţ de drumul mare e un foarte bun teren de vânătoare. Această chestie cu leul o fi fireşte un mijloc care-i îngăduie să fie în siguranţă.

— Hm… tot ce se poate, încuviinţă Marian. Deoarece noi vrem să mergem în orice caz la Bethania, ca să vedem vechea biserică clădită în 1859 de misionari, lucrul se potriveşte de minune. Poate că, odată cu acest prilej, îl putem demasca pe misteriosul om-leu. Cred că mâine seară vom fi în ţinutul acela.

Până seara mai făcurăm o bună bucată de drum, apoi ne ridicarăm tabăra într-un loc ocrotit, lângă o apă mică de izvor.

Cu puţin înainte vânasem o antilopă şi după ce mâncarăm din carnea ei, orânduirăm veghea şi mie îmi veni a treia.

Eram foarte obosit şi adormii îndată ce Pongo luă cea dintâi veghe.

Când mă trezi Marian, îmi zise:

— Resturile antilopei pe care le-am azvârlit în tufişul de colo par să fi atras oaspeţi neplăcuţi. Dacă nu mă-nşel, sunt pe aproape cel puţin trei lei. S-au ivit de curând, trezeşte-ne îndată ce situaţia va deveni

primejdioasă! Înainte de toate, vezi de întreţine bine focul!

Eram obişnuiţi cu lei care dădeau târcoale taberei noastre şi de multe ori am fost atacaţi de astfel de fiare flămânde. De aceea zisei, nepăsător:

— N-au decât să-şi vadă de antilopă! Pe noi să ne lase în pace.

— Cu toate astea te sfătuiesc să fii cu luare aminte! zise Marian. Leii nu se apropie atât de mult de foc decât atunci când sunt foarte înfometaţi.

— Dar vezi că acum îşi pot potoli foamea, râsei eu. Când nu va mai rămâne nimic din antilopă, se vor retrage.

— Să nădăjduim că va fi cum spui tu – zise Marian, cam neîncrezător – eu am însă o presimţire că aici se ascunde ceva.

— Oho! râsei eu. Te gândeşti cumva la diavolul ăla cu chip de leu? Ar fi minunat să ne iasă înainte. N-am mai avea nevoie să ne pierdem vremea căutându-l.

— Robert, poate că chestia e mai serioasă decât ne închipuim noi. Leii ăştia în apropierea noastră nu-mi sunt deloc plăcuţi. Am chibzuit bine şi am ajuns la o încheiere foarte ciudată, dar care se poate să corespundă adevărului.

— Mă faci curios, Mariane! Deocamdată eu rămân la credinţa că e vorba de trăncănelile fără sens ale băştinaşilor.

— Robert, dar atunci n-ar fi pomenit despre asta şi Jim Randle, banditul acela cutezător, spuse Marian, cu seriozitate. Şi el a găsit oseminte omeneşti sfărâmate. Fii cu băgare de seamă, te mai previn odată. A! Auzi?

Din tufişul unde aruncasem rămăşiţele antilopei răsună pufăitul unui leu şi imediat răspunse o a doua fiară. Depărtarea de acolo până la focul nostru era de cel mult cincizeci de metri şi nu era de fel plăcută o asemenea vecinătate.

— N-or să iasă ei afară, deşi antilopa a fost mică şi nu şi-or fi potolit foamea, zisei.

Abia sfârşii vorba, că iar se auzi pufăitul furios. Şi acum se amestecă chiar şi un al treilea leu.

Mă uitai acum îngrijorat la Marian, apoi aruncai o privire la Pongo, care dormea. El cunoştea atât de bine ţinuturile sălbatice şi animalele lor, încât şi-ar fi dat seamă îndată în ce dispoziţie erau leii.

Întinsei mâna ca să-l trezesc, când el se ridică singur. Ascultă câteva clipe, apoi zise, clătinând capul:

— Simba altfel ca altădată. Pongo nu ştie ce au.

Mărturisirea asta mă nelinişti şi mai mult.

Leii tăcură. Pongo mai aruncă o privire gânditoare spre tufiş, înălţă din umeri şi se culcă iarăşi. Marian se uită câteva clipe la el, apoi zise în şoaptă:

— Cel mai bun lucru e să dormim. Ne vei trezi îndată ce ţi se va

părea ceva suspect. Fii cu luare-aminte, Robert, îmi făcu o bezea şi se întinse lângă foc.

Rămas singur, îmi aţintii privirea spre tufişul luminat slab de flăcările focului nostru.

Se scurse astfel o jumătate de oră. Deodată tresării şi ridicai puşca. Din tufiş ieşiră pe nesimţite trei trupuri uriaşe de lei, ai căror ochi mari scânteiau în toate culorile.

Îmi dădui seamă îndată că n-ar fi avut rost să trag, căci chiar dacă aş fi rănit unul, ar fi sărit asupră-mi imediat ceilalţi doi.

Nu cutezai nici să strig ca să-i trezesc pe camarazi, căci glasul meu ar fi putut să-i întărite pe lei. Trebuia deci să stau nemişcat, holbând ochii la primejdioasele fiare.

Se scurseră astfel câteva minute, apoi leii făcură deodată stânga-mprejur şi dispărură fulgerător în tufiş.

Mi se păruse că auzisem înainte o chemare, dar în bucuria mea de a fi scăpat de ei nu luai în seamă asta.

Mă aşezai în voie şi numai din când în când aruncam câte o privire spre tufişul în care dispăruseră leii – dar nu se mai auzea nimic.

Întorcând încă odată privirea spre tufiş, crezui că mă-nşeală ochii, căci stătea acolo pe acelaşi loc unde, cu câteva minute înainte apăruseră fiarele – un om. Un bărbat înalt şi slab, în haine kaki.

Îmi trecui dosul palmei peste ochi privii apoi încă odată într-acolo şi văzui că… omul dispăruse.

Mă aplecai repede şi-l trezii pe Marian.

— Ce s-a întâmplat? Au venit leii? întrebă el.

Se trezise şi Pongo la auzul glasului prietenului meu. Istorisii repede ce văzusem. Pongo se ridică îndată şi vru să se ducă spre tufiş, dar Marian îl opri:

— Pongo, rămâi aici! N-are nici un rost şi e cel mult primejdios. Robert, eşti sigur că nu te-ai înşelat?

— Da, Mariane – răspunsei cu hotărâre – am văzut lămurit atât leii cât şi omul acela. De altfel, mâine la lumina zilei va trebui să găsim urmele lor.

— Aşa el Aş vrea să ştiu numai cine se ascunde îndărătul acestei drăcovenii. Observaţia ta că s-a ivit la scurt timp după lei, se potriveşte cu bănuielile mele. E într-adevăr un diavol… în ceea ce priveşte caracterul său.

— Crezi că îndărătul acestei chestii se ascunde un criminal? întrebai.

— Neapărat! încuviinţă Marian. Şi mă voi face luntre şi punte să-i vin de hac.

— Nu-mi iese din minte priveliştea aceea! Întâi cele trei fiare uriaşe, apoi individul înalt şi uscăţiv. Mi se părea că visez.

— Numai să nu fi visat chiar! râse Marian.

— Nu-mi pot închipui ca aceste făpturi să se fi ivit cu adevărat. Asta nu s-ar potrivi în totul cu ideea mea. Sau… stai! Se poate ca Garu să fi minţit. Da, se poate!

— Nu pricep ce tot îndrugi. De-aş şti numai ce bănuieşti!

— Asta e într-adevăr atât de monstruos încât nici n-aş vrea să exprim în cuvinte, răspunse Marian. Trebuie să aşteptăm ce-o aduce viitorul. În orice caz, să fim cu ochii-n patru. Aventura în care ne-am pomenit acum poate fi cea mai primejdioasă din câte ne-a fost dat să întâmpinăm. Mai ai o jumătate ceas de veghe – numai de nu s-ar întâmpla nimic… Ia seama!

Cu aceste cuvinte se culcă la loc.

II
CRIME CIUDATE

JUMĂTATE DE CEAS TRECU ÎN LINIŞTE şi când îl trezii pe Pongo eram încredinţat că atât leu cât şi omul misterios îşi luaseră tălpăşiţa.

Încă de trei ori mai fui trezit de Marian în cursul nopţii, ca să stau de veghe şi de fiecare dată el îmi spuse că totul e în ordine; nici eu nu observai nimic ce mi-ar fi dat de bănuit.

Abia se lumină de ziuă, că ne şi îndreptarăm spre tufiş, cu mare băgare de seamă şi cu puştile în mână, iar Pongo ţinea suliţa ridicată.

Deodată ne oprirăm cu toţii şi ne uitarăm unul la altul, căci pe terenul cam nisipos se vedeau lămurit întipăriturile labelor de lei, iar printre ele şi deasupra lor urmele unei cizme bărbăteşti.

Marian dădu din cap şi zise:

— Robert, ca să fiu sincer, trebuie să-ţi mărturisesc că până acum n-am prea crezut în nălucirile tale din noaptea trecută – dar acum cred. Ciudat, zău aşa! Deci, Garu ăla trebuie să fie în legătură cu acest om misterios – şi pentru noi asta înseamnă primejdie.

— Pentru că ne-am exprimat faţă de Hotentot dorinţa de a cunoaşte pe acest diavol? întrebai.

— Da, va afla astfel că nu ne temem de el şi că-l vom stingheri în activitatea sa nelegiuită. Sau – se poate şi asta: Garu avea însărcinarea să ne stârnească curiozitatea, prin povestirea sa şi să ne atragă într-un loc unde se petrec de obicei crimele. Dar, după cum spuneam, nici eu nu-s dumirit în toată afacerea asta. Aşa că acum ne vom abate din drum, mergând ceva mai spre apus, ca să dăm direct de vechea colonie Bethania. Vreau să mă informez acolo mai de aproape asupra crimelor făptuite în ultima vreme prin împrejurimi. Poate cât vom avea nevoie şi de ceva ajutor, câţiva bărbaţi curajoşi, căci diavolul acesta pare să aibă tovarăşi foarte primejdioşi.

— Vrei să zici că leii sunt tovărăşii lui? Asta ar fi de necrezut.

— Oricât de necrezut ar fi, aşa este! zise Marian. Hai sa înconjurăm

tufişul, poate găsim urme şi pe partea cealaltă.

Nu mai era tufiş, ci o adevărată pădurice ceea ce ocolirăm acum. Şi era atât de deasă şi încâlcită, încât ar fi fost cu neputinţă de pătruns în ea. Zărirăm numai câteva poteci înguste, croite probabil de fiare.

După ce înconjurarăm cam jumătate de pădurice, dădurăm de urmele căutate. Alături şi încălecate se deosebeau atât întipăriturile labelor leilor, cât şi cele ale cizmei bărbăteşti.

— Vezi, spuse Marian, au venit împreună. Îţi închipui oare că omul ar fi apucat întâmplător pe aceeaşi potecuţă cu leii? Şi asta pe întuneric? Nu, nu! Să căutăm mai departe, ca să vedem pe unde au părăsit pădurícea.

Pornirăm înainte pe marginea pădurícii, deodată ne uitarăm speriaţi unul la altul, căci ne aflam iarăşi la locul unde-l văzuserăm pe misteriosul individ.

Se mai aflau deci în pădurice, căci era cu neputinţă ca în pământul moale din jurul acesteia să fi trecut cu vederea urmele lor.

În faţa acestei descoperii luarăm puştile în mâini şi ne dădurăm câţiva paşi înapoi.

— Care va să zică se află încă în tufiş! exclamă prietenul meu. Asta înseamnă că în tot cursul nopţii am avut vecini foarte neplăcuţi. Cred că cel mai bun lucru e să ne cărăm cât mai repede.

— Dacă mergem voiniceşte putem fi după-amiază în Bethania, zisei eu. Aducând vestea asta vom căpăta ajutoare îndeajuns ca să pornim vânătoarea împotriva individului misterios şi a leilor săi.

— Ai dreptate! Repede la drum!

Alergarăm înapoi la tabăra noastră, ne luarăm raniţele şi pornirăm voiniceşte pe drumul spre Bethania.

Spre amiază făcurăm un scurt popas la un izvor, ca să lăsăm să treacă arşiţa grozavă. Ne aflam într-una din văile largi care taie platoul Hanami.

Intrarea în valea aceasta era la vreo optzeci de metri depărtare de noi. Eu stăteam astfel încât puteam privi într-acolo. Şi priveam chiar adesea, căci nu mă părăsea gândul la omul misterios cu cei trei lei ai săi.

Mâncaserăm şi acum ne odihneam. Din nou aruncai o privire spre intrarea îngustă, apoi ridicai ochii spre marginea zidului de stâncă de la stânga.

Tresării speriat, căci văzui lămurit capul unui om, retrăgându-se fulgerător de pe marginea peretelui înalt de vreo treizeci de metri.

Îl zărisem numai câteva clipe, aşa că nu putui spune dacă fusese un european sau un băştinaş. Suspect era oricum şi în vreme ce nu slăbeam din ochi locul cu pricina, zisei camarazilor:

— Atenţiune, suntem spionaţi de sus. Am văzut deasupra noastră un cap care a dispărut imediat ce m-am uitat într-acolo. Ar fi mai

bine, cred, să părăsim îndată valea.

Marian sări în picioare şi, mai agitat de cum îl văzusem vreodată în situaţiile primejdioase, strigă:

— Înainte! În văile astea ne aflăm ca într-o cursă de şoareci. Să ieşim repede de aici!

Valea să mai fi avut un kilometru lungime, apoi pereţii de stâncă se îngustau iară şi fără voie mă gândii că în locul unde ne aflam puteam fi ucişi cu uşurinţă de sus.

Marian îşi şi aruncase raniţa în spinare, privi încă odată spre intrarea văgăunii, îşi smulse îndată puşca de pe umăr şi strigă:

— Repede, Robert, acum e acum!

Mă răsucii în călcâie şi... mă cutremurai de spaimă, îmi revenii însă imediat şi apucai şi eu arma – căci în deschizătura strâmtă între pereţii de stâncă se iviseră trei lei, aceiaşi pe care îi văzusem eu peste noapte.

O clipă fiarele rămaseră în trecătoarea îngustă, apoi porniră cu paşi mari spre noi.

Ridicarăm puştile, traserăm şi primele două fiare scoaseră răgete înfiorătoare, dar nu se opriră din drum, ba mi se păru chiar că mergeau şi mai repede.

Rănile provocate de gloanţele noastre le întărâtaseră la culme, se vede. Acum trebuia să tragem repede şi sigur, căci primejdioşii duşmani mai erau la cel mult treizeci de metri şi cu fiecare săritură se apropiau cu trei metri.

Apoi, mai era al treilea leu, teafăr, care va interveni şi el în luptă.

Ca la o comandă puserăm toţi trei un genunchii la pământ, apoi Marian strigă:

— Tu pe cel din dreapta!

Două împuşcături detunară şi cei doi lei dinainte se rostogoliră, pentru ca după aceea să înceapă să se zvârcolească cu turbare.

Acum trebuia să-l răpunem pe al treilea. Dar, spre nespusa noastră mirare văzurăm că acest leu se întoarce şi cu sărituri uriaşe goneşte spre ieşirea văii. Şi de sus, de pe stâncă, răsună o şuierătură ascuţită, la care fiara răspunse iuţindu-şi şi mai mult paşii.

De uimire uitai să descarc un glonţ în fugar. Şi Marian lăsase puşca jos şi privea după leul care se făcu nevăzut prin trecătoarea văii.

— Admirabil dresat! murmură el apoi. Nu m-aş fi aşteptat la asta.

Vrui să-i răspund, dar atunci leul asupra căruia trăsesem sări încă odată în sus şi începu să gonească spre noi. Plin de sânge, pufăind grozav, făcea o impresie înspăimântătoare.

Noi eram însă obişnuiţi cu astfel de lupte. Slobozirăm iarăşi două gloanţe şi primejdiosul duşman sări în sus, pentru ca apoi să se prăbuşească şi să rămână întins la pământ.

— Foarte bine va fi, Massers! îl auzirăm pe Pongo îndărătul nostru.

Mă întorsei şi văzui că-şi ridicase suliţa grea. Leul furios n-ar fi ajuns să se apropie, chiar dacă gloanţele noastre nu l-ar fi doborât.

Marian se ridică, porni spre celălalt leu, care zăcea mai încolo şi mai slobozi un glonţ. Acesta îi puse capăt vieţii.

— Acum să ne cărăm repede din văgăună, altfel. Ne pune vreo capcană la ieşire, zise prietenul meu. Poate că e chiar prea târziu!

— Mariane, atunci să ne căţărăm la stânga pe platou, pare să fie un loc acolo unde nu va fi greu. Poate că nici nu mai e nevoie să ne lăsăm în vale ci putem să ne urmăm drumul sus pe dealuri până la Bethania.

— Ai dreptate! încuviinţă prietenul meu, vesel.

— Misteriosul duşman cu leul său se află pe partea dreaptă a platoului. Voi urca eu întâi şi voi veţi băga de seamă dacă străinul nu mă ameninţă cumva.

Străbăturăm valea dea curmezişul, îndreptându-ne spre partea stângă a platoului. În vreme ce Marian începu îndată să urce, eu mă întorsei şi nu slăbii din ochi marginea platoului de stâncă de peste drum.

Întorcând privirea spre Marian, văzui că şi apucase să urce pe jumătate peretele; atunci întorsei iar ochii spre partea cealaltă a văii.

În aceeaşi clipă ridicai puşca, deoarece chiar de marginea platoului stătea al treilea leu şi se holba în jos la noi. Lângă el se vedea un cap omenesc, acoperit cu o pălărie mare.

Dar înainte de a avea răgazul să apăs pe trăgaci, om şi animal dispărură fulgerător.

— Atenţiune, Mariane! strigai în sus. I-am văzut pe amândoi, n-am putut însă trage căci s-au făcut nevăzuţi prea repede.

— Bine, veghează mai departe! răspunse prietenul meu. Sunt îndată sus. Ah, asta e cât se poate de primejdios!

Dincolo, nevăzut pentru mine, individul misterios trăsese şi auzii glonţul lovindu-se de stâncă, deasupra capului meu.

— Cât p-aci să mă atingă, strigă Marian. Ah, am ajuns sus! Fireşte, nu se mai vede nimic.

Mă-ntorsei şi privii spre prietenul meu. Stătea pe marginea peretelui de stâncă, ţinea puşca strâns în mână şi privea spre partea cealaltă.

— Sunt prea mulţi bolovani mari acolo – strigă el iarăşi – individul s-a ascuns bine. Haideţi sus, bag eu de seamă!

Pongo îşi atârnă suliţa în spate, apoi se căţără ca o pisică. Fu îndată lângă Marian, apoi urmai eu.

Urcasem jumătate de povârniş, când mă oprii deodată. Mi se păru că aud de undeva un geamăt înăbuşit.

— Ce ai, Robert? strigă Marian în jos. Haide repede, trebuie să pornim mai departe.

Mai urcai o bucată, căci crezui că mă înşelasem. Dar iată că auzii

din nou geamătul, lămurit de tot. Privii repede în juru-mi, în sus, în jos – dar nimic nu se vedea.

— Ei, Robert, ce Dumnezeu faci acolo? auzii iarăşi glasul lui Marian.

În aceeaşi clipă geamătul se auzi din nou şi strigai în sus:

— Mariane, geme un om undeva pe aici. Fii tu atent la duşmanul nostru, eu voi cerceta de unde vine geamătul.

— Şi eu am avut impresia asta pe când urcam! spuse Marian. Dar pentru că n-am mai auzit nimic, crezui că mă înşelase auzul. Bine, caută cu băgare de seamă, eu voi veghea aici.

Rămasei în ascultare, plimbându-mi ochii de jur-împrejur. Şi iarăşi auzii lămurit geamătul sfâşietor. Răsuna deasupra mea şi peste măsură de uimit privii bolovanul ce se înfundase acolo în pământ, era mare, dar n-ar fi putut acoperi un om. Şi cu toate astea dintr-acolo se auzise geamătul.

Mă târâi mai sus şi lipii urechea de piatră, După câteva clipe se auzi iarăşi geamătul. Nu mai putea fi îndoială, sub bolovan zăcea un om.

— Mariane – strigai în sus – geamătul vine de sub bolovanul acesta. Cum e cu putinţă asta?

— Vine Pongo jos, rămân eu singur de pază! răspunse prietenul meu. Trebuie să ridicaţi binişor bolovanul şi să-l rostogoliţi în jos. Pare să fie o nouă crimă misterioasă.

Nu trecu mult şi Pongo se ivi lângă mine. Observă cu băgare de seamă aşezarea bolovanului, ascultă câteva clipe s-audă geamătul, apoi zise:

— Masser apucă piatra acolo, Pongo aici. Când Pongo spune «gata!», repede ridică piatra.

Propunerea asta îmi păru cam nelalocul ei, căci dacă cel ce gemea zăcea într-adevăr sub bolovan, atunci prin darea peste cap a bolovanului, nenorocitul putea fi rănit şi mai grav. Dar n-aveam altă posibilitate să-l liberăm, aşa că îmi înţepenii picioarele cât putui în pământ şi apucai marginea de sus a blocului de piatră.

Pongo apucase şi el muchia, trase aer în piept, spuse «gata!» şi în clipa următoare muşchii săi uriaşi se umflară.

Mă opintii şi eu cât putui şi izbutii să ridic încetişor bolovanul. Încă vreo câteva opintiri de crezui că-mi plesneşte capul, apoi blocul greu se aplecă înainte.

Pongo mai făcu o sforţare uriaşă şi bolovanul se rostogoli cu zgomot în adâncime.

După câteva clipe detună o împuşcătură din puşca lui Marian.

— S-a pitit îndărătul unei stânci colo peste drum, strigă în jos prietenul meu. A scos capul când a auzit zgomotul. Ce-aţi descoperit?

— Drace, aici e o peşteră! exclamai, mirat.

Bolovanul s-a proptit tocmai în faţa deschizăturii. Şi mai văd picioarele unui om, ale unui european. Nenorocitul a fost închis aici.

După un geamăt adânc se auziră din peştera strâmtă cuvinte englezeşti:

— Ajutaţi-mă, altminteri mă prăpădesc! Oh, nemernicul acela!

Pongo şi începuse să zvârle deoparte pământul care se adunase la intrarea peşterii prin căderea bolovanului. Îi ajutai din răsputeri şi în cele din urmă puturăm recunoaşte făptura nenorocitului în peştera întunecoasă.

Zăcea nemişcat şi nu mai gemea. Probabil că leşinase de emoţie, văzându-şi salvarea apropiată. Îl traserăm afară binişor şi atunci începu iarăşi să geamă. Şi când privii la el, mă speriat.

Capul şi partea de sus a trupului erau însângerate, cămaşa sfâşiată şi răni lungi, cum numai labele unei fiare le putea face, îi acopereau tot trupul.

III
TAINA CĂUTĂTORULUI DE DIAMANTE.

PONGO ÎL APUCĂ PE NENOROCIT DE UMERI, iar eu de picioare. Cu povara asta urcuşul era foarte anevoios şi adesea eram ameninţat să alunec, ceea ce ar fi însemnat prăbuşirea în prăpastie. Dar în cele din urmă ajunserăm cu bine sus.

— Repede îndărătul stâncii de colo! ne strigă Marian. Omul misterios din partea cealaltă nu trebuie să vadă că l-am salvat pe nenorocit. Până acum nu l-am mai putut zări.

Îl duserăm repede pe rănit îndărătul stâncii indicate. Spre nespusa mea bucurie descoperii la poalele stâncii o groapă mare, umplută cu apă limpede.

Începui să-l dezbrac pe rănit, care să tot fi avut vreo cincizeci de ani. Chipu-i inteligent era brăzdat de cute adânci, ceea ce lăsa să se întrevadă că avusese o viaţă chinuită. Păru-i tuns scurt avea o lucire argintie şi la tâmple era cu totul alb. În schimb pielea netedă de pe trup şi muşchii bine formaţi, dădeau o impresie de tinereţe.

Îi tăiai cămaşa şi o muiai în apă. În acelaşi moment Marian slobozi încă un glonţ, iar după câteva clipe veni şi el după stâncă şi zise:

— Acum cred că n-o să mai iscodească. I-am văzut capul ivindu-se îndărătul altei stânci şi i-am găurit pălăria. Cu toate astea trebuie să fim atenţi şi să vedem dacă se mai arată odată.

— Pongo bagă de seamă, se oferi îndată credinciosul uriaş. Massers îngrijeşte de rănit.

Se duse spre marginea stâncii şi scoase încetişor capul afară.

Marian se lăsă în genunchi lângă rănit şi-i turnă în gură apă din sticla lui de campanie, apoi îi udă fruntea, tâmplele şi pieptul.

În vremea asta eu spălai rănile nenorocitului, pe care sângele se închegase. Îi era foarte rău şi avea nevoie de ajutor medical imediat, altfel se prăpădea.

Apa pe care Marian i-o turnă pe gât îşi făcu efectul. Rănitul deschise ochii mari care aveau în ei un foc tineresc, Acum îmi schimbai părerea că omul acesta ar avea cincizeci de ani. Probabil că suferise mult în viaţă şi asta îl îmbătrânise de timpuriu. Mai mult de treizeci de ani nu putea să aibă.

Câteva clipe ne privi ţintă, apoi exclamă:

— Cine sunteţi? Unde m-aţi găsit?

— Suntem nişte simpli hoinari – răspunse Marian – şi te-am găsit într-o peşteră din apropiere.

Rănitul chibzui cu încordare, încreţind fruntea, apoi dădu din cap şi zise:

— Acum îmi amintesc. Leul m-a doborât şi m-am rostogolit pe povârniş. Căzui într-o peşteră, apoi s-au prăbuşit bolovani în jos. Numai asta m-a salvat, căci diavolul ăla o fi socotit că s-a ales praful de mine.

Privii mirat la Marian, iarăşi fusese rostit cuvântul „diavolul” – de data asta de către un om grav rănit. Aşa dar, individul misterios care asmuţise cei trei lei asupra noastră, îşi avea şi aici mâna în joc.

— Îl crezi pe diavolul cu leii săi? întrebă Marian.

— Da, răspunse rănitul, privindu-ne lung.

Apoi urmă:

— În dv. pot avea deplină încredere, văd asta. Vreţi să-mi ajutaţi şi mai departe?

— Fireşte! se grăbi să răspundă Marian. Multor oameni le-am ajutat noi până acum. Poate să fi auzit d-ta de numele noastre: eu sunt Farrow şi acesta e prietenul meu Bertram.

— Ah, atunci unde e Pongo al dv.?

— Îl supraveghează pe diavol, care se află în apropiere.

— A văzut el că m-aţi salvat? întrebă rănitul, îngrijorat.

— Nu, căci am tras asupra lui îndată ce-a scos capul de după o stâncă.

— Foarte bine. Mai aveţi puţină apă? Oi fi stat multă vreme în peştera – nu?

— Cred că vreo două zile – răspunse Marian – căci aseară, diavolul cu leii săi a fost la mulţi kilometri de aici, în direcţia nord-estică.

— La o pădurice deasă! spuse îndată rănitul. Trebuie să fie ascunzătoarea lui, căci până acolo l-am urmărit adesea. Dar n-am cutezat să intru în pădurice, căci leii m-ar fi sfâşiat îndată.

Bău cu lăcomie din sticla lui Marian, apoi mâncă puţină carne de antilopă şi zise cu glas mai sigur:

— Asta mi-a făcut bine… vă mulţumesc, domnilor Vă voi istorisi

povestea mea. Mă numesc John King şi sunt englez din naştere. Când aveam cincisprezece ani am venit în Africa cu tatăl meu, întâi în ţara Betciuna, apoi ne-am mutat în Bethania. Am trecut prin multe… Răscoale de-ale negrilor, care i-au ciopârţit pe ai mei în faţa mea… trădări de-ale prietenilor, ba chiar şi a scumpei mele soţii. De aceea arăt atât de bătrân, deşi n-am decât treizeci şi şapte de ani.

King făcu o mică pauză, respiră adânc şi urmă:

— Când soţia mea a fugit cu un om bogat, luai hotărârea să mă îmbogăţesc repede. Mi-am dat seamă că banii sunt totul în lumea asta… Poţi dobândi orice cu ei, chiar şi dragostea unei aşa-zise femei credincioase. Am în Bethania o mică prăvălie şi îmi câştigam cinstit existenţa. L-am lăsat pe fratele meu la prăvălie şi am pornit în lume, să caut diamante. Brâul de nisip al acestei ţări e înfiltrat cu diamante, foarte curate, dar mici. Mi-am spus că sursa diamantelor trebuie să fie aci, în platourile acestea şi căutând am găsit-o chiar. Am şi dovada.

Duse mâna la brâul de piele, deschise o despărţitură dinăuntru şi scoase câteva diamante brute, de mărimea alunelor. Pietrele aveau o valoare foarte mare şi Marian zise îndată:

— Acum îmi dau seamă că ai stârnii lăcomit acelui diavol. Ai fost probabil, neprevăzător şi-ai admirat diamantele pe când stăteai la foc. El le-o fi observat şi a vrut să intre în stăpânirea lor.

— Aşa trebuie să fi fost – încuviinţă King – într-o seară, acum vreo două zile, mi-am făcut sălaşul aici în apropiere şi după ce-am îmbucat ceva am început să privesc diamantele. Mai târziu după ce m-am culcat, am fost trezit de pufăitul unor lei. La lumina focului văzui trei lei uriaşi stând la vreo treizeci de metri depărtare. M-am ferit să trag, ca să nu întărât fiarele. Şi deodată se făcură nevăzute…

— Apoi s-a ivit brusc în locul lor un bărbat înalt şi costeliv? îi curmă vorba Marian.

— Ah, vi s-a întâmplat la fel şi dv.? întrebă rănitul, uluit. Aşa a fost, într-adevăr. Dar şi omul a dispărut brusc. Rămăsei treaz încă multă vreme, iar în cele din urmă adormii. Când se lumină de ziuă pornii la drum şi ajungând aici văzui că leii mă urmăreau. Erau acum atât de aproape încât nu mă puteam gândi să mă apăr cu puşca. Începui să alerg cât mă ţineai picioarele, dar la marginea văgăunii primul leu mă şi ajunse; auzind pufăitul mă întorsei, fiara însă se şi repezi la mine şi, după cum v-am mai spus, mă rostogolii pe povârniş; pe jumătate leşinat ajunsei în peştera de unde m-aţi scos dv.

— Atunci probabil că leul s-a lovit de un bolovan care, rostogolindu-se, a atras după el alţi bolovani, individul misterios căruia îi aparţin leii te credea îngropat sub ei şi atunci s-a retras cu fiarele lui şi ne-a întâlnit pe noi. Ia spune, domnule King: mi s-a adus la cunoştinţă că în apropiere de Bethania s-au întâmplat câteva crime, în care victimele au fost sfâşiate de lei. Cunoşti ceva amănunte cu

privire la asta?

— În două rânduri am văzut de la mare depărtare – cu ajutorul ocheanului meu – că un om a fost trântit la pământ de un leu. Şi imediat se ivea un bărbat care alunga leul şi se apleca asupra nenorocitului. Individul avea şi el ochean prin care cerceta cu atenţiune împrejurimile. Trebuie să mă fi observat, căci l-am văzut dispărând repede. Fireşte că am pornit grabnic la locul nenorocirii, unde am văzut că morţii au fost jefuiţi.

— Aşadar, astfel s-a născut legenda cu diavolul care poate lua chip de leu? zise Marian. Afară de d-ta or fi observat şi băştinaşii lucrul acesta.

— Da, câţiva Hotentoţi au povestit faptul, dar n-au fost crezuţi.

— Păi da, pare chiar de necrezut – zise Marian – dar lasă că facem noi tot ce se va putea să-l punem cu botul pe labe pe acest criminal fioros.

— V-aş ajuta cu dragă inimă – zise King – aş fi însă mulţumit să scap cu viaţă.

— Te simţi în puteri ca să te ducem la Bethania? întrebă Marian. Cât mai e până acolo?

— Numai douăzeci de kilometri. Dar nu mă veţi putea duce… lăsaţi-mă mai bine aici şi trimiteţi o trăsură. Judecătorul Ruther vă va pune la dispoziţie una.

— Şi în vremea asta banditul acela va asmuţi leul asupra d-tale, zise Marian. Nu, nul Vom face o targă din crengi şi te vom transporta.

— Vă obosiţi prea mult cu mine, zău aşa! Dar simt şi eu că am nevoie de un medic… Slăbiciunea…

Glasul îi amuţi. Frigurile puseseră stăpânire pe dânsul.

Marian se apropiă de Pongo şi întrebă:

— Ai observat ceva?

— Masser dă repede ochean! zise uriaşul, întinzând mâna.

Privi cu încordare prin ochean, apoi spuse:

— Om rău cu Simba pleacă. Foarte departe, Masser nu mai poate vede la el.

Arătă şi direcţia spre Bethania şi din asta puteam deduce că criminalul locuia acolo.

Marian şi cu Pongo începură să taie crengi trainice, pe care le împletiră apoi în formă de targă. În vremea asta eu spălai încă odată rănile lui King şi le pansai cum putui. După aceea îl aşezarăm cu băgare de seamă pe targă.

Mă întorsei la marginea platoului şi privii cu părere de rău, cadavrele celor doi lei. Din păcate, nu mai aveam vreme să le jupuim pieile.

Întorcându-mă să pornesc înapoi la stâncă, zării în depărtare puncte mici care se apropiau repede. Atrăsei atenţia lui Marian, care

privi îndată prin ochean.

— Sunt călăreţi! zise el, vesel. Şi dacă nu mă-nşel, chiar poliţişti englezi. Vin de-a dreptul spre văgăună. Probabil că sunt în recunoaştere. Conducătorul are şi el un ochean şi priveşte încoace. O să-i fac semne.

Făcu precum spusese şi după câteva clipe zise:

— A observat şi a răspuns tot prin semne. Aşa, acum vom ajunge ceva mai repede la Bethania.

Până să vie călăreţii, ne pregătirăm bagajele, apoi pornirăm spre cei ce se apropiară şi văzurăm că erau opt, sub conducerea unui locotenent.

Îşi opriră caii în faţa noastră şi ofiţerul, aruncând o privire bănuitoare asupra lui King, întrebă:

— Ce s-a întâmplat aici? Cine sunteţi, domnilor?

Chipul lui se lumină însă când Marian rosti numele noastre. Sări îndată de pe cal şi ne întinde mâna:

— Mă bucur din toată inima, domnilor. Îmi daţi voie… numele meu e Leeds. Am auzit de dv. printr-o ştire din Lehutitang. Fiţi bineveniţi în ţara noastră. Aş putea să vă fiu de folos cu ceva?

— Da, domnule locotenent, ţi-aş rămâne foarte îndatorat dacă ne-ai aduce la Bethania – răspunse Marian. Rănitul acesta, care a fost atacat de un leu, are şi el nevoie de grabnic ajutor medical. Aveţi o ţintă deosebită?

— Cam… zise ofiţerul, şovăind. De trei zile patrulez cu oamenii mei. Căutăm o fantomă care umblă prin capetele multor oameni.

— Şi această stafie se arată adesea sub înfăţişarea unui leu? întrebă Marian.

— A, care va să zică aţi auzit şi dv. basmul ăsta, râse locotenentul. Până acum nu s-a întreprins nimic împotrivă-i, dar iată că şi un preot din Bethania susţine acum c-ar fi văzut fantoma şi atunci mi s-a dat ordinul să fac cercetări prin tot ţinutul.

— Păi, domnule locotenent, fantoma aceea, cum îi zici d-ta, există în realitate, spuse Marian, foarte serios. Uite colo zace domnul King din Bethania, pe care un leu al acestei fantome l-a adus în halul ăsta şi colo jos în vale zac alţi doi lei, pe care fantoma i-a aţâţat împotriva noastră.

Ofiţerul făcu o mutră grozav de uimită. Deveni însă serios când Marian îi povesti păţaniile noastre şi ale lui King. Apoi, când prietenul meu spuse că misteriosul criminal, împreună cu leul ce-i mai rămăsese, pornise în spre Bethania, zise repede:

— Domnule Farrow, plec imediat cu trei oameni după dânşii. Cinci oameni sunt deajuns ca să vă transporte pe dv. şi pe rănit. Poate că mai izbutesc să-l ajung pe monstrul acela.

— Dar fii cu băgare de seamă, îl preveni Marian. Cu leul îmblânzit

nu i de glumit. Noi vom mai rămâne aici vreo jumătate de ceas, căci acum aş dori să jupoi pe cei doi lei. În primul rând ca amintire, apoi pentru ca rănitul să aibă ceva moale dedesubt.

— Bine, domnilor! răspunse locotenentul, în vreme ce şi porni spre calul său.

Ofiţerul dădu o comandă scurtă şi porni în galop, împreună cu trei poliţişti.

Noi coborârăm iarăşi în văgăună şi cu ajutorul poliţiştilor leii fură jupuiţi în scurt timp. Cele două blăni le aşezarăm pe targă sub King.

În vremea asta doi poliţişti tăiară doi copăcei de grosimea braţului, care fură legaţi de şeile cailor lor aşezaţi spate-n spate. Pe aceşti doi drugi cu ridicată targa şi legată.

În felul acesta îl puteam transporta pe rănit relativ repede, fără să sufere prea mult. Ne ferirăm să mergem în galop, ci numai la trap.

Târziu după amiază ajunserăm în Bethania şi ne oprirăm la casa medicului, care îl luă imediat în îngrijirea lui pe King.

Poliţiştii ne duseră la un han, unde ivirea noastră stârni senzaţie, căci nu se-ntâmplă în fiecare ca doi europeni şi un negru uriaş, mergând pe cai urma poliţiştilor, să-şi facă apariţia în orăşel.

Abia ne scuturarăm niţel de praf în odăile primite, că hangiul veni să ne anunţe pe Mayor primarul localităţii. Clinchton – cum se numea acesta – se arătă şi el foarte vesel să ne poată saluta.

Ne pofti în cârciuma hanului, ca să ciocnim un păhărel. Primirăm invitaţia – Pongo de asemeni – şi găsirăm cârciuma plină de lume.

Primarul ne trase la o masă de lângă fereastră şi ne rugă să i povestim de ce venirăm încoace. Se făcu tăcere adâncă şi îmi dădui seamă îndată că cei de faţă se aşteptau să audă ceva despre diavolul-leu.

IV
ÎN BETHANIA

FIREŞTE CĂ ŞI MARIAN BĂGĂ DE SEAMĂ ASTA, zâmbi şi zise:

— Ştiu eu ce vor s-audă domnii. Mulţi din dv. or fi socotind doar că e o poveste chestia cu diavolul-leu, care îşi face mendrele pe aici. Dar eu şi cu tovarăşii mei l-am văzut cum vă văd. Şi domnul King, pe care-l cunoaşteţi foarte bine era cât p-aci să-i cadă victimă. E rănit grav şi se află în îngrijire medicală. Afară de asta, la cojocarul satului puteţi vedea cele două blăni de leu pe care le-am adus cu noi, căci am ucis două din fiarele acestui diavol.

Aceste cuvinte stârniră rumoare din toate părţile se auziră exclamaţii şi întrebări, iar primarul fu nevoit să ceară cu asprime să se facă tăcere, ca să poată vorbi:

— Domnule Farrow, fireşte că nu trebuie să punem la îndoială

cuvintele d-tale. Totuşi, nu ne-o poţi lua în nume de rău dacă suntem foarte miraţi. Ai văzut într-adevăr, împreună, omul şi leii?

— Cu cel din urmă leu, cel puţin, care a şters-o din văgăună, răspunse Marian. Dar întreabă-l şi pe King, când şi-o reveni; şi el l-a văzut. Şi veţi admite şi dv. domnilor, că un astfel de zvon nu iese pe degeaba. După cum mi-a comunicat şi locotenentul Leeds al dv. şi un preot de aici l-a văzut pe omul meu pe când făptuia o nelegiuire. De ce sunteţi, deci, neîncrezători?

— Pentru că toată chestia e aproape de necrezut, răspunse Clinchton. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat de când lumea, la gândeşte-te: nişte lei sfâşie la porunca unui om şi un alt om îi jefuieşte apoi pe morţi. Nu admiţi şi d-ta că chestia asta pare de necrezut?

— Fireşte, domnule Clinchton, încuviinţă Marian – şi eu am zâmbit când am auzit prima oară de zvonul acesta. Dar acum am constatat eu însumi existenţa acestui ucigaş şi am venit încoace numai ca să-l pun cu botul pe labe pe acest monstru.

Primarul se sculă şi întinse mâna prietenului meu.

— Domnule Farrow – zise el cu însufleţire – îţi vom da cu toţii ajutor. Dispune de noi cum pofteşti!

Toţi cei de faţă încuviinţară prin exclamaţii înflăcărate. Marian mulţumi cu amabilitate şi spune că ne va folosi de această ofertă, dacă va fi nevoie.

Ne aduse de mâncare şi în vreme ce ne potoleam foamea, uşa fu deschisă brusc şi locotenentul Leeds dădu buzna înăuntru.

— Ah, foarte bine că te găsesc aici, domnule Farrow! strigă el. Închipuie-ţi, Milton, unul din oameni mei cei mai buni şi curajoşi, a dispărut. I-am adunat pe oamenii mei, după ce ne împrăştiarăm care încotro, într-un lanţ lung, dar Milton n-a venit. Am pornit apoi împreună călare spre ţinutul unde se aflase el, fără să-i dăm însă de urmă, căci terenul era pietros şi urmele calului său se pierduseră. Sunt foarte îngrijorat de soarta lui.

— Ai şi de ce, răspunse Marian. O fi găsit urma ucigaşului şi i-o fi căzut în gheare. Presupun că ai dat ordin sever ca lanţul să nu se întindă prea departe?

— Fireşte, domnule Farrow, căci am ţinut seama de prevenirea d-tale. Într-adins l-am pus pe Milton să călărească la aripa stângă, pentru ca oamenii să nu se îndepărteze prea mult unul de altui. Eu călăream la dreapta.

— Atunci s-o fi lăsat în voia pornirii sale vânătoreşti! zise Marian. Nu-i mai putem veni în ajutor, căci întunericul se va lăsa în curând. Dar mâine dimineaţă ne vom lua pe urmele sale, mă tem să nu găsim un trup sfâşiat.

— Dar bine, domnule Farrow, îţi spuneam doar că urmele sale se pierd în terenul pietros, strigă ofiţerul. Crezi cu adevărat că s-a întâlnit

cu acest ucigaş fioros?

— Da încuviinţă Marian – sunt sigur. Cât despre urma lui, Pongo al nostru o va găsi chiar pe piatră. Căci potcoavele calului lasă urme şi acolo. Vom pleca înainte de a se lumina de ziuă, pentru ca la răsăritul soarelui să fim la faţa locului.

— Fireşte, domnule Farrow. Voi da imediat oamenilor mei instrucţiunile cuvenite.

— Atunci te rog să pregăteşti şi pentru noi trei cai, zise Marian. Dacă va fi să dăm de o nouă ascunzătoare a ucigaşului, atunci dăm de veste şi domnilor care se află aici şi facem un cerc strâns în jurul terenului cu pricina. În felul acesta nu se poate să nu punem mâna pe el.

— Minunat! exclamă primarul. Păcat că nu e de faţă Ruther, judecătorul nostru. Cred că el ar ţine morţiş să meargă cu dv. E un bărbat foarte viteaz.

Locotenentul Leeds îşi luă rămas bun. Clinchton ceru să ni se mai aducă bere, ciocni cu noi şi zise:

— Domnule Farrow, îţi doresc succes, din toată inima! Şi din câte am auzit despre d-ta şi ai d-tale, cred că-l veţi răpune pe ucigaşul acesta. În sănătatea dv., domnilor!

Băurăm şi mulţumirăm pentru urare. Marian se-ntoarse apoi spre Clinchton, vrând să-l întrebe ceva, când uşa fu deschisă cu putere.

În cârciumă intră un bărbat voinic, la vederea căruia cei de fată săriră în picioare, îi ieşiră înainte şi-l salutară zgomotos. Din pricina mulţimii care se-ngrămădise în jurul lui nu-l mai puturăm vedea, dar Clinchton se aplecă înainte şi strigă:

— Acesta e judecătorul Ruther, văd asta după primirea ce i se face, deşi nu l-am văzut. Las-că băieţii îl aduc îndată la masa noastră.

Mulţimea făcu loc de trecere şi judecătorul veni spre noi. Avea într-adevăr o înfăţişare minunată şi-mi dădui seamă că pe bună dreptate îl aleseseră locuitorii ca judecător.

Înalt şi voinic, întrecându-i pe toţi cu un cap, avea un chip sincer, cuceritor, cu ochi mari, plini de căldură.

— Ce am auzit? zise el, cu glas tunător. Domnii Farrow şi Bertram, cu credinciosul lor Pongo? O astfel de bucurie n-am mai avut de multă vreme. Îmi daţi voie, domnilor, să vă strâng mâinile?

— Ne ridicarăm şi judecătorul ne strânse mâna, cu căldură. Nici Pongo nu fu uitat, ceea ce-mi plăcu. Dar uriaşul nostru făcu o mutră nenorocită, ca totdeauna în asemenea ocazii. Eu zâmbii, însă Marian îl privi ciudat de atent pe camaradul nostru.

Fireşte că veni imediat vorba despre ucigaşul misterios şi, după cum spusese primarul, Ruther ţinu morţiş să ne însoţească a doua zi.

Tovărăşia aceasta era şi de un preţios ajutor pentru noi, căci judecătorul cunoştea foarte bine ţinutul. Ne înţeleserăm să ne ia de la

han şi să ne însoţească la poliţie. Apoi vorbirăm despre altele.

În toiul discuţiei, băgai de seamă că Marian tresări deodată, atât de repede şi bătător la ochi, de parcă s-ar fi speriat de ceva. Şi când Ruther îl privi mirat, prietenul meu zise, zâmbind:

— Tocmai mi-a trecut un gând ciudat prin minte, domnule Ruther. Trebuie să mă întorc la chestia cu ucigaşul misterios. Îl cunoaşteţi bine pe domnul King?

Judecătorul făcu şi el un gest de mirare, chibzui câteva clipe, apoi răspunse şovăitor:

— Întrebarea d-tale mă miră, domnule Farrow. Şi-mi vine greu să-ţi răspund. Fireşte, îl cunosc pe King, de când locuieşte aici. A îndurat multe bietul om şi ultima lui nenorocire a fost aceea cu nevasta. Hm… are o mică dugheană care merge foarte bine, dar în ultimul timp nu se mai ocupă de această afacere, căci mai tot timpul e plecat. Îmi povestea. Că umblă să caute diamante. Dar eu socot că e cu neputinţa să găsească pietre preţioase pe aici.

— Atunci e ciudat că lipseşte atât de des spuse Marian îngândurat. Căci ar trebui să ştie şi el că se găsesc cu greu diamante pe aici. În sfârşit, să spunem ca n-am zis nimic… căci a fost atacat de leu.

— Domnule Farrow spuse Ruther, încet pricep eu ce ai vrut să spui. Dar trebuie să te gândeşti că l-ai văzut pe ucigaş cu leul său pe când stăteaţi lângă King. Aşa dar?

— Iertaţi, n-am susţinut nimic – zâmbi Marian – şi nici nu trebuie s-o facem. Cel mult putem lua în considerare anumite posibilităţi. E adevărat că King are un frate?

— Fireşte, se amestecă în vorbă Clinchton. James a lipsit însă toată ziua de azi.

— Aha! făcu Marian şi zâmbi iar ciudat.

Ruther îl privi sfredelitor, clătină apoi capul şi zise:

— Domnule Farrow, zău nu-mi pot da seamă ce vrei D-ta. Ca străin fireşte că te iei după bănuiala cea mai slabă, dar eu îl cunosc pe King mai de mult. E exclus ca el… Hm… de altfel a trecut prin atâtea încât o fi avut de suferit mintea lui de pe urma asta.

În sfârşit, se păru că primarul înţelege că Marian îi bănuia pe rănit. Râse, dar deveni deodată serios, se scărpină în cap şi zise:

— Nu se ocupa King mai totdeauna cu animalele?

— Da – răspunse Ruther – a avut mereu o mică grădina zoologică. A crescut şi pui de lei, pe care i-a vândut apoi.

— Ei, vedeţi! exclamă Marian. Care va să zică bănuiala mea nu e chiar atât de neîntemeiată.

Cei de faţă căzură pe gânduri. Cuvintele lui le trezise bănuiala împotriva lui King şi chiar eu începui să văd chestia cu alţi ochi.

— Totuşi, eu nu cred – zise deodată Ruther – deşi d-ta, ca străin, domnule Farrow, poţi presupune orice. Dar dacă l-ai cunoaşte

personal pe King – vreau să zic dacă l-ai cunoaşte bine – ai gândi altfel. E cu neputinţă! Cred că eşti de aceeaşi părere, Clinchton – nu? se adresă el primarului.

Acesta făcu însă o mutră încurcată, se scărpină la ceafă şi răspunse:

— Da, dragă Ruther, aşa gândeam şi eu până acum. Dar e ciudat că din moment ce se exprimă bănuială ea se încuibează repede. Tocmai domnul Farrow, ca străin, e în măsură să vadă mai limpede în chestia asta. Şi dacă stai şi te gândeşti bine îţi dai seamă că anumite lucruri făcute de King sunt, cel puţin, foarte ciudate.

— Fireşte, dragă Clinchton – spuse judecătorul – asta aşa e. Dar tocmai de aceea nu pot crede. A pătimit mult bietul King, aşa că se cuvine să-l cruţăm de această acuzare grozavă. Nădăjduiesc, domnule Farrow, că vom găsi mâine urme care vor duce la descoperirea adevăratului făptuitor.

— Cuvintele d-tale îţi fac cinste, domnule Ruther – zise Marian – şi mă voi sili să-l găsesc pe vinovat. Dar acum să mergem să ne odihnim, căci ne aşteaptă mâine o zi grea.

— Aşa e, să ne ducem la culcare – încuviinţă judecătorul – sunt şi eu obosit, fiindcă am fost călare departe în Sud, în platoul Huib, la un prieten.

— Păi cum vine asta, domnule Ruther – te-am văzut venind dinspre Nord? râse un tânăr, care intrase mai târziu în cârciumă.

— Aşa e, dar am făcut un ocol în jurul Bethanie – răspunse judecătorul – fac totdeauna aşa când mă-ntorc târziu, ca să descopăr indivizi suspecţi.

Zicând acestea privi pătrunzător la tânăr, care se făcu roşu ca racul şi se depărtă de masa noastră.

— Nu prea i-a făcut plăcere – râse Ruther – l-am luat la ochi că face afaceri cam necinstite. Într-un rând am dat de el pe întuneric, afară din oraş. Cred că acum o să se păzească.

— Cine e tânărul acesta? întrebă Marian.

— Ah, dumitale nu-ţi scapă nimic, după cum văd, râse Ruther. Nu m-aş mira dacă ai ajunge să mă bănuieşti şi pe mine. Uite, ca să ştii, află că tânărul acesta n-are nici în clin, nici în mânecă cu chestia omului-leu. E servitor aici, aşa că o să vă slujească. Numele lui e Lionel Wronker.

Marian se ridică şi zise:

— Într-o privinţă ai dreptate, domnule Ruther: bănuiesc pe oricine. Dar e mai bine aşa, decât să trec pe lângă adevăratul vinovat şi să-l las să-şi vadă de drum. Şi acum mă voi retrage, căci sunt foarte ostenit. Aşa dar, te aştept cu două ceasuri înainte de răsăritul soarelui, domnule Ruther.

Fiecare ţinu să ne strângă mâna, apoi ne urcarăm în odăile noastre.

Casa nu era înaltă şi camerele, atât cele de jos cât şi cele de sus,

erau foarte scunde. Daca ridicam braţul puteam atinge tavanul.

Marian deschise fereastra şi, aspirând aerul proaspăt al nopţii, zise:

— Ah, mult timp ne a lipsit aerul acesta! Eşti foarte obosit, Robert?

— Nu şi mă miră că ai ţinut să te duci la culcare – răspunsei – sau aveai un motiv anumit?

— Da, aş vrea să stabilesc ceva. Dar ia spune, cum îţi plac locuitorii din Bethania?

— Îmi plac foarte mult, răspunsei. Mariane, ai crezut serios când ţi-ai exprimat bănuiala împotriva lui King? Zău, nu te pricep!

— Dar trebuie să recunoşti că n-au fost chiar atât de rele combinaţiile mele – zise prietenul meu – şi ceilalţi au început să găsească deodată motive de bănuială împotriva lui.

— Totuşi, eu nu pot crede; mi-a făcut o impresie prea bună.

— Înfăţişarea unui om te înşală adesea – răspunse prietenul meu – poate să mai întâmpini surprize pe care nici nu le-ai visat.

— Sunt şi eu de părere că chestia asta e încâlcită – zisei – dar nu cred deloc în vinovăţia lui King. Dar ia spune, cum îţi place judecătorul Ruther? E un om minunat, trebuie recunoşti şi tu.

— Da, face o impresie foarte bună – răspunse Marian – şi cred şi eu că ne va fi de mare ajutor mâine. Acum, iartă-mă o clipă: mă duc să-i spun tânărului servitor să ne trezească la vreme. N-aş vrea să-l las pe Ruther să ne aştepte.

Pe când Marian părăsi camera, eu mă dezbrăcai ca să mă culc.

După câteva minute Marian se înapoie şi zise:

— Totul e în bună regulă. Mă culc şi eu acum. Lăsăm deschise ferestrele, căci aerul e minunat.

Mai stăturăm de vorbă câtva timp, apoi adormii.

V
Întâmplări grozave

AVUI VISURI ÎNFIORĂTOARE. Urmării de făpturi uriaşe, jumătate oameni, jumătate lei, goneam cu ultimele puteri pe platoul unde-l dusesem pe rănitul King. Şi când monştrii erau gata să mă ajungă, mă poticnii şi începui să mă rostogolesc pe povârniş.

Ajuns jos şi ridicându-mă, întâmpinai o nouă grozăvie. Şerpi uriaşi se dădeau la mine, căutând să-şi înfigă în carnea mea colţii lor veninoşi.

Făcui o mişcare disperată ca să mă smulg din această apropiere primejdioasă şi atunci mă trezii. Câteva clipe nu-mi dădui seamă unde mă aflu, apoi, însă, un glas îmi şopti în ureche. Cuvintele deveneau tot mai limpezi şi mai de înţeles şi în acelaşi timp îmi adusei aminte că eram, împreună cu Marian, într-o odaie a hanului din Bethania. Şi o nouă spaimă mă făcu să mă înfior, căci recunoscui glasul lui Marian,

care-mi şopti apăsat:

— Robert, nu face nici o mişcare! Rămâi liniştit! Ce, nu te-ai trezit încă?

— Ba da, i răspunsei încetişor, foarte mirat, dar avui atâta prezenţă de spirit să-i ascult porunca şi să nu mă mişc. Ce s-a întâmplat?

— Fii tare! răspunse prietenul meu; pe pătura ta…

Luna lumina odaia aproape ca ziua. Încordat la culme, ridicai încet capul… şi căi p-aci să scot un ţipăt de groază când văzui musafirul care se aşezase în voie pe pătură.

Era un uriaş şarpe Urăus, reptila aceea nespus de primejdioasă, a cărei muşcătură însemna o moarte sigură.

El ridică încet capul, mă privi şi şuieră uşor.

Probabil că nu-i convenea că ridicasem şi eu capul. De aceea îl lăsai binişor înapoi în perne; nici n-aş fi putut să-l ţin mult în poziţia aceea şi se vedea că reptila e întărâtată de privirile mele.

Erau clipe grozave. În fiecare moment mă puteam aştepta la o muşcătură şi asta însemna o moarte înfiorătoare.

Spre marea mea uşurare însă mai auzi reptila şuierând de câteva ori, apoi simţii că-şi lasă iar capul jos, însă… pe mâinile mele.

— Mariane – Şopti – şi pe patul tău e un Uraus?

— Da – răspunse prietenul meu – şi se pate că reptilele sunt foarte întărâtate. Nu ştiu ce să facem. Din nenorocire am zăvorit uşa, astfel că tânărul Wronker nu va putea intra când va fi să ne trezească.

Începui să chibzuiesc cu încordare. Şarpele se aşezase în voie, lipindu-şi capul de degetele mâinii mele, a căror căldură se părea că-i place. Atunci luai o hotărâre cu adevărat disperată.

— Mariane – şoptii iarăşi – aş putea înhăţa lesne şarpele, deoarece îşi ţine capul pe mâinile mele. Mă tem însă că cel de pe tine va deveni neliniştit când o începe aici lupta.

Marian stătu să chibzuiască şi abia după câtva timp îmi răspunse, tot în şoaptă:

— Nu cred ca şarpele meu să mă atace. Probabil că e o pereche şi presupun că atunci va părăsi îndată patul meu, ca să se ducă la tine. Fireşte că nu-l voi lăsa însă să facă asta. Dar crezi într-adevăr că nu te expui nici unei primejdii înhăţând reptila?

— Cred că nu – răspunsei, deşi inima începu să mi bată mai tare numai gândindu-mă. Îmi e numai de tine.

— Atunci încearcă! spuse Marian. Eu am mâinile libere şi dacă s-o ridica şarpele meu, poate izbutesc să-l înşfac şi eu. Dar să ştii, Robert, că reptilele sunt foarte puternice şi trebuie să strângi până să-ţi plesnească degetele aproape. O clipă dacă o slăbeşti, te aşteaptă o moarte grozavă.

— Nu mă tem eu de moarte. Ah, gâtul lui stă de-a dreptul pe mâna mea dreaptă – a întins puţin capul. Atenţie, Marian, acum îl înhaţ!

În clipa următoare strânsei degetele cu toată puterea în jurul gâtului şarpelui. În acelaşi timp întinsei mâinile şi ţinui reptila departe de trupul meu.

Şi lupta începu. Şarpele lung de vreo doi metri avea o putere extraordinară. Îşi răsucea trupul cu furie, dar şi eu strânsei dinţii şi-mi încleştai tot mai tare degetele în carnea lui.

Luptam doar cu moartea cea mai grozavă, că nu trebuia să fiu slab. Reptila turbată izbi furioasă cu trupul în perete şi în tăbliile patului Şi asta trebuia să audă sau Pongo sau hangiul.

— Bine! gâfâi Marian. L-am înhăţat şi eu pe al meu. Drace, puternic mai e!

Zgomotul se înteţi, căci acum începu să scârţâie şi patul lui Marian.

Deodată auzirăm ciocănituri în uşă şi un glas îngrijorat întrebă:

— Ce s-a întâmplat, domnilor?

— Repede încoa! strigă Marian. Spargeţi uşa!

— Oh, Massers în primejdie! se auzi vocea lui Pongo. Pongo vine.

Uşa zbură în ţăndări şi uriaşul nostru camarad dădu buzna înăuntru. În pumnu-i drept scânteia cuţitul său de spintecat rechini; aruncă o privire scurtă asupra noastră, scoase un sunet nearticulat, apoi se repezi la patul lui Marian, care-i venea mai aproape.

După câteva clipe numai stătea lângă mine.

— Masser ţine bine! şopti el.

Apoi puse mâna-i stângă în jurul mâinilor mele şi le strânse şi mai tare. După aceea văzui cuţitul scânteind şi trupul greu al şarpelui căzu pe pătură. Se zvârcoli acolo, în vreme ce în mâinile mele capul deschidea şi închidea mereu botul.

Dându-şi seama de situaţie, Pongo retezase trupul dedesubtul gâtului, pentru ca în ultimele zvârcoliri să nu mai poată da o muşcături mortală.

Într-un târziu mişcările capului încetară, Pongo îşi desprinse mâna pe degetele mele şi, răsuflând uşurat zvârli capul şarpelui jos.

Acelaşi lucru făcu şi Marian. Cealaltă târâtoare zăcea şi ea pe podea.

— Ce zici de aventura asta, Robert? întrebă prietenul meu. Soarta are grijă de noi… A, uite că vine un călăreţ, trebuie să fie judecătorul Ruther. E bine aşa, căci de dormit tot n-am mai fi putut dormi.

Hangiul, care intrase în odaie în urma lui Pongo, stătea încremenit, privind trupurile şerpilor. Într-un târziu, zise:

— Domnilor, asta e îngrozitor! Cum e cu putinţă aşa ceva?

— Păi… am lăsat ferestrele deschise – răspunse Marian, după ce chibzui puţin – şi astfel n-a fost greu să fie aşezate cele două reptile pe paturile noastre. Foarte probabil cu ajutorul unei prăjini lungi. Altfel nu-mi pot explica.

— Aşadar o crimă? îngână hangiul, îngrozit.

— Cred şi eu – răspunse Marian – ucigaşul misterios nu se mai simţea în siguranţă şi vroia să scape de noi în felul acesta. Doi lei i-am împuşcat, aşa că socotea că merge mai la sigur cu şerpii… Aha, aveam dreptate, e chiar Ruther. Ceva mai devreme decât ne-am înţeles, căci abia acum vine Wronker sus ca să ne trezească.

Marian se duse la fereastră, strigă «bună dimineaţa» judecătorului şi-l rugă să vină sus. Într-acestea Wronker intrase în odaie şi privea îngrozit şerpii. Mă cuprinse deodată o bănuiala slabă împotriva lui, ceea ce mă făcu să întreb:

— Cum îţi place, domnule Wronker?

— Sunt şerpi Urăus – răspunse tânărul – ceea ce înseamnă că aţi fost în cea mai mare primejdie, domnilor.

— Aşa e, căci reptilele se odihneau pe trupurile noastre. Da, dragă Wronker, Bethania pare să fie un oraş cam primejdios.

Tânărul mă învălui într-o privire cercetătoare. Un zâmbet se ivi pe buzele sale şi fără să-mi mai dea vreo atenţie se-ndreaptă spre Marian şi amândoi începură şuşotească.

Eram liniştit acum. Marian nu se lăsa înşelat şi de vreme ce-l vedeam că se înţelegea în aparenţă cu tânărul, însemna că veghea cu multă luare aminte asupra lui.

Judecătorul dădu buzna în odaie:

— Ce s-a întâmplat, domnule Farrow? E vreo…

Îşi întrerupse vorba şi se holbă la trupurile şerpilor. Apoi scoase o înjurătură şi, cu glas înăbuşit adăugă:

— Şerpi Uraus. Tiii… în mare primejdie aţi fost domnilor! Dar cum v-aţi putut scăpa de reptilele astea grozave? Asta nu e atât de uşor.

— Într-adevăr, n-a fost de loc uşor – răspunse Marian – ne-am scăpat totuşi de ele. Să nu pierdem vremea, însă, căci se face târziu. Venim îndată jos, domnule Ruther, numai să ne spălăm puţin. Domnule hangiu, aş vrea să împăiez cei doi şerpi – poţi dispune d-ta să se facă asta?

— Hm, domnul King se pricepe bine la aşa ceva, răspunse hangiul, şovăind.

— Bine, atunci roagă-l s-o facă mai repede. În cursul zilei îl voi vizita şi voi sta de vorbă cu el.

Judecătorul aruncă o privire întrebătoare lui Marian Nici eu nu-l pricepeam pe prietenul meu; după părerea mea King nu va avea răgazul să împăieze şerpii pentru că în curând avea să fie demascat. Probabil însă că Marian vroia prin asta să creadă că se află în siguranţă.

Acelaşi gând trebuie să-l fi avut şi Ruther, căci îl auzii spunând:

— Asta e o idee foarte bună. Aşa dar, vă aştept jos domnilor!

Părăsi odaia, după ce mai aruncă o privire aspră spre Wronker. Ne spălarăm repede, în vreme ce servitorul ducea afară şerpii. Hangiul

plecă şi el.

Ne îmbrăcarăm, ne luarăm armele, apoi coborârăm în grabă.

Pongo ne şi aştepta în faţa hanului. În mână avea suliţa şi la brâu cuţitul.

Până la poliţie Ruther îşi duse de căpăstru calul său minunat. În drum deschise vorba despre atentat şi zise:

— Domnule Farrow, până azi i-am apărat pe cei doi fraţi King şi o fac încă şi acum, dar trebuie să spun, totuşi, că cel mai tânăr se îndeletnicea foarte mult cu şerpi şi mereu găseai la dânsul câteva reptile veninoase. Vreau să zic că lucrul e oarecum ciudat.

— Fireşte, domnule Ruther – răspunse Marian – şi pot să-ţi spun că mi-am şi făcut o părere limpede asupra făptuitorului. Acum să-l căutăm pe dispărutul poliţist Milton şi când ne-om înapoia nădăjduiesc să-l pot da de gol pe criminal.

— Ah, mi-am uitat muniţiile! O clipă, vă ajung îndată! Colo e poliţia, voi nimeri eu.

Fără să mai aştepte răspuns, se-ntoarse repede şi începu să alerge. Lucrul mi se păru toarte ciudat, căci lui Marian nu i se întâmplase încă niciodată să-şi uite muniţia.

La poliţie era mare zarvă. În faţa uşii aşteptau unsprezece cai minunaţi, ţinuţi de poliţişti. Locotenentul Leeds ieşi în prag. Ne salută călduros. Întrebă îndată de Marian. Îi spusei că va veni îndată şi atunci strigă înăuntru să vie afară şi ceilalţi poliţişti.

Arătă spre trei cai minunaţi şi zise:

— Ăştia sunt pentru dv., domnilor. Poate-l găsim pe Milton, deşi eu nu mai trag nici o nădejde.

Tăcurăm, căci asta era şi părerea noastră. Îmi alesei un cal şi mă împrietenii repede cu el.

După câteva minute veni şi Marian, îl salută pe Leeds şi se scuză de întârziere. Încălecarăm şi pornirăm în galop. Când se lumină de ziuă ne pomenirăm pe un teren stâncos şi Leeds zise:

— Vedeţi, domnilor, până aici se văd bine urmele lui Milton. De aici încolo dispar însă. Nădejdea noastră e în Pongo al dv. căci mi-aţi spus că se pricepe să descopere urmele şi pe piatră.

Pongo sări îndată jos de pe cal şi se aplecă la pământ. Apoi zise:

— Pongo vede bine unde călărit Askari.

— La asta nu m-aş fi aşteptat! exclamă Leeds, uluit. Atunci putem trage nădejde să dăm de ascunzătoarea ucigaşului.

Călărirăm la pas în urma lui Pongo, care înainta repede şi sigur. Ne duse vreo jumătate de ceas terenul pietros, apoi dădurăm de un mărăciniş.

— Staţi! strigă Marian. Aici trebuie să fie ascunzătoarea. Cel mai bun lucru e să descălecăm şi să împresurăm mărăcinişul. Fireşte că oamenii trebuie să se vadă mereu unul pe altul, se adresă el lui Leeds.

— Bine, făcu locotenentul, atunci să ne împărţim. Oamenii mei pot călări în jurul mărăcinişului, împrăştiindu-se, iar noi rămânem pe urme. Ah, acum văd şi eu… pe aici a intrat Milton călare! Dumnezeule ce nesocotinţă din partea lui.

— O nesocotinţă pe care a plătit-o scump, zise Marian. Domnule locotenent, dă instrucţiunile cuvenite oamenilor d-tale!

Leeds făcu asta şi poliţiştii porniră în trap de ambele părţi şi în curând împresuraseră mărăcinişul.

Noi descălecarăm, căci Marian zise că pe jos; pătrundeam mai lesne în primejdiosul tufiş. Nu ne temeam de leul care cu siguranţă că se aţinea pe acolo: Pongo va observa la timp apropierea lui.

Uriaşul negru ţinea suliţa gata pregătită şi duse mâna stângă la mânerul cuţitului. Ne zâmbi şi păşi pe potecuţa care mergea printre tufe.

Marian îl urmă şi eu veneam după prietenul meu. Îndărătul meu era Leeds, iar Ruther mergea în coadă.

Înaintarăm cu multă băgare de seamă. Dovadă că Pongo se afla pe drumul drept, erau urmele de copite care se vedeau lămurit în pământul moale, acum.

După vreo douăzeci de minute de mers, dădurăm de un luminiş plin cu bolovani uriaşi. Pongo se opri brusc şi arătă cu mâna înainte.

— Acolo Askari şi cal, zise el încetişor.

Înaintea unei îngrămădiri de rămăşiţe de stânci zăcea calul şi lângă el trupul nemişcat al poliţistului.

Pornirăm într-acolo şi când ajunserăm văzurăm că animalul avea răni grozave, provocate de ghearele unui leu.

Milton, însă, n-avea nici o rană, dar când îl răsturnarăm pe partea cealaltă, ne dădurăm înapoi, speriaţi. În mijlocul frunţii mortul avea o găurică rotundă, din care se scursese sânge, acum închegat Poliţistul fusese deci împuşcat de ucigaş, în vreme ce leul culcase la pământ calul, Marian se aplecă asupra mortului şi examină cu luare aminte gaura glontelui. Se ridică apoi şi zise:

— Ne-am îndeplinit scopul – găsirea lui Milton. Dar deoarece presupun că leul se aţine prin apropiere, propun să-l facem nevătămător. Când ne vom înapoia în Bethania, nădăjduiesc să-l demasc pe ucigaş.

— Nu va fi uşor că veniţi de hac fiarei – îşi dădu cu părerea Ruther, privind neliniştit în jur – n-ar fi mai bine să-i aducem încoace pe poliţişti?

— Nu – se împotrivi Marian – vom sfârşi noi singuri cu ea. Ce ai, Pongo?

— Simba aproape – răspunse uriaşul, adulmecând. Massers fie cu băgare de seamă!

— Să facem înconjurul dărâmăturilor de stâncă – propusei eu – cu

siguranţă că se aţine pe aici înăuntru şi astfel nu ne va putea scăpa.

Fără să aştept răspunsul lui Marian mersei dreapta, în jurul mormanului de bolovani. Dar nu făcusem încă zece paşi, că auzii îndărătul meu un pufăit scurt. În clipa următoare mă întinsei cât eram de lung în iarba măruntă, o labă grea îmi apăsa spatele şi iarăşi auzii pufăitul.

Puşca îmi zburase cât colo şi zăceam fără apărare dedesubtul fiarei. Mă socotii pierdut şi începui să-mi văd viaţa perindându-se dinaintea ochilor. În flecare clipă aşteptam lovitura de moarte dată de a doua labă.

Atunci se auzi un fluierat ascuţit, care se repetă şi spre uimirea mea, laba grea se ridică de pe umerii mei. Mă uitai în sus şi văzui leul uriaş îndreptându-se spre camarazii mei. Atunci mă sculai repede, mă lăsai în genunchi şi ridicai puşca.

În aceeaşi clipă un fulger spintecă aerul, Pongo îşi zvârlise suliţa asupra leului. Fierul greu se înfipse adânc în trupul fiarei. Scoţând un răget, leul încercă o săritură, dar era prea grav rănit ca s-o mai poată aduce la îndeplinire.

Dusei îndată puşca la ochi, ţintii şi odată cu glonţul, trupul fiarei se rostogoli în lături. Se zvârcoli puţin, apoi rămase nemişcat.

Mă ridicai cu greu, mersei spre camarazi şi strânsei mâna lui Pongo. El salvase totul prin azvârlirea suliţii sale, deoarece Marian, Leeds şi Ruther nu se puteau folosi de armele lor fără să mă primejduiască pe mine.

— Acum înapoi spre Bethania! spuse Marian.

— Domnule locotenent, pune să fie transportat bietul Milton. Pongo, să jupuim leul!

Judecătorul continua să stea nemişcat, clătinând doar capul. Apoi răsuflă adânc şi zise:

— A fost grozav! Te credeam pierdut, domnule Bertram. Dar cum ţi-a dat în gând să fluieri, domnule Farrow?

— Asta era singura salvare – răspunse Marian, calm – ştiam ca leul e dresat şi am încercat la noroc. Şi vezi că mi-a reuşit.

*

* *

După trei ceasuri eram iarăşi strânşi în cârciuma hanului. Atmosfera era încărcată. Marian şuşoti în uşă cu locotenentul Leeds, care făcu întâi o mutră îngrozită, apoi însă dădu din umeri. Continua totuşi să facă o mutră de parcă ar fi căzut trăsnetul la picioarele lui.

Marian veni apoi la masa unde stăteam eu cu Ruther, Clinchton şi Pongo. Judecătorul se ridică bătu în masă şi zise cu glas răguşit:

— Domnilor, scumpul nostru oaspete, dl. Farrow, a făgăduit să ne arate pe ucigaşul misterios. Vă rog, domnule Farrow, ţineţi-vă de cuvânt!

În aceeaşi clipă tânărul Wronker se apropiă de masă şi puse o fotografie înaintea lui Marian. Prietenul meu o examină cu luare aminte şi apoi şopti ceva lui Wronker şi zise:

— Am în mână ultima dovadă, domnilor. Dar înainte de a rosti numele, să dăm pe gât o înghiţitură ca să ne liniştim.

Wronker veni cu o tavă, oferindu-ne whisky. Ruther dădu repede pe gât paharul şi-l puse înapoi pe masă. Atunci Marian luă acest pahar, îl ţinu în lumină şi dădu de trei ori din cap.

Spre nespusa mea uimire locotenentul Leeds veni atunci pe la spate spre Ruther, se aplecă asupra lui şi-i puse o pereche de cătuşe în jurul mâinilor. Ruther stătea ca încremenit, se uita la oţelul acela, dar în loc să sară în sus şi să protesteze, puse deodată capul pe masă.

— Ruther e ucigaşul! zise Marian calm. Încă de ieri am descoperit – la fel şi Pongo – fire de păr de leu pe hainele sale. Apoi a venit împrejurarea că Wronker l-a văzut venind dinspre nord. Dovada hotărâtoare mi-a dat-o, însă cerceveaua de la fereastra noastră. Ruther a lăsat pe dânsa urme de degete pe care Wronker le-a fotografiat din însărcinarea mea. Şi paharul de whisky de aici l-a uns Wronker cu o soluţie grasă. Puteţi vedea cicatricea caracteristică, atât pe foto cât şi pe pahar. Şerpii i-a furat Ruther de la tânărul King.

Judecătorul se ridică, îl privi pe Marian şi zise:

— Da, eu sunt ucigaşul! În casa mea se află obiectele jefuite.

*

*   *

Chiar a doua zi fu spânzurat Ruther. Noi părăsirăm localitatea plecând însă cu trenul spre golful Luderitz. Vroiam să părăsim Africa, dar ne era scris să mai avem o aventură în continentul negru. Despre asta cu alt prilej, dragă George – încheie doctorul Bertram.

Observații

[←1]

Hotentot se numeşte „bâlbâit”, Burii le-au dat acest nume, pentru că graiul Nama e mai mult un plescăit din limbă.

Aventurile submarinului Dox 121

Hans Warren

I
ÎN LUDERITZBUCHT

DOCTORUL BERTRAM urmă să povestească:

— Drumul de la Brakwasser până aici a fost foarte interesant – zise Marian, când coborârăm din tren la Luderitzbucht – până la Kukub minunatele peisaje cu parcuri şi savane, apoi deşertul fără apă al Namib-ului şi, la urmă, dunele de nisip rătăcitor de aici, în al căror nisip fierbinte se găsesc diamante.

Marian se opri deodată şi se-ntoarse după un bărbat bătrân, care trecuse pe lângă noi. Apoi zise, dus pe gânduri:

— Unde am mai văzut eu pe omul ăsta? Nu poate fi mult de atunci.

— Aduce pe departe cu scriitorul Carol May[1], ale cărui romane pentru tineret sunt citite în lumea întreagă, îmi dădui eu cu părerea.

— Da, ai dreptate – încuviinţă Marian – există o oarecare asemănare. Acum îmi aduc chiar aminte unde l-am văzut: într-o revistă ilustrată din Mozambic. Ia stai… care-i numele lui? Se spunea acolo că e unul din cei mal bogaţi oameni din Sud-Vest şi, dacă nu mă-nşel, e proprietarul celor mai mari mine de diamante.

— Aşa e, acum îmi amintesc şi eu. E James Elliott. Cică ar fi descoperit mine foarte bogate în Namib.

— Întocmai! încuviinţă Marian. Dar acum nu făcea deloc impresia că e unul din cei mai bogaţi oameni; pare foarte abătut. Poate că are griji mai mari decât cel din urma lucrător din minele sale.

— În sfârşit, ce ne pasă nouă! zisei eu. Mai bine să ne informam când putem pleca. Am îndurat destule în Africa, de când am călcat pe pământul ei, la Loanda. Mie dor iarăşi de India, unde ne aşteaptă mulţi cunoscuţi.

— De aici nu vom găsi prea curând un vapor potrivit – zise Marian – cel mai nimerit lucru ar fi să luăm un vas de coastă, până la Swakopmund. Acolo ancorează marile transatlantice.

— Bine, atunci să ne informăm chiar îndată. Poate că nici nu e nevoie să rămânem aici.

— Peste noapte vom rămâne în orice caz – îi răspunse Marian – ni s-a recomandat hotelul Franke.

— Să luăm o trăsură şi să ne ducem la hotel.

— Nu e nevoie, mergem pe jos. Nu e prea departe, pe cât ştiu.

Pongo îşi cumpărase în Brakwasser un costum din pânză albă şi-şi lăsase acolo suliţa, deoarece ar fi bătut la ochi în Luderitzbucht.

Ajunserăm curând la hotel şi luarăm doua odăi. Patronul ne salută foarte călduros şi făgădui să se intereseze imediat de posibilitatea de a ne urma drumul.

Ne spălarăm niţel, apoi intrarăm în restaurant, ca să cinam. Franke luă loc la masa noastră şi ne istorisi lucruri interesante despre viaţa

din colonie.

Cam pe la miezul nopţii mai intră un client în restaurant. Era James Elliott, bogatul proprietar de mine. Salutând scurt, trecu pe lângă noi ca să se aşeze în colţul cel mai retras al sălii şi atunci băgai de seamă că chipul său era foarte răvăşit. Întrebai în şoaptă pe hotelier:

— Dar ce are James Elliott, domnule Franke? Face o impresie foarte ciudată.

— Da, asta ne-a bătut la ochi şi nouă, tuturor de aici – răspunse hotelierul – Elliott locuieşte într-o casă frumoasă pe care şi-a clădit-o pe Insula Balenei. Până mai acum un an mai primea adesea lume la el, dar deodată a devenit foarte retras. Şi-a părăsit prieteni şi cunoscuţi şi acum e singuratec de tot. Şi altminteri s-a schimbat mult omul acesta; chipul său, care, cu toată vârsta lui înaintată şi a îndelungatei şederi la Tropice, părea încă tineresc – a început să se zbârcească dintr-odată, iar părul i-a încărunţit aproape peste noapte. Trebuie să i se fi întâmplat ceva cu totul deosebit.

— Vezi, Robert – interveni Marian – îţi spuneam eu astăzi, când l-am zărit în gară, că o fi având mai multe griji decât cel din urmă dintre servitorii săi.

— Ah, aţi pomenit de servitori… tocmai îmi vine în minte că i-a concediat brusc pe toţi – zise Franke – acum nu sunt în casa lui decât oameni de culoare, mai cu seamă corcituri. Intendentul lui e o corcitură uriaşă, care trebuie să fi venit încoace dintr-o ţară străină.

— Foarte ciudat! făcu Marian, îngândurat. Ce l-o fi îndemnat pe bogătaşul aceia să-şi schimbe viaţa din temelie? Trebuie şi fie vreo pricină destul de însemnată care să hotărască această schimbare.

— Tot oraşul şi-a frământat zadarnic mintea cu privire la asta – zise Franke – dar fireşte, nu se pot face decât presupuneri. Ce s-o fi întâmplat în realitate cu el, nu ştie nimeni.

— La urma urmei, nici nu priveşte pe nimeni răspunse Marian. Dar pe mine tot m-ar interesa să aflu ceva despre el. E căsătorit?

— De zece ani e văduv, nevastă-sa a murit de malaria, pe care a contactat-o cu prilejul unei călătorii spre Okabandja. Fiică să era atunci în vârstă de paisprezece ani şi el s-a grăbit s-o trimită afară din ţară, la nişte rude. De atunci Maud n-a mai fost în Africa. Probabil că Elliott se teme că fata ar putea avea soarta mamei sale.

— Ştii cumva unde locuiesc aceste rubedenii?

— Da, mi-a spus-o el. Locuiesc în America de Sud, aproape de Buenos Aires. Elliott a fost şi el adesea pe acolo.

— Poate că mâhnirea lui de acum e în legătură cu fiică-sa – îmi dădui cu părerea – poate că s-a îmbolnăvit şi ea sau a făcut vreo boroboaţă. S-o fi căsătorit în taină… sau ceva asemănător.

— Tot ce se poate – încuviinţă Franke – la asta nici nu m-am gândit

încă. A! Uite că vine intendentul, corcitura, despre care vă vorbeam adineauri.

Uşa fu deschisă cu zgomot şi un individ înalt, în costum alb, păşi greoi înăuntru. Era o corcitura cu pielea deschisă, urât şi respingător. Părea beat turtă, căci se clătina pe picioare.

Ochii injectaţi se rotiră prin toată încăperea şi când îl descoperi pe James Elliott în colţul sau, porni într-acolo, poticnindu-se.

Mă aşteptam ca bogătaşul să-i facă mustrări aspre intendentului său pentru starea în care se afla, dar se părea că lui Elliott îi e frică de corcitura, căci uriaşul se înfipse în faţa stăpânului şi striga pe spanioleşte:

— Nu mai am bani.

Elliott îi răspunse încet, astfel că nu-l puturăm auzi. Văzui însă că întinde o monedă beţivanului.

Acesta o vârî repede în buzunar, apoi se-ntoarse şi se-ndreaptă spre ieşire…

Pe când trecea pe lângă noi îi auzii mormăind şi prinsei cuvintele:

— … nu poate face nimic împotriva mea, bătrânul…

Restul cuvintelor se pierdură.

Îmi păru rău de asta, pentru că, în primul rând, cu siguranţă că rostise un nume, de pildă acela al bătrânului Elliott. Dar de ce oare nu-i putea „face nimic” proprietarul de mine, acestei corcituri?

Cu siguranţă că aici era taina – pricina marei schimbări a lui Elliott şi pricina asta trebuia să fie în America de Sud, de unde s-o fi trăgând corcitura.

Privii îngândurat după individul care se clătina pe picioare. ÎI văzui tresărind, deodată, stătu câteva clipe drept şi nemişcat, apoi se-ntoarse şi alergă spre uşa care dădea în grădiniţa hotelului.

— Oho! făcu Franke, mirat. Ce l-o fi speriat aşa? Şi nu e decât Pongo al dv., care intră acum.

Asta era iarăşi o surpriză pentru noi. Lui Pongo al nostru nu-i prea plăcea să fie împreună cu alţi oameni. Noi doi îi eram deajuns şi când eram nevoiţi să ne aţinem prin oraşe mai mari, el rămânea aproape tot timpul în odaia lui în care cerea să i se aducă şi mâncarea.

Faptul că venise la o oră atât de înaintată în restaurant, trebuia să aibă un temei cu totul deosebit. Se oprise în uşă şi-şi plimbă prin sală privirea ageră. Marian îi făcu senin şi, şovăind, uriaşul se apropie de masa noastră.

— Pe cine cauţi, Pongo? întrebă prietenul meu.

— Pongo văzu om rău – răspunse uriaşul şi intra în casă.

— N-a fost o corcitură, un om înalt? întrebă Marian, încordat. De unde-l cunoşti?

— Colo corcitură mare – zise Pongo – om rău. Pongo urăşte la el.

— Te-ai mai întâlnit cu el odinioară, înainte de a ne fi cunoscut pe

noi în pădurile Sumatrei? mai întreba Marian.

Pongo dădu doar din cap, îşi plimbă încă odată ochii prin sală şi văzu uşa întredeschisă care ducea în grădiniţă. În clipa următoare se strecura ca o pisică printre mese şi se făcu nevăzut.

— Aha! exclamă Franke – se pare că şi-a găsit în fine, naşul, Collo acesta. Cu siguranţă că Pongo al dv. nu va umbla cu mănuşi cu dânsul, judecând după cele ce-am auzit despre el. Asta mă bucură, însă, căci corcitura a devenit foarte nesuferită aici. Aproape totdeauna e beat şi se deda la ticăloşii fără seamăn.

În vremea asta Marian îl privise atent pe James Elliott. Acesta stătea însă foarte liniştit la masa lui, lăsase capul în piept şi părea că nici nu baga de seamă ce se petrece în juru-i. Marian îmi zise încet:

— A observat foarte bine că Collo e urmărit de Pongo al nostru. L-am văzut tresărind înspăimântat! Mă tem că ne vârâm iar într-o aventura interesantă. Pongo va trebui să ne spună ce are cu corcitura asta.

Franke era foarte agitat.

— Minunat, minunat! exclamă el, frecându-şi mâinile. Poate ca izbutim să aflăm astfel taina lui Elliott. Căci o taină se ascunde în atitudinea lui schimbată. Noi îl iubim pe Elliott care e un om de ispravă. Dar Collo ăsta pare alt fie piaza rea a lui – cine ştie din ce pricina.

— Atunci poate găsim explicaţia cu ajutorul lui Pongo al nostru – zise Marian – am impresia că taina aceasta e în legătură cu fiică-sa. Sau mai are James Elliott alte rude?

— Da, o soră căsătorită în America de Sud cu un mare fermier – răspunse Franke – acolo a dus-o şi pe fată.

Pongo se înapoie din grădină cu o mutră cam mohorâtă. Trecând pe lângă masa noastră, Marian îl întrebă:

— Ei, Pongo, ce s-a întâmplat?

— Collo plecat – răspunse uriaşul, necăjit – dar Pongo prinde la el.

Se părea că îi este neplăcut să vorbească în faţa lui Franke, aşa că Marian dădu numai din cap şi camaradul nostru părăsi restaurantul. Hotelierul privi după dânsul cu admiraţie şi zise:

— N-aş vrea să fiu în pielea lui Collo; Pongo al dv. îl va găsi, chiar de s-ar ascunde în gaură de şarpe. Trebuie să aibă o ură grozavă împotriva acestei corcituri.

— O să ne spuie el motivul – zise Marian – dar acum o să ne ierţi, domnule Franke, căci se poate să fie un vapor mâine dis de dimineaţă pentru Swakopmund şi n-am vrea să-l pierdem. Pongo va trebui atunci să renunţe la răzbunarea lui împotriva lui Collo. Pe noi nu ne mai reţine nimic în Africa.

— Păcat! zise Franke, cu părere de rău. Poate că dv. aţi fi fost în măsură să lămuriţi taina lui Elliott. Dv. vă pot spune fără teamă să mă

întreb mereu dacă nu e vorba de o taina de când am băgat de seama schimbarea asta în el. Ori s-a făptuit împotriva lui, ori e el însuşi amestecat într-însa. Ar fi păcat să trebuiască să plecaţi atât de repede. Dar poate să vă întâlniţi cu el în Swakopmund, unde vine adesea şi are biroul lui principal. Aş dori din suflet să aveţi prilejul a vă ocupa cu taina lui.

— Mai ştii? făcu Marian, zâmbind. Dacă va fi să fim atraşi în taina lui, ne vom da toată osteneala s-o limpezim. Şi acum încăodată: noapte bună!

— De asemenea, domnilor! răspunse Franke, amabil. Vă dau eu de ştire la vreme când pleacă cel dintâi vapor.

Ne duserăm în odăile noastre. Marian bătu la camera lui Pongo şi-l rugă să vie la noi. După aceea îl întrebă pe uriaş:

— Pongo, povesteşte-ne unde l-ai cunoscut pe Collo acesta şi de ce ai o ură atât de înverşunata împotriva lui?

— Pongo fost pe vapor – răspunse uriaşul – mult călătorit. Collo fost acolo steward, Collo făptuit furt, Collo învinovăţit Pongo, albi crezut la el. Pongo fugit repede în Singapore. Pongo cunoscut acolo Fu Dan, apoi întâlnit Massers în pădurea seculară.

Aşa scurta cum era, povestirea aceasta cuprindea o mare parte din tragedia vieţii camaradului nostru. Ştii şi tu – dragă George – ca el fusese alungat din tribul lui, din pricina chipului sau care seamănă cu al unei gorile. Atunci s-a angajat pe vapoare, până ce Collo acesta l-a învinovăţit pe nedrept.

Ura lui împotriva corciturii era îndreptăţită – la fel şi frica acestuia de uriaşul negru. Când Marian îl înştiinţă că vom pleca chiar a doua zi dimineaţa, el şovăi câteva clipe, apoi zise: Pongo pleacă cu Massers. Pongo întâlneşte iarăşi Collo.

Ne despărţirăm, ca să ne lăsăm odihnei.

A doua zi, îndată după ce ne băurăm cafeaua, veni Franke şi ne înştiinţă că peste un ceas pleacă spre Swakopmund vasul comercial de coastă „Ugab”. Amabilul hotelier se şi îngrijise de locuri pentru noi şi luarăm hotărârea să mergem îndată pe bord.

După un rămas bun călduros de la Franke, îl urmarăm pe negrul care ne ducea bagajele la vapor. La Luderitzbucht cumpăraserăm saci pentru puştile noastre, căci aici nu puteam umbla cu arme descoperite. Numai pistoalele le purtam la brâu.

Căpitanul vaporaşului era un scoţian, Mac Connor, un reprezentant tipic al rasei sale. Ne întâmpină fără un cuvânt şi spuse unui steward să ne arate cabinele. Pe Pongo nu-l învrednici măcar cu o privire şi eu mă şi pregăteam să-l pun la respect, când Marian îmi făcu un semn pe furiş.

Când furăm în cabină, prietenul meu zise:

— Şi eu am vrut să-l iau la rost, Robert, dar am băgat de seamă

ceva care mi-a dat de gândit. Trebuia să ne facem nevăzuţi cât mai repede, căci dinspre oraş venea… James Elliott cu corcitura lui. Dacă am fi zăbovit cu scoţianul, atunci ei ne-ar fi văzut şi cu siguranţa că n-ar mai fi plecat.

— Ah, lucrul devine interesant! făcui eu bucuros. În primul rând, Pongo al nostru va fi foarte mulţumit că-l revede aici pe duşmanul său.

— Pongo însă nici nu trebuie să fie văzut de el – zise Marian – căci acum mă interesează nespus taina care trebuie să existe între Elliott şi intendentul său. Collo acesta pare să aibă o putere foarte mare asupra bogătaşului, de vreme ce l-a hotărât să plece atât de repede; de sigur numai de frica lui Pongo.

— Aşa e – încuviinţai cu – asta aruncă o lumină foarte ciudată asupra celor doi. Numai de nu le-ar spune Mac Connor numele noastre. Desigur că şi Elliott o fi auzit de noi şi va fi ştiind că Pongo e camaradul nostru.

— Haide! propuse Marian. Să mergem pe punte şi să ne pitim îndărătul cabinei comandantului, de unde să putem auzi convorbirea dintre Elliott şi Connor.

Deschise uşa cabinei, privi afară, apoi îmi făcu semn să-l urmez. Gangul îngust până la parapet era pustiu. Merserăm spre proră şi puturăm vedea pe după colţ pe căpitan care tocmai strângea mâna lui Elliott.

— Aveţi cabinele 10 şi 11, domnule Elliott – spunea el – plecăm îndată. Peste o jumătate de ceas ridicăm ancora.

— Bine. Noi ne ducem imediat în cabine, răspunse bogătaşul. Eu voi lua nr. 10.

Asta ne bucură, deoarece cabina aceasta se afla alături de ale noastre. În felul acesta ni se oferea posibilitatea ca în cursul drumului să ascultăm vreo convorbire între Elliott şi corcitură, de la Franke aflasem că vasul „Ugab" nu se oprea până la Swakopmund şi străbătea distanţa de vreo cincisute de kilometri în cincisprezece ore.

— În tot timpul acesta nu ne vom arăta deloc – zise Marian – şi voi da instrucţiuni şi lui Pongo. Setea de răzbunare şi-o poate potoli la Swakopmund. Sst! A intrat Elliott alături.

Tăcurăm şi ne încordarăm auzul. Peretele despărţitor de cabina alăturată era subţire şi puturăm auzi lămurit cum stewardul adusese înăuntru cufărul bogătaşului, apoi părăsi cabina.

Elliott începu să se plimbe neliniştit de colo până colo. Apoi îl auzirăm mormăind. Ne apropiarăm de perete şi lipirăm urechea.

— … Diavolul ăsta! murmură bogătaşul. De m-aş putea scăpa de ei! Dacă ar fi pus mâna pe el, celălalt negru! Dar aşa mă târăşte după el, nemernicul!

Tăcu şi nu mai auzirăm decât paşii-i greoi. Apoi urmară ciocănituri

în uşă şi aproape cu teamă spuse Elliott:

— Intră!

II
PONGO ÎN PRIMEJDIE

ASCULTARĂM CU ŞI MAI MULTĂ ÎNCORDARE, Iată ce auzirăm acum:

— Collo, ce cauţi aici?

— Domnule Elliott – răspunse corcitura, cu glas aspru – ştii d-ta că Negrul, duşmanul meu, se află pe vapor? Împreună cu dânsul sunt doi oameni ale căror nume le cunoşti.

— Farrow şi Bertram? exclamă Elliott. De unde ştii?

— L-am întrebat pe steward. Haide repede, părăsim vasul! Dar cu băgare de seamă, să nu ne vadă.

— Nu, până la Swakopmund nu mai ies din cabină – răspunse bogătaşul, cu teamă – cu siguranţă că ne vor vedea părăsind vasul. Rămân aici! Du-te tu, dacă vrei!

Corcitura izbucni în râs:

— Ce? Să mă duc eu? Ţi-ar conveni, domnule Elliott! Nu, rămânem împreună, aşa cum ne-am înţeles. Sau vrei poate să mă înlături din cale acum? Fii cu băgare de seamă!

— Mai încet, Collo, pentru Dumnezeu! exclamă Elliott. Am putea fi auziţi. Care e cabina lui Farrow şi Bertram? După cum ştiu din auzite, locuiesc totdeauna împreună.

— Fireşte – râse Collo, batjocoritor – acelaşi lucru şi de data asta. Şi au taman cabina vecină cu a d-tale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, atunci vorbeşte mai încet!

Cei doi coborâră glasul atât de jos, încât nu mai puturăm prinde nici un cuvânt. Ne îndepărtarăm de perete şi Marian îmi şopti:

— Zău că e interesant, Robert! Între Elliott şi corcitura asta există totuşi o taină, care i-l dă în mână pe bogătaş lui Collo. Probabil o crimă pe care intendentul a făptuit-o din îndemnul lui Elliott. Mă duc în cabina lui Pongo să-i spun ce bănuiesc.

— Viu şi eu.

— Bine, haide!

După ce iscodirăm pe gang, ne furişarăm repede în cabina lui Pongo. Marian comunică uriaşului că duşmanul său, Collo, se află pe acelaşi vapor, chiar alături de noi.

Uriaşul se stăpâni cu greu să nu dea buzna afară; în cele din urmă înţelese că e mai bine să aştepte până vom ajunge la Swakopmund şi zise:

— Pongo aşteaptă până spune la el Massers. Abia apoi pedepseşte Collo.

— Bine, Pongo – spuse Marian – aşa rămâne. Şi în timpul călătoriei trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci Collo, care ştie acum că suntem pe vapor, va încerca, poate, să te înlăture.

— Pongo bagă de seamă! făgădui uriaşul.

Părăsirăm cabina lui şi ne furişarăm într-a noastră. Lipirăm iarăşi urechea de perete, dar nu auzirăm decât murmure. Deodată, însă, Elliott exclamă ceva mai tare:

— … dacă i se întâmplă ceva fetei, să ştii că vei avea de-a face cu mine.

Un râs batjocoritor al corciturii fu răspunsul şi după o clipă zise:

— Oho, domnule Elliott, te-a cuprins deodată dragostea părintească?

Apoi începură iar să vorbească în şoaptă, încât nu puturăm înţelege nimic.

— Ciudat! zise Marian. De ce a apăsat corcitura pe cuvintele „dragoste părintească”?

Franke ne spusese doar că Elliott se duce adesea în America de Sud, ca s-o vadă pe fiică-sa Maud. Cu siguranţă că n-ar fi făcut asta dacă n-ar iubi-o mult. De aceea mă surprind cuvintele batjocoritoare ale lui Collo.

— Poate că plecarea să în America are alt motiv – îmi dădui cu părerea.

— Se poate şi asta – încuviinţă Marian – totuşi lucrul rămâne ciudat. Credinţa mea e că suntem pe urmele unei taine foarte misterioase.

— Păcat numai că trebuie să rămânem tot timpul în cabină – zisei eu – nu vedem nimic din coastă. Dar după ce s-o întuneca, mă duc pe punte.

— Cred că la noapte vom avea ceva de lumi, de aceea socot că cel mai nimerit lucru e să dormim acum.

Fără să aştepte răspunsul meu, Marian desfăcu patul şi se întinse în aşternut. Îi urmai pilda şi după câteva minute dormeam tun.

La prânz furăm treziţi de steward, care ne aduse mâncarea în cabină, după dorinţa noastră. Ne continuarăm apoi somnul până la cină, după care rămaserăm treji, aşteptând să se întunece. Abia se lăsă noaptea, că Marian deschise încetişor uşa cabinei, ciuli urechile, apoi ieşi pe gangul îngust. ÎI urmai şi rămaserăm câteva clipe nemişcaţi.

Deodată tresărirăm, căci îndărătul nostru şopti Pongo:

— Collo mers pe punte, Massers. Pongo urmează la el. Om bătrân încă în cabină.

Fără să mai aştepte răspuns, alunecă pe lângă noi şi dispăru în întuneric.

— Acum zău nu ştiu ce-i de făcut! îmi şopti Marian. Îl pândim pe Elliott, sau ne luăm după Pongo?

— Propun să-l urmăm pe Pongo – răspunsei – căci cu siguranţă că Elliott nu se va clinti din cabina lui până la Swakopmund şi Pongo ar putea fi primejduit.

— Ai dreptate, încuviinţă Marian.

Trecurăm cu băgare de seamă pe lângă cabina lui Elliott şi ajunserăm pe puntea din faţă, unde se afla numai cabina căpitanului şi cârma.

Era foarte întuneric; numai din cabina cârmei pătrundea o rază slabă de lumină pe punte. Cerul era acoperit de nori negri, prevestitori de furtună.

— Prost! făcu Marian, necăjit, când ne izbi o răbufneală de vânt. Va fi o noapte atât de rea încât nici nu-i vom putea urmări pe cei doi în Swakopmund. Socot că mai avem trei ceasuri de drum şi până atunci furtuna se va fi dezlănţuit; asta înseamnă că vom avea o întârziere de câteva ceasuri. A! Uite că domnul căpitan al nostru a şi întors vaporul, ca să se depărteze de ţărmul primejdios.

— Începe aventura noastră! râsei eu. Sunt curios să văd ce-o ieşi. Oho, pare că vine o furtună, nu glumă.

Zvârlit de vânt, mă izbii de Marian şi atunci el îmi apucă braţul cu putere:

— Al auzit? exclamă el, agitat. Părea un strigăt de ajutor. Nu cumva Pongo...?

Vru să alerge îndărăt, dar eu îi oprii:

— Mariane, am auzit şi eu ţipătul, dar venea din faţă. Probabil că a fost vreo pasăre marină, aruncată de furtună pe punte.

— Nu, a fost un om şi ţipătul s-a auzit dindărăt, stărui Marian. Haidem repede! Ai lampa de buzunar la tine?

— Da.

Marian şi începuse să alerge spre partea dinapoi, pe dinaintea celor şase cabine de la tribord.

Îl urmai, încredinţat că ne vom înapoia la proră, deoarece puteam să jur că de acolo se auzise ţipătul.

Fireşte că puntea de la pupa vasului era pustie, după cum văzurăm la lumina lămpilor noastre. Numai câţiva colaci de frânghie se aflau acolo, legaţi de parapet.

— Haide spre proră – strigai lui Marian – aveam dreptate când spuneam că de acolo s-a auzit ţipătul.

— Nu, ştiu foarte bine că de aici a venit. Mă tem că i s-a întâmplat ceva lui Pongo.

Izbucnii în râs. Deoarece tocmai în clipa aceasta vântul se potolise pentru câteva clipe, ţipătul se auzi deasupra întregii părţi dindărăt a punţii şi Marian izbucni aproape:

— Vrei să atragi lui Collo aten... îşi rupse vorba căci deodată se auzi glasul lui Pongo:

— Massers, ajutor… repede! Glasul părea că vine de sub pământ, atât de înăbuşit era. Privii aiurit în jur, în vreme ce Marian lumina scândurile punţii. Sărirăm în acelaşi timp înainte, căci la lumina lămpii văzurăm o deschizătură mare şi rotundă, lângă care se afla un capac dat peste cap.

Când furăm pe marginea deschizăturii şi îndreptarăm lumină înăuntru, tresărirăm speriaţi. Gaura asta mare ducea vertical în jos spre elice; lângă elicea de grosimea unui om, spumega apa oceanului. Pongo, care căzuse în gaura asta, se încleştase cu mâinile şi picioarele de peretele vasului, la vreo trei metri deasupra elicei.

Trebuia să aibă cineva puterea lui ca să izbutească a se opri în cădere. Situaţia să era încă foarte primejdioasă, căci era nevoie de o forţă supraomenească spre a-şi ţine trupul în poziţia aceasta.

— Repede o funie! îmi strigă Marian. Apoi fii atent dacă se iveşte Collo acela! Îl voi scoate singur pe Pongo. Ţine lumină lămpii mereu îndreptată spre cele două ganguri care duc la cabine.

Alergai la parapet şi desprinsei de acolo un colac de funii subţiri, dar trainice. Îi dădui lui Marian, care legă un capăt de veriga capacului, iar celălalt capăt îl lăsă în jos. Mă întorsei apoi şi îndreptai lumina lămpii când spre babord, când spre tribord. Într-un rând văzui lămurit o făptură mare, negricioasă care se dădu îndată înapoi când veni în lumina lămpii mele.

— Mariane, cred că Collo vroia tocmai să vie încoace – spusei peste umăr – s-a dat repede îndărăt când am îndreptat lumina spre el.

— Mi-am închipuit eu – răspunse Marian, gâfâind – a vrut să se încredinţeze dacă atentatul asupra lui Pongo a reuşit… Ah! În sfârşit, Pongo e sus! Veghează mai departe, Robert… vom închide capacul şi vom aduce funia la locul el.

După câteva minute – în care timp furtuna se preschimbase în uragan – Marian mă atinse pe umăr şi-mi strigă în ureche:

— Totul e în bună ordine; înapoi în cabina noastră!

Curând eram toţi trei în cabină şi Marian spuse imediat:

— Pongo, rămâi cu noi până debarcăm în Swakopmund. Din pricina furtunii drumul va dura mai mult cu câteva ceasuri şi n-aş vrea să mai ajungi a doua oară într-o astfel de primejdie.. Dar spune, cum s-a întâmplat?

Uriaşul începu:

— Pongo văzut Collo pe punte dindărăt. Collo merge apoi parapet, aruncă ceva în mare. Pongo furişează în urma lui, nu vrea face nimic la el, numai arată că Pongo veghează. Când Pongo în mijlocul punţii, Collo întoarce deodată, sare asupra lui Pongo. Pongo dă repede în lături şi cade.

— Ticălosul! scrâşni Marian. Şi-a închipuit, aşa dar, că Pongo îi va urmări şi a pregătit capcană, ridicând capacul spre elice. Deoarece

Pongo n-a căzut de-a dreptul, a simulat acest atac, care l-a silit pe camaradul nostru să sară în lături şi să cadă înăuntru. Corcitura asta e un om primejdios şi trebuie să fim cu ochii în patru.

— Pongo întinde repede braţe şi picioare – urmă uriaşul – apoi apasă când simte pereţi.

— Ai ţipat când ai căzut înăuntru? întrebă Marian.

— Pongo nu ţipă – răspunse Negrul – Collo ţipat de bucurie când Pongo căzut înăuntru.

— Ah şi prin asta ţi-a venit în ajutor! zise Marian. Cum se întorc lucrurile în lumea asta! Dar acum să fim cu băgare de seamă! De aceea i-am şi spus lui Pongo să rămână în cabina noastră, căci de el se teme Collo mai mult şi cu siguranţă că împotriva lui îşi va îndrepta primul atac.

— Aşa dar împotriva cabinei lui Pongo – zisei eu.

— Aha, vine furtuna, spuse Marian. Din fericire putem vedea de la fereastră gangul din faţa cabinelor, atunci când va fulgera şi astfel vom zări dacă se apropie cineva.

Furtuna izbi din faţă tribordul unde se afla cabina noastră.

— A, o făptură! exclamă Marian. Cred că a fost Collo. A dispărut îndărătul bărcii de salvare.

De fiecare parte a vaporului atârnau câte trei bărci de salvare în faţa cabinelor. Lipit de Marian, ca să pot privi prin ferestruică, întrebai:

— Care barcă, Mariane?

— Cea dintâi. Păcat, acum nu-l mai pot zări. Trebuie să fie îndărătul bărcii. Cu siguranţă că e corcitura, l-am văzut bine.

— Dar ce să facă pe vremea asta colo, la parapet? Valurile ar fi în stare să-l măture de pe punte!

— O fi plănuind el vreo drăcovenie – răspunse Marian – degeaba nu se primejduieşte el. A! L-ai văzut?

— Da, văzui şi eu acum făptura mare, ieşind ca fulgerul dindărătul bărcii şi dispărând în prima cabină. Dar ce făcuse la parapet, nu-mi puteam explica.

Vrui să mă îndepărtez de ferestruica noastră, când un alt fulger lumină o privelişte grozavă. Din pricina furtunii barca de salvare începu să se clatine încoa şi încolo. Deodată, însă, lanţul din faţă se rupse, barca căzu pe punte, fu răsucită de o răbufneală de vânt şi la lumina altui fulger văzui că se rupsese şi lanţul din spate, din cauza greutăţii prea mari.

Apoi barca grea fu zvârlită de furtună de-a dreptul în cabine. Cu un zgomot grozav izbi cu prora ascuţită în uşa cabinei lui Pongo, al cărei lemn se prefăcu în ţăndări.

Dacă bunul nostru camarad s-ar fi aflat înăuntru, cu greu ar fi scăpat cu viaţă, căci, pe lângă scândurile ascuţite care erau aruncate

cu furie încoace şi-ncolo, valurile stârnite de furtună dădură năvală în cabină.

— Ce diavol! răcni Marian, ca să se audă printre pârâiturile acelea grozave. A văzut bine că talazurile vor zvârli barca de-a dreptul în cabina lui Pongo şi camaradul nostru ar fi fost pierdut. Trebuie să ieşim şi noi de aici, altminteri se umple cu apă şi cabina noastră.

Peretele despărţitor nu era atât de trainic ca acela din afară, în care se afla uşa. Apa zvârlita de talazuri în cabina lui Pongo, pătrundea şi la noi în cantitate mare. După câteva minute eram în apă până la genunchi.

Ne aruncarăm repede în spinare raniţele în care aveam numai strictul necesar, luarăm puştile, apoi Pongo deschise uşa.

În aceeaşi clipă uraganul începu a răvăşi cabina şi cât ai bate din palme eram uzi leoarcă, de sus până jos.

Socoteam că e cu neputinţă să ieşim afară, căci furtuna şi apa ne împingeau înapoi. Deodată mă apucă Marian, pe care Pongo îl şi înhăţase. Uriaşul se trăgea afară cu o mână, târându-ne şi pe noi după el.

N-aş putea spune cum am ajuns pe puntea dindărăt. Furam zvârliţi cu putere de parapet şi cu mari străduinţe ne târârăm de acolo spre babord. Trecurăm pe dinaintea cabinelor de la tribord şi ajunserăm la puntea din faţă.

După o luptă înverşunată cu elementele dezlănţuite, ajunserăm în cele din urmă la adăpostul cabinei căpitanului.

Mac Connor deschise uşa spre babord şi răcni furios la noi, ce căutam acolo. Atunci Marian răspunse cu asprime şi efectul se arătă îndată. Foarte politicos, scoţianul ne pofti în cabina lui şi aci prietenul meu îi povesti cele întâmplate.

Căpitanul părea gata să izbucnească. Apoi zâmbi însă şi zise:

— Societatea de asigurare va trebui să plătească. Are şi ea prilejul să facă ceva, în sfârşit, pentru premiile mari pe care le încasează. Dar, domnilor, rămâneţi aici până la Swakopmund. Îmi daţi voie să vă ofer o sticlă de vin întăritor? Costă numai doi şilingi.

Nici în situaţia aceasta scoţianul nu putea renunţa la zgârcenia lor proverbială. Zâmbind, Marian comandă nu una, ci doua sticle şi-l pofti şi pe căpitan ia un păhărel.

— Ce întârziere vom avea din pricina furtunii? se interesă prietenul meu.

— Cred că peste trei ceasuri vom putea debarca. Uraganul ăsta va trece repede.

— Ne-ai putea recomanda un hotel bun în Nwakopmund?

— Da; duceţi-vă la „Strandhotel”, care e ţinut de un neamţ, Rohmer. Poimâine pleacă un vapor spre Europa.

— Nu prea ştim dacă ne şi înapoiem acasă, zise Marian. Aş avea

poftă să fac o plimbare prin America de Sud.

— Peste trei zile pleacă un vapor rapid.

— Foarte bine! se bucură Marian. Poate mă folosesc de el.

III
ÎN SWAKOPMUND

VAPORUL AJUNSE CU BINE în Swakopmund. În cabina căpitanului aşteptarăm să-i vedem pe Elliott şi Collo păşind pe puntea de legătură cu uscatul, apoi pornirăm şi noi după ei.

Din fericire atât pasarela cât şi străzile erau luminate, aşa că nu ne fu greu să nu-i scăpăm din ochi. Corcitura se uita adesea cu frica în jurul său, căci şi-o fi închipuind el că-l urmăream. Elliott, însă, mergea cu capul în jos, parând ca nu-l interesează nimic.

Deodată se făcură nevăzuţi amândoi. Păstrăm o distanţă de cincizeci de metri, dar acum iuţirăm paşii şi după câteva minute ajunserăm într-o ulicioară lăturalnică, foarte întunecoasă, unde dispăruseră cei urmăriţi.

Eram în încurcătură. Veneam la Swakopmund pentru întâia oară şi încă pe o noapte întunecoasă. Ştiam bine însă ca un port atât de mare trebuia să aibă cartiere în care se aţineau oameni certaţi cu legea.

Şi străduţa în care intrasem părea să fie din acestea. După o scurtă şovăială, Marian zise:

— S-o străbatem fără teamă, cu lămpile noastre de buzunar aprinse, astfel încât să observăm îndată orice piedecă. Aş vrea să stabilesc numai dacă Elliott şi Collo au intrat în vreo casă din strada asta sau dacă sunt pe aici trecători spre alte părţi ale oraşului. Mâine dimineaţă ne vom urma cercetările, deoarece e exclus ca cei doi să părăsească oraşul în noaptea asta.

Marian îşi aprinse lampa şi intră în străduţă. Lumină partea dreaptă, iar eu aprinsei lampa mea şi o îndreptai spre stânga.

Văzui îndată că ne găseam printre magazii întinse. Aici nu se puteau ascunde urmăriţii, căci porţile mari ale magaziilor erau prevăzute cu lacăte grele.

Nici printre magazii nu se putea să se fi strecurat; erau acolo zăbrele cu vârfuri ascuţite şi sârmă ghimpată, pe care n-ar fi putut să le treacă atât de lesne.

Iuţirăm paşii şi în cele din urmă dădurăm de nişte căsuţe cu un singur cat, împrejmuite de grădiniţe. Nu se vedea ţipenie de om şi nici vreun sunet nu se auzea. Merserăm mai încet printre casele albe, neştiind ce să facem.

Deodată auzirăm înaintea noastră zgomote nelămurite şi după vreo treizeci de metri ajunserăm la o cârciumioară, prin ale cărei ferestre acoperite răzbătea larmă.

„La Swakop”, citirăm pe firma de deasupra uşii.

Era limpede că aici nu-şi dădea întâlnire societatea bună din oraş, dar se părea să aflam în localul acesta amănunte asupra lui Elliott şi Collo.

— Pistoalele pregătite şi fiţi cu băgare de seama! spuse Marian, apoi se apropia de cârciumă şi deschise uşa.

Un val de fum amestecat cu duhoare de alcool şi altele ne izbi în faţă şi înăuntru fumul era atât de gros, încât mesele şi persoanele aşezate la ele abia se desluşeau.

După cum mă aşteptasem, erau tipurile cele mai suspecte din câte se pot întâlni. Alături de negri, foarte multe corcituri, apoi câţiva europeni foarte deocheaţi – lucru ce li se citea pe faţă.

Marian se apropiă de tejghea şi ceru bere. Cârciumarul, o matahală de om, ne servi imediat, apoi întrebă:

— Domnii par să fi sosit chiar acum?

— Da – răspunse prietenul meu – am avut întârziere din cauza furtunii. Ni s-a recomandat „Strandhotel”-ul, dar se vede că ne-am rătăcit, pentru că suntem străini în Swakopmund.

— Fără îndoială că v-aţi rătăcit! râse cârciumarul. Trebuie s-o luaţi înapoi pe uliţa asta pana ajungeţi în strada Portului. Faceţi apoi la stânga şi daţi de hotel. Nu pricep de ce aţi întrat în uliţa asta întunecoasă?

— Pentru că alţi doi călători, care au fost pe vapor cu noi, au cotit şi el în uliţa asta şi atunci ne-am spus c-or fi cunoscând ei drumul – răspunse Marian.

— Păi or fi locuind în strada asta – spuse patronul, codindu-se.

Nu ne scăpă însă privirea temătoare pe care o aruncă spre o uşiţă care abia era de recunoscut, lângă tejghea. Şi Marian se grăbi să întrebe:

— Nu s-ar găsi aici două odăiţe pentru noi?

Omul păru încurcat, apoi răspunse:

— Fireşte, odăiţe aş avea, dar nu-s pentru dv. Vă puteţi închipui cam ce fel sunt, judecând după muşteriii pe care îi vedeţi în localul meu.

— Asta nu face nimic – spuse Marian – ne simţim bine oriunde. Ei, vrei să ne găzduieşti peste noapte?

Dădu patronului o monedă mai mare, la vederea căreia ochii uriaşului sclipiră de lăcomie. Înmână lui Marian restul, apoi chemă un băiat, căruia îi şopti ceva. Băiatul avea o mutră care arăta lăcomie şi cruzime. Dădu din cap şi la urmă rânji scârbos.

Privind chipul buhăit al patronului mă cuprinse simţimântul că ne ameninţă o primejdie şi nu-mi era deloc plăcută hotărârea prietenului meu. Acesta păru să-mi citească pe faţă gândurile, căci îmi şopti:

— Vreau să rămân aici pentru că bănuiesc că se află în localul

acesta şi Elliott cu Collo. Am ghicit asta din privirea pe care a îndreptat-o înainte cârciumarul spre uşa din dreapta. Aha, uite că se-ntoarce băiatul!

Patronul se-ntoarse spre noi cu un rânjet prietenos:

— Vă rog, domnilor, urmaţi-l pe Jack, el vă va arăta odăile. Vă doresc somn uşor.

Îl urmarăm pe băiat pe uşa îngustă şi ajunserăm într-un coridor întunecos şi lung.

Pe dreapta erau mai multe uşi, pe când pe stânga erau numai două.

Băiatul arătă două uşi alăturate pe dreapta:

— Alea sunt odăile dv. Vă doresc noapte buna.

Deschiserăm una din uşi şi văzurăm o odăiţă a cărei fereastră dădea în partea dreaptă a grădinii. Două paturi de campanie acoperite cu paturi şi două scaune ca vai de ele, alături de masa, erau toată „mobila”. Odăiţa de alături a lui Pongo – era mobilată la fel.

Intrarăm toţi trei în camera noastră şi acolo spusei pe şoptite:

— Nu mi pot închipui ca bogătaşul Elliott să locuiască aici. Care ar putea fi motivul? Îşi poate plăti doar cea mai luxoasă cameră în hotelul cel mai elegant.

— Eu cred că am ghicit motivul – răspunse Marian – fireşte, presupunând că se află într-adevăr în hotelul acesta. Collo îi va fi povestit despre Pongo; el însuşi va fi auzit sau citit că, împreună cu Pongo, cutreierăm de multă vreme lumea şi am întâmpinat nenumărate aventuri – dar am descoperit şi multe mine. De Collo îl leagă cu siguranţă o crimă, aşa că individul ăsta l-o fi convins să vină aici, crezând că astfel nu-i vom putea da de urmă.

— Ai dreptate, Mariane – încuviinţai eu – mai atunci Collo o şi fi aflat de prezenţa noastră aici, astfel că sau va şterge putina împreuna cu Elliott, sau va încerca să ne înlăture din cale.

— Mai curând asta din urmă – zise Marian, calm – căci patronul, care pare să fie foarte lacom de bani, se va alătura cu siguranţă de el. De aceea e foarte mare nevoie ca Pongo să rămână aici. Trebuie să veghem cu schimbul.

Marian se aşeză pe scaun, iar eu cu Pongo ne culcarăm. Deşi noaptea era înaintată, nu putui adormi, ci stătui treaz tot timpul. Lumina din odaie o stinserăm şi afară era atât de întuneric, încât nu puteam vedea nimic. În cele din urmă Marian se ridică, eu făcui la fel şi schimbarăm locurile în tăcere.

Pongo dormea adânc şi Marian se molipsi repede. Stăteam cu spatele spre patul lui Pongo, astfel că aveam ia stânga uşa, la drept a fereastra.

Din cârciumă venea o larmă înăbuşită şi în jurul nostru trosneau podelele şi pereţii, iar vântul zguduia obloanele de la ferestre.

Să fi trecut vreo jumătate de ceas, când tresării speriat, căci auzii

lămurit un zgomot care mă îndemnă să fiu cu luare aminte.

Zgomotul venea de la peretele despărţitor de odaia vecină. Durase numai o frântură de secundă şi imediat ridicai lampa de buzunar, ca s-o pot aprinde şi s-o îndrept spre locul de unde venise zgomotul. În acelaşi timp ridicai în mâna dreaptă revolverul.

Îmi păru ciudat că respiraţia adâncă a lui Pongo încetă îndată. Deşi zgomotul fusese slab şi de scurtă durată, camaradul nostru îl auzise totuşi şi cu siguranţă se trezise.

Se scurseră câteva minute, apoi auzii lămurit nişte râcâituri şi frecături pe care nu mi le putui lămuri. Şi deodată râcâitul se auzi chiar în odaia noastră. Devenea tot mal tare, venea când de ici. Când de colo şi în cele din urmă se auzi din mai multe locuri.

— Lumină, Masseri – exclamă deodată Pongo – staţi liniştit, foarte râu!

— Ce e? întrebă Marian.

— Nu ştiu, vreo drăcovenie, răspunsei şi aprinsei lampa de buzunar.

Lumina căzu pe podea şi cu greu îmi putui înăbuşi un ţipăt de spaimă, căci, după cât putui descoperi în prima clipa, în odaia noastră se aflau patru şerpi cu ochelari cunoscuţi în ştiinţă sub numele de „Naja haje”. Reptilele grozav de veninoase erau foarte furioase. Le văzui ridicându-se şi şuierând în lumina lămpii mele.

Chiar lângă patul lui Pongo se aflau două exemplare mari de tot. Ridicai arma să trag, dar în aceeaşi clipă un fulger ţâşni prin lumina vie a lămpii şi cei doi şerpi începură să se zvârcolească pe scânduri. Pongo le retezase capetele cu o zvârlitură dibace a cuţitului său de rechini.

— Masser, luminează aici jos, zise el apoi arătând sub patul său.

Făcui întocmai şi văzul alt şarpe strecurându-se printr-o gaură mare din peretele despărţitor. Ieşi numai pe jumătate şi cuţitul lui Pongo îi reteză capul.

— Nu împuşcă, Masser! mai zise uriaşul – Pongo omoară cu cuţitul.

Începui să-mi plimb lumina prin toată încăperea. Lângă picioarele mele se ridică deodată unul din şerpii primejdioşi şi fără voie descărcai totuşi un glonţ. Însă Pongo se şi dăduse jos din pat; lăsă cu putere în jos braţul cu cuţitul şi reptila începu să se zvârcolească pe podea.

Într-acestea se ridicase şi Marian, aprinsese lampa de buzunar şi scosese cuţitul. Mai erau în odaie trei şerpi, din care Pongo omorî doi iar Marian ultimul.

Apoi prietenul meu privi sub patul lui Pongo. Trupul decapitat ai şarpelui era încă în gaură, nemişcat.

— Aha! zise Marian. E un „truc” foarte bun. Dacă ne-ar fi omorât şerpii, ar fi fost, fireşte, o simplă nenorocire regretabilă. Aş vrea să

ştiu numai de unde au venit aşa deodată aceşti şerpi cu ochelari, care trăiesc de regulă în Africa de Nord!

— Mariane, asta e o crimă foarte vicleană! zisei eu. Acum îmi dau seama. Am auzit un zgomot slab, care l-a trezit şi pe Pongo. Ştiu acum ce era; cineva scotea o şipcă din peretele despărţitor. Apoi li s-a dat drumul şerpilor în odaia noastră, prin gaura făcută.

— Atunci e foarte bine că trupul acestui şarpe s-a înţepenit în gaură – spuse Marian – trebuie să vedem acum ce se petrece în odaia alăturată. Fireşte, îl vom chema pe patron şi-l vom istorisi cele întâmplate. Dar ţineţi revolverele pregătite!

— Atunci să mergem mai bine cu toţii – propusei eu – căci probabil că hangiul a fost părtaş la crima asta şi se va naşte scandal mare când va vedea că lovitura a dat greş.

— Nu, unul din noi trebuie să rămână aici – spuse Marian – altminteri se poate întâmpla să dispară de aici trupurile şerpilor. E deajuns dacă mă duc eu cu Pongo în cârciumă. Tu veghează aci, Robert. Dar te previn să fii cu luare aminte!

Mă aşezai pe marginea patului în care dormise Pongo şi stătui pe întuneric.

Într-un târziu începui să mă plictisesc şi atunci mă ridicai, cu gândul să deschid uşa şi să privesc afară pe coridor. Dar pe când întinsei mâna spre clanţă, uşa fu deschisă de afară.

Crăpătura prin care pătrundea lumina de pe coridor se făcea tot mai mare, dar vizitatorul se ţinea astfel încât să nu-l pot vedea. După ce deschisese uşa pe jumătate se opri să asculte. Căutai să-mi ţin răsuflarea, căci ei nu trebuia să audă ca era cineva în odaie.

În cele din urmă se arătă un cap, care privi cu băgare de seamă pe după marginea uşii. Apoi trupul se vârf încetişor înăuntru, mai întâi braţul drept în al cărui pumn sclipea un cuţit lung. Şi când individul intră deodată cu totul în cameră, ridicând braţul înarmat, trăsei.

Ţinti în mână şi odată cu detunătura glonţului răsună un ţipăt de durere. Cuţitul căzu jos şi în clipa următoare mă repezii înainte şi-l înhăţai pe necunoscut.

El începu să se smucească, dar eu îl răsucii cu faţa spre lumină şi recunoscui într-însul pe băiatul care ne adusese la odăile noastre.

Eram încredinţat acum că tot el dăduse drumul şerpilor la noi şi, înfuriat la culme, începui să-l zgâlţâi cu toată puterea. Atunci se deschise uşa care dădea în cârciumă şi pe coridor veniră hangiul, Marian, Pongo şi alţi câţiva bărbaţi.

IV
PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE

PATRONUL ERA FOARTE SCHIMBAT. Nu mai era omul nepăsător

dinainte; avea acum mişcări atât de repezi cum nici nu le-ai fi bănuit la un om atât de greoi.

Îmi dădui îndată seama că trebuia să fie un potrivnic foarte primejdios, căci cu siguranţă că era foarte puternic. Ochii-i mici scăpărau scântei şi când se opri în fata mea, întrebă aspru:

— Ce s-a întâmplat aici? De ce l-ai împuşcat pe Jack?

— Te opresc să-mi vorbeşti în felul acesta! îl repezii eu. L-am împuşcat pe băiatul ăsta pentru că a pătruns aici înarmat cu un cuţit. Se pare că am nimerit într-un cuib de bandiţi aici la d-ta. Dar să nu crezi că nu te punem noi cu botul pe labe, pe d-ta şi toată şleahta d-tale.

Tonul acesta îşi făcu efectul. Individul se făcu mititel de tot şi bâigui:

— Dar bine, domnule, nu pot crede asta despre Jack. Ei, Jackule, ce căutai în camera dumnealor?

Ticălosul îşi ţinea strânsă cu stânga mâna găurită de glonţ şi rosti printre gemete:

— Domnul de colo (arătă cu capul spre Marian), povestise doar în cârciumă despre şerpi. Atunci m-am gândit c-ar mal putea să mai fi rămas vreunul viu şi am venit să mă încredinţez Când să intru în odaie uram pomenit cu un glonţ.

— Ei, vezi, domnule! mi se adresă hangiul. De ce te-ai grăbit să tragi? Trebuia să-l fi strigat întâi pe Jack şi atunci totul s-ar fi lămurit. Fireşte că am rămas cu toţii înmărmuriţi când am aflat de chestia cu şerpii în odaia dv. Nu-mi pot închipui de unde să fi venit târâtoarele astea afurisite.

— Foarte simplu, printr-o gaură în perete! râsei eu şi arătai spre odaia alăturată. Am auzit lămurit cum cineva scotea o şipcă.

— În camera alăturată? exclamă hangiul. Acolo locuieşte egipteanul Asu, care face afaceri cu şerpii săi îmblânziţi. Dar Asu era în cârciumă. „Uite-l că vine chiar.

Pe coridor venea un individ înalt, într-un vestmânt lung şi împestriţat. Fără să ne ia în seamă, Asu vru să deschidă uşa odăii sale, când patronul îl strigă:

— Ei, Asu, domnul acesta susţine că din odaia ta s-au strecurat şerpi în camera lui. Nu ţi-ai închis lighioanele?

— Asu a pus la bun adăpost şerpii sfinţi, răspunse Egipteanul, într-o englezească fără cusur şi cu o mutră de aristocrat adevărat.

— Ia cercetează mai bine, poate că tot au scăpat! zise cârciumarul.

Asu deschise uşa odăii sale şi făcu lumină. În clipa următoare scoase un strigăt puternic, se repezi în cameră şi dădu drumul la un adevărat potop de cuvinte, în limba lui.

Ne strânserăm cu toţii în faţa uşii şi văzurăm că o ladă mare era lipită de peretele care despărţea odaia lui de a noastră.

Asu ridică acum capacul şi se dădu cu groază înapoi. Apoi se întoarse cu iuţeala fulgerului şi se năpusti pe coridor, zvârlindu-ne pe noi în lături. În clipa următoare se şi afla în odaia noastră, aprinse lumina, apoi scoase un ţipăt şi mai puternic şi mai furios ca cel dintâi.

Ieşi repede afară, ţinând în fiecare mână câte un pumnal lung. Ochii îi scânteiau înfiorător şi cu spume la gură îndruga cuvinte întretăiate.

Cu un ţipăt sălbatec se năpusti asupră-mi.

Atacul lui fu atât de repede şi surprinzător, încât nu mai avui răgazul să mă folosesc de revolver. Numai printr-o săritură repede în lături scăpai de a fi atins, dar imediat primejdiosul egiptean se răsuci în călcâie şi se năpusti iarăşi asupra mea.

De data asta n-aş mai fi putut scăpa de pumnalul său, dar, iată că hangiul şi câţiva privitori zburară înlături şi făptura uriaşe a lui Pongo se ivi lângă mine. Când Asu vru să înfigă în mâne amândouă pumnalele, Pongo ai nostru îi înhăţă, ambii pumni, încleştându-i încheieturile mâinilor. Asu scoase un ţipăt ascuţit de durere, pumnalele căzură jos şi Pongo dădu drumul egipteanului.

Cu faţa schimonosită de durere şi scăldată în sudoare, Asu merse, clătinându-se, dea lungul peretelui coridorului, braţele îi atârnau moi şi constatai cu groază că Pongo îi zdrobise încheieturile mâinilor.

— Drace! exclamă hangiul. Asta n-aş fi crezut! Atâta putere!

Privi la Pongo cu ochii zgâiţi, pe urmă se-ntoarse spre mine:

— Mare noroc ai avut, domnule. Asu ăsta pare că ţinea la şerpii lui mai mult decât la orice pe lume. De două ori noroc aţi avut, că nu v-au muşcat reptilele astea.

— Cineva trebuie să fi dat drumul şerpilor la noi înăuntru, domnule patron, zise Marian. Deoarece, după cum spui d-ta, Asu era în cârciumă, trebuie să fi fost, deci, altcineva. Nu cumva locuieşte la d-ta o corcitură – un individ înalt?

Cârciumarul tresări, dar spuse imediat:

— O corcitură! Păi… vin multe corcituri pe aici, după cum aţi văzut şi dv., iar unii dintr-înşii sunt chiar destul de înalţi. Crezi pe vreunul anumit?

— Da, răspunse Marian. Corcitura de care întreb eu se numeşte Collo şi însoţeşte pe bogatul proprietar de mine diamantifere Elliott din Luderitzbucht. Îl cunoşti poate?

— Nu-l cunosc. Se prea poate să se găsească printre muşteriii mei, dar vezi d-ta… ăştia nu-mi spun cum se numesc. Cel puţin nu fiecare. Dar dacă-i cunoşti, atunci poate c-o să-i şi vezi. Veniţi în cârciumă, în orice caz trebuie să mergem acolo, pentru că Jack şi Asu să capete îngrijire medicală. Sau vreţi să înştiinţaţi poliţia? După părerea mea nu e nevoie… putem aranja lucrurile între noi.

— Eu n-am nimic împotrivă – râse Marian – nouă nu ne trebuie

poliţia, căci suntem obişnuiţi să ne apărăm singuri, după cum ai şi văzut. Dar nu ştim ce-am căuta în cârciumă. Mai bine ne-ai da alte camere, de pildă astea de la capătul coridorului.

Birtaşul rânji, ca şi cum Marian ar fi făcut o glumă bună.

— Cu plăcere – zise el – dacă vreţi să dormiţi acolo, n-am nimic împotrivă. Vă rog luaţi-vă lucrurile, odăile sunt libere.

Eu cu Marian ocuparăm odaia de lângă cârciumă. Dacă s-ar întâmpla ceva şi aci, ne aflam în oarecare siguranţă, căci pe partea cealaltă era odaia lui Pongo, care însă intră la noi, fireşte.

După ce patronul plecă, spusei încet către Marian:

— Nu mi-a plăcut de fel râsul lui când ai cerut să ni se dea odăiţele astea de aici.

— Ei, ce crezi că ni se poate întâmpla aici! râse prietenul meu. Le-am vârât noi frica în oase, fii pe pace. Cel mult din partea lui Collo ne-am putea teme de ceva şi părerea mea este că el a pus la cale chestia cu şerpii. Asu a procedat în aşa fel, încât ar putea crede cu siguranţă că e nevinovat în ce priveşte atentatul. Hai să mergem în cârciumă, poate descoperim acolo ceva nou.

Părăsirăm odaia şi merserăm în cârciumă. Când deschiserăm uşiţa de lângă tejghea, auzirăm un ţipăt de durere scos de Asu, căruia patronul vroia să-i pună mâinile frânte între scânduri.

Cei de faţă îşi dădeau care mai de care părerea cum să procedeze. Egipteanul îmi inspira milă şi cu toate că voise să mă ucidă, mă apropiai de el, dădui pe hangiu în lături şi zisei:

— Îngrijeşte de patru scândurele subţiri şi înguste! De pildă de la cutii de ţigări. Lasă în grija mea treaba asta!

Făcând o mutră uluită, patronul plecă să aducă o lădiţă de ţigări, din care Marian tăia scândurele potrivite.

Făcui operaţia cum se cuvenea.

— Aşa – spusei la urmă – peste patru săptămâni poate să scoată pansamentul şi va fi vindecat. Unde e Jack, căruia i-am împuşcat mâna? Îl voi pansa şi pe el.

Băiatul veni, palid, cu chipul schimonosit de durere. Îşi legase mâna cu o cârpă pe care o înlăturai ca să spăl mai întâi rana. Presărai apoi iodoform pe dânsa şi o pansai.

Când fui gata şi cu asta, patronul zise:

— Nu m-aş fi aşteptat la aşa ceva, drept să-ţi spun. Asu a vrut să te omoare şi d-ta îl mai vindeci! Ciudat!

— După părerea d-tale o fi ciudat – răspunsei – dar eu cred că e foarte firesc. Dar acum dă-mi te rog un whisky, căci noaptea asta ne-a adus atâtea surprize, încât simt nevoia unui întăritor.

Cârciumarul râse iar, apoi, pe când îmi turna băutura, zise:

— Da, da, chiar că au fost surprize… De, poate să mai vină şi altele.

— Aşa şi e! făcu Marian. Care va să zici d-ta crezi că ne mai aşteaptă surprize? Păi lasă că ne-om lua noi cuvenitele măsuri de prevedere. Poate că şi ştii cam ce se pregăteşte împotriva noastră?

Cârciumarul se sprijini cu pumnii de tejghea, se apleca înainte şi ne râse în faţă:

— Fireşte că ştiu, domnilor, dar nu vă spun. E şi prea târziu… uite, uite surpriza!

Ultimele cuvinte Ie rostise cu glas batjocoritor. Ne dădurăm seama îndată că primejdia era îndărătul nostru. Vrui să mă-ntorc repede, când ceva îmi căzu pe cap şi pe umeri, alunecă dea lungul trupului şi rămase atârnat la înălţimea antebraţelor mele.

Era un sac de culoare închisă, în partea de jos prevăzut cu un cerc strâmt, care-mi lipi strâns braţele de trup. Acest atac viclean şi neaşteptat izbuti complet. Eram lipsit de apărare şi la fel trebuie să i se fi întâmplat şi lui Marian, căci nu-i auzeam deloc glasul.

În schimb, îndărătul nostru începu zgomotul unei lupte.

— De ce n-aţi luat un sac mare? Răcni, furios, birtaşul. Aţi văzut doar că negrul are umeri peste măsură de laţi. Fir-ar să fie… ăsta e un diavol!

Aşa dar, la Pongo dădu greş încercarea aceasta de a-l face nevătămător. Zgomotul dovedea că lupta e tot mai îndârjită.

Zadarnic încercai să mă liberez. Cercul de fier se strânsese atât de tare în jurul braţelor şi trupului meu, încât eram cu totul neputincios.

Deodată simţii o atingere, apoi o mână apucă cercul şi-l smuci în sus. Ştiam că era Marian.

Trase pe dreapta cercul atât cât putui scoate mâna din încleştare şi s-o ridic. Luai imediat cuţitul de la brâu şi tăiai sacul, cât putui ajunge mai sus.

Prin tăietura făcută întinsei mâna spre Marian şi trăsei în sus cercul care-i strângea braţele şi trupul. Curând ei îşi putu scoate mâna stângă Şi acum urmai cu eliberarea mea.

Cu mâna dreaptă ridicat atât de sus cercul meu, încât îmi liberai şi mâna stângă şi izbutii – cu greu, e drept – să trag peste cap cercul cu sacul.

Scosei imediat pistoalele şi mă-ntorsei repede spre cârciumă. Dintr-o privire văzui că şi Marian îşi trăgea sacul peste cap.

Pongo se afla în situaţie grea. Pe podea zăceau vreo opt persoane, în vreme ce alte câteva stăteau, gemând, la mese – dar mai avea împotriva să vreo douăzeci, care se năpusteau cu furie sălbatecă spre el.

O corcitură uriaşă, în care mi se păru că recunosc pe Collo, se înarmase cu un picior de scaun şi veni pe la spate spre credinciosul nostru camarad. Acesta avea tocmai de-a face cu alte trei corcituri, care-l atacau din faţă cu nişte cuţitoaie.

Pongo, însă, nu se putea apăra decât cu pumnii, căci cuţitul său de rechini îi fusese scos din brâu probabil încă de la începutul luptei.

Acum îl avea cârciumarul, care venea alături de Collo, cu arma ridicată. Mă pregăteam să trag, dar Marian mi-o luă înainte şi, cu un ţipăt ascuţit, cârciumarul dădu drumul cuţitului.

În clipa în care detună arma lui Marian, se schimbă priveliştea: corcitura uriaşă aruncă numai o privire spre noi, apoi se strecură ca un şarpe printre ceilalţi şi se făcu nevăzut.

Şi acum, cei mai mulţi dintre clienţi se năpustiră spre noi, asmuţiţi de glasul tunător al hangiului.

În faţa pistoalelor noastre, indivizii şovăiră. Şi asta fu pierzania lor. Căci Pongo, care în vremea asta terminase cu cele trei corcituri, spumega de furie. Înhăţa primul scaun ce-i căzu sub mână şi, cu ţipătul său războinic, se năpusti din lături asupra ticăloşilor.

Şi, ca prin minune, indivizii aceştia se împrăştiară care încotro. Dar numai puţini izbutiră să iasă din sfera de acţiune a furiosului Pongo şi mai mult de jumătate fură culcaţi la pământ de camaradul nostru. De noi nu mai îndrăznea nimeni să se apropie, ca nişte şoareci în capcană alergau ceilalţi, ţipând încoa şi-ncolo.

Deodată uşa fu deschisă cu putere, opt poliţişti englezi dădură buzna cu pistoalele ridicate şi răsună porunca:

— Sus mâinile!

Ascultarăm şi noi de ordinul acesta, de asemenea şi Pongo, care mai ţinea în mână scaunul şi se alătură de noi. Şeful poliţiştilor ne aruncă numai o privire, dădu apoi din cap şi, ajutat de oamenii săi, începu să-i lege pe acei care se mai ţineau pe picioare.

Se apropie apoi de noi şi întrebă:

— Domnii au fost atacaţi?

Puserăm la loc pistoalele în brâu şi Marian spuse numele noastre. Chipul comisarului se lumină imediat şi omul exclamă surprins:

— Asta mă bucură, domnilor, e o cinste pentru mine să vă cunosc. Am primit ordine să vă dăm concursul în orice împrejurare. Îmi daţi voie să va rog să-mi istorisiţi ce vi s-a întâmplat în spelunca asta? De mult am pus noi ochii pe localul acesta şi ne-am bucura dacă am avea, în sfârşit, o dovadă împotriva patronului.

— Cred că-ţi putem da material îndestulător – răspunse Marian – acum caut însă pe o corcitură care cred că a şters putina. Vrei să fii atât de bun să cercetăm împreună odăile pe care le închiriază hangiul?

— Mai e vorbă, domnule Farrow – Lewis – se adresă el unuia din poliţişti – fluieră alarma să vie ajutor şi pune să fie transportaţi oamenii, care la poliţie, care la spital. Tom şi Francis vin cu mine.

Ieşirăm pe coridor şi scotocirăm toate camerele. Numai două de la capătul gangului păreau să ti fost locuite, însă locatarii le părăsiseră în grabă.

— Aha, am venit prea târziu! zise Marian arătând ferestrele deschise. Dar de scăpat tot nu ne scapă ei. A! Uite aici o foaie de hârtie. Să vedem ce scrie pe dânsa.

Privii peste umărul lui. Din păcate hârtia era ruptă şi atât se putea citi:

„... Ires, Calcanul negru”.

— Hm... nu prea e mult, dar poate găsim vreodată explicaţia, zise. Marian.

— Să pun oamenii mei să-i caute pe cei doi pe care îi urmăriţi? întrebă comisarul.

— Nu, mulţumesc – refuză Marian – avem aici o dovadă împotriva lor, ştiu însă că e vorba de o taina pe care am vrea s-o dezlegăm. Cred că mâine dăm noi de dânşii undeva. Dar acum să mergem la poliţie, poate ne lăsaţi să dormim acolo până dimineaţă... Pentru cele câteva ceasuri n-aş vrea să merg la hotel.

— Cu toată plăcerea, domnule Farrow.

Ne luarăm bagajele şi urmarăm pe comisar la circumscripţie, care nu era departe. În drum, comisarul ne spuse că un poliţist în patrulare auzise gălăgie în cârciumă şi dăduse alarma.

Arestaţii şi fuseseră aduşi la circumscripţie, cea mai mare parte, însă, era la spital – după cum ni se spuse – şi unii chiar la morgă.

Procesul verbal fu repede redactat, apoi ni se dădu o odăiţă în care se aflau câteva paturi şi după câtva timp, dormeam adânc.

V
TAINA

NICI NU SE LUMINA BINE DE ZIUĂ şi eram iarăşi pe picioare.

Pe când beam cafeaua oferită de amabilul comisar, Marian zise:

— Nu cred ca după fuga din spelunca aceea, Elliott să se mai fi dus la vreun hotel. Ar fi bătut la ochi asta la o oră atât de târzie, când nu mai intră nici un vapor în port. Trebuie să ne începem deci cercetările de la cârciumă.

— Cu siguranţă că şi-or fi petrecut restul nopţii prin apropiere, probabil în vreun şopron, îmi dădui eu cu părerea. Deoarece nu s-or mai simţi la adăpost aci, de sigur că vor lua primul vapor, să plece mai departe. Cel mai bun lucru ar fi să ne interesăm înainte de toate de plecarea vapoarelor.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – uite că vine comisarul, poate ştie el.

Poliţistul aduse îndată o carte şi după ce o răsfoi, zise:

— Poimâine pleacă vaporul rapid „Monte Rosa” spre America de Sud, Buenos Aires.

După alte patru zile aveţi „Usambara” pentru Europa. Peste o

săptămână…

— Mulţumesc – îl întrerupse Marian – ajunge atâta. Nu poate fi vorba decât de „Monte Rosa”. Aşa dar spre Buenos Aires, asta se potriveşte de minune. Să ne îngrijim imediat de bilete.

— Ce, vreţi să plecaţi spre America de Sud? întrebă comisarul, surprins. Aveţi planuri anumite pentru acolo?

— Nu, dar credem că vom da de urmele Unei taine mari! zâmbi Marian. Vrei să fi atât de bun, domnule comisar şi să pui pe cineva să se intereseze, dacă pentru vaporul acesta au fost reţinute sau vor fi reţinute astăzi două locuri pe numele Elliott? În caz afirmativ te-aş mai ruga să dispui să ni se ia şi nouă două bilete.

— Cu plăcere, domnule Farrow – răspunse poliţistul – aşadar Elliott! adăugă el, surprins. Care va să zică am avut dreptate cu bănuiala mea! Mi s-a părut foarte schimbat când l-am văzut ultima oară. Să fie amestecat în vreo crimă?

— Cam aşa ceva bănuiesc şi eu – răspunse Marian – şi vreau să încerc să fac lumină. Afară de asta, Pongo al nostru are o răfuială veche cu Collo, corcitura, care-l însoţeşte acum pe Elliott.

— Ce rău îmi pare că nu pot merge cu dv.! zise comisarul. Dar vă voi îndeplini dorinţele întocmai, domnule Farrow.

— Îţi mulţumesc – spuse Marian – acum să mergem în căutarea celor doi.

— Mai aşteptaţi cinci minute – propuse comisarul – să se înapoieze din oraş poliţiştii care se schimbă acum. Poate că vreunul din ei raportează ceva care vă interesează, sau vă pune chiar pe urmele celor doi.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian.

Nu trecu mult şi începură să vie poliţiştii, dându-şi fiecare raportul, în cele din urmă comisarul intră iar la noi în odaie; părea foarte vesel.

— Poliţistul Hopkins, care face serviciul în partea de miazăzi a oraşului, raportează că în zorii zilei a observat un european bătrân şi o corcitură înaltă, care au ieşit dintre ultimele şoproane şi au pornit-o încetişor pe ţărmul mării, spre Sud, ne zise el. Hopkins n-a avut nici un motiv să intervină, dar s-a simţit dator să raporteze cazul.

— Minunat! exclamă Marian. Să pornim îndată după dânşii. Elliott e prea bătrân ca să poată merge repede, aşa că-i vom ajunge curând.

Tocmai vroiam să părăsim circumscripţia, când intră un poliţist şi raportă comisarului:

— Hangiul Hasting vrea să vorbească îndată cu oamenii care au fost găzduiţi în hanul său. Zice că ar avea să vă spună ceva important.

— Doriţi să daţi curs acestei rugăminţi? ne întrebă comisarul. Eu vroiam să mă duc acum în orice caz la spital, care e drumul pe care trebuie să mergeţi şi dv. ca s-ajungeţi la, chei.

— Fireşte că ne ducem – răspunse Marian – sunt curios s-aud ce o

să ne spună.

— Ceva bun în nici un caz – îmi dădui eu cu părerea – o fi vrând să ne întindă vreo cursă ca să se răzbune.

După câteva minute ajunserăm la spital.

Birtaşul Hasting era într-o celulă separată după cum orânduise comisarul. Când ne apropiarăm de patul lui, chipul i se schimonosi de furie, dar imediat îşi reveni şi se prefăcu pocăit.

— Domnilor, am fost nedrept cu dv., începu el cu glas plângăreţ – dar vina o poartă corcitura aceea şi însoţitorul său, un bătrân european. Ei mi-au dat foarte mulţi bani şi-mi spuneau că e vorba de o ceartă veche în care dv., domnilor, n-aveaţi dreptate. Atunci mi-am dat încuviinţarea ca să fiţi luaţi prizonieri, căci eu sunt un om care nu pot suferi nedreptatea.

La cuvintele acestea izbucnirăm în râs. Hasting se uită iarăşi urât la noi, dar urmă pe acelaşi ton:

— E într-adevăr aşa, domnilor, altminteri n-aş fi încuviinţat să vi se facă vreun rău în casa mea. Dar vreau să vă dau acum dovada de gândurile mele bune. Ştiu încotro au pornit duşmanii dv. Mă pot bizui pe sprijinul dv. daca vă destăinuiesc asta?

— Fireşte – răspunse Marian – dacă ne spui adevărul, vom interveni să ţi se dea o pedeapsă uşoară. Ei, încotro au pornit?

— Înăuntrul ţării, spre Karibib – zise Hasting, grav – bătrânul european vorbea de nişte mine pe care le-ar avea acolo. Pomenise şi de un local pe care vrea să-l viziteze, se numeşte „Jan Jonker”. Acolo îi veţi găsi cu siguranţă pe amândoi.

Marian zâmbi şi se-ntoarse spre comisar:

— Te-aş sfătui să telefonezi colegului d-tale din Karibib. Patronul localului „Jan Jonker” stă cu siguranţă în legătură cu domnul Hasting al nostru. Fireşte că Hasting vrea să-l ocrotească pe Collo şi să ne pună pe noi pe urmă greşită; Mai mult ca sigur că ne-ar ameninţă mări primejdii şi în localul „Jan Jonker”.

— Nu, domnule, e într-adevăr aşa – ne asigură birtaşul – am auzit când spunea europeanul către însoţitorul său. Pe corcitura aia nici n-o cunosc.

— Atunci îţi va fi totuna dacă punem mâna pe el sau nu – zise Marian, zâmbind. Poimâine noi plecăm ia Buenos Aires. Cred că-l voi întâlni pe Collo în restaurantul „Calcanul Negru”.

Efectul acestor cuvinte fu de nedescris. Hasting se ridică fulgerător şi se holbă la Marian. Părea înlemnit de spaima.

Şi când Marian îi zâmbi, el căzu înapoi în perne; gemând şi închise ochii.

— Ei, ai văzut? zise prietenul meu. Tot eu ştiu mai bine. După cum spuneam, domnule comisar, te-aş sfătui să te pui în legătură cu colegii d-tale din Karibib, ca să ia în mai de aproape cercetare localul „Jan

Jonker".

— Nu mai încape vorbă – răspunse poliţistul. Dar de unde ştii adresa din Buenos Aires?

— Asta ţi o voi spune afară. Să nu-l turburăm pe domnul Hasting din gândurile sale adânci.

Pe sala Marian arătă comisarului hârtia găsită în odaia de la hanul lui Hasting şi zise:

— Gândul că primul cuvânt trebuie să fie „Buenos Aires" şi „Calcanul Negru" trebuie să fie un local; mi-a venit când Hasting pomenise de localul din Karibib. Rămâne deci cum am hotărât: plecăm poimâine cu „Monte Rosa".

Cu un scurt rămas-bun ne despărţirăm. Un poliţist ne călăuzi prin diferite străzi şi străduţe, până ajunserăm la şirul de magazii de pe ţărmul mării.

Aici ne despărţim de călăuza noastră şi pornirăm spre miazăzi, de-a lungul plajei.

Pongo începu să caute de zor urme de picioare şi în cele din urmă scoase o exclamaţie triumfătoare şi arătă spre un loc al ţărmului, unde se vedeau lămurit două urme diferite.

Marian le examină cu luare-aminte şi zise:

— Socot că sunt vechi de un ceas. Cred că trebuie să ne grăbim dacă vrem să-i ajungem pe fugari. Presupun însă că după aceea vor face un mare ocol, ca să se înapoieze la Swakopmund.

În vreme ce mergeam voiniceşte, spusei:

— Bine, Mariane, să presupunem că fi întâlnim. Ce facem atunci? Dacă Pongo îl înlătură pe Collo, nu vom lămuri niciodată taina care-l leagă pe el de Elliott.

— Nu-l lăsăm, ci îi luăm prizonieri, sub motivarea că sunt şi ei părtaşi la atentatul împotriva noastră. Putem dovedi că Collo l-a atacat pe Pongo. Cred că Elliott va începe să vorbească atunci când va vedea că e învinuit el însuşi.

— Tot ce se poate – încuviinţai eu.

Trecurăm iarăşi o limbă de pământ şi în faţa noastră se ivi un golf întins. La cel mult o sută de metri înainte văzurăm două făpturi, stând faţă-n faţă.

Marian duse repede ocheanul la ochi.

— Ei sunt – zise el – se pare, însă, că se ceartă. Da, corcitura ameninţă pe bătrân. Hm… acum se pune chestia să ne apropiem neobservaţi. A, e prea târziu… Collo ne-a zărit. Şi, Dumnezeule! Nu m-aş fi aşteptat la asta! Înainte, trebuie să-l ajungem!

O dramă se desfăşurase înaintea noastră. Cu siguranţă că îndată ce zări făpturile noastre corcitura ştia ca suntem noi. Şi atunci, cu o mişcare fulgerătoare înfipsese cuţitul în pieptul bătrânului Elliott.

Se întoarse apoi fi o luă la goană de-a lungul ţărmului, spre

miazăzi.

Pornirăm îndată după el, în frunte cu Pongo. Dar Collo ne-o luase înainte cu peste o sută de metri şi părea să fie un foarte bun alergător; cel mult Pongo dacă-l putea ajunge, astfel că lăsarăm urmărirea pe seama credinciosului negru. Când ajunserăm la Elliott ne oprirăm, în vreme ce Pongo alerga înainte.

Bătrânul bogătaş zăcea în nisip, cu ochii închişi, lovitura de cuţit îl atinsese sub inimă şi când îi ridicai capul se iviră picături de sânge pe buzele lui.

— L-a găurit plămânul – zise Marian, cu gravitate – nu cred să-l mai putem salva.

— Nici nu cred să se mai trezească – zisei eu.

— Dacă i-am umezi fruntea cu apă de mare – propuse Marian – poate îşi mai revine pentru o clipă. Voi încerca, cel puţin.

Se duse de luă apă în pumni şi o lăsa să picure pe fruntea bătrânului. Făcu aşa de trei ori şi în cele din urmă Elliott respiră deodată adânc, apoi deschise ochii şi ne privi mirat.

— Corcitura Collo te-a înjunghiat – zise Marian – mai ai de trăit încă puţin. Domnule Elliott, ai ceva de mărturisit, înainte de a părăsi această lume?

— D-ta… d-le… eşti Farrow? îngână muribundul, cu greutate.

Marian încuviinţă din cap şi Elliott urmă:

— De dv. am fugit; acum trebuie totuşi să-ţi mărturisesc taina. Oh, diavolul ăsta, Collo ăsta m-a adus pe calea pierzaniei… Eu nu sunt James Elliott, ci fratele său geamăn, Joe. James e prizonier dincolo – scăpaţi-l!

Cu mâna tremurătoare arata spre apus, peste ocean.

— James şi Maud, amândoi prizonieri, zise el mai departe. Duceţi-vă repede acolo, pe corcitură va veni să-l ia cineva.

— Ascultă, Joe Elliott – zise Marian stăruitor – James şi Maud Elliott se afla în localul „Calcanul Negru”?

Muribundul avu o privire de neţărmurită de mirare, apoi dădu din cap şi mai izbuti să îngâne:

— Chinez… opiu… primejdios… când un vapor.

Trupul îi fu zguduit de un tremur, se zvârcoli o clipă şi în momentul următor rămase nemişcat.

— La asta nu m-aş fi aşteptat! – murmură Marian – uite unde poate duce lăcomia de avere! Nu e de mirare că Elliott apărea schimbat tuturor celor ce-l cunoşteau. Acum avem o ţintă frumoasă înainte: salvarea a doi prizonieri. Oare o să-l ajungă Pongo pe Collo? Joe Elliott mai spunea că va veni să-i ia cineva. Numai de n-ar fi primejduit Pongo prin aceasta.

Collo şi Pongo se mai vedeau ca nişte punctuleţe, departe spre miazăzi. Marian duse ocheanul la ochi şi zise:

— Ceva tot s-a apropiat Pongo, dar mai are vreo şaizeci de metri. Collo ăsta e un alergător minunat. Ah, asta crezuse Joe Elliott: uite colo vine o barcă cu motor.

Îşi îndreptă ocheanul spre mare şi urmă agitat:

— Şi colo în larg e un vas de comerţ mare. Ah! Barca cu motor e la ţărm – continuă el şi îşi îndreptă ocheanul iar spre miazăzi – Collo a ajuns-o… se depărtează de mal… păcat că Pongo n-are nici o armă la el! Drace! Oamenii din barcă trag asupra lui… Uite!… cade… repede… trebuie să mergem într-acolo!

Marian îşi smulse pistolul şi începu să alerge de-a lungul plajei. Îl urmai imediat şi deodată nu mai simţii nici oboseală, nici căldură. Pongo al nostru era în primejdie, era poate grav rănit sau chiar ucis mişeleşte. Şi, în timp ce goneam putui vedea că barca se îndepărta în grabă de ţărm, spre vaporul care aştepta departe în larg.

Când fu la câteva sute de metri de mal, Pongo, care până atunci stătuse nemişcat în nisip, sări deodată în picioare şi ameninţă cu pumnul spre micul vas.

Îşi dăduse seamă că numai prin vicleşug adică să se dea drept rănit sau chiar mort – putea scăpa de alte gloanţe.

Simţămintele lui Colo n-or fi fost prea plăcute în clipele acestea, căci vedea doar că înverşunatul său duşman era din nou pe picioare şi nu uitase de răzbunare.

Ne oprirăm din fugă şi ne întoarserăm spre Elliott. Zadarnic îi scotocirăm prin buzunare – nu puturăm găsi nimic.

Căptuşeala dinăuntru a hainei era ruptă şi din asta puturăm deduce, că Collo îşi însuşise repede portvizitul rănitului, înainte de a fugi. Poate ca se simţea acum în deplină siguranţă; n-avea de unde să bănuiască cum că noi ştiam despre Buenos Aires şi de localul „Calcanul negru”.

Pongo veni agale înapoi, era foarte abătut că îi scăpase din mână duşmanul. Dar chipul i se lumină când Marian îi spuse că vom pleca în curând după fugar şi că vom da neapărat de el în America de Sud.

Avurăm încă mult de lucru în ziua aceea. Dădurăm o declaraţie în care era cuprinsă mărturisirea muribundului, punând însă condiţia ca noi înşine să anunţăm politia din Buenos Aires. Printr-o neprevedere prizonierii ar fi putui fi primejduiţi.

Seara aflarăm că localul „Jan Jonker” din Karibib fusese închis de poliţie, dovedindu-se că era un cuib de bandiţi.

După două zile vaporul rapid „Monte Rosa” ridică ancora. Plecam spre America de Sud, unde ne aşteptau noii aventuri, pe care ţi le voi povesti într-o zi – încheie doctorul Bertram.

Observații

[←1]

Este vorba de Karl May.

Aventurile submarinului Dox 122

Hans Warren

I.
O VÂNĂTOARE DE OAMENI.

UN GLONŢ TRECU ŞUIERÂND pe lângă urechea lui George. Tânărul smulse îndată revolverul şi răspunse împuşcăturii care venise dintr-o tufă deasă, la vreo douăzeci de metri depărtare. Dar un hohot de râs batjocoritor îi dovedi că nu nimerise puşcaşul viclean trebuia să se fi aplecat sau să fi sărit în lături.

Dar a doua oară se părea că nu cutează să tragă, căci acum îşi scoseseră armele şi camarazii lui George, care veneau după dânsul. Tânărul străbătu însă în fugă micul luminiş unde ajunseseră şi se repezi la tufa cu pricina.

Era înfuriat la culme şi ardea de nerăbdare să pună mâna pe neaşteptatul potrivnic, ca să-i taie pofta odată pentru totdeauna să mai tragă pe la spate.

Înainte de a ajunge însă la tufă, auzi pârâituri de crengi care-i dovediră că necunoscutul se îndepărta repede.

George scoase atunci repede pumnalul şi pătrunse în frunziş, urmat de Petre şi ceilalţi camarazi.

Tânărul găsi repede urmele fugarului şi mai văzu că omul se folosise de o potecă de animale, pe care nu erau decât puţine piedici. Şi când George stătu o clipă să asculte, nu mai auzi decât foarte slab zgomotele stârnite de fugar în goana sa.

Trebuia deci să-şi adune toate puterile ca să-l ajungă pe necunoscut, astfel că începu să alerge cât îi îngăduia terenul.

Deodată, ajungând în alt luminiş, ieşiră la iveală soldaţi englezi care, cu pistoalele în mână, se holbară uimiţi la George.

Un ofiţer strigă cu asprime:

— Cine eşti d-ta şi de unde vii?

— Mă numesc George Farrow şi camarazii mă urmează – răspunse tânărul – cineva a tras asupra mea şi sunt în urmărirea făptuitorului. Trebuie să fi trecut prin acest luminiş.

— Drace, fiul căpitanului de submarin! exclamă englezul. Mă bucur să te cunosc, tinere. Ah, uitei colo şi pe camarazi d-tale. Îmi dai voie, eu sunt locotenentul Fields. Din păcate am venit tocmai în clipa asta în luminiş, dar tot am auzit un om alergând. Urmărim doi ucigaşi primejdioşi, care au ucis şi jefuit în Musaffapur pe un negustor bogat. Sunt doi indieni, Panşa şi Kampa. De azi dimineaţă îi tot urmărim.

— Atunci să ştii că m-au ţinut pe mine drept unul din urmăritori ţi de aceea au tras asupra mea – zise George – dar să nu pierdem vremea , poate îi mai ajungem.

Locotenentul îşi dădu imediat încuviinţare şi noii tovarăşi ascultară mai întâi câteva clipe, până auziră un zgomot foarte slab de la mare depărtare.

George dădu imediat buzna înainte şi îl întrecu cu vreo doi metrii pe Petre. Şi uriaşul o luase la picior şi îi lăsa cam tot atât în urmă pe soldaţi, care porniră şi ei cât putură de repede după cei doi camarazi.

Afară de locotenent mai erau şase soldaţi şi cu cei cinci camarazi făceau în totul doisprezece inşi care porniseră în urmărirea ucigaşilor – căci era probabil că cei doi indieni rămăseseră împreună în fuga lor.

Fugarul pornise pe continuarea potecii şi părea deci să cunoască bine desişul de aici, care era la vreun ceas depărtare de Musaffapur. Deşi George îşi adunase toate puterile, îi cuprinse curând un fel de descurajare, căci auzea uneori crengile trosnind, dar zgomotele erau încă foarte depărtate.

În cele din urmă însă i se păru că le aude mai aproape. Probabil că fugarul ajunsese la un loc al potecii care era plin de bălării şi avea de furcă până să îndepărteze piedecile din cale.

George începu să nădăjduiască din nou şi îşi iuţi pasul. Petre făcu acelaşi lucru şi-l întrecu chiar pe tânăr. Acesta îşi vârî la loc pumnalul şi scoase de la brâu al doilea revolver. Şi în vreme ce gonea din răsputeri, mintea lui lucra cu înfrigurare.

Nu îi plăcea deloc faptul că indianul rupea crengile cu atâta neprevedere, făcând zgomot ştia doar bine că prin asta nu făcea decât să-i atragă mai repede pe urmăritori. Nu cumva le pregătea vreo capcană?

Acum George nu mai auzi nimic şi cuprins de bănuială, îşi încetini pasul, iar când Petre îl întrebă de ce, răspunse:

— Am presimţirea că cei doi indieni ne-au întins o cursă. N-ar fi fost ei atât de neprevăzători, daca n-ar fi avut un motiv anumit pentru asta. Chestia m-a pus pe gânduri, zău aşa.

— Ai dreptate, domnule George – încuviinţă Petre. Dar, pe de altă parte, nu-mi pot închipui cum ar fi putut instala vreo capcană, în graba asta? Poate fi vorba cel mult de o groapă de acelea pentru animale, dar aşa ceva nu se face cât ai bate din palme.

— Mai există şi altfel de capcane, poate mai primejdioase. Acum trebuie să fim liniştiţi, căci ajungem în curând la locul unde fugarul s-a oprit atâta timp.

George porni mai departe, cu multă băgare de seamă. După ce trecu de două cotituri ale potecii, ajunse într-un mărăciniş prin care fugarul îşi croise drum. Ciudat era însă că de pe poteca îngustă cotise spre dreapta în desiş.

Asta trebuia să aibă un motiv cu totul deosebit. Se vedea lesne că ramurile erau de curând frânte şi în unele locuri George observă sânge, ceea ce însemna că Indianul se rănise de vârfurile lor ascuţite.

Petre vru să şi pătrundă în desiş, George însă îl opri:

— Stai, Petre, prea e ciudat aici trebuie să pândească vreo primejdie. Uite, văd nişte mărăcini care au o culoare cu totul

neobişnuită, parca ar fi acoperiţi de un strat lucios. Să nu-i atingi, aşteptăm mai bine până vine doctorul.

Uriaşul privi cu luare-aminte la mărăcinii arătaţi, apoi zise:

— Ce poate fi, domnule George? Nu cumva crezi că Indianul a otrăvit mărăcinii aceştia?

— Da, asta cred – răspunse tânărul – sunt încredinţat că cel ce se atinge de mărăcinii aceştia moare pe loc. A, uite că vin camarazii şi soldaţii! Să vedem ce spun ei.

Doctorul Bertram examină cu atenţiune mărăcinii arătaţi de George, apoi zise cu seriozitate:

— Da, dragul meu, ai dreptate. E într-adevăr o capcană drăcească. După cristalele fine pe care le văd, aş crede că mărăcinii au fost muiaţi în venin de cobra.

Tânărul ofiţer înjură de zor, pe urmă întrebă:

— Ce facem acum, domnule căpitan? Doar nu-l putem urmări pe ticălos prin desiş?

— Ba da ce să nu putem? răspunse căpitanul. Numai că va trebui să tăiem cu băgare de seamă ramurile şi să le zvârlim în lături în desiş. Se prea poate însă că fugarul să se fi prefăcut numai că a pătruns în desiş pe aici, iar în realitate a făcut deschizătura, apoi a vărsat otrava peste mărăcini şi a fugit mai departe pe potecă. Dar trebuie neapărat să înlăturăm mărăcinii otrăviţi, căci ar putea ucide pe vreun vânător care ar trece pe aici.

Petre şi Kard se şi lăsaseră în genunchi şi retezară de la pământ crengile, cu cuţitele lor ascuţite. Cu multă băgare de seamă George şi tatăl său scoaseră afară crengile tăiate şi le aruncară departe în desiş. Acolo nu mai puteau fi primejdioase şi apoi cea dintâi ploaie va spăla otrava de pe mărăcini.

Treaba fu repede făcută şi acum putură vedea camarazii că Farrow avusese dreptate în presupunerea lui.

Fugarul nu pătrunsese mai departe în desiş, făcuse numai spărtura în tufiş, pentru ca apoi să verse peste mărăcini otrava.

George porni pe potecă înainte, îndată ce făcu această constatare. Bănuia că fugarul se mai aţinea prin apropiere şi cu siguranţă că vroise să observe dacă ticăloşia să prinsese.

Îndărătul tânărului mergea Petre, apoi căpitanul, Kard şi doctorul. Ofiţerul cu oamenii săi veneau la oarecare distanţă.

În vreme ce gonea pe potecă, George privea cu luare aminte în jur. Era sigur că indianul se va folosi de vreun vicleşug în ultimul moment, pentru a veni de hac primilor săi urmăritori şi să-i reţină, prin aceasta, pe ceilalţi.

Cu toate că alerga cât putea de repede, tânărul era cu mare băgare de seamă şi ţinea pregătite amândouă pistoalele.

Din nou se ivi un luminiş în faţa lui. Îşi luase însă avânt, aşa că nu

se putu opri şi înaintă câţiva metri în rarişte.

Ascultând de un îndemn neînţeles, în toiul fugii George se trânti la pământ. Petre, care venea în urmă, făcu fulgerător o săritură în lături, ca să nu cadă peste trupul lui George.

Prin aceasta cei doi scăpară de moarte, sau cel puţin de la răniri grave; căci în clipa când se aruncase – unul la pământ, altul în lături – detunară împuşcături din două tufe ce se aflau în faţa lor. Gloanţele trecură deasupra lui George şi a lui Petre.

Cei doi camarazi răspunseră imediat în acelaşi fel. Tânărul trase spre tufa din stânga, iar uriaşul spre cea din dreapta.

Din tufa pe care o luase la ochi George, răsună, după a doua împuşcătură, un urlet de durere. Tânărul îşi dădu seamă că rănise grav pe trăgătorul ascuns, astfel că încetă focul.

Nici Petre nu mai trase şi cei doi camarazi auziră că un om gonea nebuneşte ma adânc în desiş.

George se ridică repede, apoi alergă împreună cu Petre spre desişul în care trăsese şi de unde se auzeau gemete slabe.

Pătrunseră însă cu multă băgare de seamă în tufiş. Gemetele, care se înteţeau, le arătară drumul. George văzu cel dintâi un indian zăcând la pământ, cu braţul stâng întins în lungul trupului, iar cu cel drept pe piept. Veşmântul alb ce-l purta era înroşit de sânge în partea pieptului şi când George înţelese că omul acesta era neprimejdios acum, se aplecă asupra lui şi-i trase braţul în jos. Atunci zări găurica făcută de glonţul său în piept.

Tânărul îi ridică repede partea de sus a trupului, apoi strigă lui Petre:

— Ne trebuie apă sau alt întăritori. Poate îşi mai redobândeşte cunoştinţa şi ne spune ceva important. Caută-l repede pe doctor, el trebuie să aibă la dânsul ceva.

În aceeaşi clipă indianul deschise ochii. Era un om înalt şi uscăţiv, cu chipul colţuros. Ochii-i negri erau nefireşti de mari şi ardeau de un foc lăuntric.

Câteva clipe îl privi năuc pe George, apoi chipul său se schimonosi de furie dar imediat se ivi un zâmbet de triumf şi batjocură pe buzele lui şi cu glas slab rosti:

— Panşa mă va răzbuna, lui nu îi veţi scăpa. El şi Buan…

Muribundul nu-şi sfârşi vorba. Scoase un horcăit, apoi trupul său se încordă şi la urmă se întinse, moale.

George îl aşeză binişor la pământ şi zise cu seriozitate adâncă în glas:

— E mort.. Şi-a ispăşit crima şi atacurile împotriva noastră. Dar mult aş fi dorit să ştiu ce mai vroia să spună. Panşa se numeşte deci bătrânul Indian – cred că va încerca totul să ne ucidă. Ce-o fi însemnând însă Buan…? Să fie vorba de vreo bandă al cărei şef e acest

Panşa? Să fie banda aceasta pe aproape? Atunci am fi în mare primejdie, împreună cu soldaţii. Mai bine să-i aşteptăm pe aceştia.

George şi Petre ieşiră iarăşi în luminiş şi după câtva timp sosiră camarazii, urmaţi de soldaţi. George istorisi repede despre atentatul făptuit asupra lor şi despre uciderea indianului. Când repetă ultimele cuvinte ale ucigaşului, doctorul zise, îngândurat:

— Aşa dar Panşa şi Buan... îl vor răzbuna? Buan...? Ce-o fi însemnând asta? Poate e o parte din numele vreunei secte, care îşi face mendrele pe aici prin apropiere. Poate se pricepe mai bine dl. locotenent Fields în privinţa asta.

Dar tânărul ofiţer răspunse că nu avea nici o cunoştinţă despre vreo sectă şi nici de cuvântul Buan.. Venise de curând la Musaffapur şi era încă străin de obiceiurile şi oamenii de pe acolo.

— Cel mai bun lucru e să pornim cu toată energia în urmărirea celuilalt fugar – propuse căpitanul, dar înainte de toate trebuie să cercetăm tufişul îndărătul căruia se ţinuse ascuns. Poate că Petre l-a nimerit şi asta ne va uşura mult întreprinderea.

Înainte ca tovarăşii să-şi poată continua drumul, detunară iarăşi împuşcături, dintr-o tufă lăturalnică. George auzi un şuierat lângă urechea-i stângă şi atunci ştiu că scăpase de la o moarte sigură.

Petre uriaşul scoase un strigăt înăbuşit de mânie şi-şi duse repede mâna la urechea dreaptă. Un glonţ îi atinsese lobul urechii. Rana nu era gravă, dar foarte dureroasă.

Şi unul din soldaţi scoase o înjurătură şi se ţinu de braţ. Se alesese şi el cu o rană care sângera.

Petre îşi recăpătă repede stăpânirea de sine.

Ridică fulgerător pistolul şi, în clipa următoare, câteva gloanţe şuierară în tufiş. George, căpitanul şi câţiva soldaţi deschiseră şi ei focul. Îndârjiţii urmăritori sloboziră vreo cincisprezece gloanţe şi la urmă Petre zise:

— Cred că îi este de ajuns! Am văzut ţeava pistolului său şi am tras dea dreptul într-acolo. Gloanţele şi-au făcut datoria şi nu mai e primejdie; putem merge. Socot totuşi, să fim cu băgare de seamă! sfătui căpitanul. Să mai slobozim câteva gloanţe, de data asta mai în adânc.

În clipa următoare o adevărată grindină de gloanţe se abătu asupra tufişului. După ce îşi goliră toţi pistoalele, căpitanul ridică braţul şi strigă:

— Nu auziţi un geamăt? Sau să mă fi înşelat eu? Mi s-a părut că l-am auzit printre împuşcături.

— Şi eu am avut această impresie, încuviinţă George. Dar dacă am fi nimerit într-adevăr, ar fi trebuit să scoată un strigăt de moarte.

Mi se pare şi mie acum că s-a prefăcut numai.

— Să mai aşteptăm câtva timp – propuse, căpitanul. În vremea asta

doctorul ar putea bandaja pe soldat şi pe Petre.

Medicul bandajă întâi braţul soldatului, a cărui rană nu era prea gravă, apoi puse un plasture pe rana uşoară de la urechea uriaşului.

— Cred că până acum indianul o fi dat ortul popii de pe urma rănilor sale – zise el apoi. Cu toată acestea aş sfătui să fim cu multă băgare de seamă.

— Da, e o situaţie foarte neplăcută, răspunse căpitanul. E drept c-aş vrea să pornesc cu toată energia în urmărirea individului, dar pe de altă parte nu aş vrea să expun pe nici unul din voi unei primejdii serioase. La urma urmei, însă, nu foloseşte la nimic dacă stăm aici cu mâinile în sân, astfel că trebuie să ne luăm inima în dinţi. Cine intră întâi în tufiş? Fireşte, George, îmi închipuiam eu asta!

— Desigur, tată, căci asupra mea s-a tras în primul rând, răspunse viteazul tânăr, aşa că e dreptul meu să fac asta. Îi voi arăta eu lui Panşa ăla!

— Lasă că s-o şi fi căind, spuse căpitanul. Tovarăşul său e mort şi el o fi cu siguranţă grav rănit. Dar acum să pornim înainte şi să nu pierdem vremea cu presupuneri, ci să lucrăm!

II.
O DESCOPERIRE CIUDATĂ.

GEORGE SE APROPIE îndată de tufiş şi desfăcu încetişor crengile. Făcu o descoperire care-l umplu de bucurie.

La înălţimea pieptului unui om câteva frunze erau acoperite de sânge, ceea ce însemna că ucigaşul fusese şi el atins de gloanţe. De aceea probabil o şi luase la fugă. Rana n-o fi fost gravă, dar de ajuns că să-i împiedece fuga întrucâtva.

George împărtăşi imediat camarazilor descoperirea sa, apoi se strecură printre crengi şi se pomeni pe continuarea vechii poteci. Era plină cu bălării, dar fugarul îşi croise drum trecând peste toate piedicile, uşurând astfel drumul urmăritorilor, lăsându-le, în acelaşi timp, urme lămurite.

Deşi urmărirea ţinea de mult timp, George simţi sporindu-i puterile văzând aceasta.

Credinciosul Petre era alături de odorul său.

O luaseră înaintea celorlalţi camarazi şi soldaţilor cu cel puţin cincisprezece metri şi distanţa creştea mereu.

Atâta vreme cât tânărul vedea ramurile proaspăt frânte şi frunzele rupte, nu dădea nici o atenţie laturilor potecii. Ar fi trebuit să vadă îndată dacă fugarul ar fi cotit-o brusc în desiş.

Noua urmărire dură cel puţin un ceas şi George îşi simţea puterile slăbind, iar respiraţia i se îngreuna. Sforţarea era prea mare, căci sub acoperişul des de frunze, domnea o căldură apăsătoare şi umedă.

Şi uriaşul Petre putea să se ţie cu greu după stăpânul său, căci începea şi el să simtă oboseala.

În cele din urmă George ajunse iarăşi într-un luminiş mărişor, a cărui margine răsăriteană era udată de un pârâu. Aici rămase locului, sfârşit de puteri şi privi cu luare-aminte tufele dimprejur. Era foarte cu putinţă ca Panşa să se fi ascuns acolo, ca să întreprindă ultima încercare de apărare împotriva urmăritorilor săi.

Urma lui se vedea lămurit în buruienile şi ierburile înalte care acopereau luminişul, dar zadarnic căută George picături de sânge. Probabil că rănile fugarului se şi închiseseră.

— Trebuie neapărat să facem un popas aici, Petre, zise tânărul, gâfâind, că îmi plesneşte inima. Dar mai întâi trebuie să ne încredinţăm dacă nu cumva s-a pitit colo în tufişuri.

Aplecaţi, cei doi camarazi străbătură la pas luminişul. Ţineau pistoalele în mână şi examinau cu atenţie tufele din faţa lor, căci urma indianului ducea înlăuntrul lor, peste luminiş.

În cele din urmă se opriră în faţa unei tufe mari, în care se părea că Panşa se strecurase în mare grabă. Şi aici George descoperi iarăşi câteva urme de sânge, probabil că crengile deschiseseră iarăşi rănile abia închise ale fugarului.

George se aplecă şi mai mult şi se vârî între ramuri. Îşi spunea că dacă indianul stătea la pândă în tufiş, va trage la înălţimea pieptului unui om, îndată ce ar vedea că un urmăritor intră acolo.

Dar nu căzu nici un glonţ şi după ce tânărul intrase cu totul în tufiş, se opri brusc, cu o exclamaţie de mirare.

Se afla în faţa unei văgăuni adânci şi foarte întinse, care începea la vreo zece metri de unde stătea el. Pereţii golaşi de stâncă erau verticali şi înalţi de cel puţin cincisprezece metri, dar erau plini de ieşituri şi adâncituri, astfel că un om ar fi putut coborî lesne pe ei.

Şi Panşa trebuie să fi dispărut acolo, dar Petre, care venise alături de George, zise:

— Cu greu vom putea da de dânsul, căci în numeroasele crăpături şi firide ale pereţilor se poate ascunde atât de bine, încât ceasuri întregi de l-am căuta şi tot nu l-am găsi. Socot că ar fi bine să facem un popas mai lung în luminiş şi să îmbucăm ceva. Apoi ne vom putea împrăştia şi să încercăm a găsi urma indianului. Cu siguranţă a pierdut sânge când a coborât.

— Da, Petre, acelaşi lucru vroiam să-l propun şi eu. Însă ar fi prea primejdios să coborâm numai noi doi, căci atunci ne-ar putea nimeri cu uşurinţă gloanţele lui. Hai înapoi să căutăm un loc bun de tabără.

Când se întoarseră în luminiş, se iviră camarazii şi soldaţii. Toţi erau atât de obosiţi, încât primiră fără vorbă propunerea tânărului şi peste puţin timp ardea un foc la care îşi încălziră conservele.

Locotenentul nu cunoştea deloc văgăuna, însă caporalul său, un om

mai în vârstă, cu numele Hackitt, care trăise mult la Tropice, spuse, după ce chibzui câtva timp:

— Eu, domnule locotenent, am auzit multe despre văgăuna asta. Printre băştinaşi umblă zvonul că acolo sălăşluiesc duhuri rele – văgăuna are nume rău.

— Oho, făcu Farrow, atunci trebuie să se ascundă ceva cu totul deosebit îndărătul acestui lucru. Fără vreun motiv temeinic n-o fi ajuns la un renume aşa de prost văgăuna asta, atât de îndepărtată de oraş. Poate dăm acolo de tovarăşii lui Panşa, Buan…-ii ăia, sau cum s-or mai fi numind.

— Cu vreme în urmă cică ar fi domnit aici un prinţ foarte bogat şi crud, zise locotenentul, scrutându-şi memoria. Înainte de a fi mutat aici am citit ceva despre istoria ţinutului. Într-o cronică veche se spune că undeva în apropiere de Musaffapur ar fi fost bogate mine de diamante.

— Te pomeneşti că am dat de minele acestea vechi! zise George, cu interes. Va trebui să cercetăm cu multă luare-aminte văgăuna. Asta ar fi o descoperire foarte frumoasă.

— Ai de gând să devii proprietar de mine pe aici? întrebă căpitanul, zâmbind. Crezi că avem timp de pierdut?

— Tată, tu ştii doar că pe mine mă interesează numai astfel de istorii vechi; cât despre diamante, puţin îmi pasă. Mi-ar face plăcere dacă am descoperi, într-adevăr, noi aceste mine.

— Mai important este să-l descoperim pe Panşa, pe el şi pe tovarăşii săi, răspunse căpitanul. Dacă ne-o mai rămâne timp, vom putea cerceta mai de-aproape văgăuna.

Perspectiva aceasta insuflă puteri noi tuturor. Masa fu repede terminată, apoi se declarară şi soldaţii gata să continue urmărirea.

Fireşte că şi de data aceasta George fu cel dintâi care se vârî în tufiş şi păşi cu băgare de seamă spre marginea văgăunii. Când ajunse aici se aplecă foarte atent în jos. Lângă picioarele sale zări pe piatră o picătură de sânge, care se şi uscase. Pe aici coborâse deci Panşa şi când George privi mai bine, văzu câteva ieşituri în stâncă, de care un om s-ar fi putut servi foarte bine la coborât.

Pe una din aceste ieşituri era o pietricică pe care cineva o fărâmiţase. Şi ceva mai jos văzu vârful unei astfel de ieşituri era rupt. Se părea deci că Panşa coborâse mai jos decât bănuiseră urmăritorii.

După ce împărtăşi camarazilor descoperirea sa, George începu şi el să coboare. Era nevoit să ţină faţa spre stâncă, deoarece ieşiturile nu erau prea late, dar privea totuşi mereu în jos, ca să descopere la timp dacă urmăritul ar fi ieşit din vreo peşteră, ca să tragă asupra lui.

După ce coborî cam până la jumătate, ajunse la un brâu îngust care mergea ca un trotuar dea lungul peretelui. Poteca aceasta cobora în zig-zag până pe fundul văgăunii şi George, care porni încetişor pe ea,

zări iarăşi câteva picături de sânge, ceea ce-i dovedi că Panşa se lăsase într-adevăr până jos de tot.

Îl cuprinse un fel de admiraţie pentru acest indian şi tot gândind la dânsul, George ajunse în fundul văgăunii.

Aici se opri ca să-şi aştepte camarazii. Până atunci se apucă să privească în jurul său. Pe fundul văgăunii zăceau blocuri enorme de stâncă, tufe firave creşteau printre bolovanii uriaşi, apoi George descoperi câteva deschizături mari, probabil intrarea unor peşteri.

Aici păreau deci să fie într-adevăr vechile mine de diamante, despre care pomenise caporalul. Poate că zăceau ascunse comori mari înăuntrul stâncilor, aşa că era chiar cu putinţă să existe o bandă pe aici, care urmărea să scoată tot ce era în mine.

Ajunseră jos şi camarazii cu soldaţii.

— Ei, George, la ce te gândeşti? întrebă căpitanul.

— Ai descoperit ceva deosebit?

George împărtăşi presupunerile pe care le avea şi tatăl său încuviinţă, apoi se întoarse spre Fields şi zise:

— Acum depinde de d-ta, domnule locotenent. Suntem în număr destul de mare ca să cercetăm cu amănunţime văgăuna? Sau ar fi mai bine să trimiţi un om la Musaffapur, ca să mai aducă ajutoare?

— Hm… situaţia s-a cam schimbat – răspunse locotenentul. Până mai adineauri am urmărit numai doi ucigaşi, pe câtă vreme acum se poate să avem de lucru cu o bandă întreagă, împotriva căreia suntem prea slabi. Dar trebuie să mărturisesc că nu mi-e plăcut să cer întăriri, aş încerca să izbândim atâţia câţi suntem.

— Îţi dau dreptate, încuviinţă căpitanul. Sunt şi eu gata să pornim îndată cercetările. În cazul acesta trebuie însă să hotărâm repede cine ia comanda.

— Fireşte că d-ta, domnule căpitan, se grăbi să răspundă Fields. În primul rând eşti cel mai în vârstă şi-apoi ştiu că în mâinile d-tale întreprinderea noastră are mai mulţi sorţi de izbândă.

— Bine, atunci să ne împrăştiem îndată într-un lanţ larg şi să înaintăm încetişor, orândui căpitanul, dar distanţa dintre unul şi altul nu trebuie să fie mai mare de zece metri. Din când în când fiecare e ţinut să vegheze asupra vecinului său, ca să putem stabili imediat când cineva e doborât pe la spate sau înjunghiat chiar.

Cei cinci camarazi şi soldaţii se împărţiră precum fusese vorba. Apoi, la o comandă a căpitanului, începură să înainteze cu atenţie.

Ca totdeauna, George se afla cu vreo câţiva paşi înaintea şirului lung. Privea cu băgare de seamă îndărătul fiecărei stânci, examina intrările în peşteri, nu putu însă descoperi nimic.

Deodată, de la aripa stângă a şirului lung răsună o chemare, apoi o împuşcătură de pistol.

Toţi se îndreptară îndată în direcţia aceea, dar căpitanul porunci ca

oamenii de pe aripa dreaptă să rămână la posturile lor.

George alergă îndată spre capătul stâng al şirului. Acolo se afla caporalul Hackitt, care era un om ce îşi păstra sângele rege în orice împrejurare. El stătea de lături lângă una din vechile galerii şi când se apropiară şi căpitanul cu locotenentul, raportă calm:

— Am văzut ivindu-se un om la intrarea galeriei, l-am strigat şi am tras asupră-i, când l-am văzut că o ia la fugă. Cred că l-am nimerit.

George se apropiă binişor de galerie, aprinse lampa de buzunar şi îndreptă lumina în deschizătura întunecoasă. Văzu numaidecât dâre de sânge care duceau înăuntru şi, fără să mai stea la gânduri, se strecură îndată prin intrare.

— George, îi trimit după tine pe Petre şi Kard, noi ceilalţi vom cerceta mai departe văgăuna! îi strigă căpitanul. Vezi de fii cu băgare de seamă!

— N-avea grijă, tată! răspunse tânărul. Voi fi cu ochii în patru.

Totuşi, porni foarte repede în gangul străvechi. Acesta cobora la început în pantă lină, apoi se făcu o cotitură şi după aceasta terenul începea să devină foarte înclinat. George se miră iarăşi cât de repede fugise Indianul, deşi trebuia să fie destul de grav rănit, după cum dovedeau numeroasele dâre de sânge. E drept că după împuşcătura caporalului trecuseră câteva minute până pătrunsese George în galerie, totuşi se scurse prea puţin timp ca indianul să le-o poată lua atât de mult înainte.

George ţinea lumina lămpii îndreptată mereu spre pământ, ca să urmărească dârele de sânge. Atâta timp cât le vedea departe înaintea sa, Panşa, cel puţin, nu se putea piti în vreun ungher al galeriei, ca să-l atace pe la spate.

George se opri câteva clipe şi ascultă cu încordare. Departe îndărătul său auzi paşi apăsaţi: erau ai lui Petre şi Kard, cei doi uriaşi, care trebuiau să-l ocrotească. În faţa lui totul era liniştit însă şi tânărul avu impresia că fugarul stătea la pândă undeva.

Merse încetişor mai departe, dar lumina lămpii o ţinea îndreptată de lături, ca să-l înşele pe duşman.

Galeria îngustă se lărgi deodată, devenind o peşteră atât de mare, încât lumina puternică a lămpii lui George nu atingea peretele opus. Stalactite şi stalagmite atârnau din tavanul înalt sau se ridicau de jos, ca să se întâlnească uneori şi să formeze o singură coloană.

Un zgomot slab îl făcu să tresară pe George, care rămase locului la intrarea grotei. Îi ieşise din minte Panşa şi acum făcu repede o săritură în lături şi se aplecă adânc.

În aceeaşi clipă detună o împuşcătură de la cel mult zece metri depărtare. Glonţul trecu pe lângă George, care văzuse de unde pornise focul şi trase imediat într-acolo.

Un ţipăt înăbuşit de furie, urmat de un zăngănit puternic, îi

dovediră că izbutise, întâmplător, să facă să-i zboare din mână pistolul, trăgătorului nevăzut. Fireşte că Panşa putea să mai aibă o armă de foc, dar pentru câteva clipe cel puţin, era dezarmat.

George alergă îndată spre locul de unde văzuse pornind focul duşman. Repede îl avu pe Panşa în lumina lămpii sale.

Indianul privi cu chipul schimonosit de furie în lumina orbitoare, apoi se năpusti atât de repede asupra tânărului, încât se izbi de acesta, înainte ca George să mai poată trage odată.

În clipa următoare eroului nostru îi căzu lampa din mână şi se stinse, căci Panşa îl înhăţase cu atâta putere, încât George cu greu îşi putu înăbuşi un geamăt.

Acum era nevoit să lupte pentru viaţa sa. Indianul îi strânse cu mâna dreaptă beregata atât de tare, că tânărul mai – mai să-şi piardă cunoştinţa.

Panşa îl împinse înapoi şi deodată George se poticni de nişte stalactite de pe pământ. Căzând, se lovi cu braţul drept de un colţ şi revolverul îi căzu şi ei undeva în întuneric.

Zadarnic încercă să-şi scoată pumnalul, se prăbuşise pe coasta dreaptă şi stătea pe armă. Cu mâna stângă înhăţase beregata indianului şi strânse cât îi îngăduiau puterile, dar simţea că în cele din urmă va fi el învinsul.

Începu să-şi piardă cunoştinţa, scântei şi cercuri de foc îi jucau pe dinaintea ochilor, răsuflarea i se tăia când deodată se făcu lumină. George auzi o exclamaţie înăbuşită, două împuşcări detunară şi trupul Indianului căzu greu deasupra lui, în vreme ce strânsoarea slăbi.

III.
ALTE SURPRIZE.

TÂNĂRUL RESPIRĂ ADÂNC, apoi încercă să se scape de povara trupului ce zăcea peste el. Izbuti curând şi auzi glasul îngrijorat al lui Petre:

— Domnule George, eşti rănit? Te poţi ridica?

În acelaşi timp tânărul simţi că Uriaşul îl ridica de jos.

— Îţi mulţumesc, zise George, ai venit la vreme, dragă Petre. Păcat, adăugă, privind la indian – l-ai nimerit prea bine. Poate ne-ar fi putut face destăinuiri.

— Lasă că e mai bine aşa, răspunse Uriaşul. Sunt de părere să ne întoarcem acum. De fapt, sarcina pentru care au fost puşi pe drumuri soldaţii, e împlinită. Cei doi criminali sunt morţi, aşa că n-avem la ce să ne mai pierdem vremea aici sub pământ.

George îşi adună puterile şi după câteva clipe zise:

— Da, Petre, ai dreptate, ne putem duce sus. Să-l lăsăm pe Panşa aici, e un mormânt potrivit pentru dânsul.

După ce mai privi odată în jurul său fără să descopere nimic ce i-ar fi dat de bănuit, porni înaintea celor doi uriaşi, spre ieşirea din peşteră.

Dar nu ajunsese încă la deschizătura îngustă şi scundă, când o explozie înăbuşită cutremură toată stânca sub care se aflau vitejii camarazi. Un nor gros de praf ieşi din deschizătura galeriei, cei trei auziră lămurit cum se prăbuşesc stânci grele şi când zgomotul grozav se potoli oarecum, George zise, cu totul liniştit:

— Probabil că ăsta a fost cel din urmă şiretlic al lui Panşa. Camarazi, acum suntem despărţiţi de lumea de afară şi se cere să ne păstrăm sângele rece. Trebuie să găsim vreo ieşire din mormântul acesta.

— Domnule George, noi nu ne pierdem atât de uşor cumpătul, zise Petre, râzând. Fireşte că trebuie să existe o ieşire, altfel cu siguranţă că indianul n-ar fi provocat explozia, prin ea o fi vrut numai să înlăture alţi urmăritori şi ştia bine că ne poate scăpa din această peşteră şi prin altă parte.

— Aşa e, dragă Petre, încuviinţă George.

— Hai să căutăm, deci. Dar trebuie să lucrăm repede, pentru ca tata şi camarazii să nu se sperie degeaba.

Nu era atât de lesne să găsească ceea ce căutau, căci peştera avea o întindere mai mare decât bănuise George. Afară de asta, cei trei camarazi trebuiau să fie cu băgare de seamă, căci pe bună dreptate îşi spunea tânărul că Panşa nu intrase în galeria asta fără motiv temeinic.

În vreme ce mergea înaintea celor doi uriaşi, George căuta mai ales urme pe pământ. Acesta era acoperit de praf vechi, poate de sute de ani şi piatră sfărâmată şi în terenul moale se întipăriseră lămurit nenumărate urme.

Cât erau de vechi aceste urme de picioare nu putea stabili George, căci ele se amestecau. În vreme ce le tot privea, Petre zise:

— Domnule George, eu parcă aş zice că sunt mereu aceleaşi urme de picioare şi anume numai de la doi oameni. Ia te uită, pretutindeni unde pot fi recunoscute au aceeaşi mărime. Oare numai cei doi indieni, care şi-au luat pedeapsa meritată, să fi cunoscut taina acestei peşteri şi să fi venit adesea pe aici? Cam aşa mi se pare mie.

— Ai dreptate, Petre, mie mi-a scăpat asta din vedere. În cazul acesta n-am avea a ne teme de alţii, Buan de pildă, căci se pare că ei n-au fost niciodată pe aici. Acum nu ne rămâne decât să pornim pe urmele astea şi vom dezlega taina acestei grote.

Era greu, însă, de ieşit la socoteală cu urmele acelea, căci ele veneau din toate părţile şi nici unele nu duceau spre un loc anumit. George ajunse în cele din urmă în ungherul de nord-vest şi acolo văzu că numeroasele întipărituri nu mergeau la întâmplare, ci în linie, ca o potecă. Îşi zise îndată că descoperise aici taina peşterii şi când cei doi

uriaşi se apropiară, le spuse:

— Dacă nu dăm aici de o ieşire, suntem pierduţi. Să nădăjduim, însă, că vom izbândi.

Trecând pe după o coloană calcaroasă, tânărul strigă cu bucurie:

— Petre, Kard, aici e o nouă deschizătură, probabil o altă galerie, care nădăjduiesc că ne va scoate la lumina zilei.

George şi intrase în deschizătură. Gangul nu era atât de curat ca acela care ducea la grotă, căci probabil că trecuse mult timp de când nu fusese nimeni într-însul. George fu nevoit să se folosească de pumnal ca să înlăture vegetaţia ce se formase acolo, dar cu cât înainta mai mult, cu atât îşi pierdea curajul. Nădăjduise că gangul va începe să urce, ducând la suprafaţă, însă în loc de asta el cobora tot mai adânc şi aerul devenea tot mai cald şi apăsător.

— Cred că ne adâncim mereu, domnule George zise Uriaşul, în cele din urmă. Dar nu avem încotro, trebuie să mergem înainte, căci nu cred să fie alt drum din peşteră. Aş vrea să ştiu numai unde vom ajunge.

— Asta vom vedea în…

George nu-şi putu sfârşi vorba, căci deodată pământul îi fugi de sub picioare şi cu o iuţeală din ce în ce mai mare se rostogoli pe un povârniş îngust. Alunecarea nu dură decât vreo zece metri, apoi George se izbi iar de pământ tare.

Din fericire nu pierduse lampa de buzunar şi imediat plimbă lumina ei de jur-împrejur şi văzu că se afla într-o peşteră rotundă.

Nu departe de dânsul văzu cu uimire găuri mari, cu circumferinţa de cel puţin un metru pătrat. Ridicându-se şi luminând înăuntru văzu un pământ de culoare verzuie.

Nu avu răgazul să cerceteze mai departe, căci în aceeaşi clipă veni cu repeziciune Petre, apoi Kard, pe toboganul cu pricina. Cei doi uriaşi se ridicară înjurând şi George arătă cu mâna spre cea mai apropiată din găurile acelea ciudate. Abia aruncă Petre o privire, că strigă, agitat:

— Ăsta e pământul în care se găsesc diamante. Am auzit cândva despre asta şi în Africa sunt astfel de straturi de pământ, de care se spune că îşi au obârşia din vulcani.

— Da, Petre, ai dreptate, încuviinţă George, acum îmi amintesc şi eu. E vorba aici de aşa-zisul nămol aluvial, în care se află adesea cuiburi întregi de diamante. Asta înseamnă că am dat într-adevăr de taina vechilor mine de diamante. Sunt încredinţat că se mai află comori uriaşe aici în pământ. Dar nu ne vor folosi la nimic, dacă nu găsim o cale de ieşire.

— Hm, proastă afacere, oricum! zise Kard şi lumină pereţii cazanului. Eu cred totuşi că tovarăşii vor izbuti să elibereze partea galeriei de sus, care a sărit în aer.

— În vremea asta am putea încerca poate să găsim ceva diamante pe aici, zise Petre. Cel puţin să ne alegem cu ceva.

— Petre, prea eşti lacom! râse George. Nu, mai bine să vedem dacă nu găsim vreo ieşire. Cel mai bun lucru ar fi să încercăm să ajungem iarăşi sus, căci bănuiesc că galeria se întinde mai departe.

Cei trei camarazi examinară locul pe unde lunecaseră fără voie în cazanul acela. Peretele stâncos era atât de drept, încât Petre spuse:

— Pe aici am putea urca numai dacă ne-am, croi trepte în stâncă. Voi încerca cu cuţitul, căci stânca pare să fie moale.

Se puse imediat pe lucru, apoi strigă, vesel:

— Într-adevăr, merge uşor de tot. Domnule George, în vremea asta ai putea cerceta găurile, poate găseşti ceva diamante.

— Pe când Petre şi Kard săpau de zor pietre în stâncă, George urcă cu luare-aminte în cea mai apropiată gaură. Găsi că masă verzuie era cam moale, dar îl ţinea bine, totuşi.

Începu să sape cu pumnalul şi săpă şi săpă, fără să găsească nimic însă.

Deodată, Petre strigă triumfător:

— Suntem gata, domnule George. Haide, acum putem urca! Ai găsit multe diamante?

— Nici unul, răspunse tânărul. Bătrânii indieni or fi secat ei minele.

Pentru ultima oară scoase cu pumnalul un bulgăre din pământul străvechi, auzi un sunet limpede şi, uitându-se să vadă care e pricina, găsi vreo şase pietre de mărimea unei alune. *Le* vârî repede în buzunar, sări afară şi alergă la povârniş.

— Petre, am găsit totuşi şase diamante mari! zise el triumfător. Dar acum trebuie să ieşim de aici. Ah, aţi făcut treabă, nu glumă!

Cei doi uriaşi săpaseră trepte destul de largi în suprafaţa netedă. Petre şi ajunsese sus, George urcă şi el repede, urmat de Kard.

După cum prevăzuse tânărul, galeria de sus se continua în adevăr, dar de fiecare parte a marii deschizături erau numai fâşii înguste de stâncă, ce duceau la gropile de diamante de jos şi pe care s-ar fi putut ajunge acolo.

George porni cel dintâi pe drumul acesta destul de primejdios. Un singur pas greşit şi s-ar fi prăbuşit în peşteră. Deschizătura prin care trebuia să treacă era lungă de vreo opt metri; lipit de peretele de stâncă, el înainta cu băgare de seamă şi, în cele din urmă, ajunse pe cealaltă parte a galeriei.

Petre şi Kard veniră şi ei după câteva clipe.

— Slavă Domnului! exclamă George. N-a fost deloc uşor. Acum sunt curios să văd unde vom ajunge. Ah, cred că galeria urcă iarăşi.

Într-adevăr, poteca îngustă, care aici era de asemenea bine întreţinută, ducea din nou în sus. Cei trei camarazi porniră repede pe ea, George în frunte, fireşte şi când trecu de o cotitură, scoase o

exclamaţie de bucurie.

Departe, înaintea lui, sclipea lumina slabă care devenea tot mai tare, cu fiecare pas ce făcea. Era lumina zilei. După câteva minute, ajunseră cu toţii la aer liber.

Erau la vreo sută cincizeci de metri de intrarea galeriei. Alergară repede înapoi şi George strigă cât îl ţinea gura:

— Tată, tată, suntem aici!

Nu trecu mult şi Farrow, doctorul şi soldaţii se iviră.

— Scumpul meu băiat, am trecut prin clipe grozave! exclamă căpitanul, strângându-şi la piept fiul. Galeria s-a prăbuşit aproape în toată lungimea ei din cauza exploziei şi vă credeam îngropaţi sub dărâmături. Începuserăm noi să curăţim dărâmăturile, dar nădejde nu mai aveam. Cum aţi izbutit să scăpaţi?

George povesti repede despre întâlnirea cu Panşa, explozia şi descoperirea minelor. Scoase la iveală cele şase diamante şi doctorul le examină în grabă, apoi spuse:

— Astea sunt diamante admirabile, de multe carate. George, ai găsit o mică avere. E de neînchipuit, zău aşa… Noi credeam că zaci zdrobit sub dărâmături şi când colo dumnealui căuta diamante… poftim! De, numai unul ca George al nostru e în stare de aşa ceva!

— N-a fost cine ştie ce lucru mare, zise tânărul, cu modestie. Dar ia spuneţi, s-a petrecut aici ceva deosebit în vremea asta?

— Nu, căci atunci când s-a produs explozia am alergat cu toţii la galerie – răspunse căpitanul. De fapt, sarcina principală, adică urmărirea celor doi ucigaşi, e îndeplinită acum. Cât despre Buanii… ăia – sau cum s-or fi numind n-avem nevoie să ne interesăm; vor veni ei singuri, daca or vrea să-i răzbune pe cei doi ucigaşi. Mă bucur, însă, domnule locotenent, că veţi putea raporta guvernului dv. despre descoperirea acestei mine bogate. Nădăjduiesc că în felul acesta îţi vei asigura o carieră strălucită.

— Ceea ce voi avea să mulţumesc fiului dv., răspunse ofiţerul. Cred că guvernul vă va acorda şi dv. o parte la mina aceasta, ca răsplată pentru descoperirea ei.

— Să ştii că te faci om bogat, George, zise căpitanul. De asemenea Petre şi Kard.

— Ba nu, ci toţi camarazii, spuse imediat tânărul căci nu vom primi niciodată ceva numai pentru noi singuri.

— Minunat! făcu Fields, cu admiraţie. Asta e adevărată camaraderie. O să văd ce pot obţine de la guvernul meu, domnilor. Şi acum, încă odată mulţumirile mele călduroase pentru preţiosul ajutor ce ni l-aţi dat.

— Te înapoiezi chiar acum? întrebă căpitanul.

— Da, răspunse locotenentul. Vom ajunge abia la noapte, dar e mai bine decât să ne facem tabăra pe aici. V-aş sfătui şi pe dv., domnilor,

să vă alăturaţi de noi, căci ar fi păcat ca Buan...-ii aceia să vă atace şi să vă învingă, poate.

— Nu ne temem noi de asta, zise căpitanul. Ne urmăm drumul spre nord-vest. Aşa dar, cu bine, domnule locotenent.

După un călduros rămas bun se despărţiră. Soldaţii se căţărară pe povârnişul stâncos dinspre miazăzi, în vreme ce camarazii urcară pe cel de apus.

IV.
O „MICĂ” AVENTURA.

DESIŞUL CARE ÎNCEPEA AICI era atât de încâlcit, încât căpitanul se hotărî să meargă întâi spre nord, pe marginea pădurii seculare, în speranţa că va găsi poate pe acolo vreo potecă de animale. Ca să-şi croiască drum, ar fi fost prea obositor.

Merseră ca la vreo jumătate de ceas pe marginea desişului, apoi dădură de un pârâu.

Lângă această apă zăriră o potecă de animale, care părea să fie folosită mai ales de pachiderme, căci pământul era foarte bătătorit.

George dădu să păşească pe ea, dar căpitanul îl opri:

— Mai aşteaptă, George, trebuie să chibzuim bine lucrurile! După cât se vede, poteca aceasta e folosită mereu şi e foarte cu putinţă să ne izbim faţă în faţă cu un elefant sau rinocer, dacă apucăm pe ea.

— Nu cred asta, tată. Ziua în amiaza mare pachidermii ăştia nu prea ies la plimbare, căci le e prea cald. Poteca duce tocmai în direcţia unde mergem noi. Poate nu mai găsim nici o altă potecă şi trebuie, în cele din urmă, să ne croim cu greu un drum prin desişul încâlcit.

— Bine, fie şi cum zici tu încuviinţă căpitanul. La drum, deci, însă să ştiţi că eu mă spăl pe mâini dacă ne vom întâlni totuşi cu un astfel de pachiderm.

George luă puşca sub braţ şi păşi pe potecă. În sinea lui dorea să se împlinească proorocirea tatălui său şi să dea ochi cu vreun elefant dintre aceia uriaşi, ca să mai aibă distracţie.

Dar totul râmase liniştit şi viaţa pădurii părea că amorţise. Tânărului începu să-i piară veselia şi oboseala se făcea simţită din ce în ce mai mult.

— George, să mergem mai încet! zise într-un târziu căpitanul. Ne ostenim zadarnic. Îndată ce dăm de un luminiş ne şi pregătim tabăra de noapte.

George fu foarte bucuros de această hotărâre a părintelui său, căci se simţea într-adevăr istovit.

Deodată, o altă potecă se îmbucă în unghi drept cu aceea pe care mergeau. George se opri şi zise:

— N-ar fi mai bine să pornim pe poteca asta? Pare să ducă la apa

care cotea înainte spre dreapta.

— Aşa trebuie să fie, încuviinţă căpitanul.

— Să mergem deci înainte pe poteca asta.

Perspectiva de a găsi curând un loc de tabără, îi dădu puteri noi lui George. Păşi mai sprinten, dar se gândi mai puţin la vreo primejdie din partea vreunui locuitor al junglei, ci privea mai mult înaintea sa, ca să dea de un loc potrivit de tabără.

Răsuflă uşurat când văzu că pădurea începe să se rărească înaintea lui. Acolo trebuia să fie vreun luminiş, unde se vor opri ca să facă popas.

Tocmai vroia să-şi atârne iar puşca în spinare, căci nu se mai gândea la nici o primejdie, dar un glas lăuntric îl preveni şi păstră arma credincioasă în mâna dreaptă.

Când păşi în luminişul întins, văzu cu bucurie iarăşi râuleţul, care curgea murmurând la vreo cincizeci de metri.

Se întoarse şi făcu semne camarazilor, care rămaseră ceva mai în urmă, apoi porni şi mai repede spre apă.

Deodată pământul se cutremură. George auzi un sforăit grozav şi mai mult bănui decât văzu că dinspre stânga dădea buzna spre el o matahală. Sări cu iuţeala fulgerului înainte şi în acelaşi timp se răsuci în călcâie… căci la un pas de el trecu în goană un rinocer cât toate zilele.

Părea să fie foarte războinic, căci spre deosebire de faptul cunoscut că rinocerii o iau la goană înainte, când au dat greş în atacul lor, acesta de acum făcu stânga împrejur şi se năpusti din nou asupra lui George.

Mişcările pachidermului erau atât de repezi că George nu mai găsi timp să ochească. Putu numai să-şi smulgă puşca şi să tragă orbeşte un glonţ în monstru, apoi trebui să facă iarăşi o săritură în lături, ca să scape ca prin urechile acului de cornul uriaş al furiosului pachiderm.

Situaţia să era disperată, căci rinocerul se răsuci în loc, apoi dădu buzna asupra lui din imediată apropiere. George mai slobozi şi de astă dată un glonţ, orbeşte, dar, întâmplător, nimeri bine, căci colosul ieşi puţin din linia lui şi trecu pe lângă tânăr.

Acesta îşi redobândi tot sângele rece. Descărcă un glonţ după rinocer, care fu lovit sub ureche şi în toiul fugii colosul se prăbuşi cu zgomot, atins probabil la creier. Încercă să se ridice, dar un al doilea glonţ al lui George îl dădu gata.

După o scurtă luptă cu moartea matahala uriaşă se întinse şi, răsuflând uşurat, George se apropie de prada sa.

Camarazii dădură buzna şi ei.

— Dumnezeule, a fost grozav! exclamă căpitanul, care se făcuse galben ca ceara. George, nici nu-ţi poţi face idee cât de înfiorătoare a fost priveliştea ce-am avut-o înaintea ochilor. Slavă Domnului, te-ai

priceput să dovedeşti încă o dată cât de hotărât şi cumpănit poţi fi când primejdia e mai mare. Eşti vrednic de admirat, băiatule.

— Oh, tată, asta ar fi făcut-o oricare din camarazi, spuse George, cu modestie. Mă bucur însă că e un exemplar neobişnuit de mare. Cornul trebuie să fie lung de peste un metru.

— Da, încuviinţă doctorul Bertram, eu n-am văzut încă un corn atât de mare. Fireşte că-l vom lua cu noi, deşi va fi cam greu.

— Mie mi ar plăcea să-l iau cu cap cu tot, zise George, din păcate, însă, asta e cu neputinţă, căci e foarte greu de transportat.

— Trebuie totuşi s-o facem – hotărî căpitanul; îl vom duce cu schimbul până în localitatea cea mai apropiată şi de acolo îl trimitem cu trenul până la Calcutta.

— Păi atunci trebuie să ne punem îndată pe lucru, căci nu e atât de simpla, zise doctorul. Petre, tu îmi vei ajuta, căci mai trebuiesc adunate vreascuri pentru focul nostru de tabără.

Nu trecu mult şi toţi se aflau la treabă. În vreme ce Petre, cu ajutorul doctorului, îndeplinea treaba grea a tăierii capului rinocerului, George şi Kard strângeau vreascuri, iar căpitanul întocmea o colibă din crengi înfrunzite şi săpa o groapă pentru foc.

Când se lăsă întunericul, doctorul şi Petre erau gata cu treaba lor. Mâncară cu toţii ceva în grabă, apoi, la lumina focului, ajutară să desprindă pielea groasă şi să cureţe de carne căpăţâna pahidermului. Pielea fu apoi frecată cu creierul amestecat cu cenuşă. În felul acesta se înlătura primejdia de a se strica din pricina soarelui arzător.

Noaptea nu prea fu plăcută pentru cei cinci camarazi. Nu numai că hoitul pahidermului puţea rău pe tot, dar se mai apropiară şacali şi câteva hiene, care e drept că rămaseră la depărtare de foc, în schimb urlau de te lua groaza.

Nici nu era de gândit să doarmă, mai ales că Farrow îşi exprimă temerea că aceste urlete ar putea atrage şi tigri.

Lui George îi fu dat să aibă iarăşi parte de o aventură destul de neplăcută. Doborât de oboseala din timpul zilei, se întins în culcuşul de frunziş din colibă. Nu se gândea de fel la vreo primejdie, căci cei patru camarazi mai stăteau de vorbă la foc şi dacă s-ar apropia într-adevăr vreun tigru, vor băga ei de seamă la timp, deoarece şacalii ar rupe-o de fugă.

La vreo altă primejdie iar nu se gândea, frunzişul pe care stătea întins fusese cules cu grijă din tufe, pentru ca să nu conţină… locatari neplăcuţi, cum ar fi, de pildă, furnici mari, cum sunt în ţările calde. Când astfel se gângănii atacă chiar în număr mic un om adormit, e o adevărată nenorocire.

George se gândi, înainte de a adormi la astfel de furnici şi îşi aminti de nişte povestiri ale doctorului Bertram, despre vestitele Siafus, furnicile rătăcitoare ale Africii.

Când acestea rătăcesc în convoiuri lungi prin stepă, vai de sălbătăciunea care nu fuge cât mai repede de primejdia aceasta grozavă. Şerpi uriaşi au fost atacaţi şi ucişi de aceste furnici mari şi un cunoscut naturalist şi vânător povesteşte că odată, în stepă, o leoaică a luat-o la goană printre caravane şi a sărit într-o apă apropiată, unde gloanţele vânătorilor, speriaţi şi uimiţi, o răpuseră.

Când apoi negrii vrură să scoată din apă trupul greu, se dădură înapoi cu ţipete de groază: „Siafus, Siafus!” Probabil că leoaica fusese surprinsă şi atacată în somn de un convoi de astfel de furnici, care îi intraseră în nas şi urechi şi în durerile ei cumplite fiara nici nu mai luă în seamă oamenii de lângă ea, ci căută s-ajungă cât mai repede la apa salvatoare.

Cu gândurile acestea George adormi.

Dar deodată se trezi, pradă unui simţimânt ciudat.

Ceva se târa pe mâneca lui, cu mişcări care-i dădeau o senzaţie cu totul deosebită. Şi această senzaţie îl făcu să se gândească la ceva ameninţător, încât inima începu să-i bată mai tare.

Nu cuteză să i strige pe camarazi, căci prin asta ar fi putut întărâta reptila sau ce-o fi fost. Spre uşurarea lui, misterioasa vietate se mişcă pe braţ în jos, spre mâna sa. Aceasta era luminată de foc, împreună cu o parte din haina lui uşoară. Va vedea, deci, pe vizitatorul misterios.

Clipele trecură grozav de încet. Animalul ajunsese abia la cot şi acum George înţelese lămurit că nu putea fi şarpe, căci din când în când simţea o împunsătură uşoară.

Vietatea se opri. Nelămurit, George putu deosebi acum un trup lung de vreo zece până la doisprezece centimetri, în formă de şarpe. Ce putea fi asta? Poate un scorpion uriaş, a cărui înţepătură era grozav de veninoasă?

Încet de tot îşi ridică partea de sus a trupului. Petre, care privi întâmplător spre colibă, întrebă:

— Ce s-a întâmplat, domnule George?

Dar tânărul nu cuteză să răspundă, căci vizitatorul misterios se târa acum mai departe. Se găsea la mijlocul antebraţului, în curând va ajunge la mână şi… va muşca, poate.

Petre se ridică imediat şi se apropiă tiptil, bănuind că George se afla în vreo primejdie oarecare. Căpitanul şi doctorul se apropiară şi ei, apoi Petre îndreptă lumina lămpii sale în colibă.

În clipa următoare doctorul Bertram scoase o exclamaţie de spaimă.

— Un scolopendru! Strigă el – pentru numele lui Dumnezeu, vietăţile astea sunt grozav de veninoase! E un exemplar uriaş, din categoria miriapozilor. Nu te mişca, George.

Medicul luă în grabă din trusa lui o pensetă mare, destupă o sticlă cu alcool, în care obişnuia să adune insecte şi se lăsă în genunchi lângă George. Cu o mişcare sigură prinse miriapodul de ceafă cu

penseta şi în clipa următoare îl şi vârâse în alcool.

— Muşcătura lui ar fi produs inflamaţii foarte dureroase, zise doctorul, când fură cu toţii lângă foc. Unii din ei provoacă dureri mari chiar numai prin simpla atingere. Îmi închipui eu cum te simţeai, dragă George.

— Da, n-a fost deloc plăcut, încuviinţă tânărul, dar voi şti pe viitor să cercetez frunzişul pe care mă culc şi astăzi renunţ la somn.

Nici camarazii nu mai avură poftă de odihnă, astfel că rămaseră lângă foc şi doar din când în când aţipeau. Îndată ce se lumină de ziuă părăsiră locul de tabără, căci duhoarea împrăştiată de hoitul rinocerului era de nesuferit.

După două ceasuri de mers ajunseră pe o şosea, unde întâlniră un car cu boi, care mergea la Musaffapur. În schimbul unui bacşiş gras, căruţaşul – un indian mai în vârstă – primi cu plăcere să ia cu dânsul căpăţâna şi pielea rinocerului împreună cu o scrisoare a căpitanului către locotenentul Fields.

Uşuraţi de povară, cei cinci camarazi merseră o bucată pe şosea, apoi dădură iar de o potecă de animale, care ducea spre nord-vest în pădure. Porniră pe ea şi ajunseră curând într-un luminiş cu un izvoraş, unde făcură popas pentru masă. După aceea se odihniră câteva ceasuri.

Când porniră mai departe, mai erau cinci ore până să se întunece. George spuse în glumă:

— Cred că indianul Kampa s-a înşelat. Nu mai e nevoie să ne temem de Buanii cu care ne-a ameninţat, căci cu fiecare minut ne îndepărtăm tot mai mult de mina de diamante. Ei, dar asta ce-o mai fi?

Sunete ciudate, ca nişte lătrături puternice ale unei haite de câini, se auziră de la mare depărtare. Doctorul, care de altfel cunoştea glasul fiecărui animal, zise, dând din umeri:

— Dacă am fi în Anglia, aş spune că e vorba de o vânătoare de vulpi cu câini. Ciudat! Eu unul m-aş întoarce şi aş încerca să dau de animalele acestea.

— Nu, nu, mai bine să ne lipsim, răspunse căpitanul, râzând, altminteri nu mai ajungem niciodată la prinţul Ghasna.

Camarazii se opriseră, dar în zadar îşi încordă doctorul auzul, ciudatele sunete nu se mai auziră.

— Păcat, zise el, în cele din urmă, mare păcat. Dar fireşte că trebuie să mergem mai departe, deşi tare aş vrea să ştiu ce e cu lătrăturile astea.

— Te cred, dar trebuie să ne urmăm drumul, spuse şi George. Şi eu aş fi vrut să ştiu ce fel de animale sunt acelea din spatele nostru.

— Poate că vin după noi, zise căpitanul, râzând. Ne vei urma ceva mai încet şi poate că le mai vezi.

Spre uimirea lui Farrow, George primi această propunere, pe care tatăl său o făcuse în glumă.

— Da, tată, aşa voi face şi-ţi mulţumesc că mă laşi, răspunse tânărul. Îţi făgăduiesc să nu rămân prea mult în urmă şi voi face aşa fel ca să ajung la tabăra voastră încă înainte de a se întuneca. Cred că peste vreo patru ceasuri faceţi popas, nu?

— Da, răspunse căpitanul. Aşadar, nu te laşi, într-adevăr? De, mi-a ieşit cuvântul din gură, astfel că trebuie să încuviinţez. Dar ţine-ţi făgăduiala şi fii în tabără înainte de se înnoptează, fireşte numai dacă nu vei fi împiedicat de vreo împrejurare deosebită, ceea ce sper că nu va fi cazul.

Se despărţiră şi George rămase singur, privind după camarazii săi, până îi văzu dispărând, unul câte unul, pe după o cotitură a potecii.

În aceeaşi clipă tânărul îşi spuse că întreprinderea să era cu totul nechibzuită. Numai primejdii îl puteau pândi, singur în această pădure seculară, cu atâtea animale de pradă în jurul lui.

Intrase însă în horă şi trebuia să joace.

Îşi adună tot sângele rece, se întoarse şi privi înapoi spre drumul pe care veniseră. Numai de acolo se putea ivi vreo primejdie, sau poate ceva foarte interesant, ceva nou.

Timpul trecu, nespus de încet. În cele din urmă se scurse jumătatea de ceas pe care îşi propuse să aştepte şi, cu uşurare în suflet, George se întoarse şi porni după camarazii săi.

V.
BUAN...-II.

TRECUSE IARAŞI O JUMĂTATE DE CEAS. Uneori George se întorcea şi privea înapoi pe potecă, se oprea şi asculta, căutând să audă iarăşi ciudatele sunete.

Dar pădurea zăcea liniştită sub căldura umedă care părea să omoare orice viaţă animală. Desişul se lumina acum şi probabil că venea vreo rarişte.

Camarazii nu se vor fi oprit acolo, cu siguranţă că merseseră mai departe, căci mai erau cel puţin patru ceasuri până să se întunece.

După câteva minute tânărul văzu drumul liber înaintea lui, un drum de vreo două sute de metri lungime. Se aflau acolo doar câţiva copaci mari şi câteva tufe. Altminteri pământul era acoperit numai de iarbă înaltă, culcată la pământ din cauza căldurii.

George se opri încă odată pe marginea acestui luminiş mare şi ascultă îndărât. Avea un simţimânt de teamă, ca şi cum l-ar pândi vreo primejdie.

Necăjit pe el însuşi, porni hotărât mai departe, înaintase vreo cincizeci de metri în luminiş, trecuse de primul copac care se găsea

acum la vreo treizeci de metri în urma lui. Următorul, însă, ale cărui ramuri de jos începeau la vreo trei metri deasupra pământului, era cam la aceeaşi depărtare.

Atunci se opri brusc şi se întoarse cu iuţeala fulgerului, căci în desiş îndărătul lui se auziră iarăşi tonurile acelea ciudate; de astădată ai fi putut zice că sunt lătrăturile unei haite de câini.

Dar cum să fie cu putinţă asta în jungla indiană? La vreo primejdie nu se mai gândea acum George, era numai curios ce va vedea, apoi se speria totuşi, căci se gândi la lupi, care se luaseră probabil după vreun vânat.

Tocmai vru să se întoarcă spre a alerga la copacul următor, când de pe potecă dădu ceva buzna spre el.

— Lupi, într-adevăr! se gândi George în prima clipă şi se miră că nu vedea vânatul urmărit.

Apoi observă bine că nu erau lupi, ci câini cu înfăţişarea izbitor de asemănătoare cu a lupilor. Şi atunci îşi aminti că citise el cândva despre câinii sălbateci ai Indiei de Nord, Colsumii.

Şi tot atât de repede îşi aduse aminte şi de numele pe care-l dădeau băştinaşii acestor animale: *Buansus*.

Aceasta era, aşa dar, dezlegarea tainei. La aceşti câini sălbateci se gândise muribundul Kampa. Şi de sigur că ştiuse de prezenta lor în aceste jungle, tot aşa precum ştia cât de primejdioşi sunt când se ivesc în haite.

George se speria şi începu să alerge spre copacul apropiat. Abia acum îşi dădu seamă că el însuşi era vânatul pe care îl urmăreau aceste fiare. Lătrăturile îndepărtate de la început le scoseseră când dădură de urmele celor cinci camarazi; se luaseră după ele cu înverşunare şi acum aveau vânatul în faţa lor.

George lăsă puşca în jos, căci ea îl împiedica numai la alergat. Era în joc viaţa lui, deoarece haita era alcătuită din vreo cincisprezece capete şi dacă fruntaşul îl ajungea şi sărea pe el, era pierdut. În câteva clipe l-ar fi sfâşiat.

Atât de repede ca acum nu alergase în viaţa lui încă. Dar lătrăturile şi mârâiturile se apropiau din clipă în clipă. Tânărul nu cuteza să arunce o privire îndărăt, căci asta i-ar fi putut fi pieirea.

Privi numai în pământ, să nu se poticnească de ceva.

Copacul mai era numai la cinci metri şi dacă îl ajungea, era salvat. Trebuia să se prindă dintr-o săritură de una din crengi. Încă vreo câteva clipe…

Dar mârâitul se şi auzea lângă el, câinele fruntaş nu putea fi decât la cel mult doi metri, ba poate numai la un metru.

O săritură în aer şi mâinile sale se încleştară de cracă. Repede îşi aruncă picioarele în sus şi se încleştă şi cu ele de creangă. Apoi se săltă cu totul, astfel că veni în genunchi pe craca groasă.

Duse repede mâna la revolverul din dreapta căci fruntaşul haitei, furios că-i scăpase prada, sări atât de sus încât aproape să ajungă craca.

George se liniştise acum de tot; avea paisprezece gloanţe în cele două pistoale, astfel că era o nimica toată pentru el ca să împuşte toată haita, de la adăpostul de unde se afla. Dar o spaimă de moarte îl cuprinse când găsi acăţătoarea goală. Când se săltase în sus pe cracă, arma căzuse afară.

Repede duse mâna la pistolul din stânga. Slavă Domnului, acesta era la locul său. George îl smulse din brâu, căci câinele fruntaş sări iarăşi în sus şi fălcile sale clăpăiră aproape de tot. Atunci tânărul trase şi când Buansu-ul atinse iar pământul, se rostogoli îndată în lături. Glonţul îi găurise capul.

În clipa următoare toată haita dădu un atac furios asupra copacului. În prima clipă George tresări speriat văzând animalele mari repezindu-se în sus. Pe urmă însă descărcă liniştit un glonţ după altul.

Cu fiecare glonţ ucise sau răni grav un câine şi, spre bucuria lui, cei neatinşi se dădură înapoi, schelălăind. Totuşi nu fugiră îndată de acolo, cum nădăjduise George, ci se pitiră între tufele apropiate.

Îndată, deci, ce-ar fi părăsit copacul, câinii care mai rămăseseră – în număr de opt – ar fi sărit pe el. Jos lângă copac era al doilea revolver al său şi alături de el văzu speriat cartuşele de rezervă. Şi ele îi căzuseră afară când se săltase în sus, astfel că nu mai avea acum cu ce să-şi încarce revolverul. Ce era de făcut?

George privi cu atenţiune în jos, atât cât îi îngăduia frunzişul. Din păcate se aflau câteva tufe cam aproape de copac, desigur că şi acolo se pitiseră câţiva colsumi şi dacă el ar încerca acum să coboare ca să-şi ia celălalt revolver şi gloanţele de rezervă, ar sări îndată asupra lui.

Auziseră oare camarazii împuşcăturile? Aproape cu neputinţă, căci erau la depărtare de câteva ceasuri.

Într-un fel sau altul trebuia să-şi redobândească arma şi gloanţele, fără să se primejduiască. Chibzui şi îi veni o idee. Avea totdeauna la dânsul sfoară subţire dar trainică, deoarece se încredinţase cât de folositoare îi putea fi. Acum trebuia să mai găsească vreun cârlig, pe care să-l lase în jos. Dacă era îndemânatic, ar izbuti să tragă astfel în sus arma şi poate chiar cartuşiera.

Privi cercetător în jur; craca pe care stătea era prea trainică şi crenguţele erau şi ele tari, astfel că n-ar fi putut face cu cuţitul, un cârlig potrivit. Trebuia să mai urce şi să taie de acolo o creangă mai subţire.

Se săltă repede pe craca de deasupra. Aceasta avea rămurele mai subţiri, dar prea tari şi ele, totuşi, pentru scopul său. Frunzişul des îl ascundea foarte bine şi George rămase nemişcat, ca să observe luminişul printre frunze.

După câteva minute văzu o mişcare uşoară într-un tufiş, aflător la vreo douăzeci de metri de copac. Ca nişte şerpi se strecurară de acolo doi colsumi, se opriră în faţa ascunzătorii şi adulmecară neliniştiţi în jur.

George era bucuros. Dacă punea mâna pe a doua armă şi pe gloanţe, va izbuti să împuşte şi pe ceilalţi câini.

Se căţără imediat mai sus şi, privind înapoi, văzu că cei doi câini sălbateci se retrăseseră iarăşi în tufiş, îndată ce el se mişcase.

Când George se afla pe a cincea creangă, la vreo zece metri de pământ, văzu multe rămurele subţiri, foarte potrivite pentru scopul său. Scoase pumnalul şi privi cercetător în jur. Întinse mâna dreaptă spre o creangă, care era îndoită ca un cârlig – când auzi un foşnet chiar lângă el.

Privi neliniştit într-acolo, dar nu văzu nimic. Atunci tânărul întinse iar mâna spre creangă, iscodind cu grijă în juru-i, căci nu-l părăsea sentimentul neplăcut că ar fi ameninţat de undeva.

Şi deodată se speria grozav; de pe creanga de deasupra capului său şi din care voia să taie ramura, se întinsese spre dânsul o frânghie lungă şi pestriţă.

Înainte de a-şi putea trage înapoi braţul stâng, frânghia se şi încolăci cu iuţeala fulgerului în jurul lui şi, spre nespusa-i groază, George văzu că tulburase somnul unui python mare.

Şerpii uriaşi n-au, din fericire, colţi veninoşi; singurul şarpe veninos care atinge o mărime respectabilă – o lungime până la patru metri şi jumătate – este *Naja bungarus,* cobra regală, dar ea nu se caţără pe copaci, cum e cazul cu pythonii.

Aşa dar, George nu era expus morţii grozave prin otrăvire, în schimb risca să fie zdrobit de puterea uriaşă a şarpelui. Şerpii enormi îşi ucid prada încolăcindu-se în jurul ei şi strângând-o mai rău ca într-un cleşte.

Asta părea să fie şi intenţia pythonului căruia George îi turburase odihna, ceea ce îl înfuriase peste măsură. Din fericire, nu era chiar atât de mare, dar cu toate acestea situaţia tânărului era foarte primejdioasă.

Prin atacul fulgerător el se clătină pe creanga îngustă. De braţul stâng nu se putea folosi, pentru că şarpele se încolăcise de câteva ori în jurul său şi-i strângea cu putere.

Cu greu îşi regăsi echilibrul, agitând braţul drept; în vremea asta însă python-ul i se şi încolăcise odată în jurul pieptului.

Tânărul scoase un geamăt de durere, simţindu-şi coastele zdrobite aproape. Ştia bine că şarpele va continua să se încolăcească în jurul trupului său, până ce, în cele din urmă, îl va zdrobi.

Văzu capul şarpelui trecând pe lângă pieptul său, ca să se încolăcească a doua oară şi atunci lovi repede cu pumnalul. Lama

ascuţită nimeri în ceafa reptilei, străbătu pielea aspră şi pătrunse adânc în carne. Din păcate George nu se putuse folosi de toată puterea, căci nu avea sprijin bun pe creangă.

Şarpele fu grav rănit, dar nu mortal şi urmarea fu că se strânse şi mai tare în jurul trupului, astfel că bietului tânăr i se tăia aproape răsuflarea.

Căută să-şi adune toată energia. I se şi întunecase înaintea ochilor, dar ştia că era mort dacă îşi pierdea cumpătul. Căzând jos împreună cu python-ul, vor fi amândoi înhăţaţi de cei doi colsumi şi în câteva minute vor fi sfâşiaţi de grozavele animale flămânde.

Capul şarpelui trecu iarăşi pe după braţul său stâng şi se încolăci a doua oară în jurul pieptului său. Acum mişcările şarpelui nu mai erau însă atât de repezi şi sigure, rana începea să-şi facă efectul.

George se smuci odată, stătu drept fără să se clatine, apoi izbi în jos cu toată puterea, cu braţul drept. Vârful pumnalului pătrunse exact în rana pe care o făcuse înainte şi lama ascuţită spintecă ceafa primejdiosului duşman.

Dar în clipa următoare, George fu nevoit să caute repede un sprijin cu braţul drept, căci acum pythonul începu să se zbată cu moartea.

Îi strângea pieptul cu atâta putere, încât sărmanul tânăr gemea şi se clătina, apoi capul însângerat începu să lovească în dreapta şi în stânga, nimerind uneori braţul stâng al lui George; totuşi tânărul erou se ţinea strâns cu trei degete de o ramură şi nu dădea drumul pumnalului.

În cele din urmă şarpele începu să slăbească. Strânsoarea grozavă încetă, apoi coada i se lăsă moale în jos, încolăciturile se desprinseră din jurul pieptului şi George se simţi liber. Împinse cu piciorul trupul reptilei şi aceasta se rostogoli din creangă în creangă, căzând cu zgomot la pământ.

Tânărul privi în jos, aşteptându-se să vadă câinii sălbateci năpustindu-se asupra pythonului. Şi într-adevăr, îi văzu dând năvală, dar se dădură speriaţi înapoi când reptila se mai zvârcoli odată. În clipa următoare se retrăseseră iarăşi în ascunzătorile lor.

George stătu câteva minute ca să-şi vină în fire, apoi tăia creanga pe care şi-o alesese şi o ciopli cu cuţitul, dându-i forma unui cârlig, pe care-l legă de sfoară. După aceea se lăsă pe craca de jos.

Colsumii se făcuseră nevăzuţi. Câteva clipe George chibzui dacă n-ar fi bine, totuşi, să coboare, ca să-şi ia arma. Poate că colsumii, în teama lor de trupul şarpelui, nu vor cuteza să-l atace, cât timp va rămâne lângă copac.

Alungă însă repede gândul acesta, căci prea era cutezător. Ar fi putut pune mâna pe revolver, dar cu siguranţă că n-ar fi izbutit s-ajungă destul de repede înapoi pe creangă, dacă haita de câini s-ar fi năpustit asupra lui. Ar fi trebuit să facă un salt, pentru care îi lipsea

distanţa de care avea nevoie.

Se apucă să lucreze cu cangea pe care şi-o făcuse. Nu era atât de simplu precum îşi închipuise şi curând începu să se descurajeze, văzând că încercările sale dădeau mereu greş.

Îşi impuse linişte, spunându-şi că trebuia să facă cu orice chip treaba asta, altminteri era sortit să-şi petreacă noaptea pe copac. Afară de asta îi primejduia pe camarazii săi, dacă aceştia veneau într-acolo, îngrijoraţi de întârzierea lui. Ar ajunge pe întuneric în luminiş şi primejdioşii câini i-ar ataca prin surprindere, înainte ca ei să bănuiască măcar cu ce potrivnici aveau de-a face.

În cele din urmă izbuti să apuce revolverul cu cârligul şi, cu mare băgare de seamă începu să-l tragă în sus.

Şi izbuti. Când avu în mână arma credincioasă, mai că nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Acum însă trebuia neapărat să aibă şi câteva gloanţe de rezervă; cu străduinţe neînchipuite reuşi să aducă sus cartuşiera.

Îşi încărcă imediat armele şi cu cele paisprezece focuri pe care le avea acum putea ţine piept câinilor.

Se căţără repede pe o cracă mai sus şi se piti în frunziş. Aşteptă vreo cinci minute, apoi văzu cei doi colsumi ieşind iarăşi din tufiş. Ţinti scurt, două gloanţe detunară, se auzi un schelălăit prelung şi… mai rămăseseră numai şase câini.

Fireşte că aceştia vor deveni acum foarte băgători de seamă, poate că el va trebui să aştepte chiar ceasuri întregi până să mai vadă unul… Viteazul tânăr se hotărî atunci să coboare. Trebuia neapărat să ajungă la tabăra camarazilor înainte de a se întuneca, astfel că n-avea vreme de pierdut.

Abia luase această hotărâre, că o şi aduse la îndeplinire.

Cu băgare de seamă scoase puţin afară pumnalul din teacă, pentru că se putea aştepta ca nu toate gloanţele să nimerească, astfel că va fi nevoit să atace cu cuţitul.

Coborî apoi pe craca de dedesubt, îşi dădu repede drumul în jos şi, încă în vreme ce era în aer, scoase cele două pistoale, pe care trebuise să le vâre în buzunare. Ajunse cu bine la pământ.

În clipa următoare ridică pistoalele, căci din toate părţile se repeziră la ei cei şase colsumi. Doi erau foarte aproape – probabil că se ascunseseră în iarbă, fără ca el să-i fi văzut.

În faţa primejdiei grozave, George deveni foarte liniştit. Fără să şovăie o clipă, descărcă două gloanţe în animalele care se repezeau la el şi acestea căzură la pământ în toiul fugii.

Ceilalţi patru rămaseră o clipă locului când auziră schelălăitul de moarte al celor doi. Răstimpul acesta scurt fu de ajuns pentru George ca să tragă alte două gloanţe sigure, care răpuseră încă doi câini.

Acum cei doi din urmă ajunseră aproape de dânsul, gata, gata să-l

înşface. George nu putu trage decât un singur glonţ, apoi fu nevoit să sară în lături. Cei doi colsumi se izbiră unul de altul, dar cel pe care-l nimerise tânărul începu să muşte în gol şi-l înhăţă pe tovarăşul său. Înainte ca acesta să se poată elibera, George mai slobozi două gloanţe şi amândouă animalele îşi dădură sfârşitul.

Tânărul străbătu încet luminişul, ţinând încă pistoalele în mână. Ştia bine că nu lovise de moarte toţi colsumii şi se mai putea aştepta să fie înhăţat pe la spate de vreunul.

Într-adevăr, fu nevoit să mai dea lovitura din urmă la doi câini, care încercaseră să-l înhaţe, deşi erau grav răniţi.

Când George lăsă în urma să luminişul şi intră pe poteca pe care merseseră camarazii, cele întâmplate i se părură un vis.

Trecuse prin primejdii ca nici un alt om înaintea să şi din care puţini ar fi scăpat. El însă rămase cel de totdeauna. Se bucura că scăpase cu bine din aceste lupte grele, fără să facă însă mare caz de asta. Principalul lucru era că se găsea în viaţă şi că va ajunge la vreme la camarazii săi.

Timp de două ceasuri merse voiniceşte, apoi dădu de un mic luminiş, în mijlocul căruia se afla un izvor. Tocmai se lăsa întunericul şi cu bucurie văzu el focul de tabără în jurul căruia stăteau tovarăşii săi.

Aceştia îl întâmpinară cu bucurie şi doctorul zise cam ironic:

— Ei, dragă George, a fost frumoasă plimbarea de unul singur? Ţi s-a întâmplat ceva?

— Doctore, cunoşti numele Buansus? răspunse tânărul, tot cu o întrebare.

Medicul sări în sus, se holbă câteva clipe la George, apoi zise agitat:

— De sigur, au fost Colsumi… ăia ale căror lătrături le-am auzit. Ai văzut cumva vreunul?

— O, da, am fost atacat chiar de vreo cincisprezece, răspunse George, calm. Afară de asta, în copacul în care m-am refugiat, am avut o mică încăierare cu un python, pe care l-am turburat probabil din somn.

Doctorul rămase mut de uimire, iar George povesti simplu, ca de obicei, aventura prin care trecuse.

Aventurile submarinului Dox 123

Hans Warren

I
FANTOMA JUNGLEI

ÎNTR-UN LUMINIŞ MIC din mijlocul unei jungle dese îşi întocmiră tabăra căpitanul Farrow, doctorul Bertram şi Kard. Acesta din urmă se îndeletnicea să adune vreascuri, ca să aprindă un focşor.

În vremea asta căpitanul stătea de vorbă cu doctorul Bertram.

— Zău mă tem, dragă doctore, că i s-o fi întâmplat ceva lui George al meu, în drum spre satul băştinaşilor. De mult ar fi trebuit să fie înapoi cu Petre Uriaşul.

— Să n-ai nici o grijă, căpitane – răspunse Bertram – băştinaşii de pe aici sunt oameni paşnici şi nu poartă duşmănie străinilor. Mai mult ca sigur că George a întârziat din pricina târguielilor pe care avea să le facă. De fapt, ar fi trebuit să mergem şi noi cu ei.

— Ştii prea bine că nu vroiam să-i liniştesc pe indieni prin prezenta noastră, dragă doctore. Pe de altă parte, cu toată asigurarea guvernatorului, n-aş vrea să mă arăt pretutindeni. George şi Petre, singuri, n-ar putea atrage luarea aminte, căci s-o fi întâmplând adeseori pe aici să se ivească, prin sate albi ca să cumpere merinde. Dar întârzierea băiatului şi a lui Petre şi ma îngrijorează acum.

— Să nădăjduim că nu li s-a întâmplat nimic în junglă, căpitane. Mă gândesc la fiarele şi şerpii care fac nesigure ţinuturile acestea.

— De asta mă îngrijesc mai puţin, dragă doctore, căci George şi Petre sunt bine înarmaţi şi se pricep ei să mânuiască pistoalele. Mă îndeamnă inima să pornesc în întâmpinarea lor.

— Să mai aşteptăm o jumătate de ceas. Cred însă că ne vom lovi de mari greutăţi, căci peste o ora se înnoptează.

— De aceea şi sunt atât de îngrijorat, dragă doctore. Satul e numai la un ceas depărtare de aici şi George lipseşte de patru ceasuri. N-aş mai vrea să aştept ci să por…

Căpitanul îşi rupse vorba, căci în aceeaşi clipă răsună o detunătură de armă urmată imediat de a doua. Aproape în acelaşi timp sari în picioare odată cu doctorul Bertram şi duse mâna la revolver, căci împuşcăturile se auziseră foarte de aproape. Şi Kard se oprise din lucru şi îşi pironi privirea în desiş, în vreme ce-şi ţinea mâna încleştată pe pistol.

Trecură câteva minute de încordare. Deodată, camarazii auziră nu prea departe trosnet de crengi şi zgomotul acesta se apropia şi mai mult. Kard ridică pistolul, dar îl lăsă imediat în jos, când frunzişul se dădu în lături şi George se ivi în luminiş, urmat de Petre.

Amândoi ţineau revolverele în mână, dar le puseră în loc când îşi văzură camarazii. Tânărul se apropiă zâmbitor de tatăl său, ca să-l salute.

— Am văzut fantoma junglei şi am tras asupra ei, tată – zise el –

am fost reţinuţi în sat, căci se aflau acolo un slujbaş englez şi doi vânători. Au venit încoace să vâneze „fantoma junglei”.

— „Fantoma junglei”? Ce-nseamnă. Asta, George? întrebi căpitanul, cu interes. Haideţi să ne aşezăm jos şi povestiţi-ne ce vi s-a întâmplat în sat!

George desfăcu întâi merindele aduse, pentru ca Petre şi Kard să poată pregăti cina, apoi începu să povestească:

— Am ajuns cu bine în sat şi băştinaşii ne-au primit cu prietenie. Albii care se aflau acolo, au fost foarte prietenoşi cu noi şi s-au interesat îndată de unde venim şi ce ne-a adus în ţinutul acesta, care nu prea are nume bun. Le-am răspuns că am întreprins o mica expediţie de studii şi că tovarăşii mei şi-au întocmit tabăra în junglă, indicându-le, fireşte, o direcţie falsă. M-au sfătuit ca la înapoiere să fiu cu mare băgare de seamă, căci prin ţinutul acesta se aţine o făptură misterioasă, care a ucis până acum mulţi indieni din sat. Dacă lucrurile vor merge tot aşa, în curând tot satul va fi curăţat, deoarece nu numai bărbaţi, ci şi femei au fost găsite sfâşiate.

— Nu se. Ştie cum arată aşa-zisa „fantoma a junglei”, dragă George? întrebă doctorul Bertram.

— Nu şi tocmai aici e buba. Oamenii au căpătat o frică superstiţioasă de făptura aceasta şi cutează să iasă din sat. După ce s-au sfătuit îndelung, au găsit că cel mai nimerii lucru e să ceara ajutor din satul vecin. Întâmplător se găseau acolo slujbaşul englez şi cei doi vânători, care s-au arătat de îndată foarte interesaţi şi vroiau să cerceteze cazul. Dar până acum n-au ajuns la nici un rezultat, pentru că „fantoma junglei” a refuzat să se mai arate. Locuitorii satului s-au mai liniştit şi s-au apucat să-şi vadă de treburile lor. Dar în aceeaşi zi a fost găsit iarăşi un indian sfâşiat, astfel că spaima de această fantomă a devenit şi mai mare. Unul din vânători, care a examinat cu luare-aminte urmele spunea că, după părerea lui e vorba de o fiară grozavă, de pildă un tigru. Urma era însă atât de ciudată şi neregulată încât, în cele din urmă, nu mai ştiu nici ei ce să creadă. Ne-au sfătuit să rămânem peste noapte în sat şi să pornim a doua zi dimineaţa împreună cu ei, care aveau de gând să cerceteze jungla. Nu ne-am lăsat convinşi, fireşte şi am plecat, părăsind satul în direcţie opusă. Când nu mai puteam fi văzuţi, am făcut un ocol în jurul satului şi am luat-o încoace. Aproape de aici am auzit nişte zgomote ciudate şi când ne-am luat după ele, am zărit într-un tufiş o făptură, care dădea să se retragă repede la apropierea noastră. Am slobozit două gloanţe, dar nu ştiu dacă au nimerit, căci „fantoma” a fugit în tufişul des.

— Şi n-a fost tigru, George? întrebi, doctorul Bertram. Ar fi trebuit să vezi, cel puţin, dacă era om sau animal.

— Eu l-am luat drept animal, doctore, altminteri n-aş fi tras.

— Atunci să încercăm să, pătrundem în desişul de colo, ca să

urmărim dihania! propuse căpitanul.

— E cu neputinţă, tată, căci nu vom izbuti să înaintăm – răspunse George – am încercat şi eu cu Petre, deoarece ne-am gândit îndată la „fantoma junglei”. Zău, credeam că nu se poate.

— Atunci lagărul nostru e foarte primejduit – zise căpitanul – şi va trebui să veghem cu schimbul toată noaptea, altminteri ni se poate întâmpla şi nouă ca locuitorilor din sat.

— De vegheat trebuie să veghem în orice caz. Te pomeneşti că izbutim să răpunem „fantoma junglei”. De vreun tigru n-avem ce ne teme, căci cu ăsta sfârşim noi repede.

— Să ne întocmim însă tabăra în mijlocul luminişului, pentru a nu fi atacaţi pe la spate – sfătui căpitanul. Mâine dimineaţă pornim imediat la drum, ca să nu ne întâlnim cu vânătorii aceia. Şi acum să mâncăm şi să ne culcăm devreme. Îndată după răsăritul soarelui ne luăm apoi tălpăşiţa.

Tocmai când sfârşiră cu masa, se lăsă şi noaptea. În vremea asta Kard aprinsese focul în mijlocul luminişului şi după ce se o rândui paza, camarazii se culcară. Petre avea întâia veghe, George a doua şi Kard a treia. Veneau pe urmă la rând căpitanul şi doctorul.

În vreme ce Uriaşul stătea lângă foc şi nu lăsă puşca din mână, ceilalţi dormeau liniştiţi.

După două ceasuri Petre îl trezi pe George. Îi spuse că nu observase nimic suspect şi, călcându-se, adormi îndată.

George zvârli vreascuri în foc, apoi îşi roti privirea în jur şi căută să nu piardă nici un zgomot. Abia acum, în cursul nopţii, se trezise viaţa junglei. Animalele ieşeau după pradă şi George auzea din depărtare răgetul tigrilor flămânzi.

Astfel trecu un ceas şi când tânărul îşi plimbă iar privirea în jurul luminişului… tresări speriat, zărind numai la vreo şase metri îndărătul lui un tigru uriaş, care se uita la el cu ochi scânteietori.

Câteva clipe George rămase ca înmărmurit. Nu auzise pârâit de crengi şi se mira cum izbutise fiara să ajungă pe nesimţite în luminiş.

Dar nu era acum vreme de gândit. Ridică braţul să descarce un glonţ în ochiul tigrului, când acesta se-ntoarse brusc şi dispăru în desiş.

Tânărul era peste măsură de uimit. Tigrul părea să fie rănit, căci şchiopăta pe unul din picioarele dinapoi. Să fi fost acelaşi animal asupra căruia trăsese, cu puţin înainte?

Îşi aţinti privirea spre locul unde dispăruse tigrul. Se scurseră astfel câteva minute, când deodată avu presimţirea ciudată a unei primejdii apropiate. Se uită repede de jur împrejur şi se speria încă odată; văzând iarăşi tigrul stând îndărătul său, de partea cealaltă, a luminişului. Dar înainte să poată ridica revolverul, fiara se făcu nevăzută.

George îl trezi pe Petre şi-i povesti cele întâmplate.

— Pare să fie „fantoma junglei”, domnule George! şopti Uriaşul. Acum pricep eu părerea vânătorului, care n-a scos-o la capăt cu urma. Tigrul n-a fost rănit de dumneata, ci şchiopăta de multă vreme. De aceea se vede că nu ne atacă, pentru că n-o fi putând sări.

— Admir inteligenţa acestui animal, care face îndată stânga-mprejur când ridic eu revolverul. S-ar părea că cunoaşte cât de primejdioasă este această armă mititică. Tu nu slăbi din ochi partea cealaltă… eu voi veghea în asta de aici. Dacă-l vezi, încearcă să-i descarci un glonţ în ochii.

Petre încuviinţă din cap şi îşi întoarse privirea în partea cealaltă. În aceeaşi clipă aproape, exclamă agitat:

— Uite-l colo, domnule George! Îi văd scăpărând ochii în desiş. Ne iscodeşte ca un om şi să chibzuiască în ce fel ne-ar putea, ataca. Să trag într-însul?

George vru să se întoarcă repede, când observă şi el ceva; într-un desiş de pe cealaltă parte zări doi ochi scânteietori, aţintiţi asupra locului de lagăr. Să fi fost şi acolo un tigru?

Repede aruncă o privire înapoi, să se încredinţeze de spusele lui Petre. Da şi acolo luceau doi ochi, dar aceştia păreau să fie de om, nu de tigru.

Nu putea privi prea mult timp într-acolo, căci în fiecare clipă tigrul de pe cealaltă parte ax fi putut ţâşni din desiş. De aceea se întoarse iarăşi, şoptind uriaşului:

— Să nu tragi, Petre, căci cred că acolo e un om. Şi de partea mea scânteiază doi ochi, care însă, sunt de tigru, fără nici o îndoială. Voi încerca să-l nimeresc cu un glonţ.

George nu mai avu răgazul să facă ce-şi propusese, căci în vremea asta ochii dispăruseră. Acum socoti nimerit să-i trezească pe camarazi. Făcu asta şi le povesti cele petrecute.

Ochii pe care îi zărise Petre mai luceau din tufiş. Când căpitanul îi văzu, spuse în şoaptă camarazilor săi:

— Cu siguranţă că e un om, pare să aibă ochii plini de ură. Mă mir numai că nu îi e teamă de tigru, căci după spusele tale, George, a fost şi acolo un, tigru, nu e aşa?

— Da, tată şi eu sunt surprins cum s-a putut întâmpla asta, fără, să-l descopere pe om. Să încerc să-l atrag încoace pe individ?

— Nu e nici un rost, George. Omul o fi având gânduri rele, altminteri nu s-ar ascunde acolo.

— Poate că n-a zărit încă tigrul, tată. Trebuie să-l prevenim, altminteri e pierdut.

În clipa aceasta, ochii dispărură – acum prevenirea n-ar mai fi avut nici un rost. Toţi priviseră cu încordare într-acolo şi se-ntoarseră speriaţi când Petre scoase deodată un ţipăt. El se-ntoarse cel dintâi şi

se holba acum la ochii de foc ai unui tigru ce se afla doar la doi metri de George. Dar când ridică mâna cu revolverul să tragă, doctorul Belirăm îl opri şi-i şopti repede:

— Nu trage, Petre, tigrul e îmblânzit.

Căpitanul şi George ridicaseră şi ei pistoalele, când auziră însă, cuvintele doctorului le lăsară iarăşi jos. Văzură şi dânşii acum că tigrul nu era de fel primejdios, deşi îi privea pe toţi cu ochi scânteietori.

Deodată răsună, o fluierătură scurtă din desiş. Tigrul ridică repede capul, făcu stânga-mprejur şi dispăru.

— Ar fi trebuit să tragem într-însul – zise George, după câtva timp – sunt încredinţat că am avut înaintea noastră „fantoma junglei".

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, George – încuviinţă căpitanul. Dar îmi venea greu să trag. Mai primejdios trebuie să fie individul căruia îi aparţine tigrul – pe el trebuie să-ncercăm să punem mâna.

— Uite-l colo! exclamă deodată Petre, speriat.

Toţi se-ntoarseră cu iuţeala fulgerului, căci de pe partea cealaltă ieşise din desiş un Indian, care venea acum încet spre ei. Nu părea deloc fricos şi se purta ca şi cum. Ar fost el stăpân aici în luminiş. Barba-i albă era o dovadă că trebuia să fie om în vârstă. Când zări pistoalele în mâinile camarazilor, făcu un semn liniştitor şi fără să fie poftit, se aşeză jos. Apoi îşi plimbi privirea de la unul la altul şi la urmă se adresă căpitanului, în care nu-i fu greu să recunoască pe şeful micii expediţiuni. Într-o englezească fără cusur, zise:

— Dşuta ştie că n-aveţi gânduri rele împotriva să şi nici tigrul lui nu vă va face nimic. Părăsiţi mâine în zorii zilei ţinutul acesta şi Dşuta vă făgăduieşte că vă veţi putea urma drumul nestânjeniţi.

— Dar de ce îi urmăreşte Dşuta pe fraţii săi? De ce pune Dşuta ca ei să fie omorâţi de tigrul lui? întrebă căpitanul.

— Dşuta ştie ce face, Dşuta nu trebuie să dea nimănui socoteala cu privire la asta. Dşuta ştie şi că au sosit trei albi care vor să răpună tigrul lui. Dşuta însă îşi bate joc de ei şi-i va ucide şi pe dânşii. Voi nu faceţi parte din ceata lor şi de aceea Dşuta vă lasă să vă vedeţi de drum.

— Aşa dar, ne porunceşti să părăsim ţinutul acesta? întrebă căpitanul Farrow.

— Dşuta vă porunceşte. Dşuta vă roagă să aduceţi la îndeplinire porunca lui.

— Şi dacă nu te vom asculta, ce se va întâmpla cu noi, Dşuta?

— Atunci va trebui să muriţi şi voi. Dşuta e puternic şi nu se teme de nimic.

— Să mai chibzuim dacă trebuie să dăm ascultare poruncii d-tale – răspunse căpitanul. Noi nu suntem obişnuiţi să ni se poruncească şi mai întâi vrem să ne sfătuim dacă nu-i putem salva pe fraţii tai din sat de „fantoma junglei".

Indianul răspunse, fără să se tulbure:

— Dşuta vă spune că veţi muri şi voi dacă nu părăsiţi ţinutul acesta mâine dimineaţă. Dşuta e stăpân aici şi voinţa să trebuie îndeplinită.

— Noi avem însă arme bune – răspunse căpitanul – ştim ca tu eşti un ucigaş, care îşi omoară fraţii cu ajutorul tigrului său. Eşti în puterea noastră căci înainte de a te putea ridica, vei fi mort.

Spunând acestea, Farrow îndreptă revolverul spre indian, care, însă, nu-şi pierdu cumpătul. Aproape nepăsător privi la ţeava ameninţătoare şi zise:

— Dacă Dşuta vrea să meargă, nici tu nu nu-l poţi împiedeca. Dşuta nu se teme de armele albilor, căci dacă vrea Dşuta, arma nu foloseşte la nimic. De aceea, Dşuta vă previne încă odată.

Cu aceste cuvinte se ridică, dar căpitanul se răsti la el:

— Rămâi locului, Dşuta, eu nu glumesc! Dacă mai faci un pas, eşti mort.

— Albul poate trage asupra lui Dşuta, căci arma lui nu e încărcată – răspunse indianul şi păşi liniştit mai departe.

Căpitanul, care ştia că are un ucigaş înaintea sa, vru să tragă un glonţ în piciorul indianului şi apăsă pe trăgaci. Dar… nu se auzi nici o detunătură. Şi la a doua apăsare rezultatul fu acelaşi. Iar Indianul păşea agale mai departe şi, peste câteva minute, dispăruse în tufiş.

Camarazii se treziră ca din ameţeală. Căpitanul cercetă arma şi constată cu uimire că era încărcată.

— Asta nu pricep, dragă doctore! zise el către acesta. Au aceşti indieni forţe atât de misterioase, încât pot dispune până şi asupra armelor noastre?

Doctorul Bertram clatină capul, zâmbind:

— Dragă căpitane, aici ai văzut o mică scamatorie pe care indianul a făcut-o cu noi. Indianul ne-a hipnotizat pe toţi. Dar nici n-ai apăsat pe trăgaci, el ne-a poruncit, în hipnoză, să vedem imaginea asta.. Ia dă încoace revolverul să-ţi dovedesc adevărul spuselor mele!

Căpitanul îi dădu arma; doctorul luă primul cartuş din ţeava şi-i examină cu luare-aminte, apoi i-l întinse lui Farrow şi zise:

— Ia te uite la cartuşul acesta, dacă observi pe el lovitura cocoşului. Vârî pe urmă glonţul înapoi şi trage un foc. Sunt încredinţat că de data asta arma nu va da greş.

— Ai dreptate, dragă doctore – spuse căpitanul, după ce examină şi el cartuşul, vâra apoi la loc pe ţeavă, ridică arma şi apăsa pe trăgaci. Se auzi o detunătură…

— Vezi că e aşa cum am spus eu! râse doctorul. Indianul ne-a hipnotizat în câteva clipe. A doua oară nu mai vine el încoace, căci acum ştim cum stau lucrurile. Şi vrei, într-adevăr, să-i urmezi porunca mâine dimineaţă?

— În privinţa nu vom sta de vorbă când se va lumina de ziua,

dragă doctore – ocoli căpitanul răspunsul.

George era gata să sară în sus, dar tatăl său îi făcu semn să tacă şi urmă:

— Kard poate lua acum veghea. Indianul spunea doar că până dimineaţă n-avem de ce ne teme, de aceea să ne culcăm la loc. Dacă se mai iveşte odată tigrul, trage într-însul, Kard! Dar să ne trezeşti apoi îndată ca să nu fim atacaţi pe la spate.

Căpitanul rostise cuvintele acestea cu glas tare, pentru ca indianul să le audă, dacă se mai afla pe aproape. Făcu camarazilor săi un semn să, nu mai întrebe nimic, se înveli apoi în pătură şi încercă să doarmă.

II
UN FANATIC

ÎN CURSUL NOPŢII nu se întâmplă nimic, după cum făgăduise indianul. A doua zi, pe când stăteau cu toţii la dejun, doctorul întrebă cu glas coborât:

— Şi acum ce facem, căpitane? Ai într-adevăr de gând să părăseşti ţinutul acesta cât mai repede cu putinţă?

— Ce părere ai tu în privinţa asta? întrebă căpitanul, drept răspuns, pe fiul său. Să-i lăsăm pe locuitorii din sat în plata Domnului, sau ai atâta încredere în vânătorii aceia albi, încât să ne putem bizui pe dânşii?

— Vom alunga „fantoma junglei”, tată! răspunse George, cu ochii scânteietori. Indianul acesta pare să fie un fanatic, care poarta ură locuitorilor satului, din cine ştie ce pricină. Să facem în aşa fel ca şi cum am merge mai departe, dar în realitate să rămânem pe aici şi să căutăm ascunzătoarea indianului. Nu poate locui prea departe de aici.

— Asta e şi părerea mea, George.

— Dar cum să facem ca să-l înşelăm, tată?

— El nu ştie încotro vrem să ne ducem, de aceea propun să părăsim luminişul spre apus şi să încercăm să dăm de sălaşul lui.

Petre, care se dusese în căutarea indianului, se întoarse şi spuse că i găsise urma, precum şi a tigrului său. O potecă îngustă mergea de-a curmezişul junglei şi probabil că ducea la coliba Indianului.

— Atunci să pornim fără zăbavă! spuse doctorul. Trebuie să ieşim din luminiş pe partea cealaltă, ca să nu trezim bănuieli, apoi facem un ocol şi ne-ntoarcem la poteca îngustă, care să nădăjduim că duce la ţintă.

— Bine. Aşa să facem! încuviinţă căpitanul.

Apoi dădu ordinele cuvenite, cu glas tare şi făcu astfel ca şi când ar fi avut de gând să părăsească ţinutul, împreună cu tovarăşii săi.

În vremea asta, Petre şi Kard pregătiseră bagajele, după care camarazii părăsiră luminişul şi se făcură nevăzuţi în desişul ocrotitor.

Păcură un ocol şi, după un ceas, ajunseră pe potecuţa care ducea spre miazănoapte. Ea făcea multe cotituri prin junglă şi deoarece camarazii trebuiau să fie cu luare aminte, înaintau foarte încet. George şi Petre erau mereu cu câţiva metri înaintea celorlalţi şi cercetau cu atenţie potecuţa, când ajungeau la un cot. Tânărul îl credea pe tatăl său şi pe ceilalţi îndărătul său şi se miră când, aşteptând mai mult timp la o cotitură, nu-i văzu pe camarazi venind şi nici nu-i auzi.

După câteva minute spuse, neliniştit, Uriaşului:

— Să ne înapoiem, Petre, căci sunt îngrijorat. Să nu li se fi întâmplat ceva camarazilor.

Porniră repede înapoi pe potecuţă, dar când ajunse la întâia cotitură şi putură cuprinde cu privirea o mare parte a cărării, se opriră locului miraţi; nu se vedea nici urmă de căpitan şi însoţitorii săi.

— Poate că s-au întors, domnule George, îşi dădu cu părerea Petre. Or fi descoperit ceva şi n-au mai avut când să ne dea de veste.

— Nu cred să fie aşa, Petre, căci atunci tata l-ar fi trimis pe Kard la noi.

O luară îndărăt pe drumul pe care veniseră, dar nici la cealaltă cotitură nu-i văzură pe camarazi. Alergau tot înainte, până ce, în cele din urmă, ajunseră iar la luminişul de unde plecaseră.

— Nu s-au întors, Petre! zise George. Trebuie să ne înapoiem şi să cercetam cu luare aminte desişul de ambele laturi ale potecii. Cu siguranţă că au fost atacaţi şi indianul l-o fi dus cine ştie unde. Te pomeneşti că are şi complici.

Goniră înapoi, fără să mai ţină seamă de vreo prevedere; ajunseră cu bine la locul unde constataseră lipsa camarazilor.

— Nu mai pricep nimic, Petre! Am cercetat doar cu luare aminte desişul de amândouă părţile potecii şi n-am observat nici o ramură frântă sau alt semn. Înapoi nu s-au dus în nici un caz, căci am fi aflat noi.

— Dar atunci unde au dispărut, domnule George? Doar n-au zburat în văzduh.

— Să mergem mai departe, ca să vedem unde duce poteca. Poate că dăm de indian, pe care îl vom sili să ne lămurească taina dispariţiei tatei.

— N-ar fi mai bine să ne mai înapoiem odată şi să cercetam din nou poteca, domnule George? Poate să găsim pe pământ urme din care să putem trage vreo încheiere.

— Ai dreptate, Petre, la asta nu m-am gândit.

O luară iarăşi înapoi. Găsiră îndată din nou urmele lăsate de căpitan şi cel doi însoţitori şi porniră după ele cu băgare de seamă. Astfel putură vedea că urmele încetau brusc înaintea unei tufe dese.

George aruncă lui Petre o privire încurajatoare, apoi începu să

cerceteze tufa cu pricina.

Când desfăcu încetişor crengile, se dădu înapoi, scoţând un ţipăt uşor. La un pas de dânsul stătea la pândă o cobră uriaşă.

Nu, pe aici n-ar fi putut pătrunde camarazii, căci şarpele trebuie să fi stat de mult în locul acela. Dar când George mai cercetă odată urma tatălui său, ajunse iarăşi la încheierea că acesta numai în tufişul acesta putea să fi pătruns. Poate că indianul pusese vreo cursă acolo şi lăsase cobra de pază.

Abia îi trecu gândul acesta prin minte, că George şi făcu un semn Uriaşului, ducând în acelaşi timp degetul la buze, ca să-i dea de înţeles lui Petre să nu mai vorbească.

Scoase de la brâu cuţitul şi desfăcu încă odată crengile tufei. Petre îi dădu o mână de ajutor. Şarpele şuieră fioros, dar tânărul îşi repezi braţul drept şi cât ai clipi din ochi reteză capul reptilei.

George mai stătu câteva clipe să vadă dacă nu mai ieşea la iveală altă reptilă, apoi înaintă cu băgare de seamă şi, în cele din urmă, văzu îndărătul tufei o altă potecă îngustă, care mergea spre apus. Triumfător arătă lui Petre o urmă lămurită pe pământ, care nu putea proveni decât de la camarazii lor. După ce se încredinţă că nu era nici un om prin apropiere, zise în şoaptă Uriaşului:

— Am găsit urma tatei, Petre. Ce-i drept, mă mir că a pătruns aici fără să ne dea de veste. Trebuie s-o fi făcut cu atâta luate aminte, încât n-am găsit nici o crenguţa ruptă.

— Nici eu nu pricep, domnule George. Să mergem însă mai departe, ca să i ajungem.

Porniră voiniceşte înainte şi urmele de pe pământ le dovedeau lămurit că tovarăşii fuseseră de curând pe acolo.

Trecură de câteva cotituri şi, mergând din ce în ce mai repede, se pomeniră deodată că pământul le fuge de sub picioare. Înainte de a se putea trage înapoi sau să se ţină de ceva, se prăbuşiră în adâncime.

Din fericire, căzură pe moale şi se ridicară îndată. Se aflau într-o groapă adâncă de vreo şase metri. Era greu de ieşit de acolo, chiar dacă s-ar fi suit unul pe umerii celuilalt. Groapa aceea era o cursă de tigri, pe care o fi făcut-o indianul în locul acela.

George se gândi la camarazii săi dispăruţi şi, ajutat de Petre, începu îndată să cerceteze groapa. Astfel făcu descoperirea că tatăl său şi tovarăşii lui trebuie să fi căzut şi ei în ea, după cum dovedeau urmele.

— Acum pricep totul! exclamă tânărul, agitat. Indianul l-a atras pe tata pe poteca asta, pentru ca să cadă în groapă. Cine ştie ce-avea de gând cu noi.

— Atunci căpitanul o fi prizonier, domnule George. Să mai încercăm odată să ieşim de aici. Urcă-te d-ta pe umerii mei şi vezi poate eşti în stare să te salţi afară.

George se urcă pe umerii Uriaşului şi, înfigându-şi vârfurile

ghetelor în pământul moale at pereţilor groapei, izbuti să urce tot mai sus, spre nespusa-i bucurie.

Mai avea încă o bucată mică până la margine, când acolo se ivi deodată un cap mare, care-i suflă furios în faţă. Fără voie, George îşi trase capul îndărăt. Cu prilejul acesta, însă, îşi pierdu punctul de sprijin şi căzu înapoi pe fundul groapei.

Sus pe margine stătea un tigru uriaş, care după câteva clipe se făcu nevăzut, însă.

— Asta înseamnă să n-ai noroc, domnule George! mormăi Uriaşul. Să te îneci ca ţiganul la mal. Să ştii că tigrul a fost pus de pază acolo sus, ca să împiedice fuga noastră. N-are nici un rost să mai încercăm.

— Dar nici aici nu putem rămâne, aşteptând să vedem ce-are de gând cu noi indianul. Tata s-o fi aflând în cine ştie ce primejdie şi eu să nu-i pot ajuta! Voi repeta, deci, încercarea. Din punctul meu de sprijin de sus nu voi putea trage asupra tigrului, în schimb vei fi în măsură să faci tu treaba asta, de jos, când s-o ivi iar căpăţâna.

— V-aş sfătui să nu faceţi lucrul acesta, domnilor! se auzi deodată, un glas de sus, de pe marginea groapei. Zvârliţi mai bine încoace armele dv. şi atunci vă voi lăsa în jos o frânghie, ca să puteţi urca cu uşurinţă. Tigrul stă lângă mine şi nu va mai servi de ţintă gloanţelor dv. Aşa dar, aruncaţi repede armele sus!

— Vino d-ta jos şi ia-ţi-le! răspunse George. Încleştând degetele pe revolver.

— Bine, cum poftiţi, domnilor! zise indianul.

— Va fi vina dv. dacă voi fi nevoit să mă folosesc de alte mijloace. Acum veţi adormi şi când vă veţi trezi, nu veţi mai putea încerca nimic împotriva mea.

În aceeaşi clipă George auzi căzând ceva lângă el pe pământ şi imediat se împrăştie un miros ciudat. După un moment, cei doi camarazi îşi pierdură cunoştinţa şi amândoi căzură în nesimţire.

Indianul se aplecă atunci deasupra groapei şi când văzu efectul micii sale bombe cu gaze, se aşeză jos pe aproape, ca să aştepte până se vor împrăştia gazele. După aceea se lăsă în groapă cu ajutorul unei frânghii şi-l aduse sus, pe rând, pe George şi Petre.

Când tânărul se trezi, se afla într-o încăpere întunecoasă. Era legat de mâini şi de picioare şi abia se putea mişca. Cu greu izbuti să se rostogolească puţin în lături şi cu prilejul acesta se izbi de un trup.

— Tu eşti, Petre? întrebă el, în şoaptă.

— Da, domnule George. Sunt treaz de un sfert de ceas şi mă tot gândesc unde ne aflăm. Indianul ne-a ameţit cu o bombă de gaze.

— Aşa e, acum îmi dau şi eu seama de asta. Ai putut afla dacă se mai află cineva în această încăpere? Mă gândesc la tata şt ceilalţi camarazi.

— Nu mai e nimeni afară de noi, domnule George. Dar cred că ne

vom putea dezlega repede, căci funiile noastre nu-s prea trainice.

În aceeaşi clipă încăperea se lumină puţin. Sus în tavan se deschisese un capac şi George văzu pe indian coborând pe o scăriţă. N-avea nici o lampă în mână şi cu tot întunericul ce domnea, indianul se-ndreptă îndată spre George, căruia îi zise:

— De ce n-aţi îndeplinit porunca mea, părăsind ţinutul acesta? Acum sunteţi în puterea mea şi mă voi gândi ce să fac cu voi. Vii nu mai ieşiţi de aici.

— Dar noi nu ţi-am făcut nimic – răspunse George – şi nici nu ştiam că ne aflăm pe tărâmul d-tale. Spune-mi, d-ta ai fi ascultat dacă cineva ţi-ar fi poruncit nici una, nici două, să părăseşti ţinutul în care te-ai fi aflat?

— Nu e acelaşi lucru, eu n-am nevoie s-ascult de nimeni. Eu stăpânesc tot ţinutul de aici, chiar dacă fraţii mei nu vor să-mi recunoască drepturile. Răzbunarea mea îi atinge pe toţi care au fost împotriva mea şi în curând satul va fi pustiit. Dşuta a fost odinioară stăpân aici şi va fi în curând iarăşi. Lui Dşuta îi e tot una dacă oameni albi sau fraţi de-ai lui se împotrivesc poruncilor sale – el îi va nimici pe toţi.

— Unde se află însoţitorii mei? întrebă George, care îşi dădu seama îndată că are un fanatic în faţa sa.

— Tovarăşii d-tale se află şi ei în puterea mea şi îşi aşteaptă osânda. Dşuta îi va judeca, după cum e obişnuit din vremurile dinainte. Acum mai vreau numai să-i prăpădesc pe noii mei urmăritori, care urmăresc să ucidă „fantoma junglei”, după aceea mă înapoiez aici să fac şi cu voi acelaşi lucru.

George nu vru să-l întărâte pe indian, temându-se ca acesta să nu se strângă şi mai tare funiile, pe care Petre făgăduise că le va desface. De aceea tăcu, nădăjduind că fanaticul va plecă în curând.

Acesta păru să fi ghicit gândurile tânărului căci zise:

— Dşuta ştie că străinii vor să şteargă putina, dar tigrul meu rămâne aici de pază şi va, împiedica orice încercare de fugă. Vă previn să nu începeţi o astfel de încercare, căci atunci când nu sunt în apropierea lui, el nu mai e blând şi vă sfâşie îndată, deoarece sunteţi fără arme.

George nu răspunse nici de data asta. Se prefăcu abătut şi nădăjduia că indianul va părăsi curând încăperea. Acesta părea însă că n-are de gând să plece. Se apucă să examineze legăturile celor doi prizonieri şi abia când se încredinţă că sunt în regulă, urcă scara şi se făcu nevăzut. Capacul se închise cu zgomot şi întunericul învălui iar încăperea.

— Repede, Petre, să nu pierdem vremea, zise George. Când vom fi liberi, o vom scoate noi la capăt şi cu tigrul. Cu siguranţă că şi armele noastre se află sus în coliba Indianului şi numai să punem iar mâna pe

ele, că nu mă mai tem de nimic.

Uriaşul se rostogoli repede lângă George şi încercă să deznoade funiile. Lucră cu înfrigurare pană ce, în cele din urmă, George izbuti să-şi mişte mâinile în voie. Atunci începu să-şi deznoade legăturile de la picioare şi când fu gata cu treaba asta, îl dezlegă pe camaradul său, ceea ce merse uşor.

Băgaseră ei de seamă ca indianul trebuia să fi părăsit coliba, căci paşii lui nu se mai auzeau sus. Când făcură însă încercarea să deschidă capacul, văzură că acesta era închis pe dinafară.

— Trebuie să-i deschidem cu orice preţ! şopti Petre. Mă voi opinti cu umărul în capac. Numai de n-ar sări dintr-odată şi să ne atace tigrul imediat.

— Să ne opintim amândoi în acelaşi timp şi să facem în fişa fel încât să nu sară dintr-odată! propuse George. Cred că tigrul nu se mai afla în colibă, ci dă târcoale pe afară.

— Atunci să începem chiar acum, domnule George.

Puseră amândoi umărul, dar capacul părea bine înţepenit, căci abia la a treia încercare sari în sus.

Din fericire, nu se dădu peste cap, ci căzu iar înapoi, tocmai în clipa când George văzu tigrul dând buzna prin uşa deschisă a colibei. Acesta începu să râcâie furios în capac, încercând să-l deschidă.

— Să coborâm iarăşi, Petre, pentru ca tigrul să nu mai simtă mirosul nostru şi să dispară din nou. Când va fi iar afară, vom încerca cu băgare de seamă să pătrundem în încăperea de sus, ca să încuiem uşa ce dă afară. După aceea ne vom putea căuta armele în linişte. A! Uite că tigrul se-ndepărtează iar, dovadă că ne-a pierdut mirosul.

Petre şi George coborâseră scara. Mai aşteptară jos câteva minute, apoi urcară din nou şi tânărul puse urechea la capac. Auzea lămurit cum fiara umbla neliniştită prin încăpere, căutând pare-se ceva, apoi se făcu tăcere.

Cu multă băgare de seamă George ridică puţin capacul şi privi în încăpere, Prin uşa larg deschisă a colibei văzu tigrul privind cercetător în juru-i. Apoi se făcu nevăzut la dreaptă.

— Petre, voi încerca acum să încui uşa de la intrarea colibei, ca să nu ne mai ameninţe tigrul. Dacă izbutesc să fac asta, atunci putem căuta în linişte pe tata şi armele. Rămâi tu aici la capac, pentru ca, în caz că dau greş, să pot alerga repede înapoi.

George încuviinţă din cap. Tânărul deschise capacul mai bine şi se sălta sus fără zgomot. Cu paşi repezi, dar uşori, ajunse la uşă şi o închise, tocmai în clipa când fiara se întoarse şi voia să intre iar în colibă. Se năpusti cu toată puterea în uşă, George însă apucase să împingă zăvorul.

III

SPIONUL

ACUM SE SĂLTĂ şi Petre sus şi amândoi camarazii începură să şi caute armele. Un al doilea capac care să dea în altă pivniţă nu mai era acolo şi doi tovarăşi rămaseră încredinţaţi că ceilalţi camarazi nu se aflau în coliba aceasta.

Într-un dulăpior de lemn îşi găsiră armele pe care şi le luară repede. Deoarece tigrul făcea încercări tot mai disperate să spargă uşa, el se văzură nevoiţi să-şi caute o ascunzătoare potrivită, ca să-l poată momi în pivniţă.

Nu găsiră însă nici una, astfel că trebuiră să se pitească după o perdea subţire, întinsă peste un ungher al încăperii. Dacă tigrul îi descoperea acolo, nu le rămânea altceva decât să-l împuşte.

George trăsese înapoi zăvorul de lemn de la uşii, aşa că aceasta s-ar fi deschis la o nouă încercare a tigrului. Se retrase apoi repede lângă Petre, după perdea şi aşteptă acolo intrarea fiarei. Capacul spre pivniţă era larg deschis.

După câteva minute tigrul se opinti iar în uşă şi, de data asta, ea zbură în lături, iar animalul dădu buzna în încăpere.

Nevăzându-i imediat pe duşmanii săi, sări spre chepengul deschis, rămase acolo câteva clipe şi… întră înăuntru.

În clipa următoare capacul greu fu închis de George şi tigrul devenise prizonier.

Cei doi camarazi se simţeau în deplină siguranţă acum. De indian n-aveau ce să se teamă, căci el n-avea arme şi de otrăvurile lui vor şti ei să se păzească.

Acum era vorba să-i elibereze pe tovarăşi.

Părăsiră deci coliba şi cercetară împrejurimile.

O potecă îngustă ducea de acolo prin junglă; George era încredinţat că pe aceasta nu vor ajunge la o altă colibă. Era sigur, în schimb, că dânsa ducea la cursa de tigri, în care căzuseră şi ei.

Cercetară, aşa dar, tufele dimprejur, ca să descopere o a doua potecă ascunsă. După multă căutare o găsiră într-adevăr şi păşiră pe ea.

Deodată Petre îl apucă pe George de braţ şi arătă prin frunziş spre colibă. În faţa acesteia stătea acum un indian încă tânăr, care tocmai bătuse în uşă. Neprimind nici un răspuns încercă s-o deschidă, ceea ce izbuti, spre marea-i surprindere. Privi cu atenţie în încăperea goală, nu cuteză însă să intre, temându-se, desigur, de tigru.

— Ce ar fi să punem mâna pe el, domnule George? întrebă Uriaşul. Pare să fie un tovarăş al indianului aceia bătrân.

George chibzui câteva clipe. I se părea că-l mai văzuse undeva pe individul acesta, dar nu ştia unde. În cele din urmă făcu un semn lui Petre, care se strecură cu băgare de seamă printre tufe, ca să-l poată

lua prin surprindere pe Indian.

George îl urmă. Tânărul indian era întors ca spatele şi nu observă că cei căci se apropiau tiptil. Tresări speriat, însă, când Petre îi puse deodată mâna pe umăr.

— Ce faci aici? îi întrebă George.

Indianul se holbă la cei doi albi, apoi încercă să se elibereze din strânsoarea lui Petre, ceea ce, însă, nu-i izbuti, George îi mai întrebă odată ce caută acolo şi, neprimind răspuns nici de data asta. Scoase revolverul si-l ameninţă că trage, dacă nu va apune îndată adevărul.

— M-am rătăcit în junglă şi credeam că voi găsi aici ceva de mâncare, îngână indianul, în cele din urmă.

— Minţi! se răsti la el George. Acum te recunosc. Ai fost şi tu în sat când am cumpărat acolo alimente.

— Aşa e – zise şi Petre, recunoscând şi dansul pe indian – aşa dar, vorbeşte, băiete, altminteri îţi arăt eu ce înseamnă să-l minţi pe stăpânul meu.

Indianul încercă iarăşi să se smulgă din strânsoarea Uriaşului, dar degeaba.

— Domnule – spuse el, apoi – vroiam să-l vizitez pe bătrânul meu bunic, care locuieşte singur şi părăsit în colibă aci.

George râse de minciuna aceasta.

— Şi nu ţi-era frică de „stafia junglei”? întrebă ol pe indian, care vorbea o englezească stâlcită.

— Domnule, nu există o „stafie a junglei” – răspunse celălalt – de aşa ceva nu mi-e mie teamă.

— Ai dreptate, nu există o stafie a junglei – rase şi George – dar bătrânul tău bunic are un tigru, cu ajutorul căruia ucide, unul după altul, pe fraţii tăi din sat. De sigur că ştii asta?

— Ba nu ştiu, domnule şi aici nu cred.

— Aşa! se răsti George. Atunci o să-ţi spun eu ceva; bătrânul tău bunic i-a luat prizonier şi pe camarazii mei. Dacă nu-mi spui imediat adevărul, te împuşc pe loc, căci se pare că eşti şi tu amestecat în aceste omoruri. Unde se află camarazii mei?

Indianul şovăi câteva clipe, apoi îngână:

— Domnule, îţi jur că nu ştiu unde se află camarazi tăi. Bunicul nu mi-a pomenit nimic despre asta.

George îl crezu, aşa că îl întreba mai departe:

— Dar ştii că bunicul tău îi ucide pe oamenii din sat cu ajutorul tigrului său dresat, nu e aşa?

Indianul se codi iar câteva clipe şi răspundă, apoi îşi înalţă trupul şi zise:

— Bunicul meu nu e ucigaş. Lui i s-a făcut o mare nedreptate. El era stăpân aci, dar a trebuit să facă altuia loc. Bunicul meu îi nimiceşte numai pe acei care erau împotriva lui şi în curând îşi va

recăpăta vechile-i drepturi. Dar ucigaş nu e.

— Şi tu îi faci bunicului tău servicii în sat? urmă George. Îţi trădezi proprii fraţi şi-i dai apoi pe seama tigrului – ai?

— Domnule, eu nu făptuiesc nici o nedreptate, ca îndeplinesc numai poruncile bunicului meu, care a fost aci adevăratul stăpân şi va fi iarăşi fii curând.

— Asta e părerea ta. În orice caz şi bunicul tău făptuieşte omoruri şi a vrut să ne ucidă şi pe noi. Am izbutit întâi să ne eliberăm şi vă vom veni de hac acum şi vouă. Deoarece şi tu eşti părtaş la crime, te vom preda autorităţilor. Petre, leagă-l în aşa fel încât să nu ne poată scăpa.

Indianul părea că se împacă cu soarta. Când indianul vru să-l lege, însă, celălalt îl izbi cu putere încât se poticni de George. În clipa următoare individul se făcu nevăzut în tufiş şi n-ar fi avut nici un rost pentru cei doi camarazi să-l urmărească acolo.

— Ne-a tras clapa, Petre! zise George, în cele din urmă. Să ne grăbim acum şi şă pornim pe cealaltă potecă. Poate izbutim să-l eliberăm curând pe tata. Ah! Ce-o fi acolo? Să şi fi venit englezii şi să-l urmărească pe bătrân?

La oarecare depărtare se auziră trei împuşcături, la rând. Deoarece indianul n-avea armă de foc, nu puteau fi decât sau vânătorii, sau camarazii.

— Vin vânătorii, domnule George! zise Petre, caci el cunoştea împuşcăturile armelor camarazilor. Socot mai nimerit să sau ne arătăm deîndată. Deoarece le-am dat o cale greşită cu privire la locul taberei noastre, se vor mira să ne găsească aci şi ar prinde bănuieli.

— Sunt cam departe încă, Petre şi e îndoielnic dacă ne vor găsi potecuţa ascunsă. Şi atunci cu siguranţă că vor cădea în groapa în care am căzut şi noi. N-avem nevoie să ne îngrijim de dânşii, însă, căci în curând îl vom fi pus cu botul pe labe pe bătrânul indian. În primul rând, să-l căutăm pe tata. Cel mai bun lucru e să dispărem pe cealaltă potecă ascunsă.

— Poate însă că bătrânul Indian se-ntoarce acum, văzându-se urmărit de vânători, zise Uriaşul. Dacă l-am putea prinde, cred că i-am găsi mai curând pe camarazi. Să ne pitim aci ca să putem ţine sub ochi coliba.

George chibzui câteva clipe. Când auzi însă o nouă împuşcătură, dădu din cap spre Petre şi privi şi el cercetător în jur. La vreo patru metri depărtare se afla un copac bătrân. Spre care arătă şi zise:

— Să ne căţărăm pe el, Petre, ca să nu scăpăm din ochi coliba.

Ajunseră la copacul singuratic şi în curând fură în vârful său, ocrotiţi de frunziş. De acolo puteau cuprinde cu privirea o bucată bună de junglă şi zăreau şi potecuţa întortocheate ce ducea la groapa de tigri.

— La seama, vine cineva! şopti Uriaşul. Cred că e indianul cel tânăr, care ne-a scăpat. Merge pe poteca aia îngustă.

George îl văzu şi el. Era într-adevăr tânărul indian, care se îndrepta spre capcana de prins tigri.

După câteva minute veni fuga Dşuta şi când îl văzu pe nepotul său, îi făcu doar semn să-l urmeze. Bătrânul era foarte grăbit.

Cei doi ajunseră curând la colibă – dar înainte de a păşi înăuntru, Dşuta se prăbuşi deodată la pământ. George şi Petre văzură că era rănit, căci sângera tare dintr-o rană de la spate.

Tânărul îl întinse pe bunicul său pe pământ şi se făcu nevăzut înăuntrul colibei. Se înapoie însă îndată, îi dezbrăcă pe bătrân şi pansă rana cu o cârpă pe care o înmuiase într-un lichid, apoi îl ridică şi-l duse în colibă.

— N-ar fi bine să ne dam jos şi să-i luăm prizonier iar pe tânărul indian, domnule George, întrebă uriaşul.

— Uiţi pe cei doi vânători, Petre – răspunse tânărul – poate că şi slujbaşul englez e cu ei. După cum şi spuneai, deocamdată nu trebuie să ne arătăm. A! Vezi, aveam dreptate, uite-i că şi vin pe poteca aceea îngustă. Acum cei doi indieni suni pierduţi, căci cu siguranţă că englezii au s-o sfârşească repede cu ei.

Trei albi veneau cu băgare de seamă pe poteca îngustă. Se vede că ocoliseră cu dibăcie capcană de tigri. Ţineau în mână, gata pregătite, puştile lor grele.

Ajunseră în colibă, se opriră în faţa uşii închise şi încercară s-o deschidă cu forţa. Izbutiră în cele din urmă şi doi din ei pătrunseră imediat înăuntru. După câtva timp ieşiră afară şi dădură din umeri. George şi Petre auzi lămurit pe unul din ei spunând camaradului lor care aşteptam în faţa uşii:

— Coliba e goală, pe aici n-ar fi putut fugi individul. Am văzul eu bine că s-a făcut nevăzut în tufişul des, care acoperea poteca ascunsă, dar cred că tot ne-a scăpat. Am fost şi în pivniţă şi am băgat de seamă că acolo miroase tare a tigri.

— Ei, ştim acum bine cum arată „fantoma junglei”. E un tigru şchiop, care sfâşie pe oameni – zise celălalt – om pune noi repede mâna pe el. Aici în colibă nu se află deocamdată nimeni, bătrânul trebuie să ne fi scăpat în drum printr-un alt tufiş des.

— Atunci să ne înapoiem să-l căutăm, propuse al treilea englez.

— N-aş prea avea chef, răspunse primul alb. Să ne odihnim puţin, căci de azi dimineaţă tot pe drumuri suntem. Şi mi-e o foame!

Camarazii săi se declarară înţeleşi cu această propunere şi, aşezându-se jos, îşi scoaseră merindele, George privi cu necaz la ei. Tocmai vru să facă un semn lui Petre să se arate albilor, când deodată îşi încorda auzul şi ascultă. Unui din vânători spunea însoţitorilor săi:

— Ştiţi voi cine mi-a atras ieri luarea-aminte? Cel doi tineri care au

venit în sat să cumpere merinde. Unul din ei era în uniformă de marinar şi desigur că o fi vreun dezertor. Te pomeneşti că ăştia doi se aţin pe aici şi-or fi în legătură cu „fantoma junglei".

— Tiii, s-ar putea să ai dreptate, Jim! zise al doilea vânător. Poale izbutim să punem mâna pe cei doi şi-i luăm cu noi pentru a-l preda autorităţilor. Atunci bătrânul indian nu va mai întreprinde nimic singur.

— Vorbiţi prostii, domnilor! Ce motive să aibă cei doi tineri ca să-i ucidă pe oamenii din sat? Mă pricep eu bine la oameni şi ştiu că ăştia sunt nişte indivizi nevinovaţi, care colindă numai ţinuturile de pe-aici. Aţi început să vedeţi un criminal în fiecare om.

— S-ar putea să ai dreptate, domnule Brown, dar dacă i-am întâlni pe tinerii aceia, ar fi bine să-i luăm la rost. Chiar atât de nevinovaţi cum îi zugrăveşti d-ta nu par ei să fie.

— Nu vă mai bateţi capul cu asta, domnilor, căci cei doi tineri nici n-or mai fi prin ţinutul acesta, răspunse cel numit Brown. Avem acum ceva mai important de făcut decât să ne ocupăm de străinii aceia. Să pornim iar la drum, ca să-l prindem pe bătrânul indian. După părerea mea, el singur e cu povestea „fantomei junglei".

— Bine, să pornim! încuviinţă cel dintâi alb. Dar... uite că vine un indian tânăr din sat.

Pe poteca îngustă din junglă, pe care veniseră şi albii, se ivi deodată indianul cel tânăr, care-i dusese înainte în colibă pe bătrân. Cum se întorsese el pe potecă, nu-şi putea explica George şi Petre, dar tânărul erou era de părere că trebuiau să mai existe multe poteci tăinuite aici în junglă, pe care şi le făcuse, probabil, bătrânul indian, ca să poală fugi la caz de nevoie.

Când tânărul indian îi văzu pe albi stând în faţa colibei, alergă repede la ei, strigând:

— Am fost trimis să vă caut, domnilor, căci „fantoma Junglei" s-a arătat iarăşi în sat. M-am luat după urme până aici.

Albii săriră în picioare şi unul din ei zise imediat;

— Asta nu se poate, căci doar l-am urmărit pe bătrânul indian până în locul acesta şi l-am şi împuşcat. EI are un tigru care îi sfâşie pe fraţii tai. Cum să se fi ivit iarăşi bătrânul în satul vostru?

— Nu om la sat, ci animal – răspunse indianul. Domnii vine repede, altfel nu mai poate prinde şi ucide „fantoma junglei".

— Atunci nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să ne-ntoarcem – zise albul – haideţi repede, poate că tot nu izbutim să împuşcăm cel puţin tigrul.

— Eu rămân mai bine aici şi vom vedea de bătrânul indian – zise Mister Brown. Nu-s vânător, de aceea cred că e mai bine să stau la pândă.

— Poarte bine, Mister Brown. Sperăm să fim în curând înapoi, dacă

răpunem fiara. Hai, Jim!

Făcu un semn tânărului indian, apoi îl urmă împreună cu camaradul său. Dispărură repede pe poteca îngustă şi Mister Brown rămase în faţa colibei, zâmbind şiret, după cum putu vedea foarte bine George.

Acesta îşi dăduse seamă îndată că tânărul indian vroia numai să-i îndepărteze pe albi de acolo, în drum se va face nevăzut cu puţin înainte de a ajunge în sat şi vânătorii vor băga de seamă – prea târziu – că au fost traşi pe sfoară,

George şi Petre mai rămaseră în copac, în nădejdea că, în cele din urmă, se va face nevăzut şi Mister Brown.

Deodată, acesta se ridică, privi cercetător în toate părţile şi… făcu semn în sus, spre copac, strigând:

— Vino jos, domnule Farrow, ştiu că eşti acolo, v-am observat îndată, dar, din anumite motive, n-am spus nimic vânătorilor. V-am recunoscut încă din sat, pe când cumpăraţi merinde. Nu mai aveţi ce vă teme de noi, dar ăşti doi oameni sunt foarte bănuitori în altă privinţă.

George rămase cu gura căscată. Abia acum îşi dădu seama că Mr. Brown rămăsese acolo ca să poată vorbi cu el. De aceea nici nu şovăi şi făcu semn lui Petre să-l urmeze. După ce îşi făcură drum prin desiş, englezul îi ieşi înainte, zâmbind şi zise:

— Mă bucur din inimă, domnule George Farrow, că mi-a fost dat să te cunosc personal şi să-ţi strâng mâna. Numele meu e Brown. Ah, acesta e Petre Uriaşul, care te însoţeşte pretutindeni, domnule Farrow. Zău aşa, mă bucur peste măsură.

Mister Brown, un omuleţ durduliu, râse cu poftă când văzu uimirea lui George.

— Tatăl d-tale e pe-aproape, domnule Farrow – urmă englezul – sau aţi întreprins singur această expediţie înlăuntrul ţării.

— Tatăl meu se află aici, domnule Brown, dar azi dimineaţă a dispărui subit. Se vede că a căzut în groapă, apoi a fost ameţit de bătrânul indian. Sunt acum în căutarea lui.

— De sigur ca l-ai observat şi d-ta pe bătrânul indian, când s-a ivit aici, domnule Farrow. Noi l-am urmărit, am mai băgat de seama ca a sărit peste cursa de tigrii şi am făcut şi noi la fel. Ştii poate încotro a pornit?

— S-a prăbuşit aici în faţa casei, Mr. Brown – răspunse George – a fost de faţă la aceasta şi tânărul indian cu care au plecat mai adineauri însoţitorii d-tale. Trebuie să fi fost grav rănit.

— Ce spui d-ta, domnule Farrow! Tânărul indian care l-a condus înapoi pe vânători însoţea pe bătrân? E cu putinţă?

— Tânărul indian e un trădător, un spion, care ţine cu bătrânul, bunicul său, Mr. Brown, l-a adus pe acesta de aici în colibă, unde se

afla şi tigrul. Îndată după asta aţi venit dv. şi… aţi găsit cuibul gol. Trebuie deci să mai fie aici o ascunzătoare sau vreo ieşire secretă, de care s-au folosit Indienii.

— Atunci să căutăm îndată, domnule Farrow! zise Mr. Brown. M-aş bucura din inimă dacă te-aş putea ajuta să-ţi regăseşti părintele.

— Da, hai să mai scotocim odată prin colibă. Să mergem în pivniţa, caci numai acolo poate fi o ieşire secreta.

George aprinse lampa de buzunar şi porni pe scări. Mister Brown şi Petre îl urmară îndată.

Începură şi cerceteze încăperile din pivniţă, dar nu găsiră nimic. Deodată însă, capacul de lemn, care ducea sus, se închise cu zgomot şi zăvorul fu pus.

Toţi se priviră uimiţi.

Când George şi Petre încercară apoi iarăşi să spargă capacul, nu izbutiră. Nu bănuiră că tânărul indian, care se întorsese, înţepenise o bârnă între capac şi tavan, astfel că nu mai putea fi deschis.

IV
TAINA COLIBEI

ZADARNIC ÎNCERCARĂ PETRE ŞI GEORGE să deschidă cu forţa capacul; în cele din urmă îşi dădură seamă că trebuie să îi fost proptită pe dinafară. Se văzură nevoiţi să renunţe la străduinţele lor şi George propuse să caute mai bine ieşirea tăinuită. După părerea lui aceasta trebuia, totuşi, să fie aci în pivniţă.

Începu să lumineze pereţii, dar nici de astă dată nu putu descoperi nimic; deodată, însă auzi deasupra-i pârâituri şi trosnete, apoi toţi trei simţiră o căldură tot mai mare şi în clipa următoare prin crăpăturile capacului pătrunse un fum gros.

— Arde coliba! strigă mister Brown, speriat.

— Suntem pierduţi, căci nu mai putem ieşi de aici.

George nu răspunse. Şi el îşi dădu seamă că nu mai există scăpare, căci lemnul uscat al colibei ardea ca chibritul şi în curând avea să se prăbuşească. Dacă nu vor fi înăbuşiţi de fum, atunci îşi vor găsi moartea în flăcări.

Ar fi fost cu totul zadarnic să mai încerce odată să spargă capacul, dar poate izbuteau să dărâme pereţii de lemn şi-apoi să iasă pe dedesubt.

George făcu îndată un semn lui Petre şi începură amândoi să lucreze la unul din pereţii de lemn. Fura mai întâi nevoiţi, însă. Să tragă vreo câteva gloanţe în lemn, ca să-l spargă, izbutiră să desprindă şi să îndepărteze câteva scânduri, dar când George vru apoi să scormonească pământul dedesubt, scoase o exclamaţie de necaz: pământul era atât de tare, de parc-ar fi fost de piatră, Ar fi trebuit să

muncească ceasuri întregi ca să facă o găurică.

— Suntem într-adevăr pierduţi! se tângui Mister Brown. Eu am şi început să mă înăbuş.

Fumul se îngroşase mereu, astfel că abia mai, puteau respira. Zadarnic îşi frământa mintea George să găsească o cale de scăpare.

Deodată Petre îi luă din mână lampa şi lumină podeaua. Se aplecă apoi şi în clipa următoare îi făcu semn tânărului. Când acesta privi locul arătat, scoase un strigăt de bucurie: Petre găsise un al doilea chepeng, care ducea şi mai în jos. Acolo trebuia să fie scăparea şi imediat se apucară cu toţii să ridice capacul. Izbutiră fără greutate şi când George lumină înlăuntru, văzu o încăpere bine mobilată, în stil indian. Fără să mai stea pe gânduri coborî scara îngusta, urmat de Mr. Brown şi Petre, care închise capacul după el.

Acolo jos erau la adăpost, deocamdată, căci aerul era curat. Cu siguranţă că bătrânul indian instalase vreo ventilaţie.

— S-ar zice el ne aflăm într-un palat indian – spuse Mr. Brown – ia te uite ce covoare şi mobile preţioase! Lampa asta veche din tavan e pentru petrol. Ce-ar fi s-o luăm? Ţi-ai cruţa bateria, domnule Farrow.

— Da, putem s-o facem, Mister Brown. Deocamdată n-avem să ne temem de foc aici jos şi sunt încredinţat că vom găsi ieşirea tăinuită. În primul rând să cercetăm biroul acela preţios. Petre, în vremea asta tu poţi căuta ieşirea, ca să nu pierdem apoi vreme prea multă.

Împreună cu Mr. Brown, George începu să cerceteze biroul. În sertarul din mijloc tânărul găsi un caiet cu însemnări zilnice. Deschizându-i şi citind numele celui ce le scrisese, Mister Brown, care aruncase şi el o privire, exclamă agitat:

— Ah. Acum încep să pricep! Acesta e fratele prinţului indian Bahina, căruia îi aparţine ţinutul ăsta. Se spune că fratele său şi-ar fi pierdut minţile şi într-o zi ar fi dispărut. Aşa dar aici îl regăsim. E un om nenorocit, domnule Farrow, care nu poate fi tras la răspundere pentru faptele sale. Celălalt frate îl crede mort pentru că i-au găsit îmbrăcămintea pe malul unui râu.

— Atunci să încercăm să-l prindem, fără să-i facem ceva. Probabil că tânărul indian e un credincios servitor al prinţului şi vrea să distrugă totul prin foc, ca să-l salveze pe stăpânul său.

În birou mai găsiră şi alte dovezi că bătrânul indian era într-adevăr fratele prinţului Bahina. Mister Brown luă toate hârtiile găsite, căci avea de gând să pună la punct mai târziu lucrurile cu autorităţile împreună cu prinţul.

Petre căutase cu râvnă ieşirea tăinuită, dar nu găsise nimic. George îi dădu o mână de ajutor şi, după căutări îndelungate, găsiră îndărătul unei perdele o uşă bine ascunsă, pe care o deschiseră lesne. În faţa lor se făcea un gang scund şi îngust şi George lumină înăuntru. Apoi paşi înainte, cu multă atenţiune.

Deodată gangul înceta la un perete de lemn, pe care George începu să-l cerceteze cu luare-aminte. Dar gangul se sfârşea într-adevăr aici.

Când tânărul lumină apoi tavanul, văzu şi acolo un capac, pe care-l deschise lesne în afară. Lumina zilei pătrunse în valuri înăuntru şi când George se sălta în afara, văzu că se afla în junglă. Capacul ei era acoperit cu muşchi, astfel că nimeni nu l-ar fi putut bănui.

Ceilalţi doi veniră şi ei, iar Mister Brown zise:

— Ştim cine e bătrânul indian, domnule Farrow, dar unde să-l găsim n-avem habar. Crezi că o mai fi vreo coliba prin apropiere?

— Sunt încredinţat de asta, Mr. Brown, răspunse George. Cu siguranţă că vom găsi aici o potecuţa care să fie o continuare a gangului subpământean. Numai de n-ar fi stârnit un foc în jungla incendiată, căci norii de fum care ajung aici mă pun pe gânduri.

— Jungla asta nu poate arde atât de lesne, fiind prea umeda. A, aud gălăgie la coliba incendiată, desigur c-or fi venit oameni atraşi de foc. Cel mai bun lucru ar fi să mă duc să văd cine este.

— Or fi tovarăşii d-tale, cei doi vânători, Mr. Brown – zise George – altcineva n-ar putea găsi poteca tăinuită. Desigur ca după fuga indianului s-au înapoiat.

— Atunci aş vreo să le dau de veste, domnule Farrow, ca nu cumva să creadă că m-am prăpădit în flăcări. Acum, când ştiu cine e autorul crimelor împotriva băştinaşilor, nu mai avem nevoie de dumnealor şi-i vom trimite acasă.

— Dacă or vrea, Mr. Brown! râse George.

— Trebuie să mă asculte, căci în ţinutul acesta eu poruncesc. Doar n-oi fi crezând că ăia doi te-ar putea bănui?

— Ba, tocmai asta cred, Mister Brown. Dumnealor ne-ar putea deveni foarte neplăcuţi.

— Să n-ai nici o grijă, pleacă ei, domnule Farrow. Mă duc să le spun şi peste un ceas sunt înapoi. Numai de-aş găsi o potecă pe case să pot înainta mai repede.

— Aici e una, Mister Brown – zise Petre care în vremea asta cercetase tufele – poteca pare să fie în legătură cu coliba în flăcări.

— Minunat, atunci mă înapoiez şi mai repede. La revedere, domnilor.

După plecarea englezului, cei doi camarazi urmară să cerceteze tufele. Curând descoperiră şi a doua potecuţă, care ducea în direcţie opusă. George, care începu să se plictisească de aşteptare, rupse o foaie de hârtie din carnetul de notiţe, scrise câteva rânduri pentru Mr. Brown şi prinse foaia de tufa îndărătul căreia începea poteca. Apoi porni împreună cu Petre în căutarea camarazilor.

Şi poteca aceasta era întortocheată, dar acum puteau merge mai repede, astfel să ajunseră în curând într-un luminiş, pe a cărui margine rămaseră înmărmuriţi.

O căsuţă încântătoare, ca un mic palat, se afla acolo, în plin soare. Uşa de intrare era larg deschisă, dar nu se vedea ţipenie de om cât puteai cuprinde cu ochiul.

— Bătrânul o fi înăuntru, domnule George – îşi dădu părerea Uriaşul – poate că e pe patul de moarte, caci era rănit rău de tot.

— Şi eu cred că-l vom găsi aici, Petre, dar uiţi de tigrul şchiop. N-aş vrea să-l omor, el doar nu făptuieşte omorurile decât din ordin. Poate reuşim să-l închidem numai.

— Pana acum nu vad nici un tigru, domnule George, zise Uriaşul, după ce mai iscodi prin împrejurimi. Socoţi c-o fi şi el în coliba?

— Nu cred. Dar hai să încercăm să pătrundem acolo.

Înaintară cu băgare de seamă, dar nici acum nu se clinti nimic în casă. Abia când fură aproape de tot de uşă, auziră gemete slabe înăuntru. George intra repede, urmat de Petre.

În prima încăpere, zăcea pe un culcuş, la pământ, bătrânul indian. Avea ochii închişi şi respira greu. Când auzi, însă, paşii camarazilor, deschise pleoapele şi privi mirat la cei doi, pe urma murmura cu glas slab, obosit:

— Dşuta a bănuit ca străinii se vor elibera, dar n-a făcut nimic ca să împiedece asta. Curând Dşuta va intra în Nirvana şi va sta pe tronul strămoşilor săi.

— Dşuta, d-ta eşti doar prinţul Bahina, zise George, care vroia să-şi dea seamă de starea mintală a bătrânului.

— Prinţul Bahina! întrebă celălalt, încercând, cu greu, să se ridice. Cine e prinţul Bahina? Am auzit adesea numele acesta.

— Prinţul Bahina este fratele d-tale – nu-ţi mai aminteşti de el? D-ta nu te numeşti Dşuta, ci eşti fratele prinţului Bahina.

— Eu sunt Dşuta – răspunse bătrânul, cu convingere. Nu cunosc nici un prinţ Bahina. Totuşi, am auzit cândva numele acesta, dar… e mult de atunci… nu-mi mai pot aminti.

— Unde sunt camarazii mei? întrebă George.

— Camarazii d-tale? Nu ştiu nimic de ei. Spiritul lui Dşuta a slăbit, în curând nu va mal rătăci pe pământ.

George tăcu un semn lui Petre să rămână lângă bătrân. El avea de gând să scotocească prin toată casa, nădăjduind să-i găsească pe camarazi. Tocmai vroia să se depărteze, când bătrânul deschise iarăşi ochii, ridică cu greu braţul drept şi zise:

— Mintea mi se mai întoarce odată. Salută-l din parte-mi pe fratele meu Bahina. Camarazii d-tale se află…

Mai mult nu izbuti să spună. Braţul căzu înapoi şi trupul se întinse, moale. George era încredinţat că bătrânul trecuse în Nirvana şi se aplecă asupră-i ca să-l examineze. În aceeaşi clipă Petre îi dădu, însă, un brânci care-l zvârli cât colo. Tânărul mai văzu un trup întunecat zburând pe dinaintea lui şi recunoscu tigrul şchiop, de care aproape că

uitaseră.

Şi Petre sărise în lături, salvându-şi astfel pielea. În clipa următoare George se ridicase iar şi scoase revolverul. Tocmai când era să tragă în ochiul fiarei. Indianul se mai ridică odată şi cu toată puterea ce-o mai avea într-însul strigă:

— Lorbu, înapoi, culcă-te!

Tigrul se supuse. Se aşeză alături de muribund: puse capul pe trupul acestuia şi clipi către cei, doi camarazi. Indianul se întinse iar şi închise ochii.

Văzând că tigrul sta liniştit, George se îndepărtă încetişor de culcuş şi, împreună cu Petre, intră în încăperea alăturată. Truse repede uşa după el şi şopti camaradului său:

— Acum să cercetăm casa, Petre! Sunt încredinţat că-l voi găsi pe tata aici. Uite o scară care duce sus. Rămâi tu aici jos, ca să nu putem fi surprinşi din nici o parte. Eu voi cerceta în grabă sus.

Fără să mai aştepte răspunsul Uriaşului, tânărul porni în sus pe scară. Acolo erau trei odăi, mobilate tot atât de elegant ca celelalte. Dar nu era nici ţipenie de om şi după ce scotoci prin toate ungherele, George se dădu jos, ca să cerceteze împreună cu Petre încăperile din pivniţă.

V
TIGRUL BLÂND

GĂSIRĂ REPEDE INTRAREA SPRE PIVNIŢĂ. George îl lăsă pe Uriaş de pază sus şi el coborî scara. Dar spre necazul său, găsi pivniţa goală.

Vru să plece, descurajat, când i se păru că aude glasuri înăbuşite.

Îşi încordă auzul şi înţelese că au se înşelase. Doi bărbaţi vorbeau, dar nu putea desluşi cuvintele şi nici vocile. Păreau să vie din adânc, astfel că George puse urechea la pământ şi ascultă.

Mai, mai să scoată un ţipăt de bucurie, auzind glasul cunoscut al doctorului Bertram. Nici acum nu putea deosebi cuvintele, dar puţin îi păsa de asta.

Îşi aminti de capacul din cealaltă colibă şi începu să cerceteze podeaua. Şi, într-adevăr, într-un ungher îi descoperi. Trase zăvorul cu care era închis şi-l ridică.

O încăpere întunecoasă se ivi înaintea lui; când lumină însă cu lampa-i de buzunar; văzu întins jos pe tatăl său, doctorul Bertram şi Kard, toţi trei închiseseră ochii, orbiţi de lumina puternica, astfel că tânărul strigă:

— Tată, aici e George. Viu îndată să vă eliberez.

— Ah, eşti aici, în sfârşit, George! răspunse căpitanul. Liberează-ne repede! Ştii că se află şi tigrul şchiop în casa asta?

— Nu e mult de când l-am văzut, zise tânărul, coborând scara îngusta, Bătrânul indian îşi dă sufletul, fiind împuşcat de unul din cei doi vânători despre care ţi-am povestit. Eu şi cu Petre am fost de asemenea atraşi în cursă, dar am izbutit să ne eliberăm.

Cât ai clipi din ochi George tăia legăturile tatălui său şi ale camarazilor. Le povesti apoi în grabă totul şi când căpitanul auzi că e vorba de un om cu mintea întunecată, zise:

— Cel mai nimerit lucru ar fi să-i încunoştinţăm pe prinţul Bahina. Ar putea să-i îngrijească pe fratele său, dacă nu e încă pierdut Să mergem sus!

Petre se bucură din inimă când îl văzu pe căpitanul său urcând scara. Îl strânseră mâinile, apoi porniră cu toţi spre încăperea din faţă.

George deschise uşa dar… găsi gol culcuşul indianului. Şi tigrul dispăruse.

Era cu neputinţă ca bătrânul în starea în care se afla, să fi părăsit odaia. Cineva trebuie să-i fi ajutat şi George se gândi îndată la tânărul indian, împărtăşind părerea să şi camarazilor.

— Nu se poate să fi ajuns departe – zise căpitanul – dar va fi cu neputinţă să-i urmărim, căci tigrul le va acoperi retragerea.

— Să încercăm totuşi, tată.

— Bine, băiatule, A, cine-i ăsta? Cred că englezii au venit încoace.

În luminiş se ivi un om, care râmase în admiraţie în faţa micului palat. George îl recunoscu îndată şi zise:

— Acesta e Mister Brown, tată. Se şi bucură că-ţi va putea strânge mâna.

— Ah, asta e altceva! răspunse căpitanul.

— Adu-l înăuntru, George, aş vrea să-l salut aici, căci în luminiş nu prea suntem în siguranţă.

Tânărul îl chemă la dânsul pe Mr. Brown, apoi îl duse la tatăl său. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile cu multă căldură şi căpitanul îşi dădu seama ca are de-a face cu un om sincer şi cinstit.

Englezul îl lamurii că vânătorii se înapoiaseră într-adevăr după ce tânărul indian dispăruse pe neaşteptate pe drum. Nu mai găsiră decât ruinele fumegânde ale colibei şi în prima clipă fuseseră de părere ca el, Mr. Brown, pierise în flăcări. Cu greu izbuti să-i convingă pe cei doi bărbaţi să se întoarcă în sat ca să-i ocrotească de „fantoma Junglei".

În acelaşi timp am trimis cu cei doi vânători veste prinţului Bahina ca fratele său dispărut a fost regăsit şi i-am cerut să vie încoace. Dacă lucrurile merg bine, apoi mâine la prânz prinţul va fi aici.

— Să nădăjduim până atunci că-l vom regăsi pe fratele său, caci a dispărut iarăşi şi presupunem că l-a răpit indianul cel tânăr – zise căpitanul.

— Atunci să ne luăm după el – răspunse Mr. Brown – uiţi tigrul, care ne va ataca cu siguranţă. N-aş vrea să-l împuşc, e un animal prea

frumos.

Într-acestea începuse a se însera şi noaptea se putea lăsa din moment în moment. De aceea căpitanul propuse să aştepte până dimineaţă, când să pornească în cercetare cu puteri unite.

— Apoi mai trebuie să ne regăsim armele, Mister Brown, fără care nu pornesc la drum.

— Ai dreptate, domnule Farrow. Să aşteptăm, deci, până dimineaţa.

Când se înnoptă încuiară casa şi aprinseră o lampă de petrol într-una din încăperile de jos. Din merindele găsite acolo, Petre pregăti o cină îmbelşugată şi în curând toţi stăteau la masă şi mâncau cu poftă.

Într-o odaie George găsi armele tatălui său şi ale camarazilor, astfel că acum se simţeau în deplină siguranţă.

Pe la miezul nopţii căpitanul propuse să doarmă toţi câteva ceasuri. Orânduiră veghea şi George o căpătă pe cea dintâi. Ei trebuia să cerceteze cu luare-aminte încăperile de jos şi în scopul acesta stinsese lampa cea mare şi deschisese toate uşile care legau odăile între ele. Astfel putea străbate încetişor toate camerele şi fiind lună plină, ar fi putut zări lesne dacă se apropia cineva de una din ferestre.

Când ceasul său de veghe fu aproape de sfârşit, tânărul tresări deodată speriat. O făptură negricioasă se ivise la una din ferestre, privind înăuntru prin geam. George îl recunoscu pe indian. Deoarece camarazii se culcaseră în aceste încăperi, puteau fi găsiţi uşor de omul de afară. George se ghemui îndărătul unei coloane şi urmărea pe indian, care mergea de la o fereastră la alta, încercând să le deschidă. Când le găsi însă pe toate închise, stătu la gânduri câteva clipe şi în cele din urmă păru să fi luat o hotărâre..

George îşi făcu repede un plan. Îl trezi pe Uriaş şi-i şopti ceva la ureche. Petre văzu şi el făptura de la fereastra se ridică şi când indianul încercă să deschidă ferestrele din spatele casei. El ieşi afara prin uşă, după ce se încredinţă că nu-l pândeşte nici o primejdie, străbătu repede luminişul şi se făcu nevăzut în desiş.

În vremea aceasta, indianul spărsese un geam şi făcuse treaba aceasta atât de încet, încât camarazii nu auziră nimic. Apoi duse mâna la zăvor şi deschise fereastra.

George îşi încleştă mâna pe revolver, crezând ca indianul va intra înăuntru, dar acesta se apropie şi ridica un săculeţ, pe care-l goli prin fereastra. În clipa următoare se şi făcuse nevăzut.

Câteva secunde, George ramase încremenit. Auzi nişte şuierături şi-şi dete seama îndată despre ce e vorba. Indianul dăduse drumul în odaie câtorva şerpi veninoşi, care să-i atace pe cei ce dormeau.

George se reculese repede – aprinse lampa de buzunar şi văzu în aceeaşi clipă o cobra mare târându-se spre tatăl sau.

Atunci ridică revolverul şi slobozi două gloanţe. Şarpele, nimerit în

plin, îşi dădu sufletul. Toţi se treziră speriaţi şi George le strigă să aprindă lămpile de buzunar, deoarece se aflau şerpi în odaie.

Orbiţi de lumină, vreo opt şerpi încercau şi se împrăştie. Gloanţele camarazilor răpăiră şi reptilele fură ucise până la una.

George povesti acum ce se întâmplase.

— Şi unde e Petre? întrebă căpitanul.

— E afara şi vrea să-i urmărească pe furiş pe indian.

— Dar tigrul, George? Dacă Petre nu bagă bine de seamă, e pierdut.

Tânărul se speria. La asta nu se gândise. Se linişti însă repede, spunându-şi ca Uriaşul va fi cu băgare de seamă.

Se duse la uşă şi privi afară în luminiş. Ceasuri întregi rămase în aşteptarea lui Petre, acesta însă nu se arăta.

Când răsări soarele, porniră cu toţii în căutarea credinciosului Uriaş. Se împărţiri în doua echipe, dar după câteva ceasuri se înapoiară fără nici un rezultat.

Pe când se sfătuiau ce să facă, auziră la oarecare depărtare zgomote şi glasuri. Mai mulţi oameni se apropiau de casă.

— Trebuie şi fie prinţul Bahina – zise Mr. Brown – voi indica oamenilor direcţia, ca să ne găsească mai repede.

Se apropia de uşă şi strigă tare, primind imediat răspuns. După câtva timp şase bărbaţi ieşiră din desiş şi unul din ei – prinţul – îl salută pe Mr. Brown, apoi fu recomandat căpitanului şi camarazilor acestuia.

— O întâmplare tristă ne-aduce laolaltă, domnule căpitan – zise prinţul – dar cu toate astea mă bucur să-ţi fac cunoştinţa. Pe domeniile mele sunteţi în deplină siguranţă şi nimeni nu vă poate face nimic.

Căpitanul vru să răspundă, dar fu întrerupt de nişte strigăte. Din desiş se ivi un bărbat, ducând un tigru care şchiopăta destul de tare. Era… Petre Uriaşul.

— Nu vă face nimic, e blând ca un mieluşel – strigă ei camarazilor, caci ridicaseră armele – devine furios numai când îi porunceşte stăpânul sau.

— Tigrul Lorbu! făcu prinţul. Aşadar, l-a luat cu sine fratele meu. A dispărut odată cu el şi eu credeam că unul din servitorii mei i-a dat drumul în ascuns.

Când auzi glasul prinţului, alergă la el şi se gudură ca un câine bine crescut. Prinţul îl mângâie şi întrebă pe Uriaş unde-l găsise.

— M-am luat după tânărul indian – zise Petre – şi am găsit, cam departe de aici, o peşteră ascunsa. Acolo e adăpostit bătrânul. Când s-a luminat de ziuă l-am prins pe tânăr, afară şi i-am legat de un copac, de unde nu poate scapă.

— Şi fratele meu? Mai trăieşte? întrebă prinţul îngrijorat.

— Da, l-am mai găsit în viaţa dar mult n-a mai dus-o. M-a recunoscut şi m-a rugat să vă chem pe dumneavoastră. Spuse câteva

cuvinte tigrului şi de atunci acesta n-a mai plecat de lângă mine. Am pornit înapoi şi sunt gata să va conduc la fratele dv.

— Da, să mergem!

Fara să se sinchisească de ceilalţi, porni împreuna cu Petre şi tigrul. Camarazii îl urmau la oarecare distanţa.

După doua ceasuri prinţul ajunsa la peştera. Intra singur înlăuntru, în vreme ce Petre, căpitanul şi ceilalţi se duseră la copacul de care era legat tânărul indian.

Când ajunseră, însă, avură o privelişte înfiorătoare: două cobre se încolăciseră în jurul trupului nenorocitului şi-l muşcaseră. Indianul era mort şi camarazii uciseră şerpii ca să-l poată îngropa.

Înapoindu-se la peşteră, prinţul le ieşi înainte. Fratele său murise în braţele sale şi îşi recăpătase pentru câteva clipe minţile.

Două zile mai rămaseră camarazii, împreună cu prinţul, în casa răposatului, apoi se despărţiră, deoarece prinţul vroia să ia cu sine acasă cadavrul fratelui său.

Căpitanul porni mai departe cu tovarăşii săi, dar înainte de a ajunge la ţintă mai avu de întâmpinat câteva aventuri.

Aventurile submarinului Dox 124

Hans Warren

I
RĂSCOALA NEGRILOR.

— „MONTE ROSA” – începu doctorul Bertram – era un vas rapid foarte modern, de cinci mii de tone. Avea viteza de douăzeci şi cinci noduri pe oră şi, după părerea căpitanului Herrera ne trebuiau vreo şase zile ca s-ajungem de la Swakopmund la Buenos Aires.

Vaporul aparţinea unei mari societăţi italiene şi făcea serviciul abia de un an. Mijlocea mai cu seamă legătura între Africa şi America de Sud.

Deoarece, însă nu călătoreau destui pasageri ca să acopere cheltuielile de întreţinere, „Monte Rosa” lua şi mărfuri, iar pe puntea de mijloc călători nevoiaşi, cu preturi reduse.

În călătoria aceasta se aflau pe puntea de mijloc peste o sută de negri, angajaţi de o mare firmă sud-americană pentru construcţii de drumuri.

Din pricina aceasta frumosul şi mândrul vapor se transformase într-o casă de nebuni, nu alta. Negrii făceau gălăgie zi şi noapte, cântau, se sfădeau, urlau când erau beţi Şi asta se întâmpla foarte des, deşi la îmbarcare fuseseră percheziţionaţi să n-aibă alcool la dânşii.

Apoi se iveau pretutindeni pe vapor – de pildă sus, pe puntea călătorilor de clasa întâia – de unde erau alungaţi jos, cu ajutorul marinarilor şi stewarzilor. Căpitanul Herrera ni se plângea adesea că primejduiau şi sala maşinilor, îi bănuia că furaseră alcoolul din magazia cu merinde a vaporului.

Pe noi toată chestia, de fapt, ne făcea să petrecem, gălăgia nu ne supăra deloc, în schimb puteam observa tipuri minunate. Negrii aparţineau tribului Ovambos şi aproape toţi aveau statura înaltă şi trupul vânjos, cum o au mai toţi din acel trib.

A doua zi după ce părăsirăm Swakopmund, se-ntâmplă ceva caracteristic pentru sălbătăcia acestor negri Ovambos. Întâmplarea se petrecu aproape de noi pe puntea de sus.

Un negru voinic se urcase acolo şi veni ia noi să cerşească. În aceeaşi clipă se ivi un steward care-l împinse pe negru înapoi cu brutalitate.

Înjurând de zor, căută să-l gonească jos de unde venise, dar individul, care părea să fie beat, îl înhăţă deodată pe italianul slăbuţ, îl ridică deasupra capului şi-l zvârli cu toată puterea peste parapet. Apoi, turbat de furie şi scrâşnind din dinţi, sări spre noi cu pumnii încleştaţi, mormăind cuvinte ameninţătoare în limba lui.

Ne ridicarăm îndată, gata de luptă. Brâurile în care aveam revolverele şi cuţitele le lăsasem în cabină, din nenorocire, dar şi aşa individul ameţit de băutură nu era prea primejdios pentru noi.

Se aruncă mai întâi asupra lui Marian, acesta însă îi dădu un pumn

atât de puternic, încât negrul veni peste mine. Nu-l lăsai să şi revină, că-i dădui una în bărbie.

Se prăbuşi jos grămadă, între-acestea vaporul fusese alarmat. Elicea începu să se-nvârtească îndărăt, o barcă de salvare fu echipată şi lăsată pe apă. Câţiva marinari veniră în goană pe covertă şi-l puseră în fiare pe negrul leşinat. Fu transportat repede jos şi în curând veni şi căpitanul, care se scuză faţă de noi..

— Nu face nimic – râse Marian – asta a fost doar un incident fără importanţă pentru noi. Căutaţi mai bine să-l aduceţi pe bord pe steward, căci sunt mulţi rechini pe aici.

Acum „Monte Rosa” stopase. Ne apropiaserăm de parapet şi-l văzurăm pe bietul steward la vreo trei sute de metri îndărătul nostru. Părea să fie un bun înotător, căci se apropia repede de vapor.

Vasul dădea şi el înapoi şi în curând trebuia să fim lângă înotător. Poate că nici nu ar fi fost nevoie să se lase jos barca de salvare, prevăzută cu motor.

Şi iată că barca avu un defect de motor, căci nu voia să intre în funcţiune. Marinarii trebuiră să se folosească de vâsle, dar în vremea asta vaporul le-o luase înainte.

Merserăm la pupă, ca să vedem mai bine. Pongo venise şi el lângă noi, în costum alb de pânză, sub a cărui haină, însă, purta totdeauna brâul cu enormu-i cuţit de spintecat rechini.

Stewardul mai era acum numai la cincizeci de metri depărtare şi căpitanul strigă ofiţerului de la comandă să oprească maşinile, înotătorul venea de-a dreptul spre pupă şi doi marinari de lângă noi îi şi aruncară o funie. Deodată, însă, se auziră ţipete de spaimă.

Dinspre dreapta se vedea o coadă triunghiulară – temuta coadă a unui rechin. Dihania lacomă nu-şi zărise încă victima, probabil, căci înota încetişor, ca în joacă, prin undele albastre.

Auzind strigătele, înotătorul se ridică pe jumătate din apă, zări coada neagră şi, scoţând un ţipăt de spaimă, îşi îndoi sforţările prin asta, însă, atrase atenţia rechinului, care mai era la vreo sută de metri. Şi imediat dihania spintecă valurile spre bietul steward.

Acesta se mai afla numai la douăzeci metrii de vapor şi deşi frica îl făcuse să zboare prin apă, nu alta, era de aşteptat ca rechinul să-l ajungă înainte ca el să poată apuca funia.

Enormul peşte mai era acum la treizeci de metri de înotător, când se auziră iarăşi ţipete lângă noi. Şi nouă ni se opri aproape respiraţia, văzând un trup uriaş făcând o adevărată săritură de peşte, de pe parapet în mare.

Matahala se afundă în apă între steward şi rechin. Îşi calculase însă atât de bine săritura, încât după câteva clipe se ivi iarăşi la suprafaţă, cu jumătatea trupului afară. Şi abia acum îl recunoscurăm pe Pongo al nostru, care îşi scosese, haina albă, ţinea între dinţi cuţitul şi aştepta

liniştit apropierea rechinului.

În faţa acestei privelişti căpitanul şi marinarii scoaseră ţipete de spaimă, dar noi eram liniştiţi, căci ştiam că Pongo se pricepea la de-alde astea. Rechinul se apropiă de tot, se-ntoarse pe spate, ca să se poată folosi de botul sau aşezat sub cap şi-l adulmecă pe Pongo. Uriaşul se aruncă însă repede în lături, rechinul ţâşni pe lângă el, dar în aceiaşi clipă Pongo îşi înfipse cuţitul în pântecele alb al „banditului apelor", trase cu putere şi spintecă pântecele rechinului până la coadă.

În clipa următoare camaradul nostru luase iar cuţitul între dinţi, se îndepărtă de rechinul care se lupta cu moartea şi înota spre steward. Din pricina spaimei prin care trecuse, italianul trebuie să fi leşinat, căci nu mai făcea nici o mişcare şi se afunda încet.

Pongo se lăsă şi el în apă şi-l scoase pe nenorocit la suprafaţă. Atunci răsunară iarăşi ţipetele de spaimă ale marinarilor, căci acum dădeau buzna alţi trei rechini, care mirosiseră sângele tovarăşului lor ucis.

Dar Pongo, târând după ei pe leşinat, gonea spre vapor, apucă cu mâna stângă funia ce atârna În apă şi imediat începură marinarii să tragă În sus.

Ţinându-l pe steward cu mâna dreaptă, Pongo se încleştă de funie şi privi liniştit îndărăt, spre rechinii care dădeau năvală. Marinarii îşi îndoiră sforţările şi în curând Pongo plutea, cu sarcina sa, la câţiva metri deasupra apei. După câteva minute îl trecu peste parapet pe stewardul leşinat, care fu luat în primire de doi marinari. Apoi uriaşul negru se săltă pe punte şi se aşeză liniştit lângă noi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Căpitanul Herrera se apropiă de ei şi-i întinse mâna.

— Minunat! exclamă dânsul, cu sinceră însufleţire. O astfel de faptă n-am văzut încă în viaţa mea. Îţi mulţumesc din suflet pentru salvarea stewardului.

Pongo făcu o mutră încurcată, apoi zise scurt:

— Pongo făcut cu plăcere, nu primejdios. Pongo acum merge la soare..

Plecă repede spre partea cealaltă a punţii, unde se întinse pe scânduri, ca să şi usuce pantalonii şi încălţămintea.

— Aşa e Pongo al nostru! râse Marian. Laudele îi sunt neplăcute. Faptul principal e că stewardul a fost salvat. Mai mult decât orice mă bucură că nu mai e nevoie să-l pui sub acuzările crimă pe negrul acela beat. De sigur că n-a avut intenţia aceasta.

— E drept, asta mă scuteşte de multe neplăceri. Fireşte că negrul trebuie pedepsit pentru obrăznicia lui; voi da ordin să rămână în fiare până la Buenos Aires, unde îl voi preda autorităţilor. Pe Pongo al dv. însă, aş vrea să-i răsplătesc în chip deosebit. Ce anume i-ar face plăcere?

— Asta nu v-aş putea spune – zise Marian – căci Pongo e atât de modest, încât nu cred să aibă vreo dorinţă anumită.

— Păcat, păcat, aş fi vrut mult să-i fac o bucurie! zise Herrera. Dar ce se-ntâmplă colo jos? Ei!

O larmă înăbuşită venea dinspre puntea de mijloc. Din când în când se auzeau ţipete, întrecute de altele mai puternice.

— Negrii! exclamă Marian. Protestează, probabil, împotriva arestării consângeanului lor.

— Păi atunci trebuie să-i cuminţim repede – mormăi căpitanul, necăjit – din fericire, marinarii mei sunt pregătiţi pentru asemenea cazuri. Mă iertaţi, domnilor!

Se înclină politicos şi se-ndepărtă.

— Numai de nu s-ar înşela! zise Marian îngândurat. O hoardă de negri furioşi şi beţi nu poate fi liniştită atât de lesne. Ăştia devin repede fiare primejdioase.

— Dar şi marinarii lui or fi bine înarmaţi – zisei eu – uite că şi alarmează echipajul.

Se auziră fluierături ascuţite, bocănit de paşi, zăngănit de arme şi comenzi rostite cu glas tare.

Negrii de jos părură că s-au liniştit câteva clipe, apoi însă, larma se făcu şi mai turbată.

— Mariane, repede! strigai, aruncând, întâmplător, o privire peste parapet. Negrii urcă sus.

Era o privelişte ameninţătoare aceea oferită de trupurile negre, care se căţărau pretutindeni, cu o sprinteneală extraordinară. Şi, spre spaima mea, văzut că aproape toţi aveau cuţite sclipitoare între dinţii lor albi.

Păreau înnebuniţi de furie. Situaţia devenea foarte primejdioasă. Repede alergarăm de partea cealaltă a punţii, unde Pongo se prăjea la soare Fireşte că uriaşul Negru observase pericolul ce se apropia şi-şi dăduse seamă cum stau lucrurile.

Sărise în picioare, se aplecă peste balustradă şi strigă câteva cuvinte Ovamboşilor ce se căţărau. Dar drept răspuns primi un hohot batjocoritor de râs şi alte strigăte aţâţătoare.

— Foarte rău va fi, Massers! exclamă uriaşul. Negri nebuni, au învins albi şi vor fi curând aici. Massers pleacă repede!

Alergarăm spre cabinele noastre, dar Pongo strigă iarăşi:

— Nu în cabine, Massers, Negri prinde pe noi acolo. Massers trebuie pleacă de pe vapor.

Spunând aceasta arătă cu mâna spre una din bărcile de salvare, în aceeaşi clipă câţiva marinari urcară în grabă scăriţa spre punte, luptându-se înverşunat cu nişte Ovamboşi uriaşi, care se înarmaseră cu picioare de scaun luate din saloane.

Pongo sări îndată înainte, îi împinse în lături pe marinari, înhăţă pe

cel dintâi negru ce-i veni la îndemână şi-l zvârli cu toată puterea în jos pe scara. Individul îi trase cu dânsul pe camarazii săi şi urletele care se ridicară erau o dovadă ca nu scăpaseră teferi.

Dar cu asta nu se sfârşise atacul negrilor pe covertă, la capătul căreia se aflau cabinele de clasa întâia. Pe scara cealaltă venea căpitanul cu un ofiţer şi doi marinari şi dânşii în luptă înverşunată cu Ovamboşii ce dădeau năvală. Şi înainte ca Pongo să le poată sări în ajutor, cei doi marinari şi ofiţerul fură doborâţi, în vreme ce doi negri uriaşi îl înhăţară pe căpitan, târându-l înapoi în jos pe scară.

Parcă s-ar fi dezlănţuit iadul pe bord. Pretutindeni se auzeau răcnetele negrilor, din când în când răsuna o împuşcătură, urmată de un ţipăt de moarte.

După cum spuneam, se aflau puţini călători pe vapor şi mai toţi stăteau în salonul de fumat Ei trebuie să fi căzut victime negrilor furioşi, căci din salon pătrundeau răcnetele fioroase ale sălbatecilor.

Printre călătorii de clasa întâia se afla şi o tânără doamnă din Buenos Aires, cu fetiţa ei. Senora Mercedes Huerta şi copila nu trebuiau să cadă în mâinile acestor sălbateci.

— Robert, înţelege-te cu marinarii şi lăsaţi pe apă o barcă de salvare! îmi spuse Marian, repede. În vremea asta eu voi scoate din cabină bagajele noastre şi-i voi da de veste senorei Huerta.

— Mai e o barcă jos – răspunsei – nu trebuie decât s-o lăsăm s-alunece pe funii.

— Bine – zise Marian, din fugă – spune-le tu marinarilor ca să vâslească pe lângă pupa vasului. Dar repede, căci negrii devin din ce în ce mai sălbateci.

Privind repede în jos, mă încredinţai că barca de salvare se afla lipită de pupă. Era echipata cu numai cu patru marinari, cărora camaradul lor de lângă mine le strigă să vâslească pe sub parapet.

Abia fu barca acolo, că şi aruncarăm în jos trei funii; la cererea mea, coborâră repede trei marinari, care se salvaseră pe puntea de sus.

Îndată după asta veni şi senora Huerta, cu fetiţa ei. Îi împărtăşii în grabă care era situaţia şi-l spusei că era neapărată nevoie să părăsească vaporul.

Din fericire tânăra şi frumoasa femeie se arată foarte curajoasă; ea spuse că-şi va da drumul în barcă pe o frânghie, iar pe fetiţa o încredinţă fără teamă lui Pongo.

Aşa se şi întâmplă.

În cele din urmă veni şi Marian cu bagajele. Primul meu gând fu să-mi încing brâul cu revolverele şi cuţitul, ceea ce-mi dădu imediat un simţimânt de siguranţă. Raniţele şi puştile le zvârlirăm jos, în barcă, unde Pongo le prinse.

Apoi coborârăm şi noi, pe două funii alăturate. Când ajunserăm prin dreptul punţii de mijloc, tocmai ieşeau dintr-o cabină trei negri,

clătinându-se. Zărindu-ne, se năpustiră spre noi, răcnind. Nu mal încăpea cruţare.

Cu mâna stângă şi picioarele ne ţineam de funie, cu dreapta smulserăm revolverul din brâu şi traserăm asupra ticăloşilor.

Primii doi se prăbuşiră îndată grămadă, scoţând răcnete fioroase. Nu-i rănisem însă mortal, ci numai în picior.

Al treilea Ovambo făcu stânga-mprejur şi alergă înapoi, urlând. Ca să nu-şi alarmeze camarazii, traserăm repede într-însul şi-l culcarăm la pământ.

Ajunserăm în barcă şi marinarii începură să vâslească. După un ceas ne aflam atât de departe, încât „Monte Rosa" se putea vedea numai cu ajutorul ocheanului.

Marinarii recunoscură, fără s-o spună, pe Marian ca şef. Ţinurăm un mic sfat de război şi luarăm hotărârea ca îndată ce s-o întuneca, să vâslim înapoi la vapor şi să ne urcăm pe punte pe la pupă. Vom vedea atunci dacă mai erau în viaţă oameni din echipaj, cu ajutorul cărora să-i putem birui pe Negri.

Marinarii noştri erau de părere ca, măcar fochiştii se aflau în siguranţă, căci fără îndoială că încuiaseră pe dinafară uşa de fier. Şi alţii or fi izbutit să se adăpostească la cârmă sau în cabina de telegrafie fără fir.

Deoarece mai aveam trei ceasuri până să se înnopteze, situaţia noastră nu era prea rea deocamdată.

II
CUCERIREA VAPORULUI.

CÂND SOARELE SE LASĂ LA ASFINŢIT, marinarii începură să vâslească încet spre vapor. Nu ştiam dacă Negrii, stăpâni acum pe „Monte Roşa", se vor fi priceput să aprindă lumina. Şi aşa trebuirăm să luăm acum direcţia de-a dreptul spre el, ca să nu-l scăpăm în întuneric.

Marian nu-şi lua ocheanul de la ochi.

După o jumătate de ceas porunci să se înceteze cu vâslitul, căci ne apropiasem atât de mult încât puteam vedea vasul, ca un punct, cu ochiul liber.

Mai mult nu ne puteam apropia, atâta vreme cât era lumină, deoarece ne-ar fi putut vedea şi Negrii, întâmplător.

— Nu văd pe nimeni – zise Marian, după ce privi încordat spre vapor, mai mult timp – cu siguranţă că se vor fi îmbătat ca porcii – şi în cazul acesta treaba ar fi uşoară pentru noi. Nădăjduiesc că domnul căpitan şi ofiţerii, precum şi echipajul, vor fi izbutit să se salveze. A, uite că a apus soarele! Înainte, repede!

Marinarii îşi încordară puterile şi vâsliră.

După vreun ceas, văzurăm deodată sclipind lumini diferite. Pe de o

parte asta era foarte bine pentru noi, căci acum ştiam care e direcţia – dar pe de altă parte era un semn că unii Negri erau trezi, ceea ce, fireşte, îngreuia planul nostru.

Când însă, după altă jumătate de ceas, furăm aproape de tot de „Monte Roşa”, unul din marinarii noştri zise:

— Domnilor, luminile vin de la sala maşinilor. Acolo nu puteau pătrunde negrii, în nici un caz. Trebuie să dăm de veste maşiniştilor de sosirea noastră.

Curând ne aflarăm lângă vapor. Ferestruicile luminate ale sălii maşinilor se aflau la vreo patru metri deasupra noastră. N-aveam voie să strigăm, de aceea un marinar se urcă pe umerii lui Pongo, ţinându-se cu mâinile de peretele vasului; apoi uriaşul se urcă, la rându-i, pe o bancă a bărcii şi acum marinarul putea privii înlăuntrul sălii maşinilor.

Dar imediat scoase un ţipăt de groază şi ne dădu de veste:

— Negrii au pătruns la maşini. S-a încins o luptă grozavă acolo.

— Jos! strigă Marian. Trebuie să urc eu însumi, Robert, ajută-ne şi tu; vom interveni în luptă din afară. Repede, negrii par să fie stăpâni pe situaţie.

Auzirăm nelămurit zgomotul luptei, dar răcnetele negrilor deveneau tot mai puternice şi triumfătoare. Vorbii cu cel mai înalt dintre marinari, care se învoi îndată să mă ia pe umerii săi.

Barca fu adusă astfel dea lungul vaporului, încât la prora şi la pupa ei se aflau câte o ferestruică a sălii maşinilor. Marian cu Pongo merseră în faţă, iar marinarul care urma să mă ridice pe umeri, se căţără pe platforma de la pupă.

La cererea mea se lipi cu spatele de peretele vasului, apoi pusei picioarele în palmele sale şi mă ridicai. Fireşte că ceilalţi marinari ţineau barca, aşa că avui un sprijin destul de bun.

Prin ferestruică văzui o priveliştе sălbatecă. Vreo douăzeci de negrii pătrunseseră în sala maşinilor, aproape toţi beţi, după cum îmi dădui seamă imediat. Se năpustiră asupra a vreo zece marinari şi trei ofiţeri, care se apărau cu ciocane grele şi chei franceze.

Negrii însă, care se prevăzuseră cu aceleaşi arme, erau superiori, datorită puterii şi sălbătăciei lor. Pe podeaua de fier zăceau câţiva Ovamboşi, dar şi mai mulţi europeni.

Albii se apărau cu îndârjire, dar mai cutând sau mai târziu trebuiau să fie biruiţi.

Deodată auzii zăngănind fereastra prin care privea Marian. Scosei imediat revolverul, spărsei geamul în faţa căruia mă aflam şi, pe când trăgeam într-un Ovambo care se lupta cu un ofiţer, auzii şi arma lui Marian detunând.

Repetarăm împuşcăturile şi văzurăm cu bucurie pe Negri fugind înspăimântaţi. Traserăm iarăşi, mai mult în picioarele Ovamboşilor şi

când şase din ei zăceau la pământ, ceilalţi făcură stânga-mprejur şi dădură buzna pe scăriţa ce ducea sus.

Dar câţiva se mai rostogoliră în jos, nimeriţi de gloanţele noastre, căci ne spuserăm, pe drept cuvânt, că trebuia să răpunem cât mai mulţi negri, înainte de a se da lupta hotărâtoare.

Pentru că lucrurile nu se puteau sfârşi fără o luptă, deoarece acum fuseseră alarmaţi ceilalţi negri împrăştiaţi pe vapor. Când ultimul negru dispăru, văzurăm că zece Ovamboşi rămăseseră pe câmpul de luptă, doborâţi de gloanţele noastre. Într-acestea europenii ieşiseră afară din ascunzătorile lor dintre maşini şi ofiţerii, recunoscându-ne, ne salutară cu bucurie.

Ferestruicile fură deschise şi furăm traşi înăuntru. Marian ceru să se lase afară funii, pe care se căţărară în sala maşinilor patru marinari şi Pongo. Ceilalţi trei marinari rămâneau în barcă cu doamna Huerta şi fiica ei, deoarece erau mai sigure acolo.

Se scurseră câteva minute, în care timp negrii avuseseră răgazul să răscoale tot vaporul. Trebuiau să aibă un şef foarte energic, care, cu toată starea de beţie în care se aflau, izbutise să-i îndemne la o împotrivire dârză. Auzirăm un glas energic de comandă, alergături repezi în diferite puncte ale vaporului, apoi paşi grei coborau treptele de fier ce duceau la sala maşinilor.

Din nenorocire, numai eu şi Marian aveam arme de loc, în vreme ce ofiţerii şi marinarii erau înarmaţi doar cu unelte grele. Marian îmi făcu îndată un semn şi alergai la scara de tribord, împreună cu doi ofiţeri şi şapte marinari.

Abia fui acolo, că uşiţa de fier, zăvorită pe dinăuntru, se cutremură sub lovituri puternice. Negrii trebuie să fi găsit ciocane grele, cu care izbeau acum în uşă.

După vreo douăzeci de minute aceasta fu spartă şi doi Ovamboşi uriaşi dădură buzna înăuntru ţinând în mâini ciocane de fierărie, pe care le luaseră din atelier.

Cu două gloanţe îi culcai la pământ, apoi îndreptai arma spre uşă, dar, spre mirarea mea, nu mai intră nici un Negru.

— Atenţiune, Robert! îmi strigă Marian. Diavolii negri plănuiesc cu siguranţă ceva. Ah, asta e primejdios.

Mă trecură fiori de spaimă când văzu! de ce era vorba. Negrii găsiseră butoaiele cu benzină, care conţineau combustibil pentru motoarele bărcilor de salvare. După ce scoaseră şurubul de la unul din ele, îi dădură drumul pe scăriţa ce ducea în sala de maşini. Primejdiosul lichid se revărsă pretutindeni.

Dacă ticăloşii zvârleau acum torţe în jos, ne aştepta grozava moarte în flăcări.

Dar iată că primul ofiţer deveni salvatorul nostru. La ordinul său patru marinari săriră pe un cazan ce stătea sub presiune, înşurubară

acolo ţevi flexibile, alergară cu capetele acestora spre scări şi alţi doi marinari deschiseră robinetele cazanului.

Imediat ţâşniră aburi fierbinţi care umplură toată scara. Era cu neputinţă acum ca Negrii s-arunce vreo torţă în jos, căci aceasta s-ar fi stins îndată. Şi din ţipetele de durere care se auziră după câteva clipe, ne dădurăm seama că vreo câţiva Ovamboşi înaintaseră prea mult şi aburul fierbinte îi opărise.

Cum să ieşim acum din sala maşinilor? După o scurtă chibzuială, Marian propuse să coborâm iar în barca de salvare, prin ferestruici, pentru ca de acolo s-ajungem în altă parte a vasului.

Atunci îmi veni o idee.

— Mariane – strigai – poate ca negrii nici n-au observat funiile pe care le-am aruncat de la pupa punţii de sus. Dacă ne-am putea căţăra acolo ar fi în folosul nostru, căci venim atunci de sus.

— Bravo! exclamă prietenul meu. E într-adevăr o idee cât se poate de bună. Domnule locotenent – se adresă el primului ofiţer – cei patru oameni cu ţevile de aburi trebuie să rămână la posturile lor până va fi trecut orice primejdie din partea negrilor. Spune-le marinarilor din barca de salvare că trebuie să-ncercăm să ajungem cât mai repede pe puntea de sus.

Locotenentul se aplecă pe ferestruică şi îşi chemă în şoaptă oamenii. Curând barca fu iarăşi lângă ferestruici, astfel că ne puturăm lăsa uşor în ea, pe nişte funii.

Barca putea lua douăzeci de persoane cu bagaj. Împreună cu doamna Huerta şi fiica ei eram acum douăzeci şi una de persoane, deoarece patru marinari trebuiră să rămână în sala maşinilor la ţevile cu aburi.

Merserăm încetişor cu barca de-a lungul peretelui vasului până la pupă, unde, spre marea noastră bucurie, găsirăm, atârnând încă cele trei funii. Marian, Pongo şi eu ne căţărarăm cel dintâi, urmaţi de cei trei ofiţeri şi de zece marinari. Trei oameni rămaseră în barca cu doamna Huerta şi fetiţa ei.

Trecând pe lângă cele două scări care duceau în jos de pe covertă, auzirăm larma sălbatecă a negrilor. Glasul puternic, poruncitor, întrecea gălăgia şi Pongo. Care mergea înaintea noastră, zise deodată:

— Negrul poruncit omoară prizonieri. Repede vine, Massers!

Marian comunică asta primului ofiţer, care conducea echipa pe partea de la tribord şi acum ne lăsarăm repede pe scări în jos.

Ajunserăm în marea şi luxoasa sală de mâncare. La lumina celor câtorva lămpi aprinse, văzurăm opera distrugătoare a negrilor.

Aproape toate mobilele erau distruse şi de la toate scaunele lipseau picioarele, cu care se înarmaseră bandiţii negri.

— Domnule locotenent, trebuie neapărat să avem mai multe arme de foc! zise Marian în faţa acestei privelişti. Cu uneltele pe care le au

ei ca arme, suntem în inferioritate. N-aveţi cameră de arme pe bord?

— Ba da, domnule Farrow, alături de cabina căpitanului se află camera pentru materiale de preţ, unde sunt şi arme. Trebuie să străbatem sala de mâncare, salonul de fumat de alături, apoi să urcăm scara pe puntea din faţă. Acolo se găseşte şi cabina de T.F.F. precum şi cârma. Poate sunt acolo oameni care s-au închis şi ne-ar putea sluji de întăriri.

— Bine ar fi – răspunse Marian – în primul rând, trebuie să-ncercăm să-i eliberăm pe prizonieri. Ah, se pare că au şi început ăia de jos. Domnule locotenent, înarmează-i repede pe oamenii aceştia şi vezi să mai capeţi întăriri. Eu cu prietenii mei Robert şi Pongo voi coborî jos.

De pe puntea de mijloc se auzeau lămurit strigătele de triumf ale conducătorului negrilor, întrerupte adesea de înjurăturile căpitanului Herrera la adresa Ovamboşilor.

Era timpul să intervenim. Ieşirăm repede pe o uşă laterală, din sala de mâncare pe gangul îngust dintre ea şi parapet. Ştiam că la capăt se afla o scară spre puntea mijlocie.

Repede ne avântarăm într-acolo. Pongo ne întrecu şi ajunse cel dintâi la scara. În clipa aceasta se ivi un Ovambo, care avea probabil însărcinarea să controleze puntea superioară.

Înainte ca negru să poată da alarma, Pongo îl şi înhăţase şi zgâlţâindu-l cum ştia el, îl lăsă întins pe gang. Apoi coborârăm încet scara.

Pe puntea de mijloc situaţia era proastă. Strânşi unul într-altul stăteau negrii la câţiva paşi de parapet, de care se sprijineau căpitanul Herrera şi cinci marinari. Toţi şase erau răniţi, sânge închegat le acoperea hainele şi feţele, dar cu toate acestea se ţineau drepţi şi neînfricaţi.

Între europeni şi negri stătea un Ovambo uriaş, care-i reţinea pe furioşii săi consângeni – prin gesturi poruncitoare – să se arunce asupra prizonierilor.

Acum se-ntoarse spre căpitanul Herrera, în mâna dreaptă cu un cuţit enorm şi strigă:

— Albule, trebuie să mori! Marian ridică revolverul, dar în aceeaşi clipă unul din negri ne zări şi scoase un strigăt de prevenire.

Glonţul porni din arma prietenului meu, dar nu mai nimeri braţul uriaşului Ovambo. Ci zdrobi numai lama cuţitului. Auzind strigătul consângeanului său, negrul făcuse o mişcare şi astfel scăpase de glonţ.

În clipa următoare se stârni un adevărat iad. În vreme ce negrii din faţa noastră încercau să fugă, cei din spate înaintară. Din fericire nu aveau arme de foc, ci numai picioare de scaune şi alte unelte asemănătoare..

În primul rând trebuiau ocrotiţi prizonierii. Cu trei gloanţe, care

culcară la pământ tot atâţia negri, Marian făcu loc la parapet, sări apoi repede spre deschizătura din punte şi când Negrii, speriaţi de aceasta îndrăzneala, se dădură puţin înapoi, doborâi şi eu trei oameni şi sării alături de Marian, care, cu amândouă revolverele ridicate, îi ţinea în respect pe Negri.

Pongo, însă, scoţând grozavul sau răcnet de luptă, se năpusti asupra Ovamboşilor, smulse celui dintâi pe care-i doborî piciorul de scaun, apoi începu să lovească în dreapta şi-n stânga, ca un turbat.

Ovamboşii or fi crezut că se ivise vreun demon fioros, căci scoţând ţipete de groază se îmbulziră spre gangul care ducea în sălile de dormit. Numai câţiva mai curajoşi încercă să se apropie de prizonieri, dar noi nu-i scăpărării din ochi şi le trimiserăm cate un glonţ în picior.

Situaţia noastră deveni, însă, foarte îngrijorătoare, când şeful răsculaţilor îi îndemnă pe oamenii săi la împotrivire. Cam şovăind, cei din faţă ascultară îndemnul şi porniră împotriva noastră şi a lui Pongo; luând pildă de la ei se-ntoarseră şi ceilalţi unul câte unul.

Pongo, însă, scoase iar răcnetul său de luptă şi, îndoindu-şi sforţările, îi făcu pe Ovamboşi să dea înapoi. Apoi însă, vocea energică a conducătorului negrilor – pe care nu-l puteam vedea, deoarece se ţinea la adăpost – îi îndemnă să contraatace tot mai îndârjit.

Stăteam foarte prost, căci în revolvere mai aveam cel mult patru gloanţe şi nici Marian nu putea avea mai mult.

O năvală turbată din partea duşmanului ne sili să slobozim cele din urmă gloanţe. Prin asta ne mai uşurarăm situaţia, căci uciderea celor opt Ovamboşi pe care îi doborârăm făcu o impresie puternică asupra celorlalţi.

Dar acum eram cu desăvârşire dezarmaţi şi numai cu cuţitele ne mai puteam apăra. Şi conducătorul turmei de sălbateci părea să-şi dea seama de situaţia noastră critică, deoarece răcni câteva porunci, ceea ce îi făcu pe negri să înainteze iarăşi.

Eram încredinţat că acum venea lupta hotărâtoare, în urma căreia vom cădea răpuşi.

Dar când făpturile negre nu mai erau decât la vreo jumătate de metru de noi, se auzi dinspre scară un glas energic, poruncitor şi în clipa următoare detună o salvă în grămada Negrilor.

Cei trei ofiţeri veniseră la timp împreună cu optsprezece marinari, ca să ne salveze în ultima clipă. Şi acum Ovamboşii, însălbăticiţi de-a binelea, dădură buzna spre gangul îngust, ca să se ascundă în dormitorul lor.

În vreme ce eliberarăm pe căpitan şi marinari, ofiţerii cu oamenii lor îi urmăreau pe Ovamboşii fugari. Dar se părea că aceştia se adunaseră în săli ca să se împotrivească iarăşi, căci din nou răsunară împuşcături şi ţipete de durere şi furie.

— Câţi oameni aveţi în echipaj? întrebă Marian pe căpitan.

— Optzeci, împreună cu personalul tehnic şi stewarzi.

— Atunci or mai fi închişi pe undeva şi trebuie să-i eliberăm îndată – zise Marian – altminteri nu vom izbuti să-i învingem pe negri.

— Jos în cabinele echipajului mei sunt mulţi închişi – zise un marinar – pe mine negrii m-au prins lângă uşă, tocmai când vream să intru înăuntru.

— Adu-l repede pe oameni încoace! porunci Herrera. Voi ceilalţi de aici – se adresă restului marinarilor liberaţi – aduceţi în grabă arme îndestulătoare de sus. Dar repede!

În vreme ce marinarii se făcură nevăzuţi, noi intrarăm în gangul îngust de unde se auzea larma. Ofiţerii şi marinarii nu izbutiseră încă să pătrundă în dormitoare, căci Ovamboşii îşi apărau cu îndârjire ultimul lor refugiu. Stând lângă uşi nu ofereau nici o ţintă armelor de foc, dar cine voia să pătrundă era îndată culcat la pământ cu lovituri puternice.

Erau patru dormitoare. În fiecare se refugiaseră câte douăzeci de Ovamboşi, restul întregii cete. Ceilalţi, doborâţi în mare parte de Pongo, zăceau pe diferite punţi.

Părea aproape cu neputinţă să putem pătrunde în săli. Dar Pongo găsi şi de data aceasta mijlocul.

— Massers trage acum în uşorii de la uşă! ne zise el. Fiecare Masser patru gloanţe. Apoi Pongo sare înăuntru repede, Massers vine după el.

— Planul e cât se poate de bun, Pongo, dar prea primejdios pentru tine, răspunse Marian.

Dar uriaşul zise calm:

— Dacă Massers nu vrea trage, atunci Pongo merge singur înăuntru.

Ştiam că se va ţine de cuvânt, de aceea Marian încuviinţă:

— Bine, Pongo, aşa vom face, dar în primul rând trebuie să ne împărţim cu rost. Domnule căpitan, pune d-ta câte trei oameni de pază la celelalte trei dormitoare. Noi ceilalţi vom pătrunde după Pongo în sala asta de aici.

De la ivirea noastră lupta zadarnică încetase. Ofiţerii şi marinarii stăteau în aşteptare, cu armele pregătite. Asta li s-o fi părut curios Ovamboşilor, caci în uşile celor patru săli se iviră patru capete negre – care se retraseră apoi repede.

În vreme ce Herrera îşi împărţea oamenii, noi ne încărcarăm din nou revolverele şi ne aşezarăm îndărătul lui Pongo, care luase în mâna atingă cuţitul de rechini, iar în dreapta ţinea un picior greu de scaun, smuls de la un Ovambo.

III
EROISMUL LUI PONGO

CĂPITANUL HERRERA, ofiţerii şi marinarii se aşezară îndărătul nostru, în aşa fel încât doi oameni alăturaţi să poată pătrunde prin uşa sălii.

După o scurtă privire asupra lui Pongo, care dădu din cap numai, ridicarăm revolverele şi traserăm câte patru gloanţe. Ţintisem asupra uşii în aşa chip, încât aşchiile smulse să zboare înăuntru. Prin asta de sigur că Ovamboşii adăpostiţi acolo erau îndemnaţi să se retragă puţin.

După ce fură trase cele opt gloanţe, Pongo sări repede înainte. Trecând prin uşă, zvârli braţul cu cuţitul spre stânga, în vreme ce în dreapta lovi cu piciorul greu de scaun. Şi două ţipete dovediră că nimerise bine în duşmanii ce stăteau gata de atac.

Fără să stăm pe gânduri săriră îndată după dânsul, ne oprirăm abia în mijlocul sălii şi ne întoarserăm repede, cu pistoalele ridicate. Tocmai dădeau buzna pe uşă căpitanul Herrera şi un ofiţer, când doi Ovamboşi se năpustiră asupra lor cu ciomegele. Traserăm şi ticăloşii căzură grămadă.

Restul îşi pierdură curajul, căci pătrunseră înăuntru ceilalţi doi ofiţeri, urmaţi de marinari.

Văzând atâtea arme îndreptate asupra lor, cei mai mulţi negri ridicară braţele.

Nu mai lipsi mult să-i învingem cu totul pe Ovamboşi. Marinarii aveau destule sfori groase în buzunare ca să-i lege pe toţi şi după ce se făcu şi treaba asta, doi oameni fură lăsaţi de pază, iar noi părăsirăm sala ca să ne ocupăm de negrii din celelalte.

Când furăm la uşa următoare, sosiră patruzeci de marinari şi stewarzi bine înarmaţi. Îi împărţirăm imediat pe tot gangul, apoi ciuruirăm cu gloanţe uşa sălii a doua, Pongo sări iarăşi înăuntru şi ceea ce făcusem dincolo se repetă şi aici. După zece minute toţi Ovamboşii erau legaţi fedeleş.

A treia şi a patra sală avură aceeaşi soartă. În rândurile noastre nici un rănit.

În schimb, de partea Ovamboşilor erau zece răniţi. Când îi numărarăm, lipseau vreo treizeci de oameni.

Zadarnic îl căutarăm, însă, pe şeful lor. Probabil că se refugiase în una din săli.

La cererea lui Marian, Pongo îi întrebă pe negrii legaţi unde se află căpetenia lor. Unul singur, tremurând de frică, arătă spre o fereastră deschisă.

— Căpetenie fugit acolo, cu el doi oameni – tălmăci Pongo.

O bănuială cumplită mă străbătu. Cu siguranţă că cei trei Negri nu se aruncaseră în mare, căci şeful nu era dintr-aceia care să se dea bătut atât de uşor. Dar… era barca de salvare, în care se afla doamna Huerta cu fetiţa ei şi cei trei marinari!

O funie atârnând în jos pe fereastră îmi întări bănuiala. Şi când mă întorsei spre Marian ca să-i împărtăşesc presupunerea, el dădu din cap şi zise doar:

— Doamna Huerta.

În aceiaşi clipă auzirăm de afară ţipete slabe de ajutor. Marian scoase îndată capul pe ferestruică şi întrebă ce-i acolo. Răspunsul ce-l primi dovedi că temerile noastre erau întemeiate. Unul din marinarii aruncaţi peste bord de cei trei Negri, ieşise la suprafaţă, înotase spre vapor şi, spre norocul lui, se putuse prinde de funia care atârna în jos.

Pongo ieşi îndată pe ferestruică şi îşi dădu drumul pe funie. După scurt timp se căţără înapoi, ţinând pe umerii puternici pe marinarul scos din apă, pe care-l duserăm repede în sală.

La întrebările căpitanului răspunse că fuseseră strigaţi în limba engleză, de la ferestruica aceasta şi crezură că este Marian, astfel că se apropiaseră cu barca. Apoi să lăsase în jos pe frânghie o făptură uriaşă, negricioasă şi presupuseră că e Pongo al nostru.

Dar abia ajuns în barcă, individul se năpustise cu furie asupra lor, lovind cu un obiect tare. Un camarad căzuse îndată peste bord şi în vreme ce el cu celălalt încercau să se apere împotriva loviturilor, mai veniră doi negri în barcă.

Unul din ei se năpustise asupra doamnei Huerta, celălalt intervenise în luptă. După ce-i dădu o lovitură puternică în cap, lăsându-l în nesimţire, îl zvârli în apă unde se trezise mai târziu.

Ne privirăm în tăcere. Salvarea nenorocitei femei părea aproape cu neputinţă. De sigur că negrii se şi îndepărtaseră de vapor, cu barca şi pe întuneric nu i-am fi putut găsi, iar până se lumina de ziuă aveau tot timpul să ucidă pe mamă şi pe copil.

În cele din urmă Marian se adresă marinarului:

— Nu cred să fi fost multă vreme în nesimţire – şi probabil că după ce te-ai trezit, ai înotat de data spre vapor?

— Da – răspunse marinarul – am mai auzit două împuşcături, apoi m-am putut prinde de funie. Am aşteptat numai câteva clipe deoarece nu ştiam dacă negrii mai erau stăpân pe situaţie – pe urmă, însă, n-am mai stat la gânduri şi am strigat.

— Repede pe punte! zise Marian.

Apoi adăugă către căpitan:

— De sigur ca aveţi un reflector puternic – nu? Trebuie şi luminăm marea cu ajutorul lui. Ovamboşul ăla nu poată să fi ajuns atât de departe încât să nu-l prindem în raza reflectorul ui. Fireşte că noi doi, Robert, va trebui să stăm cu puştile pregătite, ca să tragem în negri, dacă o vor ameninţa pe doamna Huerta. Domnule căpitan, ai puşti bune pe bord?

— Da, domnule Farrow – răspunse Herrera, în vreme ce am şi pornisem pe gangul ce ducea la puntea de mijloc – am nişte puşti

foarte moderne de calibru mic.

— Foarte bine! zise Marian. Adu-le repede şi tot atât de repede vezi de reflector. Fiecare clipă este preţioasă.

— Unde e Pongo? întrebai, pe când urcam scara pe punţile sus.

— Nu l-am văzut – răspunse Marian – las-că vine el. Acum trebuie s-o apărăm pe tânăra femeie.

Ne aflam pe puntea superioară. Câţiva marinari alergară la puternicul reflector şi-l scoaseră învelitoarea. În vremea asta, căpitanul se dusese în cabina să şi se-ntoarse cu doua puşti, pe care le luaserăm în primire.

Apoi ne postarăm lângă reflector, pe care marinarii la ordinul lui Marian, îl îndreptară spre mare.

Duserăm puştile la ochi. Dacă descopeream barca, nu trebuia să pierdem nici o clipă.

La comanda prietenului meu reflectorul fu aprins. Fâşia lată de lumină dănţui pe valuri, alunecând repede de la proră la pupă, dar barca nu se văzu.

Deodată, însă, tresăririrăm speriaţi, căci numai la vreo patruzeci de metri de vapor răcni un glas aspru în englezeşte:

— Massers stinge lumina, altfel Kiumba omoară pe Missa.

Vicleanul şef al Ovamboşilor se ţinuse liniştit în apropierea vaporului, pentru că avea cunoştinţă, desigur, de reflectoarele vapoarelor moderne şi se aştepta să fie descoperit cu ajutorul lor.

Nu ne închipuisem că va rămâne atât de aproape şi planul şiretului Ovambo izbuti. Lumina reflectorului trecu dincolo de barcă şi aceasta rămase în întuneric.

— Stingeţi reflectorul! strigă imediat Marian, caci era de temut ca ticălosul să-şi pună în aplicare ameninţarea.

Lumina se stinse.

— Ce ne facem acum, domnule Farrow? întrebă Herrera, deznădăjduit. Îl avem pe ticălos aproape şi nu-i putem face nimic.

— Îndreptaţi reflectorul asupra punctului de unde a răsunat glasul Negrului! zise Marian către marinari, cu o linişte ciudată. Robert, puşca la ochi! La comanda mea aprindeţi lumina şi barca să fie imediat căutată. Robert, trebuie să tragem imediat acum.

Se scurseră câteva secunde.

— Eşti gata? întrebă Marian deodată, foarte încet şoptii „da” şi pusei arătătorul pe trăgaci.

Dar înainte ca prietenul meu să dea comanda pentru punerea în funcţiune a reflectorului, se auzi iarăşi un glas dinspre mare. De date asta era însă acela al lui Pongo, care răcni cât putu:

— Repede lumină, Massers, Pongo are căpetenie!

Imediat auzirăm plescăitul apei la căderea unui corp greu. Marian răcni: „lumină!”, dar în aceeaşi clipă se şi aprinse reflectorul.

Avurăm noroc. Fâşia albă şi lată de lumină învălui barca fugarilor, care se legăna îngrijorător. Doamna Huerta zăcea nemişcată la pupă, alături de fetiţa ei, care se încleştase de ea. La proră, însă, stăteau doi Ovamboşi cu lopeţile în mână, privind neclintiţi spre proră.

Lângă barcă, în apă, se dădea o luptă grozavă. Două trupuri uriaşe, în haine albe, se rostogoleau nebuneşte: braţe, picioare, capete, apăreau şi dispăreau fulgerător.

Ne dădurăm imediat seamă că viteazul nostru Pongo se lăsase imediat în mare, după ce-l adusese sus pe marinar. Pricepuse şi el că tânăra femeie cu fiica ei pluteau în mare primejdie.

Şi cu minunatele lui simţuri găsise barca, cu tot întunericul, înotase spre ea, fără să ţină seamă de primejdia rechinilor, pentru ca să tragă în apă – la momentul potrivit – pe şeful Ovamboşilor.

Nu-i puteam ajuta căci prea erau repezi mişcările luptătorilor. Şi-apoi nu puteam nici deosebi care era Pongo şi care Ovamboşul, pentru că amândoi erau îmbrăcaţi în alb şi aveau aceiaşi statură.

Dar, deodată, cei doi Ovamboşi din barca săriră în sus şi se repeziră la pupă. Una din doua: sau vroiau să ucidă pe doamna Huerta cu copila ei. Sau aveau de gând să-i ajute căpeteniei lor. Nu ajunseră însă prea departe, căci puştile noastre detunară şi amândoi negrii se prăbuşiră, scoţând ţipete înfiorătoare.

Căpitanul Herrera se smulse din înmărmurire şi cu glas tunător dădu poruncă să se lase pe apă o a doua barcă de salvare. Dar Marian zise imediat:

— N-are nici un rost, domnule Herrera, căci Pongo îl va da gata pe Ovambos înainte ca barca să fie pe unde. Mă tem numai de rechini. Ah! Uite că Pongo a învins!

Una din făpturile albe din apă îşi întinse deodată braţele în sus şi, cu capul pe spate, ieşi la suprafaţă.

În aceeaşi clipă descoperii, însă, pe partea cealaltă a bărcii doi rechini care se apropiau cu o repeziciune uimitoare.

— Pongo, rechini! răcnii, îngrozit.

Atunci credinciosul nostru camarad se repezi cu dibăcie peste marginea bărcii. Potrivnicul său, uriaşa căpetenie a Ovamboşilor, se afundă încetişor, dar după câteva clipe văzurăm în apa luminată de reflector, pe cei doi rechini năpustindu-se asupra victimei lor. Pongo se aplecă liniştit peste cei doi Ovamboşi din barcă, îi ridică şi-l zvârli în mare. Erau morţi, căci de data aceasta nu avuserăm timp să i ochim în picioare, astfel că-i ucisesem.

În jurul bărcii de salvare se strânseseră rechinii. Pongo, însă, se aşeză pe banca din faţă, luă vâslele şi îndreptă barca spre vapor.

Într-acestea personalul tehnic al vasului aprinsese lămpile de pe punte, marinarii lăsară în jos lanţurile pentru bărci, Pongo le fixă unde trebuia, se aşeză apoi lângă doamna Huerta şi, încet, barca fu trasă

sus.

Uriaşul negru fu primit în triumf şi zadarnic căută el să fugă, stingherit ca de obicei, când era copleşit de manifestări de recunoştinţă. Ba, doamna Huerta, trezindu-se din leşin, îl îmbrăţişă pe camaradul nostru, care rămase ţeapăn ca un băţ, rostogolind nişte ochi cât farfuriile. Aşa ceva i se întâmpla pentru prima oară în viaţă.

Când se potoli entuziasmul, căpitanul se putu gândi la continuarea drumului. La o cercetare amănunţită a vaporului se constată că erau opt marinari grav răniţi şi doisprezece mai uşor. Salonul de clasa întâia era în mare parte distrus şi în cămara cu merinde Ovamboşii făcuseră adevărat prăpăd, iar din băuturile alcoolice aproape că nu mai rămăsese nimic.

Negrii aveau nouă morţi, opt grav răniţi şi douăzeci mai uşor.

Turbinele fură puse iar în funcţiune şi după şapte ceasuri de oprire, „Monte Rosa" îşi urmă drumul.

Şi în vreme ce spinteca valurile spre apus, luarăm cina întârziată în salonul doamnelor, care, printr-o fericită împrejurare, fusese cruţat de hoarda sălbatecă.

Doamna Huerta, căpitanul şi doi ofiţeri erau de faţă. Tânăra femeie povestea, cu ochii umezi de lacrimi că Pongo se oferise să doarmă peste noapte în faţa cabinei ei. Se şi dusese la postul său, după ce îmbucase ceva la repezeală.

Îmi bătuse la ochi mai de mult că tânăra şi frumoasa femeie părea să aibă ceva pe suflet. Şi pricina aveam s-o aflu acum, căci căpitanul o întrebă:

— N-ai aflat încă nimic despre soţul dv., stimată doamnă?

— Nu – răspunse ea cu tristeţe, lăsând capul în jos – se împlineşte anul de când a dispărut.

— Mă iertaţi, doamnă – se amestecă Marian în vorbă – n-aş vrea să zgândăresc o rană dureroasă, dar mă interesează faptul dispariţiei soţului dv. Cum s-a întâmplat asta?

— Aşa e, stimată doamnă – zise căpitanul, cu însufleţire – asta e ceva pentru domnul Farrow şi prietenii săi. De sigur că aţi citit şi dv. prin ziare că dumnealor au făcut fericiţi mulţi oameni până acum, redându-le pe scumpii lor dispăruţi.

Doamnă Huerta înălţă capul şi o expresie de nădejde se întipări pe chipul ei.

— Oh, de-ar fi cu putinţă! şopti ea. Dacă l-aş revedea pe Eduardo al meu! Dar nu cred ca se poată… aş mai fi căpătat vreo veste de la el dacă ar mai fi în viaţă.

— Să nu spuneţi asta, o încurajă Marian. Povestiţi-mi ce i s-a întâmplat soţului dv.!

— Asta aş vrea să ştiu şi eu! oftă doamna Huerta. Soţul meu e profesor de istorie naturală la Universitatea din Buenos Aires. Acum

un an i s-a oferit prilejul să ia parte la o expediţie care urma să străbată America de Sud, spre a ajunge în Bolivia. Ştiind cât de mult ţinea să întreprindă o astfel de călătorie, mi-am dat încuviinţarea, deşi eram stăpânită de o presimţire tristă. Expediţia a decurs în mod fericit, dar Eduardo al meu a dispărut în Oran Chaco, acum un an.

— Aţi vorbit cu membrii expediţiei, după înapoierea lor? întrebă Marian.

— Da, locuiesc toţi acolo.

— Bine, doamnă – zise prietenul meu – vă făgăduiesc sprijinul nostru, de îndată ce voi fi rezolvat chestia care mă aduce la San Francisco. Voi vorbi apoi cu membri expediţiei şi voi porni în căutarea soţului dv.

— Şi asta înseamnă că e ca şi găsit – zise căpitanul – fiţi veselă, stimată doamnă, căci dacă e cineva care vă poate ajuta, apoi acesta e domnul Farrow, cu tovarăşii săi.

IV
ÎN BUENOS AIRES

STĂTEAM PE PIAZA DE TOROS, piaţa aceea mare, de unde li se oferă o minunată perspectivă asupra oraşului Buenos Aires. Ziua era foarte frumoasă şi orăşelul îndreptăţea numele ce-l poartă: „Buenos Aires – aer bun”.

După o călătorie fără incidente debarcarăm cu bine şi ne despărţirăm de doamna Huerta, căreia Marian îi reînnoi făgăduiala făcută pe vapor.

Ovamboşii fură predaţi poliţiei, „Monte Rosa” intrase într-un şantier, pentru reparaţii. Bagajul ni-l lăsasem în port, unde luarăm camere într-un mic hotel.

— Nu pornim îndată în căutarea restaurantului „Calcanul negru”? întrebai. Acolo se află doar James Elliott cu fiica sa, după cum ne spusese muribundul.

— Eu nu cred, însă, Robert – răspunse Marian – căci nu mi pare cu putinţă ca hotelierul să consimtă a ţine la ei captivi. Mai curând sunt de părere că cei doi s-ar afla pe undeva afară din oraş. De aceea aş vrea să mă interesez mai întâi despre Joe Elliott, pe care corcitura l-a ucis. Îmi pare că i-am luat-o înainte lui Collo, căci în radă n-am putut descoperi micul yacht care l-a luat în Swakopmund. De aceea propun ca mai întâi să ne interesăm în linişte, înainte de a ne duce la restaurant.

— Dar unde vrei să te interesezi?

— Căpitanul Herrera şi Doamna Huerta îmi spuneau că prefectul poliţiei de aici, Don Chihua, e un om foarte energic şi capabil. Am de gând să mă adresez lui. Afară de asta trebuie să ne vizăm şi

paşapoartele, ca să putem străbate mai târziu ţara.

— Care va să zică vrei neapărat să porneşti în căutarea lui Huerta?

— Fireşte; m-aş bucura mult dacă am putea o face iarăşi fericită pe doamna Huerta. Afară de asta, aş vrea să cunosc Gran Chaco.

— Da, se spune că e foarte interesant şi primejdios în acelaşi timp – încuviinţai eu – aşa dar, vrei să te duci la prefectul poliţiei. E o idee bună, nimic de zis.

Marian făcu semn unui şofer şi-i dădu adresa prefecturii poliţiei. Ajunşi acolo, aranjarăm întâi chestia cu paşapoartele, cu care prilej funcţionarul respectiv se arătă foarte politicos şi prevenitor.

Avui impresia că numele noastre îi erau cunoscute şi, într-adevăr, la urmă ne întrebă dacă aventura cu negrii de pe vapor fusese interesantă.

Râzând, Marian îi povesti cum decurseseră lucrurile, apoi îl rugă să ne anunţe prefectului.

Nu trecu mult şi funcţionarul se înapoia, invitându-ne, politicos, să-l urmăm.

Şi iată-ne înaintea prefectului poliţiei din Buenos Aires. Don Chihua era un bărbat foarte simpatic, pe chipul căruia era întipărită o energie de fier şi o inteligenţă superioară.

Ne salută cu o amabilitate deosebită, se interesă şi el de ultima noastră aventură şi în cele din urmă ne întrebă cu ce ne putea fi de folos.

Când Marian rosti numele Joe Elliott, prefectul încruntă sprâncenele şi zise:

— De vreme ce dv. vă interesaţi de el, domnilor, atunci înseamnă că presimţirea mea nu m-a înşelat. De mult îl bănuiesc eu pe acest Elliott că umblă pe drumuri piezişe. Chiar legătura lui cu corcitura aceea Collo e şi ea suspectă, căci pe Colio îl cred în stare de cele mai grozave crime.

— Şi nu greşiţi deloc, Don – răspunse Marian – am fost de faţă când Collo l-a înjunghiat pe tovarăşul său, pe plaja din Swakopmund.

Şi Marian povesti amănunţit ultimele noastre aventuri în Africa. Pomenind că James Elliott şi fiică-sa erau ţinuţi captivi în Buenos Aires, prefectul sări în sus şi strigă:

— Ah, iarăşi aveam dreptate cu bănuiala mea. Vedeam, de altminteri, foarte des pe tânăra fată, căci casa mea e pe ţărmul lui La Plata, vecină cu a mătuşii ei. De vreun an n-am mai văzut pe nimeni din familie. Dar acum va fi greu să-i regăsim pe cei dispăruţi. Mai cu seamă biata Maud nu cred să mai poată fi salvată. Cine ştie unde se află dânsa acum!

— Muribundul Joe Elliott susţinea, însă, că atât ea cât şi tatăl ei ar putea fi găsiţi în localul „Calcanul Negru”.

Prefectul sări iar în sus.

— Ce? strigă el, agitat şi bătu cu pumnul în masă. „Calcanul Negru”? Ar fi o captura minunată dacă aş putea dovedi ceva în sarcina proprietarului acestui local. De mult timp am pus să se supravegheze întreprinderea lui, căci am auzit că acolo s-ar fuma opium. Da, deşi am pus de pază cei mai buni oameni ai mei, n-am putut descoperi nici o urmă până acum. Îmi pun mari nădejdi în dv. domnilor. Fireşte că vă stă la dispoziţie orice ajutor. Vă voi da legitimaţii cu ajutorul cărora să puteţi dispune în mod nelimitat de tot aparatul poliţienesc al oraşului nostru.

Şi Don Chihua se aşeză la birou şi ne întocmi legitimaţii scrise chiar de mâna lui, prin care ni se dădeau puteri depline.

Ne descrise apoi drumul spre „Calcanul Negru”, căci nu vroiam să mergem cu o maşină acolo, ci să ne facem că trecem întâmplător.

Restaurantul cu pricina era pe malul fluviului La Plata. Ne despărţirăm de prefect şi pornirăm agale pe străzi.

După câtva timp băgai de seamă că un om ne urmărea, li atrasei atenţia lui Marian, care zise:

— Acum putem încerca ce putere au legitimaţiile noastre. Vom cere primului poliţist ce-l vom întâlni, să-l oprească pe individul acesta.

Când dădurăm de sergent, trecurăm întâi pe lângă el, până presupuserăm că urmăritorul nostru se afla în apropierea reprezentantului forţei publice. Apoi ne întoarserăm brusc şi merserăm înapoi.

Într-adevăr, individul se afla lângă poliţist şi se speria vădit văzându-ne că ne întoarcem cu atâta grabă.

Marian nu-i dădu răgazul să şteargă putina. Prezentă poliţistului legitimaţia, omul îşi luă poziţia, apoi prietenul mea îl ceru să-l aresteze pe bănuit.

Spre surprinderea noastră, reprezentantul autorităţii făcu o mutră de mirare, apoi zise că domnul acela era un detectiv în serviciul poliţiei.

Râserăm cu poftă, molipsind şi pe urmăritorul nostru, care ni se prezentă ca detectiv oficial, cu însărcinarea din partea prefectului să ne ocrotească mereu. Într-o privinţă era foarte bine asta, căci ne puteam aştepta să avem uneori nevoie grabnică de ajutor.

De aceea ne înţeleseserăm să ne folosim de anumite semne, apoi pornirăm mai departe, spre localul cu pricina. Deodată Pongo exclamă:

— Massers pleacă repede, vine Colio.

Spunând acestea se ascunse îndărătul unui camion mare, de pe marginea străzii. Îi urmarăm, imediat pilda şi iscodirăm de după camion.

Corcitura uriaşă părea să aibă ceva pe cuget. Ochii-i rătăceau speriaţi de jur-împrejur, numai camionul atât de apropiat nu-l lua în

seamă.

Când trecu de noi mai aşteptarăm câtva timp apoi, ţinându-ne mereu pe lângă case, ne luarăm după ei şi detectivul căruia Marian îi spuse repede despre ce e vorba – ni se alătură la oarecare distanţă.

Collo părea să vie de la „Calcanul Negru” – acum se îndreptă spre suburbia La Recoleta. Trebuia să fim cu băgare de seamă, căci nu mai aveam putinţa să ne punem la adăpost.

De aceea era nevoie ca distanţa dintre noi şi corcitură să devină tot mai mare. El se mai întoarse odată şi în ultima clipă scăparăm de a fi văzuţi, prin aceea că ne refugiarăm în grădina unui restaurant.

Când ieşirăm de acolo, Collo dispăruse. Ne rotirăm privirea împrejur şi văzurăm pe detectiv venind.

— L-am putut observa, fără să-i atrag luarea-aminte, domnilor, ne zise el. A dispărut în casa aceea din fund, cu zăplazul verde. Dacă vreţi, mă voi interesa ce face acolo.

— Bine – încuviinţă Marian – ne aşteptăm în grădina acestui restaurant.

Intrarăm din nou în grădină, de data asta ca muşterii şi comandarăm bere.

Trecu cam mult până se înapoie detectivul, cu mutra plouată.

— N-avem noroc, domnilor – zise el – îmi face impresia ca individul a băgat de seamă că e urmărit. Grădina în care a intrat e a unei case de vânzare. La capătul grădinii e o stradă paralelă şi s-a statornicit obiceiul ca această grădină să servească de trecere locuitorilor de pe aici. Fapt e că, corcitura a dispărut.

— Păcat! făcu Marian. Şi eu care şi începusem să nădăjduiesc că voi da de o urmă importantă cu ajutorul lui Collo acesta! Nu ne rămâne, deci, decât să începem cu „Calcanul negru”, după cum ne propusesem chiar.

— Dar m-aş putea interesa la cea mai apropiată circumscripţie poliţienească dacă acest Collo e cunoscut pe aici – zise detectivul.

— N-ar fi rău – încuviinţă Marian – am putea merge şi noi cu d-ta, poate îmi mai vin în gând ceva întrebări importante.

Circumscripţia era în apropiere. La prezentarea legitimaţiilor noastre, comisarul fu foarte îndatoritor. Când Marian îl întrebă de Collo, el stătu la gânduri câtva timp, apoi răspunse, cu hotărâre:

— Da, cunosc pe corcitura aceasta. Acum un an l-am interogat, în chestiunea unei încăierări. De atunci, însă, a dispărut. Locuieşte la tăbăcarul Barracas – mai bine zis a locuit acolo, până a dispărut.

Marian chibzui câtva timp, apoi zise:

— Chestia cu încăierarea a fost încheiată atunci, sau mai aveţi de-a face cu el?

— Păi… ar mai trebui să-l cercetez asupra unui punct, în care se bate cap în cap cu declaraţiile martorilor.

— Atunci te-aş ruga să trimiţi un poliţist la tăbăcarul Barracas, ca să-l aducă încoace pe Collo dacă-l găseşte, îi poţi spune corciturii că l-ai văzut d-ta, eu aş vrea să-l observ din camera alăturată.

— Asta e lesne de făcut. Voi trimite îndată pe cineva.

Se duse să dea ordinul, apoi se înapoie şi ne trecu în odaia alăturată, de unde puteam privi, prin gaura cheii, în încăperea cealaltă. Detectivul era cu noi şi, tot stând de vorbă în şoaptă, aşteptam sosirea lui Collo.

V
LA „CALCANUL NEGRU"

ÎN LOCUL ACESTUIA, însă, veni, după un sfert de ceas poliţistul trimis şi raportă că Collo fusese într-adevăr la tăbăcarul Barracas, dar plecase îndată, Barracas se mirase chiar de graba pe care o avea corcitura; care se îndreptase spre oraş.

Marian râmase câteva momente îngândurat, apoi întrebă pe funcţionar:

— Ţi-a bătut cumva ia ochi – sau poate oamenilor d-tale – vreo casă din cartierul acesta, unde lucrurile nu se petrec cum s-ar cuveni?

Vreau să spun că s-ar putea presupune acolo captivi, sau vreun local „deochiat"?

Funcţionarul privi surprins ia Marian, apoi zise:

— Senor, aţi ghicit. De luni de zile ţineam sub observaţie casa unui anume Mendoza, care locuieşte în apropierea tăbăcarului Barracas. Acolo vin noaptea automobila elegante din oraş fi pleacă abia în zori de zi. Până acum, însă, n-am avut nici un motiv de intervenţie, deoarece liniştea n-a fost turburată. Dar eu persona! sunt încredinţat că Mendoza întreţine o tavernă de opiu.

— Văzut de la tăbăcarul Barracas, locuieşte mai mult spre oraş, adică în direcţia încotro a apucat Collo, după vizita sala tăbăcar întrebă Marian.

— Fireşte, domnule! răspunse funcţionarul, uluit. Ah, păcat ca poliţistul meu n-a ţinut casa sub observaţie.

— Nu e încă totul pierdut – zise Marian – fii te rog atât de bun şi pune imediat să se supravegheze casa, fără să bată la ochi. Dacă individul nostru, Colio, o va părăsi, atunci poliţistul de pază să se pună îndată în legătură telefonică cu domnul detectiv al nostru.

Marian se-ntoarse apoi spre detectiv şi îi zise:

— Acum ne ducem să căutăm restaurantul „Calcanul Negru". D-ta intră în vreun local din apropiere, unde să te poată chema la telefon poliţistul. Apoi va trebui să ne dai de veste la „Calcanul Negru", dar cât mai discret, strecurându-ne un bileţel.

— Foarte bine, domnule Farrow!

Notă un număr de telefon pe o foaie de hârtie şi o dădu şefului circumscripţiei, spunând:

— Acesta e numărul la care ma poate chema omul d-tale.

— S-a făcut! zise Marian. Acum putem porni. Dar mai am o întrebare, domnilor: Ştiţi poate, cum se numeşte patronul localului „Calcanul Negru”?

— Drace! exclamă detectivul, sărind în sus. Cum nu m-am gândit mai de mult la asta! Se numeşte Mendoza.

— Nădăjduiam, dar nu mă aşteptam! zise Marian, bucuros. Acum avem legătura între localul acesta şi casa aia suspectă. Cred că am făcut un mare pas înainte.

— Mariane – zisei eu – dacă într-adevăr prizonierii se găsesc în casa Mendoza, înseamnă că se află în cea mai mare primejdie. N-ar îi mai bine să intervenim?

— M-am gândit şi eu la asta – zise prietenul meu – dar vezi că acum la lumina zilei n-am putea face mare lucru. Dacă ne vede Collo, îi ucide îndată pe prizonieri. Nici eu nu ştiu încă bine ce e de făcut.

— Am o idee, Mariane. Mergem pe strada asta spre oraş la „Calcanul Negru”. Domnul detectiv, însă, se duce cu un poliţist la casa lui Mendoza ăla. Acolo, poliţistul întreabă de-a dreptul de corcitură, care fusese văzută când a intrat în casă. Va motiva că poliţia trebuie să-l interogheze suplimentar cu privire la chestia aceea veche. Asta nu bate prea mult la ochii dar va fi deajuns ca să-i sperie şi să-l îndemne să părăsească imediat casa. Cu asta ne-am atinge scopul, adică să-i punem în afară de primejdie pe captivii care se află acolo.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian, după câteva clipe de gândire – fireşte că poliţistul, care va intra în casa lui Mendoza, va trebui să fie numai ochi şi urechi, ca să observe, eventual, ceva suspect. Va trebui să ne indice şi aşezarea odăilor. Vrei să dispui cele de cuviinţă? se adresă şefului.

— Cu plăcere, Senor Farrow.

— Bine, atunci vom porni acum spre „Calcanul Negru”. D-ta, domnule detectiv, ne urmezi şi vei încerca să ne mai ajungi de îndată ce poliţistul îţi va fi raportat cum stă chestia cu casa. La noapte vom încerca apoi să pătrundem acolo, pentru ca să-i eliberăm pe captivi.

— V-aş putea veni în ajutor cu oamenii mei – se oferi şeful circumscripţiei – vom împresura casa pe nesimţite şi nu vom lăsa pe nimeni să iasă.

— Bine – încuviinţă Marian – înainte de a se întuneca voi veni încoace şi-ţi voi spune ce e de făcut. Încă ceva: în caz că acel Collo s-ar afla, într-adevăr, în casa suspectată, atunci poliţistul trebuie să-l aducă încoace. Şi d-ta să cauţi să-l reţii cât mai mult aici, pentru ca să ne putem face în toată liniştea cercetările la „Calcanul Negru”.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă, ăl arestez, pur şi simplu – râse

şeful.

— Dacă se poate te-aş ruga chiar – răspunse Marian – îl putem învinovăţi de asasinarea lui Joe Elliott şi de diferitele atentate asupra noastră. Bine, voi da instrucţiile de trebuinţă omului meu.

După un scurt rămas bun de la amabilul funcţionar, ieşirăm şi o luarăm agale spre oraş. De fapt nu prea mă împăcăm cu ideea să ne depărtăm, câtă vreme bieţii captivi erau, poate, aproape de tot. Dar era bine aşa, căci o încercare de a-i libera ziua-n amiaza mare, i-ar fi adus, cu siguranţă, în mare primejdie.

Atâta timp cât corcitura se afla în apropierea lor, viaţa le era în pericol. Mă mira mai cu seamă faptul că trăiseră atâta vreme ca prizonieri şi zisei către Marian:

— Ce l-o fi îndemnat pe Joe Elliott să-l lase în viaţă pe fratele său geamăn şi pe Maud? Se putea aştepta, doar, să fie descoperit, în cazul când, întâmplător, ei ar fi izbutit să fugă.

— Poate că e vorba de bani la mijloc. James Elliott o fi având pe undeva averi mari, la care Joe nu putea ajunge. Sau l-o fi înspăimântând gândul de a ucide pe propriul frate şi pe nepoată sa.

— Şi acum, fireşte, că pe Colio nu-l va opri nimic – zisei eu – şi pretenţiile lui n-ar fi atât de mari. Pentru câteva mii de pesos nu va sta la gânduri să-i ucidă pe captivi.

Mergeam tăcuţi dea lungul impunătoarei străzi. Ca toate arterele mai de seamă ale oraşului, era pavată cu granit. Din păcate eram prea mult cu gândul la nenorociţii captivi şi luam prea puţin în seamă cunoscutele şi frumoasele clădiri pe lângă care treceam, ca, de pildă, minunata catedrală, „Cabildo”, Primăria, „Theatro de Colon”.

Curând ajunserăm iarăşi în străduţele înguste ale portului şi în cele din urmă ne pomenirăm în piaţa mică unde se afla restaurantul „Calcanul Negru”. Ne oprirăm ca să-l aşteptăm pe detectiv. Fără să fim văzuţi, nu slăbeam din ochi intrarea restaurantului, căci ne temeam că s-o fi înapoiat corcitura, înaintea noastră.

Începuserăm să ne pierdem răbdarea, când detectivul veni, în sfârşit. Chipul îi strălucea şi spuse triumfător:

— Colio e la circumscripţie. Se afla, într-adevăr, în casa lui Mendoza. Am intrat fără frică împreună cu poliţistul, căci nu era motiv să fiu suspectat. La-nceput Collo se speria când reprezentantul forţei publice îl invită si-l urmeze. Dar interveni eu şi spusei că e pentru chestia cu încăierarea şi atunci îl văzui răsuflând uşurat şi ne urmă fără împotrivire. Apucai s-arunc o privire prin coridorul casei. E într-adevăr cam suspectă, căci se fac multe uşiţe – aproape ca pe un vapor – pe ambele laturi ale coridorului. Mendoza, însă, n-a anunţat la poliţie că ar avea aici şi hotei. Afară de asta, în toată casa stăruia un miros ciudat, ca de opiu. Toate aceste constatări ar îndreptăţi din partea noastră o cercetare amănunţită a casei. Şeful circumscripţiei,

căruia i-am comunicat observaţiile mele, a orânduit o razie pentru astă-seară. Fireşte, însă, că toţi poliţiştii stau sub ordinele dv., domnule Farrow.

— Foarte bine – zise Marian, mulţumit – dar cine a mai fost în casă, afară de Collo?

— Proprietarul însuşi. S-a arătat, fireşte, foarte mirat de vizita noastră şi susţinea că corcitura venise numai ca să-ntrebe dacă nu se găseşte ceva de lucru pentru ei. N-am lăsat să se bage de seamă că aş avea vreo bănuială împotriva lui însuşi, a proprietarului casei, ci mi-am cerut scuze pentru deranj. Pe de altă parte, am constatat o asemănare oarecare între el şi Mendoza ăsta de aici, proprietarul „Calcanului Negru”. Trebuie neapărat să se înrudească între ei.

— Aba, acum mi s-au limpezit toate – zise Marian – cu siguranţă că îi vom găsi pe prizonieri dincolo, în casa lui Mendoza. Deocamdată o să-l iau sub observaţie pe Mendoza acesta de aici.

— Eu vă aştept – zise detectivul – dacă veţi avea nevoie de ajutor, vă stau imediat la dispoziţie.

Străbăturăm piaţa şi intrarăm în local. Pe din afară, acesta nu făcea impresie prea bună, astfel că rămaserăm foarte surprinşi că înăuntru era aproape elegant.

Aleserăm o masă ta fereastră şi cerurăm chelnerului bere. După câteva minute veni un domn bine îmbrăcat, se înclină politicos şi ne întrebă cum ne place în Buenos Aires. Spunea că-şi dăduse seama îndată că suntem străini.

Vorbise englezeşte şi Marian îi răspunse că era abia de câteva zile în oraş, locuiam într-un hotel din port şi până acum văzusem prea puţin din oraş. Atunci necunoscutul ni se plânse că-şi închipuise cu totul altfel Buenos Aires.

Nu puteai întâmpina nici o aventură pe aici şi cu toate astea oraşul îşi crease un anumit renume în privinţa asta.

Marian râse.

Patronul – se recomandă Mendoza – râse şi el şi zise:

— Oh, ştiu eu ce căutaţi dv. fireşte, dacă n-ai recomandaţii e greu să găseşti aşa ceva, Nădăjduiesc că sunteţi oameni discreţi… Apoi, costă multe parale când vrei să ai ceva bun.

— Banii nu joacă rol la noi – râse Marian şi scoase o pungă doldora – vrem ceva bun de tot… ştii d-ta! Merge şi prietenul nostru negru cu noi.

— Fireşte, fireşte! râse Mendoza. Aveţi noroc, domnilor, că aţi nimerit în localul meu. Poftim, vă dau trei fise. Diseară luaţi un taxi die aici şi mergeţi acolo. Mă veţi ierta că nu vă dau adresa, dar casa e condusă de fratele meu şi trebuie să fim cu multă băgare de seamă. Am făcut o înţelegere cu câţiva şoferi de încredere şi clienţii sunt transportaţi şi conduşi înapoi. Fisele acestea vă asigura o primire

foarte bună.

— Mulţumesc foarte mult, zise Marian, vesel – îndată ce se va înnopta vom fi aici. În sfârşit, vom cunoaşte şi noi latura interesantă a oraşului.

Părăsirăm localul şi luarăm drumul spre port pentru ca Mendoza, În căzui când s-ar uita după noi sau ar trimite vreo iscoadă, să vadă că ne ducem la hotel.

Nu ne sinchisirăm deloc de detectiv, căci ştiam ca ne va urma.

Ajunşi la hotel, Marian îl trase deoparte pe portar, îl arătă legitimaţia de la prefectul poliţiei şi-i ceru ca tuturor care vor întreba de noi să le spună că locuim acolo de câteva zile şi că venisem la Buenos Aires să cunoaştem oraşul.

Ne duserăm în odăile noastre şi, după un sfert de oră, sosi şi detectivul.

— Cineva din local v-a urmărit – raportă el – a vorbit cu portarul; care i-a spus că locuiţi aici de câteva zile şi aţi venit să vizitaţi oraşul. Probabil că aşa aţi cerut?

— Da, căci bănuiam că vom fi spionaţi – răspunse Marian – şi acum să-ţi pun o întrebare: s-a întâmplat mai adesea în ultimul timp ca străini să fi fost găsiţi jefuiţi pe undeva?

— De un an de zile se tot întâmplă de astea – zise detectivul, cu necaz – nouă cazuri am înregistrat, nouă crime cu jaf, iar făptuitorii n-au fost găsiţi. Victimele – numai străini – erau găsite în afara oraşului, complet jefuite. Aţi dat, cumva, de vreo urmă?

— Cred că da – răspunse Marian – şi dacă nu mă înşel, pentru astă-seară urmează să fie rândul nostru. Cei doi Mendoza vor să lucreze împreună şi câţiva şoferi de taximetre sunt complici. Diseară va trebui să vegheaţi în faţa „Calcanului Negru”. Ne vom urca acolo într-o maşină care ne va duce la casa celuilalt Mendoza. Nu cred ca în drum să ni se întâmple ceva, când fratele lui Mendoza o fi vrând şi ei să câştige ceva de pe spinarea străinilor – dar la înapoiere cu siguranţă că vom avea de întâmpinat ceva. De aceea, trebuie neapărat ca d-ta să ne urmezi, cu câţiva poliţişti, în altă maşină. Dacă vom dispare apoi în casa lui Mendoza, ia-l ia rost pe şofer şi cercetează maşina, dacă n-o fi vreo instalaţie cu ajutorul căreia străinii sunt ameţiţi. Trebuiesc cercetate şi celelalte taximetre care duc clienţi la casa cu pricina. Te pomeneşti că izbutim la noapte să punem mâna pe o bandă bine organizată de ucigaşi. Aşa şi acum să mergem la masă, apoi să ne odihnim puţin, ca să ne pregătim pentru la noapte.

Portarul ne trezi cu puţin înainte de a se înnopta, după cum îi cerusem. Pornirăm spre restaurantul „Calcanul Negru” şi într-o stradă lăturalnică observarăm a maşină mare, închisă, în care se afla detectivul împreună cu cinci oameni. De la locul său putea vedea intrarea suspectului local.

Mendoza ne ieşi în întâmpinare, zâmbind. Marian ceru iar bere, deoarece Mendoza spuse că maşina fusese comandată, dar va veni abia peste un sfert de oră după ce se va întuneca.

Mai mâncarăm ceva şi, în cele din urmă, se auzi de afară claxonul unui automobil. Mendoza se apropia de noi şi ne şopti că maşina sosise.

După ce Marian plăti socoteala, scoţând iarăşi la iveală portofelul doldora, patronul zâmbi şi ne dori petrecere frumoasă. Îi mulţumirăm, deşi în râsul său era toată nemernicia ce-o avea în suflet.

Taximetrul era închis şi perdeluţele de la ferestre lăsate. Mendoza, care ne petrecu până afară, ne spuse, clipind şiret din ochi, că asta era o mică măsură de prevedere a fratelui său, pentru ca nici un străin să nu-l poată trăda casa.

Râserăm, nepăsători. Când însă maşina se puse în mişcare, Marian îşi aprinse o ţigară şi, cu prilejul, acesta văzurăm că şi geamul ce dădea la şofer era acoperit – dar prietenul meu arătă imediat câteva găurele lângă rama ferestrei. Chibritul se stinse, însă văzuserăm destul. Prin aceste găurele se sufla, cu siguranţă, vreun gaz ameţitor înăuntrul maşinii, apoi victimele lipsite de apărare erau scoase afară din oraş, ucise şi jefuite.

Din prevedere, în cursul drumului ne aplecarăm mult înainte, ca să auzim fâsâitul gazului, în caz că atentatul asupra noastră avea să fie îndeplinit chiar acum. Dar, după cum cu drept cuvânt presupusese Marian, maşina se opri după câtva timp şi şoferul deschise uşa.

— Colo-n faţă e casa, domnilor – zise el, într-o englezească fără cusur – vă aştept ca să vă duc îndărăt. Aşa e obiceiul la noi. Vă doresc petrecere frumoasă.

Ticălosul era sincer, poate, căci după socoteala sa, petrecerea ce ne aştepta era ultima pe acest pământ.

Îi mulţumirăm şi ne îndreptarăm spre casa cu pricina. Când sunarăm, văzurăm venind dinspre oraş un alt automobil, care se opri lângă taximetrul nostru. Detectivul era la datorie şi va găsi el instalaţia secretă.

O lumină se aprinse în fata uşii casei. Apoi ieşi un bărbat, care se apropiă repede de poarta grădinii.

Individul semăna ca două picături de apă cu patronul „Calcanului Negru” şi Marian întrebă îndată dacă avem cinstea să vorbim cu domnul Mendoza, Îi arătă şi cele trei fise primite de la restaurant.

— Da, domnilor, n-aţi greşit adresa – râse Mendoza numărul doi – nădăjduiesc că aşteptările dv., vor fi chiar întrecute. Vă rog intraţi!

Gând pătrunserăm în casă, recunoscurăm că detectivul avusese dreptate. Numeroasele uşiţe de pe coridor şi mirosul ciudat ce stăruia acolo, dovedeau c-avem de-a face cu o tavernă de opium.

Mendoza deschise prima uşă şi ne pomenirăm într-o încăpere luxos

mobilată. După ce comandarăm şampanie, el ieşi din cameră.

Pongo îşi ciuli deodată urechile şi ascultă la uşa ce ducea pe coridor. Apoi strigă, scurt: „Collo”, deschise brusc uşa şi dădu buzna afară.

Fireşte că-l urmarăm imediat, dar ne pomenirăm în faţa noastră cu un om care se clătina pe picioare cu câteva sticle de şampanie în mână. Era Mendoza, pe care Pongo îl zvârlise în lături cu un pumn zdravăn.

Îi mai dădurăm şi noi câte unul şi-l văzurăm căzând grămadă în aceiaşi clipă uşa casei fu deschisă brusc şi detectivul cu câţiva colegi dădură buzna înăuntru.

— Collo a evadat de la circumscripţie gâfâi el – l-am văzut intrând aici.

— Pongo s-a şi luat după el – spuse Marian – a, auzi?

Din pivniţa casei se auzea zgomotul unei uşi sparte. Alergarăm spre căpătui coridorului, unde era o uşa deschisă. O scară îngustă ducea în jos şi coborârăm în grabă pe dânsa.

Glasul lui Pongo ne întâmpină:

— Totul bine, Massers, Collo este aici şi fata străină.

Ajunserăm la o uşă deschisă, prin care pătrundea, lumina. Era o încăpere bine mobilată.

Pe podea zăcea corcitura uriaşă, pe care Pongo îl doborâse la pământ, iar pe un divan larg o tânără şi frumoasă fată, în leşin adânc.

Între acestea se stârni larmă sus în casă. Poliţia pătrunsese înăuntru şi perchiziţiona clădirea.

În vreme ce noi ne ocupam de fata leşinată, Collo fu legat zdravăn de detectiv. Tocmai când fata îşi reveni în simţiri, alţi doi detectivi aduseră înăuntru un bărbat bătrân, pe care-l găsiseră într-o pivniţă. Văzându-l, ne dădurăm seama îndată că era James Elliott, căci avea o asemănare perfectă cu fratele său geamăn, pe care-l ucisese Collo în Africa.

Revederea dintre tată şi fiică fu mişcătoare. Maud leşinase de spaimă, când corcitura voise s-o înjunghie cu. Pumnalul – dar în ultima clipă Pongo sparse uşa şi-l culcă la pământ pe vechiul său duşman.

Tot ce bănuise Marian se adeveri. James Elliott şi fiica să au fost cruţaţi numai pentru ca Joe voia să stoarcă o avere mai mare, care însă nu putea fi ridicată decât cu semnătura captivului James. Semnătura, împreuna cu un cuvânt secret, n-a fost dată, însă, de James, deoarece ştia bine că atunci va fi ucis.

Cei doi Mendoza fură arestaţi şi mărturisiră că ei puseseră la cale crimele misterioase. Au fost daţi de gol, căci în taximetrul care se adusese pe noi se găsea într-adevăr un aparat care sufla un gas ameţitor.

După fericita încheiere a acestei însărcinări, urma să pornim în căutarea dispărutului profesor Huerta. Şi asta ne făcu să trecem prin o mulţime de peripeţii interesante şi primejdioase, pe care ţi le voi povesti cu cei dintâi prilej, dragă George – încheie doctorul Bertram.

Aventurile submarinului Dox 125

Hans Warren

I
O EXPEDIŢIE CIUDATĂ

DOCTORUL BERTRAM urmă:

— Oh, domnule Farrow, am auzit cât de repede l-aţi salvat pe dl. Elliott şi pe fiică-sa. E într-adevăr uimitor, dar cu toate acestea nu cutez să nădăjduiesc că-l veţi regăsi pe soţul meu, dispărut de un an de zile.

Plângând, tânăra doamnă Huerta îşi strânse la piept fetiţa. O privii cu compătimire. Aici, în minunata ei vilă din cea mai frumoasă parte a oraşului Buenos Aires, ea era cu totul altfel decât pe vaporul „Monte Rosa", unde o cunoscusem. Părea mai lipsită de energie ca acolo.

— Dar, stimată doamnă – zise Marian – vă rog să vă bizuiţi pe cuvântul nostru. V-am mai spus şi pe vapor că am mai reunit noi soţi despărţiţi de şi mai multă vreme. Nu trebuie să vă pierdeţi speranţa şi aveţi deplină încredere în noi. Vom încerca totul ca să-l regăsim pe soţul dv. În orice caz, vă vom da de veste despre soarta lui.

— Da. De asta sunt sigură! murmură tânăra femeie, cu mâhnire. Şi chiar cu atât aş fi mulţumită, căci nesiguranţa e mai grozavă decât ar fi vestea morţii sale. Aş şti cel puţin că nu mai suferă, pe când aşa mă gândesc adesea c-o fi trăind, părăsit şi în mizerie, ca sclav al vreunui popor sălbatec.

— Şi chiar aşa să fie, fiţi sigură că-l vom elibera, zise Marian, cu încredere. Povestiţi-mi, vă rog, cum a decurs expediţia.

— L-am rugat pe profesorul Hondo, şeful expediţiei, să vie astă-seară la mine – răspunse doamna Huerta – poate mai aduce cu dânsul pe un alt membru al expediţiei de atunci, pe etnograful Perez Vicoras. Aceşti doi domni vă vor putea da cele mai bune lămuriri în ce fel a dispărut sărmanul meu Eduardo.

— Zău nu pricep! zise Marian, clătinând capul. Tocmai la o expediţie mai primejdioasă, cum a fost asta. Care ne preocupă, membrii rămân strânşi uniţi între dânşii. Asta chiar în propriul lor interes, altminteri toată întreprinderea e primejduita. De aceea mi se pare foarte ciudat, aproape de necrezut, că expediţia şi a văzut de drum, fără să se sinchisească de soarta dispărutului. Aici trebuie să fie o taină pe care vreau s-o lămuresc în primul rând.

— Profesorul Paolo Honda mi-a spus când s-a întors, că soţul meu a dispărut în cursul nopţii, în regiunea lui Gran Chaco, aproape de fluviul Paraguay – zise doamna Huerta – el era de veghe, dar când domnul Aguara, botanistul expediţiei, care trebuia să-l schimbe, s-a trezit de la sine, trecuse un ceas peste rândul lui. Soţul meu dispăruse însă fără urmă. Expediţia mai rămase patru zile în locul acela şi ei căutară cu cea mai mare luare aminte urmele lui Eduardo – dar totul a fost în zadar. Nici cei doi indieni din tribul Toba – Matşu şi Huaina

care fuseseră angajaţi drept cunoscători ai ţinutului, n-au putut găsi nimic. Aşa ca nu le ramase altceva de făcut membrilor expediţiei decât să-şi vadă de drum.

— Ciudat! zise Marian. După cât ştiu, tocmai indienii Toba sunt vânători foarte dibaci, pentru că se hrănesc aproape numai din vânat şi pescuit. Mi se pare foarte suspect că cei doi indieni n-au găsit nici o urmă a dispărutului. Şi de aceea cutez să susţin, doamnă, că soţul dv. a dispărut în înţelegere cu cei doi indieni; sau cu încuviinţarea lui – pentru a face cercetări importante, la aceşti indieni, cu privire la moravurile şi felul lor de viaţă – sau fără voia lui. În cazul dintâi, însă, cu siguranţă că v-ar fi dat de veste, astfel că presupunerea aceasta cade de la sine. În al doilea caz, trebuie să căutăm pricina acestei răpiri. De capul lor nu cred s-o fi făcut indienii Toba, aşa că trebuie să fie în spatele lor cineva care vroia să-i facă vreun rău soţului dv. Aflarea pricinii acestei dispariţii misterioase priveşte pe detectivi – pentru noi chestia principală rămâne să-l regăsim pe domnul Eduardo Huerta. Dar e lesne cu putinţă ca, odată cu aceasta că descoperim şi pe autorul răpirii.

— Ah, domnule Farrow, îmi insufli într-adevăr ceva speranţă, vorbind cu atâta încredere de regăsirea soţului meu. Nici nu ştiu cum v-aş putea mulţumi, dacă visul acesta s-ar înfăptui. În orice caz, am cea mai deplină încredere în dv. Ţineam însă să te întreb încă adineaori: unde a rămas credinciosul dv. Pongo? El ne-a salvat doar viaţa, mie şi fetiţei mele.

— Pongo nu e om de societate – răspunse Marian, zâmbind – şi nu e deloc obişnuit să fie împreună cu femei de rasă albă. Va răsufla uşurat când vom fi iarăşi prin pustietăţi, reduşi la propriile noastre mijloace. A, s-a auzit soneria. Trebuie să fie profesorul.

O corcitură mică aduse, pe o tavă de argint, două cărţi de vizită.

— Ce bine! zise doamna Huerta, ridicându-se. A venit şi Perez Vicoras. Fusese foarte bun prieten cu soţul meu.

Profesorul Honda şi etnograful Vicoras intrară în odaie şi salutară pe gazdă, îmi dădui numaidecât seamă că amândoi bărbaţii erau foarte simpatici. Profesorul să fi avut vreo cincizeci de ani. Chipul lui inteligent, cu ochii mari, albaştri, dovedea pe lângă o mare energie, multă bunătate sufletească.

Vicoras părea în vârstă de treizeci şi cinci de ani. Avea părul negru-corb, trăsături energice şi mişcări mlădioase. Chipul său deschis, frumos, era plin de sănătate. Ochii întunecaţi aveau o privire tăioasă, dar când se ridică, după ce depuse o sărutare pe mâna doamnei Huerta, ei aveau o strălucire blândă, visătoare.

Bănuii îndată că simţea, pentru soţia prietenului său, mai mult decât amiciţie, dar ştia să se stăpânească într-atât, încât doamna Huerta eu greu ar fi putut ghici care erau adevăratele sale simţiminte.

Asta văzui din modul călduros şi nestingherit cum ea îi răspunse la salut.

Apoi dânsa ni-i prezentă şi profesorul tresări când auzi numele noastre, după care, însă, ne strânse mâinile bucuros şi zise:

— În sfârşit, am prilejul să vă cunosc. Asta e o zi mare pentru mine. Am urmărit cu mare interes relatările aventurilor dv. domnilor şi ceea ce aţi făcut în oraşul nostru e de a dreptul extraordinar.

Marian se împotrivi, zâmbind, laudelor profesorului. Acum interveni şi Vicoras în discuţi.

— Domnilor, nu trebuie să vă micşoraţi meritele – zise el zâmbind – cele mai obiective relatări pe care le-am citit cu privire la aventurile dv. grăiesc îndeajuns. Mă bucur şi eu de prilejui de a vă cunoaşte personal. Şi aş dori mult…

Îşi rupse vorba şi privi, încurcat, la doamna de gazdă care tocmai intrase.

— Urmează, dragă Vicoras! zise ea, zâmbind.

— Ştiu ce ai vrut să spui. Te gândeai să-i rogi pe dumnealor să pornească în căutarea lui Eduardo al meu – aşa e?

— Da – răspunse tânărul învăţat, cam stingherit – dar mă gândeam că această chestie ar atinge coarde triste în inima dv., stimată doamnă.

— Nu, nu mai e cazul – răspunse d-na Huerta – căci am vorbit chiar eu cu dumnealor şi s-au declarat dispuşi ca să se intereseze de afacerea asta. Mai c-aş crede că vor izbuti să afle ceva cu privire la Eduardo.

— Asta ar fi minunat! zise Vicoras, cu însufleţire. Aş fi ţinut să vă însoţesc, domnilor şi să vă arăt locui unde a dispărut prietenul meu. Păcat că acum sunt reţinut de importante însărcinări oficiale.

— Ar fi fost foarte bine dacă ne-aţi fi putut însoţi până la locul cu pricina – răspunse Marian, cu părere de rău – dar poate c-ar fi deajuns să ne povestiţi cum stau lucrurile, ca să-mi pot face o imagine limpede. Cei mai bun lucru ar fi ca, după masă, să stăm de vorbă împreună asupra acestui subiect, căci pentru mine şi cel mai mic amănunt este de mare însemnătate.

— Da domnilor, aşa vom face! zise gazda. Pitos, intendentul meu, ne şi aşteaptă.

Zâmbind, arătă la o corcitură care se ivi în cadrul uşii ce dă în odaia alăturată. Împotriva corciturilor am o anumită aversiune pe care o simţii şi acum, când văzui chipul pocit al individului.

După cina, merserăm în cabinetul de lucru al profesorului dispărut. Încăperea era foarte interesantă, trădând imediat îndeletnicirea stăpânului el. Poarte mare, aducea cu un mic muzeu zoologic, cu numeroasele animale împăiate care împodobeau aproape fiecare locşor liber.

Luarăm loc în jurui mesei şi Pitos aduse bere. Imediat, profesorul Honda atacă subiectul care ne preocupa:

— Care va să zică, vreţi într-adevăr să porniţi în căutarea colegului şi prietenului meu Huerta, domnilor? În cazul acesta, pot susţine de pe acum că-l veţi regăsi, dacă se mai află în viaţă. Şi de ce n-ar fi aşa? Dacă i s-ar fi făcut vreun rău, ar fi trebuit să găsim ceva urme.

— Eu sunt de părere că Eduardo a fost ademenit din lagăr – zise Vicoras – căci fără motiv temeinic nu şi-ar fi părăsit postul. Dar care să fie acest motiv, n-aş putea spune, deşi mi-am bătut de-ajuns capul.

— Toate astea vor ieşi la iveală – spuse Marian – acum v-aş ruga, în primul rând, să-mi indicaţi pe harta aceasta pe care mi-am cumpărat-o azi în oraş, locul exact unde a dispărut Huerta.

Vicoras sări în sus.

— Asta ţi-o voi spune cât se poate de exact – zise el, cu însufleţire – părăsiserăm oraşul Asuncion, care se află aici, la vărsarea lui Pilcomayo în Paraguay, apoi am pornit dealul acestui fluviu vreo douăzeci de kilometri spre miazăzi, după aceea am cotit spre apus. În două zile străbăturăm vreo şaizeci de kilometri, apoi s-a petrecut cazul acesta misterios. Tabăra ne-aţi făcut-o în punctul acesta de aici.

Cu un creion Vicoras însemnă pe hartă locui taberei, dar profesorul, care se aplecase şi el deasupra mesei, zise:

— Cred că te înşeli, dragă Vicoras. După părerea mea, locul unde ne-am făcut tabăra e cu mult mai spre Sud. Vorbeam tocmai că în curând va trebui să dăm de apa cu numele de Negro, care se varsă în Paraguay la Corrientes. Vroiam de fapt, să ne îndreptăm spre apus – după cum ai şi arătat d-ta – dar Huerta ne rugă s-o luăm mai spre miazăzi, deoarece ţinea să treacă prin apropierea indienilor Toba.

— Foarte adevărat – zise Vicoras zâmbind – dar în privinţa asta eram totdeauna de altă părere, domnule profesor. N-am cotit atât de mult spre Sud, după cum presupuneai d-ta mereu şi, precum îţi spusesem, vinovat de asta este botanistul Alfonso Aguara care vroia să ne aţină mai mult prin apropierea fluviului Pilcomayo, deoarece socotea să găsească acolo cu ce să-şi îmbogăţească ierbarele sale. Mi-a spus asta mai târziu, când am vrut să stabilim precis punctul unde dispăruse Huerta.

— După părerea mea eram totuşi mult mai spre Sud – stărui profesorul – am băgat de seamă asta în drum, după poziţia soarelui. Fireşte, Aguara avea mare interes să se ţină mai spre apus, dar îi făgăduisem lui Huerta ce ne cerea el. Nu pot să-mi închipui ca să ne fi abătut totuşi de la drumul odată hotărât.

— Şi cu toate astea e aşa! zise Vicoras, zâmbind. Păcat că nu sunt aici cei doi indieni Toba, ei ar putea călăuzi pe domnii la punctul unde a dispărut, atât de misterios, camaradul nostru.

— Staţii! exclamă Honda. Cât p-aci să uit! L-am văzut azi dimineaţă

pe Huaina, unul din indieni. L-am strigat din maşina mea, dar probabil ca nu m-a auzit şi a dispărut repede în mulţime. Domnule Farrow, dacă i-ai putea găsi pe indianul acesta, ai câştigat partida pe jumătate. Căci trebuie neapărat să mergeţi exact la locul unde a dispărut Huerta şi deoarece, după cum vezi, părerile noastre diferă în privinţa asta, ar fi mai bine dacă Huaina v-ar călăuzi.

Vicoras îl privi surprins pe profesor, dar şi cu o expresie foarte ciudată, pe care nu mi-o putui lămuri.

— L-ai văzut pe Huaina? întrebă el, într-o doară. Asta mă miră mult. Când ne-am despărţit de ei, la întoarcere, în Parana, cel doi indieni spuneau doar că se înapoiază imediat în patria lor!

— E adevărat, aşa spuneau – încuviinţă Honda – dar d-ta nu te-ai exprimat bine adineauri. Nu noi ne-am despărţit de ei, ci dânşii ne-au rugat să le dăm drumul.

— Întocmai, domnule profesor! zâmbi iarăşi Vicoras. Adevăratul motiv nu-l ştii însă. Tovarăşul nostru Aguara avusese, în ajun, o ceartă violentă cu ei, deoarece căutase să-i iscodească cu privire la anumite obiceiuri ale lor. De fapt, cu asta s-a amestecat în domeniul meu de activitate, dar l-am lăsat să-şi facă voia. Eu îi cunosc mai bine pe indienii Americii de Sud şi mi-am spus îndată că, în urma acestui lucru, cei doi Toba ne vor părăsi. De altfel, nici nu mai aveam nevoie de dânşii.

— Hm, ciudat! făcu profesorul. De ce nu mi-ai povestit asta atunci, pe loc?

— Păi ce mare însemnătate avea faptul că ne părăseau indienii! zise Vicoras. Mi-am adus aminte de treaba asta, fiindcă spuneai că l-am văzut aici pe Huaina.

— L-am văzut, fără doar şi poate! replică Honda, cu hotărâre. Şi dacă nu mă-nşel, trebuie să-i fi zărit şi Aguara, căci, cu puţin înainte, l-am văzut pe fostul nostru camarad. Mergea în direcţie opusă cu indianul şi trebuie să se fi întâlnit cu el.

— Aşa… asta ar fi foarte interesant! mormăi Vicoras. Dar de ce n-a venit Aguara în seara asta? L-aţi invitat doar şi pe dânsul, stimată doamnă, după cum mi-aţi scris.

— S-a scuzat însă că nu poate veni – răspunse tânăra femeie – ca şi domnul Calcalet. Ştii doar că Aguara nu se prea avea bine cu soţul meu.

— Da, da – râse Honda – bietul Aguara a avut neplăcerea că tocmai bărbatul dv., ca zoolog, a izbutit să facă o descoperire importantă pe tărâmul botanicii. Dar asta n-ar fi trebuit să-l împiedece să vină. De ce a refuzat Calcalet?

— Calcalet trebuia să pornească azi după amiază în ţară, fiindcă însoţeşte pe doi străini care întreprind o expediţie cinematografică prin pădurile seculare – răspunse doamna Huerta.

— Calcalet era vânătorul nostru – lămuri profesorul – şi avea însărcinarea şi se îngrijească de carne pentru noi. Păcat şi el ar fi putut să regăsească locul unde a dispărut Huerta!

— Cât era ei de destoinic vânător, n-a putut găsi nici măcar urma a doua zi dimineaţa – zise Vicoras, cam batjocoritor – aşa că mă îndoiesc dacă ar mai regăsi azi locul taberei noastre. Dar puteţi avea deplină încredere, domnilor – ni se adresă nouă – locul cu pricina se găseşte aici unde l-am însemnat eu pe hartă. De altfel, vă mai pot da un indiciu bun, ne-am aşezat intr-un luminiş mărişor, pe a cărui margine de apus se înălţau trei copaci uriaşi de Tapabuya.

— Socot şi eu că, în urma acestor indicaţii, vom găsi locul – răspunse Marian – v-aş ruga însă, domnule profesor, să-l întrebaţi mâine pe domnul Aguara dacă s-a întâlnit cu indianul Huaina. Poate că individul mai e în oraş şi-l putem lua de călăuză.

— Fireşte, domnule Farrow – răspunse profesorul – îl voi chema pe Aguara la telefon dis-de-dimineaţă. Vă voi da de veste la hotelul unde locuiţi.

— E drept că v-ar folosi mult să-l puteţi avea pe Huaina – zise şi Vicoras – deşi v-am indicat foarte exact locul taberei noastre, sub conducerea lui aţi ajunge totuşi mai repede acolo. Poate că, în cursul anului cât a fost în mijlocul tribului său, a auzit ceva despre camaradul nostru. Eu l-am angajat odinioară, împreună cu tovarăşul său şi cunosc localul pe unde se ducea. Dacă vreţi, domnule Farrow, mergem mâine dimineaţă împreună acolo. Poate s-avem noroc şi să-l întâlnim.

— Cu plăcere – răspunse Marian – presupun că e un local foarte interesant. De sigur că vom vedea acolo cele mai felurite tipuri de oameni.

— Fără îndoială – zise tânărul învăţat – acolo se adună mult popor, furnizând material bogat unui etnograf. Aşa dar, dacă vreţi ne întâlnim în faţa Universităţii, căci localul cu pricina se află în apropiere.

— Bine – încuviinţă Marian – să ne oprim aici deocamdată şi vă mulţumesc călduros.

II
O SURPRIZĂ NEPLĂCUTĂ

VORBIRĂM DESPRE ALTE LUCRURI, deoarece vedeam că doamnei Huerta îi devenise neplăcută tema aceasta.

Cam pe ia miezul nopţii părăsirăm casa ei. Profesorul Honda luă un taxi care să-i ducă acasă, iar Vicoras se oferi să ne mai însoţească o bucată de drum; căci ne exprimasem dorinţa să mergem pe jos, ca să vedem cum arată oraşul noaptea.

Şi fără voie, ajunserăm să vorbim iarăşi despre cel dispărut Marian îi întrebă pe tânărul savant:

— Ştii cumva, domnule Vicoras, dacă tovarăşul d-tale dispărut avea duşmani personali? Asta e de foarte mare însemnătate pentru înţelegerea întregului caz.

— Ai dreptate – încuviinţă etnograful – dar trebuie să mă gândesc întâi. Fireşte, Huerta era foarte pizmuit, când se căsătorise cu soţia lui. În primul rând ea e de o frumuseţe neasemuită, apoi foarte bogată, singura fiică a unuia din cei mai mari fermieri ai noştri. A crescut în pampas şi l-a cunoscut pe Eduardo cu prilejul unei vizite în capitală. Auzisem pe atunci că bogatul haziendero, Don Barrados, era împotriva acestei căsătorii. Se spunea că o făgăduise pe fiică-sa fiului altui moşier.

— Uite vezi, lucrul acesta e foarte important – spuse Marian – cunoşti poate numele acestui tânăr?

— Da. Este Pedro Gomez. Turmele tatălui său pasc prin ţinutul Rosario. Dacă mergeţi în interiorul ţării, trebuie să treceţi prin acest oraş. Acolo veţi putea afla amănunte cu privire la ei, căci tatăl sau e unui din cei mai bogaţi cetăţeni.

— Va să zică, cu prilejul expediţiei dv. aţi trecut şi prin oraşul acesta? întrebă Marian. Ai auzit poate şi ceva despre Gomez, atunci?

Vicoras râse cam încurcat:

— Am auzit ceva despre el, dar n-am pomenit nimic de aceasta. Noaptea care a precedat plecarea noastră mai departe am petrecut-o într-un mic hotel de lângă gară. Ieşind afară, un gaucho se apropiă de mine şi întrebă: „Senor Huerta?” Crezui că vrea să se intereseze de camaradul meu şi dădui din cap. În clipa următoare, individul mă atacă cu un pumnal. Din fericire, sunt un boxeur dibaci, astfel că mă cotorosii repede de el. Apoi am început să-l iau la rost, sub ameninţarea că-l dau pe mâna politiei dacă nu mărturiseşte adevărul. Şi atunci ieşi la iveală că Pedro Gomez îi plătise ca să-l ucidă pe Huerta, N-am spus însă nimic, ca să nu-l neliniştesc pe camaradul meu şi mai ales pe soţia sa.

— Aha, avem un foarte important punct de sprijin – spuse Marian, mulţumit – bănuiesc că Gomez a mai trimis oameni după dv., care l-au rănit apoi pe camaradul dv. de lângă focul de tabără.

— Şi eu mă gândisem la asta – încuviinţă tânărul învăţat – dar nu-mi pot închipui, totuşi, ca el să fi recurs la astfel de mijloace. Prin asta s-ar fi dat, doar, în mâinile acelor oameni.

— Dar asta o şi făcuse cu ucigaşul pe care-l plătise – spuse Marian – când vom fi în Rosario, îl vom privi mai de aproape pe acest Pedro Gomez. Altminteri mai cunoşti pe vreun duşman ai lui Huerta?

— N-aş putea zice duşman – răspunse, şovăind, Vicoras – cel mult aş putea admite să fie un invidios. Şi acesta e camaradul nostru

Aguara, care-l pizmuia mult pe Huerta, după cum îţi spusese şi Honda.

— Aha, Aguara! mormăi Marian.

Apoi se cufundă în tăcere.

— Aşa, domnilor, am ajuns la hotelul dv.! ne smulse din gânduri Vicoras.

Ne despărţirăm de tânărul etnograf şi intrarăm în hotel. Spre uimirea noastră îl găsirăm în odaie pe Pongo, care stătea pe un scaun, la fereastră; tresări la intrarea noastră.

Chipul său arăta oarecare încordare, cum n-am văzut la el decât în ţinuturile sălbatece, când ne ameninţa vreun duşman primejdios.

— Ce s-a întâmplat, Pongo? întrebă Marian. Ai observat ceva ce ţi-ar da de bănuit?

— Pongo văzut făptură la fereastră – răspunse uriaşul – dispărut de la fereastra lui Pongo la odaie de Massers. Pongo mers repede în camera de la Massers, privit afară, dar făptura dispărut. Pongo crede că fost Collo.

— Ce, Collo, corcitura? făcu Marian, uluit. Dar asta e cu neputinţă! A fost doar internat în infirmeria închisorii, deoarece pumnul lui Pongo, i-a provocat fractura bazei craniului. Atât de repede nu putea să se fi restabilit.

— Poate că s-a prefăcut numai grav rănit – zisei eu – pentru că în toate ţările arestaţii izbutesc să evadeze mai lesne din spitale.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – trebuie să fim cu multa băgare de seamă, dacă a evadat într-adevăr. Cei mai nimerit lucru e să chem la telefon închisoarea, ca să aflu dacă e aşa.

În aceeaşi clipă se auziră bătăi în uşă şi portarul anunţă că Marian e chemat imediat la telefon de poliţie.

— Aha, or fi aflat de evadarea lui, zise prietenul meu, pe când se-ndrepta spre uşă.

După cinci minute se-ntoarse.

— Aşa e – zise el – fuga lui Collo a fost descoperită. L-a doborât pe gardian şi a sărit zidul. Dar cum a descoperit atât de repede hotelul nostru, e o taină pentru mine.

— Ba eu îmi explic foarte uşor – zisei – când a fost transportat din spelunca lui Mendoza, detectivul ne-a întrebat dacă avem de gând să locuim mai departe în hotelul acesta, ceea ce tu ai confirmat. Aşa dar n-a mai fost lipsit de cunoştinţă atunci, ci se prefăcea numai.

— Să ştii că aşa a fost – încuviinţă Marian – acum trebuie să facem de pază cu rândul. Mai sunt şase ceasuri până la ziuă, astfel că ne vom schimba din două în două ceasuri. Hai să tragem la sorţi!

Luă trei chibrituri de lungimi diferite, pe care de traserăm din mâna sa. Mie îmi veni rândul întâi, lui Marian ai doilea, lui Pongo al treilea. În vreme ce tovarăşii mei se întinseră, îmbrăcaţi, în aşternut, eu mă aşezai pe scaun, la fereastră şi privii în piaţa dinaintea

hotelului.

Uneori mi se părea că văd lămurit o umbră mare alunecând pe dinaintea caselor, dar constatai mereu că mă înşelasem.

După ce se împliniră cele două ceasuri, îl trezii pe Marian. Dimineaţa, când mă deşteptai, camarazii îmi spuseră că nu se petrecuse nimic deosebit.

Luarăm cafeaua jos în restaurant şi, în timp ce mâncam, veni detectivul nostru. Domnul Ballena – aşa-l chema – părea foarte turburat şi zise:

— Collo a evadat iarăşi. Şi eu am atras atenţia personalului infirmeriei să fie cu ochii în patru. Ce facem acum?

— Cred că-l vom prinde din nou – zise Marian, cu încredere – încă în noaptea trecută a vrut să ne facă o vizită şi va mai încerca să se răfuiască el cu noi. Cu prilejul acesta vom pune mâna pe dumnealui.

— Vreji să rămâneţi în Buenos Aires până îi veţi prinde? întrebă Ballena.

— Hm, plecăm poate chiar astăzi înlăuntrul ţării – răspunse Marian – cunoşti de sigur şi d-ta chestia dispariţiei zoologului Huerta; vrem să-ncercăm să lămurim lucrurile.

— N-aş crede cu putinţă asta, dac-ar fi vorba de alţi oameni – zise detectivul – dar în dv. am toată încrederea şi sunt sigur că veţi izbuti. V-aş putea fi de vreun folos în chestia asta?

— Da, într-o anumită privinţă – răspunse Marian – căutăm un indian din tribul Toba, cu numele Huaina, care însoţise atunci expediţia. Profesorul Honda susţine că l-a văzut ieri în oraş. În cursul dimineţii de astăzi mergem cu botanistul Vicoras într-un local, în care se întâlnesc oameni de teapa indianului. Poate că-l găsim acolo, dar ar fi foarte bine dacă ai pune şi d-ta oameni să-l caute.

— S-a făcut! zise Ballena. Îl cunosc pe Huaina, căci i-am cercetat cu amănunţime atunci pe aceşti doi indieni, ca să ne dăm seamă dacă sunt oameni de încredere. Aşa facem la orice expediţie. Personalul însoţitor trebuie să fie desăvârşit din toate punctele de vedere. Şi Huaina este, căci condusese, înainte, câteva expediţiuni, spre deplină mulţumire. Vreţi să-l luaţi de călăuză?

— Da, ca să ne arate locul unde a dispărut Huerta. Profesorul Honda şi Vicoras au păreri deosebite în privinţa asta.

***

La unsprezece fix ne aflam în faţa Universităţii. Venise şi Pongo, căci se cerea să fim cu mare băgare de seamă, atâta timp cât Collo se afla în libertate.

După câteva minute Vicoras ieşi din clădirea Universităţii, ne salută călduros, apoi ne conduse prin nişte străduţe, până la un restaurant în care se adunau indivizi cu înfăţişare de aventurieri.

Erau tipuri interesante, dar indianul căutat de noi nu se afla printre

ei. Aşteptarăm vreun ceas, pe urmă Vicoras zise:

— Păcat, azi nu va mai veni. Numai dimineţile şi le petrece pe aici. Eram sigur că vom da de el. Aţi primit vreo veste de la profesorul Honda, dacă l-a întâlnii şi Aguara?

— Nu, am aşteptat zadarnic chemarea lui telefonică.

— Ciudat! Honda e doar om de cuvânt. Singura scuză ar fi că nu l-a putut găsi pe Aguara.

— Îl voi chema eu când mă voi înapoia la hotel – zise Marian – ba nu, mai bine e să-l chem eu de aici şi astfel ştim imediat cum stau lucrurile.

— Dacă vrei să fii atât de bun…

Vicoras dispăru în fundul restaurantului. Rămaserăm să privim în stradă, când deodată Marian şopti:

— Uite-l colo pe domnul Ballena cu un indian. Să fie Huaina? Ar fi minunat.

Detectivul îşi făcu loc prin mulţime de partea cealaltă a străzii.

În vreme ce priveam, se întoarse Vicoras.

— Aguara nu l-a văzut pe indian – zise el – profesorul a izbutit să-i vorbească abia acum o jumătate de ceas şi a telefonat îndată la hotelul dv., dar nu mai eraţi acolo.

— Eu, însă, cred totuşi că-l vom putea căpăta pe Huaina ca însoţitor – zise Marian – dacă nu mă-nşel, vine colo cu detectivul Ballena, care s-a oferit să-l caute.

— Într-adevăr el este! exclamă Vicoras, surprins. Mare noroc aţi avut, domnule Farrow. Acum veţi găsi cu siguranţă locul nostru de tabără.

Ballena intră cu indianul în restaurare. Călăuza era un om vânjos, cu pielea bronzată, la care se potrivea bine părul negru şi aspru.

Chipu-i serios avea trăsături mândre, îndrăzneţe, iar ochii-i sclipitori dovedeau inteligenţă şi curaj. Omul acesta îmi plăcu imediat; singurul lucru urât la el era o cicatrice mare, rotundă, la buza de jos. Abia mai târziu aflai că indienii Toba consideră drept o podoabă deosibită un lemn rotund înfipt în buza de jos.

Râzând, Ballena îl aduse la masa noastră.

— Uite-l, domnule Farrow! zise el. Huaina s-a învoit să vă călăuzească. I-am povestit despre aventurile dv. şi el consideră ca o cinste deosebită să întreprindă o expediţie cu oameni atât de vestiţi.

Huaina se înclină şi ne privi cercetător. Apoi chipul i se lumină de un zâmbet de mulţumire. Îi plăceam se vede şi în primul rând Pongo, a cărui făptură uriaşă îl impresiona.

— Vorbeşti spanioleşte? întrebă Marian.

— Da, senor, dar înţeleg şi englezeşte, răspunse indianul. Şi la nevoie şi ceva nemţeşte.

— Foarte bine! zise Marian. Vrei să pornim mâine dimineaţă? Aş

vrea să ajung cât mai curând la faţa locului.

— Cum doreşte domnul! răspunse Huaina, politicos.

Apoi se întoarse spre Vicoras şi întrebă:

— Ce mai faceţi, domnule Vicoras? Îmi amintesc cu plăcere de expediţia noastră, îmi pare însă rău din suflet că tovarăşul dv., senor Huerta, a dispărut în chip atât de misterios.

— Da, Huerta, asta e singura parte întunecată în întreprinderea noastră atât de reuşită. Domnii vor să-l caute pe dispărut şi poate vor avea noroc. Profesorul Honda te-a văzut ieri, dar dispăruseşi în mulţime, înainte ca maşina să se oprească.

— În schimb l-am salutat pe senor Aguara – zâmbi indianul – se pare însă că senor era foarte rău dispus. Abia a răspuns la salut şi a dispărut repede într-o casă.

Aruncai o privire mirată spre Marian. Se ivise un nou motiv de bănuială împotriva botanistului. Faţa de profesor tăgăduise doar întâlnirea cu indianul.

Vicoras tresări, ne privi repede, apoi zise:

— Aguara o fi fost distrat. Nu te-o fi recunoscut, altminteri ţi-ar fi răspuns, cu siguranţă.

— Nu ştiu – zâmbi indianul – am stat faţă-n faţă cu el şi trebuie să mă fi recunoscut.

— Hm, zău nu pricep! mormăi etnograful. Cine ştie ce-o fi având. De când cu expediţia a devenit foarte ciudat. Dar acum trebuie să mă scuzaţi, domnilor, căci am treburi grabnice la Universitate. Vă mai văd înainte de plecare?

— Doresc să iau primul tren mâine dimineaţă şi nu ştiu cum ţi-ai împărţit d-ta timpul – răspunse Marian – fireşte că mi-ar face plăcere dacă am mai putea fi câtva timp împreună.

— Oh, îmi pare rău într-adevăr – zise Vicoras, cu regret – sunt ocupat astăzi până noaptea târziu. Voi căuta însă, să fiu mâine dimineaţă la gară. În orice caz, vă doresc succes şi călătorie bună.

Ne strânse mâna la toţi şi lui Pongo, apoi plecă.

Marian începu să se tocmească îndată cu Huaina asupra preţului. Indianul era foarte puţin pretenţios şi prietenul meu îl angajă pentru câteva săptămâni. Apoi luarăm înţelegere să ne întâlnim a doua zi dimineaţă în gară, tar trenul pentru Rosario.

După ce plecă zisei:

— Indianul mi-a plăcut foarte mult. Acum cred că sarcina noastră va li foarte grea. Dacă el n-a găsit urme de-ale dispărutului, cum să ne fie cu putinţă nouă?

— Da, asta e ciudat, răspunse Marian, îngândurat.

Apoi se-ntoarse spre detectiv:

— Unde ai dat de Huaina, domnule Ballena?

— Prin apropierea Universităţii, domnule Farrow. Mi se păruse

chiar ca ieşise din clădire. Am vrut să-l aduc îndată încoace, dar mai avea de făcut o vizită unui cunoscut. Fireşte că l-am însoţit şi nu l-am mai slăbit o clipa, căci eu n-am încredere în indieni, chiar când sunt civilizaţi, ca Huaina acesta.

— Aşa, aşa! făcu Marian.

Apoi schimbă vorba:

— Până la plecarea trenului trebuie să ne ocroteşti iarăşi, domnule Ballena. Cu siguranţă că Collo acela va căuta să se răzbune şi n-aş vrea, aici în oraş, să mă pomenesc cu vreun glonţ în spate sau cu vreo lovitură de pumnal.

— Îmi voi de toată osteneala să vă ocrotesc – zise detectivul – deşi cred că n-aveţi nevoie dv. de ocrotire, domnilor. Mai curând ar trebui să-l apăr pe Collo de dv. Fireşte că în noaptea asta vom pune pază îndoită în faţa hotelului. Dacă însă Collo vă va urma în drumul dv., atunci desigur că-i veţi veni singuri de hac. Am şi comunicat semnalmentele lui tuturor poliţiilor din ţară. Apoi, vă voi telegrafia la una din staţiile până la Asuncion, în cazul când vom pune mâna pe el.

— Bine, domnule Ballena, atunci suntem liniştiţi. Şi acum ne vom înapoia la hotelul nostru, căci e ora mesei. De la persoanele pe care le-am cunoscut aici ne vom lua rămas-bun prin telefon. N-aş vrea să mă arăt prea mult pe străzi, câţi Collo are destule ascunzători din care ne poate răpune uşor.

Când Marian zise asta tresării speriat, căci mi se păruse că văzusem pe partea opusă a străzii făptura uriaşă a corciturii şi privirea-i plină de foc.

— L-am zărit pe Collo! exclamai. Ne-a văzut. A dispărut prin mulţimea de pe dreapta.

— Drace! Atunci trebuie să fim cu mare băgare de seamă când vom părăsi localul – zise Marian – cel mai bun lucru ar fi să plecăm îndată, ca să nu-i dăm răgaz să pregătească ceva împotriva noastră.

Prietenul meu plăti şi ieşirăm din restaurant.

Circulaţia era foarte mare pe străzi şi mai ales treceau multe camioane-automobile, cu viteză nebună. Transportau alimente în diferitele pieţe ale oraşului.

Marian, care tocmai îşi întorsese privirea, zise:

— Robert, poate că tot te-ai înşelat. Nu-mi pot închipui ca el să fi descoperit atât de repede locul unde ne aflam. Numai dacă nu ne-o fi urmării de la hotel.

În aceeaşi clipă Pongo răcni:

— Atenţie, Massers! Şi-mi dădu un ghiont, că mă izbii de Marian.

Şi înainte ca să-mi dau seama ce se petrecuse, văzui zburând prin stânga mea ceva lucitor.

Un cuţit mare şi ascuţit căzu cu zgomot pe trotuar, îndărătul nostru.

— Collo în automobil! scrâşni Pongo furios şi arătă spre un camion, care se depărta în grabă. Pongo văzut pe el când zvârlit cuţitul.

— Ne mai auzit! strigă Ballena. Corcitura asta e nespus de primejdioasă. Şi-o fi închipuit că ne vom uita adesea înapoi, aşa că s-a urcat în maşină. Proprietarul acesteia de sigur că nu ştie de prezenţa muşteriului misterios.

— Cred şi eu! răspunse Marian. Foarte probabil că ticălosul va sări jos, dispărând iarăşi. S-o luăm pe strada asta – da aici, altminteri vine cu altă maşină şi încearcă un nou atentat.

— Nu cred să mai aibă alt cuţit – zise Ballena – dar e mai bine să na înfruntăm primejdia. În orice caz, însă, voi pune o pază puternică în faţa hotelului dv.

Pongo ridicase cuţitul, încercă tăişul cu degetul, apoi vâri arma la brâu şi zise, cu un zâmbet de mulţumire:

— Cuţit foarte bun, Pongo poate aruncă şi el. Pongo baga de seamă acum dacă Collo iar pe aproape.

Am ajuns cu bine la hotel, am prânzit, apoi ne-am luat rămas-bun, prin telefon, de la toţi pe câţi îi cunoscusem în oraş.

Ne-am dus după aceea în odăile noastre şi am dormit toată după-amiaza. Noaptea trecu şi ea în linişte, iar a doua zi am plecat cu o maşină la gară. Collo nu se mai arătă – parcă-l înghiţise pământul.

III
PE MALURILE PARAGUAY-ULUI

VICORAS SE ŢINU DE CUVÂNT şi veni la gară. Îşi luă încăodată un călduros rămas-bun de la noi, ne dori drum bun şi după plecarea trenului flutură batista încă mult timp.

La gară îl căutarăm pe Collo, dar nu-l puturăm descoperi. Şi nici în tren nu se putea să fi fost, căci venisem din vreme şi cercetasem pretutindeni.

Huaina, care venise şi el la vreme, şedea în clasa treia, în vreme ce noi cu Pongo aveam un compartiment separat de clasa a doua.

Călătoria ţinu şase ore şi la două după-amiază coborârăm în Rosario. Trebuia să schimbăm trenul, ca să mergem la Corrientes.

Luarăm loc în sala de aşteptare şi Marian se duse să se intereseze de legătură. Se înapoie curând şi spuse că peste două ceasuri puteam pleca mai departe.

— Dar nu vrei să-l cauţi pe acel Pedro Gomez, Marian? întrebai, mirat. A devenit doar foarte suspect în urma celor spuse de Vicoras.

— Eu nu pun preţ pe asta – răspunse Marian – spre marea mea mirare – da, căci îl socot nesincer pe Vicoras. L-am observat bine şi-mi vine să cred că se preface.

— Vicoras nu bun – interveni Pongo, calm.

— Vezi, a băgat de seamă şi Pongo – spuse Marian – fireşte că trebuie să deschidem ochii faţă de acest Huaina. Sunt încredinţat că a vorbit cu Vicoras. Ballena l-a întâlnit doar în apropierea Universităţii.

— Are haz, zău! exclamai eu, privind uimit la indian, care stătea cu câteva mese mai departe. Înseamnă că, afară de Collo, mai avem încă un duşman.

— Aşa şi e, dar Huaina acesta ne va da, poate, lămuririle trebuitoare. Socot că-i voi putea sili să ne mărturisească totul. Se poate, însă, să mă şi înşel.

— Senor Farrow, senor Farrow! strigă un funcţionar de cale ferată, prin sală, fluturând în mână o hârtie.

Marian se apropiă de el, se legitimă şi primi o telegramă, pe care o desfăcu la masa noastră.

— Ia te uită! făcu el, uluit. Vicoras telegrafiază ca l-a zărit pe botanistul Aguara într-unul din ultimele compartimente, când trenul se punea în mişcare. Fireşte, prin asta vrea să ne prevină. Păcat că nu-l cunoaştem personal pe acest Aguara.

— Dar Huaina trebuie să-l cunoască şi fii sigur că l-o fi şi văzut – zisei eu.

— Ai dreptate – încuviinţă Marian – trebuie să-i cercetez pe indian.

Făcu semn acestuia să se apropie de masa noastră şi-i întrebă dacă-l văzuse pe se onor Aguara în tren. Huaina făcu o mutră mirată şi tăgădui cu energie. Apoi îşi roti privirea prin sală, căutând parcă să descopere pe cel despre care era vorba.

Mirarea să era atât de sinceră, încât ne dădurăm seamă că într-adevăr nu ştia nimic despre asta. Ba, mi se părea chiar că văd o anumită nelinişte în privirea lui. În cele din urmă zisei:

— Voi fi cu băgare de seamă, domnilor, poate îl văd pe senor Aguara. Vreţi să-i vorbiţi?

— Fireşte, Huaina – răspunse Marian – aş dori să-l întreb ceva cu privire la misterioasa dispariţie a domnului Huerta. Poate e în măsură să-mi dea informaţii preţioase.

Indianul îşi muşcă buzele, apoi zise iritat:

— Domnilor, nu cred ca senor Aguara să vă poată călăuzi la locul de tabără. Şi nici nu cred că v-ar putea da alte amănunte.

— Nici eu n-am crezut asta – spuse Marian, calm – socot, însă, că mi-ar putea da lămuriri preţioase asupra legăturilor personale ale dispărutului. Aş putea ajunge, astfel, la descoperirea vinovatului.

— Vinovatul? întrebă indianul, cam speriat.

— Să fie o crimă la mijloc? Credeam totdeauna că senor Huerta s-a îndepărtat singur de tabără, dintr-un motiv oarecare şi s-a prăpădit prin pustietăţi. Poate a auzit sau văzut un animal, ceea ce l-a făcut să uite toate celelalte.

— Atunci v-aţi fi putut lua pe urmele sale – dădu cu părerea

Marian – şi vânătorul Calcalet ar fi trebuit să le găsească.

— Trebuie să vedeţi locul, ca să vă daţi seamă cât de repede se şterg urmele în pustietatea aceea! spuse Huaina. Senor Huerta s-a îndepărtat singur şi a intrai ca-n pământ.

— Lasă că vom vedea noi! zise Marian. Dar te rog să-mi dai de veste îndată ce-l vei zări pe Senor Aguara.

— Fireşte, domnule.

Se înclină şi se înapoia la masa lui.

— Eu nu pot împărtăşi bănuiala ta împotriva lui – spusei lui Marian – părea atât de sincer, încât îi acord toată încrederea.

— Păi da, sincer a fost – râse prietenul meu – poate chiar prea sincer. Sunt curios dacă-l va descoperi pe Aguara.

— Crezi cumva că vrea să împiedece o întâlnire între Aguara şi noi? întrebai, mirat. Nu văd motivul. Tocmai asupra lui Aguara cad toate bănuielile.

— În privinţa asta am părerile mele – zâmbi Marian.

Cele două ceasuri până la sosirea trenului de legătură se scurseră. Erau mulţi călători şi înghesuiala era mare. Aveam mereu simţimântul neplăcut că, în aceste împrejurări, Collo ar fi putut lesne încerca un atentat asupra noastră.

Chiar dacă nu-l zărisem în Buenos Aires, era totuşi cu putinţă să ne fi urmat pe ascuns. Răsuflai uşurat când furăm în compartiment, unde, însă, de data aceasta nu mai eram singuri, ci cu trei domni, după înfăţişare fermieri bogaţi.

Mă cuprinse îndată furia împotriva lor, văzând privirile dispreţuitoare cu care îl măsurau pe Pongo al nostru. Erau oameni care priveau de sus la negru, pentru ca strămoşii lor avuseseră negri ca sclavi.

O zi şi jumătate ţinu călătoria – distanţa era de vreo mie de kilometri – în cele din urmă ajunserăm la Asuncion şi merserăm cu Huaina În oraş, ca să cumpărăm corturi şi plase pentru timpul cât vom rămâne în ţinuturile pline de ţânţari.

Pe când stăteam la masă în oraş, împreună cu indianul, Marian îi ceru să-i arate pe hartă locul unde fusese lagărul expediţiei. Arătările lui Huaina se potriveau cu ale lui Vicoras şi prietenul meu zisei:

— Ne-am putea economisi timpul mergând pe jos douăzeci de kilometri dea lungul fluviului, căci asta ne-ar răpi cel puţin o zi. Să încercăm a închiria sau cumpăra aci în oraş un kanu – o luntre – cu care să facem drumul acesta mai repede.

Propunerea aceasta părea să nu-i fie pe plac lui Huaina, căci răspunse, după câteva clipe de şovăială:

— Nu cred să putem căpăta un kanu. Numai pescarii au aşa ceva şi nu-mi închipui să vândă sau să închirieze vreunul. Afară de asta putem scurta mult drumul, dacă mergem de aici dea dreptul spre

miazănoapte. Ajungem atunci într-o zi ia locul de tabără.

— Nu prea e cum spui dumneata, răspunse Marian – căci ar trebui mai întâi să căutăm drumul acesta pieziş, pe când dacă mergem în jos spre Sud, ăştia douăzeci de kilometri, o putem lua pe urmă spre apus. Şi-apoi, pe drumul acesta ai mers d-ta cu expediţia, astfel că-l vei regăsi imediat. Aşa e?

— Dacă voi regăsi exact drumul, nu vă pot asigura – spuse indianul, cam încurcat – căci vă spuneam că în ţinuturile astea sălbatece urmele lăsate de oameni se pierd îndată. De aceea putem merge pieziş şi locul de tabără îl voi regăsi eu fără doar şi poate.

— Prea mare grabă n-avem – zise Marian – şi mi-ar plăcea o astfel de călătorie cu kanu-ul. Nu face nimic dacă vom ajunge mai târziu cu o jumătate zi la locul taberei. Mă voi interesa de vreun pescar care ne va închiria sau vinde un kanu.

Şi fără să mai aştepte răspunsul lui Huaina, Marian îl chemă pe birtaş şi-i ceru adresa dorită.

— Vreji să vă duceţi la un pescar? întrebă omul, mirat. La ăsta nu veţi găsi ce căutaţi, dar vă pot închiria sau vinde eu o luntre încăpătoare şi bună. Dacă plecaţi singuri, îmi depuneţi garanţie o sumă, pe care o recăpătaţi când îmi aduceţi înapoi luntrea. Altminteri vă dau un om de-al meu. Aşa se obişnuieşte pe aici, căci mulţi străini străbat Paraguay-ul, pentru vânat pe apă.

Spunând acestea privi cu oarecare imputare la indian, care se simţi cam stingherit şi răspunse repede:

— A, da, aşa e, uitasem. Credeam că e vorba de alt oraş. Aşa dar vreji să luaţi într-adevăr un kanu, domnule Farrow?

— Da, facem cei douăzeci de kilometri în josul fluviului. Îţi vom depune sumă pentru kanu, domnule patron, căci mergem singuri. Poate ne folosim de el şi mai departe, până la coastă – fireşte dacă e cu putinţă.

— Cum să nu fie, căci e un kanu foarte trainic – spuse birtaşul.

— Atunci să pornim de îndată, hotărî Marian. În felul acesta ajungem diseară la ţintă şi putem merge mai departe spre apus.

Huaina se ridică deodată şi îndrugă încurcat:

— O clipă, domnilor, mă înapoiez imediat.

Şi se îndepărtă foarte grăbit spre încăperile din fund ale restaurantului.

Ne privirăm surprinşi, apoi ne-ndreptarăm ochii spre uşa care fu deschisă repede. Întră un bărbat, pe care-i zărisem, de departe şi în Rosario.

Să fi fost în vârstă de patruzeci de ani, purta un costum de turist, dar părea cam slăbuţ. Salută scurt şi-l trase pe birtaş la o masă mai îndepărtată. Vorbi cu însufleţire cu el, îi dădu apoi bani şi amândoi părăsiră după aceea localul, pe din dos.

— Hm... se pare că Huaina ar fi fugit de domnul acesta – spuse Marian – şi aş putea susţine că e botanistul Aguara. După cât se vede, bănuiala mea împotriva lui Vicoras şi a indianului e îndreptăţită. Dacă se-ntoarce Huaina, să ne prefacem că nu ştim nimic.

Dar în zadar îl aşteptarăm pe indian. Birtaşul se înapoie şi-l întrebă pe Marian dacă eram gata de plecare. Pusese la punct kanu-ul pregătind şi şase lopeţi. Pretinse un preţ moderat şi Marian plăti îndată, apoi întrebă:

— Îi cunoşti pe domnul cu care ai ieşit adineauri?

— Nu, deşi mi se pare că l-aş mai fi văzut odată. Trebuie să fie de mult, însă.

— Cam vreun an – spuse Marian – şi cred că era împreună cu alţi domni şi cu Indianul care a venit cu noi.

— Aşa e! exclamă birtaşul. Acum îmi aduc aminte. Era vorba de o expediţie şi domnii se sfătuiau aici dacă să facă o parte a drumului cu kanu-ul, în cele din urmă s-au hotărât să meargă pe jos.

— Şi ce vroia acum domnul, dacă mi-e îngăduită întrebarea? Â cumpărat şi el un kanu de a d-ta?

— Da, era foarte grăbit Acum se şi află pe apă.

— Atunci şi ne grăbim şi noi – zise Marian – daca se întoarce indianul, spune-i te rog, ca nu mai putusem aştepta. A primit un aconto destul de mare de la mine, aşa că se poate întoarce la Buenos Aires.

— Cu asta, însă, vă alegeţi cu un duşman înverşunat – zise birtaşul – marea mândrie a călăuzelor este să conducă bine expediţiile. Când l-or vedea că se întoarse singur atât de repede, se va face de râs în oraş.

— Dar cine l-a pus să fugă! răspunse Marian, scurt. Nu-mi pasă de el şi aici nu mă tem de răzbunarea lui. Hai să mergem, mă grăbesc.

Ieşirăm cu birtaşul prin dos. O uşă ducea într-o grădină îngusta, de-a lungul căreia spumega Paraguay-ul, La debarcader dănţuia un kanu pe valurile vergi.

Nu trecu mult şi lăsarăm oraşul în urma noastră. Era o adevărată plăcere să aluneci pe fluviul lat, ale căruţ maluri erau mărginite de tufişuri dese şi copaci înalţi.

— Dacă mergem tot atât de repede ca acum – zise Marian – suntem În câteva ceasuri la fata locului şi mai putem străbate o jucată bună de pădure. Mă tem numai că atât Vicoras cât şi Huaina ne-au dat indicaţii false. Mai curând m-aş orienta după cele ale profesorului şi aş lua-o spre sud-vest şi nu spre vest.

— Dispariţia indianului e ciudată – spusei eu – şi poate că ideea ta e bună. Dacă să găsim nimic spre sud-vest, putem apuca spre miază-noapte. Dar ia te uită la raţele alea de colo! Ce-ar fi dacă am împuşca două pentru cină?

Pusei mâna pe puşcă şi Marian făcu la fel. Sloboziserăm două

gloanţe şi două raţe plutiră, nemişcate pe unde, în vreme ce celelalte o luară la goană. Mânarăm luntrea spre mai şi scoaserăm din apă vânatul.

Băgai de seamă că Marian privi deodată cu atenţie spre uscat, apoi spuse, cu glas înăbuşit:

— Am zărit ceva colo! N-aş putea spune dacă era om sau animal. Deoarece trebuie să fim cu multă băgare de scamă, să debarcam şi să vedem ce e.

IV
SFÂRŞITUL LUI COLLO

DEBARCARĂM ŞI PĂTRUNSEM încetişor în tufele dese. Cercetarăm la dreapta, la stânga şi drept înainte, dar nu puturăm descoperi nici o urmă de om sau animal.

— Se vede că m-am înşelat! zise Marian, clătinând capul. Cu toate astea aş putea jura c-am văzut o umbră mare alunecând repede printre tufe.

— Atunci trebuie să mergem niţel îndărăt – spusei eu – căci dacă fost într-adevăr o vieţuitoare, o fi rămas locului, când ne-ai spus tu că ai zărit ceva.

— Ah, asta n-are nici un rost! zise Marian, indispus. În pustietatea asta găsirăm cam greu o urma. Hai să ne înapoiem la kanu!

Aşa şi făcurăm. Pongo trebuia să-l împingă iar pe apă. Eram cu spatele la el, când fi auzii deodată scoţând o exclamaţie, urmată de un răcnet înfiorător.

Întorsei repede capul, îi văzui pe Marian făcând acelaşi lucru, apoi zării printre crengi o făptură uriaşă, care lovea cu braţele în juru-i.

Curând, însă, mişcările acestea încetară şi acum îl recunoscui pe Collo, căruia Pongo îi zvârlise în beregată cuţitul, cu care corcitura încercase atentatul asupra noastră la Buenos Aires. În pumnul drept, Colio ţinea un revolver.

— Pongo auzit zgomot, vede Collo, repede aruncă cuţit – ne lămuri uriaşul, calm – Pongo ştiut că Collo capătă înapoi cuţitul lui Pongo acum bucuros că pedepsit Collo.

Se aplecă asupra mortului, trase cuţitul afară, îl şterse în iarbă şi-l vârî liniştit ia brâu.

— Pongo păstrează amintire de la Collo – mai zise el.

Abia acum ne revenirăm din înmărmurite.

— Tot am văzut eu bine – râse Marian – asta n-aş fi bănuit, însă, că ne-a urmat până-n oraş, îmi pot explica, dar că ne va tăia calea, asta nu. Trebuie să-i fi arătat drumul cineva.

— Huaina? făcui eu, surprins.

— Aproape că aşa îmi vine să cred. O fi observat că Collo a zvârlit

cuţitul asupra noastră la Buenos Aires şi s-a pus în legătură cu el. În sfârşit, principalul lucru e că nu mai avem a ne teme de el acum. Hai! Să nu mai pierdem vremea! N-are nici un rost să-i îngropăm, căci jaguarii şi celelalte fiare tot îl vor dezgropa.

Vâslirăm mai departe, în tăcere. După vreo trei ceasuri, Marian zise:

— Cred că am ajuns. Să tragem la mal… A! Uite colo un kanu! O fi străinul aceia, care presupun că e Aguara.

Ne îndreptarăm spre mal, ca să acostăm lângă celălalt kanu. Furăm opriţi însă de un glas care vroia să fie poruncitor, dar care trăda, totuşi, o anumită teamă:

— Înapoi, aici e tabăra noastră! Sus mâinile!

Dar Marian izbucni în râs, în clipa următoare kanu-ul nostru atinse malul şi Marian cu Pongo coborâră, sărind în zigzag spre tufişul dindărătul căruia răsunase glasul.

Dispărură printre ramuri şi în vreme ce ieşeam şi eu afară trăgând kanu-ul pe uscat, auzii un ţipăt de spaimă, apoi camarazii mei se-ntoarseră cu străinul pe care-l văzuserăm în restaurantul din Asuncion.

— Ce aveţi cu mine, domnilor? strigă el cu frică. Nu se atacă aşa călătorii paşnici.

— Dar nici nu se ameninţă astfel călători paşnici, domnule doctor Aguara – râse Marian – de altfel, nu vrem să-ţi facem nimic, ci, dimpotrivă, să ne întovărăşim cu d-ta.

— Mă cunoşti? întrebă străinul, mirat. Cine eşti d-ta, domnule?

Marian se prezentă, apoi pe noi şi povesti că doamna Huerta ne îndemnase, prin istorisirea ei, să pornim în căutarea soţului dispărut.

— Ah, am citit aventura dv. cu negrii de pe vapor! făcu învăţatul, surprins. Acum cred că s-ar putea să reuşiţi. Şi eu am venit încoace să-l caut pe bietul Huerta. Dar la vreo mare izbândă nu m-aş fi putut să mă aştept.

Nu prea pricepeam cum stă chestia cu botanistul. Ce l-o fi îndemnat, aşa deodată, să pornească în căutarea camaradului său, dispărut de un an? Şi de unde credinţa asta la el că îl va putea găsi?

Ca şi cum ar fi ghicit gândurile mele, Aguara urmă:

— Am băgat eu de seamă că foştii mei camarazi, mai cu seamă Vicoras, nu mai aveau încredere în mine. Pentru ca Huerta a avut noroc şi a făcut o descoperire importantă pe tărâmul botanicii, credeţi că-i port pică? Da de unde! Doamna Huerta mi-a scris că ne invită pe toţi ca să stam de vorba cu privire la dispariţia soţului ei. Ştiam însă bine că mă voi necăji din pricina lui Vicoras, de aceea nu m-am dus. Când apoi, a doua zi dimineaţă, profesorul Honda mi-a telefonat întrebându-mă dacă l-am văzut pe indianul Huaina, am crezut că se întărise bănuiala împotriva mea. De aceea am pornit la drum, ca să încerc singur să lămuresc lucrurile.

— Şi crezi că ai fi reuşit? întrebă Marian, zâmbind. După cum văd, ai puţin bagaj cu d-ta şi probabil nici o armă?

— Ba armă am – răspunse Aguara şi scoase din buzunar un pistol mare – în pachetul de colo am conserve. Afară de asta cunosc toate plantele şi fructele bune de mâncat.

— Dar vreo plasă împotriva ţânţarilor ai? întrebă Marian, mai departe.

— N-am nevoie, căci mi-am făcut singur un preparat din plante, care îndepărtează ţânţarii.

Prin cuvintele acestea, spuse cu modestie, recunoscură în însă că-l subpreţuisem pe micul învăţat. Părea să nu considere drept lucru primejdios şi pătrundă singur în pădurile seculare.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, domnule Aguara – zise Marian – mergem împreună. Poate că noi vom fi în măsură să te apăram mai bine împotriva duşmanilor – oameni sau animale. Dacă nu mă-nşel, indianul Huaina e de partea potrivnicilor şi cred că ne va urmări, căci ne-am despărţii de el în Asuncion. Adică a dispărut, când ai intrat d-ta în restaurant, ca să cumperi kanu-ul şi noi am plecat fără să-l mai aşteptăm.

— Ah, atunci tot am eu dreptate cu bănuiala mea! zise botanistul, mulţumit. De mult îi bănuiam eu pe Huaina şi Matşu. De aceea l-am şi luat la rost odată, ceea ce a avut drept urmare, că, la Parana, s-au făcut nevăzuţi. Vicoras a auzit, de altfel.

— Aha, Vicoras, bănuiala mea împotriva lui se întăreşte tot mai mult – zise Marian – dar să lăsăm asta acum, domnule doctor şi să discutăm despre ceea ce urmează să facem mai departe. Locul de tabără unde dispăruse Huerta, la vreo douăzeci de kilometri de aici şi anume în direcţia sud-vestică, dacă nu mă-nşel. Eşti de părere să pornim imediat şi să poposim peste noapte în pădure, sau să rămânem aici şi să ne urmăm drumul mâine dimineaţă?

— Eu socoteam să intru îndată în pădure – spuse Aguara – mai avem trei ceasuri de lumină, aşa că putem face o bucată bună de drum în pădurile acestea sunt multe luminişuri unde putem poposi foarte bine.

— S-a făcut, atunci pornim imediat! hotărî Marian.

Ne luarăm bagajele şi ne croirăm drum prin pădure, în direcţie sud-vestică. Era mai greu şi înaintezi aici, decât în pădurile africane sau indiene, Un adevărat „Iad verde”, după cum le numea un cunoscut explorator şi dacă nu l-am fi avut pe Pongo, care să înlăture piedecile cu cuţitul său, ne-ar fi trebuit de două ori atâta timp ea să înaintăm.

O adevărată plagă erau insectele care ne atacau cu milioanele. E adevărat că leacul lui Aguara îndepărta ţânţarii, în schimb erau furnicile şi alte insecte.

După vreo două ceasuri şi jumătate noul nostru tovarăş se opri într-

un luminiş mărişor şi zise:

— Aici ne puturăm face tabăra. Uite colo un izvor, vreascuri sunt câte pofteşti şi iarbă e destula pentru culcuşuri.

— Da, domnule Aguara – încuviinţă Marian – locul e bun. Să adunăm repede vreascuri, apoi să întindem corturile. Ajung două corturi, căci vom face de veghe cu schimbul.

În vreme ce Pongo şi Aguara adunau vreascuri, Marian şi cu mine întindeam două corturi, destul de încăpătoare ca să poată dormi câte doi în fiecare. Şi pe când lucram, Marian îmi şopti:

— Trebuie să-l îndemnăm pe Aguara să ia unul din corturi. Sunt pe deplin încredinţat că Huaina va încerca asupra noastră un atac pe ascuns, căci s-o fi temând că i-am descoperit jocul. Şi trebuie săi tragem pe sfoară; mă tem însă, că botanistul n-ar putea decât să mă împiedece.

— Cum vrei să faci asta?

— Îţi voi arăta de îndată ce se va întuneca… Aşa, corturile sunt gata, acum îmi trebuie frunziş şi muşchi, pe care să le împrăştiem în cortul acesta. N-am nevoie de ele pentru culcuşuri şi pentru ca să-i păcălesc pe indian. Vei vedea mai târziu despre ce e vorba, acum dă-mi o mâna de ajutor.

Aguara se îndeletnicea cu adunatul vreascurilor, aşa că nici nu ne băga în seamă. Adunarăm frunze şi ierburi din belşug şi le întinserăm în cort.

Abia sfârşirăm cu treaba asta că se şi lăsă întunericul. Aprinserăm imediat focul, dar Marian avu grijă ca să nu facă flacăra prea mare.

Din pricina sforţărilor cu care nu era obişnuit, Aguara obosise repede, aşa ca lui Marian nu-i fu greu să-l îndemne să se culce într-unul din corturi. Abia intrase înăuntru, că Marian şopti:

— Pongo, am ceva treabă în cort. În vremea asta tu fii cu ochii în patru! Dar nu te aşeza la foc, ci aţine-te pe marginea luminişului, îndărătul vreunui copac. Indianul acesta e foarte primejdios, căci cei din tribul Toba sunt arcaşi îndemânateci. Haide, repede!

În vreme ce Pongo, mirat, se duse spre marginea luminişului, Marian mă trase în cort. Aici – spre mirarea mea – scoase din desagă costumul de rezervă şi începu să umple pantalonii şi haina cu iarbă, îmi dădui seamă îndată ce urmărea şi-l ajutai. Cu ajutorul unei crengi groase haina deveni băţoasă, legarăm cu sfori pantalonii de haină, apoi duserăm afară manechinul.

Focul continua să ardă mocnit, după cum orânduise Marian. Abia puteai vedea la câţiva paşi. Manechinul fu înfipt în pământ lângă foc, i se puse pălăria pe cap şi înşelăciunea era gata.

Dar Marian nu era mulţumit. Legă câte o sfoară lungă de fiecare mânecă a hainei şi şopti:

— Fiecare din noi care face de pază, trebuie să se ascundă între

tufe şi să mişte din când în când braţele manechinului. Cred că asta îl va înşela pe Huaina. Fireşte că focul nu trebuie să ardă prea tare. De aceea vom lega şi câteva crengi de sfori, ca să le putem trage în foc de la posturile noaste. Dacă vom mişca în acelaşi timp şi braţele manechinului, înşelăciunea va fi şi mai desăvârşită.

Pongo, care se apropiase, chemat de Marian, se declara şi el mulţumit cu şiretlicul asta. După ce pregătirăm totul, Marian zise:

— Robert, tu iei prima veghe. Du-te cu sforile în tufişurile alea de peste drum! Eu o să intru cu Pongo în cort şi voi vedea dacă manechinul îşi îndeplineşte scopul. Apoi peste un ceas te voi schimba. Să stai însă liniştit fiindcă se poate întâmpla ca Huaina să vină dinspre partea ta.

Luai sforile şi străbătui luminişul. La marginea lui erau tufe dese, în care mă puteam ascunde bine, Mă aşezai aşa fel încât să pot cuprinde cu privirea luminişul, însă eu să nu pot fi descoperit.

Apoi începui să trag sforile. După câteva încercări treaba mergea strună.

Marian făcu semn că e bine, apoi dispăru cu Pongo în cort.

Trecuse vreo jumătate de ceas şi începui să cred că nu se va întâmpla nimic, când, deodată, tresării. În apropierea mea se auzi un zgomot, care se deosebea de zgomotele făcute de animalele din jur. Vreo vieţuitoare frânsese o creangă un uscata.

Se mai scurseră zece minute, apoi avui deodată simţământul că o fiinţă se aţinea pe aproape. Nu mă clintii, în schimb îmi încordai auzul, ca pot deduce după zgomot, locul unde se afla vieţuitoarea aceea.

Nu auzii însă nimic, apoi băgai de seamă ca focul nostru se stinsese aproape. Începui să manevrez manechinul şi în aceiaşi timp trăsei o creangă pe foc.

Atunci auzii chiar lângă mine un sunet ascuţit, apoi un şuierat şi în clipa următoare manechinul era pe spate. Mai aveam funiile în mână, astfel că mi se păru că el ridicase braţele în sus. La vreme ce trupul căzu îndărăt.

Apoi dădui drumul sforilor şi braţele căzură moi în jos. Impresia era cât se poate de reală, ca şi cum sentinela ar fi fost lovită de moarte de săgeata duşmanului ascuns.

După aceea auzii lângă mine un râs mulţumit atunci mă cuprinse furia. Arcaşul misterios se afla alături de mine, despărţit doar de câteva crengi.

Cu o smucitură puternică sării în sus şi mă aruncai în lături. Căzui peste un trup omenesc, auzii un ţipăt de spaimă, apoi îl înhăţat repede şi-mi strigai camarazii.

Dar mă înşelasem cu privire la potrivnicul meu. Acesta se zvârcoli ca un şarpe în mâinile mele şi cu spaimă simţii că-şi frecase trupul gol

cu grăsime. Mâinile îmi alunecară şi în clipa următoare zăceam sub el.

Instinctiv întinsei braţele şi-i prinsei mâna, pe care o strânsei cu toată puterea. Bănuiam că avea un cuţit în pumnul încleştat.

Duşmanul meu se smuci cu disperare, ca să scape din strânsoare, în vreme ce, cu mâna liberă, mă strângea de beregată, era grozav de puternic şi îndemânatec. Ştiam însă că eram pierdut dacă-i dădeam drumul mâinii. O înhăţasem cu stânga şi deşi pielea era unsuroasă, încleştasem degetele cu toată puterea în acelaşi timp îi prinsei cu dreapta cealaltă mână, cu care mă apucase de beregată şi încercai s-o îndepărtez.

Nu puteam să strig după ajutor, căci mă strângea al dracului şi cu groază simţii că mă părăsiseră puterile.

Începui să dau din picioare ca turbat şi prin asta făcui destui zgomot ca să atrag atenţia camarazilor.

Cercuri de foc începură să-mi joace pe dinaintea ochilor, simţeam că mă înăbuş – apoi, deodată încleştarea din jurul gâtului slăbi, răsuflă uşurat şi bagă de seamă că potrivnicul meu era smuls de lângă mine.

Nu putea fi decât Pongo.

Mă ridicai cu greu, văzui focul pâlpâind în rarişte şi în lumina lui pe credinciosul uriaş care ducea un trup neînsufleţit.

V
ELIBERAREA LUI HUERTA

CLATINÂNDU-MĂ PE PICIOARE străbătui luminişul şi mă lăsai jos lângă foc. Nu puteam vorbi încă, pentru că gâtul îmi era umflat.

În vreme ce-l frecam de zor, se apropiă de mine Marian şi-mi ţinu o sticlă de campanie să gură. Era ceai şi deşi înghiţeam cu greu, băui în cele din urmă izbutii să spun:

— Cât p-aci să mă sugrume. Mariane. Unde e el?

— Pongo îl leagă. E Huaina, după cum bănuisem. Săgeata lui a găurit păpuşa exact în locul unde e inima la om. Dacă nu ne am fi folosit de vicleşugul ăsta, acum unul din noi ar fi fost mort.

— Atunci să-l spânzurăm! zisei eu, furios.

— O, nu – râse Marian – socot să mă mai pot folosi de el.

Pongo se apropiă şi-l aşeză pe indian lângă noi, legat zdravăn. Huaina era încă în nesimţire. Pongo mă privi cam îngrijorat, apoi, când băgă seamă că îmi revenisem, râse şi zise:

— Bine făcut, Masser Bertram că dat din picioare, Pongo la-nceput nu ştiut unde este luptă. Indian foarte primejdios, dar acum nu poate libera, Pongo legat bine.

— Eu unul mă cam tem că mai avem un duşman – zise Marian deodată – şi anume fostul tovarăş al lui Huaina, pe Matşu. E drept că atât de repede nu putea să-i dea de veste, dacă nu l-o fi întâlnit cu

totul întâmplător. În orice caz, trebuie să fim mereu cu mare băgare de seamă şi în timpul nopţii să lăsăm păpuşa lângă foc. Haideţi să-l ducem pe prizonier în faţa cortului nostru, unde îi vom putea cerceta când se va trezi.

Aşezarăm manechinul iarăşi în picioare, puserăm alte sfori, legate de crengi din tufişul unde avusese loc lupta dintre mine şi indian.

Deocamdată n-aveam nevoie să punem pe cineva de pază în tufiş, aşa că ne ghemuirăm în jurul leşinatului şi aşteptarăm să se trezească. În cele din urmă îl auzirăm răsuflând adânc şi imediat Marian îndreptă lumina lămpii sale de buzunar asupra chipului prizonierului.

Acesta închise ochii holbaţi, dovadă că îşi revenise în simţiri.

— Huaina – începu Marian – ţi-ai dat arama pe faţă şi mâine în zori te vom judeca. Dar vom fi, poate, îngăduitori cu d-ta dacă ne spui unde se află Huerta. Căci ştim acum că ai lucrat în înţelegere cu Vicoras. Vrei să vorbeşti?

Huaina rămase mut, însă.

Atunci interveni Pongo, care spuse doar atât:

— Massers laşă Pongo face cum ştie el. Indianul îndată vorbeşte.

Cu aceste cuvinte îl ridică pe prizonier şi-l duse la foc. Ne sculărăm îndată şi-l urmarăm, căci calmul lui Pongo avea ceva misterios întrînsul. Şi atunci văzurăm că-i ţinea pe indian deasupra focului, pe carel stârnise cu piciorul.

Doar câteva clipe se scurseră, apoi Huaina scoase un răcnet de durere şi exclamă gâfâind:

— Spun… spun!

Pongo îl aşeză jos lângă foc şi zise:

— Dacă indian spune minciuni, Pongo arde la el.

Dar Huaina îşi dăduse seamă, se vede, că nu e de glumit cu uriaşul nostru şi începu să vorbească, fără să-l mai îndemnăm:

— Vicoras m-a cumpărat, atât pe mine cât şi pe Matşu. Noi l-am ademenit de lângă foc pe senor Huerta, prin aceea că Matşu a imitat ţipătul unui animal, iar eu i-am povestit că e vorba de o vietate cu totul rară, necunoscută încă. L-am adus la tribul nostru, unde trăieşte şi azi. Vicoras ne plăteşte pentru asta şi acum am fost la Buenos Aires ca să încasez suma.

— Bine, Huaina, te cred – spune Marian – cam la fel mi-am închipuit şi eu lucrurile. Unde e lagărul tribului d-tale?

— Mâine seară putem fi acolo – răspunse indianul – dar trebuie să vă spun că tovarăşii mei de trib nu-i vor da drumul prizonierului. Şi nici dv., domnilor, nu trebuie să vă apropiaţi de tabără. Căpetenia noastră nu suferă europeni prin apropierea lui şi dacă senor Huerta trăieşte încă, este pentru că Matşu şi eu am garantat că el nu-şi va mai redobândi libertatea.

— Lasă c-am scos noi prizonieri din situaţii mult mai grele – zise

Marian, râzând – grija d-tale, Huaina, va fi să ne călăuzeşti până la tabără. Îţi atrag atenţia, însă, că la cel mai mic semn de trădare te împuşcăm.

— Domnilor, răspunse Indianul, cu seriozitate, ştiu că mă bănuiţi… Dar până acum am vrut să păstrez taina, prin toate mijloacele şi mărturisesc deschis că eram hotărât să vă ucid aci. Acum, însă, sunt în puterea dv. şi vă asigur că vă voi călăuzi în lagărul tribului meu. Dar, precum vă spuneam, nu pot face nimic pentru eliberarea lui senor Huerta.

— Asta, las-o în grija noastră – răspunse Marian – şi dacă îţi vei împlini făgăduiala, atunci îţi vom da drumul.

— Nu vă veţi înşela în privinţa mea, domnilor, zise indianul; sincer – şi vă mulţumesc pentru făgăduială.

— Tovarăşul d-tale Matşu e pe aproape? mai întrebă Marian.

— Nu, nu ştie nimic de venirea mea încoace.

— Bine – spuse prietenul meu – te vom lăsa aici lângă foc. Să nu-ncerci să fagi, căci eşti păzit mereu. Robert – mi se adresă – mai trebuie să faci de veghe un ceas, apoi te schimb eu. După mine vine Pongo. Înainte de a se lumina de ziuă vom îmbuca ceva, apoi pornim la drum.

În vreme ce eu mă dusei la locul unde era cât p-aci să-mi pierd viaţa, Marian şi Pongo se înapoiară în cort. Ceasul trecu în deplină linişte şi la timpul hotărât Marian veni să mă schimbe.

***

După cum orânduise prietenul meu, cu un ceas înainte de a se lumina de ziuă ne pregătirăm de drum. Dezlegarăm picioarele indianului, ca să poată umbla, apoi strânserăm corturile şi puserăm de ceai.

Abia răsări soarele şi pornirăm. Huaina ne duse spre sud-vest şi deşi se părea că fusese o potecă înainte pe acolo, Pongo trebui să lucreze din răsputeri cu cuţitul său, ca să înlăture piedecile din cale.

Spre amiază făcurăm popas într-un luminiş şi, după ce îmbucarăm ceva, ne lăsarăm odihnei.

Aguara se ţinea cât se poate de bine. Fără să se plângă mergea voiniceşte alături de noi, deşi a cam luaserăm la picior.

Nu prea se emoţionă când află a doua zi dimineaţa, de aventura de peste noapte; dimpotrivă, părea foarte mulţumit că Huerta trăia şi prin asta se spulberau bănuielile împotriva lui.

Spre seara, cu vreo două ceasuri înainte de apusul soarelui, Huaina se opri şi zise:

— Domnilor, suntem în apropierea satului. Mergeţi drept înainte spre miazăzi şi într-un ceas daţi de colibe, Dacă n-aveţi nimic împotrivă, eu rămân aci, căci tovarăşii mei de trib nu trebuie să ştie cine v-a călăuzit încoace. Mă puteţi lega de un copac ca să nu fug.

— Nu – zise Marian, după ce chibzui puţin – vom face altfel, Domnule Aguara, trebuie să te rug ai rămâi aici. Ai auzit că eliberarea lui Huerta e legată de greutăţi... Noi suntem obişnuiţi, însă cu astfel de treburi, şi d-ta ne-ai fi o piedica, ba chiar o primejdie. Păzeşte-l pe indian şi întinde corturile în vremea asta!

— Văd ca propunerea d-tale e cea mai buna – încuviinţă Aguara – ne-am înţeles. Huaina nu-mi va scăpa şi sper că veţi izbuti să-l eliberaţi pe Huerta. În orice caz, până mâine seară aştept aici, dar dacă până atunci nu v-aţi înapoiat, viu şi eu în satul indienilor.

— Bine, aşa rămâne – spuse Marian – vom lăsa deci aici bagajele, afară de arme. Nădăjduiesc că ne vom întoarce încă în cursul nopţii, împreună cu profesorul.

Ne aşezarăm la pământ desagii şi părăsirăm luminişul, îndreptându-ne spre miazăzi. Întorcându-mi încă odată capul îl văzui pe Huaina făcând o mutră îngrijorată. Îi cunoştea bine pe cei dia tribul său şi de sigur că nu credea în izbânda întreprinderii noastre.

Dar eu îi urmai cu încredere pe camarazii mei, căci nu era întâia aventură de acest soi. Pongo se afla iarăşi în frunte, ca să croiască drum şi deoarece eram fără bagaje, puteam înainta mai repede.

După vreo trei sferturi de ceas de mers, Pongo se opri deodată şi ridică mâna. Rămaserăm şi noi locului şi auzirăm lămurit pârâit de crengi.

Încet şi cu mare băgare de seamă, înaintarăm până la uriaş. Puteam acum cuprinde cu privirea un luminiş, pe a cărui margine opusă – la vreo douăzeci de metri de noi – o făptură se îndeletnicea cu ruperea crengilor dintr-o tufă ce purta flori roşii.

Era o fată probabil, o indiană din tribul Toba, goală până la mijloc, iar de la şolduri până la genunchi era acoperită de o rochie pestriţă. Părul îl purta în cozi care-i cădeau de o parte şi de alta a feţei.

În vreme ce chibzuiam ce ne rămâne de făcut acum, priveliştea se schimbă deodată.

Pongo tresări, apoi arătă cu mâna spre partea dreaptă a luminişului. Privirăm îndată într-acolo şi înlemnii aproape de spaimă, când văzurăm furişându-se pria frunzişul unei tufe, un trup roşcat. Era un jaguar de o mărime neobişnuită.

Primejdioasa fiară care, în America de Sud, ţine locul tigrului în ţările asiatice, se zgâia la fată, care nu observase încă pe grozavul duşman.

Animalul se întinse pentru săritură şi în clipa următoare fata ar fi căzut zdrobită sub labele lui.

Un fulger sclipi deasupra luminişului, un răget înfiorător răsună, apoi jaguarul se repezi spre tufa îndărătul căreia ne aflam noi. Cuţitul lui Collo, zvârlit de viteazul nostru Pongo, îi stătea înfipt în gât.

Dar rana nu era mortală şi ne puteam aştepta la o luptă înverşunată

cu fiara înfuriată. Era prea târziu să smulgem puştile de pe umăr şi de la asta ne mai oprea poteca îngustă pe care ne aflam.

— Nu împuşcă Massers! ne strigă Pongo.

Şi înainte ca fiara să fi ajuns la tufă, el sări afară, în întâmpinarea grozavului duşman. În pumnul drept ţinea strâns cuţitul de spintecat rechini şi în aceeaşi clipă când jaguarul, răgind, se năpusti să-l doboare pe camaradul nostru, acesta se dădu repede în lături.

Cuţitul sclipi, apoi trupul greu al jaguarului zbură cât colo.

Căzu la pământ în faţa tufei îndărătul căreia stăteam noi şi începu să râcâie pământul. De data asta Pongo îl rănise de moarte.

Acum îmi îndreptai privirea spre tânăra fată care, încremenită, cu mâinile încrucişate pe piept, se holba la Pongo.

Marian ieşi din frunziş şi eu îl urmai, ocolind jaguarul, care se zvârcolea cu turbare.

Când Indiana ne zări, scoase un ţipăt uşor, apoi se făcu nevăzută între tufe.

Uriaşul nostru camarad ne privi şi întrebă: Pongo aduce fata înapoi?

— Nu, s-o lăsăm să-şi vadă de drum – zise Marian – poate că întâmplarea asta ne va fi de folos, Hai să acoperim jaguarul cu crengi şi când ne-om întoarce îl vom jupui de piele.

Făcurăm repede treaba; apoi pătrunserăm în tufişul de pe cealaltă parte a luminişului acolo unde dispăruse fata. Spre mirarea noastră, dădurăm de o potecă bine bătătorită şi Marian zise:

— Se pare că suntem lângă satul căutat. Fireşte că fata va povesti că ne aflăm în apropiere, aşa că e mai bine să ne ascundem. După ce s-o lăsa întunericul, va trebui să-ncercăm să-l eliberăm pe Huerta. Cel mai nimerit e să ne întoarcem înapoi prin luminiş şi să aşteptăm în pădure până s-o înnopta. Cu prilejul acesta vom putea jupui jaguarul.

Nu trebuia să ne pierdem vremea stând pe gânduri, astfel că ne înapoiarăm îndată, străbăturăm iarăşi luminişul şi traserăm în desiş trupul jaguarului.

Aproape de marginea luminişului ne oprirăm lângă un grup de copaci înalţi şi începurăm să jupuim fiara. Printr-o spărtură din frunziş puteam cuprinde cu privirea luminişul şi astfel să observăm imediat apropierea unui duşman.

Dar nu se arătă nimeni. În cele din urmă sfârşirăm treaba şi Marian zise:

— Să ducem hoitul mai adânc în pădure, altfel ne vor supăra prea mult muştele.

— Nu e nevoie de asta – se auzi, atunci, îndărătul nostru, un glas – urmaţi-ne, căpetenia noastră vă aşteaptă.

Ne întoarserăm brusc şi ne văzurăm încercuiţi de indieni, care se apropiaseră atât de pe nesimţite, încât nici Pongo al nostru nu băgase

de seamă nimic. Aveau arcuri încordate în mâini şi orice împotrivire ar fi fost zadarnică.

— Bine – zise Marian, fără să se tulbure – mergem cu dv. Dacă nu mă-nşel, d-ta eşti Matşu?

— Da, domnule – răspunse indianul, fără să pară mirat – şi cred că aţi venit încoace pentru senor Huerta?

— Aşa e – încuviinţă prietenul meu – acum haidem!

După zece minute intrarăm într-un luminiş întins, pe care se înălţau multe colibe din crengi. Pe un loc liber din mijloc ne aştepta un indian, care îi întrecea pe toţi în înălţime. Avea un chip mândru şi ne privi întunecat, când ne îndreptarăm spre dânsul.

Atunci se apropiă o făptură de el. Era tânăra fată pe care Pongo o scăpase de la moarte. Ea şopti ceva indianului şi, ca prin minune, faţa aceluia se lumină.

Matşu se apropiă de asemenea şi vorbi cu însufleţire cu dansul. Apoi se-ntoarse spre noi şi zise:

— Căpetenia Matara vă mulţumeşte pentru salvarea fiicei sale, i-am comunicat că aţi venit pentru Huerta. Puteţi părăsi satul împreună cu el. Oricând veţi mai trece pe aici, veţi fi bineveniţi.

Asta nu putu decât să ne bucure. Fapta lui Pongo înlăturate toate piedecile, ba câştigasem chiar de prieten un trib întreg, care altminteri se arăta duşmănos faţa de albi.

Curând avurăm prilejul să-l salutăm pe Huerta, care abia putu să vorbească de bucurie. Apoi ne povesti că o dusese foarte bine şi că, în cursul captivităţii sale, strânsese material ştiinţific foarte preţios cu privire la tribul Toba.

Băştinaşii ne dădură daruri în semn de prietenie, apoi pornirăm la drum, împreună cu profesorul eliberat.

După un ceas ajunserăm în luminiş. Aguara aprinsese un foc mare, care ne arătase calea. Îi dădurăm îndată drumul lui Huaina şi acesta se despărţi de noi, încredinţându-ne că ne va purta totdeauna prietenie şi ne va fi de ajutor oricând se va ivi prilejul.

A doua zi îi însoţirăm pe cei doi învăţaţi până la Asuncion. După un călduros rămas bun ei se urcară în tren, iar noi ne înapoiarăm în ţinuturile sălbatece.

Prin birtaşul de la care închiriasem kanu-urile, aflarăm că umbla vestea cum că nişte europeni, care veniseră în Gran Chaco, pentru a face filmări, au fost omorâţi, în parte, iar alţii luaţi prizonieri de un trib de indieni.

— Trebuie să vedem ce-i pe acolo – zise Marian – tot suntem noi aici şi-apoi de mult vroiam să cunosc eu Gran Chaco.

A doua zi dimineaţă pornirăm iar la drum Am întâmpinat aventuri din belşug, dragă George şi cu primul prilej ţi le voi povesti – încheie doctorul Bertram.